PETER V. BRETT

GÜNIŞIĞI SAVAŞI

İBLİS DÖNGÜSÜ III

epsilon

Dövmeli Adam ve *Çöl Mızrağı*'yla modern fantastik edebiyatın ilk sıralarına yükselerek George R. R. Martin, Robert Jordan ve Terry Brooks gibi devlerle birlikte anılmaya başlayan Brett, insanlığın her gece yerden yükselen iblislere karşı verdiği destansı mücadeleyi anlatmaya devam ediyor.

Bir zamanlar sıradan bir adam olan Arlen Bales artık çok daha fazlasıdır – onu hiçbir iblisin boy ölçüşemeyeceği kadar güçlü kılan tenindeki büyülü muhafazalar sayesinde Dövmeli Adam olmuştur.

Ahmann Jardir ise Krasia'nın savaşçı çöl kabilelerini iblis katili bir orduya dönüştürmüş ve kendini Shar'Dama Ka, yani Kurtarıcı ilan etmiştir. Üstelik iddiasını güçlendiren kadim silahlar –bir mızrak ve taç– taşımaktadır.

Ama Jardir iktidara tek başına gelmemiştir. Yükselişi, güçlü iblis kemiği sihri sayesinde geleceği görebilen kurnaz ve güzel karısı Inevera tarafından planlanmıştır; fakat Inevera'nın amaçları ve geçmişi bir sır perdesinin ardında gizlenmiştir ve Jardir bile ona tam olarak güvenebileceğinden emin değildir.

Bir zamanlar birbirlerine kardeşten yakın olan Arlen ve Jardir şimdi birbirlerinin en azılı rakipleridirler. İnsanlığın düşmanları yeni ay gecesinde yerden güruhlar halinde yükselirken, onları yenebilecek olan iki adam, gelmiş geçmiş en tehlikeli iblisler olan insan kalbinin iblisleri tarafından birbirine düşürülmüş haldedir!

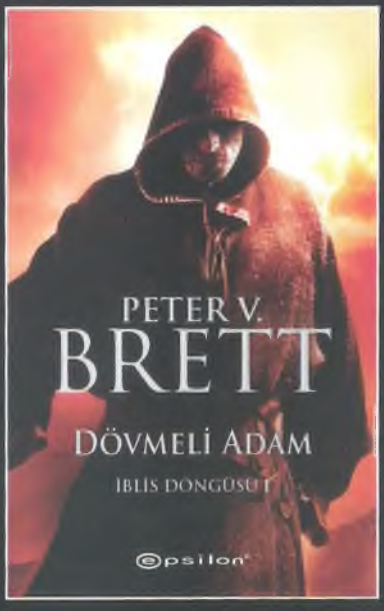
ISBN 978-605-173-111-7

9 786051 731117

₺40

instagram.com/EpsilonYayinevi
facebook.com/EpsilonYayinevi
twitter.com/EpsilonYayinevi

www.epsilonyayinevi.com
online alışveriş: kitap365.com

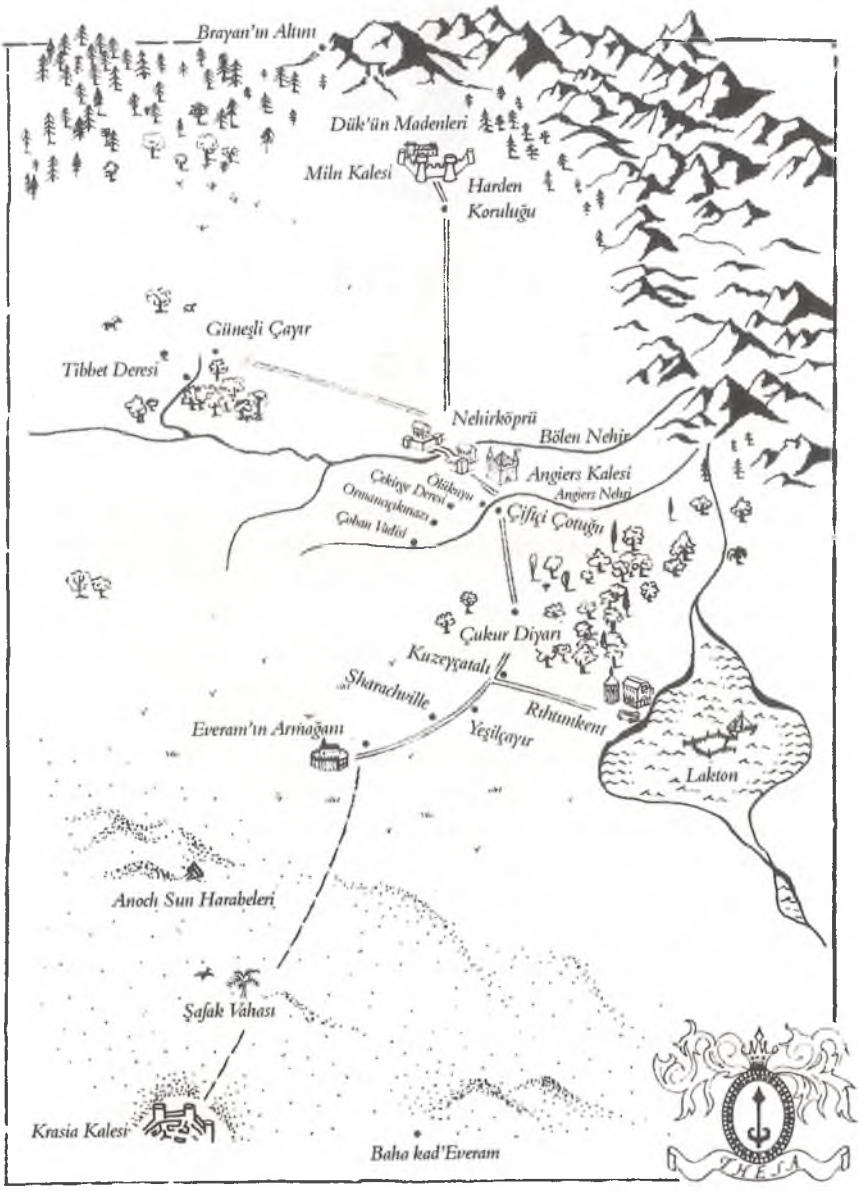

PETER V.
BRETT
DÖVMELİ ADAM
İBLİS DÖNGÜSÜ I
epsilon

ÇÖL
MIZRAĞI
PETER V.
BRETT
İBLİS DÖNGÜSÜ II
epsilon

GÜNIŞIĞI SAVAŞI

PETER V. BRETT

Hâlâ geceleri kanepede birlikte kitap okuyan babam ve annem John ve Dolores'e

Brayan'ın Altını
Dük'ün Madenleri
Miln Kalesi
Harden
Koruluğu
Güneşli Çayır
Tibbet Deresi
Nehirköprü
Bölen Nehir
Angiers Kalesi
Angiers Nehri
Çekiçe Deresi
Ölükuyu
Ormancıkonacı
Çoban Vadisi
Çiftçi Çotuğu
Çukur Diyarı
Kuzeyçatalı
Sharachville
Rıhtımkent
Everam'ın Armağanı
Yeşilçayır
Lakton
Anoch Sun Harabeleri
Şafak Vahası
Krasia Kalesi
Baha kad'Everam
THESA

GÜNIŞIĞI SAVAŞI

Orijinal Adı: The Daylight War
Yazarı: Peter V. Brett
Genel Yayın Yönetmeni: Meltem Erkmen
Çeviri: Kübra Tekneci
Editör: İbrahim Enis Köksaldı
Düzelti: Fahrettin Levent
Düzenleme: Gülen Işık
Kapak Uygulama: Berna Özbek Keleş

1. Baskı: Şubat 2016

ISBN: 978-605-173-111-7

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 12280

© 2013 Peter V. Brett

Türkçe Yayım Hakkı: Anatolialit Ajans aracılığı ile
© Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.

Baskı ve Cilt: Mimoza Matbaacılık
Merkez Efendi Mah. Davutpaşa Cad. No: 123
Kat: 1-3 Topkapı-İst
Tel: (0212) 482 99 10 Fax: (0212) 482 99 78
Sertifika No: 33198

Yayımlayan:
Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.
Osmanlı Sk. Osmanlı İş Merkezi 18/ 4-5 Taksim / İstanbul
Tel: 0212.252 38 21 Faks: 252 63 98
İnternet adresi: www.epsilonyayinevi.com
e-mail: epsilon@epsilonyayinevi.com

GÜNIŞIĞI SAVAŞI

Peter V. Brett

Çeviri
Kübra Tekneci

epsilon®

ÖNDEYİŞ

INEVERA

D.S. 300

Inevera ve ağabeyi Soli günışığında oturuyorlardı. Her ikisinin de çıplak ayaklarının arasında, parmaklarıyla örgüyü oluştururken hızla çevirdikleri sepet kasnakları vardı. Günün bu ilerleyen saatinde küçük kulübelerine sadece hafif bir gölge vuruyordu. Anneleri Manvah da orada oturmuş kendi sepeti üzerinde çalışıyordu. Hep beraber işlerinde ilerledikçe, oluşturdukları halkanın ortasındaki sert hurma ağacı yaprakları istikrarlı bir hızla küçülüyordu.

Inevera dokuz yaşındaydı. Soli ise yaş olarak neredeyse onun iki katıydı, ama tastamam bir *dal'Sharum*'un cüppesini giymek için henüz çok küçüktü, yeni boyanan kara kumaş hâlâ koyuydu. Onu giymeye hak kazanalı bir hafta olmuştu ve Büyük Pazar'ın hiç eksik olmayan tozu gelip üstüne yapışmasın diye bir matın üzerinde oturuyordu. Gevşek bir şekilde bağladığı cüppesinin üst kısmı terle parlayan pürüzsüz, kaslı göğsünü gözler önüne seriyordu.

Bir yaprakla kendini yelledi. "Everam aşkına, bu cüppe çok bunaltıcı. Keşke hâlâ *bido*yla dışarı çıkabilsem."

"İstersen gölgeye geçebilirsin, Sharum," dedi Manvah.

Soli homurdanarak kafasını salladı. "Bunu mu bekliyordunuz? Siyahlar içinde geri dönüp size emirler yağdırmamı mı..."

Manvah kıkırdadı. "Benim tatlı oğlum olarak kaldığından emin ol, yeter."

"Sadece sana ve sevgili kız kardeşime karşı," diye açıklık getiren Soli uzanıp Inevera'nın saçlarını karıştırdı. Inevera ağabeyinin eline vurdu, ama bunu yaparken gülümsüyordu. Soli yanlarında olduğunda yüzleri hep gülerdi. "Başkalarına karşı bir kum iblisi kadar kötüyüm."

"Ah," dedi Manvah umursamazca elini sallayarak, ama Inevera merak etti. Daha küçükken pazarda ona sataşan iki Majah çocuğuna ağabeyinin ne yaptığını görmüştü ve zayıf olanlar geceleri sağ kalmazdı.

Inevera sepetini örmeyi bitirdi ve onu da diğer sepetlerden oluşan yığına ekledi. Hızla saydı. "Üç tane daha yapınca, Dama Baden'in siparişi tamamlanmış olacak."

"Belki Cashiv onları almaya geldiğinde beni Büyüyen Ay Partisi'ne davet eder," dedi Soli. Cashiv, Dama Baden'in *kai Sharum*'u ve Soli'nin *ajin'pal*'i, yani Labirent'teki ilk gecesinde ona bağlanan ve yanında dövüşen savaşçıydı. İki erkeğin arasında bundan daha büyük bir bağ olamayacağı söylenirdi.

Manvah alaycı bir ses çıkardı. "Davet ederse, Dama Baden sana yağlı ve çıplak birini taşıtır, Büyüyen Ay Partisi'ni şehvet düşkünü yaşlı asalaklarına seni sunarak kutlar."

Soli güldü. "Duyduğuma göre yaşlı olanlardan endişelenmeye gerek yokmuş. Çoğu sadece bakıyormuş. Kemerlerinde yağ şişesi taşıyanlar, genç olanlarmış."

İçini çekti. "Yine de, Dama Baden'in son mızrak partisinde hizmet eden Gerraz, *dama*'nın ona iki yüz draki verdiğini söyledi. Bu sızlayan bir kıça değer."

"Baban böyle söylediğini sakın duymasın," diye onu uyardı Manvah. Soli'nin gözleri, babalarının kulübenin arkasında uyumakta olduğu perdeli bölmeye kaydı.

"Er ya da geç oğlunun *push'ting* olduğunu öğrenecek," dedi Soli. "Sırf onun öğrenmemesi için zavallı bir kızla evlenecek değilim."

"Neden olmasın?" diye sordu Manvah. "Bizimle birlikte sepet örebilir, ayrıca onu birkaç kez hamile bırakıp bana torun vermen fena mı olur?"

Soli suratını buruşturdu. "Torun sahibi olmak için Inevera'yı

beklemen gerekecek." Durup ona baktı. "Yarın *Hannu Pash*, sevgili kardeşim. Belki *dama'ting* sana bir koca bulur!"

"Konuyu değiştirme!" Manvah ona bir yaprakla vurdu. "Labirent duvarlarının arasındaki şeylerle yüzleşeceksin, ama bir kadının bacaklarının arasındaki şeyle yüzleşemeyeceksin, öyle mi?"

Soli tekrar suratını buruşturdu. "En azından Labirent'teyken etrafım güçlü ve terli adamlarla çevrili. Hem kim bilir? Belki, *push'ting dama*lardan biri benden hoşlanır. Baden gibi güçlü olanlar en sevdikleri *Sharum*'u sadece Kara Ay'da dövüşmeleri gereken özel korumaları yapıyorlar! Düşünsene, Labirent'te bir ayda sadece üç gece!"

"Yine de üç gece çok uzun," diye homurdandı Manvah.

Inevera'nın aklı karışmıştı. "Labirent kutsal bir yer değil mi? Orada olmak bir şeref değil mi?"

Manvah homurdanarak el işine döndü. Soli bu kez Inevera'ya uzun uzun baktı, gözleri dalgındı. Yüzündeki rahat gülümseme kayboldu.

"Labirent kutsal bir ölümdür," dedi ağabey en sonunda. "Orada ölen bir adam Cennet'e gitmeyi garantiler, ama Everam'la tanışmak için henüz sabırsızlanmıyorum."

"Özür dilerim," dedi Inevera.

Soli silkelendi ve gülümsemesi anında geri döndü. "En iyisi, bu tür şeylerin seni endişelendirmesine izin verme, kardeşim. Labirent senin taşıman gereken bir yük değil."

"Krasia'daki her kadın o yükü taşıyor, oğlum," dedi Manvah, "yanınızda savaşsak da savaşmasak da."

Tam o sırada kulübenin arkasındaki perdenin ardından bir inilti ve hışırtı duyuldu. Birkaç saniye sonra da Kasaad ortaya çıktı. Inevera'nın babası, korunaklı yere oturmak için Manvah'ı botunun ucuyla gölgeden iterken kadına bakmadı bile. Yere birkaç yastık atıp üstlerine oturduktan sonra da hemen küçük bir bardak *couzi*'yi kafasına dikti. Ardından bir tane daha doldurup güneşe karşı gözlerini kıstı. Her zamanki gibi, gözleri Inevera'nın üzerinden sanki küçük kız hiç orada değilmişçesine kayıp gittikten sonra çabucak ağabeyi Soli'ye odaklandı.

"Soli! O sepeti yere bırak! Sen artık bir *Sharum*'sun, bir *khaffit* gibi el işiyle uğraşmamalısın!"

"Baba, en kısa zamanda tamamlamamız gereken bir sipariş var," dedi Soli. "Cashiv..."

"Hah!" dedi Kasaad elini umursamazca sallayarak. "O yağlı ve parfümlü *push'ting*'in ne istediği umurumda bile değil! O sepeti yere bırak ve biri yeni cüppeni kirlettiğini görmeden kalk. Günümüzü pis pazarda ziyan etmemiz yeterince kötü."

"Sanki paranın nereden geldiğini bilmiyor," diye homurdandı Soli, Kasaad'ın duyamayacağı kadar kısık bir sesle. Sepeti örmeyi bırakmadı.

"Masaya koyulan yemeğin de." Manvah gözlerini devirdi. İçini çekti. "En iyisi, sözünü dinle."

"Eğer artık bir *Sharum*'sam, istediğimi yaparım. Kim oluyor da, bana yaprak öremeyeceğimi söylüyor, üstelik bu iş bana huzur veriyorsa?" Soli konuşurken elleri daha da hızlandı, parmakları yaprakları örerken bulanık bir şekilde görülüyordu. Sepetin bitimine yaklaşmıştı ve onu tamamlamaya kararlıydı. Inevera hayretle bakıyordu. Soli neredeyse Manvah kadar hızlı örebiliyordu.

"O senin baban," dedi Manvah, "ve eğer söylediğini yapmazsan, hepimiz pişman olacağız."

Sonra tatlı bir sesle Kasaad'a döndü. "Soli'yle senin ancak *dama* alacakaranlığı duyurana kadar kalmanız gerekiyor, bey."

Suratı ekşiyen Kasaad bir bardak içki daha dikledi. "Everam'a karşı ne suç işledim ki, ben, sayısız *alagai*'ı uçurumun ötesine gönderen yüce Kasaad asu Kasaad am'Damaj am'Kaji, bir sepet yığınına bekçilik edecek kadar alçalıyorum böyle?" Tiksinti dolu bir ifadeyle el işlerinin bulunduğu yığına işaret etti. "Benim *alagai'sharak* ve gecenin ihtişamı için toplanmam gerek!"

"Diğer *Sharum*larla içmeyi kastediyor," diye homurdandı Soli Inevera'ya. "Erkenden toplanması gereken birlikler dövüşün en zorlu olduğu Labirent'in ortasına giderler. *Couzi* yüzünden deve sidiği kadar sarhoşken, ne kadar tembellik ederse *alagai*'la yüzleşme ihtimali o kadar azalır."

Couzi. Inevera bu içkiden nefret ediyordu. Tarçın aromalı

mayalanmış tahıldan yapılır ve küçük kil şişelerde satılıp daha da küçük bardaklarla içilirdi. Boş bir şişeyi koklamak bile Inevera'nın burun deliklerini yakar ve başının dönmesine sebep olurdu. Kokuda tarçından eser yoktu. Tadının ancak üçüncü bardaktan sonra anlaşıldığı söylenirdi, ama üç bardak *couzi*'den sonra, kimin sözüne inanılırdı ki? Abartmaya ve ihtişam hayallerine sebep olduğu bilinirdi.

"Soli!" diye çıkıştı Kasaad. "İşi kadınlara bırak ve gel benimle iç! Dün gece katlettiğin dört *alagai*'ın ölümlerine kadeh kaldıralım!"

"Duyan da bütün birliğin işini tek başıma yaptığımı sanacak," diye homurdandı Soli. Parmakları daha da hızla hareket etmeye başladı. "Ben *couzi* içmiyorum, baba," diye seslendi. "Evejah içkiyi yasaklar."

Kasaad alaycı bir ses çıkarıp bir bardak daha dikledi. "Manvah! Öyleyse, *sharik* oğluna biraz çay demle!" *Couzi* şişesini tekrar bardağına yaklaştırdı, ama bu kez sadece birkaç damla düştü. "Ayrıca bana bir *couzi* daha getir."

"Everam, bana sabır ver," diye homurdandı Manvah. "Bu son şişeydi, bey," diye seslendi.

"Öyleyse git ve biraz daha al," diye çıkıştı Kasaad.

Inevera annesinin dişlerini gıcırdattığını duyabiliyordu. "Pazardaki çadırların yarısı çoktan kapandı, bey. Üstelik Cashiv gelmeden bu sepetleri bitirmeliyiz."

Kasaad tiksintiyle elini salladı. "O değersiz *push'ting*'in beklemek zorunda olması kimin umurunda?"

Soli aniden içini çekti ve Inevera ağabeyinin elinde bir kan izi gördü, palmiye yaprağının keskin kenarı kesmişti belli ki. Soli dişlerini sıkıp işine devam etti.

"Bağışla beni, yüce beyim, ama Dama Baden'in vekili beklemez," dedi Manvah kendi örgüsüne devam ederken. "Cashiv buraya geldiğinde sipariş hazır olmazsa, yolun ilerisine gider ve sepetleri yine Krisha'dan alır. Bu sipariş olmadan, sana *couzi* alacak para bir yana, savaş vergimizi ödeyecek paramız bile olmaz."

"Ne?!" diye bağırdı Kasaad. "Benim paramla ne yapıyorsun peki? Eve haftada yüz draki getiriyorum!"

"Yarısı savaş vergisi olarak *dama*'ya geri gidiyor," dedi Manvah, "ve yirmisini de sen cebine atıyorsun. Geri kalanı *couzi* ve kuskus paran, üstelik hiç yeterli değil, özellikle de her Şabat'ta eve en az altı tane susamış *Sharum* getirdiğin düşünülürse. *Couzi* pahalı, bey. *Dama*lar onu satan *khaffit*leri yakaladığında başparmaklarını kesiyor, o yüzden fiyata bu risk payını da ekliyorlar."

Kasaad tükürdü. "*Khaffit*ler gökyüzünden koparabilseler güneşi bile satarlar. Şimdi git ve o yarı-adamı beklememi kolaylaştırmak için biraz içki al."

Soli sepetini bitirdi ve yerinden kalkıp onu da yığınının tepesine attı. "Ben giderim, anne. Chabin'de biraz olmalı, hem o alacakaranlık duyurulmadan tezgâhını asla kapatmaz."

Manvah gözlerini kıstı, ama bakışlarını sepetinden ayırmadı. O da daha hızlı örmeye başlamıştı ve artık bulanıklaşan parmaklarını seçmek zordu. "Bir aylık işimiz burada açıkta dururken gitmen hiç hoşuma gitmiyor."

"Babam buradayken kimse bizi soymaya kalkmaz," dedi Soli ama *couzi* şişesindeki son damlayı yalamaya çalışan babasına bakarken içini çekti. "Göz açıp kapayıncaya kadar dönerim."

"İşine dön, Inevera," diye çıkıştı Manvah, Soli koşarak uzaklaşırken. Inevera bakışlarını aşağı çevirdi ve olanları izlerken örmeyi bırakmış olduğunu ancak o zaman fark etti. Sonra da hemen kaldığı yerden işine devam etti.

Babasına dosdoğru bakmaya cesaret edemezdi, ama onu gözünün ucuyla izlemesine de engel olamadı. Babası, çevik ayağıyla sepeti çeviren Manvah'ı süzüyordu. Çalışırken annesinin kara cüppesi yukarı sıyrılmış ve çıplak ayak bilekleriyle baldırlarını ortaya çıkarmıştı.

Kasaad bir elini kasığına koyup okşamaya başladı. "Gel buraya, kadın..."

"Çalışıyorum!" Manvah yığından bir tane palmiye dalı alıp sertçe yapraklarını kopardı.

Kasaad onun verdiği tepki karşısında şaşırmış görünüyordu. "Neden kocanı reddediyorsun, üstelik geceye karışmasına bir saat kalmışken?"

"Çünkü haftalardır bu sepetleri yapmak için uğraşırken

kamburum çıktı," dedi Manvah. "Çünkü geç oldu ve pazar sessizleşti. Çünkü bütün mallarımız açıkta duruyor ve azgın bir sarhoştan başka onlara bekçilik yapacak hiç kimse yok!"

Kasaad gür bir kahkaha attı. "Malları kimden koruyacağız ki?"

"Gerçekten, kimden?" diye sordu bir ses ve hepsi sese doğru döndüklerinde tezgâhın etrafından dolaşıp kulübeye giren Krisha'yı gördüler.

Krisha iriyarı bir kadındı. Kilolu değildi –Çöl Mızrağı'nda çok az kişinin böyle bir lüksü olurdu– ama bir savaşçının kızıydı, ağır adımları ve nasırlı elleriyle tıkız bir yapısı vardı. Her *dal'ting*'in giyindiği şekilde, o da Manvah gibi tepeden tırnağa aynı siyah kumaşa bürünmüştü. O da sepet örüyordu ve Manvah'ın Kaji kabilesindeki baş rakiplerinden biriydi; onun kadar yetenekli değildi, ama daha hırslıydı.

Onu *dal'ting* karalarına bürünmüş dört kadın izledi. İkisi onun kız kardeş-eşiydi, yüzleri siyahlarla örtülüydü. Diğerleri kızlarıydı, evlenmemişlerdi ve yüzleri açıktı. Görünüşlerine bakılırsa, potansiyel kocaları kendilerine çekmekten ziyade kendilerinden uzaklaştırırlardı. Hiçbiri ufak tefek değildi ve bir yaban tavşanının peşine düşmüş çakallar gibi etrafa dağılmışlardı.

"Hâlâ çalışıyorsun," dedi Krisha. "Çadırların çoğu kanatlarını kapattı."

Omuzlarını silken Manvah gözlerini işinden ayırmadı. "Sokağa çıkma yasağının başlamasına en az bir saat var."

"Cashiv her zaman gün sonunda Dama Baden'in Büyüyen Ay Partisi'nden önce gelir, öyle değil mi?" dedi Krisha.

Manvah kafasını kaldırmadı. "Müşterilerim seni ilgilendirmez, Krisha."

"*Push'ting* oğlunu onları benden çalması için kullanırsan bal gibi ilgilendirir," dedi Krisha, kısık ve tehditkâr bir sesle. Kızları Inevera'ya doğru ilerleyip annesiyle arasına girdiler. Kardeş-eşleri ise Kasaad'a doğru yürüyerek kulübenin içinde ilerlediler.

Bunun üzerine Manvah kafasını kaldırdı. "Hiçbir şey çalmadım. Cashiv bana geldi ve senin sepetlerinin içlerine bir şey doldurulduğunda parçalandığını söyledi. Müşterini kaybettiğin için beni değil, dokumacılarını suçla."

Krisha kafasını salladı ve Inevera'nın az önce yığına eklediği sepeti aldı. "Sen ve kızın iyi iş çıkarıyorsunuz," dedi parmağını örgünün üzerinde gezdirerek. Sonra sepeti yere atıp sandaletli ayağıyla sertçe çiğnedi.

"Kadın, buna nasıl cüret edersin?!" Kasaad şaşkınlıkla bağırıvermişti. Ayağa kalkmaya çalıştı ama dengesiz bir şekilde yalpaladı. Mızrağını ve kalkanını aradı, ama çadırın arka tarafında kalmışlardı.

O aklını başına toplamaya çalışırken, Krisha'nın kardeş-eşleri aynı anda harekete geçtiler. Kara kumaşa sarılı kısa hintkamışı sopalarını cüppelerinin geniş kollarından çıkarıp ellerine aldılar. Kadınlardan biri Kasaad'ı omuzlarından tuttu ve diğerinin gelip karnına vurabileceği şekilde çevirdi, sonra da darbenin tamamını aldığından emin olmak için onu o şekilde tutmaya devam etti. Kasaad acıyla inlerken nefesi kesildi, kadın da sopa darbesinin üzerine adamın kasıklarına sağlam bir tekme savurdu. Kasaad'ın iniltileri çığlığa dönüştü.

Inevera bağırarak ayağa fırladı, ama Krisha'nın kızları onu sertçe yakaladılar. Manvah da ayağa kalktı, ama Krisha'nın yüzüne attığı sert tekme onu yere serdi. Şiddetli bir şekilde haykırdı, ama geç olmuştu ve bağrışına yanıt veren olmadı.

Krisha yerdeki sepete baktı. Az önce üzerine sertçe basmış olmasına rağmen dayanmış ve eski halini almıştı. Inevera gülümsedi, ama kadın tekrar üzerine çıkıp sepeti çökertene kadar üstünde üç kez tepinince gülümsemesi kayboldu.

Kulübenin diğer tarafında Krisha'nın kardeş-eşleri Kasaad'ı dövmeye devam ediyordu. "Kadın gibi çığlık atıyor," diye güldü biri ve tekrar bacaklarının arasına vurdu.

"Üstelik bir kadından daha kötü kavga ediyor!" diye bağırdı diğeri. Omuzlarından tutmayı bıraktıklarında Kasaad nefes nefese yere yığıldı, yüzünde acıyla karışık bir utanç vardı. Kadınlar onu bıraktılar ve istiflenmiş sepetleri hintkamışı sopalarıyla devirip parçalamaya gittiler.

Inevera kurtulmaya çalıştıkça genç kadınlar onu daha da sıkı tuttular. "Kımıldama yoksa parmaklarını kırarız, bir daha sepet öremezsin!" Inevera karşı koymayı bıraktı, ama gözlerini kısıp

ona en yakın olan kızın ayağının üst kısmına sertçe basmaya hazırlandı. Tam o sırada Manvah'a baktı, ama annesi kafasını iki yana salladı.

Kan kusan Kasaad dirseklerinin üzerinde doğruldu. "Kahpeler! *Dama*lar bunu duyunca!.."

Krisha kıkır kıkır gülerek onun sözünü kesti. "*Dama*lar mı? Onlara gidip *couzi* içtiğin için sarhoş olduğunu ve kadınlardan dayak yediğini mi söyleyeceksin, Kasaad'ın oğlu Kasaad? Bu gece seni fırçalarken *ajin'pal*'ine bile söylemeyeceksin!"

Kasaad ayağa kalkmaya çalıştı, ama kadınlardan biri karnına tekme atınca sırtüstü yere düştü. Kımıldamadı.

"Peh!" diye bağırdı kadın. "Çocuk gibi altına işemiş!" Hepsi güldüler.

"Aklıma bir şey geldi!" dedi Krisha, etrafa saçılan sepet yığınlarından birinin yanına gidip cüppesini yukarı çekerek. "Neden bütün bu sepetlere pisleyebilecekken onları kırmaya çalışarak ter içinde kalıyoruz ki?" Çömelip işemeye başladı ve idrarını olabildiğince çok sepete isabet ettirebilmek için kalçalarını sağa sola doğru salladı. Diğer kadınlar güldüler ve aynı şeyi yapmak için onlar da cüppelerini kaldırdılar.

"Zavallı Manvah!" diye alay etti Krisha. "Ailede iki erkek var ama biri bile adam değil. Kocan bir *khaffit*'ten bile daha kötü ve *push'ting* oğlun burada olmak yerine erkekleri emmekle meşgul."

"Pek sayılmaz." Inevera kafasını çevirdiğinde Soli'nin onu tutan genç kadınlardan birinin bileğini kocaman eliyle kavradığını gördü. Ağabeyinin zalimce bileğini büktüğü kadın acıyla bağırırken, Soli bir tekme savurarak diğer kız kardeşi yere serdi.

Çığlık atan kadına "Kes sesini," dedikten sonra onu geriye doğru itti. "Kız kardeşime bir daha dokunursan, bileğini bükmek yerine kopartırım."

"Göreceğiz, *push'ting*," dedi Krisha. İki kardeş-eşi cüppelerini düzeltmişlerdi ve sopaları ellerinde Soli'nin üzerine yürüyorlardı. Krisha bileğini sallayınca kendi sopası da eline düştü.

Inevera nefesini tuttu, ama silahsız olan Soli onlara korkusuzca yaklaştı. İlk kadın atılıp üzerine saldırdı, ama Soli çok daha

hızlıydı, kadının savurduğu sopanın sağ tarafına geçip kolunu yakaladı. Bir çıtırtı duyuldu ve kadın haykırarak yere düştü, sopası artık Soli'nin elindeydi. Diğer kadın da ona saldırdı ve Soli kadının hamlesini bertaraf ettikten sonra sertçe yüzüne vurdu. Hareketleri bir dans gibi akıcı ve talimliydi. Kara Ay'da *Hannu Pash*'tan eve döndüğünde Inevera onu *sharusahk* talimi yaparken izlemişti. Yüzüne darbe alan kadın yere düştü ve Inevera onun peçesini indirip kan kustuğunu gördü.

Krisha üzerine doğru gelirken Soli sopasını yere bıraktı ve çıplak eliyle kadının silahını yakalayıp onu durdurdu. Diğer eliyle de yakasından tutup kadını arkasına çevirdi ve sepet yığınlarının üzerine doğru eğdi. Kafasını iyice yere vurduktan sonra cüppesinin etek kısmını beline kadar kaldırdı.

"Lütfen," diye yalvardı Krisha. "Bana ne istersen yap, ama kızlarımın bekâretini alma!"

"Peh!" diye tükürdü Soli, yüzünde tiksinti dolu bir ifadeyle. "Seni becermektense bir deveyi becermeyi tercih ederim!"

"Aa, hadi ama *push'ting*," diye alay etti Krisha ona doğru kalçalarını sallayarak. "Bir erkek olduğumu farz et ve bana sahip ol."

Soli, Krisha'nın hintkamışı sopasını alıp kalçasına indirmeye başladı. Sesi gürdü ve hem kadının acıyla attığı çığlıkları hem de çıplak tenine inen tahta sopanın sesini bastırıyordu. "Bir erkeğin uzvunu bir gübre yığınına sokmaktan kaçınması için *push'ting* olmasına gerek yok. Kızlarına gelince, onlara zavallı bir *khaffit*'le evlenip en sonunda çirkin yüzlerini peçelerle örtmelerini geciktirecek bir şey yapmam."

Elini kadının boynundan çekti ama onu sopalamaya, hem Krisha'yı hem de diğer kadınları sert darbelerle kulübeden dışarı çıkarmaya devam etti. Beş kadın tökezleyerek yolda ilerlerken Krisha'nın kızları, kadının kardeş-eşlerinin ayakta durmalarına yardım ettiler.

Manvah ayağa kalkıp üzerini silkeledi. Kasaad'a aldırmayıp Inevera'nın yanına gitti. "İyi misin?" Inevera kafasını yukarı aşağı salladı.

"Malları kontrol et," dedi Manvah, "Fazla fırsatları olmadı. Kurtarabilir miyiz bir bakalım..."

"Çok geç," dedi Soli yolun ilerisine işaret ederek. Üç *Sharum* yaklaşıyordu; siyah cüppeleri kolsuzdu ve kara çelikten zırhları kusursuz bir şekilde kaslı olan göğüslerini daha da vurgulayacak şekilde dövülmüştü. Şişkin pazılarının etrafına siyah ipek bantlar bağlıydı ve bileklerine kakmalı deri bileklikler takmışlardı. Sırtlarına altın rengi parlak zırhlar bağlıydı ve kısa mızraklarını gelişigüzel bir şekilde taşırken avını sinsice izleyen bir kurt gibi zarif bir şekilde yürüyorlardı.

Manvah küçük bir sürahi alıp Kasaad'ın üzerine su dökünce, kocası inleyerek doğruldu.

"İçeri gir, çabuk!" diye çıkışan Manvah harekete geçmesi için onu tekmeledi. Kasaad homurdandı, ama çadırın içine doğru sürünüp gözden kaybolmayı başardı.

"Nasıl görünüyorum?" Soli cüppesini silkip önünü iyice açtı.

Saçma bir soruydu bu. Inevera ağabeyi kadar güzel bir adam görmemişti. "İyi," diye fısıldadı.

"Soli, benim tatlı *ajin'pal*'im!" diye seslendi Cashiv. Yirmi beş yaşında bir *kai'Sharum*'du ve üçünden en yakışıklısı olduğu kesindi, kısacık kesilmiş sakallarına hoş kokulu bir yağ sürülmüştü ve teni kusursuz bir şekilde bronzdu. Göğüs zırhı Dama Baden'in güneş şeklindeki mücevheriyle süslenmişti –hiç şüphesiz gerçek altındı– ve sarığının ortasında büyük bir turkuaz vardı. "Gecenin siparişini almaya geldiğimizde seni burada bulmayı umuyordum..." Kulübedeki karışıklığı görmek için yaklaştı. "Vay be! Çadırınızdan deve sürüsü mü geçti?" Havayı kokladı. "Bir de geçerken işediler herhalde?" Boynunun etrafında gevşek bir şekilde duran beyaz ipek peçeyi alıp burnunun üzerine kapadı. Beraberindekiler de aynısını yaptı.

"Küçük bir... sorun çıktı," dedi Soli. "Birkaç dakikalığına başka bir yere gitmiştim, benim suçum."

"Bu gerçekten çok kötü." Cashiv dosdoğru Soli'nin yanına gitti, Inevera'ya aldırmadı bile. Uzattığı parmağını Soli'nin kaslı göğsüne sıçrayan kanın üzerinde gezdirdi. Kanı düşünceli bir şekilde baş ve işaretparmaklarının arasında inceledi. "Anlaşılan zamanında dönüp sorunla ilgilenebilmişsin."

"O deve sürüsünün artık geri dönme ihtimali yok," dedi Soli.

"Ama buradaki işleri bitmiş," dedi Cashiv üzgün bir şekilde. "Sepetleri yine Krisha'dan almak zorunda kalacağız."

"Lütfen," dedi Soli elini Cashiv'in koluna koyarak, "bu siparişe ihtiyacımız var. Bütün mallara zarar veremediler. Size en azından yarısını satabilir miyiz?"

Cashiv kolunu tutan ele bakıp gülümsedi. "Ah! Eğer birine işedilerse hepsine işemişlerdir. Pis malları efendime götüremem. Onları bir kova suyla yıkayın ve *khaffit*'e satın."

İyice yaklaşıp elini tekrar Soli'nin göğsüne koydu. "Ama ihtiyacın paraysa, belki sepet satmak yerine yarınki partide sepet taşıyarak o parayı kazanabilirsin." Parmaklarını Soli'nin gevşek cüppesinin altına kaydırıp omzunu okşadı. "Eve bütün bu sepetlerin fiyatının üç katı parayla dönebilirsin, tabii eğer... iyi taşırsan."

Soli gülümsedi. "Sepetler benim işim, Cashiv. Kimse benden iyi taşıyamaz."

Cashiv güldü. "Yarın sabah seni partiye götürmek için geleceğiz."

"Talim alanında buluşalım," dedi Soli. Cashiv başıyla onayladı ve beraberindekilerle Krisha'nın kulübesine doğru ilerlediler.

Manvah elini Soli'nin omzuna koydu. "Bunu yapmak zorunda kaldığın için üzgünüm, oğlum."

Soli omuzlarını silkti. "Bazen kalkık bir alet, bazen de kıç olursun. Krisha'nın kazanmış olmasından nefret ediyorum sadece."

Manvah peçesini yere tükürebilecek kadar kaldırdı. "Krisha hiçbir şey kazanmış değil. Satabileceği sepeti yok."

"Nereden biliyorsun?" diye sordu Soli.

Manvah kıkırdadı. "Bir hafta önce çadırına haşarat koydum."

Kulübeyi toplamalarına yardım ettikten sonra Soli, *dama*lar Sharik Hora'nın minarelerinden alacakaranlığı duyururken, oturdukları küçük kerpiç binaya kadar ailesine eşlik etti. Sepetlerin çoğunu kurtarmışlardı, ama birkaçının tamir edilmeye

ihtiyacı vardı. Manvah sırtında kocaman bir palmiye yaprağı yığını taşıyordu.

"Yoklamaya yetişmek için acele etmeliyim," dedi Soli. Inevera ve Manvah kollarını ona dolayıp yüzünü öptüler, derken Soli arkasına dönüp kararan şehre doğru koşmaya başladı.

İçeri girince, dairelerinin muhafazalı döşeme kapağını açıp geceyi geçirmek için Aşağışehir'e indiler.

Krasia'daki her binanın yerin en az bir kat altına erişimi olurdu, bu bölüm geniş bir bal peteğini andırırcasına kilometrelerce uzanan tüneller ve mağaraların oluşturduğu Aşağışehir'e giden geçitlere bağlanırdı. Erkekler *alagai'sharak*'ta savaşırken kadınlar, çocuklar ve *khaffit*ler her gece oraya sığınırlardı. Kesilmiş büyük taş bloklar, iblislerin Nie'nin uçurumundan açık bir yol bulup yukarı çıkmalarını engellerdi, üstelik başka yerlerden yüzeye çıkmış olanları uzakta tutmak için de bu taş blokların üzerine güçlü muhafazalar oyulmuştu.

Aşağışehir ele geçirilemez bir sığınaktı; sadece şehirdeki insan kitlelerini korumak için değil, aynı zamanda, düşünmesi bile hoş olmayan şey gerçekleşir de Çöl Mızrağı *alagai*'a yenik düşerse başlı başına bir şehir olacak şekilde tasarlanmıştı. Her aile için yatakhaneler, okullar, saraylar, ibadethaneler ve daha fazlası vardı.

Inevera ve annesinin Aşağışehir'de uyuyabilecekleri ot yataklarının, yemeklerini saklayabilecekleri soğuk bir odanın ve gerekli malzemeler için derin çukurlu ufak bir odanın olduğu küçük bir bodrumları vardı sadece.

Manvah bir lamba yaktı ve masaya oturup soğuk akşam yemeklerini yediler. Tabakları yıkadıktan sonra palmiye yapraklarını ortaya serdi. Inevera yardım etmek için yanına geldi.

Manvah kafasını salladı. "Sen yat. Yarın senin için büyük bir gün olacak. *Dama'ting* seni sorgularken halsiz görünmene ve gözlerinin kıpkırmızı olmasına izin veremem."

Inevera kızlardan ve annelerinden oluşan önündeki uzun kuyruğa baktı, her biri *dama'ting* çadırında sıranın kendilerine gelmesini bekliyorlardı. Everam'ın Gelinleri, *dama*lar bahar eki-

noksunda şafak vaktini duyurduğunda dokuz yaşında olan bütün kızların, Everam'ın onlar için belirlediği hayat yolunu öğrenmeleri için *Hannu Pash*'a takdim edilmelerini buyurmuştu. *Hannu Pash* bir erkek çocuğu için yıllar sürebilirdi, ama kızlar için *dama'ting*'in tek bir öngörüsü yeterliydi.

Çoğu basitçe doğurgan kabul edilir ve ilk eşarpları verilirdi, ama birkaçı çadırdan nişanlanmış olarak ya da yeni bir görevle ayrılırdı. Çoğunlukla fakir olan ve okuryazarlığı bulunmayan diğerleri ise babalarından satın alınıp yastık dansında eğitilir, sonra da Krasia'nın savaşçılarına *jiwah'Sharum* olarak hizmet vermek için büyük hareme gönderilirlerdi. Her gece *alagai'sharak*'ta iblislerle savaşırken ölen savaşçıların yerine yenilerini doğurmak onlar için bir onurdu.

Inevera heyecanla uyanarak taba rengi elbisesini giymiş ve gür siyah saçlarını fırçalamıştı. Doğal dalgalar halinde omuzlarına inen saçları ipek gibi parlıyordu, ama bugün dünya saçlarını son kez görecekti. *Dama'ting* çadırına bir kız olarak girip, saçlarını sadece gelecekteki eşinin görebileceği genç bir kadın olarak çıkacaktı. Taba rengi elbisesini çıkarıp kara cüppeyle dışarı adımını atacaktı.

"Ekinoks olabilir ama bugün dolunay var," dedi Manvah. "En azından bu iyi bir işaret."

"Belki bir *Damaji* beni haremine alır," dedi Inevera. "Bir sarayda yaşarım ve çok büyük bir çeyizim olacağı için bir daha asla sepet örmene gerek kalmaz."

"Bir daha asla güneşe çıkamazsın," dedi Manvah etraflarındakilerin duyamayacağı kadar kısık bir sesle, "ya da kardeş-eşlerinden başka kimseyle konuşamazsın, büyük büyükbaban yaşındaki bir adamın keyfini yerine getirmek zorunda kalırsın." Kafasını salladı. "En azından vergimiz ödeniyor ve senin adına konuşabilecek iki erkek var, o nedenle büyük hareme satılma ihtimalin düşük. Ama bu bile, kısır diye mimlenip *nie'ting* olarak dışlanmaktan daha iyi bir kaderdir."

Nie'ting. Bu düşünce Inevera'yı ürpertti. Kısır bulunanların siyahlara bürünmelerine asla izin verilmezdi, hayatları boyunca *khaffit*ler gibi taba rengi giysiler giymeye terk edilirler ve utançlarını gizleyememeleri için yüzlerini örtemezlerdi.

"Belki *dama'ting* olmak için seçilirim," dedi Inevera.

Manvah kafasını salladı. "*Dama'ting* olamazsın. Onlar kimseyi seçmezler zaten."

"Büyükannem kendisinin sınavdan geçirildiği yıl bir kızın seçildiğini söyledi," dedi Inevera.

"Elli sene önceki olay, tabii gerçekse," dedi Manvah. "Eh, babanın onurlu annesi de, Everam onu bağışlasın... abartmaya pek meyillidir."

"Öyleyse, bütün o *nie'dama'ting*ler nereden geliyorlar?" diye merakla sordu Inevera, *dama'ting* çıraklarını kastederek. Bu kızların yüzleri açık olurdu, ama Everam'a bağlılıklarını göstermek için beyaz giyerlerdi.

"Bazıları Everam'ın, Gelinlerini bizzat hamile bıraktığını ve *nie'dama'ting*lerin onların kızı olduğunu söylüyor," dedi Manvah. Inevera ona baktı ve annesinin şaka yapıp yapmadığını merak ederken tek kaşını kaldırdı.

Manvah omuzlarını silkti. "Bu da diğer açıklamalar kadar iyi işte. Sana şunu söyleyebilirim ki, pazardaki diğer annelerin hiçbiri, daha önce bir kız çocuğunun *nie'dama'ting* seçildiğini görmemiş ya da yüzüne bakınca 'Bu *nie'dama'ting* olacak,' dememiştir."

"Anne! Kardeşim!" Soli'nin arkasında Cashiv'le yaklaştığını gören Inevera'nın yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. Ağabeyinin kara cüppesi Labirent'in tozunu taşıyordu ve omzuna attığı kalkanında yeni göçükler vardı. Cashiv her zamanki gibi tertemizdi.

Inevera koşup Soli'ye sarıldı. Ağabeyi güldü ve tek koluyla onu havaya kaldırıp döndürdü. Inevera mutlulukla haykırdı, hiç korkmamıştı. Soli yanındayken hiçbir şey onu korkutamazdı. Ağabeyi onu tüy kadar hafif bir şekilde yere bırakıp annelerini kucaklamaya gitti.

"Burada ne arıyorsun?" diye sordu Manvah. "Dama Baden'in sarayına gideceğini sanıyordum."

"Gidiyorum," dedi Soli, "ama kardeşime Ala'nın bütün güzelliklerini dilemeden *Hannu Pash*'ına gitmesine izin vermezdim." Uzanıp Inevera'nın saçlarını karıştırdı. Inevera ağabeyi-

nin eline vurdu, ama Soli her zamanki gibi ondan hızlı davranıp elini zamanında geri çekti.

"Sence babam da iyi dileklerini sunmak için gelecek mi?" diye sordu Inevera.

"Ah..." Soli tereddüt etti. "Bildiğim kadarıyla, babamız hâlâ kulübenin arkasında uyuyor. Dün gece yoklamaya gelmedi, ben de eğitim subayına karnının ağrıdığını söyledim... yine." Soli çaresizce omuzlarını silkti ve Inevera ağabeyi hayal kırıklığına uğradığını görmesin diye bakışlarını yere çevirdi.

Soli eğildi ve göz göze gelebilmeleri için hafifçe Inevera'nın çenesini kaldırdı. "Belli etmekte zorlansa da, babamın da benim gibi senin için en iyisini istediğini biliyorum."

Inevera kafasını salladı. "Biliyorum." Kollarını gitmeden önce son kez Soli'nin boynuna doladı. "Teşekkür ederim."

Cashiv, Inevera'yı ilk kez fark ediyormuş gibi ona baktı. Bütün yakışıklılığıyla gülümseyip eğilerek selam verdi. "Bir kadın olurken, sana en iyi dileklerimi sunuyorum, Inevera vah Kasaad. Umarım iyi bir eşin ve ağabeyin kadar yakışıklı bir sürü oğlun olur."

Inevera gülümsedi ve savaşçılar uzaklaşırken yanaklarının kızardığını hissetti.

En sonunda, sıra ilerlemeye başladı. Kızgın güneşin altında beklerlerken gün yavaşça ilerliyordu, kızlar ve anneleri teker teker içeri alınıyordu. Bazıları içeride birkaç dakika kalırken, diğerleri neredeyse bir saat kalıyordu. Hepsi siyahlar içinde ayrılıyordu, çoğu hem terbiye edilmiş hem de rahatlamış gibi görünüyordu. Kızların bazıları boşluğa bakıyor ve anneleri onları evlerine doğru yönlendirirken dalgın dalgın kollarını ovuşturuyorlardı.

Sıranın başına yaklaşırlarken, Inevera'nın annesi kızını omuzlarından sıkıca tuttu, tırnakları elbisesinin üzerinden Inevera'nın tenine batıyordu.

"Bakışlarını yerden ayırma ve sana soru sorulmadıkça hiç konuşma," diye tavsiyede bulundu Manvah. "Bir soruya asla soruyla cevap verme ve asla karşı çıkma. Benimle birlikte tekrar et: 'Evet, Dama'ting.'"

"Evet, Dama'ting," diye tekrarladı Inerva.

"Bu yanıtı aklına yerleştir," dedi Manvah. "Bir *dama'ting*'i gücendirmek, kaderi gücendirmek demektir."

"Anladım, anne." Inevera yutkunurken içinin kasıldığını hissetti. Çadırda neler oluyordu? Annesi de aynı ritüeli yaşamamış mıydı? Bu kadar korktuğu şey neydi?

Bir *nie'dama'ting* çadırın kanadını açtı ve Inevera'dan önceki kız dışarı çıktı. Başında bir eşarp vardı ama hâlâ üzerinde olan elbisesi gibi taba rengiydi. Annesi kızını hafifçe omuzlarından tuttu ve tökezleyerek ilerlerlerken onu teselli edercesine mırıldandı, ama ikisi de ağlıyordu.

Nie'dama'ting ağırbaşlılıkla manzarayı izledikten sonra Inerva ve annesine döndü. On üç yaşında olmalıydı, uzun boylu ve yapılıydı, çıkık elmacıkkemikleri ve yırtıcı bir kuşa benzemesine neden olan kemikli bir burnu vardı. "Adım Melan." İçeri girmeleri için işaret etti. "Dama'ting Qeva şimdi sizinle görüşecek."

Inevera, annesiyle beraber ayakkabılarını çıkarırlarken derin bir nefes aldı ve havada çeşitli muhafaza sembolleri çizdikten sonra *dama'ting*'in çadırına girdi.

Güneş tepedeki bez çatıdan içeri süzülerek büyük çadırı ışıkla dolduruyordu. Çadırın duvarlarından boyanmış mobilyalara ve kalın bez zemine kadar her şey beyazdı.

Bu, kanı daha da ürkütücü kılıyordu. Giriş kısmının zemininde kırmızı-kahverengi lekelerin yanı sıra, bir de sağ ve soldaki bölmelere doğru giden çamurlu kırmızı ayak izleri vardı.

Bir ses, "Bu *Sharum* kanı," deyince Inevera irkildi ve karşılarında duran Everam Gelini'ni ilk kez o zaman fark etti. Kadının beyaz cüppesi çadırın beyaz fonuna neredeyse kusursuz bir şekilde karışıyordu. "*Alagai'sharak*'tan şafak vakti getirilen yaralıların kanı. Her gün çadırın bez zemini kesilir ve ibadete çağrı yapılırken Sharik Hora'nın minarelerinin tepesinde yakılır."

Tam o sırada, Inevera etrafını saran acı dolu haykırışları duydu. Kalın bölmelerin öteki tarafında, erkekler acı çekiyorlardı. Babasının –daha da kötüsü, Soli'nin– aralarında olduğunu düşündü ve duyduğu her çığlık ve inlemeyle suratını buruşturdu.

"Everam beni hemen al!" diye bağırdı bir adam çaresizce. "Sakat olarak yaşayamam!"

"Adımlarına dikkat et," diye uyardı Dama'ting Qeva. "Ayakların, şanlı savaşçıların senin için döktüğü kanlara değecek kadar değerli değil."

Inevera ve annesi lekeli bezin üzerinde dikkatle dolaşıp *dama'ting*'in karşısında durdular. Gözleri ve elleri hariç tepeden tırnağa beyaz ipeğe bürünmüş olan Qeva uzun boylu ve Melan gibi yapılıydı, ama bir kadının kıvrımlarına sahipti.

"Adın ne senin, kız?" Everam'ın Gelini'nin sesi kalın ve sertti.

"Inevera vah Kasaad am'Damaj am'Kaji, Dama'ting," dedi Inevera yere kadar eğilerek. "Bana Kaji'nin İlk Eşi'nin adını vermişler." Bu gereksiz cümle üzerine Manvah tırnaklarını omzuna geçirince istemsizce nefesini tuttu. *Dama'ting* fark etmemiş görünüyordu.

"Kesin bunun seni özel kıldığını düşünüyorsundur," diyen Qeva alaycı bir ses çıkardı. "Krasia'nın bu ismi taşıyan her değersiz kıza karşılık bir savaşçısı olsaydı, Sharak Ka sona ermiş olurdu."

"Evet, Dama'ting," dedi Inevera ve annesi tırnaklarını gevşetirken tekrar yerlere kadar eğildi.

"Güzel bir kızsın," dedi *dama'ting*.

Inevera başını eğdi. "Teşekkür ederim, Dama'ting."

"Güzel kızlar her zaman haremlerin işine yarayabilir, tabii eğer çoktan kullanılmadıysa," dedi Qeva, Manvah'a bakarak. "Kocan kim ve ne iş yapıyorsun?"

"Dal'Sharum Kasaad, Dama'ting," dedi Manvah eğilerek. "Ben de bir yaprak dokumacısıyım."

"İlk Eş?" diye sordu Qeva.

"Ben onun tek eşiyim, Dama'ting," dedi Manvah.

"Erkekler refah düzeyleri yükseldikçe kendilerine eş almaları gerektiğini düşünürler, Kajili Manvah," dedi Qeva, "ama tam tersi doğrudur. Evejah'da tavsiye edildiği üzere, dokumana yardım edecek ve kocana daha fazla çocuk verecek kardeş-eşler kapamaya çalıştın mı?"

"Evet, Dama'ting. Birçok kez." Manvah dişlerini sıktı. "Babaları... onaylamadı."

Everam'ın Gelini homurdandı. Aldığı yanıt Kasaad hakkında yeterince şey söylüyordu. "Kız eğitimli mi?"

Manvah başıyla onayladı. "Evet, Dama'ting. Inevera benim çırağım. Dokumacılıkta çok beceriklidir, ayrıca ona hesap yapmayı ve defter tutmayı da öğrettim. Cennet'in yedi katının her biri için Evejah'ı bir kez okudu."

Dama'ting'in gözlerindeki ifade gizemliydi. "Beni izleyin." Arkasını dönüp çadırın içine doğru ilerledi. Yerdeki kana aldırmamıştı, uçuşan ipek cüppesi lekelerin üzerinden kayıp geçiyordu. Tek bir kan damlası bile elbisesini lekelemedi. Buna cüret edemezdi.

Melan da arkasındaydı; *nie'damating* kanın etrafından çevik bir şekilde dolaşırken, Inevera ve annesi de onu izliyordu. Çadır beyaz bez duvarlardan oluşan bir labirent gibiydi, birçok kez sağa sola döndükleri için Inevera artık nerede olduklarından emin değildi. Ama bulundukları yerin zemininde kan yoktu, yaralı *Sharum*ların bağrışları bile zor duyuluyordu. Bir kere daha döndükten sonra, duvarlar ve tavan aniden siyaha döndü. Aydınlıktan karanlığa adım atmak gibiydi. Bir köşeyi daha döndükten sonra ortam o kadar kararda ki, kara *dal'ting* cüppeli annesi neredeyse görünmüyordu, hatta beyazlar içindeki *dama'ting* ve çırağı bile hayaletimsi görüntülere dönüştüler.

Qeva aniden durdu ve Melan etrafından dolanıp Inevera'nın fark etmediği bir tuzak kapağını açtı. İçeride, Inevera çok daha derin bir karanlığa inen taş merdivenlerden başka bir şey seçemiyordu. Çıplak ayaklarında yontma taşın soğuğunu hissediyordu. Derken Melan kapağı arkalarından kapatınca, karanlık mutlak bir siyahlığa döndü. Yavaşça aşağı inerlerken Inevera tökezleyip Everam'ın Gelini'yle birlikte merdivenlerden aşağı yuvarlanmaktan korkuyordu.

Neyse ki çok fazla merdiven yoktu, ama Inevera sahanlığa vardığında sahiden tökezledi. Hemen kendisini topladı, kimse fark etmiş görünmüyordu.

Qeva'nın elinde kırmızı bir ışık belirdi ve birbirlerini görmelerine izin veren kötücül bir parıltı saçtı, ama etraflarındaki boğucu karanlığa hiçbir faydası yoktu. *Dama'ting* onları canlı ka-

yaların içine oyulmuş bir dizi karanlık hücrenin önünden geçirdi. Her iki taraftaki duvarların üzerine muhafazalar oyulmuştu.

"Melan'la burada bekleyin," dedi Qeva Manvah'a ve Inevera'ya hücrelerden birine girmesini emretti. Ağır kapı arkalarından kapanırken suratını buruşturdu.

Odanın bir köşesinde taş bir kaide vardı. *Dama'ting* parlak nesneyi oraya bıraktı. Üzerine parlak muhafazalar oyulmuş bir kömür parçasına benziyordu ama Inevera bile aslında onun ne olduğunu biliyordu. O *alagai hora*'ydı.

İblis kemiği.

Qeva tekrar ona döndü ve Inevera kadının elindeki eğri bıçağın ani parlamasını gördü. Kırmızı ışıkta bıçak kana bulanmış gibi görünüyordu.

Inevera çığlık atıp geri çekildi ama hücre ufaktı ve çok geçmeden sırtı taş duvara yaslandı. *Dama'ting* bıçağı Inevera'nın burnuna doğru kaldırdı, onu görmeye çalışırken Inevera'nın gözleri şaşı oldu.

"Bıçaktan mı korkuyorsun?" diye sordu *dama'ting*.

"Evet, Dama'ting," dedi Inevera çatlak bir sesle, hiç düşünmeden.

"Gözlerini kapat," diye emretti Qeva. Inevera korkudan titriyordu, ama söyleneni yaptı. Bıçağın tenini kesmesini beklerken kalbi göğsünde gümbür gümbür atıyordu.

Ama beklediği darbe gelmedi. "Bir palmiye ağacı hayal et, dokumacının kızı," dedi Qeva. Inevera tam olarak anlamadı ama kafasını salladı. Zihninde canlandırması kolay bir görüntüydü, ne de olsa her gün palmiye ağaçlarına tırmanır, dokumada kullanılmak için yaprak toplamak amacıyla hızlı bir şekilde ağacın gövdesini sallardı.

"Bir palmiye ağacı rüzgârdan korkar mı?" diye sordu *dama'ting*.

"Hayır, Dama'ting," dedi Inevera.

"Ne yapar?"

"Eğilir, Dama'ting," dedi Inevera.

"Evejah bize korku ve acının sadece rüzgâr olduğunu öğretir, Manvah'ın kızı Inevera. Bırak esip geçsin."

"Evet, Dama'ting," dedi Inevera.

"Üç kez tekrarla," diye emretti Qeva.

"Korku ve acı sadece rüzgârdır," dedi Inevera derin bir nefes alarak. "Korku ve acı sadece rüzgârdır. Korku ve acı sadece rüzgârdır."

"Gözlerini aç ve diz çök," dedi Qeva. Inevera bu emri yerine getirince *dama'ting* ekledi: "Kolunu uzat." Inevera'nın kaldırdığı kolu ondan bağımsız gibiydi ama sabit bir şekilde durdu. Everam'ın Gelini Inevera'nın elbisesinin kolunu sıyırıp önkolunu keserek parlak bir çizgi halinde kan çıkardı.

Inevera aniden nefesini tuttu, ama ne irkilip kaçtı ne de haykırdı. *Korku ve acı sadece rüzgârdır. Dama'ting* peçesini hafifçe kaldırıp bıçağı yalayarak Inevera'nın kanının tadına baktı. *Korku ve acı sadece rüzgârdır.* Bıçağı belindeki kılıfına soktuktan sonra güçlü elini uzatıp kesiği sıktı ve bir avuç muhafazalı siyah zarın üzerine kan damlattı.

Inevera dişlerini sıktı. *Korku ve acı sadece rüzgârdır.*

Kan üzerlerine damlayınca, zarlar parlamaya başladı ve Inevera onların da *alagai hora* olduğunu fark etti. Kanı iblislerin kemiklerine dokunuyordu. Bu düşünce korkutucuydu.

Dama'ting bir adım geri çekildi ve zarları sallarken kısık bir sesle bir şeyler tekrarladı, parlaklıkları her geçen saniye giderek artıyordu.

"Işığı ve hayatı bahşeden Everam, bu mütevazı hizmetkârına olacakları göstermen için sana yalvarıyorum. Bana Damaj'ın Kaji soyundan gelen Kasaad'ın kızı Inevera'yı göster."

Bunu söylerken, zarları Inevera'nın önünde yere attı. Zarlar önce Inevera'nın gözlerini kırpıştırmasına neden olan bir güçle parladı, sonra da hafifçe sönerek donuk bir titreşimde karar kıldı, yerdeki parlayan semboller Inevera'nın kaderini ören yaprakları gözler önüne sermişti.

Dama'ting hiçbir şey söylemedi. Gözlerini kısıp uzunca bir süre sembollere baktı. Inevera aradan ne kadar zaman geçtiğinden emin değildi, ama bu kadar uzun bir süre diz çökmeye alışık olmayan bacak kasları çözülmeye başladı.

Qeva hareket ettiğini görünce ona baktı. "Topuklarının üzerinde otur ve kıpırdama!" Ayağa kalkıp küçük hücrede dolaşarak

zarların biçimini her açıdan inceledi. Yavaşça parlaklık sönmeye başladı, ama *dama'ting* hâlâ düşünüyordu.

Rüzgârdaki bir palmiye olsun ya da olmasın, Inevera gittikçe tedirginleşiyordu. Zorlanan kasları artık isyan etmeye başlamıştı ve her geçen saniye endişeleri artıyordu. Everam'ın Gelini ne görüyordu? Annesinden alınıp bir hareme mi satılacaktı? Yoksa kısır mıydı?

En sonunda, Qeva Inevera'ya baktı. "Zarlara dokunursan, canından olursun." Bunu söyledikten sonra homurdana homurdana emirler yağdırarak hücreden çıktı. Melan koşarken telaşlı ayak sesleri duyuldu.

Hemen sonra Manvah hücreye girdi ve dikkatle zarların etrafından dolanıp Inevera'nın arkasında diz çöktü. "Ne oldu?" diye fısıldadı.

Inevera kafasını iki yana salladı. "Bilmiyorum. *Dama'ting* ne anlama geldiklerinden emin değilmiş gibi zarlara baktı."

"Ya da zarların ona gösterdiklerinden hoşlanmadı," diye homurdandı Manvah.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu Inevera, yüzü giderek soğuyordu.

Manvah, "Damaji'ting Kenevah'ı çağırmaya gittiler," diye karşılık verince Inevera şaşkınlıkla nefesini tuttu. "Son sözü o söyleyecek. Şimdi dua et."

Inevera başını eğerken titredi. *Dama'ting*'den yeterince korkmuştu. Liderlerinin onu incelemeye geleceği düşüncesi...

Lütfen, Everam, diye yalvardı, *doğurgan olmama ve Kajiler için erkek çocukları doğurmama izin ver.* Nie'ting *olursam ailem bu utancı kaldıramaz. Bu dileğimi yerine getirirsen, sonsuza dek kendimi sana adarım.*

Loş kırmızı ışıkta uzunca bir süre diz çöküp dua ettiler.

"Anne?" diye sordu Inevera.

"Evet?" dedi annesi.

Inevera boğazına oturan yumruyu yutkundu. "Kısırsam da beni sever misin?" Sesi sorusunun sonunda çatladı. Ağlamak istemiyordu, ama gözyaşlarına engel olmak için gözlerini kırpıştırdığını fark etti.

Manvah onu hemen kollarının arasına aldı. "Sen benim kızımsın. Güneşi bile söndürsen, seni seveceğim."

Bitmek tükenmek bilmeyen bir bekleyişin ardından, Qeva, ardında başka bir Everam Gelini'yle döndü – bu kadın daha yaşlı ve zayıftı, sert bakışları vardı. *Dama'ting* beyazlarına bürünmüştü, ama peçesi ve eşarbı siyah ipektendi. Damaji'ting Kenevah, bütün Krasia'daki en güçlü kadındı.

Damaji'ting birbirine sokulmuş olan anne-kıza baktı. Manvah ve Inevera bunun üzerine hemen birbirlerinden ayrılıp gözlerini sildiler ve tekrar diz çöktüler. Damaji'ting hiçbir şey söylemeyip zarlara doğru ilerledi. Uzunca bir süre duruş biçimlerini inceledi.

En sonunda Kenevah homurdandı. "Onu al."

Qeva yanına gelip onu kolundan tutarak ayağa kaldırırken Inevera nefesini tuttu. Telaşla annesine baktı ve Manvah'ın gözlerinin korkudan kocaman olduğunu gördü. "Anne!"

Qeva onu uzaklaştırırken Manvah yere serilip *dama'ting*'in beyaz cüppesinin eteklerine kapandı. "Lütfen, Dama'ting," diye yalvardı. "Kızım–"

"Kızın artık seni ilgilendirmez," diyerek onun sözünü kesti Kenevah ve Qeva cüppesinin eteklerini Manvah'ın elinden kurtarmak için bir tekme savurdu. "O artık Everam'a ait."

Qeva kolundan sıkıca tutarak ona yolda eşlik ederken, "Bir hata olmalı," dedi Inevera hissiz bir şekilde. Saraydan ziyade bir kırbaçlanma alanına götürülüyormuş gibi hissediyordu. Damaji'ting Kenevah ve *nie'damating* çırağı Melan onlarla birlikte yürüyordu.

"Zarlar hata yapmaz," dedi Kenevah. "Sevinmelisin. Sepet dokumacısı ve önemsiz bir Sharum'un kızı olan sen, Everam'la nişanlanacaksın. Bugün ailene bahşedilen bu büyük şerefi görmüyor musun?"

"Öyleyse, neden onlara veda etmeme izin vermediniz? En

azından anneme?" *Asla bir soruya soruyla karşılık verme*, demişti Manvah, ama Inevera'nın artık umurunda değildi.

"Geçmişe sünger çekmek en iyisidir," dedi Kenevah. "Artık hepsi senin altında. Önemsizler. Eğitimin sırasında onları görmene izin verilmeyecek ve beyaz için sınava girmeye hazır olduğunda, onları görmek bile istemeyeceksin."

Inevera'nın böylesine saçma bir söze verebileceği bir karşılık yoktu. Annesini bir daha görmeyi istememek mi? Ağabeyini? Bu akıl almazdı. Babasını bile özlerdi, ama büyük ihtimalle Kasaad gittiğini bile fark etmezdi.

Çok geçmeden, Kaji Dama'ting Sarayı karşılarında belirdi. En büyük *Damaji*'nin saraylarıyla bile eş tutulan Dama'ting Sarayı'nın altı metrelik bir muhafaza duvarı vardı, *alagai*'ın yanı sıra gündüz düşmanlarına karşı da dayanıklıydı. Inevera duvarın yukarısında sarayın yüksek kulelerini ve büyük kubbesini görebiliyordu, ama duvarların içini hiç görmemişti. *Dama'ting*ler ve çırakları dışında kimse sarayın kapılarından içeri giremezdi. Hiçbir erkek, Andrah bile, sarayın kutsal topraklarına ayak basamazdı.

En azından Inevera'ya böyle söylenmişti, ama –kendi kendine açılmış gibi görünen– kapılar arkalarından kapanırken, bir çift kaslı adamın onları iterek kapattıklarını gördü. Adamların üzerlerinde sadece beyaz bir peştamal ve sandaletler vardı, saçları ve vücutları yağla parlıyordu. İkisinin de el ve ayak bilekleri prangalıydı, ama Inevera'nın görebildiği kadarıyla zincir yoktu.

"Saraya erkeklerin girmesine izin verilmediğini sanıyordum," dedi Inevera, "*dama'ting*lerin bekâretini korumak için." Everam'ın Gelinleri bu büyük bir şakaymış gibi kahkaha attılar. Melan bile kıkırdadı.

"Yarı haklısın," dedi Kenevah. "Hadımların hayaları yoktur, bu nedenle Everam'ın gözünde erkek sayılmazlar."

"Onlar... *push'ting* mi yani?" diye sordu Inevera.

Kenevah kıkırdadı. "Hayaları olmayabilir, ama mızrakları gerçek bir erkeğin işini görecek kadar iyi çalışır."

Pırıl pırıl parlayan beyaz mermer basamakları tırmanırlarken Inevera acılı bir şekilde gülümsedi. Kollarını gövdesine bastırıp olabildiğince ufak görünmeye ve dikkat çekmemeye çalışırken,

geniş kapılar yine altın prangalı olan yakışıklı ve kaslı köleler tarafından açıldı. Eğilerek selam verdiler ve Qeva parmağını birinin çenesinin altında gezdirdi.

"Yorucu bir gün oldu, Khavel. Gerginliğimi almak için bir saat sonra sıcak taşlar ve kokulu yağla odama gel." Köle hiçbir şey söylemeyip yere kadar eğilerek karşılık verdi.

"Konuşmalarına izin verilmiyor mu?" diye sordu Inevera.

"Konuşamazlar," dedi Kenevah. "Hayalarıyla birlikte dilleri de kesildi, ayrıca okuma-yazma da bilmiyorlar. Dama'ting Sarayı'nda gördükleri harikalardan asla bahsedemezler."

Gerçekten de, saray Inevera'nın hayallerinin ötesinde bir lüks ve bolluk içindeydi. Sütunlardan yüksek kubbeye ve zeminlere, duvarlara ve merdivenlere kadar her şey kusursuz beyaz mermerden kesilmiş ve ışıl ışıl parlayacak şekilde cilalanmıştı. Çıplak ayaklarının altında son derece yumuşak olan kalın dokuma halılar, uzandıkları koridorları canlı renklerle dolduruyordu. Duvarlarda duvar halıları asılıydı – Evejah'daki hikâyeleri tasvir eden birer sanat eseriydi bunlar. Mermer kaidelerin üzerinde güzel, sırlı çanak çömleklerin yanı sıra, narin heykeller ve telkâri işlerinden ağır kupalara ve kâselere, kristal, altın ve parlak gümüş parçalar duruyordu. Pazarda bu tür parçalar yakın koruma altında olurdu –herhangi birini satmak bir ailenin on sene bolluk içinde yaşaması için yeterli olurdu– ama Krasia'da kim *dama'ting*lerden çalmaya cesaret edebilirdi ki?

Diğer Gelinler koridorlarda yanlarından geçtiler, kimi yalnız yürürken, kimi gruplar halinde sohbet ediyordu. Hepsinin üzerinde aynı uçuşan beyaz ipek cüppelerden vardı. İçeride yüzlerini görebilecek tek bir erkek olmasa bile cüppeleri başlıklı ve çehreleri peçeliydi. Durup Kenevah'ı eğilerek selamladılar ve belli etmemeye çalışsalar da, Inevera'ya merakla ve değer biçer gibi pek hoş olmayan gözlerle baktılar.

Yanlarından geçen Gelinlerden bazıları hamileydi. *Dama'ting*leri bu halde görmek şaşırtıcıydı, özellikle de yanlarına yaklaşmalarına izin verilen erkeklerin hadım edildiği düşünülürse, ama Inevera şaşkınlığını belli etmedi. Böyle bir soru Kenevah'ın sabrını zorlayabilirdi ve eğer burada yaşayacaksa, yanıtı yakında öğrenecekti.

Sarayın Cennet'in katlarını simgeleyen yedi kanadı vardı ve ana kanat Kaji'nin ebedi istirahatgâhı olan Anoch Güneşi'ne işaret ediyordu. Burası *Damaji'ting*'in özel kanadıydı ve Inevera Birinci Gelin'in gösterişli kabul odasına alındı. Qeva ve Melan'a dışarıda beklemeleri söylendi.

"Otur," dedi *Damaji'ting* cilalı ahşap masanın önündeki kadife koltuklara işaret ederek. Inevera ürkekçe otururken devasa odada kendini ufak ve önemsiz hissetti. Kenevah masasına oturdu, parmak uçlarını kule yapar gibi birleştirdi ve sert bakışları altında cesaretini yitiren Inevera'ya baktı.

"Qeva'nın söylediğine göre adını kimden aldığını biliyormuşsun," dedi Kenevah sert bir sesle ve Inevera kadının onunla dalga geçip geçmediğini anlayamadı. "Bana onun hakkında bildiklerini anlat."

"Inevera Kaji'nin en yakın arkadaşı ve yol göstericisi Damaj'ın kızıydı," dedi Inevera. "Evejah'da çok güzel olduğu ve Kaji'nin ilk görüşte ona âşık olduğu, eşlerinin arasında birinci olmasının Everam'ın emri olduğu yazıyor."

Kenevah alaycı bir ses çıkardı. "Damajah bundan çok daha fazlasıydı, kız. Çok daha fazlası. Kaji'yle yastıkların üzerinde yatarken onun kulağına bilgelik fısıldar, onu gücün muazzam doruklarına çıkarırdı. Everam'ın sesiyle konuştuğu söylenir ki adı da bu yüzden Everam'ın iradesi anlamına geliyor zaten.

"Inevera aynı zamanda ilk *dama'ting*'di," diye devam etti Kenevah. "Bize şifayı, zehri ve hora büyüsünü verdi. Kaji'nin Görünmezlik Pelerini'ni o ördü. Kudretli mızrağına ve tacına muhafazaları o oydu." Kenevah, Inevera'ya baktı. "Sharak Ka yaklaştığında da, bir sonraki Kurtarıcı'yı bulmak için yeniden gelecek."

Inevera nefesini tuttu, ama Kenevah ona sadece anlayışla baktı. "Seninle aynı adı taşıyan ve nefesini tutan yüzlerce kız gördüm, ama hiçbiri Kurtarıcı'yı bulamadı. Sırf Damaj klanında kaç Inevera var? Yirmi mi?"

Inevera başıyla onayladı ve Kenevah homurdandı. Masasının içinden yıpranmış deri ciltli kalın bir kitap çıkardı. Bir zamanlar varaklarla işlenmişti ama geriye sadece hafif izleri kalmıştı.

"Evejah'ting," dedi Kenevah. "Bunu okuyacaksın."

Inevera başını eğdi. "Elbette, Damaji'ting, ama kutsal metni daha önce birçok kez okudum."

Kenevah kafasını iki yana salladı. "Sen Evejah'ı okudun, Kaji versiyonunu yani, o yıllar boyunca *dama*ların amaçlarına uygun bir şekilde değiştirildi. Ama Evejah hikâyenin sadece yarısıdır. Evejah'ting'i, ona eşlik eden kitabı, Damajah bizzat yazdı ve bu kitap hem onun bilgeliğini hem de Kaji'nin yükseliş hikâyesini içerir. Her sayfasını ezberleyeceksin."

Inevera kitabı aldı. Sayfaları son derece ince ve yumuşaktı, ama Evejah'ting Manvah'ın ona okumayı öğrettiği Evejah kadar kalındı. Kitabı hırsızlardan korumak istercesine göğsüne bastırdı.

Damaji'ting ona kalın siyah kadifeden bir kese verdi. Inevera keseyi eline alırken içinde bir şey tıkırdadı.

"Senin *hora* kesen," dedi Kenevah.

Inevera bembeyaz oldu. "İçinde iblis kemikleri mi var?"

Kenevah kafasını iki yana salladı. "Yeterince disiplin edilip gerçek *hora*'ya dokunman en az birkaç ay alacak. Kendi zarını oyman için Gölgeler Odası'na girmene izin verilmesi de muhtemelen yıllar alacak."

Inevera ipleri çözüp kesenin içindekileri eline boşalttı. Avucunda kilden yapmış yedi zar duruyordu ve her bir zarın yüzey sayısı farklıydı. Hepsi iblis kemiği gibi siyah lakla kaplanmıştı ve yüzeylerine kırmızı semboller oyulmuştu.

"Eğer onları doğru bir şekilde okumayı öğrenirsen, zarlar dünyanın bütün gizemlerini gözlerinin önüne serebilir," dedi Kenevah. "Bunlar sana amacını hatırlatsın ve önünde çalışacak bir modelin olsun diye verildi. Evejah'ting'in büyük bir bölümü onları anlamaya adanmıştır."

Inevera zarları keseye geri atıp ağzını büzüştürdü ve keseyi cebine koydu.

"Sana kızacaklar," dedi Kenevah."

"Kim kızacak, Damaji'ting?" diye sordu Inevera.

"Herkes," dedi Kenevah. "Nişanlılar ve Gelinler. Buradaki kadınların hiçbiri seni hoş karşılamayacak."

"Neden?" diye sordu Inevera.

"Çünkü annen bir *dama'ting* değildi. Beyaza doğmadın,"

dedi Kenevah. "Zarlar iki nesildir bir kızı çağırmadı. Peçeni kazanmak istiyorsan, diğerlerinden iki kat daha fazla çalışman gerekecek. Kız kardeşlerin doğduklarından beri hazırlanıyorlar."

Inevera haberi sindirdi. Sarayın dışında herkes *dama'ting*lerin el değmemiş olduğunu sanıyordu. Görünüşe bakılırsa, *dama'ting*ler hariç herkes...

"Senden hoşlanmayacaklar," diye devam etti Kenevah, "ama aynı zamanda senden korkacaklar. Akıllı olursan, bunu kullanabilirsin."

"Korkuyu mu?" diye sordu Inevera. "Everam aşkına, neden benden korksunlar ki?"

"Çünkü zarların çağırdığı son kız şu anda karşında *Damaji'ting* olarak oturuyor," dedi Kenevah. "Kaji'nin zamanından beri bu hep böyle oldu. Zarlar benim halefim olabileceğini gösteriyor."

"*Damaji'ting* mi olacağım yani?" diye sordu Inevera kulaklarına inanamıyormuş gibi.

"Olabilirsin," diye düzeltti Kenevah. "Yeterince uzun yaşarsan. Diğerleri seni izleyecek ve yargılayacaklar. Eğitim aldığın kız kardeşlerinden bazıları sana yaltaklanmaya, diğerleri ise sana hükmetmeye çalışabilirler. Onlardan daha güçlü olmalısın."

"Ben–" diye söze başladı Inevera.

"Ama *fazla* güçlü görünmemelisin," diye araya girdi Kenevah, "yoksa *dama'ting*ler peçeni almaya hak kazanmadan seni sessizce öldürtür ve zarların başka birini seçmesine izin verirler."

Inevera kanının donduğunu hissetti.

"Bildiğin her şey değişmek üzere, kız," dedi Kenevah, "ama en sonunda Dama'ting Sarayı'nın Büyük Pazar'dan pek farklı olmadığını öğreneceksin."

Inevera başını eğdi, kadının şaka yapıp yapmadığından emin değildi, ama Kenevah ona aldırmayıp masasındaki altın zili çaldı. Qeva ve Melan odaya girdiler. "Onu Mahzen'e götürün."

Qeva tekrar Inevera'nın kolunu tuttu ve koltuktan yarı sürükleyerek yarı yol göstererek kaldırdı.

"Melan, ona Nişanlıların usullerini öğreteceksin," dedi Kenevah. "On iki Kara Ay boyunca, onun başarısızlıkları senin sayılacak."

Melan suratını buruştursa da eğilerek selam verdi. "Emredersiniz, büyükanne."

Mahzen sarayın yedi kanadından herhangi birinde değildi. Aşağıda, yeraltı sarayında yer alıyordu.

Çöl Mızrağı'ndaki neredeyse diğer her büyük yapıda olduğu gibi, Dama'ting Sarayı'nın da yeraltında yerin üzerinde olduğu kadar katı vardı. Yeraltı sarayı yukarıdaki yapıya kıyasla hem sıcaklık hem de dekor açısından soğuktu. Yukarıdaki sarayın renklerinden, yaldızlarından ya da parlaklığından eser yoktu. Güneş görmeyen Aşağışehir, şaşaalı lüks gösterilerine uygun ya da fazla rahat olunabilecek bir yer değildi.

Ama yeraltı sarayı Inevera'ya yine de kendisinin ve ailesinin "ev" dediği birkaç kerpiç odadan daha fazla görkem sunuyordu. Yüksek tavanlar, geniş sütunlar ve kemerler, sade taşa bile ihtişam katıyordu; bunların yüzeylerine oyulmuş muhafazalar ise birer sanat eseriydi. Güneş görmese bile, taş zeminin üzerini kaplayan, köşelerine muhafazalar dikilmiş yumuşak kilimlerle içerisi hoş bir şekilde sıcaktı. *Alagai* bir şekilde bu en kutsal mekâna girse bile, Everam'ın Gelinleri güvendeydi.

*Dama'ting*ler koridorlarda dolaşıyor, arada sırada onların yanından geçiyorlardı. Qeva'ya selam verip yollarına devam etseler de Inevera kadınların bakışlarının içine işlediğini hissedebiliyordu.

Bir merdivenden inip birkaç geçitten daha geçtiler. Hava iyice ısınıp nemlendi. Halılar kayboldu ve mermer zeminin yerini karolarla kaplı bir zemin aldı, nem yüzünden kaygandı. Bir kapının önünde nöbet tutan iriyarı bir *dama'ting*, kedinin fareye baktığı gibi Inevera'ya bakıyordu. Inevera duvarlarında düzinelerce çivinin olduğu daha geniş bir odaya geçtikleri sırada ürperdi. Çoğunda bir cüppe ve uzun beyaz bir ipek parçası asılıydı. Inevera yukarıdan kahkaha ve su sesleri geldiğini duydu.

"Elbiseni çıkar ve yakılması için yere bırak," dedi Qeva.

Inevera hemen taba rengi elbisesini ve *bido*'sunu çıkardı – pazarın hiç eksik olmayan toz ve kumunu mahrem bölgesinden uzak tutan geniş bir kumaş parçasıydı bu. Manvah ise siyah gi-

yerdi ve Inevera'ya işe yarar, çabuk bir düğüm atmasını öğretmişti.

Melan da üzerini çıkardı ve Inevera, onun da cüppesi ve ipek çamaşırının altında *bido* olduğunu gördü, ama onunki daha süslüydü, iki buçuk santimetreden daha ince bir ipek şeridinden örülmüştü. Başı da saçlarını, kulaklarını ve boynunu örten bir ipeğe sarılıydı. Yüzü açıktı.

Melan çenesindeki küçük düğümü çözüp başörtüsünü açmaya başladı. Elleri alışkanlığın verdiği bir hızla hareket ederek Inevera'nın son derece karmaşık olduğunu düşündüğü bir örgü biçimini açıyordu. İşini yaparken, açılan ipeği ellerinin etrafına sarıp gergin tutmak için ellerini sürekli döndürüyordu.

Inevera kızın başının tıraş edilmiş olduğunu görünce şaşırdı, yanık teni cilalanmış bir taş kadar pürüzsüz ve parlaktı.

Başörtüsü Melan'ın omurgasına kadar uzanan gergin bir ipek örgüsüyle son buluyordu. Kızın elleri başının arkasında dans etmeye devam ederek ipekteki düzinelerce geçişi çözdü, en sonunda *bido*'suna doğru iki ayrı ipek şeridi iniyordu. Yine de elleri çalışmaya devam etti.

Hepsi tek bir parça, diye içinden geçirdi Inevera, bu sefer yavaşça *bido*'sunun örgüsünü çözmeye başlayan Melan'ı huşuyla izlerken. Dans havası, Melan'ın çözülen dokuma şeritlerinin üzerinden bacaklarını atıp çıplak ayaklarıyla sabit bir ritim tutturmasıyla arttı. İpek şeritleri uyluklarını ve bacaklarının arasını düzinelerce kez sarıyor, kat kat zikzak yapıyordu.

Inevera iyi dokumacılığı gördüğünde anlayacak kadar çok sepet örmüştü ve bu bir şaheserdi. Öylesine karışık bir şekilde örülmüştü ki, bütün gün giyilse bile asla gevşemezdi. Üstelik tecrübesiz biri muhtemelen onu berbat eder ve örgüyü asla çözemezdi.

"Örgü *bido*, bekâretini koruyan bir et ağı gibidir," dedi Qeva ve Inevera'ya ince beyaz ipekten büyük bir tomar attı. "Yıkanma ve ihtiyacını giderme dışında onu hep giyeceksin, Mahzen'in en alt katındaki odada örülür. Onu giymeden Mahzen'den ne olursa olsun ayrılmayacaksın, ayrıca düzgün bir şekilde örmediysen cezalandırılırsın. Melan sana onu nasıl öreceğini öğrete-

cek. Sepet dokuyan bir kadının kızının rahatlıkla öğrenebileceği kadar basit olmalı."

Melan bunu duyunca alaycı bir ses çıkardı ve Inevera yanına gelen kızın kel kafasına bakmamak için güçlükle yutkundu. Melan, Inevera'dan birkaç yaş büyüktü ve başörtüsü olmadan çok güzeldi. Her birine en az üç metre ipek doladığı ellerini uzattı. Inevera onu taklit etti ve ikisi de ellerinin arasındaki ipek parçasının üzerinden ayaklarını atıp onu kalçalarına kadar çektiler.

"İlk kata Everam'ın Koruyucusu denir," dedi Melan ipeği gergin bir şekilde tutup mahrem bölgesinin üzerinden geçirirken. "Cennet'in her katını simgelemesi için yedi kez üzerinden geçirilir." Inevera onu taklit etti ve bir süre devam ettikten sonra Qeva araya girdi.

"İpek düğümlendi, tekrar başla," dedi *dama'ting*.

Inevera kafasını salladı ve iki kız da örgüyü tamamen çözüp en başından başladılar. Inevera kaşlarını çattı ve dokumayı kusursuzca taklit etmek için elinden geleni yaptı. Kenevah hatasının cezasını Melan'ın çekeceğini söylemişti ve beceriksiz elleri yüzünden kızın cezalandırılmasını istemiyordu. Başörtüsüne gelinceye kadar kendini sarmışken *dama'ting* tekrar müdahale etti.

"O kadar sıkı değil," dedi Qeva. "*Bido* bağlıyorsun, bir *Sharum*'un kırık kafatasını bir arada tutmaya çalışmıyorsun. Baştan başla."

Melan Inevera'nın yüzünün kızarmasına neden olan sinirli bir bakış attı, ama her şeyi geri alarak *bido*larını tamamen çözüp tekrar başladılar.

Üçüncü denemede, Inevera dokumanın nasıl olması gerektiğini anlamıştı. Akışı ona kendiliğinden geliyordu: Çok geçmeden o ve Melan birbirinin aynısı ipek *bido*ların içinde duruyorlardı.

Qeva ellerini çırptı. "Belki de gerçekten özelsindir, kız. Melan'ın *bido* örgüsünü çözmesi aylar sürdü, üstelik o en hızlı öğrenenlerden biridir. Öyle değil mi, Melan?"

"*Dama'ting*'in söylediği gibi." Melan kaskatı bir şekilde eğildi ve Inevera Qeva'nın onunla alay ettiği hissine kapıldı.

"Şimdi banyoya," dedi Qeva. "Gün ilerliyor, mutfak birazdan açılacak."

Yemekten söz edilince Inevera'nın karnı guruldadı. En son yemek yediğinden beri saatler olmuştu.

"Yakında yemek yiyeceksin." Qeva gülümsedi. "Sen ve diğer kızlar akşam yemeğini servis etmeyi bitirip çanak çömleği yıkadıktan sonra."

Bir kahkaha atıp buharın ve su seslerinin kaynağına doğru işaret etti. Melan çabucak *bido*'sunu çözüp önden ilerledi. İpeği karmakarışık etmemeye çalıştığı için Inevera'nın *bido*'sunu çözmesi biraz daha uzun sürdü, sonra Melan'ı izledi, yürürken çıplak ayakları karoları dövüyordu.

Geçit büyük bir havuza açıldı, suyu sıcaktı ve havada buhar vardı. Havuzun içinde düzinelerce kız vardı, hepsi Melan gibi keldi. Bazıları Inevera'yla yaşıttı ama çoğu daha büyüktü, bazıları neredeyse tamamen kadınlığa erişmişti. Ya taş banyoda durmuş yıkanıyorlar ya da kenarındaki kaygan taş basamaklarda oturmuş tırnaklarını kesiyorlardı.

Inevera yıkanmak için annesiyle paylaştığı sıcak suyla dolu kovayı düşündü. Karneleri, suyu ancak idareli bir şekilde değiştirmelerine izin veriyordu. Hayretle havuza girerken sıcak su bacaklarını okşadı, parmak uçlarını pazarda bir ipek kumaşa dokunuyormuş gibi suyun yüzeyinde gezdirdi.

Suya girdiklerinde herkes kafasını kaldırdı. Havuzun kenarında oturanlar tıslayan yılanlar gibi doğruldular, buharlı odadaki bütün gözler iki kızın üzerindeydi. Hızla hareket ederek etraflarını sardılar.

Inevera arkasına döndü, ama yolu çoktan kapatmışlardı. Kızların oluşturduğu çember giderek daraldı, hiçbir kaçış yolu ya da dışarıdan içeriyi görme imkânı bırakmamışlardı.

"Bu o mu?" diye sordu kızlardan biri.

"Zarların çağırdığı?" diye sordu bir diğeri. Sorular buharın içinde kaybolurken, kızlar daire çizerek Qeva'nın zarları incelediği gibi Inevera'yı her açıdan incelemeye başladılar.

Melan kafasını sallayınca, çember daha da daraldı. Inevera hepsinin bakışları altında ezildiğini hissetti.

"Melan, bu da ne?.." Inevera uzandı, kalbi gümbür gümbür atıyordu.

Melan onun bileğini kavradı ve çevirerek sertçe çekti. Inevera kızın üzerine doğru düşerken, Melan onun gür saçlarını yakaladı ve düşüş hızından da yararlanarak başını suyun altına doğru itti.

Bir çağıldama oldu, sonra Inevera'nın duyabildiği tek şey suyun akışıydı. Derken içgüdüsel bir şekilde su yuttu ve öksürmeye başladı, ama suyun altında öksüremezdi, nefes alma isteğine karşı koymaya çalışırken vücudu kasıldı. Sıcak su yüzünü yakarken var gücüyle mücadele etti ama Melan onu sıkıca aşağıda tutuyordu ve Inevera ona karşı çaresizdi. Ciğerleri yanmaya başlarken kıvrandı, ama kulübede Soli'nin yaptığı gibi Melan *sharusahk* kullanıyordu, hareketleri hızlı ve kesindi. Inevera'nın karşı koymak için yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Melan ona bağırarak bir şey söylüyor ama su kızın sesini bastırıyordu, bu yüzden Inevera hiçbir şey anlamıyordu. O anda boğulacağını anladı. Ve bu ona o kadar saçma geldi ki... Inevera daha önce dizlerini geçen suda hiç durmamıştı. Su Çöl Mızrağı'nda değerliydi, pazarda hem para yerine geçer hem de alınıp satılırdı. *Altın parlar, ama su ilahidir*, denirdi. Krasia vatandaşlarının sadece en varlıklı olanlarının boğulmaya maddi olarak gücü yeterdi.

Umudunu yitirmek üzereyken, Melan etrafa su sıçratarak onu aniden yukarı doğru çekti. Inevera'nın saçları yüzüne yapışmıştı; öksürürken havuzun yoğun ve buharlı havasını içine çekti.

"– buraya daha yeni geleceksin," diye bağırdı Melan, "*Damaji'ting*'le kırk yıllık arkadaşınmış gibi konuşacaksın, *bido* dolamayı ise üç denemede öğreneceksin!"

"Üç deneme mi?" diye sordu bir kız.

"Sırf bunun için bile onu öldürmeliyiz," diye ekledi bir diğeri.

"Bizden daha iyi olduğunu sanıyor," dedi üçüncü bir kız.

Inevera yüzüne yapışan saçlarının arasından çaresizce etrafına baktı, ama diğer kızlar ruhsuzca onu izliyorlardı, gözleri ölü gibi bakıyordu. Hiçbiri ona yardım etmek için parmağını kıpırdatacakmış gibi görünmüyordu.

"Melan, lütfen, ben–" Inevera kekeledi, ama Melan onu daha sıkı tutup tekrar suya batırdı. Bu kez nefesini tutmayı başardı ama uzun süre dayanamadı, tekrar çırpınmaya başladığı sırada Melan nefes almasına izin vermek için onu sudan çıkardı.

"Benimle konuşma," dedi Melan. "Bir sene boyunca sana bağlı olabilirim ama arkadaş değiliz. Buraya gelip bir gecede Kenevah'ın yerini alabileceğini mi sanıyorsun? Annemi çiğneyerek? *Beni* çiğneyerek? Ben Kenevah'ın kanından geliyorum! Sen sadece... kötü bir tohumsun."

Bir yerden keskin bir bıçak çıkardı ve uzanıp saçlarından kalın tutamlar keserken Inevera korkuyla irkildi. "Sen bir hiçsin," dedi Melan. Bıçağı parmaklarının arasında çevirip ağzından tutarak sapını ona yaklaşan başka bir kıza uzattı.

"Bir hiçsin," diye tekrarladı kız ve Inevera'nın saçından bir tutam daha aldı.

Kızların her biri öne çıkıp bıçağı aldılar ve geriye karmakarışık, düzensiz, parça parça ve kanlı bir gölge kalana kadar Inevera'nın saçlarını kestiler. "Bir hiçsin," dediler sırayla.

Kızların sonuncusu da geri çekildiğinde, Inevera suyun içinde diz çökmüş haldeydi, hali kalmamıştı ve ağlıyordu. Tekrar tekrar öksürürken kasılmalar boğazını kızgın bir alev gibi yakıyordu. Sanki ciğerlerinde çıkmamaya kararlı olan son bir parça su vardı.

Kenevah haklıydı. Dama'ting Sarayı ve Büyük Pazar aslında o kadar farklı değildi, ama burada onu savunabilecek bir Soli yoktu.

Inevera, Manvah'ı ve Krisha hakkında söylediği son sözleri düşündü. Eğer Melan ve diğer kızlarla *sharusahk*'ta boy ölçüşemiyorsa, onlarla annesinin yaptığı gibi ilgilenecekti. Gözlerini yerden ayırmayacak ve kendisine söylenenleri yapacaktı. Çok çalışacak, dinleyecek ve öğrenecekti.

Ve sonra, kimse ortalıkta yokken, Melan'ın deposunu bulup içine haşarat koyacaktı.

1. BÖLÜM

ARLEN

D.S. 333 YAZ
YENİ AYDAN 30 ŞAFAK ÖNCE

Renna Arlen'ı tekrar öptü. Hafif esinti vücutlarının üzerindeki ince ter tabakasına değip nefes nefese oldukları ateşli gecede onları serinletti.

"O çocuk bezinin altında dövmeli olup olmadığını merak ediyordum," diyen Renna ona sokulup başını çıplak göğsüne koyarak kalp atışlarını dinledi.

Arlen gülüp kolunu ona doladı. "Ona *bido* deniyor. Ve *benim* takıntılarımın bile bir sınırı var."

Renna kafasını kaldırıp dudaklarını Arlen'ın kulağına yaklaştırdı. "Belki güvendiğin bir Muhafazacı'ya ihtiyacın vardır. Kocasının *bido*'sunun içindekine gözü gibi bakmak bir kadının görevidir. Seni karasapla boyayabilirim..."

Arlen yutkundu, Renna teninin kızardığını görebiliyordu. "Muhafazalar daha sen onları çizerken yamulur."

Renna gülerek kollarını ona doladı ve başını tekrar göğsüne koydu. "Bazen aklımı kaçırmış olabileceğimi düşünüyorum."

"Nasıl yani?" diye sordu Arlen.

"Sanki hâlâ Çorak Selia'nın iplik eğirme odasında oturmuş boşluğa bakıyorum. O zamandan beri her şey rüya gibi. Zihnimin beni güneşli bir yere götürüp orada bırakıp bırakmadığını merak ediyorum."

"Güneşli yerin burasıysa hayal gücün bayağı zayıfmış," dedi Arlen.

"Neden?" diye sordu Renna. "Harl'dan ve o nüveye batasıca çiftlikten kurtuldum, hiç olmadığım kadar güçlüyüm ve geceleri dans ediyorum." Eliyle etrafına işaret etti. "Her şey rengârenk ve ışıl ışıl." Arlen'a baktı. "Ve Arlen Bales'le birlikteyim. Güneşli yerim nasıl olur da başka bir yerde olabilir?"

Renna kelimelerin üşüştüğü dudaklarını ısırdı. Birçok kez bu sözleri kendi kendine düşünmüş ama dile getirmeye hiç cesaret edememişti. Tereddüt etmesinin bir sebebi Arlen'ın tepkisinden korkmasıydı, ama büyük ölçüde kendi şüpheleriydi. Tanner kardeşlerin hepsi tanıştıkları ilk doğru düzgün erkeğin yatağına girmeye hevesli olmuşlardı, peki hiç âşık olmuşlar mıydı?

Renna çocukluk dönemlerinde Arlen'ı sevdiğini düşünmüştü, ama o zamanlar onu sadece uzaktan tanıyordu ve şu anda çok iyi anlıyordu ki, o zamanlar değer verdiği şeylerin çoğu aslında Arlen'ın o zamanki çocukluk halinden ziyade, yakından nasıl biri olabileceğine dair kendi kurduğu hayallerden ibaretti.

Renna geçen ilkbaharda kendisini Cobie Fisher'ı sevdiğine ikna etmişti ama şimdi bunun bir yalan olduğunu anlıyordu. Cobie kötü biri değildi, ama Harl'ın çiftliğine başka bir adam gelmiş olsaydı, Renna büyük ihtimalle onu da baştan çıkaracağını biliyordu. İstediğini elde etmek için ne gerekiyorsa yapardı, çünkü her şey o çiftlikte kalmaktan ve her erkek, babasından daha iyiydi.

Ama Renna yalan söylemekten bıkmıştı. Ve dilini ısırmaktan da...

"Seni seviyorum, Arlen Bales," dedi.

Kelimeler dudaklarından çıkarken cesaretini yitirdi ve nefesini tuttu, ama kollarını ona dolarken Arlen'ın en ufak bir tereddüdü yoktu. "Seni seviyorum, Renna Tanner."

Renna rahatlayarak nefesini bıraktı, bütün korkusu ve şüphesi onu terk etmişti.

Sihirle yüklenmiş gibi Renna'yı bir türlü uyku tutmadı, ama zaten ihtiyacı yoktu. Sıcakta ve güvendeydi; birkaç saat önce Arlen'la beraber aynı yerde bir iblis prensi ve hizmetkârlarıyla na-

sıl dövüştüklerini neredeyse tembel tembel düşündü. Farklı bir dünya gibiydi. Farklı bir hayat. Kısa bir süreliğine kaçmışlardı.

Ama terleri kuruyup tutkunun ateşi sönünce, berbat ve korkutucu olan gerçek dünya belirginleşmeye başladı. Etrafları ölü iblislerin bedenleriyle sarılıydı, açıklığın her yerine kara irin saçılmıştı. Biçim değiştiren iblislerden biri hâlâ formunu koruyordu, başı tamamen koparılmıştı ve irin sızdırıyordu. Ondan pek de uzakta olmayan bir noktada, bir mimik iblisi tarafından öldürülmekten son anda kurtulan Alacakaranlık Dansçısı, bacakları zedelenmiş bir şekilde yatıyordu.

"Dansçı'nın yürüyebilmesi için iyileşmesi gerekecek," dedi Arlen. "Yine de tam gücüne kavuşması bir-iki geceyi alır."

Renna açıklığa baktı. "Burada bir gece daha kalma fikrinden hoşlanmıyorum."

"Ben de hoşlanmıyorum," dedi Arlen. "İblisler yağmur birikintisine çekilen kurtlar gibi yarın buraya üşüşecekler. Yakınlarda Dansçı'yı taşıyabileceğimiz kadar büyük bir at arabasının olduğu bir sığınağım var. Onu alıp gelebilirim, gün doğduktan kısa süre sonra geri dönmüş olurum."

"Yine de havanın kararmasını beklemeliyiz," dedi Renna.

Arlen kafasını ona doğru çevirdi. "Neden?"

"At babanın evinden bile daha ağır," dedi Renna. "Gece gücümüz olmadan onu at arabasına nasıl koyacağız? Ayrıca o şeyi kim çekecek?"

Arlen ona baktı, yüzündeki muhafaza dövmelerine rağmen ifadesi her şeyi açıklıyordu. "Kes şunu," diye çıkıştı Renna.

"Neyi?" diye sordu Arlen.

"Bana yalan söyleyip söylemeyeceğine karar vermeyi," dedi Renna. "Artık sözlüyüz, bir kadınla kocası arasında yalan olmamalı."

Arlen şaşkınlıkla ona baktıktan sonra kafasını salladı. "Tam olarak yalan söylemeyecektim. Sadece bu konuda konuşmanın sırası olup olmadığına karar vermeye çalışıyordum."

"Canın kıymetliyse, sırası," dedi Renna. Arlen gözlerini kısarak ona baktı, ama Renna bakışlarını kaçırmayınca bir süre sonra omuzlarını silkti.

"Gündüz bütün gücümü kaybetmiyorum," dedi. "Öğlen

güneşinde bile bir süt ineğini havaya kaldırıp, derenin üzerinde sektirebileceğin bir taştan daha uzağa fırlattığımı hatırlıyorum."

"Seni bu kadar özel kılan ne?" diye sordu Renna.

Arlen ona yine öyle bakınca kaşlarını çatan Renna, şakayla karışık bir edayla yumruğunu salladı.

Arlen güldü. "Sığınağıma vardığımızda sana her şeyi anlatırım. Söz veriyorum."

Renna sırıttı. "Öp de anlaşalım o zaman."

Beklerken, Renna Arlen'ın ona verdiği muhafaza takımını çıkardı, yere temiz bir bez serip malzemeleri düzgün bir şekilde üzerine dizdi. Sonra dere taşlarından yapılmış kolyesini ve bıçağını çıkarıp onları yavaşça ve özenle temizlemeye başladı.

Kolye Cobie Fisher'ın ona söz hediyesiydi, düzinelerce pürüzsüz, cilalı taşın arasından geçirilmiş dayanıklı bir ipti. O kadar uzundu ki, Renna boynuna iki kez dolasa bile göğüslerinin altına uzanıyordu.

Bıçaksa babası Harl Tanner'a aitti. Harl onu kemerinden hiç ayırmazdı, jilet kadar keskindi. Renna Cobie'yle birlikte olmak için kaçtığında, babası Cobie'yi bu bıçakla öldürmüş, sonra Renna da babasını yine aynı bıçakla öldürmüştü.

Bu olay olmasaydı, Arlen Tibet Deresi'ne döndüğünde Renna ve Cobie çoktan karıkoca olmuş olacaklardı. Kolye, Renna'nın Arlen'a sadık kalmadığının bir kanıtıydı, başka bir erkekten aldığı söz hediyesiydi. Bıçaksa bütün hayatı boyunca ona Nüve'yi yaşatmış bir adamın hatırlatıcısıydı.

Ama Renna ikisinden de ayrılamıyordu. Ne olursa olsun, onlar bu dünyada gerçekten ona ait olan yegâne şeylerdi, gündüz hayatından geceye katılan yegâne parçalardı. İkisini de muhafazalamıştı – kolyeyi koruyucu muhafazalarla, bıçağı ise hücum muhafazalarıyla. Kolye gerekirse muhafaza çemberi olarak kullanılabiliyordu, ama birini boğarak öldürmekte daha da etkili oluyordu. Bıçağa gelince...

Bıçak zamanında bir iblis prensinin göğsüne saplanmıştı. Şimdi bile, sihri Renna'nın muhafazalı gözlerinin karşısında göz alıcı bir şekilde parlıyordu. Sadece muhafazalar değil, bı-

çağın tamamı donuk bir şekilde parlıyordu. En ufak dokunuşta parmağından kan çıkarıyordu.

Renna güneşle beraber silahın gücünün tükeneceğini biliyordu, ama şu anda, bıçak yenilmez görünüyordu. Gündüz vakti bile güçlüydü aslında. Sihir, bulduğu şeyleri her zaman eskisine kıyasla daha iyi halde bırakırdı. Aynı şekilde, cila bezinin en ufak dokunuşu bile kolyeyi parlatıyordu, ipi ilk yapıldığı zamana göre çok daha güçlüydü.

Renna şafağa kadar Alacakaranlık Dansçısı'nın başında nöbet tuttu. Sabah güneşi etrafa saçılan iblis cesetlerini ateşe verdi. Bedeli ağır olmuş olsa da, izlemekten asla sıkılmadığı bir manzaraydı bu. İblisler yanarken, tenindeki karasap muhafazaları, sihirli etkilerini kaybettikçe karıncalanmaya başladı. Kılıfında ısınan bıçak bacağını yaktı. Renna destek almak için bir ağaca yaslanmak zorunda kaldı, ipleri kesilmiş bir Jonglör kuklası gibi hissediyordu kendini, güçsüz ve yarı kördü.

Ama sersemliği çabucak geçti ve Renna derin bir nefes aldı. Birkaç saat dinlenirse, kendini hayatının en iyi gününden daha güçlü hissedecekti, ama o bile gece hissettiği gücün yanında hafif kalırdı.

Arlen gücünü günışığında nasıl koruyordu? Tenindeki muhafazalar karasapla çizilmediği, kalıcı dövme olduğu için mi? Eğer sebebi buysa, Renna hemen o gün eline bir iğne alıp kendisine dövme yapacaktı.

İblis cesetleri hızla yanarak saniyeler içinde küle döndü. Renna büyümelerine izin vermeden son birkaç çalı yangınını söndürdü ve Alacakaranlık Dansçısı'nın yanına kıvrılıp uykuya daldı.

Renna uyandığında hâlâ Alacakaranlık Dansçısı'nın yanındaydı, ama uyumadan önce üzerine uzandığı yosun yatakta değil, artık sarsılarak giden bir at arabasının arkasındaki sert bir battaniyenin üzerinde yatıyordu. Kafasını kaldırıp bakınca, Arlen'ın boyunduruğu kendisine takmış olduğunu gördü. Dövmeli Adam onları etkileyici bir hızla çekiyordu.

Bu manzara karşısında uykusu dağılan Renna hiç zorlanmadan arabacı koltuğuna atladı ve dizginleri kavrayarak sertçe şaklattı. Arlen şaşkınlıkla irkilince Renna güldü. "Deh!"

Arlen ona somurtarak bakınca Renna tekrar güldü. Arabadan atlayıp Arlen'ın yanında aynı hızla koşmaya başladı. Yol bakımsızdı ve yer yer yabani otlarla kaplıydı, ama onlara engel olacak kadar çok değildi.

"Tatlıkuyu biraz ileride," dedi Arlen.

"Tatlıkuyu mu?" diye sordu Renna.

"Kasabanın adı bu," dedi Arlen. "Kuyu suyunun tadı çok güzel olduğu için bu ismi vermişler."

"Kasabalardan uzak duracağımızı sanıyordum," dedi Renna.

"Bu kasabada hayaletlerden başka bir şey yok," dedi Arlen. Renna, Dövmeli Adam'ın sözlerindeki üzüntüyü duymuştu. "Tatlıkuyu birkaç yıl önce ele geçirildi."

"Ele geçirilmeden önceki halini biliyor muydun?" diye sordu Renna.

Arlen kafasını salladı. "Ulak olduğum dönemde arada sırada buraya yolum düşerdi. Kasabada on aile vardı. 'Altmış yedi çalışkan insan,' demeyi severlerdi. Tuhaf yanları vardı ama Ulak gördüklerinde hep sevinirlerdi ve içtiğim en sert viskiyi yaparlardı."

"Babamın viskisinden içmedin," diye homurdandı Renna. "Kandil yağıyla arasında fark yoktu," dedi.

"Tatlıkuyu'nunki o kadar sertti ki, Angiers Dükü onu yasaklamıştı. Kasabayı haritadan çıkarıp Ulaklar Loncası'na orayı bir daha ziyaret etmemelerini emretti."

"Ama siz yine de gittiniz," dedi Renna.

"Elbette gittik!" dedi Arlen. "Kasabayı haritadan kesip atmakmış! O kim olduğunu sanıyor ki? Ayrıca bir Ulak Tatlıkuyu'dan getirdiği kaçak viskiyle altı aylık kazancını bir seferde çıkarabilirdi. Hem kasabalıları severdim. Bütün kasabayı muhafazalamışlardı, etraf gece gündüz hareketliydi. Söyledikleri şarkıları bir kilometre öteden duyabilirdin."

"Ne oldu?" diye sordu Renna.

Arlen omuzlarını silkti. "Daha güneyde çalışmaya başladım ve kasabayı birkaç sene ziyaret etmedim. Derimi muhafazalamaya başladıktan sonra yolum tekrar bu tarafa düştü. O zamana kadar vahşi doğada aylar geçirmiştim. Kendimi o kadar yalnız hissediyordum ki, Dansçı'yla konuşmaya başlamıştım, kendim

sorup kendim cevap veriyordum. Aklımı kaçırdığımdan emindim."

Renna aynı şekilde babasının çiftliğindeki hayvanlarla konuştuğu zamanları düşündü. Bayan Scratch ya da Hoofy'yle kaç kez içtenlikle sohbet etmişti? Harl varken bile kendini yalnız hissediyordu.

"Bir gün Tatlıkuyu'nun yakınlarında olduğumu fark ettim," dedi Arlen. "Sonra da ellerime, yüzüme bez dolayıp onlara alev tükürüğüyle yandığıma dair bir hikâye uydurmaya karar verdim. Biriyle konuşmak için her şeye razıydım. Ama kasabaya vardığımda, etrafı ilk kez sessiz buldum."

Küçük bir koruluğu geçtikten sonra kasaba karşılarında belirmişti. Ortada tahta bir kaldırım, kaldırımın tam merkezindeyse büyük bir kuyu vardı; kaldırımın etrafına ise düzgün bir çember oluşturacak şekilde saz çatılı on sağlam ev ve bir Kutsal Ev sıralanmıştı. Kasabanın dışı muhafaza direkleriyle çevrelenmişti ve her ev iki katlıydı; üst kat yaşam alanı olarak, alt katsa atölye ya da dükkân vitrini olarak kullanılıyordu. Kasabada bir demirci, bir meyhane, bir ahır, bir fırın ve bir dokumacı vardı, diğerlerini seçmek daha zordu.

Tahta kaldırımdan geçip ahıra doğru ilerledikleri sırada Renna'nın siniri bozuldu. Her şey çok iyi korunmuştu. İblislerin uğradığına dair hiç iz yoktu, insanlar her an evlerinden dışarı çıkacaklarmış gibi görünüyordu. Zihninde onların her zamanki gibi hayatlarına devam eden hayaletlerini görebiliyordu.

"Yaklaştığımda tahta kaldırım kemikler, kan ve iblis pisliği içindeydi," dedi Arlen. "Hâlâ kokuyordu, üzerinden sadece birkaç gün geçmiş gibiydi. Birkaç gün! Keşke daha önce gelebilseydim, onları..."

Renna hiçbir şey söylemeden onun koluna dokundu.

"Muhafaza direklerinden biri çatlamış ve rüzgârda devrilmiş gibi görünüyordu," diye devam etti Arlen. "Orman iblisleri boşluğu keşfetmiş ve akşam yemeği vaktinde kasabalılara saldırmış olmalıydı. Birkaçı karanlığa doğru kaçmıştı, ama onların izini sürdüğümde sadece kalıntılarını buldum."

Renna olanları net bir şekilde zihninde canlandırabiliyordu. Tatlıkuyu sakinleri tahta kaldırımın etrafındaki tahta masaların-

da toplanmış yemeklerini paylaşıyorlardı, iblislerin saldırısına hazırlıksız yakalanmışlardı. Çığlıklarını duyabiliyor, nasıl öldüklerini görebiliyordu. Tüm bunlar başını döndürmüştü, midesi bulanırken dizlerinin üzerine çöktü.

Arlen hemen sonra elini omzuna koyunca, Renna ağladığını fark etti. Suçluluk duyarak Arlen'a baktı.

"Utanması gerektiren bir şey yok," dedi Arlen. "Ben de çok kötü olmuştum."

"Ne yaptın?" diye sordu Renna.

Arlen derin bir nefes verdi. "Birkaç gün kendime gelemedim. Gündüzlerimi insanların kemiklerini gömüp viski içerek, gecelerimi ise Tatlıkuyu'nun on beş kilometre yakınına gelen bütün iblisleri öldürerek geçirdim."

"Kasaba yoluna girerken taze izler gördüm," dedi Renna.

Arlen homurdandı. "Yarın sabah hepsi birer kamp ateşi olacak."

Renna elini bıçağının sapına götürüp tahta kaldırıma tükürdü. "Doğru."

Ahıra geçtiler ve Arlen Alacakaranlık Dansçısı'nı yere yatırdı. Harcadığı çaba yüzünden homurdansa da, görevini gayet rahat bir şekilde yerine getirdi. Renna kafasını salladı, gece sihirle yüklendiğinde bile aynı şeyi yapabileceğinden emin değildi.

"Biraz suya ihtiyacımız olacak," dedi Arlen.

"Ben getiririm," dedi Renna kasabanın ortasındaki kuyuya doğru dönerek. "Zaten kasabaya adını veren o tatlı suyun tadına bakmak istiyordum."

Arlen onu kolundan yakaladı. "Su artık o kadar tatlı değil. Kasabanın yaşlısı Kennit Tatlıkuyu'nun cesedini kuyuda yüzerken buldum. Aşağı inip ondan geriye kalanları toplayana kadar bir haftadan uzun bir süredir çürümüştü. Kuyu artık zehirli. Meyhanenin arkasındaki pompadan hâlâ temiz su akıyor, ama kasabaya adını verecek kadar tatlı değil."

Renna tekrar tükürdü ve bir kova alıp meyhaneye doğru ilerledi. Eli bir kez daha bıçağına doğru gitti ve silahın kemik sapını okşadı. Havanın kararması için sabırsızlanıyordu.

Dansçı'yla ilgilendikten sonra uzun uzun yıkandılar ve ardından boş meyhanede soğuk bir yemek yediler. "Yukarıda kira-

lık bir oda var," dedi Arlen. "Hava kararmadan önce birkaç saat uyuyabiliriz."

"Kiralık oda mı?" diye sordu Renna. "Bütün evler bizimken mi?"

Arlen kafasını salladı. "Öldürülen insanların yataklarını almak doğru gelmiyor. Ulak olduğum dönemde o odada uyurdum, gayet iyidir."

Seni seviyorum, Arlen Bales, diye içinden geçirdi Renna, ama daha önce söylediği şeyi tekrarlamasına gerek yoktu. Başıyla onaylayıp merdivenlerde onu izledi.

Kiralık oda bile Renna'nın daha önce uyuduğu bütün odalardan daha büyüktü, üstelik içinde koca bir kuştüyü yatak vardı. Renna yatağın üzerine oturunca yumuşaklığı karşısında hayret etti. Daha önce ot yatak dışında bir şeyin üzerinde uyumamıştı. Sırtüstü uzandı. Bu yatak, bulutlardan bile daha yumuşaktı.

Yatağın yumuşak kucağına iyice gömülürken gözleri odada dolaştı. Arlen'ın burada biraz vakit geçirdiği belliydi. Her yanda ona özgü dağınıklıklar vardı – boya kutuları, fırçalar, oyma aletleri ve kitaplar. Küçük bir yazı masası iş tezgâhına dönüştürülmüştü ve zeminin her yerinde talaşlar ve hızar tozu vardı.

Arlen odada ilerleyerek bir kilimi kaldırdı ve döşemedeki gevşek tahtayı buldu. Onu çekince zeminin o kısmı tamamen yerinden kalktı, çatlakları hızar tozuyla akıllıca gizlemişti. Renna doğrulup döşemenin içine bakarken gözleri kocaman oldu. Aşağısı silahlarla doluydu – yağlı, keskin ve ağır bir şekilde muhafazalı silahlar... Yataktan kalkıp Arlen'ın yanına gitti ve daha iyi bakabilmek için diz çöktü, gözleri Arlen'ın muhafazalarının üzerinde dolaştı.

Arlen altın rengi ahşaptan küçük bir yay ve bir kılıf dolusu ok seçip ona verdi. "Nişan almayı öğrenmenin zamanı geldi."

Renna hoşnutsuzca dudaklarını büktü. Arlen yine onu korumaya çalışıyordu. Onu yakın dövüşten uzak tutmaya çalışıyordu. Güvende olması için. "İstemiyorum. Mızrak da istemiyorum."

"Neden?" diye sordu Arlen.

Renna bir eliyle dere taşlarından yapılma kolyesini kaldırırken diğeriyle bıçağını çekti. "İblisleri saklandığım yerden öldür-

mek istemiyorum. Bir iblis öldürürken, bunu kimin yaptığını bilerek ölmesini istiyorum."

Arlen'ın karşı çıkmasını bekledi, ama Arlen kafasını sallamakla yetindi.

"Kendini nasıl hissettiğini çok iyi biliyorum." Arlen silahı ona uzatmaya devam etti. "Ama bazen sayıca üstün olabilirler ya da birini nüvelemeden önce bir iblisi çabucak öldürmen gerekebilir." Gülümsedi. "Ayrıca söylemem gerekir ki, bir nüveliğe uzaktan nişan alıp iblisi şak diye öldürmek de hiç fena bir his değildir."

Renna derin bir nefes aldı. Arlen elbette haklıydı. Evet, onu koruyordu ama her zaman yaptığı gibi koruyordu.

Ona kendisini korumasını öğreterek.

Seni seviyorum, Arlen Bales.

Renna yayı aldı ve silahın hafifliği karşısında şaşıp kaldı. Derken Arlen ona küçük bir kılıf dolusu muhafazalı ok verdi ve sonra da silahların geri kalanını çıkarıp onları mumlu bir beze sarmaya başladı.

"Hepsine neden ihtiyacın var?" diye sordu Renna.

"Bunlara ve çok daha fazlasına ihtiyacım var," dedi Arlen. "Uzun bir zaman önce yapmam gereken şeyi yapacağım. Her erkeğe, kadına ve silah tutacak kadar kuvvetli olan her çocuğa muhafazalı silah vereceğim. Thesa'nın her yerinde bu tür depolar kurdum, ama hepsini kendime saklıyordum. Artık değil. İblisleri öldürmek için silahlara ihtiyacım yok. Artık bunu geride bıraktım."

"Nasıl?" diye sordu Renna. Arlen'ın sorusundan nasıl kaçınacağına karar verirken bakışlarını yana doğru çevirmesini bekledi. Onu sevsin ya da sevmesin, bunu yaparsa kel kafasının tepesine bir tane vuracaktı.

Ama Arlen ona dosdoğru bakarken gözleri dans ediyordu adeta. "Bu gece sana göstereceğim." Uzanıp Renna'nın gözlerinin etrafına daireler şeklinde çizilmiş görüş muhafazalarını okşadı. "Anlamak için gece gözlerine ihtiyacın olacak."

Renna onun ellerini tutup ayağa kalktı. Geri geri gitti ve bacakları yatağa değene kadar onu da beraberinde çekti. Tüylü yatağa gömüldüler ve öpüşmeleri çok geçmeden okşamalara dönüştü. Renna'nın kanı kulaklarında zonkluyordu: Geceleri

kendini ne kadar canlı hissediyorsa bu gündüz vaktinde de o kadar canlı hissetmesini sağlayan bir zonklamaydı bu.

Akşam yemeği yemek için meyhaneye döndüklerinde güneş batmak üzereydi. Yemeklerini yedikten sonra Arlen kalkıp barın arkasına geçti. Bir saniye sonra kilden yapılma ağır bir sürahiyle geri döndü. "İblisler arka taraftaki tarlalarda ortaya çıkmayı seviyorlar. Onları beklerken birer içki içelim mi?"

Birlikte alacakaranlığa çıkıp lavanta rengi gökyüzünün kararmasını izlediler. Tatlıkuyu kasabasının tarlaları güneydeydi ve kilometrelerce uzanıyordu; çoğunlukla patates, arpa ve şekerkamışı ekiliyordu. Tarlalarla yıllardır ilgilenilmemişti ama kumaşlardaki yama işlerine benzeyen vahşi bir ekin grubu toprağa hâlâ inatla tutunuyordu. Tarlalarda düzenli aralıklarla muhafaza direkleri vardı. Çoğu berbat durumdaydı, işe yaramazlardı, ama Renna yer yer yeni dikilmiş olanları görebiliyordu, boyalı muhafazaları hâlâ canlı ve belirgindi. Gözleri direklerin üzerinde dolaşırken onların belli bir düzene sahip olduğunu keşfetti.

"Burayı bir labirente dönüştürmüşsün," dedi. "Bana bahsettiğin çöldeki labirent gibi."

Arlen başıyla onayladı ve bir açıklık bulup oturdu. "İblislerin bir arada olmalarını engellemek açısından iyi oluyor, ayrıca bir adımda kendini güvenliğe atabiliyorsun." Ağır sürahiyi aldı ve iki küçük kil bardağa berrak bir sıvı doldurdu.

"Krasia'da bazen savaşa gitmeden önce *Sharum*ların içtiği bir içki vardır. *Couzi* derler. Savaşçıya cesaret verdiğine inanılıyor." Bardaklardan birini Renna'ya uzattı. "Kaçak viskinin de benzer bir etkisi olduğunu düşünüyorum."

"*Sharum*lar korkularını kucaklarlar demiştin ama," dedi Renna, sürahi aralarında kalacak şekilde onun yanına otururken.

"Çoğu öyle yapıyor, zaten başka seçenekleri yok," dedi Arlen. "Ama kucaklamak insanın içini soğutur. Tatlıkuyu gibi bir yerdeyken üşümek istemem. Nüve'nin ta kendisi gibi çılgın olmak istiyorum."

Renna kafasını salladı. Bu anladığı bir şeydi. Küçük bardakları umursamayıp parmağını sürahinin sapına taktı. Sonra

sürahiyi koluyla destekleyip tecrübeli bir akıcılıkla dudaklarına yaklaştırarak büyük bir yudum aldı.

Kaçak viski Arlen'ın söylediği kadar sertti, o yüzden biraz öksürdü, ama babasının mayaladığı içkiden daha tatlıydı ve karnına sertçe inen ateş topu çok geçmeden yatışıp sıcaklığı uzuvlarına yayıldı.

Arlen kupalarını bıraktı ve sürahiyi Renna'nın elinden alıp onun gibi büyük bir yudum aldı. Hava tamamen kararana kadar sürahi el değiştirip durdu, sonra o meşum sis yerden yükselerek nüveliklerin gelişini haber verdi. Derken sisler tarla iblislerine dönüştü, sinsi ve yere yakınlardı, aslanlar gibi dört ayakları üzerinde dolaşıyorlardı, yaşayan her şeyden daha hızlıydılar. Birkaç orman iblisi de belirdi, daha büyük olan bu iblislerin şekillenmesi biraz daha uzun sürdü.

Renna ayağa kalktı ve bir süre sağa sola yalpaladıktan sonra dengesini bulmayı başardı. Biçimlenmekte olan orman iblislerinden birine doğru harekete geçtiğinde, bir hayli hafiflemiş olan sürahiyi tek parmağında rahatça taşıyordu.

Somutlaşmasını beklerken iblise dik dik baktı, çiftlik evinin müştemilatında kapalı geçirdiği, iblisler kapıyı sarsarken çığlık çığlığa bağırdığı geceyi düşündü. Boş binaları ve arkasındaki zehirli kuyuyu düşündü.

Kaçak viskiden son bir yudum daha aldıktan sonra sürahinin tıpasını kapattı. Serbest eliyle belindeki keseye uzandı.

Nihayet cisim kazanan iblis ona kükremek için ağzını açtı. Sıra sıra sivri dişlerin bulunduğu ağzı Renna'nın kafasını tamamen yutabilecek kadar büyüktü.

Ama Renna iblisin sesini çıkarmasına izin vermeden elini salladı ve nüveliğin kocaman açtığı ağzına bir meşe palamudu attı. Meşe palamudunun üzerine çizdiği ısı muhafazası iblisin diline temas edince aktifleşti ve hem göz alıcı bir parlaklık hem de büyük bir gürültüyle patladı.

O anda, Renna iblisin yüzüne kaçak viskiyi tükürdü.

Başı alev alırken nüveliğin önünden çekildi. Derken iblis yere düştü ve kabuğa benzeyen zırhı yanarken çırpındı.

Bir kahkaha duyuldu ve Renna arkasına dönünce Arlen'ın

onu alkışladığını gördü. "İyi iş çıkardın, ama bundan daha iyisini yapabilirim."

Renna sırıtıp kollarını göğsünde kavuşturdu ve bir muhafaza direğinin sağladığı güvenli alana geçti. "Denediğini görmek isterim, Arlen Bales."

Arlen eğilerek selam verdi. Hemen birkaç metre ötede bir tarla iblisi belirmişti, bir gece kurdundan daha iriydi. Uluyor ve ulurken ayaklarını yere vuruyordu, saldırmaya hazırdı.

Arlen da Renna gibi kollarını göğsünde birleştirip olduğu yerde durdu. Başlığını indirmişti –artık nadiren başından çıkarıyordu zaten– ama gündüz cüppesinin geri kalanı hâlâ üzerindeydi, vücudunun her yerindeki güçlü muhafaza dövmelerini örtüyordu. Tarla iblisleri rüzgâr kadar hızlıydı ve muhafazalarının koruması olmadan nüvelik onu yere serip parçalardı. Renna'nın eli bıçağına gitti ve sapını sıkıca kavradı.

Ama tarla iblisi, Arlen sanki dumandan yapılmaymış gibi onun içinden geçip gitti. Yaratığın geçtiği yerde Arlen'ın vücudu bulanıklaştı ve bir saniye sonra tekrar netlik kazandı.

İblis kendine gelirken Arlen kısaca başını eğdi. "Artık geceleri hiçbir şey bana dokunamaz, Ren. Geldiğini gördüğüm sürece, dokunamaz."

Tarla iblisi yere düşmüştü ama anında dönüp tekrar Arlen'ın üzerine atladı. Renna nüveliğin tekrar onun içinden geçeceğini sandı, ama bu kez Arlen gözle görülmeyecek kadar hızlı bir şekilde canavarın saldırısını savuşturup kolunu nüveliğin boynuna doladı ve sertçe sıktı. İblisin savurduğu pençe darbelerinden kaçınmak için hızla arkasına geçti ve tek koluyla başını tutmaya devam etti. Sonra serbest elini öne götürüp çıplak parmağıyla iblisin göğsüne bir ısı muhafazası çizdi.

Sembolü tamamlamasıyla birlikte çizdiği çizgi alev aldı ve nüveliği bırakıp geri çekilirken iblisi alevler sardı.

Renna'nın şaşkınlıktan ağzı açık kalmıştı, ama Arlen'ın dersi henüz bitmemişti. Bir başka tarla iblisine doğru yürüdü ve saldırması için onu kışkırttı. İblis de bu isteği yerine getirdi ve kükreyerek Arlen'ın üzerine atıldı.

"Ama zamanında fark edip onu durduramazsam..." Arlen

geriye doğru birkaç adım sendeledi ve iblisin pençeleri ona isabet edip karnını deşerken acıyla homurdandı.

Fışkıran kan havada kavis çizerken Renna'nın ağzı açık kaldı. Bıçağını çekip Arlen'la iblisin arasına girmek için atıldı.

Ama Arlen doğruldu ve elini kaldırarak onu durdurdu. İblis tekrar saldırdı, ama Arlen bir kez daha duman gibi dağıldı.

Tekrar biçim aldığında, yaralandığına dair hiçbir iz yoktu. Cüppesi bile düzelmişti. "... aklımı toplamak için bir an fırsat bulduğumda, beni öldürmeyen hemen her şeyi iyileştirebilirim."

İblis üçüncü kez ona saldırdı, ama bu kez Arlen havaya hızla bir muhafaza çizdi ve iblis ona yaklaşamadan bir katır tepmiş gibi geriye savruldu. Arlen'ın yeni gücü sınırsız gibi görünüyordu.

Ama iblis birkaç metre ötede yere serilirken, başıyla selam veren Arlen sendeledi. Renna'nın muhafazalı gözlerine göre, bir saniye öncesine kadar sihirle parlıyordu. Ama şimdi muhafazalarının parlaklığı fark edilir şekilde sönmüştü.

Renna'nın ona attığı bakış Arlen'ın dikkatinden kaçmamıştı. Hemen kafasını salladı. "Bir iblisin üzerine muhafaza çizdiğimde, nüvelik onu kendisi aktif ediyor. Ama onu havaya çizdiğimde, sihrini benden alıyor."

İblis dördüncü kez atıldı, ama bu kez Arlen onu boğazından yakalayıp bir *sharusahk* hamlesiyle yere yapıştırdı. Nüveliği yerde sabit tutarken, Renna Arlen'ın ellerindeki muhafazaların güçle zonkladığını gördü, nüveliğin parlaklığı sönerken onunki geri dönüyordu. İblis çığlık atıp çırpındı, ama Arlen onu küçük bir çocuğu tutuyormuş gibi rahatça yerde tutmaya devam etti. Ellerindeki güç giderek arttı ve en sonunda iblisin boğazı çöktü. Kaslarını hafifçe kasarak Arlen nüveliğin kafasını tamamen kopardı.

Renna bu sırada bir tarla iblisinin arkadan kendisine yaklaşmakta olduğunu görünce sönük ve çaresiz görünmek için duruşunu değiştirdi. Bu hiç zor olmadı. Yapması gereken tek şey, hayatı boyunca ne kadar işe yaramaz bir inek olduğunu, ne kadar çaresiz bir kurban olduğunu hatırlamaktı.

Ama o yanı Harl'la birlikte ölmüştü. Nüvelik üzerine atılınca, görünmez bir duvar gibi etrafa yayılan yasaklama büyüsüne

tosladı ve Renna bir anda olduğu yerde dönüp bıçağını canavarın göğsüne sapladı. Bıçağındaki muhafazalar birden parlayıp iblisin zırhını kesti ve Renna'nın uzuvlarına kaçak viskiden daha fazla sıcaklık yaydı. Öne doğru atılıp bıçağını tekrar tekrar sapladı, her darbeyle içine yeni bir güç dalgası yayılıyordu.

İblis ölüp yere serilince, Renna diz çöktü ve elini uzatıp iblisin sert zırhı üzerinde bir ısı muhafazası çizdi.

Hiçbir şey olmadı.

"Nasıl oluyor da sen yapabiliyorsun ama ben yapamıyorum?" diye seslendi ve etrafta daha fazla iblisin olup olmadığını görmek için tarlayı gözden geçirdi.

"Ben de uzun bir süre anlamadım," dedi Arlen. "Güçlerimin hiçbirini anlamıyordum. Ama Nüve'ye giden patikada o iblisle dövüşürken, zihinlerimiz birbirine dokundu ve birçok şey netlik kazandı. Bir bakıma iblis oldum."

"İblis olmuş," dedi Renna. "Sen onlar gibi kötü değilsin."

Arlen omuzlarını silkti. "Birçok iblis de kötü değil. Kötü ya da iyi olabilecek kadar akıllı değiller. Sırf soktuğu için eşekarısına kötü demekten farksız. Ama zihin iblisleri..."

"O pislikler Harl'dan daha kötüler," dedi Renna.

Arlen kafasını salladı. "Hem de nasıl."

Renna kaşlarını çattı. "Peki... ne söylemeye çalışıyorsun? Nüveliklerin hayvan olduklarını mı? Eşekarıları güneş doğduğunda alev almıyorlar. İblisler kötü olmasalar bile, doğal değiller."

"Gündüz insanları böyle konuşur," dedi Arlen. "Gözlerini muhafazalamayan insanlar. Etrafına bak. Sence sihir doğal değil mi?"

Renna düşündü. Gücün Nüve'den yükseliş biçimine baktı, yüzeyde süzülerek ayaklarının etrafında parlayan sis gibi dolanıyordu. Onu bitkilerin ve ağaçların, hatta hayvanların ve insanların kalbinde bile görebiliyordu. Hayat sihir olmadan var olabilir miydi?

"Olmayabilir," dedi, "ama bu neden yarı iblis olduğunu düşündüğünü ya da güneşin sihri yakıp yok ettiği gündüz saatlerinde neden hâlâ aynı güce sahip olduğunu açıklamıyor."

Arlen tereddüt etti ve bakışlarını kaçırıp düşündü. Renna

gözlerini kıstı ve bu Arlen'ın dikkatinden kaçmadı. "Sana yalan söylemeyeceğim, Ren, senden hiçbir şey saklamayacağım. Sadece bu gurur duymadığım bir şey ve hakkımda... kötü düşünmeni istemiyorum."

Renna ona yaklaşıp elini yanağına koydu. Arlen'ın teni sihirle karıncalandı. "Seni seviyorum, Arlen Bales. Dünyadaki hiçbir şey bunu değiştiremez."

Arlen onun gözlerine bakmaktan kaçınarak üzgün bir şekilde kafasını salladı. "Bana güç veren et."

"Et mi?"

"İblis eti," diye açıklık getirdi Arlen. "Çölde yaşarken aylarca ondan yedim. Bizi sürekli yemelerine bakılırsa, bana adil göründü."

Renna hayretle geri çekildi. Arlen o an onunla göz göze geldi ve Renna, Arlen'ın yüz ifadesinden, kendi çehresinde bir dehşet ifadesi olduğunu anladı.

"Sen... onları *yedin mi* yani? İblisleri?"

Arlen kafasını sallayınca, Renna kusacağını sandı. "Başka seçeneğim yoktu. Yiyecek hiçbir şeyim ve umudum olmadan çölde ölüme terk edilmiştim. Perişan haldeydim."

"Sanırım ölmeyi tercih ederdim." Renna, Arlen'ın yüzündeki üzüntüyü görünce sözlerinden pişman oldu.

"Pekâlâ," dedi Arlen. "Sanırım senin kadar güçlü değilim, Ren."

Renna onun yanına koştu ve ellerini tutup alnını onunkine yasladı. "Sen benden daha güçlüsün, Arlen Bales," dedi, gözlerinin dolduğunu hissederek. "İçimdeki aptalı çıkarmamış olsaydın, sırf Tanner utancını bir sır olarak saklamak istediğim için ölmeyi tercih ederdim. Bunun güçlülükle ilgisi yok."

Arlen kafasını iki yana salladı ve gözlerinden süzülen soğuk ve tatlı bir damla gözyaşı Renna'nın dudağına düştü. "Yıllar boyunca içimdeki aptalın silkelenmesine birçok kez ihtiyacım oldu."

Renna onu öptü. "Sana bu güçleri veren şeyin iblis eti olduğundan emin misin?"

Alen başıyla onayladı. "Coline Trigg yediğin şeyin bir parçan olduğunu söylerdi ve sanırım bu doğru. Nüveliklerin hücre-

lerindeki sihir depolama yeteneklerini özümsedim, ama tenim güneşe karşı direncini kaybetmedi. Bir bataryaya dönüştüm."

"Hücreler mi? Batarya mı?" diye sordu Renna.

"Eski dünyanın bilimi. Önemi yok." Arlen soruları o sinir bozucu hareketiyle elini sallayarak geçiştirdi, sırf açıklamanın çok yorucu olduğunu düşündüğü için bilgiyi onunla paylaşmıyordu. Sanki Renna bütün gece onun konuşmasını dinlemek istemezmiş gibi. Sanki dünyada onun sesinden daha güzel bir ses varmış gibi. "Bunu bütün gece yağmur yağdıktan sonra içinde su biriken bir tahliye fıçısı olarak düşün. Bulutlar dağılıp yer kuruduktan sonra bile suyla dolu. Sihri günışığında kullanamam, ama onu içimde hissediyorum, yaralarımı iyileştirdiğini, beni yorulmak bilmeyen ve güçlü biri yaptığını hissedebiliyorum. Geceleri onu bir fıçının kapağını açar gibi serbest bırakabiliyorum ve bunlar yapabileceklerimin sadece küçük bir kısmı."

Renna duraksayıp düşündü. Arlen ne söylerse söylesin, nüveliklere ancak ve ancak doğanın en nefret edilesi yaratıkları, Yaratıcı'ya edilmiş bir hakaret gözüyle bakabilirdi ve bunun dışında bir seçenek mümkün değildi. O kan dedikleri pis kokulu nüvelik irinine sık sık bulanıyor olsa da, iblislerin etlerini ağzına atma düşüncesi tiksindiriciydi.

Ama güç...

"Ne düşündüğünü biliyorum, Ren," dedi Arlen onu düşüncelerinden koparark. "Bunu denemeye kalkma."

"Neden?" diye sordu Renna. "Seni incitmiş gibi görünmüyor."

"Nasıl olduğunu bilmiyorsun, Ren. Deliye döndüm. İntihar etmeyi düşündüm. Bir hayvan gibi yaşadım."

Renna kafasını salladı. "Hiçliğin ortasındaydın, Dansçı ve nüvelikler dışında konuşabileceğin kimse yoktu. Nasıl olduğunu biliyorum. İblis eti yemiş ol ya da olma, o durumda herkes her şeye razı olur."

Arlen ona bakıp kafasını salladı. "Doğru söylüyorsun. Ama iblis yemek, derine karasapla dövme çizmeye benzemez. Birkaç hafta sonra solmaz, üstelik sen buna hazır değilsin."

"Hazır olmadığımı nasıl söylersin?" diye sordu Renna.

"Sana emir vermiyorum, Ren, yalvarıyorum." Arlen önünde

diz çöktü. "Onu yeme ve eğer sana biri sorarsa, zehirli olduğunu söyle."

Renna uzunca bir süre ona baktı, ona sarılmalı mı yoksa onu tokatlamalı mı bilmiyordu. En sonunda içini çekti ve karmakarışık duygularının süzülüp uzaklaşmasına izin verdi. "Bunu iyice düşüneceğim. Ve başka kimseye söylemeyeceğim. Söz veriyorum."

Arlen kafasını sallayıp ayağa kalktı. "Öyleyse, avlanalım. Dansçı'yı iyileştirirken vücudumda olabildiğince çok sihir barındırmam gerekiyor."

Ahıra döndüklerinde Alacakaranlık Dansçısı acıyla böğürüyordu, dili ağzından fırlamıştı. Yemine dokunmamıştı ve içtiği tek su boğazına dökmüş oldukları suydu. Güçlükle nefes alıyordu.

Tek darbede, mimik iblisi büyük aygırın kaburgalarını kırmış, Yaratıcı bilir içinde ne varsa patlatmış ve onu havaya fırlatmıştı. Dansçı bir ağaca çarpıp sırtını kırmıştı ve düşüş bacaklarını paramparça etmişti. Arlen sihriyle Dansçı'nın hayatını kurtarmıştı ama ona yardım etmezse, koşmak bir yana Dansçı bir daha asla yürüyemezdi.

Fakat Arlen o kadar çok sihir yüklenmişti ki, kendiliğinden parlayan muhafazaları, ahırı gün gibi aydınlatıyordu. Dansçı'nın bacaklarına uzanıp kırık kemikleri doğru şekilde yerleştirir ve çatlakların etrafında derisine muhafazalar çizerken Yaratıcı'ya benziyordu.

Kas ve sinirleri düğümlenip tekrar bir araya gelirken Dansçı acıyla böğürdü, bu Renna'nın dayanamayacağı kadar korkunç bir sesti. Her iyileştirme hamlesiyle Arlen'ın parlaklığı biraz daha azaldı ve iyileştirmesi gereken çok fazla kırık vardı. Çok geçmeden muhafazaları belirsizleşti ve sonra tamamen söndü. Yine de Arlen devam etti, hassas parmakları atın vücudunda dolaşıp gücünü odaklaması gereken yerleri buldu. Dansçı'nın kaburgaları iyileşirken göğsü şişti ve hayvan normal bir şekilde nefes almaya başladı. Renna rahat bir nefes verirken Arlen birden hafifçe inleyip yere yığıldı.

Renna onu yatağa taşırken Arlen titriyor ve kesik kesik soluyordu. Renna onun kalp atışlarını duymakta zorlanıyordu.

Üstelik sihrinin parlaklığı o kadar azalmıştı ki, her an sönebilecekmiş gibi duruyordu. Renna soyunup yatakta yanına uzandı ve sıkıca sarılıp kendi sihrinin bir kısmını ona geçirmeye çalıştı, ama pek fark etmiş gibi görünmüyordu.

"Sakın öleyim deme, Arlen Bales," dedi. "Hele ki yaşadığımız onca şeyden sonra."

Arlen karşılık vermeyince Renna kalktı ve gözyaşlarını silerek odada bir ileri bir geri dolaşmaya başladı, aklından bir sürü şey geçiyordu.

Sihre ihtiyacı var, diye içinden geçirdi. *Git ve ona biraz getir.*

Hemen bıçağını eline aldı ve pelerinini kaptığı gibi, üzerini giymeye gerek bile duymadan kapıdan dışarı fırladı. Görünmezlik Pelerini üzerindeyken, nüvelikler onu göremezlerdi, çok geçmeden muhafazaların yakınında dolaşan bir tarla iblisi buldu.

Pelerini kenara attı ve iblis daha onun orada olduğunu fark edemeden nüveliğin sırtına atladı. Sonra da bir eliyle çenesini yukarı kaldırıp diğeriyle boğazını kesti. Gidip ahırdan bir kova aldı ve yaratığın sihirle parlayan pis kara irinini kovaya akıttı.

Çıplak teni çok geçmeden irine bulandı, derisindeki karasap muhafazalarının, gücü emdiğini hissedebiliyordu. Kendini inanılmayacak derecede güçlü hissederek hemen rüzgâr gibi bir hızla Arlen'ın yanına koştu. Onu yere yatırıp pis kokulu kovayı üzerine boşalttı, derisindeki muhafazaların parlayarak sihri emmesini ve sonra iç aurası aydınlanırken sönmelerini izledi. Arlen daha rahat nefes almaya başlayınca, Renna dizlerinin üzerine çöktü.

"Yaratıcı'ya şükür," diye fısıldayıp havaya bir muhafaza çizdi.

İçgüdüsel bir hareketti, ama Arlen'ın Dansçi'yı iyileştirmesine çok benziyordu. Keşke Renna da aynı şeyi onun için yapabilseydi.

Kovaya baktı, kenarına yapışkan bir iblis iç organı tutunmuştu. Kara parçayı eline alıp jöle gibi onu dürttü. Berbat kokuyordu, midesi kalkmıştı. Akşam yemeğini çıkarmamak için derin derin nefes almak zorunda kaldı.

Kurtulacak, ona izin vereceğim, diye içinden geçirdi. *Güçlü de olsa, bunu tek başına yapamaz. Ona ayak uydurmalıyım, yoksa bir dahaki sefere Nüve'ye çekildiğinde yine geride kalırım.*

"Yeterince düşündüm," diye homurdandı.

Nefesini tutup eti ağzına attı.

2. BÖLÜM

SÖZ

D.S. 333 YAZ
YENİ AYDAN 28 ŞAFAK ÖNCE

Renna şafaktan kısa bir süre sonra uyandı. Arlen huzurlu bir şekilde uyuyordu, kurumuş iblis irinini teninden arındırırken onu uyandırmamak için dikkatle hareket etti.

Perdeler sıkıca örtülü olduğundan Renna hâlâ güçle dolu olduğunu hissediyordu, ama günışığına çıkar çıkmaz o güç yanıp gitti. Kendisini test etmek amacıyla gerindi, iğrenç yemeğinin etkili olduğuna dair bir kanıt arıyordu. Ama bir değişiklik varsa bile hissetmemişti. Arlen o boyutta bir güce sahip olmak için aylarca sadece iblis eti yemişti. Etten küçük bir parça daha yediğini düşünmek Renna'nın midesini bulandırdı.

Ahıra gidip Alacakaranlık Dansçısı'nı fırçaladı ve ona sabah yemini verdi. Aygır sağlıklı görünüyordu, iki gece önce ölmek üzere olduğuna dair hiçbir iz yoktu. Yara izleri bile hafiflemişti, hemen hemen hiç belli olmuyordu.

İşini bitirince tarlaya gidip yabani ekinlerin arasından bir kez olsun düzgün bir kahvaltı yapmaya yetecek kadar patates ve sebze topladı. Arlen sanki hiç uyumamış gibi bitkin bir şekilde sendeleyerek mutfağa girdiğinde kahvaltı hazırdı.

"Burası Cennet gibi kokuyor," dedi.

"Yumurta ve doğru düzgün ekmek yok, ama tarlada bir tavşan yakaladım, o yüzden etimiz var," dedi Renna. Sonra iki tahta kâseye yahni doldurdu ve birlikte meyhaneye geçtiler.

Oturduklarında, Arlen bir süre kâsesine baktı, sonra başını ellerinin arasına aldı. "Dün gece aşırıya kaçmış olabilirim."

Renna alaycı bir ses çıkardı. "Aşırıya kaçmak bile hafif kalır."

Arlen yanaklarını şişirip yavaşça nefesini verdi. "Şimdi o kadar çok viski içtiğim için pişmanım."

"Bir şeyler ye," diye emretti Renna. "Bir şey yersen, miden yatışır. Ayrıca tatlı olsun ya da olmasın, mümkün olduğunca çok su içersen iyi olur." Arlen başıyla onayladı ve çok geçmeden açgözlü bir şekilde yemeye başlayıp kâsesini hemen bitirdi.

"Daha var mı?" diye sorunca, Renna irkildi. Arlen'ın yemeğini yiyişini izlemeye o kadar dalmıştı ki, kendi yemeğine henüz dokunmamıştı bile.

"Benimkini al." Kâseyi ona doğru itti ve Arlen'ın boş kâsesini aldı. "Kendime yenisini alırım." Masaya döndüğünde, Arlen'ın ikinci porsiyonu da bitirmiş olduğunu görünce sevindi.

"Kendini daha iyi hissediyor musun?" diye sordu.

"İnsan gibi hissediyorum," dedi Arlen, dudaklarının kenarları küçük bir gülümsemeyle kıvrılırken. "Uzun zaman oldu."

"Bir gün daha dinlenebilirsin," dedi Renna. "Bu gece gücünü tekrar toplarsın."

Arlen kafasını iki yana salladı. "Bugün kat etmemiz gereken kilometreler var, Ren. Öğleden sonra uğramamız gereken bir yer var, sonra olabildiğince hızlı bir şekilde Çukur'a gideceğiz."

"Nereye uğrayacağız?" diye sordu Renna.

Arlen tekrar gülümsedi, gülümsemesi bu kez daha genişti ve gözleri ışıldıyordu. "Sana doğru düzgün bir söz hediyesi almalıyım."

Ulak yolunda ilerlerlerken Arlen sağlam bir hız tutturdu. Renna aradan birkaç saat geçtikten sonra bu hızın Arlen'ı yorduğunu fark etti, ama Arlen ata binmeyi inatla reddetti.

"Dansçı'nın benden daha fazla dinlenmeye ihtiyacı var," dedi.

Bir yol ayrımına geldiklerinde, güneş tepe noktasını geçmişti. Arlen daha az kullanılan yola döndü, yabani dağlık araziye doğru ilerleyen bir atlı patikasıydı bu.

"Bu yol nereye gidiyor?" diye sordu Renna.

"Tanıdığım bir çiftlik sahibine," dedi Arlen. "Bana bir iyilik borcu var." Renna onun biraz daha açıklama yapmasını bekledi, ama Arlen başka bir şey söylemedi.

Yaklaşık bir saat yürüdükten sonra çiftlik nihayet karşılarında belirdi. Üç ahır vardı, kümes ve bahçenin etrafına yerleştirilmiş muhafaza direkleri dışında her birinin kendi muhafazaları bulunuyordu. Geniş otlaklar da muhafazalanmıştı.

En yakın ahırın çatısında bir çocuk belirdi, kısa bir yaya gerdiği okunu onlara doğrultmuştu.

"Kimsiniz?" diye seslendi.

Renna onu görünce çömeldi, çocuk oku bırakırsa sağa ya da sola kaçmaya hazırdı. Babasının bıçağının tanıdık kemik sapını kavradı, gerçi bıçağı burada hiçbir işine yaramazdı. Harl Tanner'dan nefret ederdi, ama onu öldürürken kullandığı bıçağa dokunduğunda kendini hep güvende hissediyordu.

Çocuğa bağıran Arlen endişeli görünmüyordu: "O orman iblisi tarafından gebertilmene izin vermediği için pişman olacak biri, Nik Stallion, şimdi o oku indir ve babanı çağır."

"Ulak!" diye bağırdı Nik ve okunu indirip el salladı. "Anne! Baba! Ulak geldi, Dansçi'yı da getirmiş!"

Çocuk çatıdan verandanın güneşliğine doğru kaydı ve kenarından rahatlıkla aşağı atladı. Bahçeye koşup birkaç havuç topladıktan sonra aceleyle onların yanına gitti, hayranlıkla Alacakaranlık Dansçısı'na bakıyordu. "Bir ahır kadar kocaman olmuş!"

Havuçları dikkatle koca aygıra tuttu. "Rahat dur oğlum, benim, Nik. Beni hatırlıyorsun, değil mi?" Alacakaranlık Dansçısı hafifçe kişneyip havuçları yemeye başladı, ama çocuk hâlâ gergin ve koşmaya hazırdı.

Renna bu gerginliğe anlam veremedi. Eğer çocuk Dansçi'yı tanıyorsa, o halde atın şafak kadar sakin olduğunu bilmesi gerekirdi. "Seni tepmez ya da ısırmaz, evlat."

Nik bir şey söyleyecekmiş gibi kafasını çevirdi, ama Renna'yı fark edince duraksadı. Gözleri Renna'nın vücudunda dolaşırken, Renna çocuğun vücudundaki karasap muhafazalarına mı yoksa muhafazaların altındaki tenine mi baktığından emin değildi. Nik'in ne gördüğü pek umurunda değildi, ama bu kabalıktı ve nasıl davranması gerektiğini hatırlatmak için ellerini

beline koyup çocuğa dik dik baktı. Nik irkilerek bakışlarını o kadar çabuk kaçırdı ki, Renna gülmemek için kendini zor tuttu.

Nik kıpkırmızı olmuş bir şekilde Arlen'a döndü. "Onu *ehlileştirdin* mi?"

Arlen güldü. "Pek sayılmaz. Dansçı hâlâ yaşayan en gaddar at, ama artık sadece nüvelikleri ısırıp tekmeliyor."

Arkalarından kısık bir ıslık sesi geldi ve Renna arkasına döndü. Hiç düşünmeden elini yine bıçağının sapında buldu. Hemen parmaklarını geri çekti ve bunu kimsenin fark etmemiş olmasını umdu.

Bir de genç Nik'e nasıl davranması gerektiğini öğretiyorum.

Yaklaşan adam, herhangi bir şeyi görmüş olduğuna dair hiçbir belirti göstermiyordu. Çocuk gibi, o da sadece ata odaklanmıştı. Sakince yaklaşarak Dansçı'ya varlığına alışması için zaman tanıdı. Aygır burnundan nefes verip ayaklarını hafifçe yere vurdu, ama adamın dokunmasına karşı çıkmadı.

"Gerçekten *büyümüş*," dedi adam ve elini Dansçı'nın güçlü böğründe gezdirdi. Uzun boylu ve zayıftı, gür ama kısa kesilmiş sakalları vardı. Uzun kahverengi saçları arkadan örülüydü. "Babasından iki karış daha uzun boylu olmalı, üstelik yaşlı Rockslide gördüğüm en büyük attı." Aygırın ayaklarından birini kaldırdı. "Nal takmak iyi olabilir gerçi."

Adam en sonunda onlara baktı ve çocuğun yaptığı gibi o da Renna'yı süzüp bir atmış gibi inceledi. Renna'nın boğazının derinliklerinden kısık bir uluma yükseldi ve nihayet onunla göz göze gelip gözlerinin öfkeyle parladığını gören adam irkildi.

Arlen aralarına girdi. "Sadece bakıyor, Ren," diye mırıldandı. "Bunlar iyi insanlar."

Renna dişlerini sıktı. Kabul etmekten nefret etse de, Arlen sihrin, gündüz vaktinde bile, insana yaptıkları konusunda haklıydı. Renna artık daha kolay sinirleniyordu. Derin bir nefes alarak öfkesinin onu terk etmesine izin verdi.

Arlen kafasını sallayıp çiftçiye döndü. "Renna Tanner, bu Jon Stallion ve bu da oğlu Nik. Jon vahşi Angiers atlarını yetiştirip ehlileştirir."

"*Yakalar* ve yetiştirir diyelim," dedi Jon ve elini uzatırken bakışlarıyla özür diledi. "Bir tarla iblisini ayağının altında çiğneye-

rek öldürebilecek bir şeyi ehlileştirmek kolay değildir." Renna adamın elini tuttu, ama adam tutuşuna suratını buruşturarak karşılık verince hemen bıraktı.

"Nasıl olduklarını bilirim," diye homurdandı.

John başıyla Dansçı'yı gösterdi. "Şu örneğin. Onu yakaladığımda altı aylık bir tay bile değildi. O ufaklığın vahşiliğini köreltebileceğimden emindim, ama yular bile taktırmadı ve birçok kez ahırdan kaçtı."

"Çıplak gece bağışlamaz," dedi Arlen. "İblislerle geçirdiği altı ay bir ömür sayılır."

John başıyla onayladı. "*Senin* bile onu ehlileştirebileceğini düşünmemiştim."

"Ehlileştirmedim," dedi Arlen. "Sadece onu ait olduğu yere getirdim."

"Gördüğüm kadarıyla ona eyer ve dizgin takmana izin veriyor," dedi Jon, "ama sanırım şaşırmamam gerekir. O zamanlar, oğlumu kurtaran dövmeli ve deli bir Ulak'tın sadece. Şimdiyse duyduğuma göre müthiş Kurtarıcı'ymışsın!"

"Hayır," dedi Arlen. "Ben Tibbet Deresi'nden Arlen Bales'im ve bazen aklım başımda olmayabiliyor."

"Demek bir adın var," dedi çiftlik evinden çıkan bir kadın. Sadeydi ama üstünde çok çalışmaya alışık birinin dinç hali vardı. Erkek giysileri giymişti – uzun deri botlar, pantolon, yelek ve altında da sade beyaz bir bluz. Kahverengi saçları Jon'unki gibi arkasından örülüydü.

"Erkeklere aldırma," dedi Renna'ya. "Ortalıkta atlar varken başka bir şeyden bahsetmezler. Adım Glyn."

"Renna." Renna kadınla tokalaştı, ama sonra onun Arlen'a sarıldığını görünce yumruğunu sıktı. Arlen'a başka bir kadının dokunmasına bu kadar kızmasının sebebi sihir olabilir miydi?

"Seni tekrar görmek güzel, Ulak. Akşam yemeğine kalır mısınız?"

Arlen başıyla onayladı ve Renna'nın daha önce onun bir yabancıya gösterdiğini hiç görmediği bir şekilde içtenlikle gülümsedi. "Çok iyi olur."

"Sizi hangi rüzgâr attı bu taraflara?" diye sordu Jon. "Herhalde sadece nal taktırmak için gelmediniz."

Arlen başıyla onayladı. "Bir ata daha ihtiyacım var. Dansçı'yla çiftleştirebileceğim bir kısrağa."

Renna'ya bakıp hafifçe gülümsedi. "Bir aile kuruyoruz da."

Renna'nın babasının çiftliğinin önünden geçen yolun karşısında yaşayan Mack Pasture bir at yetiştiricisiydi. Annesi hayattayken Renna adamın çiftliğini sık sık ziyaret ederdi. O çiftlik Jon Stallion'un çiftliğinden oldukça ufaktı, ama aynı şekilde işliyordu. Dansçı nalbanda götürüldükten sonra, Jon onları atlı çiftlik işçilerinin ve havlayan köpeklerin dikkatli gözetimi altında düzinelerce atın otladığı, çitle çevrili büyük bir alana götürdü. İlerlerken, kalın ve ağır tahtalarla çevrili başka arazilerin yanından geçtiler, Alacakaranlık Dansçısı'nın bile gündüz vaktinde üzerinden atlayamayacağı kadar yüksek tahtalarla çevrili olan bu araziler, eğitim ve karantina amaçlı kullanılıyordu.

Bu arazilerden birinde, Renna kocaman siyah bir aygırın tek başına eşkin gittiğini ve iki tedirgin çiftlik işçisinin de kırbaçları hazır bir şekilde onu izlediğini gördü. Aniden durdu.

"Evet, bu yaşlı Rockslide," dedi Jon. "Dansçı'nın babası. Onu altı kısrak ve küçük Dansçı'yla birlikte bir düzlükte yakaladım. Ona Rockslide* adını verdim, çünkü onu çitle çevrili araziye sokana kadar bize zorluk çıkardı.

"Koca pislik hiçbir işe yaramıyor, göz yumarsak bütün gece ahırı tekmeleyip delikler açıyor. Bir iblis kadar kötü ama çok akıllı. Şehirdeki yetiştiriciler emirlere itaat etmedikleri için vahşi atların akıllı olmadıklarını söyler, ama onlara inanmayın. Vahşi atların kendilerine göre bir aklı vardır. Hem de geceyi açıkta geçirmeye yetecek kadar ki bu birçok insanın kendisi için iddia edebileceğinden fazladır. Rockslide sırtına binmeye çalışan herkesi üzerinden atmayı severdi, sonra onları tekmeleriyle adeta bahçeye gömerdi. Kırdığı kemikleri oturtmaktan bıkınca, onu damızlık arazisine aldık."

Renna görkemli hayvana baktı ve büyük bir üzüntü hissetti. *Düzlüklerin kralıydın, ama burada sana bütün gün bir arazide daireler*

*Kaya kayması – ç.n.

çizdiriyorlar, seni kısraklarla çiftleştiriyorlar. Arazinin kapısına gidip hayvanı özgür bırakma isteğini bastırmak zorunda kaldı.

"Bu yaz çok tay doğdu," dedi Jon alana doğru ilerlerken. "Seçebileceğiniz bir sürü kısrak var."

"Seçim senin, Ren," dedi Arlen. "İstediğini seç."

Renna sürüye göz gezdirdi. İlk bakışta, Jon'un atları Mack'in atlarından pek farklı değildi, ama yaklaştıkça gözleri kocaman oldu. Taylar kısrakların yanında genç görünüyorlardı, ama onlar bile Mack'in aygırlarının bazılarından büyüktü. Jon'un bir yaşındaki atları yetişkin bir adamın binebileceği kadar büyüktü ve aralarında hiç zayıf at yoktu. İblisler en güçlü ırklar hariç bütün atları avlamışlardı ve geriye kalanlar devasaydı, hepsinin koyu renk parlak tüyleri vardı.

Bir sürü güçlü kısrak göze çarpıyordu, ama Renna gözlerinin sürüden ayrı duran yetişkin bir kısrağa takıldığını fark etti. Kahverengi ve siyah lekeli tüyleri olan bu kısrak, diğerlerinden bir karış daha uzun boyluydu. Huysuz bir hali vardı, o yüzden diğer atlar yanına yaklaşmıyordu.

"Peki ya şu?" diye işaret etti Renna.

Jon homurdandı. "Keskin bir gözün var, kız. Birçok insan o çirkin postunun ötesini göremez. O, Fırtına. Onu geçen yaz, gördüğüm en kötü fırtına çıkmadan kısa bir süre önce yakaladım. Birçok aygırdan daha güçlü ve henüz beş yaşında, kaç kez kaçmaya çalıştığını artık hatırlamıyorum. Yanına yularla –hatta elinde hiçbir şey olmadan– gitmen, tepesini attırmaya yetiyor. Anlaşıp anlaşmayacaklarını görmek için onu Rockslide'ın yanına koyduğumda yaşlı babasını bile ısırdı."

"Yulara ihtiyacım yok," dedi Renna ve çitin üzerinden atlayıp alanda ilerledi.

"Sana söylüyorum, o at tehlikeli," diye arkasından seslendi Jon. "Ne yaptığını bildiğinden emin misin?" Renna umursamazca elini salladı, ona bakmaya gerek bile duymadı.

Renna yaklaşırken Fırtına geri çekilmedi. Bu iyiye işaretti. Kısrak ona aldırmıyor gibiydi, ama kulaklarını dikmesine bakılırsa, Renna atın dikkatinin onun üzerinde olduğundan emindi.

Ellerini havaya kaldırdı. "Yularım yok. Ben de ağzıma bir şey

takılsın istemezdim sanırım, o yüzden senden de takmanı istemeyeceğim."

Fırtına onun yaklaşmasına izin verdi, ama Renna atın boynunu okşamak için elini uzattığında, hayvan hızla hareket edip güçlü çenesini açıp kapattı. Renna elini ısırılmaktan zor kurtarmıştı.

"Buna hiç gerek yoktu!" diye çıkıştı ve kısrağın burnuna sertçe vurdu. Fırtına darbenin üzerine adeta çıldırdı, şaha kalkıp çifteler savurdu, ama Renna hazırdı. Aylarca iblis avlamak ve sihirlerini özümsemek onu hiç olmadığı kadar güçlü ve hızlı kılmıştı; şimdi kanı kaynadığı için uzuvlarında yeni bir karıncalanma vardı, güneşin altında bile gecenin gücünün tadını hissediyordu.

Rüzgârda savrulan bir arpa sapı gibi zikzaklar çizerken, onu kıl payı ıskalayan çiftelerin yol açtığı hava akımını hissedebiliyordu. Çılgına dönen kısrak tekrar tekrar onu altına alıp çiğnemeye çalıştı. Çok güçlü darbeler savuruyordu. Ve hızlı. Bir tarla iblisinin sırtını kıracak kadar güçlü çifteler.

Ama hareketleri bir dans kadar akıcı olan Renna hiç darbe almadı. Mücadeleye bir süre daha devam ettiler, Renna hangisinin önce pes edeceğini merak ediyordu. Uzuvlarındaki yeni güç, geceleri hissettiğinin sadece küçük bir kısmıydı. At yorulmak bilmiyordu.

Ama en sonunda, Fırtına'nın çifteleri yavaşlamaya başladı, kaslarını toplayan hayvan kaçmaya hazırdı. Kısrak dörtnala gitmeden önce Renna koşup hayvanı yelesinden kavradı ve atın çıplak sırtına bindi.

Fırtına daha önce çılgına döndüyse, bu kez öfkesi üç katına çıkmıştı. Adına yakışır şekilde mücadele etti, atılıp havada kıvranıyor, sıçrayarak dörtnala daireler çiziyor ve Renna'yı üzerinden atmaya çalışıyordu.

Ama Renna yerini korudu, vazgeçmeyecekti. Kollarını atın boynuna doladı, o kadar kalındı ki ellerini birleştirmekte zorlandı. Atı iyice kavrayınca, o güçlü boyun onun bütün dünyası, tek rakibi oldu. Başka hiçbir şey umurunda değildi.

Bütün gücünü toplayıp sıkmaya başladı.

Sonsuza kadar sürecekmiş gibi görünüyordu ama Fırtına sakinleşmeye başladı. Sıçramayı bırakıp alanda dörtnala gitmeye devam etti, diğer atlar yolundan kaçarken köpekleri telaşlandırdı.

Renna yavaş ve kendinden emin bir şekilde sıkmaya devam etti ve çok geçmeden atın dörtnala koşusu bile inatçı bir eşkine dönüştü. Renna gülümsedi. İnatçılık iyiydi.

Fırtına'nın boynunu sıkmayı bıraktı ve yelesini iki avucuyla tutarak sertçe sola çevirdi. Fırtına itaatkâr bir şekilde dönünce kahkaha attı. Atın böğrünü dizleriyle sıkıştırıp yelesini ellerinin arasında tutmaya devam eden Renna bıçağını çekip geniş ağzıyla atın kıçına vurdu. "Deh!"

Fırtına öne doğru atılıp dörtnala koşmaya başladı. Renna bıçağını kılıfına soktu ve iki eliyle atın yelesini tuttu. Yelesini çekiştirerek hayvana yön verebiliyordu, ama Renna kararı ona bıraktı, rüzgâr uzun örgüsünü etrafa savururken keyfi yerine geldi, atın güçlü adımları yüzünden sarsılıp duruyordu.

Eğilip dudaklarını Fırtına'nın kulağına yaklaştırdı. "Sen geceye aitsin, kızım. Sonun Rockslide gibi olmayacak. Söz veriyorum."

Renna atı Arlen ve diğerlerinin durduğu çitin kenarına doğru yönlendirip aniden durdu.

"Kararını verdin, öyleyse?" diye sordu Arlen. "Fırtına'yı mı istiyorsun?"

Renna başıyla onayladı. "Ama Fırtına güzel bir isim değil. Adı Söz olacak."

Stallion çiftliğindeki akşam yemeği bir aile yemeği şeklinde geçti ki bu aile, arazilerde çalışan son işçiye ve evdeki çamaşırcı kıza varıncaya kadar herkesi kapsıyordu, dolayısıyla otuz kişiden fazla insan vardı. Büyük salonun duvarlarının dibindeki battaniyelerin üzerinde yatan köpekler yemek artıklarına atlamaya hazırdı. Renna ve Arlen yiyeceklerle, su ve bira sürahileriyle dolu uzun masanın başında Jon, Glyn ve Nik'in yanında oturuyorlardı.

Jon masadaki herkes adına Yaratıcı'ya dua ederken, Renna işçilerden bazılarının Arlen'ın muhafazalı yüzüne baktıklarını

gördü. Jon'un yükselip alçalan sesine rağmen, masanın dört bir yanında fısıltı halinde söylenen "Kurtarıcı" kelimesi keskin kulaklarından kaçmadı. Parmakları kendiliğinden bıçağının pürüzsüz kemik sapını okşadı.

Jon duasını bitirip doğruldu. "Sizi bilmem millet, ama ben açlıktan ölüyorum! Haydi yiyecekleri elden ele aktaralım." En sonunda, otuz kişinin et tepsilerini, sebze kâselerini, ekmek dilimlerini ve salça sosunu maharetli bir şekilde elden ele aktarmaya başlamasıyla hareketsiz masa canlandı.

Herkes tabaklarını doldurduktan sonra gülerek ve sohbet ederek yemeklerini yiyip içkilerini içerlerken, dışarıda güneş batıyordu. İnsanlar Arlen'a bakmaya devam ediyordu, ama o fark etmemiş gibi yapıp tabağını üç kez doldurdu. Tabaklar toplanıp tütün çubukları yakıldıktan sonra Arlen ayağa kalktı.

"Akşam yemeği her zamanki gibi lezzetliydi, Glyn, ama gitme vaktimiz geldi."

"Saçmalık," dedi Glyn. "Dışarısı kapkaranlık. Geceyi geçirmeniz için yeterince odamız var."

"Misafirperverliğin için teşekkür ederiz," dedi Arlen, "ama Ren ve benim bu gece kat etmemiz gereken kilometrelerce yolumuz var."

Glyn kaşlarını çatsa da kafasını salladı. "Yolda yemeniz için kızlara bir şeyler hazırlatacağım. Heybelerinizde yiyecek ne olduğunu *Yaratıcı bilir.*" *Kalkıp mutfağa gitti.*

Arlen cüppesine uzanıp Jon'a bir kese para verdi. "Söz için."

Jon kafasını sağa sola salladı. "Senin paran burada geçmez, Ulak. Özellikle de, benim ve benim olan için yaptıklarından sonra. Oğlumu hariç tutsak bile, bize verdiğin o muhafazalı oklar uzunca bir süre gece herkesin rahatça uyumasını sağladı."

Ama Arlen kafasını salladı. "Zor günler kapıda, Jon. Rizon'dan gelen sığınmacılar kuzeye akın ediyorlar, savaşın eninde sonunda buraya gelmeyeceğini düşünme. Krasialılar gözlerini Miln ve ötesine dikmiş durumdalar; üstelik artık halk karşı koymaya başladı diye nüveliklerin bunu kabul edeceklerini sanma. Gece var güçleriyle ortaya çıkacaklar, özellikle de Ay görünmediğinde."

Keseyi Jon'un eline tutuşturdu. "Yeterince altınım var. Aldığım şeyin karşılığını vermemem için bir sebep yok. Sana birkaç tane de muhafazalı mızrak bırakacağım. Akıllısın, demirci işçilerinden ve Muhafazacılarından kopyalarını çıkarmalarını iste ve herkese yetecek kadar olduğundan emin ol."

Renna elini onun koluna koydu ve Arlen dönüp bakınca, Renna yalvarırcasına bir bakış attı. "Rockslide'ı da al. O şekilde kapatılması doğru değil. Geceleri dışarıda olması lazım."

"Seninle aynı fikirdeyim," dedi Arlen, "ama hızla kat etmemiz gereken uzun bir yolumuz var ve vahşi bir atı Çukur'a geri götürecek kadar vaktimiz yok." Jon'a baktı ve birkaç para daha saydı. "Onu bizim peşimizden gönderir misin?"

"Sana bundan çok daha fazlasını borçluyum," dedi Jon, "ama böyle bir yolculuğa çıkmalarına göz yumarak işçilerimi riske atamam. Rocky bağlı olduğu kazığı yerinden çıkarır ve muhtemelen ilk kamp kurdukları yerde muhafaza çemberini dağıtır."

Arlen başıyla onayladı. "Çukur'a varınca, onu alıp getirmesi için Ormancıları göndereceğim. Devasa bir ata ancak onlar söz geçirebilir."

Yolda uçarcasına ilerlediler. Alacakaranlık Dansçısı, Söz'e ayak uydurmak için adımlarını yavaşlatmak zorunda kaldı, ama Renna kısa süre sonra durumun tersine döneceğini biliyordu.

"Seni muhafazalamayı bitirdim," diye fısıldadı kısrağın kulağına, "birazdan *o* sana ayak uydurmaya çalışacak."

Söz'e de Dansçı'ya olduğu gibi Arlen'ın muhafazaladığı nallar takılmıştı. İlerlerlerken patikada önlerine bir orman iblisi çıktı ve Renna atını üzerine sürerek gök gürültüsü gibi bir büyünün eşliğinde onu ezdi. Derken Söz'ü durdurdu ve atının talihsiz iblisi çiğnemesine izin verdi. Söz nüveliğin canını çıkarıp iblis sihrinin ilk kez tadına bakarken de neşeyle güldü. Sonra Dansçı'nın peşinden hızla ilerleyip yeni bir hırsla aralarındaki mesafeyi kapattı.

Şafağa kısa bir süre kala kamp kurdular. "Sen atlarla kal," dedi Arlen. "Gücümü geri kazanmalıyım." Alacakaranlıkta gözden kayboldu.

Renna onun uzaklaşması için bir süre bekledikten sonra kendi kurbanının peşine düştü. Kampın yakınlarında gezinen bir tarla iblisi gördü ve hemen eski akılsız Renna kılığına büründü, göğsü yükselip alçalırken korkuyla titriyordu.

İblis uluyarak üzerine atıldı, ama Renna hazırdı. Nüveliği bir *sharusahk* hamlesiyle yakalayıp yere yapıştırdı. Yumruklarına güçlü muhafazalar çizmişti ve hareketsiz kalana kadar iblisin başını yumrukladı.

Derken bıçağını çekti ve bu kez yemeden önce iblisin etini pişirmeye zahmet etmedi, hatta akan irini Glyn'in yemek sosunu yiyormuş gibi emip mideye indirdi. Bu seferkinin tadı daha da kötüydü, ama o gün güneşin altındaki gücünü hatırlamak Renna'nın midesini güçlü tuttu.

Üstünü başını temizleyip kampa döndü ve ekşi bir yaprak çiğneyip Söz'ün toynaklarına muhafazalar çizdiği sırada Arlen'ın geri döndüğünü duydu.

"Ne yaptığımı bilmeyecek," dedi Söz'e. "Anlaması mümkün değil zaten. Hem anlarsa ne olmuş? Sözlü olsak da olmasak da Arlen Bales bana ne yapacağımı söyleyemez."

Bu bir bakıma doğruydu, ama yine de ona yalan gibi geldi.

Arlen'ın belirmesiyle kafasını kaldırdı. Dövmeli Adam sihrin etkisiyle öylesine güçlü parlıyordu ki, Renna ona bakarken muhafazalı gözlerini kısmak zorunda kaldı. İnsanların onun neden Kurtarıcı olduğunu düşündüklerini anlıyordu. Yaratıcı'nın bile Arlen Bales gibi parlamadığı anlar vardı.

3. BÖLÜM

OATINGLİLER

D.S. 333 YAZ
YENİ AYDAN 27 ŞAFAK ÖNCE

Ertesi gün kötü kullanılmış bir Ulak yolunda hızla ilerlerken pek konuşmadılar. Arlen güneşe karşı başlığını yüzüne çekmişti ama Renna o başlığın gizlediği bıkkınlık ifadesini biliyordu.

Arlen'ın Kurtarıcı Çukuru'nda bu kadar önemli ne işi olabilir?

Bunun bir kızla ilgili olduğundan emindi. Leesha Kâğıt. İsim onu bir pire gibi kaşındırıyordu. Arlen'a Leesha'nın kim olduğunu ilk sormaya çalıştığında Arlen kaçamak yanıtlar vermişti, ama o zaman sözlü değillerdi ve üstelemeye hakkı yoktu.

Ona tekrar sormanın vakti geldi, diye geçirdi içinden.

"Dikkat et!" diye bağırdı Arlen dar bir dönemeci döndükleri sırada. Tam önlerinde, bir at arabası yan dönerek yolu kapatmıştı ve patikanın her iki yanındaki sık çalılar arabanın etrafından dolaşmayı imkânsız kılıyordu. Renna dizlerini Söz'ün karnına bastırıp yelesini sertçe çekti. Bunun üzerine devasa at şaha kalktı, kişneyip çılgınca çifteler savurdu. Renna ise atın sırtında kalmak için elinden geleni yapmaya çalıştı. Alacakaranlık Dansçısı'nın sırtından onları izleyen Arlen'ın keyfi yerinde görünüyordu, çoktan durup kendini toplamıştı.

At nihayet sakinleştiğinde, "Sana yular takmayacağıma söz vermiştim," dedi Renna kısrağa. "Ama eyer hakkında herhangi bir şey söylemedim. Bunu bir düşün." Söz, burnundan bir horultu sesi çıkardı.

"Evet, Rahip! Yardım fena olmaz!" diye seslendi aksakallı bir adam onlara eski püskü bir şapka sallayarak. O ve başka bir adam at arabasını arkadan iterken, öndeki cılız ihtiyar at da arabayı çekmeye çalışıyordu

"Bu işi bana bırak, Ren," diye mırıldanan Arlen, Alacakaranlık Dansçısı'nı Söz'ün önüne geçirdi. "Ne oldu?" diye seslendi.

Adam yanlarına geldi, kirli elinin tersiyle alnındaki teri silmek için şapkasını tekrar çıkardı. Saçı ve sakalı büyük ölçüde beyazlamıştı, yüzündeki derin kırışıklıklar kir içindeydi. "Çamura saplandık. Kurtulmak için o iri atlardan birini bize ödünç verir misin?"

"Üzgünüm, yardımcı olamam," dedi Arlen etrafa göz gezdirerek.

Adam gözlerini kocaman açarak ona baktı. "Yardımcı olamam da ne demek? Ne biçim bir Rahipsin sen?"

Renna, Arlen'a baktı, onun zor durumdaki bir yaşlıya böyle kaba davranmasına şaşırmıştı. "Dansçı onları rahatlıkla çamurdan kurtarabilir."

Arlen kafasını iki yana salladı. "Araba çamura saplanmış falan değil, Ren. Bu, haydutların el kitabındaki en eski numaradır." Alaycı bir ses çıkardı. "İnsanların hâlâ bunu denediklerini bilmiyordum."

"Haydutlar mı? Ciddi misin?" Renna, bu kez gece gözleriyle, tekrar etrafına baktı. Kuş uçmaz kervan geçmez bir yerde, hem de en zayıf oldukları gündüz vaktinde o ve Arlen'ın yolları kesilmişti. Çamur, adamların ayak bileklerine bile gelmiyordu ve yolun iki tarafındaki sık çalılar daha fazla adamı rahatlıkla gizleyebilirdi. Parmakları bıçağına doğru gitti, ama Arlen ona elini sallayınca bıçağını kılıfında bıraktı.

"Geceleri iblislerle uğraşmak yeterince kötü," dedi Arlen. "Şimdi de gündüz vakti insanlar birbirlerine karşı mücadele ediyor."

"Bu saçmalık!" diye bağırdı aksakallı adam, ama geri çekiliyordu ve Renna artık adamın gözlerinden yalan söylediğini görebiliyordu, bu o kadar netti ki, daha önce nasıl görmediğini merak etti. Gündüz dolaşan insanların, hatta yaşlıların bile, ib-

lisler kadar kötü olabilecekleri onun için yeni bir ders değildi. Harl da yaşlıydı, Raddock Lawry de...

At arabasının arkasında duran adam bir anda gözden kayboldu ve sonra elinde gevşek bir yayla tekrar ortaya çıktı. Derken çalıların arasından iki adam daha çıktı ve av yaylarını onlara doğrulttu. Arkalarındaki dönemeçten çıkagelen mızraklı üç adam da geri çekilme yollarını kapatmış oldu. Hepsi çok sıska adamlardı, gözlerinin altında koyu renkli halkalar vardı, giysileriyse yamalı ve yırtık pırtıktı.

Sadece aksakallı adam silahsızdı. "Kimseyi incitmek istemiyoruz, Rahip," dedi şapkasını takarak, "ama zor günler geçiriyoruz ve ikiniz bir Rahip ve eşi için çok fazla yük taşıyorsunuz..." Gözlerini kısarak Renna'ya baktı. Renna, tenindeki muhafazaları gizleyen gölgelerin arasındaydı, ama giysilerinin açık saçık kesimini gözden kaçırmaları mümkün değildi. Elinde gevşek bir yay tutan adam hafifçe ıslık çaldı ve ona daha yakından bakmak için yaklaştı.

Aksakallı adam, "Aklından bile geçirme, Donn," diye uyarınca, öteki kendine çekidüzen verdi.

Aksakallı bakışlarını Arlen'a çevirdi. "Ne pahasına olursa olsun yanınızdaki yiyecekleri, battaniyeleri ve ilaçları alacağız. Eh, o iki büyük atı da elbette..."

Renna bıçağını kavradı, ama Arlen kıkırdamakla yetindi. "İnan bana, atları almak istemezsiniz."

"Bana ne istediğimi sen söyleyemezsin, Rahip," diye çıkıştı aksakallı adam. "Yaratıcı bizi uzun zaman önce kaderimize terk etti. Şimdi o atlardan inin, yoksa adamlarım sizi delik deşik eder."

Arlen anında Alacakaranlık Dansçısı'nın sırtından indi ve aksakallı adamla arasındaki mesafeyi kat edip yaşlı adamı bir *sharusahk* hamlesiyle yakaladıktan sonra kendisiyle okçuların arasında kalacak şekilde çeviriverdi. Renna onun hareketlerini zorlukla takip edebilmişti

"Söylediğin gibi," dedi Arlen, "kimseyi incitmek istemiyoruz. Sadece yolumuza gitmek istiyoruz. Neden adamlarına çekilmelerini..."

Okçulardan biri bir ok fırlatınca cümlesi yarıda kaldı. Renna nefesini tuttu, ama Arlen at sineğini havada yakalayan bir adam kadar hızlı bir şekilde oku havada yakaladı.

"Bu benden ziyade sana isabet ettirilmek için atıldı," dedi Arlen ve oku aksakallı adamın gözlerinin önünde kaldırdı. Sonra da onu bir kenara attı.

"Lanet olsun, Brice!" diye bağırdı aksakallı adam. "Beni öldürmeye mi çalışıyorsun?"

"Özür dilerim!" diye bağırdı Brice. "Yanlışlıkla oldu!"

"Yanlışlıkla olmuş," diye homurdandı aksakallı adam. "Yaratıcı yardımcımız olsun."

Bütün dikkatler okçunun üzerindeyken, mızraklı adamlardan biri fırsatı değerlendirip sessizce Arlen'ın arkasına doğru hareket etti. Gündüz insanlarına göre epeyce sinsiydi, ama Renna telaşlanıp bağırmadı. Arlen'ın duruşundan adamın yaklaştığının farkında olduğunu görebiliyordu. Hatta Arlen onu bir nevi tuzağa düşürüyordu.

Mızraklı adam saldırıya geçtiği anda, Arlen aksakallıyı kenara itti. Adam mızrağını Arlen'ın kafasına doğru yatay bir şekilde savurdu, amacı çenesinin altına vurup onu boğmaktı. Arlen mızrağın sapını yakalayıp öne doğru bükünce, adamın hızı kendi aleyhine işledi ve ters dönen saldırgan sırtüstü yere kapaklandı. Bir eliyle mızrağı tutan Arlen ayağını adamın göğsüne koyup diğerlerine baktı.

Mücadele sırasında başlığı inmişti ve adamlar şaşkınlıktan ağızları açık bir şekilde ona bakıyordu. "Dövmeli Adam," dedi Brice ve diğer haydutlar kendi aralarında homurdanmaya başladılar.

Bir süre sonra, aksakallı adam kendini topladı. "Demek herkesin Kurtarıcı olduğunu söylediği adam sensin." Gözlerini kıstı. "Bana Kurtarıcı gibi görünmüyorsun."

"Öyle olduğumu iddia etmedim," dedi Arlen. "Ben Tibbet Deresi'nden Arlen Bales'im ve bir an önce dostça davranmaya başlamayanlara haddini bildirmek dışında bir misyonum yok."

Aksakallı adam ona baktı, sonra adamlarına döndü. Elini sallayınca silahlarını kaldırdılar, hepsi Arlen'a bakıyordu, Arlen

ise onlara Renna'nın kızlarını yaramazlık yaparken yakalayan ve fırça atmaya hazırlanan annesi gibi dik dik bakarak karşılık verdi.

Aksakallı adam bile bu bakışlara uzun süre dayanamadı. Kırışık alnından akan terleri bir kez daha sildi ve şapkasını ellerinin arasında evirip çevirdi. "Özür dilemeyeceğim," dedi. "Doyurmam gereken karınlar ve yardıma ihtiyacı olan insanlar var. Geçinmek için gurur duymadığım şeyler yaptım ama sebebi açgözlülük ya da kötülük değildi. Uzun süredir yolda olan ve gidecek yeri olmayan bir adam kendini unutur."

Arlen başıyla onayladı. "Nasıl olduğunu bilirim. Adın ne?"

"Varley Oat," dedi aksakallı adam.

Arlen bu soyadını duyunca kafasını salladı. "Oatinglisin o zaman? Rizon Kalesi'nden üç günlük mesafede kuzeyde, Sarı Bağlar'ı geçince?"

Varley'in gözleri kocaman oldu, ama kafasını salladı. "Oating'den çok uzaktasın, Varley," dedi Arlen. "Ne zamandır yoldasın?"

"Üç yıldır. Krasialılar Rizon Kalesi'ni ele geçirdiğinden beri," dedi Varley. "Çöl farelerinin daha sonra bizim peşimize düşeceklerini biliyordum, o yüzden herkese bütün eşyalarını toplayıp bir an önce yola çıkmalarını söyledim."

"Kasaba Sözcüsü sen misin?" diye sordu Arlen.

Varley güldü. "Ben Rahip'tim." Omuzlarını silkti. "Sanırım bir bakıma hâlâ öyleyim, ama bir süredir yukarıdan izleyen birinin olup olmadığından şüpheleniyorum."

"Bu duyguyu da bilirim," dedi Arlen.

"Bütün Oating köyü birlikte yola çıktık," diye devam etti Varley. "Altı yüz kişiydik. Otacılarımız, Muhafazacılarımız ve hatta bize rehberlik eden emekli bir Ulağımız bile vardı. Bol bol erzakımız da vardı. Gerçekten, taşıyamayacağımız kadar çok şeyle yola çıktık. Ama bu çok geçmeden değişti."

"Hep öyle olur," dedi Arlen.

"Çöl fareleri bizi buldu," dedi Varley, "ve izcileri her yerdeydi. Kaçış sırasında çok insan kaybettik, çok daha fazlası da kış şartlarına yenik düştü. Krasialılar en sonunda peşimizi bıraktı-

lar, ama Lakton'a varana kadar kimse kendini güvende hissetmedi."

"Ama Lakton sizi istemedi," diye tahmin yürüttü Arlen.

Varley kafasını salladı. "O zaman biraz hırpani görünüyorduk. Nadasa bırakılan bir tarlada bir hafta kamp yapsak ya da göllerinden balık tutsak, insanlar bir süre görmezden gelirdi, ama kimse kasabasına bir anda gelen beş yüz kişiyi almak istemez. Bizi hırsızlıkla suçladılar ve ne olduğunu anlamadan bütün kasaba bizi kovmak için çapalar ve tırmıklarla üzerimize saldırdı.

"Oradan binlerce Rizonluyu kabul eden Çukur'a gittik, ama oradakiler karınlarını doyurmak için kabuk kemirip böcek yiyorlardı. Ormancılar da gece vakti kendilerini iblislere öldürtmeye meraklı adam bulmak için sığınmacı kamplarını dolaşıyorlardı. Bazılarımız her şeyimizi Krasialılara kaptırmıştı ve şimdi bir de iblislerle savaşmamızı mı bekliyorlardı? Geriye kimse kalmazdı."

"Siz de böylece kuzeye doğru yola çıktınız," dedi Arlen.

Varley omuzlarını silkti. "En mantıklı seçenek bu görünüyordu. Hâlâ bakmam gereken üç yüzden fazla insan var. Çukurlular bize birkaç muhafazalı mızrak verdiler ve ellerinden geldiğince yardımcı oldular. Çiftçi Çotuğu o kadar nazik değildi; Angiers Kalesi'ndeki pislikler de bizi mızraklarıyla tehdit ederek geri gönderdiler. Nehirköprü yolunda iş olabileceğini duyduk, ama orası da farksızdı. Tıka basa doluydu. O yüzden, buradayız ve gidecek bir yerimiz yok."

"Bana kampınızı göster," dedi Arlen. Haydut bir süre ona baktıktan sonra kafasını sallayıp adamlarına döndü. At arabasını anında çamurdan çıkardılar ve çok geçmeden yoldan ayrılıp ağaçların arasındaki dar bir geçitten ilerlemeye başladılar. Arlen atından inip Alacakaranlık Dansçısı'nı dizginlerinden çekerek ilerledi. Renna da aynı şeyi yaptı, elini Söz'ün güçlü boynuna koyarak onu yönlendirdi. Kısrak adamlardan biri yanına her yaklaştığında ayaklarını yere vurup burnundan soludu, ama Renna'nın dokunuşuna giderek alışıyordu.

Oatinglilerin kampının karşılarında belirmesi bir saatten

uzun sürdü, kamp yeri yoldan iyice gizlenmişti. Renna yamalı çadırların ve üstü örtülü yük arabalarının oluşturduğu hırpani manzarayı görüp etrafa sinmiş olan insan dışkısı ve ter kokusunu alınca gözleri kocaman oldu. Kamp yerinde yaklaşık olarak iki yüz kişi yaşıyordu. Varley'in adamları, her ne kadar yırtık pırtık giysiler içinde olsalar da, grubun en iyi durumda olanlarıydı.

Kadınlar, çocuklar ve yaşlılar yorgun, pis ve açlık içinde kampta dolaşıyorlardı. Birçoğu sargı bezleriyle sarılıydı ve çoğunun ayakları paçavralara sarılıydı. Herkes çalışıyordu – yırtık pırtık ve yetersiz sığınakları tamir edip muhafazalıyor, un çorbası pişiriyor, çamaşırları havalandırıyor, tabakları temizliyor, yakacak odun topluyor, muhafaza direkleri hazırlıyor ve cılız besi hayvanlarıyla ilgileniyorlardı. Boş oturanlar sadece hasta ve yaralılardı, derme çatma bir yağmur korunağının altına yerleştirilmişlerdi. Acılı iniltileri kampın her yerinden duyulabiliyordu.

Arlen arkasındaki Alacakaranlık Dansçısı'yla beraber kampta ilerledi, insanların yitik ve yorgun gözlerine bakarken sırtı kaskatı kesilmişti. Muhafazalı yüzünü gören insanlar irkilip kendi aralarında fısıldaşmaya başlıyordu, ama Arlen yanlarından geçerken hiçbiri ona yaklaşmaya cesaret edemedi.

Hastaların barındığı sığınağa vardıklarında, iblis eti görmüş gibi Renna'nın midesi bulandı. Neredeyse iki düzine hasta dar karyolalarda yatıyordu, vücutlarında kanlı sargı bezleri vardı, pis ve kötü kokuyorlardı. Hastalardan ikisi altlarına işemişti ve bir diğeri kendi kusmuğuna batmıştı. Hiçbiri iyileşecek gibi görünmüyordu.

Bitkin görünen bir kadın hepsiyle ilgilenmeye çalışıyordu. Ak saçlarını sıkı bir topuz yapmıştı ve ufak tefek yüzü bir deri bir kemikti. Yıpranmış elbisesinin üzerinde cepli bir önlük yoktu.

"Yaratıcı adına, doğru düzgün bir Otacıları bile yok," diye fısıldadı Arlen.

"Karım Evey," diye homurdandı Varley. "Otacı değil, ama ihtiyacı olanlar için öyleymiş gibi çalışıyor." Evey kafasını kaldırıp

Arlen ve Renna'nın muhafazalı tenlerini görünce şaşkınlıktan gözleri kocaman oldu.

Arlen heybesine gidip şifalı otların bulunduğu keseyi aldı. "Bende biraz şifalı ot var, özellikle de nüveliklerin açtığı yaraya karşı etkili. Mümkünse yardım etmek isterim."

Evey dizlerinin üzerine çöktü. "Ah, yalvarırım, Kurtarıcı! Ne istersen yaparız!"

Arlen birden öfkelenerek kaşlarını çattı. "Aptal gibi davranmayı keserek başlayabilirsin!" diye çıkıştı. "Ben Kurtarıcı değilim. Tibbet Deresi'nden Arlen Bales'im ve size elimden geldiğince yardım etmek istiyorum."

Evey tokat yemiş gibi baktı. Solgun yanakları kıpkırmızı olurken hemen ayağa kalktı. "Özür dilerim... bana ne olduğunu bilmiyorum..."

Arlen uzanıp kadının omzunu sıktı. "Açıklama yapmak zorunda değilsin. Jonglörlerin hakkımda anlattıkları sarhoş hikâyelerinden haberim var. Ama size herkes gibi bir insan olduğumu söylemek için buradayım. Sadece insanların günümüzde unuttukları birkaç eski dünya yöntemi öğrendim, hepsi bu."

Nihayet onun gözlerinin içine bakabilen ve rahatlayan Evey kafasını salladı.

"Buranın yaklaşık yüz kilometre kuzeyinde Ölükuyu köyü var," dedi Arlen Varley'e. "Sana yol boyunca kamp yapabileceğiniz yerleri işaretleyerek düzgün bir harita çizebilirim."

"Neden Ölükuyu'da bizi istesinler ki?" diye sordu Varley.

"Çünkü artık Ölükuyu'da kimse yok," dedi Arlen. "Nüvelikler köye girip bütün kadınları, çocukları ve erkekleri öldürmüş. Kısa bir süre önce oradaydık, araziyi iyice temizledik. İlk başta biraz sıkışabilirsiniz, ama yeni bir hayata başlamak için ihtiyacınız olan her şey orada var. Sadece kuyuyu kapatıp yeni bir kuyu kazdığınızdan emin olun."

Varley şaşkınlıkla ona baktı. "Bize bir... köy mü veriyorsun?"

Arlen başıyla onayladı. "Eskiden oraya çok sık giderdim. Oranın benim için yeri ayrı. Köyün yine iyi insanlara yuva olmasını istiyorum." Varley'e imalı bir bakış attı. "Haydutluğa iyi gözle bakmayan insanlara."

Varley ikna olmamış görünüyordu. "Kutsal Kitap, *'En çok ihtiyacın olduğunda sana istediğin her şeyi sunan adama güvenme,'* diye buyurur."

Arlen gülümsedi. "Yaratıcı seni terk etmiş, ama Rahip Varley hâlâ Kutsal Kitap'tan alıntılar yapmadan duramıyor demek?"

Varley kıkırdadı. "Dünya çelişkilerle dolu bir yer."

"Ölükuyu sizi içinde bulunduğunuz durumdan daha kötü bir duruma sokmayacak," dedi Arlen. "Muhafazalarınız zayıf. Bunu geçerken bile görebiliyorum."

Varley kafasını sallayıp tükürdü. "Hasta olmayanlar arasında sadece bir Çit Muhafazacısı var. İnsanlar at arabalarını ve çadırlarını ellerinden geldiğince muhafazalamaya çalışıyorlar sadece."

Arlen başıyla Renna'yı gösterdi. "Bu Renna Tanner, benim sözlüm. Muhafaza yapmakta iyidir. Senden ve adamlarından ona kampı gezdirmenizi istiyorum. Bakalım size daha iyi yardım edebilecek mi..."

Evey, Renna'ya selam verdi. "Bizim için bunu yapmanız çok büyük bir lütuf."

Renna gülümseyip Arlen'ın kolunu tuttu. "Bize bir dakika izin verin." Dönüp Arlen'ı atların arasına doğru sürükledi.

"Ne yapıyorsun, Arlen Bales?" diye sordu. "Kendi sırtımı muhafazalamama izin vermen için seninle kıran kırana mücadele etmem gerekmişti. Şimdi kalkmış bütün kampı muhafazalama işini bana mı emanet ediyorsun?"

Arlen ona baktı. "Bunu yapamayacağını mı söylüyorsun? Sana güvenmemeli miyim?"

Renna ellerini beline koydu. "Böyle bir şey söylemedim."

"Öyleyse, neden bu konu hakkında konuşuyoruz?" diye sordu Arlen. "Gün ilerliyor ve onları elinden geldiğince muhafazalarla desteklemelisin. Gerekirse onların gözünü korkut ve tokatla, ama yeter ki yap. Birkaç mızrak ve muhafazalı ok alıp kullanabilecek durumda olanlara ver."

Renna gözlerini kırpıştırdı. Daha önce kimse ona muhafazalaması için bir ahır dışında hiçbir şey emanet etmemişti. Hatta inekleri sağmak ve akşam yemeğini hazırlamak dışında hiçbir

sorumluluk almamıştı. Şimdiyse Arlen hiç düşünmeden ondan bu insanların Çorak Selia'sı olmasını istiyordu.

Seni seviyorum, Arlen Bales.

Renna muhafazaların sandıklarından daha kötü durumda olduğunu gördü. Kampın etrafında doğru düzgün bir çember yoktu. Oatingliler açıklığa gelişigüzel bir şekilde yayılmış, sonra da at arabalarını, yük arabalarını ve çadırlarını farklı beceri düzeylerinde tek tek muhafazalamışlardı. En iyileri bile yetersiz sayılırdı.

"Her gece kaç kişiyi kaybediyorsunuz?" diye sordu.

Varley tükürdü. "Çok fazla. Ve her gece giderek artıyor."

"Hep aynı yerde kalırsanız böyle olur," dedi Renna. "Havada korku ve kan kokusunun olduğu bunun gibi büyük kamplar, şekere üşüşen karıncalar gibi nüvelikleri çeker."

Varley yutkundu. "Bu kulağa hiç hoş gelmiyor."

"Gelmemeli de zaten," dedi Renna. "Ne olursa olsun, yarın bu insanları alıp Ölükuyu'ya doğru yola çık." Etrafı muhafaza direkleriyle çevrili bir at arabasının önünde durdu.

"Burada bu direklerden çok gördüm," dedi.

Varley kafasını salladı. "Muhafazacımız nüvelenmeden önce yapmıştı. Eskiden kampın çevresini saracak kadar vardı, ama birkaçını kaybettik ve yerlerine yenilerini koyamadık."

Renna başıyla onayldı. "Hepsini toplayın ve açıklığın kenarına getirin." İşaret etti. "En büyük at arabalarının etrafını çembere alıp direkleri aralarındaki boşluklara dikeceğiz. Bütün kampın sığması için sıkışması gerekiyor."

"İnsanlar arabalarını çekmemizden hoşlanmayacak," dedi Varley.

Renna ona sert bir bakış attı. "Onların ya da senin neden hoşlanıp hoşlanmadığınız umurumda değil, aksakallı. Bu gece daha fazla insan kaybetmek istemiyorsan, gün batana kadar söylediklerime kulak versen iyi olur."

Gür kaşları havaya kalkan Varley, tekrar şapkasını çıkarıp elinde çevirmeye başladı. "Pekâlâ."

"Boyaya ihtiyacım olacak," dedi Renna. "Her tür boya olur,

ne kadar koyu olursa o kadar iyi olur ve bolca. Şu yükseklikte direkler de istiyorum." Elini yere paralel olacak şekilde kaldırdı. "Ne kadar bulabilirsen. Gerekirse ağaç kesin. Direkler siz Ölükuyu'ya varana kadar dayansa yeter."

"Donn," dedi Varley. "Direkleri topla. Karşı çıkan olursa bana gönder." Donn kafasını salladı ve birkaç adam seçip gitti. "Brice," dedi Varley. "Boya getir. Hemen." Adam koşup uzaklaşırken Varley geri kalan adamlarına döndü. "Yeni direkler toplayın. Gerekirse parçalamanız gereken şeyleri parçalayın." Beklentili bir şekilde Renna'ya baktı.

"Ben direkleri çakmaya başlamadan önce at arabalarının bir araya toplanması gerekiyor," dedi Renna, "derhal!"

Varley kafasını salladı ve at arabası sahiplerinden biriyle konuşmaya gitti.

"Ama o zaman çöplüğün ortasında olacağız!" diye şikâyet etti kadın.

"Çöplüğün ortasında olmayı mı, yoksa bir nüveliğin midesinde olmayı mı istersin?" diye karşılık verdi Varley.

Renna Arlen'ın yanına döndüğünde hava neredeyse kararmak üzereydi. Derme çatma hasta koğuşundaki hastalardan bazıları daha rahat dinleniyor gibi görünüyordu, ama çoğu hâlâ korkunç bir şekilde acı çekiyordu. Arlen bir yatağın yanında diz çökmüş, küçük bir kızın elini tutuyordu. Kızın diğer koluysa, kahverengimsi sarı irine bulanmış bir bandaja sarılı halde dirseğinde bitiyordu. Yüzünün yarısı kabuk bağlamıştı ve hâlâ kıpkırmızı olan alev tükürüğü yanıklarından iltihap akıyordu. Teni solgunlaşmıştı ve kesik kesik soluyordu. Gözleri kapalıydı.

"İblis ateşi," dedi Arlen kafasını kaldırmadan. "Alev iblisi kolunu ısırmış ve kötü bir enfeksiyon kapmasına neden olmuş. Ona bildiğim bütün tedavi yöntemlerini uyguladım, ama hastalığı çok ilerlediği için iyileşeceğini pek sanmıyorum."

Ses tonundaki hüzün Renna'nın içine işledi, ama Renna bu duyguyu kabullenip geçip gitmesine izin verdi. Hâlâ yapılması gereken işler vardı.

Arlen hasta çadırındaki diğerlerine baktı. "Bir çifti kurtarmış

olabilirim, ama şifalı otum kalmadı, zaten benim yapabileceklerimden fazlasına ihtiyaçları var." İçini çekti. "En azından, günışığında yapabileceklerimden."

"Bu öğleden sonra horoz gibi kasıla kasıla yürümen yeterince kötüydü," dedi Renna. "Gece vakti insanları iyileştirmeye başlarsan, bu Kurtarıcı söylentilerinin sonu gelmez."

Arlen dönüp ona bakınca, Renna Dövmeli Adam'ın yüzünde çizgi çizgi gözyaşları olduğunu gördü. "Ne yapayım peki? İnsanları ölüme mi terk edeyim?"

Renna ona baktı, kararlılığı zayıfladı. "Elbette hayır. Sadece bir bedeli olacağını söylüyorum."

"Her zaman bir bedel vardır, Ren," dedi Arlen. "Tüm bunlar benim suçum." Eliyle Oatinglilerin kampını gösterdi. "Bunun olmasına ben sebep oldum."

Renna tek kaşını kaldırdı. "Nasıl? Bu insanları evlerinden sen mi sürdün?"

Arlen kafasını salladı. "Bunu yapan iblisi ben uyandırdım. Mızrağı Krasia'ya asla getirmemeliydim. Jardir'e asla güvenmemeliydim."

"Ne mızrağı? Jardir kim?" diye sordu Renna.

"Zihin iblisi bu soruları yanıtlamak için öldürmeye razıydı," dedi Arlen. "Bilmek istediğinden emin misin?"

"İblisler öldürmekten başka bir şey bilmezler," dedi Renna ve karasapla alnına çizdiği zihin iblisi muhafazasına işaret etti. "Ayrıca o koca kafalı pislikler bir daha zihnime giremeyecekler."

Arlen kafasını salladı. "Jardir, Krasia halkının lideri. Onunla uzun bir zaman önce tanıştım ve arkadaş olduk. Hayır, *arkadaş* sözcüğü yeterli değil. Bana bildiklerimin yarısını o öğretti ve birçok kez hayatımı kurtardı. Kardeşim olsaydı, onu bu kadar sevmezdim." Arlen yumruğunu sıktı. "Ve onca zaman boyunca, lanet olası bıçağını sırtıma dayamış."

"Ne oldu?" diye sordu Renna.

"Karaborsadan bir harita almıştım, çöldeki kayıp şehrin yerini gösteren bir harita. Oranın Kaji'nin yurdu olduğu söyleniyordu," dedi Arlen.

"*Karaborsa* ne?" diye sordu Renna. "Sadece gece vakti mi açıklar?"

Arlen gülümsedi, ama bu neşeli bir gülümseme değildi. "Sanırım öyle diyebiliriz. *Karaborsa* demek, haritayı satın aldığım insanların onu çaldığı anlamına geliyor."

Renna kaşlarını çattı. "Bu tanıdığım Arlen Bales'in yapabileceği bir şeye benzemiyor."

"Gurur duymuyorum," dedi Arlen, "ama Tibbet Deresi'nden ayrıldığımdan beri birçok üçkâğıtçıyla iş yaptım. Varley'in yaptığı iş bu insanların uğraştıkları işlere kıyasla dürüst kalır. Muhafazaların ötesinde olduğunda, bazen yanında sadece üçkâğıtçılar vardır."

Renna homurdandı. "Pekâlâ, demek elinde bu Kaji denen yerin haritası vardı? Ee sonra?"

"Kaji bir yer değil," dedi Arlen. "O bir adamdı. İblis savaşlarındaki son generaldi. Kurtarıcı'ydı, tabii bu tür şeylere inanıyorsan."

Renna güldü. "Sen, Arlen Bales, Kurtarıcı'yı avlamaya mı gittin? İşte şimdi bir sarhoş hikâyesi anlattığını düşünmeye başladım."

"*Kurtarıcı'nın* peşine düşmedim," diye çıkıştı Arlen. "Onun muhafazalarının peşindeydim. Ve onları buldum, Ren. Kurtarıcı ya da değil, Kaji'nin mezarını bulup mızrağını kurtardım. Nüveliklerle savaşta kullanılan kadim savaş muhafazaları dünyaya geri döndü! Onları Jardir'e götürdüm ve *çaldığımı* söylemeye kalkıştı. *Ona* ait olduklarını iddia etti. Ona her muhafazanın bir kopyasını çıkarmayı teklif ettim, ama bu onun için yeterli olmadı."

Arlen derin bir nefes aldı, kendisini toplarken birkaç saniye aynı ritimle nefes alıp verdi. Bir Krasia meditasyon tekniğinde teselli bulması ironikti, ama Renna yine de bundan memnundu.

"Ne yaptı?" diye sordu bir süre sonra.

"Gece vakti mızrağı aldı," dedi Arlen. "Bir tuzak kurdu ve adamları nüveyi boylamam için beni iblis çukuruna atarken o gülümsedi. Şimdi kuzeye geliyor, yeni bir iblis savaşı için hepimizi esir almak niyetinde."

"Öyleyse onu öldür ve işini bitir," dedi Renna. "Dünya bazı insanlar olmadan daha iyi bir yer."

Arlen içini çekti. "Bazen dünyanın asıl ben olmadan daha iyi bir yer olacağını düşünüyorum."

"Ne dedin?" diye sordu Renna. "Kendini o adamla kıyaslıyor olamazsın..."

"Jardir'i mazur göstermiyorum," dedi Arlen. "Ama ne kadar karşı koymaya çalışsam da dönüp dolaşıp hep aynı şeyi düşünüyorum: Sözümüzü tutup çiftlikte kalsaydım belki de bütün bunlar olmayacaktı – ne sana, ne Rizonlulara, ne de başkalarına... İşleri yoluna koymam için herkes bana umut bağlıyor, ama her şeyi berbat eden benken bunu nasıl yapacağım?"

Renna dişlerini sıkıp Arlen'ın suratına bir tokat attı. Arlen kendine geldiğinde şaşkınlıkla ona baktı. Sesi duyan Evey ve hastaların bazıları kafalarını kaldırıp baktılar ama Renna onlara aldırmadı.

"Sakın şaşırma, Arlen Bales," dedi. "Muhafaza direklerini dikmeme yardım etmeyenleri tokatlamamı söyleyen sendin ve hava neredeyse kararmak üzere. Gördüğüm kadarıyla, kimseye iyiliğinden başka bir şeyin dokunmadı ve bu tür saçmalıklara ayıracak vaktimiz yok."

Arlen düşüncelerini toplamak istermiş gibi kafasını salladı ve birden ona gülümsedi. "Seni seviyorum, Renna Tanner."

Renna içini bir heyecanın sardığını hissetti ama bu duyguyu kabullenip geçip gitmesine izin verdi. Yapmaları gereken işler vardı. "Otlakçılık yaparak kampın üç tarafını çevirmeye yetecek kadar direk bulduk. Çemberi kapatmak için toprağa muhafazalar çizmek zorunda kaldım."

"Toprağa çizilen muhafazalara asla güvenme," dedi Arlen.

"Aptal değilim," dedi Renna. "Oraya muhafazalı mızrakları olan muhafızlar yerleştirdim, ama Varley'in adamlarının yarısı ölü taklidi yapıyormuş gibi uyukluyor, diğer yarısı ise altlarına işemeye hazır görünüyor."

Arlen kafasını salladı ve o hafif gülümsemesi dudaklarına geri döndü. "Endişelenme. Olayın gece kısmında ben de fena değilim."

Renna onu muhafızların durduğu yere götürdü. Tıpkı söylediği gibi altı adam titreyen elleriyle yeni mızraklarını tutuyordu.

Donn ve Brice'ın liderliğinde Varley'in haydutlarından oluşan başka bir grup ise, yere yayılmış halde Succour oynuyordu. Yarı unutulmuş muhafazalı mızrakları yanlarındaydı. Yük arabaları ve muhafazalı çadırların hepsi kapatılmıştı ama bu tür bir sığınağı olmayan birçok insan güneşin batışını korkuyla izliyordu. Varley yakınlarda bir yerde duruyordu ama hâlâ elinde silahı yoktu. Şapkasını evirip çevirmekle meşguldü.

Geçerken herkes Arlen'a baktı. Kampın her yanından fısıltılar duyuluyordu. Hatta Renna bazı yük arabalarındaki ve çadırlardaki insanların çaktırmadan bakmak için kafalarını dışarı uzattıklarını gördü.

Arlen Varley'in adamlarının yanına gidip Donn'un elinden zar sallama kupasını aldı. "Bu da ne demek oluyor?" diye bağırdı adam.

"Güneş batıyor ve siz hâlâ oyun oynuyorsunuz," diye çıkıştı Arlen.

"Aklını mı kaçırdın, Donn, Kurtarıcı'ya karşılık mı veriyorsun?" diye sordu Brice.

"O Kurtarıcı değil," dedi Donn. "Kendisi söyledi." Arlen'a döndü. "Güneş on dakika sonra batacak ve gördüğün gibi yerde muhafazalar var."

"Toprağa çizilen muhafazalara güven olmaz," dedi Arlen.

Donn yukarı baktı. "Pek yağmur yağacak gibi görünmüyor."

"Olay sırf yağmur değil," dedi Arlen muhafazaları incelemeye giderken. "Toprağa çizilen bir muhafazayı silebilecek pek çok şey var." Bunu söyledikten sonra, sandaletli ayağını uzatıp Renna'nın özenle çizdiği muhafazaların bir kısmını sildi. Renna nefesini tuttu, ama adamlar silahlarını kaparak ayağa fırlarken Arlen güldü.

"On dakika artık o kadar uzun bir süre gibi gelmiyor, öyle değil mi?" diye bağırdı bütün kampın duyabileceği kadar yüksek bir sesle.

"Yaratıcı adına, aklını mı kaçırdın?" dedi Varley, ama Arlen ona aldırmayıp zar atanların yanına döndü.

Başıyla Donn'u gösterdi, adam yeni mızrağını artık sıkıca tutuyordu. Diğerleri de muhafazalı silahlarını çabucak ellerine almıştı. "Şimdi yaklaşmakta olan geceye saygı gösterin."

Donn ona dik dik baktı. "Kurtarıcı olsan iyi olur, çünkü eğer değilsen, aklını kaçırmışsın."

Arlen gülümsedi ve haklı olarak dehşete kapılmış gibi görünen diğer adamlarla konuşmaya gitti. Hava artık Renna'nın muhafazalı görüş yeteneğinin canlanması için yeterince karanlıktı. Zeminde diğerlerine görünmez olan parlak sihir tutamları belirmeye başlamıştı; gölgelerde birikip ışığa karşı güç kazanıyorlardı. Çok geçmeden Nüve'nin yolları açılacak ve iblisler yerden yükselecekti.

Henüz on altı yaşında olan Jered mızrağını o kadar sıkı tutuyordu ki, parmak eklemleri bembeyaz olmuştu. "Bunu neden yaptın? Ölmek istemiyorum."

"Herkes ölür," dedi Arlen. "Önemli olan *nasıl* öldüğümüzdür. Kendini korumaktan korktuğun için mi ölmek istiyorsun? Aileni koruman gerekirken, dizlerinin bağı çözüldüğü için mi ölmelerini istiyorsun? Yoksa ölürken beraberinde bir nüvelik mi götürmek istiyorsun? Belki birden fazla?"

"Önemli bir şeye dikkat çekmek için kampımıza iblislerin girmesine izin vermene gerek var mı, evlat?" dedi Varley. O sırada karanlık tamamen üzerlerine çökerken açıklığın dışında biçimleri belirmeye başlayan iblisleri eliyle gösterdi.

"Bu kampa hiçbir iblis girmeyecek," dedi Arlen ve derin bir nefes aldı. Renna, Arlen'ın ayaklarının dibinde beliren hafif parlak sisin ciğerlere çekilen bir duman gibi hızla onun üzerine akın etmesini izledi. Arlen sihri emerken etrafındaki hava kararadı ve sonra tenindeki muhafazalar canlanırken tekrar aydınlandı. Oatinglilerin muhafazasız gözleri bile bunu görebiliyordu ve hepsi aynı anda nefeslerini tuttu.

Bir tarla iblisi belirdi ve muhafazaların arasındaki boşluğa doğru koştu. Kamptan bir kadın çığlık attı. Arlen elini havada gezdirip büyük bir muhafaza çizdi. İblis o noktaya vardığı anda muhafaza canlandı, nüvelik sert bir şekilde muhafazaya çarpınca sıçrayışı yarıda kaldı. Sihir geri teperek iblisi kampın uzağına fırlattı.

"Yaratıcı," diye fısıldadı Varley.

"Mızrağını ödünç alabilir miyim?" diye sordu Arlen Jered'e ve çocuğun titreyen parmaklarının arasından mızrağı kaptı.

Arlen muhafazanın ötesine geçip mızrağı kendine gelmeye çalışan iblise doğrulttu. Herkesin duyabileceği kadar güçlü bir sesle, "Tarla iblisinin ayağa kalkmak için nasıl kıvrandığını görün," diye bağırdı. "Dört ayaklı olup da onlardan daha hızlı bir şey yoktur. Üstelik sert kabukları muhafazalı bir mızrağın saldırısını bile engelleyebilir..." İblis ona doğru atıldı, ama Arlen çevik bir hareketle kenara kaçıp mızrağın dibiyle iblise vurdu. Darbe muhafazaları parlayıp iblisi sırtüstü çevirdi. "...ama onu yere serip zırhlı olmayan karnını açıkta bırakın." Sert bir hamleyle mızrağı iblisin göğsüne sapladı.

Konuşurken, Renna belirginleşen diğer iblisle yüzleşmeye gitti. Arlen'ın yaptığı gibi derin bir nefes alıp çevresel sihri kendi vücuduna doğru çekti. Etrafındaki hava kararmadı, ama Renna bir şey hissettiğinden emindi. Günün yorgunluğu gitmişti. Kendisini güçlü hissediyordu.

Tarla iblisi üzerine atıldı, kolu bir kırbaç gibiydi, ama hareketin geldiğini önceden gören Renna nüveliğin parlak pençelerinden hızlı davrandı. İblisin kendisine gelmesine fırsat vermeden hamle yaptı ve taşlı kolyesini canavarın boynuna doladı. Dere taşlarının üzerine çizdiği muhafazalar parlaklık kazanıp içe doğru çökmeye başladı. İblis haykırmaya çalıştı ama boğuk bir ses çıkarabildi. Renna bacaklarını ona doladı ve çırpınıp yuvarlanan nüveliğin pençelerinin arkasında kalmaya özen gösterdi. Birkaç saniye sonra, kolyenin taşları serbest kalırken bir sihir parlaması meydana geldi ve iblisin başı düştü. Renna, Harl'ın bıçağını çekti ve Arlen dersini vermeye devam ederken arazide sinsi sinsi dolanan diğer iblisleri izledi.

Arlen hastaların bulunduğu çadıra yaklaştığında neredeyse sabah olmak üzereydi. Muhafazaları kontrol eden muhafızlar dışında bütün Oatingliler uyuyordu. Renna geriye kalan muhafaza direklerini bitirmiş ve Arlen Varley'e Ölükuyu'ya nasıl gideceklerini anlatan bir harita vermişti. Köyün kuyusunun üzerine küçük bir kurukafa çizdi.

"Bunu yapmak istediğinden emin misin?" diye sordu Renna.

Arlen başını salladı. "Görmezden gelemem, Ren."

"Gelebileceğini düşünmemiştim zaten," dedi Renna. "Öyleyse elini çabuk tut, kimse bakmıyorken hallet."

Arlen iblis ateşi yüzünden ölmek üzere ve kolsuz olan genç kızın yanında diz çöküp havaya muhafazalar çizdi. Sihir içine yayılırken kız ani bir nefes aldı, sonra tekrar rahatladı. Yüzündeki kızarıklıklar ve kabarıklıklar hafifledi, tenine sağlıklı bir renk gelmeye başladı.

"Şifa muhafazalarını nereden öğrendin?" diye sordu Renna. "Bunu da mı iblisin zihninden çekip çıkardın?"

"Sayılır," dedi Arlen. "Tam olarak şifa muhafazaları denemez aslında. Vücut kendisini iyileştirmek istiyor ve ne yapacağını biliyor. Muhafazalar sadece bunu hızlıca yapması için vücuda güç veriyor."

Arlen bir hastadan diğerine geçerek hızla çalıştı. Vücudunda barındırabileceği kadar enerjiyle yüklenmişti, ama şifa dağıttıkça enerjisi hızla azalıyordu. Çok geçmeden yalpalamaya başladı. En sonunda gözleri yarı kapalıyken sendeledi.

Renna hemen yanına koşup onu yakaladı. "Bu kadarı yeterli," diye fısıldadı. "Elinden geleni yaptın. Geri kalanını iyileştirmeye çalışırken kendini mi öldüreceksin?"

"Sinsice geliyor," dedi Arlen. "Bir an kendimi yenilmez hissederken, hemen sonra boğuluyormuş gibi hissediyorum. Sınırlarımı bilmem gerek." Derin bir nefes aldı ve yine yerde sis gibi biriken bütün sihir ona doğru çekildi. Muhafazalarının parlaklığı arttı, ama birkaç dakika öncesine kadar etrafına yaydığı güçle kıyaslandığında bu çok hafifti. Perişan görünüyordu ve gözlerinin altında koyu renk halkalar vardı.

"Gitme vakti," dedi Renna.

Birkaç kilometre dörtnala gittikten sonra Renna durdu. Arlen onun geride kaldığını fark edince, Alacakaranlık Dansçısı'nı arkaya doğru çevirdi.

"Git," dedi Renna.

"Ne?" diye sordu Arlen.

"Bir şey avla," dedi Renna. "Hava henüz aydınlanmadı ve hızını kazanmak için havadaki sihirden fazlasına ihtiyacın var. Dikkatsiz olmak için uygun bir zaman değil."

Arlen başını eğip düşünceli bir şekilde ona bakarken belli belirsiz gülümsemesi yüzüne geri döndü.

Renna ona kayıtsız kaldı. Ulak yolunun dışındaki düzlüklere işaret etti. "Git."

Arlen kafasını sallayıp yola koyuldu, Alacakaranlık Dansçısı'yla yolun dışına sıçrayarak çimenlerin arasına girdi. Renna onun gözden kaybolmasını bekledikten sonra Söz'ü döndürüp geldikleri yöne doğru dörtnala ilerledi.

Çok fazla vakti yoktu, ama Renna'nın buna ihtiyacı yoktu. Birkaç dakika önce gözüne ilişen orman iblisi, onu Arlen'ın muhafazalı gözlerinden gizleyen kalın ağacın yanında hâlâ pusuda bekliyordu.

Söz'ü ağaca doğru sürdü ve kısrağının muhafazalı toynaklarının iblisi tekmeleyip nüveliği kırıklar içinde yere sermesine izin verdi.

Sonra kolaylıkla atından atlayıp Harl'ın bıçağını çekti. *Arlen kendisini çok zorluyor.*

Yaklaşırken iblis çırpındı. Şimdiden, sihri yaralarını iyileştirmeye başlamıştı. Birkaç saniye içinde tekrar saldırmaya hazır olacaktı, ama iblisin birkaç saniyesi yoktu. Orman iblislerinin zırhı, kalın ve sert derileriydi, bu deri bükümlü ve boğum boğumdu, altından kalın kemik tabakaları çıkıntı yapıyordu. O kemik tabakalarının arasındaki boşluklarsa en hassas oldukları yerlerdi. Renna sert bir darbeyle iblisin göğüs kemiklerini yardı ve nüvelik hâlâ kıvranırken eğilip canavarın kalbini dışarı çıkardı.

Bıraksan ölene kadar insanları iyileştirmeye devam ederdi. Hep başkaları için hayatını feda etmeye çalışıyorsun, Arlen Bales. Bunca yıldır bu hiç değişmedi.

Onu yok edebilecek kadar büyük bir iblis, katlanamayacağı kadar büyük bir yük bulamamak Arlen'ı neredeyse hüsrana uğratıyordu. Bulana kadar arayacaktı. Hep bir Krasialı gibi ölmeye çalışıyordu.

Renna iblisin kalbini ısırdı. Pis kokulu ve acıydı, kara irini yüzünden kaygandı, yapış yapış ve sertti. Dişleri etle buluşurken oluşan küçük patlama berbat kokan sıvının ağzına fışkır-

masına neden oldu. Bundan daha kötü bir tadın olamayacağını düşünüyordu ki birden öğürdü ve yarı çiğnediği iblis kalbinin etrafını saran iğrenç bir safra burun deliklerine kadar yükseldi. Berbat karışımı yere tükürmek ve midesindeki her şeyi çıkarmak istedi, ama bunun yerine dişlerini sıktı.

Arlen ölümü burada bulamayacak, onu Nüve'de araması gerekecek ve tek başına gitmesine izin vermeyeceğim. Onunla kalmaya ve onu asla yavaşlatmamaya söz verdim.

Renna yutkundu ve gözyaşlarının yüzünden akmasına izin verdi. Söz'e ilk bindiğinde yaptığı gibi mide bulantısını bastırdı ve her şeyi unutup midesi yatışana kadar dayandı. Sonra bir ısırık daha aldı.

Arlen eski parlaklığını kazanmış olarak geri döndüğünde, Renna kendisini toplamıştı. Dövmeli Adam'ın gözlerinin altındaki koyu renk halkalar kaybolmuştu, hareketleri yine keskin ve çevikti. Ve kanı kaynıyordu. Renna bunu onun nefes alıp verişinde duyabiliyor, etrafında çıtırdayan sihirde görebiliyordu. Bu sihir beraberinde kolay kolay bastırılamayan ilkel dürtüler getiriyordu.

Renna da aşağı yukarı benzer hisler içindeydi. Dikkatini Söz'ün alacalı tüylerine çizmekte olduğu muhafazalara ancak büyük bir çaba harcayarak odaklayabiliyordu. Kısrak kuyruğuyla Renna'ya vuruyor, ama onu ısırmaya ya da uzaklaşmaya çalışmıyordu.

"Kendini daha güçlü hissediyor musun?" diye sordu Renna.

Arlen başıyla onayladı. "Gerçi kendimi hâlâ biraz tuhaf hissediyorum. Aynı anda hem güçle yüklenmiş hem de bitkin gibiyim. Ama idare edebilirim. Kat etmemiz gereken uzun bir yol var ve Çukur'a varana kadar durmayı düşünmüyorum."

Eliyle işaret etti. "Şuradaki patika bizi Old Hill yoluna götürecek. Yaklaşık doksan sene önce nüvelikler Fort Hill'i yok ettiklerinde kullanılmaz oldu. Ama Çukur'a gitmek için epey kestirme bir yol. Yarın gece de yola devam edersek ertesi gün öğleden sonra oraya varmış oluruz."

Renna başıyla onayladı. "Leesha Kâğıt senin neyin oluyor?"

Arlen üç kez nefes aldı, bir duyguyu ya da anıyı hazmetmeye çalıştığı çok açıktı, ama Renna'nın bunun ne olduğunu bilmesine imkan yoktu. "Leesha Kâğıt Kurtarıcı Çukuru'nun Otacısı, ama daha çok Dere'deki Çorak Selia gibi. El çırptığı zaman insanlar yerinden fırlar. Nehirköprü'deki hancının söylediğine göre, Jardir onu Çukur'dan kaçırmış ve kadına zorla sahip olmuş. Bunun doğru olup olmadığını öğrenmem gerek. Sürebilirsem izini süreceğim. Jardir ona dokunduysa onu öldüreceğim."

Renna gülümsedi. "Seni bu yüzden seviyorum. Sana ne yaptığını düşününce, onu ben de öldürmek istiyorum."

"Sakın buna kalkışma, Ren," dedi Arlen. "Ne öğrendiğini düşünüyorsan düşün, onunla boy ölçüşemezsin. Jardir ikimiz doğmadan önceden beri iblislerle savaşıyor."

Renna omuzlarını silkti. "Sorumu hâlâ yanıtlamadın. Sana Leesha Kâğıt'ın kim olduğunu sormadım. Leesha Kâğıt'ın *senin* neyin olduğunu sordum. Krasialıların birçok kadına zorla sahip olduğunu duyuyorum. Neden özellikle bu kadın için Jardir'in peşine düşmeyi planlıyorsun?"

"O benim arkadaşım," dedi Arlen.

"Ondan arkadaşınmış gibi bahsetmiyorsun," dedi Renna. "Kaskatı kesiliyorsun. Donuyorsun. Seni anlayamıyorum. Bu bana sakladığın bir şey olduğunu düşündürüyor."

Arlen ona bakıp içini çekti. "Ne söylememi istiyorsun, Ren? Senin Cobie Fisher'ların oldu, benim de başka kadınlarım."

"Cobie Fisher *bir* kişiydi," dedi Renna, kanının damarlarında zonkladığını hissederek. "Babam bana kur yapmak için gelen diğer herkesi kovardı. Hayatında kaç kişi oldu?"

Arlen omuzlarını silkti. "İki ya da üç."

"Çok popülermişsin," dedi Renna tükürür gibi. İçindeki öfkeli canavarı duyabiliyordu, iblis özü hiddetle haykırıyordu. Dişlerini sıktı. Bu kabullenemeyeceği kadar ağır bir şeydi. Bunaltıcıydı. Gerilmişti, Arlen'ın üzerine atlamamak için kendisini zor tutuyordu. Hatta onu öldürebilirdi bile.

"Ne?" diye çıkıştı Arlen, onun sert bakışlarına on kat daha sert bir şekilde karşılık vererek. "Babalarımız bizi sığır gibi takas

ettiği için sana sadık mı kalmalıydım? Tibbet Deresi'ni terk ettim ve geri dönmek gibi bir niyetim yoktu, Ren."

Renna irkildi. Arlen Bales... samanlıktaki öpüşmelerinin anısı ve kendisinin verdiği söz... Küçükken Renna Tanner'ın bütün dünyası bunlar olmuştu. Başkalarını yıkabilecek, hatta gerçekten *yıkan* zor zamanlarda Arlen'a dair hayalleri sayesinde ayakta kalabilmişti. O zamanlar aslında Arlen için hiçbir şey ifade etmediği, onun aklına bile gelmediği düşüncesi dayanılamayacak kadar ağırdı.

Arlen ona doğru yaklaşınca içgüdüsel bir şekilde bıçağını çekti. Ama Arlen daha hızlıydı, onu bileklerinden yakalayıp bir kayalık iblisinin gücüyle yere bastırdı. Renna çaresizce ona karşı koysa da başarılı olamadı.

"O zamanki halini tanımıyordum," dedi Arlen. "Nasıl bir kadın olacağını da bilmiyordum. Bilseydim, seni alıp götürmek için geri dönerdim."

Renna mücadele etmeyi bırakıp ona baktı. "Ciddi misin?"

"Ciddiyim," dedi Arlen. "Geçmişte başka kadınlarla birlikte olup olmadığımı mı soruyorsun? Evet, başkaları oldu. Ama geçmiş geçmişte kaldı." Uzanıp Renna'nın yüzünü ellerinin arasına aldı ve göz göze gelecek şekilde çenesini kaldırdı. "Geleceğimde Renna Tanner var."

Renna elindeki bıçağın kayıp yere düşmesine izin verdi, ama Arlen onu bırakınca, yine de üzerine atladı.

4. BÖLÜM

GERİ DÖNÜŞ

D.S. 333 YAZ
YENİ AYDAN 26 ŞAFAK ÖNCE

Şafağa kadar dörtnala ilerlediler, sonra güneş onların geceden gelen gücünü geri alırken atlarını yavaşlattılar. Arlen onları yoldan ayırdı ve Alacakaranlık Dansçısı'nı neredeyse görünmez olacak kadar ot bürümüş bir Ulak yolunda kendinden emin bir şekilde sürmeye başladı. Renna'nın ayaklarının altındaki patika hiç kaybolmadı, ama yoğun bir sisin içine adımını atmış gibi aniden önünde belirip arkasından hemen kapandı.

Öğlene doğru, patika daha geniş bir Ulak yoluna dönüştü ve öğle yemeği yiyip ihtiyaçlarını giderdikten sonra tekrar atlarına binebildiler. Nehirköprü'deki yollar gibi, Old Hill yolu da taştandı, ama büyük bir bölümü çatlayıp aşınarak kocaman çukurlara dönüşmüştü; toprak ve çamurla dolan bu çukurlarda yamalar halinde çalılar ve yabani otlar bitmişti. Yolun birkaç noktasında yetişkin ağaçlar taşlık yolu adeta parçalayıp yararak boy vermiş, arkalarında da parçalanmış bloklar halinde, yosun kaplı büyük taş yığınları bırakmıştı. Başka yerlerde ise, yolu meydana getiren gri taşlar, zamanın etkisine hiç maruz kalmamış gibi, en ufak bir çatlak ya da yama olmadan dümdüz ve muntazam bir şekilde kilometrelerce uzanıyordu.

"Bu kadar büyük taşları nasıl taşımışlar?" diye sordu Renna şaşkınlıkla.

"Taşımamışlar," dedi Arlen. "Sertleşince taşa dönüşen, beton

adında çamurlu bir karışım hazırlamışlar. Eskiden bütün yollar böyleymiş, geniş ve taştan, bazıları yüzlerce kilometre uzanırmış."

"O yollara ne olmuş?" diye sordu Renna.

Arlen tükürdü. "Dünya geniş yollar için fazla küçülmüş. Old Hill yolu türünün son örneklerinden biri. Doğa onları o kadar çabuk geri almıyor, ama eninde sonunda geri alıyor."

"Bu yol bize epey zaman kazandıracak," dedi Renna.

"Evet, ama gece çok hızlı olmalıyız," diye uyardı Arlen. "Tarla iblisleri buraya yalağa üşüşen domuzlar gibi üşüşüyorlar. Yoldaki çukurların arasından çıkıyorlar."

Renna sırıttı. "Neden endişeleneyim ki? Nasıl olsa Kurtarıcı yanımda."

Arlen suratını asınca kahkaha attı.

Renna artık gülmüyordu. Söz, örülmüş deriden oluşan birkaç parça şeridi eyer kolanı olarak taktırmaya razı olmuştu, ama engellerin üzerinden atlayıp peşindeki tarla iblislerini zar zor atlatan devasa Angiers atı eski yolda dörtnala koşarken Renna'nın yapabileceği tek şey hâlâ tutunabildiği kadar tutunmaktı.

Alacakaranlık Dansçısı da ondan farklı değildi, onun kuyruğunun dibinde de Söz'ün peşindeki kadar çok nüvelik vardı. İblisler bu yol için özel olarak yetiştirilmiş gibiydiler, yorulmak bilmeyen uzun adımları taşları adeta yiyip tüketiyordu.

Tepede ise karanlık gökyüzünü rüzgâr iblislerinin yırtıcı çığlıkları dolduruyordu. Renna yukarı bakınca sihirlerinin ışıltısı sayesinde iblisleri net bir şekilde görebiliyordu, devasa kanat genişlikleri yıldızların görülmesini engelliyordu. Rüzgâr iblisleri bile dörtnala giden bir atın üzerine doğru pike yapabilecek kadar hızlı değildi, ama eğer yavaşlayacak olurlarsa...

"Dövüşecek miyiz?" diye bağırdı Renna Arlen'a. İkisinin de duyuları gece çok daha güçlüydü, ama gök gürültüsünü andıran toynak sesleri ve kendilerine kurban bulduklarını sezen iblislerin iğrenç çığlıkları etrafta yankılanırken Arlen'ın onu duyup duymadığını anlamak zordu.

"Çok fazlalar!" diye karşılık verdi Arlen. "Dövüşmek için durursak, daha fazlası bize yetişir! Atını sürmeye devam et!"

Arlen'ın yüzündeki endişe Renna'nın gece gözleri için gün gibi aşikârdı. Elbette Arlen'ın kendisi tehlikede değildi. Gece vakti hiçbir şey Arlen'a zarar veremezdi. Ama Renna'nın böyle bir güvencesi yoktu. Dörtnala ilerlerken muhafazalı pelerini onu koruyamazdı ve Söz'ün alacalı postunun büyük bir bölümünü boyamış olsa da, o muhafazalar sayıları sürekli artan iblislere karşı verilecek büyük bir savaşa dayanmazdı. Alacakaranlık Dansçısı'nın muhafazalı zırhında bile hareket edebilmesi için gerekli olan boşluklar vardı.

Renna'nın eli bıçağına gitmek için sabırsızlanıyordu, ama kollarını sıkıca Söz'ün güçlü boynuna dolamaya devam etti. Bu sırada kısrağın topuklarını ısırmaya çalışan bir nüvelik bu çabasının karşılığında yüzüne bir tekme yedi. Renna'nın atın toynaklarına işlediği muhafazalar parladı ve nüveliğin uzun, jilet kadar keskin dişleri iblis geriye doğru savrulurken paramparça oldu.

Renna'nın mutluluğu kısa sürdü. Söz tökezleyerek bir anlığına dengesini kaybetti ve diğer iblisler arayı kapatıp neredeyse ona yetişir gibi oldular. Yolun gerisinde, atın biraz önce çifte attığı iblis yuvarlanıp durduktan sonra sendeleyerek ayağa kalktı. Sihri, aldığı hasarı çoktan tamir etmeye başlamıştı. Çok geçmeden tekrar takibe katılacaktı.

Arlen Alacakaranlık Dansçısı'nın dizginlerini bırakıp döndü ve havaya bir muhafaza çizdi. Renna hava akımını hissetti ve peşindeki nüvelikler rüzgârda uçuşan yapraklar gibi geriye doğru savruldular.

Renna gülümseyip Arlen'a baktı, ama Dövmeli Adam'ın parlaklığının azaldığını görünce dudaklarındaki tebessüm kayboldu. Arlen bu numarayı kullanmaya devam edemezdi, üstelik kendi arkasındaki tarla iblisleri ancak bir adım gerideydi. Renna, Arlen'ın ona vermiş olduğu yayla alıştırma yapmayı inatla reddetmesine lanet etti.

Bir tarla iblisi sıçrayıp Alacakaranlık Dansçısı'nı yere indirmeye çalışarak kancalı uzun pençelerini devasa aygırın zırhının altında kalçalarına sapladı.

Dansçı geriye doğru çifte savurmak için koşmayı bıraktı,

muhafazalı toynakları iblisin kafatasını ezdi, ama duraksaması diğer iblislerden birinin eski bir beton yığınına tırmanıp kendini Arlen'ın üzerine atmalarına fırsat verdi.

Arlen atının sırtında döndü ve üzerine savrulan pençelerden birini bir eliyle yakalarken, diğeriyle iblise sert bir yumruk attı. "Sakın yavaşlama!" diye seslendi, Söz yanından geçerken.

Darbelerini tekrar tekrar indirirken yumruğundaki sihir parladı ve iblisin yüzünü mahvolmuş bir kütle halinde bıraktı. İblisi ekinlerin arasına savurarak etraftaki diğerlerini de yere devirdi, sonra Dansçı'yı tekmeleyip dörtnala ilerlemeye devam etti.

Çok geçmeden iblisler yetişiverdi, ama kan kaybettiği için Dansçı'nın iki sağrısı da ıslaktı ve iblisler tekrar peşlerine düşerken atın hızı giderek azalıyordu.

"Hayır!" Renna yolun ilerisine baktı ve yolun genişliği boyunca yayılmış başka bir grup iblisin öteki yönden üzerlerine doğru geldiğini gördü. Yolun iki tarafında da çalılarla kaplı hendekler vardı. Kaçabilecekleri bir yer yoktu.

Renna'nın bir yanı dövüşmek istiyordu. Kanındaki iblis katliam yapmak istiyordu, ama mantığı bunun ümitsiz bir mücadele olacağını biliyordu. Eğer çemberi kırıp sürüyü atlatamazlarsa, şafağı muhtemelen sadece Arlen görecekti.

Bu düşüncede teselli bulurken saldırı için öne doğru eğildi.

"Ez geç onları," diye fısıldadı Söz'ün kulağına.

"Beni izle," diye seslendi Arlen. Öldürdüğü iblislerden biraz güç kazanmıştı, yine de en başta olduğuna göre daha güçsüzdü. Havaya çabucak bir muhafaza çizdi ve atların önündeki iblisler yolun yanlarına devrildiler. Uzun mızrağını alıp saldırmaya başladı, yanlarına çok yaklaşan iblislere mızrağını acımasızca saplıyordu, ama biri yeterince hızlı değildi ve Alacakaranlık Dansçısı'nın toynaklarının altında ezilirken sihri geceyi aydınlattı. Renna da hemen arkasından Arlen'ı takip ediyordu; o da çaresiz iblisi iyice çiğnedi ve nüvelik kırıklar içinde olduğu yerde kaldı.

Kendi haline bırakılsa iblis bu ciddi yaralarından iyileşebilirdi, ama sürü arkadaşları onun zayıflığını hissedip geçici bir süreliğine takibi bıraktılar ve alçakça üzerine üşüşüp uzun pen-

çeleriyle arkadaşlarının zırhını yırtarak dişleriyle vücudundan kocaman et parçaları kopardılar.

Renna dişlerini gösterdi ve bir an, onlara katılarak iblis etiyle kendine ziyafet çektiğini, bu etin verdiği güçten zevk aldığını hayal etti.

Arlen, "Önüne bak!" diye çıkışınca, dalgınlığından sıyrıldı. Kafasını sallayıp gözlerini o iğrenç manzaradan ayırdı ve dikkatini önündeki işe verdi.

Tuzaktan kurtulabileceklermiş gibi görünüyordu, ama az önceki çarpışma bir rüzgâr iblisinin Renna'nın üzerine pike yapabileceği kadar yavaşlamalarına sebep olmuştu, iblis pençeleriyle onu atın sırtından alıp uzaklara taşıyabilirdi.

Renna'nın kol ve omuzlarındaki karasap muhafazaları parlayarak bir bariyer oluşturdu ve iblisin pençelerine fırsat vermedi, ama geri tepmenin gücü Renna'yı Söz'ün sırtından fırlattı. Sertçe yere düşerken sağ omzunu zemine çarptı, ağzında kan ve toprak tadı vardı. Rüzgâr iblisi de çığlık atarak yanına düşmüştü. Renna nüveliğin devasa kanadının ucundaki jilet kadar keskin pençesinden yuvarlanarak zar zor kurtulabildi.

Ayağa kalkarken omzunun ağrısı dayanılmazdı, ama Renna tahtanın ateşi kabullendiği gibi acıyı kabullendi ve sol eliyle beceriksizce bıçağını çekti. Hareketsizce yatması ölmek anlamına geliyordu.

Hayatta kalma şansının pek yüksek olduğu söylenemezdi. Yakınlarında, Söz şaha kalkıp sıçradı ve dört koldan ona saldıran tarla iblislerini tekmelemeye başladı. Bir dakika içinde Renna'nın da üzerine üşüşeceklerdi.

"Renna!" Arlen, Alacakaranlık Dansçısı'nı çevirdi, ama o bile yeterince hızlı değildi.

Rüzgâr iblisi beceriksizce ayağa kalktı. Rüzgâr iblisleri karada hantal olurlardı. Renna bunu değerlendirerek nüveliğin bir bacağına tekme attı ve iblis yere düşerken muhafazalı bıçağını boğazına sapladı. Canavarın sıcak irini eline bulaşırken içine yayılan sihir dalgasını hissetti. Şimdiden yaralı omzu daha iyiydi.

Bu sırada bir tarla iblisi Söz'ün sırtına atlayınca Renna kesesinden bir avuç kestane çıkardı. Kestanelerin üzerine çizdiği ısı

muhafazaları nüveliğe isabet eder etmez etkinleşti ve kestaneler bir dizi gürültü ve parlama eşliğinde patlayıp iblisin sert zırhını yaktı. İblis kötü bir şekilde yaralanmamıştı, ama şaşırmış ve canı yanmış durumdaydı, bu da Söz'ün onu sırtından atması için yeterli oldu.

Renna'nın daha sonra ne olduğunu anlamaya fırsatı olmadı, nüvelikler onu fark etti ve birkaçı üzerine doğru koştu. Renna hemen yana doğru adım atarak birincisini atlattı ve iblisin karnına bir tekme savurunca, kavalkemiğindeki karasap darbe muhafazaları güçle parladı. İblis bir top gibi uzağa uçtu. Bir başkası bu sefer arkasından saldırdı ve Renna'nın sıkıca bağladığı yeleğini yırtarak sırtında derin yaralar bıraktı. Bir başkası da önden gelip omzunu sertçe ısırınca Renna dizlerinin üzerine düştü.

Bu kez muhafazaları iblisi kaçıracak kadar güçlü değildi. Kan ve pislik, muhafazalarının gücünü zayıflatmıştı. İblis dört pençesini de ona savurarak üzerine kilitlenirken Renna çığlık attı. Muhafazalarından bazıları etkin kaldı, ama diğerleri işe yaramadı. İblisin pençeleri sihirli parlaklığın üzerinden kaydı ve bulduğu açıklıklardan içeri girdi.

Ama acı ve sihir Renna için bir uyuşturucuydu. O anda, hayatta kalıp kalmamak umurunda değildi, bildiği tek şey ilk sırada ölecek olanın kendisi olmadığıydı. Kolunu tekrar tekrar savururken, babasının bıçağı nüveliğe saplanıp irine bulanıyordu. İblis zayıf düşerken onun gücü artıyordu. Yavaş yavaş nüveliği kendinden uzaklaştırmaya başladı, pençelerinin acı verici bir yavaşlıkla teninden geri çekildiğini hissetti.

Alacakaranlık Dansçısı Renna'nın tepesindeki diğer iblisleri dağıttığında nüvelik ölmüştü. Arlen atından inerek cüppesini kenara savurdu. İblisi uzun burnundan tutup Renna'nın üzerinden çekerken muhafazaları göz alıcı bir şekilde parladı, derken nüveliği diğerlerinin üzerine savurdu ve hepsi bir yığın halinde yere serildi. Başka bir iblis atılıp ona saldırmayı denedi ama Arlen bir *sharusahk* dönüşüyle nüveliği yere indirip kızgın bir maşa gibi cızırdayan parmağını iblisin gözüne soktu.

Renna adeta uluyarak bıçağını kaldırdı. Vücudu ona karşı çıkıyordu, ama içini saran sihir daha güçlüydü. Gece bulanık fi-

gürlerden oluşan baş döndürücü bir pustan ibaretti, ama Söz'ün devasa vücudunu ve hayvanın etrafını saran iblisleri seçebiliyordu. Biri vahşice atın boynuna doğru atılıp yakalamaya çalıştı. Eğer pençe darbesini tutturabilseydi, Söz'ü aşağı çekebilirdi. Renna delice haykırıp ona doğru koştu.

"Renna, lanet olsun!" diye bağırdı Arlen, ama Renna ona aldırmayıp iblislerin arasına daldı, tekmeler savurarak nüvelikleri kenara itti ve Söz'ün yanına ulaşmaya çalışırken bıçağıyla onlara saldırdı. Her darbe, içine bir sihir dalgası yaydı ve onu daha güçlü ve hızlı kıldı – yenilmez kıldı. Sıçrayıp Söz'ün sırtındaki iblisin çentikli arka bacaklarından birini yakaladı ve nüveliği çekerken bıçağını kalbine sapladı.

Arlen hemen peşinden koştu ve iblisler ona saldırırken dumana dönüşerek ilerledi, ancak bir saniye sonra ölümcül bir şekilde belirginleşti ve muhafazalı yumrukları, ayakları, dizleri, dirsekleri ve hatta tıraşlı başının tepesiyle onlara vurmaya başladı. Derken hızla Renna'nın yanına koştu ve tiz bir ıslık çalarak Dansçı'yı yanlarına çağırdı.

Koca aygır yanlarına gelirken birkaç iblisi daha devirerek, Arlen'a etraflarındaki havaya tarla iblislerini engelleyen devasa muhafazalar çizebilmesi için fırsat verdi. Renna kendi muhafazalı gözleriyle, Arlen'ın iki sembolü bir arada tutmak için bıraktığı ince sihir izini görebiliyordu. O sırada bir tarla iblisi onlara doğru atıldı ve muhafazalardan ikisi parlayıp onu geri püskürttü. Muhafazalar darbe aldıkça daha da güçleneceklerdi. Arlen sabit bir çizgi üzerinde ilerleyip etraflarında bir daire oluşturdu, ama ilerisinde, birkaç iblis yolunu kesti, Söz'ün böğrüne pençe atmaya devam ediyorlardı. Renna bıçağı elinde onlara doğru ilerlemek istedi.

Arlen kolundan tutup onu geri çekti. "Sen burada kal."

"Dövüşebilirim," diye bağırdı Renna. Kolunu kurtarmaya çalıştı, ama gece kuvvetine rağmen Arlen onu rahatlıkla zaptedebiliyordu. Arlen arkasına dönüp havaya bir dizi darbe muhafazası çizdi ve iblisleri teker teker Söz'ün yanından uzaklaştırdı.

Bu sırada tutuşu gevşedi ve Renna bu fırsatı hırlayıp ondan uzaklaşarak değerlendirdi. "Bana ne yapacağımı söyleyemezsin, Arlen Bales!"

"Beni seni tokatlamak zorunda bırakma, Ren!" diye çıkıştı Arlen. "Haline bir bak!"

Renna bakışlarını vücuduna çevirdi, tenindeki derin yaralara bakarken ağzı açık kaldı. Birçok yerinden kan kaybediyordu, sırtı ve omzu yanıyordu. Gecenin verdiği çılgınca kuvvet onu terk ederken bıçağı elinden düştü, kaldıramayacağı kadar ağırdı. Bacakları boşaldı.

Arlen hemen yanına koşup onu yavaşça yere yatırdı, sonra etraflarına ve tepelerine muhafaza ağı örmeye devam etti. Daha fazla tarla iblisi yoldan koşarak gelip sonsuz bir çimenlik gibi etraflarını sardılar, ama ne bu büyük kalabalık Arlen'ın muhafazalarını delip geçebilirdi ne de gökyüzünde daireler çizen rüzgâr iblisleri...

Arlen ağı tamamlar tamamlamaz Renna'nın yanına dönerek yaralarındaki toprağı ve kanı temizledi. Ağın içinde yaralı bir iblis vardı, Arlen mürekkebe tüy kalem batırıyormuş gibi parmağını iblisin irinine batırıp Renna'nın tenine muhafazalar çizmeye başladı. Renna etinin gerilerek birleştiğini hissedebiliyordu. Oldukça acı vericiydi, ama bu acıyı hayatının bedeli olarak kabullendi ve derin bir nefes alarak ıstırabını kucakladı.

"Ben atlarla ilgilenirken pelerinini giy," dedi Arlen elinden geleni yapıp işini bitirince. Renna başıyla onayladı ve belindeki büyük keseden muhafazalı pelerinini çıkardı. Pelerin detaylı bir şekilde işlenmiş görünmezlik muhafazalarıyla kaplıydı. Kumaşı etrafına dolayınca Renna nüveliklere görünmez oldu. Pelerini hiçbir zaman umursamamış, iblislerin onun geldiğini görmesini tercih etmişti, ama işe yaradığını inkâr edemezdi.

Alacakaranlık Dansçısı'nınki gibi muhafazalı bir zırhı olmadığı için Söz ondan daha çok yara almıştı, ama Arlen'ın yaklaştığını görünce ayaklarını yere vurup burnundan bir horultu sesi çıkardı ve dişlerini göstererek ağzını hızla açıp kapattı. Arlen hayvanın duruşuna aldırmadı ve neredeyse gözle görülemeyecek kadar hızlı hareket ederek Söz'ün yelesini kavradı. Kısrak kaçmaya çalıştı, ama Arlen rahat durmayan bebeğinin bezini değiştirmeye çalışan bir anne gibi ona yaklaştı. En sonunda, Söz pes edip Arlen'ın onunla ilgilenmesine izin verdi, belki de en sonunda ona yardım etmeye çalıştığını fark etmişti.

Birkaç gün öncesine kadar bu gelişigüzel güç gösterisi Renna'yı şaşırtabilirdi, ama Renna artık Arlen'ın sürprizlerine alışmıştı ve farkına bile varmıyordu. Vücudundaki açık yaralar zihninde tekrar tekrar belirip duruyordu, o kadar çok kan kaybederken onları göz ardı etmiş olduğunu düşünmek korkutucuydu.

"Sana da böyle mi oluyor?" diye sordu Renna, Arlen geri döndüğünde. "Seni öldürdüğünü bile fark etmeyecek kadar hayat dolu mu hissediyorsun kendini?"

Arlen başıyla onayladı. "Bazen nefes almayı bile unutuyorum. Güç beni öylesine sarhoş ediyor ki, o kadar... sıradan bir şey yapmaya ihtiyacım olmamalıymış gibi hissediyorum. Sonra aniden nefes nefese kalıyorum. Birçok kez neredeyse nüveyi boylayacaktım."

Arlen kafasını kaldırıp onunla göz göze geldi. "Sihir insana oyun oynayıp ölümsüz olduğunu düşündürüyor, Ren, ama değiliz. Hiç kimse ölümsüz değil, nüvelikler bile." Yanındaki cesede işaret etti. "Ve mücadele asla bitmiyor. Gücün tadına her vardığında, yeni bir savaş başlıyor."

Renna ürpererek sihrin karşı koyulmaz çekimini düşündü. "Kendini kaybetmene nasıl engel oluyorsun?"

Arlen güldü. "Bana Tibbet Deresi'nden aptal Arlen Bales olduğumu ve nefes almanın çok da kötü bir şey olmadığını hatırlatması için Renna Tanner'ı yanımda bulundurmaya başladım."

Renna gülümsedi. "O halde korkmanı gerektiren hiçbir şey yok, Arlen Bales. Benden kurtulamazsın."

Sabah olduğunda, Renna ve atlar yeterince iyileşmişti, ama Arlen tempoyu ağır tuttu ve Alacakaranlık Dansçısı'nı yormayıp öğlene kadar iki kez mola verdi.

"Acelemiz olduğunu sanıyordum," dedi Renna ikinci kez atlarından indiklerinde.

"Bu noktada bir-iki günün önemi yok," dedi Arlen.

"Dün böyle düşünmüyordun," dedi Renna.

Arlen bakışlarını kaçırdı, omuzları düştü. "Önceliklerim yanlıştı, Ren. Bunun için üzgünüm. Seni ve atları sınırlarınızın ötesinde zorlamak doğru değildi."

Renna derin bir nefes aldı. Arlen'ın onun hoşlanmayacağını düşündüğü şeyleri söylerken arkasını dönmesinden nefret ediyordu. Erkekler bunu hep yapıyordu, böylece kimsenin duygularını incitmediklerini sanıyorlardı.

Belki de doğrudur, diye düşündü Renna. *Ama incinmeyen tek şey onların duyguları.*

"Bize bakıcılık yapmak zorunda değilsin," dedi.

"Dün gece ölümden kıl payı kurtuldun, Ren," dedi Arlen. "Söz ve Dansçı da öyle. Arada sırada mola verip bacaklarımızı uzatmanın ve ihtiyaçlarımızı gidermenin bir zararı olmaz."

Haklıydı, ama Renna ölüme çok yaklaştığını hissetmemişti. Doğrusu, hayatında hiç olmadığı kadar güçlü ve canlı hissediyordu kendini. Yaralarının olduğu yerlerde taze pembe deriler belirmişti, renkleri ten renginden daha açıktı ve taze karasapa ihtiyacı vardı, ama geride hiç yara izi kalmamıştı, teni tamamen pürüzsüzdü. Vücudu güçle zonkluyordu.

Gözlerini Söz'e çevirdi, atının eskisi gibi olmadığını biliyordu. Arlen Renna'nın tenine sihir yüklü iblis iriniyle çizdiği aynı şifa muhafazalarını kısrağın sağrısına da çizmişti. Hayvanın alacalı postunda, birkaç tüysüz alan dışında yaralarından geriye hiçbir iz kalmamıştı, ama atın hareketlerinde hâlâ bir yumuşaklık vardı ve her zamanki inatçılığından da eser kalmamıştı.

Renna sabah güneşine bakıp gülümsedi. *Güç artık içimde. Ve yedikçe daha da artıyor. Sana ayak bağı olmayacağım, Arlen Bales. Yakında, bana ayak uydurmak için yardıma ihtiyacın olacak.*

"Bana Çukur'dan bahset," dedi. "Oradakiler de senin Kurtarıcı olduğunu mu düşünüyor?"

Arlen içini çekti. "En çok da orada. İki sene önce, Ormancı Çukuru Güneynöbeti kadar bile büyük olmayan bir kasabaydı. Ama geçen sene büyük bir darbe aldılar ve nüfusun yarısı öldü. Biri handa bir lamba düşürmüş ve söndürecek kimse olmadığı için yangın hızla yayılmış. Çok geçmeden muhafazalar işe yaramaz hale gelmiş."

Renna felaketi zihninde gördü ve dişlerini sıktı. Bıçağının kemik sapını sıkı sıkıya tuttuğunu fark etti ve bırakmak için bütün iradesine başvurmak zorunda kaldı. "Annem belanın bela getirdiğini söylerdi."

"Doğru söylemiş," dedi Arlen. "Ertesi gün onları bulduğumda yüzden fazla kişi ölmüştü, geri kalanların yarısı da yaralı halde yatıyordu. Gece yaklaşırken, onların baltalarını muhafazaladım ve dövüşebilecek olanlara dövüşmeyi öğrettim. Geri kalanını Kutsal Ev'e yerleştirdim ve dışarı çıkıp orada direnişimize başladık. O gece birçok insan öldü, ama ellerinden geleni yaptılar ve gün doğduğunda çoğu ayakta kalmayı bilmişti. Kasabayı baştan inşa ettiler, yolları ve evleri iblislerin giremeyeceği şekilde kurdular. Artık Çukur'a tek bir iblis bile giremiyor, prensler bile."

Renna homurdandı. "Kulağa tam bir Jonglör gösterisi yapmışsın gibi geliyor. Herhalde Kurtarıcı olduğunu düşünmelerini *istiyorsundur*, en azından birazcık."

Arlen'ın yüzüne gölge düştü. "İnsanların düşünmesini istediğim en son şey bu. Kurtarıcı'nın gelmesini beklemek üç yüz sene boyunca muhafazaların arkasında saklanmamıza neden oldu."

"Evet, ama bekleyiş sona erdi, değil mi?" dedi Renna. "Dövmeli Adam hepimizi kurtarmaya geldi."

Arlen suratını astı, ama Renna elini sallayarak ona aldırmadı. "Ah, seni eğilerek selamlayan ve sana Kurtarıcı diyen herkesi sersemletene kadar tokatlayabilirsin, ama insanlar seni dikkate almadıklarında ya da sözlerini dinlemediklerinde hemen sinirleniyorsun."

Arlen geri çekildi, kırılmıştı, ama Renna onun bakışlarına aynı şiddetle karşılık verdi ve fikrinden vazgeçmedi. En sonunda Arlen çaresizce gülüp omuzlarını silkti. "İşlerin yürümesini sağladığını inkâr edemem, Ren. Ve yapılması gereken çok şey var. İnsanlar bir sonraki yeni ayda neler olacağını bilmiyorlar ve onlara bakıcılık yapacak zamanım yok."

Renna gülümsedi. "Karşı çıkmıyorum, sadece dürüst olmana yardım ediyorum." Bir tavşan kadar hızlı bir şekilde Arlen'ın yanına yaklaşıp muhafazalı yanağına bir öpücük kondurdu.

Bir süre daha gittikten sonra Old Hill yolundan sapıp sık yabani otların bürüdüğü bir Ulak yolunda ilerlediler. Günün

ilerleyen saatlerinde sert toprakla örtülü yeni bir yolla karşılaştılar. Dörtyol ağzında muhafazalı, geniş bir kamp alanı vardı.

"Hah." Arlen Alacakaranlık Dansçısı'nın sırtından atladı ve muhafazaları incelemeye gitti. "Biraz acemice, ama kalın ve güçlü. Bunları Ormancı Darsy boyadı." Homurdandı. "Çukur kontrol edilemeyen bir yangın gibi yanıyor olmalı, şimdiden bu kadar kuzeye gelmişler."

"Güneş batıyor," dedi Renna ve uzayan gölgelere sihir sızıp Nüve'nin yollarını açarken bıçağını kılıfında gevşetti. "Hareket etmeliyiz."

Arlen kafasını iki yana salladı ve yine onun gözlerine bakmaktan kaçındı. "Burada mola vereceğiz."

"Sırf bir tehlike atlattık diye her gece muhafazaların arkasına gizlenemeyiz," diye çıkıştı Renna.

"Senden gizlenmeni istemiyorum," dedi Arlen.

"Öyleyse, gidiyoruz," dedi Renna.

"Nereye?" diye sordu Arlen. "Olmamız gereken yerdeyiz." Kampın odun deposuna gidip ateş çukurunda bir çıra tutuşturmaya başladı. Renna'nın gözlerine bakmaktan kaçınıyordu ama bu onun için bir oyunmuş gibi küstah bir havası vardı.

Bir anda Renna şiddetli bir öfkeye kapıldı ve gözünün ucuyla, ayak bileklerinin etrafında küçük halkalar ve girdaplar halinde toplanan sihrin birden pipodan çıkan duman gibi içine çekildiğini gördü. Bunu fark eder etmez, akış kesildi ve hiçbir şekilde onu geri getiremedi.

Hâlâ ateş yakmakla meşgul olan Arlen'a baktı ve onun ağzıyla fare yakalamış bir kedi kadar gururlu olduğunu görünce daha çok öfkelendi. Sihir onun için nefes almak kadar kolaydı, neden Renna için de öyle olmuyordu? Neden?

Yeterince yemedin. Henüz yolun başındasın.

"O halde avlanmalıyız," dedi.

Arlen omuzlarını silkti. "Önce akşam yemeği yemenin bir zararı olmaz."

Renna onun tıraşlı kafasına bir şaplak indirmek istedi. Yumruklarını sıkarken avuçlarının içine batan tırnakları kan çıkardı. Onu parçalamak istiyordu...

Ama kendisine hâkim oldu. İçinde dolaşan sihir bütün ilkelliği ve gücüyle temel dürtülerini uyandırıp onları şiddetli bir fırtınaya dönüştürüyordu.

Belki de çok fazla yemişimdir.

Renna Arlen'ın *sharusahk* dersleri sırasında öğrettiği Krasia tekniğini uygulayarak aynı tempoda derin derin nefes aldı. Yavaşça yumrukları gevşedi, artık kalbi göğsünde gümbür gümbür atmıyordu, en azından yavaşlayıp sabit bir ritim kazanmıştı. Kendisini atından inmeye zorladı ve Söz'ü fırçaladıktan sonra kısrağın yolun kenarındaki sık çimenlerde otlanmasına izin verdi.

Yemeklerini bitirmek üzerelerken Arlen uzaklara kulak kabartıyormuş gibi başını yana eğdi. Gülümsedi. "İşte."

"Ne?" diye sordu Renna, ama Arlen hemen ayağa kalkıp kâsesinde kalan yemeği sıyırdı ve onu tenceresinin içine yerleştirdi. Havaya bir muhafaza çizdi ve ateş söndü.

"Gel." Arlen eyerine atlayıp Alacakaranlık Dansçısı'nı dörtnala sürerek yolda ilerlemeye başladı.

"Nüve'nin oğlu!" diye homurdandı Renna, sonra kâsesini bırakıp o da Arlen'ın peşinden gitti. Gün ilerledikçe Söz kendini epey toplamıştı, ama ileride duraksamış olan Arlen'a yetişmesi yine de birkaç dakika sürdü. İleride puslu bir parlaklık ve çarpışma sesleri vardı, ama Arlen endişesiz görünüyordu.

"Görünüşe bakılırsa, Çukur yine genişliyor. Sanırım Ormancılar işe başladılar." Arlen atından inip başıyla ağaçlığı gösterdi. "Pelerinini giy de gidip göz atalım."

Önden ilerleyerek hızla ağaçların arasına daldı. Giderken yollarına bir orman iblisi çıktı, nüvelik saldırmaya hazırdı, ama Arlen ona tıslayıp da derisindeki orman muhafazaları parlayınca nüvelik geriye savruldu. Çok geçmeden, geniş bir açıklığın hemen dışında kalan ve ağaçların seyrek olduğu bir alana vardılar, burası hâlâ kesilmiş ağaç çotuklarıyla ve taze kereste kokularıyla doluydu. Arlen orada durup karanlığı izledi.

Açıklığın ortasındaki muhafazalı geniş bir çemberde kamp ateşleri yanıyordu, içerisi çadırlar, aletler ve yük hayvanlarıyla doluydu. Ateşler, açıklıkta dolaşan ve çok sayıda orman iblisine

ek olarak bir de üç metrelik bir kaya iblisiyle dövüşen kadın ve erkeklere ışık sağlıyordu.

Renna'nın bütün içgüdüleri ona dövüşe katılmasını söylüyordu – kanı iblis öldürme ihtiyacıyla kaynıyordu. İrin kokusunu alınca ağzının sulandığını hissetti, onların kokmuş etlerini yutmaya hazırdı.

Ama Arlen sakin bir şekilde durmaya devam etti, müdahale etmeye niyeti olmadığı çok açıktı. Bunun üzerine Renna kendini sakinleşmeye zorladı, elini bıçağının sapından çekip muhafazalı pelerininin onu tamamen sarmasına ve iblislerin gözlerinden gizlemesine izin verdi.

Nüvelik eti yemeye başladığından beri pelerini değişmişti. Kumaşın üzerindeki muhafazaların onun kendi sihrinden güç aldığını hissedebiliyordu, ama muhafazalar ve pelerin daha fazla parlamak yerine soluklaşıp bulanıklaşmış görünüyordu. Pelerinine uzun süre bakmak başını döndürdü. Tamamen gözden kaybolması için daha ne kadar iblis eti yemesi gerekecekti acaba? Görünüşe bakılırsa Arlen'dan bile çok yemeliydi, çünkü Arlen pelerini hâlâ görebiliyordu, ama Renna pelerini giydiğinde Arlen'ın asla ona uzun uzun bakmadığını fark etmişti.

Sessizlik ve hareketsizlik ona fazla gelmeye başlayınca, "Ne yapıyorlar?" diye sordu Renna.

"Büyük muhafazaya yer açıyorlar," dedi Arlen. "Kasabaya bir merkez oluşturmak için ağaçları keserek başlıyorlar, sonra işi genişletip araziyi kilometrelerce genişlikte bir yasaklama muhafazası biçiminde temizleyecekler. Geceleri bölgede doğan iblisleri öldürüyorlar, böylece muhafaza etkinleştiğinde iblisler sadece kalkanın kenarına itilmekle kalmıyor, aynı zamanda bertaraf da edilmiş oluyor."

"Neden herkes bunu yapmıyor?" diye sordu Renna. Böylesine büyük bir muhafaza hiçbir iblisin içine giremeyeceği kadar çok sihir çeker ve kalkanı bozmak neredeyse imkânsız olurdu.

"Sanırım eskiden, iblis savaşlarının olduğu günlerde bunu uyguluyorlardı," dedi Arlen. "Ama insanlar unuttu ve Dönüş'ten beri, insanlar kafalarını kullanmaktan ziyade saklanmakla meşguller."

Renna homurdandı ve savaşı daha dikkatli bir şekilde izlerken Ormancıları hemen tanıdı. Ormancı, ufak köylerde sık rastlanan bir isimdi ve ağaç kesen ya da odun satan birçok kişinin soyadıydı. Yüzlerce kilometre ötedeki Tibbet Deresi'nde bile altın ağaçlarının dibinde gruplar halinde yaşayan yüz kadar Ormancı vardı. Çukurlulara bu kadar benzemeleri şaşırtıcıydı.

Erkekler iriyarıydı, kalın deriden yapılmış kolsuz yelekler giyip bağcıklı bileklikler takmışlardı ve Renna'nın başından daha büyük pazıları vardı. Renna gözlerini kısarak baktığında, aylar önce konseyde onu savunan Ormancı Brine'ı görür gibi oldu. O gece ne hareket edecek ne de kendini savunacak hali vardı, ama Tibbet Deresi'nin yaşlıları onu ölüme mahkûm ederken söyledikleri her şeyi kelimesi kelimesine hatırlıyordu. Ormancılarsa onun yanında durmuşlardı.

Aralarında kadınlar da vardı, hepsi oklar ve muhafazalı ağır bıçaklarla silahlanmıştı. Renna önce kalın etekler giydiklerini düşündü, ama hareket ettiklerinde, eteklerin onlara iffetlerinden ödün vermeden hareket imkânı sağlayacak şekilde bölünmüş olduğunu gördü.

Alaycı bir ses çıkardı. Bu tam Tibbet Deresi'ndeki kadınların yapabileceği türden bir şeydi, Renna ve kız kardeşlerinden de muhtemelen bu nedenle hiç hoşlanmamışlardı. Tanner kızları tenlerini güneşten pek saklamazlardı. Renna da tenini mümkün olduğunca açıkta bırakırdı, böylece tenindeki karasap muhafazaları sihirle yüklü gece havasına maruz kalabilirdi.

Kadınların etrafında Ormancılara tam anlamıyla tezat oluşturan bir grup adam duruyordu. Muhafazalarla boyalı kalın ahşap zırhlara bürünmüşlerdi, ağır miğferler takmışlardı ve birbirlerine uyumlu mızraklar ve kalkanlar taşıyorlardı. Kalkanlarındaki muhafaza çemberinin ortasına oyuncak askerler çizilmişti.

"Onlar kim?" diye sordu Renna işaret ederek.

"Tahta Askerler," dedi Arlen. "Angiers'ın kraliyet muhafızları. Dük Rhinebeck Ormancılardan eğitim almaları için onları buraya göndereceğini söylemişti."

"Görünüşe bakılırsa, pek ilerleme kaydedememişler," dedi Renna. İhtişamlı zırhlarına rağmen adamlar kaskatıydı, silahlarını sıkıca tutmuş vaziyette iblislere gergin bakışlar atıyorlardı.

"Şehir muhafızları," dedi Arlen. "İnsanları sindirmeye, arada bir-iki kişiyi dövmeye alışıklar, ama Çukur'a gelmeden önce içlerinden herhangi birinin eğitim alanı dışında eline mızrak aldığını sanmıyorum." İşaret etti. "Üstelik Prens Thamos içlerindeki en kötüsü gibi görünüyor."

Arlen'ın işaret ettiği adam gerçekten de Renna'nın hayal edebileceği bir prens gibi kuşanmıştı, çelik zırhı altın rengi muhafazalarla parlıyordu. Uzun boylu ve kaslıydı, güçlü çenesini saran siyah sakalıyla kuvvetli bir yapısı vardı.

Ama prens ağırlığını bir ayağından diğerine veriyor, kollarını gerip başını çevirerek gerilen kaslarını harekete geçirmeye çalışsa da başarılı olamıyordu. Renna açıklığın diğer tarafından adamın korkusunun kokusunu alabiliyor ve iblislerin de bunu sezeceklerini biliyordu.

Ormancıların kadınları korumak gibi sahte bir görev verdikleri Tahta Askerleri mücadelenin arka tarafına sürdükleri belliydi. Kadınlar da zaten böyle bir korumaya ihtiyaç duyuyor gibi görünmüyorlardı.

Yıllar önce, Renna'nın babası, Genişomuzlu Brine'dan ve Tibbet Deresi'ndeki diğer bazı Ormancılardan ekim yapılacak arazi açılmasına yardım etmelerini istemişti. Renna ve Beni adamların saatlerce çalışmalarını izlemişlerdi, sistemli bir şekilde ağaçları kesiyor, odunları taşıyor ve kökleri koparıyorlardı. Bütün hareketleri akıcı ve tecrübeliydi, enerjilerini boşa harcamayıp darbelerinin gücünü aletlerinin ağırlığından alıyorlardı.

Çukurlu Ormancıların dövüşmelerini izlemek de buna benzerdi. Hâlâ zanaatlarının aletlerini taşıyorlardı, ama artık aletleri muhafazalıydı ve onları acımasız bir beceriyle kullanıyorlardı.

Uzun baltalı iki adam sırayla hareket ederek bir orman iblisinin bacaklarını doğradılar. İblis uzun boylu ve inceydi, geniş bir erişim alanı vardı ama ne zaman bir adamın peşine düşse, bir diğeri öteki taraftan ona saldırıyordu. İblisin darbeleri çok yaklaştığında, adamlar ona muhafazalı bilekleriyle müdahale edip sihir ışıltıları eşliğinde darbelerini savuşturuyorlardı. En sonunda, baltalı adamlardan biri iblisi dizinin arkasından yaralamayı başardı ve nüveliğin bacağı büküldü.

"Samm!" diye seslendi baltasını savuran adamlardan biri ve üçüncü bir Ormancı, iblisin arkasından yaklaşıp devasa botunu nüveliğin sırtına indirerek onu yüzüstü yere serdi, sonra da canavarı vücudunun ağırlığıyla olduğu yerde sabit tuttu. Elinde çift saplı kocaman bir testere vardı ve eğilip hemen işe koyularak nüveliğin boynundaki ağaç kabuğuna benzer kalın zırhı keserken etrafa sihirli kıvılcımlar ve irin saçtı. Saniyeler içinde iblisin başı yere düştü.

"Vay canına," diye fısıldadı Renna.

Arlen gülümseyip kafasını salladı. "O Ormancı Samm, ama herkes ona Testere Samm der. Eskiden Ormancıların kestiği ağaçların dallarını keserdi, daha rahat taşınabilmeleri için... Günde yüzlercesini. Şimdi iblislerin uzuvlarını kesiyor, hem de aynı hızda."

Biri daha seslenince Samm elindeki ağır kazmayı savurarak bir orman iblisiyle mücadele eden başka bir Ormancı'ya döndü. Her muhafazalı darbe, iblisi bir adım geriye savuruyor, nüvelik bir türlü dengesini koruyamıyordu, ama yine de ciddi bir hasar almış gibi görünmüyordu, üstelik her darbenin ardından hızla iyileşiyordu. Samm iblisin arkasından yaklaşıp ağaç gövdesini andıran bacaklarına testeresini savurdu. Nüvelik çığlık atarak yere yığıldı ve Ormancı geriye kalan işi bitirmek için kazmasını kaldırırken Samm'e bağırarak teşekkür etti.

Açıklığın karşı tarafında, bir düzine Ormancı, kayalık iblisinin kollarına ve omuzlarına doladıkları ipleri tutmuş, nüvelik çırpındıkça sağa sola çekiştiriyorlardı. İki kadın yaylarıyla sürekli ok fırlatıyor, bu ağır ve kısa oklar iblisin obsidyen kabuğunda kirpi iğneleri gibi duruyordu, ama tabii kayalık iblisini daha çok kışkırtmaktan başka bir işe yaramıyor gibi görünüyorlardı.

Üç adam ve bir çocuk manzaranın kenarında durmuş olanları izliyordu. Daha genç olan iki adamın elinde ufak ama ağır tokmaklar vardı, daha yaşlı olan üçüncü adamda ise ağır bir balyoz vardı. Çocuk kalın metal bir kama tutuyordu.

"Tomm Wedge ve oğulları," diye işaret etti Arlen. "İzle."

Kayalık iblisi ipleri çekmek için ayaklarını yere sabitledi ama genç adamlar hızla harekete geçerek iblisin dizlerindeki zırh

tabakalarının arasındaki boşluklara muhafazalı çiviler çaktılar. Neredeyse aynı anda, tokmaklarını arka arkaya indirip çivileri iblisin vücuduna saplarken etrafa sihirli kıvılcımlar saçıldı.

Nüvelik çığlık atıp yalpaladı, Ormancılar onu yere devirmek için var güçleriyle ipleri çekerken iki yana sallandı. Savurduğu kuyruğu bir grup adama isabet etti ve üçünü yere devirirken ip kurtuldu. Bir yanı aniden serbest kalan iblis öteki tarafa doğru sendeledi ve çok geçmeden dengesini kaybedip düştü.

Bir tavşan kadar hızlı olan çocuk kayalık iblisinin sırtına çıktı ve muhafazalı kamayı iblisin zırhlı sırtındaki tabakaların birleştiği yerdeki boşluğa indirdi. Derken Tomm Wedge harekete geçti ve havada düzgün bir yay çizerek balyozunu kamanın üzerine sihirli bir gök gürültüsü gibi indirdi. Parlaklık öylesine göz alıcıydı ki, Renna gözlerini kırpıştırdı. Gözlerini tekrar açtığında iblis darbenin gücüyle çöküp yere yığılmıştı ve hareketsiz bir şekilde yatıyordu.

Tecrübeli. Etkili. Enerji israfı yapmadan.

"Ürkütücü," dedi Renna. "Ağaç kesiyor gibiler."

Arlen başıyla onayladı. "O ilk gece silah yapacak ya da insanları eğitecek zaman yoktu. Ellerindeki her şeyi muhafazalamak zorunda kaldılar ve Ormancılar bana sahip oldukları en değerli şeyi – aletlerini verdiler. Artık her gün daha fazla insan dövüşe katılıyor ve onlara topluca üretilen mızraklar veriliyor, ama en iyileri bile Ormancılara ayak uyduramıyor. Eski aletlerini kullanmaları onları ayrıcalıklı kılıyor. Onlar ortalıktayken insanlar attıkları adımlara dikkat ediyorlar ve ortalıkta olmadıklarında ise haklarında sarhoş hikâyeleri anlatıyorlar."

"Her şeyi kötü bir günde Arlen Bales'le tanışacak kadar şanslı olmalarına borçlular," dedi Renna. "Benim gibi." Arlen ona baktı, ama Renna konuşmasına engel olmak için elini havaya kaldırdı. "Kurtarıcı falan olduğunu düşünmüyorum, ama insanları yönlendirmekte iyi olduğunu inkâr edemezsin."

Arlen homurdandı. "Sanırım, herkesin iyi olduğu bir şey vardır."

"Kız kardeşim, Çukurluları öpmek için zıplamak zorunda olmanın o kadar da kötü olmadığını söylerdi," dedi Renna.

"Her şey öyle başlamadı," dedi Arlen. "Sihir de üzerine düşeni yaptı. Sabah olduğunda güneş onu yakıp yok ediyor olabilir, ama sihrin dokunduğu şeyleri etkilemesine engel değil. Muhafazalı silahlar kırılmaz ya da körelmezler ve Ormancılar da neredeyse bir senedir geceleri içlerine sihir çekiyorlar. Yaşlıları gençleşiyor, gençleri de vaktinden önce yetişkinleşiyor."

Eliyle birini gösterdi. "Şu saçlarına ak düşmüş olanı görüyor musun?"

Renna onun işaret ettiği yere bakınca kolları ve bacakları damarlı kaslarla şişmiş bir adamın iki buçuk metrelik bir orman iblisiyle karşı karşıya olduğunu gördü. Kafasını salladı.

"Adı Yon Gray," dedi Arlen. "Çukur'daki en yaşlı adamdır. Saçları bir sene önce bembeyazdı. Zar zor yürümek için bile bastona ihtiyaç duyuyordu ve elleri titriyordu."

"Ciddi misin?" diye sordu Renna.

Arlen kafasını sallayıp tekrar işaret etti, bu kez Yon'un oyaladığı iblise arkadan saldıran genç ve iriyarı bir adamı gösteriyordu. "Ormancı Linder. En fazla on beş yaşındadır."

Ormancı iblislerinden biri iriyarı adamlardan birine elinin tersiyle vurup ayaklarını yerden keserek adamı birkaç metre geriye fırlattı. Sertçe yere çarparken adamın kazması elinden uçtu. Renna hiç kan görmedi, ama iblis tekrar saldırıya geçerken yerde yatan adamın kalkmak için hiç zamanı yoktu.

Renna hemen bıçağına davrandı, ama harekete geçmeye yeltenince Arlen omuzlarını tutup ona engel oldu. Renna ona sert bir bakış attı, ama Arlen başıyla olay yerini göstermekle yetindi. Renna dönüp baktığında devasa bir kurt köpeğinin iblisin sırtına atladığını gördü, köpeğin kocaman çenesi iblisin sert ve boğumlu zırhından büyük bir parça koparıp altındaki yumuşak ete batarken nüvelik yere serildi.

O sırada kendini toparlayan adam kazmasını çatırtılı bir vuruşla nüveliğin kafatasına gömdü. Ağzı kara iblis irinine bulanan köpek adama bakınca, Renna'nın muhafazalı gözleri hayvanın ağzının sihirle parladığını gördü. Bu şu ana kadar gördüğü en büyük köpekti, en az iki yüz kilo olmalıydı, boğumlu koyu gri bir postu ve tamamen geri çekemeyeceği kadar büyük pençeleri

vardı. Ormancı'ya hırladı, ama adam gülüp hayvanın kulaklarının arkasını kaşıyarak karşılık verdi. Dövüşe koşarken ıslık çaldı ve köpek dişlerindeki irini yalayıp onu izledi.

"Yüce Yaratıcı!" dedi Renna. "Gecekurdu kadar büyük."

"Eskiden o kadar büyük değildi," dedi Arlen, "ama bir süredir iblis yiyor. Lanet olası köpek her gördüğümde daha da büyümüş oluyor."

"Gecekurtları da böyle mi büyüdüler?" diye sordu Renna.

"Sanırım," dedi Arlen.

Dövüşün en hararetli anında iki buçuk metrelik bir orman iblisi Ormancıların yanından geçip Tahta Askerlerin yanına geldi. Çığlık atmaya başlayan adamlar mızraklarını tamamen unutup muhafazalı kalkanlarını birbirine kilitlediler. Muhafazalar parlarken çıkan enerjiyle geriye doğru savrulup, korumaları gereken kadınlara çarptılar. Askerlerden biri dengesini tamamen yitirip yaylarına ok takılı iki kadınla birlikte yere düştü. Başka bir asker, oklardan biri yaydan fırlayıp zırhını delerek kalçasına saplanınca haykırdı.

Saldırısı geri püskürtüldüğünde dengesini kaybetmemiş olan orman iblisi ise, arada açılan boşluğa korkutucu bir hızla hamle yaptı.

Prens Thamos haykırdı ve korkusundan sıyrılarak duruma müdahale etmek için öne fırladı. Kolunu savurarak kalkanıyla iblisin pençelerini yakaladı ve sihir kıvılcımları çıkararak kalkanın üzerinden kaymalarına neden oldu, sonra da kısa mızrağını iblisin karnına sapladı. Renna sihrin silah üzerinden prensin koluna doğru akıp onu güçle doldurduğunu gördü.

Ustaca icra edilen bir saldırıydı, ama Thamos'un indirdiği darbe iblisin hayati bir yerine isabet etmemişti. Böylece sersemliğinden sıyrılan nüvelik dalları andıran kollarını tekrar ona doğru savurdu. Thamos ilk saldırıdan kafasını eğerek, ikincisinden de kalkanını kaldırarak kurtuldu. Bu sırada iblisin ağaç kabuğuna benzeyen kalın gövdesinden kurtarmaya çalıştığı mızrağının sapını elinden asla bırakmıyordu. Mızrağın ucundaki delici muhafazalar nüveliğin gövdesine rahatça saplanmıştı, ama onu geri çekmesine yardımcı olabilecek hiçbir şey yoktu.

"Böylesine güzel bir mızrak olmasına rağmen iyi muhafazalanmamış," dedi Arlen. "Prens akıllıdır, mızraktan vazgeçip işi kadınlara bırakacaktır." Gerçekten de birkaç kadın oklarını hazırlamıştı ve prens önlerinde olmasaydı çoktan nişan alırlardı.

Ama Thamos onları şaşırttı. Kükreyerek mızrağının sapını sıkı sıkı kavradı ve zırhlı botunu kaldırıp nüveliğin gövdesinin ortasına tekrar tekrar tekme atmaya başladı. Darbe muhafazaları botunun topuğunda parlayıp ışıldıyordu. Prens mızrağını gövdesinden çekip iblisi sırtüstü yere sererken nüvelik iyice hırpalanmış haldeydi. Prens hiç zaman kaybetmeden iblisin üzerine çıktı ve nihayet serbest kalmış olan mızrağını nüveliğin kalbine sapladı.

Sonra da güç almak için bir ayağını iblisin göğsüne koyup mızrağını irin fışkırtarak çıkardı ve dönüp bir çift Ormancı'ya dövüşlerinde yardım etmeye gitti. Mızrağını adamların mücadele ettiği iblisin sırtına saplarken uludu; iblise o kadar yaklaşmıştı ki zırhındaki muhafazalar bir anda parlayıverdi.

Renna'nın az önce gördüğü korkak adam kaybolup gitmişti, prens açıklıkta koştururken deli gibi haykırıyor, kendinden geçmişçesine ve güvenliğini düşünmeden dövüşüyordu.

Bir çığlık koptu ve sesin geldiği yöne dönen Renna bir orman iblisinin pençelerini Ormancılardan birinin göğsüne gömdüğünü gördü. Adam güçsüz bir balta darbesiyle iblisi bir adım geri savurdu, ama yere yığılırken silahı parmaklarının arasından kaydı.

Renna gerildi, ama Arlen çoktan koşmaya başlamıştı. Renna hızlı adımlarla onu takip etti, ama iblis adamı öldürmek için hamle yaparken ikisi de zamanında yardıma yetişemeyecekti.

Derken gözüne ani bir bulanıklık ilişti ve tanıdık bir sersemlik hissederken birden ince bir kız belirerek Renna'nın giydiğine çok benzeyen muhafazalı pelerininin başlığını geriye attı. Kızın üzerinde birbirinden uyumsuz parlak giysiler –bol bir pantolon ve bluzla dar bir yelek– vardı. Yere düşen Ormancı'nın yarısı kadardı ve devasa orman iblisinin karşısına çıktığında, gecekurduna tıslayan bir ev kedisi gibi görünüyordu. Yine de cesurca dikilip iblisin gözlerine baktı ve iblis pençelerini ona savurur-

ken kemanını kaldırıp yayını tellere koyarak bir dizi uyumsuz ses çıkardı.

İblis tiz bir ses çıkarıp pençesini ona doğru savurdu, ama kız kenara kaçtı ve yerde yuvarlanıp tekrar ayağa kalktı, bu sırada çalmayı asla bırakmadı. İblis pençeli ellerini kulaklarına götürdü ve tekrar tiz bir ses çıkararak geri çekildi.

Derken sersemletici bir bulanıklık daha geçer gibi oldu ve bu kez iblisin arkasında iriyarı bir kadın belirdi; muhafazalı ağır bıçağını savurup nüveliğin ince kollarından birini koparana kadar iblis ne olduğunu anlamadı. Yarasının acısı kemanın rahatsızlık veren sesleriyle birleşince iblisin dayanamayacağı boyuta ulaştı ve nüvelik ortamdan kaçıp Arlen ile Renna'ya doğru yaklaşmaya başladı. Arlen hiç tereddüt etmeden nüveliği boynuzlarından yakaladı ve kendisine doğru çekerken göğsüne bir ısı muhafazası çizdi. Sonra iblisi kenara savurdu ve nüvelik çığlık atan parlak bir alev topuna dönüşürken hemen yaralı Ormancı'nın yanına koştu.

Arlen'ın onlara doğru koştuğunu gören iki kadının da gözleri parladı, onu şaşkınlık ve biraz da korkuyla karşıladılar. Şaşkınlığından ilk kurtulan, iblisin kolunu koparan oldu.

"Geri dönme vaktin gelmişti," dedi, yaralı adamın yanında diz çöküp yaralarını tedavi etmek için önlüğünün cebinden birkaç malzeme çıkarırken. Bu sırada genç kız ağzı açık bir şekilde Arlen'a bakmaya devam etti.

Arlen'ın dudakları büküldü. "Seni de görmek güzel, Darsy." Kıza baktı. "Sen müziğine bak, Kendall." Çenesiyle kızın kemanına işaret ettikten sonra, Otacı'nın yanında diz çöktü. Kendall sırtını dikleştirdi, kemanını boynuna götürüp etrafta başka tehlike olup olmadığına baktı.

Ormancı boğuk bir şekilde öksürüp Arlen'ın yüzüne kan sıçrattı ve hareketsizleşti. Arlen bunu umursamadı, Darsy yaralarını incelerken adamı sabit tutmakla yetindi.

"Lanet olsun," diye fısıldadı Otacı. Adamın göğsünden beline doğru üç derin kesik iniyordu ve her yeri kan içindeydi. "Yapabileceğimiz bir şey yok."

"İblis pisliği!" dedi Arlen ve adamın ilk yarasını tutup birleş-

tirirken diğer eliyle havaya bir dizi muhafaza çizdi. Çalışırken etraflarını hafif bir aydınlık sardı, ölümcül yaralar kapanırken Darsy ve genç kız şaşkınlıkla ona baktılar.

Adam aniden derin bir nefes aldı ve doğrulmaya çalışırken tekrar tekrar öksürdü. Arlen elini adamın göğsüne koyup onu yerde tuttu. Ormancı gözlerini açıp Arlen'a baktı. "Geri dönmüşsün," dedi boğuk bir sesle.

Arlen gülümsedi. "Elbette, döndüm, Ormancı Jow."

"Bizi terk ettiğini söylediler," diye fısıldadı Jow, "ama ben inancımı hiç yitirmedim."

Arlen'ın dudakları gerildi, ama eğilip adamı bir çocuk gibi kaldırdı ve muhafazalı çemberin güvenliğine taşıdı. Orada bir Rahip vardı, yağmur bulutunu andıran gri sakallı yaşlı bir adamdı. Sade kahverengi giysilerinin üzerine kalın bir cüppe giymişti. Cüppesinin üzerine Rahipler sınıfının sembolü olan çarpık bir asa ve onun etrafına da koruma muhafazaları işlenmişti. Adam Arlen'ı görünce gözleri kocaman oldu, ama hemen bir Rahip yardımcısıyla yanına geldi ve Jow'u alıp açılır kapanır brandasında Rahip asasının resmini taşıyan muhafazalı bir çadıra götürdüler. Uzaklaşırken adam gözlerini Arlen'dan ayırmadı. Derken, üzerine muhafazalar işlenmiş cilalı altın ağacı asasıyla dakikalar sonra çadırdan çıktı ve çemberin güvenliğinden dışarıyı izledi.

Savaş artık hafifliyordu. Bir dövüşten diğerine koşan prens, birden rakipsiz kaldığını fark etmişti. Nefes nefese etrafına bakındı ama hiçbir tehdit göremeyince şiddetli bir şekilde titreyerek birden mızrağına yaslandı. Adamları anında yanına koşup etrafını sararak dışarıdan görülmesini engellediler. Renna zırhlı sırtların oluşturduğu çemberin içinde birinin öğürdüğünü duyabiliyordu.

"Hep böyle olur," dedi Darsy. "Kanı kaynadığında konttan daha acımasız biri yoktur, ama kanı yavaş kaynar ve en sonunda da kesilen bir ağaç gibi yere devrilir."

"Utanılması gereken bir şey değil," dedi Arlen. "Ben de birçok kez kendimi böyle hissettim. Gece vakti dışarı çıkıyor olması bile çok şey ifade ediyor..." Duraksadı. "Kont mu?"

Darsy başıyla onayladı. "Onu 'Ormancı Çukuru ve Çevresinin Lordu' ilan eden süslü bir fermanla geldi, beraberinde bir buçuk kilometre boyunca uzanan bir dizi yük arabası da vardı. Askerler de. Binden fazla, çoğu okçuydu, Krasialılara karşı destek oluşturmak için gelmişler. Şimdiden ona bir kale yapmaya başladılar. İnsanlar gelen yiyecekler ve battaniyeler için ona o kadar minnettar kalmıştı ki, kimse karşı çıkmadı, özellikle de Leesha ve senin nereye gittiğinizi Yaratıcı'dan başka kimse bilmediği için."

"Çukur'u öylece ona mı verdiniz yani?" diye sordu Arlen.

"Başka seçeneğimiz yoktu," dedi Darsy. "Ama o kadar da kötü değil. Thamos işini bilen insanların işlerini yapmalarına izin veriyor, üstelik kimse onun getirdiği yardımı ya da hiçbir şeyi olmayan insanlara verdiği umudu inkâr edemez."

Dövüş bitmişti, ama Ormancılar sistemli bir şekilde açıklıkta dolaşıp öldürdükleri iblisleri doğrularken Renna Arlen'ın eğitimini görebiliyordu. İblisler sihirli bir şekilde hızla iyileşirlerdi ve muhafazalı silahlara karşı bile, ölüm ya da uzuv kopması olayları hariç, birkaç dakika içinde iyileşebilirlerdi. Ölmüş gibi görünen iblislerden birçoğu Ormancılar yaklaştığında çığlık atarak pençelerini savurdu ya da kaçmaya çalıştı. Adamlar onları hemen yere sabitlediler. Ormancılar boyunlarının etrafındaki kalın zırhlı çıkıntıları keserken nüvelikler delice çırpınıyordu. Küçük bir orman iblisinin başını koparmak bile birkaç balta darbesi gerektiriyordu ve Testere Samm bile bütün gücünü kullanmak zorunda kalıyordu.

Renna Arlen'la kadınların yanında durdu ve kadınların baş döndürücü muhafazalı pelerinlerini süzdü.

"Onların pelerinlerini de mi muhafazaladın?" diye sordu Arlen'a, yereceği cevaptan korkarak.

Darsy aniden kafasını çevirdi, Renna'yı ilk kez fark ediyordu, özellikle de elbisesinin halini ya da daha doğru bir ifadeyle "olmayan" elbisesini... Renna'nın omuzlarına bakarken burun delikleri genişledi. Sonra pelerininin kenarını tutup ışıkta daha iyi görebilmek için kaldırdıktan sonra hiddetle Arlen'a döndü ve tombul parmağını yüzüne doğru salladı.

"Görünmezlik Pelerini'ni başkasına mı verdin?! Sahibe Leesha'nın buna ne kadar vakit harcadığını biliyor musun? Kendi pelerinine harcadığından daha çok! Ona teşekkür bile etmedin, bir kez bile giymedin! Şimdi de ona hakaret ediyorsun–"

"Hey, aptal aptal konuşma, inek karı!" diye bağırdı Renna, pelerininin eteğini Darsy'nin elinden kurtarıp ikisinin arasına girerken. "Onunla sakın bu şekilde konuşma!"

"Yoksa ne olur?" diye sordu Darsy, Renna'nın üzerinde yükselip burunları neredeyse birbirine değecek gibi olana kadar eğilirken. "Bu seni ilgilendirmez, kız, o yüzden çeneni kapat, yoksa seni dizimin üzerine yatırır döverim."

Darsy bir Otacı olabilirdi, ama Renna nerede görse bir savaşçıyı tanırdı. Kadın ondan yirmi santimetre daha uzundu ve yağla değil, kasla dolu iriyarı bir cüssesi vardı. Diğer savaşçı kadınlar gibi o da bol bir pantolon giymişti, muhafazalı ağır bıçağı ise tırpan gibi içe doğru kıvrılıyordu. Kalın otların saplarını koparmakta kullanılabileceği gibi bir iblisin uzuvlarını koparmakta da kullanabilirdi. Tutma yeri oldukça aşınmıştı.

Ama Renna onu boğazından kavrayıp sıkmaya başladığında bunların hiçbirinin önemi kalmadı. Darsy mücadele edip çırpındı, kocaman erkeksi elleriyle Renna'nın kolunu itti, ama en ufak bir başarı sağlayamadı, yere sabitlenmiş kalın bir demir parmaklığı itiyordu sanki. Derken sert bir yumruk savurdu, ama Renna darbeyi rahatlıkla savurdu ve Darsy'nin bileğini sıkıca tutup kolunu dümdüz çekerek bunu kendi avantajını artırmak amacıyla kullandı. Darsy'nin yüzü kıpkırmızı olmuştu, boynundaki damarlar gittikçe şişiyordu.

"Bu kadarı yeterli, Ren!" diye çıkıştı Arlen onun kollarını tutarak. İyice sıkınca Renna iki elinin de gücünü kaybetti. Arlen onu et doğrama tahtasını koklamak için tezgâha çıkan bir kedi kadar kolay bir şekilde kenara çekti.

"Yangını o başlattı," diye çıkıştı Renna ve tıpkı Darsy'nin ona karşı mücadele ettiği gibi Arlen'ın demir ellerine karşı mücadele etti. "Sen de gördün."

"Evet," diye kısık bir sesle doğruladı Arlen. "O başlattı. Ama bu birini öldürmek için yeterli değil. Yoksa Dere'de seni öldürmeye çalışanlar haklılar mıydı?"

Başından aşağı bir kova soğuk su dökülmüş gibi hisseden Renna anında mücadele etmeyi bıraktı. Arlen elbette haklıydı. Renna, Harl'ı kendi bıçağıyla bıçakladığında adamın bunu hak ettiğini çok az kişi inkâr edebilirdi, ama bu Harl değil, Ormancı Darsy'ydi.

Yine de bir yanı kadının kanını dökmek istiyordu. Derin bir nefes alarak bu hissi kabullendi ve geçip gitmesine izin verdi. Arlen sakinleştiğini hissedince onu hemen bıraktı.

"İyi misin?" diye sordu, kesik kesik soluyarak boğazını ovuşturmakta olan Darsy'ye.

"İyiyim," dedi kadın boğuk bir sesle.

Arlen sert bir hareketle başını salladı. "Öyleyse, eşyalarımla ne yaptığımın sadece beni ilgilendirdiğini aklından çıkarma. Leesha da ilişkileri hakkında dedikodu yaptığını duysaydı, bundan hiç hoşlanmazdı."

"Pekâlâ." Darsy öksürdü. "Bu konuda haklı olabilirsin." Renna'ya döndü. "Annem görgü kurallarını kafama sokmaya çalıştı, ama pek başarılı olamadı."

Renna homurdandı. "Sanırım ben de pek dostça davranmadım."

Bu sırada genç kız boğazını temizleyince bütün gözler ona döndü. Yaklaşık olarak on yedi yaşındaydı ve çok güzeldi, ama yakından bakınca Renna kızın bluzunun yakasından yukarı doğru çıkan kalın yara izleri olduğunu gördü. Bir keresinde ölüme çok yaklaşmıştı. Hem de çok. Ve müziğiyle nüvelikleri etkileyebiliyordu. Renna, Arlen'ın kızıl saçlı Jonglör'le ilgili hikâyelerine şüpheyle yaklaşmış olabilirdi, ama bu seferkini kendi gözleriyle görmüştü.

Arlen gülümseyerek kızı selamladı. "Artık keman çalmakta daha iyisin, Kendall. Görünüşe bakılırsa, Rojer seni ve çırakları çok çalıştırmış."

Kendall bakışlarını yere çevirdi, gözlerinde hüzün vardı.

"Rojer aylardır yok," dedi Darsy, sesi hâlâ boğuktu ama giderek güçleniyordu. "Sahibe Leesha'yla Rizon'a gitti. Diğer çıraklarıysa iblislerle savaşmaktan ziyade makarayla oynamayı tercih ediyorlar." Kendall'ın omzunu hafifçe yumrukladı. "Ama küçük

kemancı cadımız hariç. O, bir düzine mızraklı adama bedel." Kendall bakışlarını yerden ayırmadı, ama Renna kızın solgun teninin kızardığını ve dudaklarına belli belirsiz bir gülümsemenin yerleştiğini görebiliyordu.

"Leesha gideli ne kadar oluyor?" diye sordu Arlen.

"İki ay önce Krasialılarla birlikte gitti," dedi Darsy.

Arlen homurdandı. "Doğru öyleyse? Jardir Çukur'a gelip onu götürdü demek?"

"Bir bakıma," dedi Darsy.

Arlen kaşlarını çattı. "Bu ne demek oluyor?"

Darsy derin bir nefes alıp ona baktı. "Ona evlenme teklif etti."

Arlen'ın gözleri kocaman oldu, ağzı açık kalmıştı. Yüz ifadesini hemen kontrol altına alsa da gün gibi ortadaydı işte. Etrafını saran sihir aurası bile dikkat çekici ölçüde değişmişti, yüzeyi ateşe atılmış körpe dallar gibi çıtırdayıp çatlıyordu.

Renna daha önce Arlen'ı hiç bu kadar şaşkın görmemişti ve bunu nasıl değerlendirmesi gerektiğini bilmiyordu. Leesha Kâğıt Arlen için geçmişte kalmış olabilirdi, ama kadının hâlâ onun üzerinde etkisi vardı.

Arlen öne doğru eğildi, yüzü son derece sakindi ama gözleri deliciydi. "Bana Leesha'nın Ahmann Jardir'le evlenmeye gittiğini mi söylüyorsun? O yalancı, namussuz, katil, Nüve'nin oğluyla mı? Bana söylemeye çalıştığın bu mu, Ormancı Darsy?" Kısık sesi konuştukça yükseldi. Renna bir kez daha etraftaki sihrin Arlen'a hücum ettiğini gördü, muhafazaları parlamaya başlamıştı. Darsy tıslayan bir yılanın yanından uzaklaşıyormuş gibi ondan uzaklaştı.

"Teklife evet demedi!" dedi Darsy, neredeyse bağırır gibi bir sesle. "Ayrıca aptal falan da değil. Jardir'in güneye neler yaptığını görmek için bunu bir bahane olarak kullanacağını söyledi. Jardir'in birliklerini saymak ve yöntemlerini öğrenmek için... Üstelik yalnız gitmedi. Rojer, Gared, Wonda ve anne babasını da ona göz kulak olmaları için yanına aldı."

"Fark etmez," dedi Arlen. "Gitmiş ve yanında babasını da götürmüş olması, Krasialılar için Erny'nin onu satışa çıkardığı ve parasını verecek kişiyi beklediği anlamına geliyor."

Darsy kaşlarını çattı. "Böyle söylemeye nasıl cüret edersin! Sahibe Leesha alınıp satılabilecek bir inek değil!"

"*Onlar* için öyle!" diye çıkıştı Arlen. "Krasialılar kadınlarına özgür insanlar gibi davranmazlar. Düşes ya da sütçü olması fark etmez, kadınlar o insanlar için alınıp satılabilen mallardır. Ayrıca hiç kimse, aklına bir ödülü koyan İblisdölü Ahmann Jardir'den daha fazla para teklif etmez, Ormancı Darsy. Hiç kimse."

Darsy'nin havası söndü, içindeki kavgacılık kayboldu ve kafasını salladı. "Ona gitmesinin aptalca olduğunu söyledim, ama beni dinlemedi. Bir iblis kadar inatçı." Yüzünde acılı bir ifade belirdi, değerli hanımının hatalı olduğunu itiraf etmek onu üzmüştü sanki. Renna yere tükürdü. Darsy irkildi, ama hiçbir şey söylemedi.

"En azından şimdilik tehlikede olduğunu sanmıyorum," dedi. "Ondan düzenli olarak mektup alıyorum ve mektuplarındaki şifreler onun ve diğerlerinin iyi olduğunu söylüyor. Krasialılar içinse söyleyebileceğim tek şey, çok iyi Ulakları olduğu."

"Şifreler mi?" diye sordu Arlen.

"Sana onun aptal olmadığını söyledim," dedi Darsy en sonunda Arlen'ın gözlerine bakarak. "Sahibe Leesha göndereceği mektupların Krasialılar tarafından okunacağını tahmin etmişti, bu yüzden bana ezberlemem için bazı kelimeler ve kalıplar verdi, böylece eğer ona herhangi bir dayatmada bulunsalar bile Krasialılar ile arasındaki ilişkinin boyutunu bana bildirebilecekti. Şimdilik, Jardir sözünde duruyor gibi görünüyor, ama ordusunun Rizon'un her yerine dağıldığını ve sayılamayacak kadar çok olduklarını söylüyor. Senden bahsetmememizi özellikle istedi, ama dönüşünü haber verecek bir şifre bıraktı."

"Ona söyle," dedi Arlen, "ayrıca ona hemen Çukur'a dönmesi gerektiğini de söyle. Bekleyemeyecek haberler olduğunu ve onları iletmek için mevcut şifrelerin uygun olmadığını söyle."

"Sana karşı çıkmayacağım," dedi Darsy. "Yaratıcı hiçbir zaman kasaba Otacısı olmamı istemedi."

"Zor zamanlar yaşıyoruz, Ormancı Darsy, o yüzden üzerine düşen sorumlulukları yüklenmelisin," dedi Arlen. "Yeni ayla

birlikte kötü bir şey olacak. Jardir o şeyin yanında kulağımızın dibinde vızıldayan bir at sineği gibi kalır."

Darsy'nin yüzü soldu. "Ne?"

Arlen bu soruyu duymazdan geldi. "Gared gittikten sonra Ormancıların sözcüsü kim oldu?"

"Kim olabilir?" diye sordu Darsy. "Elbette, Butcher'lar. Yeni kont bile o muhafazalara bulaşmaması gerektiğini biliyor. Onlara kraliyet adına siparişler verdi, ama henüz onlardan zaten yapmayı planlamadıkları herhangi bir şey yapmalarını istemedi."

Bu sırada güçlü bir havlama sesi duyuldu ve sihirle parlayan ağır bir nesne Arlen'ın üzerine doğru hücum etti. Renna bıçağını çekti, ama Arlen kocaman kurt köpeği üzerine atlarken dizlerinin üzerine eğilip kollarını açtı. Hayvan yüzünü yalarken kahkahalara boğuldu.

"Bu kırmaya arkandan yavaş yavaş yürümeyi hâlâ öğretmedin mi, Ormancı Evin?" diye sordu köpeğin yaklaşan sahibine.

"Gölge ancak istediği zaman arkamdan yürür," diye yanıtladı Evin. "Geri dönmene sevindim."

"Brianne ve çocuklar nasıl?" diye sordu Arlen devasa köpeğin sırtını okşarken.

"Çocuklar yabani otlar gibi hızla büyüyor," dedi Evin. "Callen yakında bir Ormancı olacak, Brianne da başka bir bebeğe hamile. Bu kez kız olması için dua ediyoruz." Merakla Arlen'a baktı.

Arlen içini çekti. "Bebek bebektir, Evin. Bir Yaratıcı'nın benim mesajlarımı aldığına ikna olmak şöyle dursun, böyle bir Yaratıcı'nın varlığına bile ikna olmuş değilim. Eğer kız olursa, annesi kadar güzel olmasını dile, yeter."

Herkes ona şaşkınlıkla baktı, Arlen'ın şaka yapmış olabileceğine inanamıyorlardı sanki, ama o sırada Evin kahkaha atınca diğerleri de neşeye katıldı ve gerginlik dağılmış oldu.

Darsy boğazını temizleyerek Arlen'ın dikkatini çekti ve başıyla savaş alanını gösterdi. Renna dönüp bakınca kontun onlara doğru yaklaştığını gördü. Adam ipek bir mendille ağzını siliyordu, ama adımları kararlıydı. Arkasında biri erkek, diğeri kadın olmak üzere iki savaşçı vardı.

"Dug ve Merrem Butcher," diye mırıldandı Arlen Renna'ya. "Ormancı Çukuru Muharebesi'ne kadar gerçekten kasaplardı."

Butcher'ların ikisi de cüsseliydi, kalın kolları yara izleriyle doluydu ve yüzlerinde yanıklar vardı. Dug kel ve terliydi, üzerinde iblis irinine bulanmış kalın deriden zırhlı bir kasap önlüğü vardı. Darsy gibi Merrem de etek izlenimi veren bol bir pantolon giymişti. Deri korsesi Dug'ın önlüğü gibi zırhlıydı ve o da irine bulanmıştı. İkisi de bir ineği devirebilecek kadar güçlü görünüyorlardı. Kemerlerindeki ağır satırlar Harl'ın domuz keserken kullandığı satırlardan pek farklı değildi, ama bunlar yoğun bir şekilde muhafazalanmıştı ve Renna uzun bir süredir hayvan kesmek amacıyla kullanıldıklarını sanmıyordu.

Kasaba konseyine giden Sözcüler gibi iftiharla yürüyorlardı. Ormancıların geri kalanıysa, kan, ter ve iblis irini içinde arkalarından onları izliyor, yürürken güçlü bir sihirle parlıyorlardı. Hepsi Renna'dan uzun boyluydu. Heyecanlı bir şekilde fısıldaşıp Arlen'a işaret ederken havaya muhafazalar çiziyorlardı. Tahta Askerler ise, buna tezat oluştururcasına, kontun arkasında hemen düzgün bir sıraya dizilmişti, mızrakları ellerinde ve sırtları dimdikti, prensleri için her an birini öldürmeye hazır görünüyorlardı.

Kont Thamos Çukurlular kadar uzun boylu değildi, ama sihirle ışıldayan parlak zırhıyla bunu fazlasıyla telafi ediyordu.

Kont işitebilecek mesafeye gelmeden önce Darsy çabucak, "Çukur'daki hiç kimse yaptıklarını unutmadı," dedi. "Ormancılar Dövmeli Adam nereye derse oraya giderler."

Arlen kafasını salladı. "Açıklık getirmek istediğim ilk şey bu 'Dövmeli Adam' lafı."

Thamos arada saygılı bir mesafe bırakarak Arlen'ın önünde mağrurca durdu, bu sırada karşısında Renna'nın daha önce fark etmediği daha kısa bir adam belirdi. Adam zırh giymişti ve sırtına bağlı kısa bir mızrak vardı ama savaşçıya benzemiyordu. Hem silah hem de zırh kullanışlı olmaktan ziyade süse benziyordu. Adamın elleri pürüzsüzdü, muhtemelen mızrak taşımaktan ziyade tüy kalem tutmaya daha alışıktı. Cüppesine iki amblem işlenmişti, sarmaşıkların sardığı bir taht ve tahta bir asker. Eğilerek selam verdi.

"Ormancı Çukuru'nun Kontu, Tahta Askerlerin Mareşali, Angiers Dükü Rhinebeck'in kardeşi ve Angiers Nehri ile güney sınırları arasındaki bütün toprakların ve halkların lordu Kont Thamos'u takdim edebilir miyim?"

Thamos, Arlen'a baktı ve ona belli belirsiz bir selam verdi. Renna saraylılara özgü kurallarına dair hiçbir şey bilmiyordu, ama bir pürüz gördüğünde anlardı. Gülümsedi, Arlen'ın adamı bozmasını görmek için sabırsızlanıyordu.

Ama Arlen yere kadar eğilerek selam verince şaşırdı. "Kont Thamos," dedi Arlen herkesin duyabileceği kadar yüksek bir sesle. "Topraklarınızda acı çeken sığınmacıların yardımına koştuğunuz için teşekkür ederim. Geceleri Ormancılara destek olarak Çukur'u şereflendiriyorsunuz."

Thamos bir entrika bekliyormuş gibi gözlerini kıstı, ama Arlen tekrar yerlere kadar eğilerek selam verdi. "Birbirimize doğru düzgün takdim edilmedik," dedi, Darsy'ye Butcher'lara ve bütün kalabalığa bakarak. "Aslına bakarsanız, hiçbirinizle tanışmadım. Ben Tibbet Deresi'nde Arlen Bales."

Sözleri üzerine bütün kalabalık sessizliğe gömüldü. Renna etrafına baktı ve herkesin nefeslerini tutmuş halde onun bir sonraki sözlerini duymayı beklediğini gördü.

Sessizlik sadece birkaç saniye sürdü, ama çok daha uzun sürmüş gibi geldi. Sonra herkes aynı anda konuşmaya başladı, kimsenin sözlerinin teker teker anlaşılamayacağı kadar büyük bir curcunaydı. Tahta Askerler bile kendi aralarında konuşmaya başlamışlardı.

Thamos durup Dug Butcher'a bakınca Dug kalabalığa doğru döndü. "Kesin!" diye kükreyip yaygarayı sonlandırdı. "Jonglör gösterisi yapmıyoruz burada!" Gürültü anında birkaç cılız homurdanmaya dönüştü, ama Renna insanların konuşmamak için kendilerini zor tuttuklarını görebiliyordu. Bu durum pek uzun sürmeyecekti.

Thamos dudaklarını büzüştürüp Arlen'ın sözlerini sindirdi. "Tibbet Deresi," diye homurdandı. "Demek Milnlisin. Euchor'un kulusun yani." Bu ismi dilinin ucundaki zehri tükürür gibi söylemişti.

Arlen omuzlarını silkti. "Bir haritanın üzerindeki çizgiler öyle söyleyebilir, ama doğrusu Euchor Tibbet Deresi'ni hiçbir zaman önemsemedi ve insanlar da bunun karşılığını verdi. Ben Dere'de büyüdüm, evet, ama ben kendi kendimin efendisiyim." Kontun gözlerinin içine baktı. "Nasıl sen bana ne yapacağımı söyleyemezsen, Euchor da söyleyemez."

Thamos gözlerini kıstı ve ikisi de bakışlarını birbirlerinden ayırmadı. Kont savaşta birkaç iblis öldürmüştü, hem vücudu hem de zırhı Nüve sihrine bulanmıştı. Renna adam nefes aldıkça etrafındaki halenin titrediğini görebiliyor ve kontun o sırada insani ölçüleri aşacak derecede hızlı ve güçlü olacağını biliyordu. Ayrıca etrafını saran sihrin ona saldırıya geçmesi için haykırdığını da...

Normalde olsa endişelenebilirdi, ama bütün gücüne rağmen, kont, Arlen Bales'le karşı karşıya duruyordu. Arlen'ın tenindeki dövmeler artık şiddetli bir şekilde parlıyordu. Renna bunun kasıtlı olup olmadığını bilmiyordu ama kalabalığın üzerindeki etkisi açıktı. Ormancıların çoğu mırıldanıp havaya muhafazalar çizmeye başladılar.

Kont ve Arlen dişi bir köpek uğruna kavga etmek üzere olan iki köpek gibi duruyordu, ama Arlen'ın dişleri daha büyüktü ve sürünün sadakatine sahipti. Etraflarında, Ormancılar ellerini aletlerine götürürken, Tahta Askerler gergin bir şekilde kımıldandılar.

Arlen gerginliğe aldırmayıp sempatik bir gülümsemeyle göz temasını bozdu. Renna'ya dönüp selam verdi ve tecrübeli bir el hareketiyle ona işaret etti. Çoğu zaman görgü kurallarını umursamıyor olabilirdi, ama onları bildiği açıktı.

"Arkadaşımı tanıştırmadığım için özür dilerim," dedi. "Bu Renna Tanner, o da Tibbet Deresi'nden." Doğrulup Thamos'un başının üzerinden etraftaki Ormancılara baktı. "Kendisi nişanlım olur."

Renna bir kez daha herkesin ağzının açık kaldığını gördü, ama bu kez onun ağzı da açık kalmıştı. Arlen'ın bunu bu insanların karşısında yüksek sesle söylemiş olması karşısında nişanlılıkları bir dakika öncesine kıyasla gözüne daha gerçek görünmeye başlamıştı. Arlen Bales'in nişanlısıydı. Tekrar.

Bu kez, Thamos kendini daha çabuk toparladı ve Renna'nın karşısına geçip eğilerek selam verdikten sonra elini tutup nazikçe öptü. "Sizinle tanışmak bir onur, Bayan Tanner. İlk olarak sizi benim tebrik etmeme izin verin lütfen."

Renna izlediği Jonglör pandomimlerinden Hür Şehirler'de centilmenlerin leydilerin ellerini öptüğünü biliyordu, ama bunun yapılışına hiç tanık olmamıştı. Nasıl karşılık vermesi gerektiğini bilmediği için kaskatı kesildi. Yüzünün kızardığını hissetti ve gecenin sağladığı karanlığa minnettar oldu. En sonunda, "Te-teşekkür ederim," diyebildi.

Thamos doğrulup Arlen'a döndü. "Pekâlâ," dedi kısık bir sesle, "eğer etraftaki hödükleri şaşırtmayı bitirdiysen biraz baş başa görüşebilir miyiz?"

Arlen başıyla onaylayınca, kontun yaveri iki lideri alıp açıklığın muhafazalı kısmının ortasındaki kalın bezden yapılma geniş çadıra götürdü. Çadırın içi kürk halılar, dört direkli kocaman bir yatak ve etrafı bir düzine sandalyeyle çevrili geniş bir masayla zenginçe döşenmişti. Masanın başında Renna'nın ancak taht olarak tarif edebileceği bir şey vardı, yüksek bir arkalığı ve sarmaşık oymalı dirseklikleri olan, cilalı ahşaptan yapılmış ağır bir mobilyaydı. Renna'nın o zamana kadar gördüğü en büyük sandalyeydi ve odadaki diğer sandalyeler onun yanında ufak kalıyordu. Thamos parlak zırhı ve etrafını saran sihir katmanıyla masasına doğru yürüyüp tahtına otururken, Yaratıcı'nın ta kendisi gibi görünüyordu.

Birkaç saniye sonra, Thamos'un yaveri Arther boğazını temizledi ve Renna'nın Ormancı Jow ve diğer yaralılarla ilgilendiğini gördüğü Rahip için çadırın kapağını açık tuttu. Adam elinde muhafazalı asasını taşıyordu, ama sakalları ağarmış olmasına rağmen sırtı hâlâ dimdikti ve destek almaya ihtiyacı yokmuş gibi görünüyordu.

"Angierslı Kılavuz Pether'ın yönetiminde Baş Engizisyoncu Rahip Hayes," diye duyurdu Arther. Arlen kaşlarını çatınca Renna onun adama güvenmediğini anladı.

"Hatırladığım kadarıyla, Rahip Jona'nın yerini alması için gönderilmişti," dedi Arlen sanki duyuruyu kont yapmış gibi Thamos'a bakarak. "Jona sizin engizisyonunuza mı geçti?"

"Bu Yaratıcı'nın Rahiplerini ilgilendirir, seni değil," diye sertçe araya girdi Rahip Hayes.

Arlen alaycı bir ses çıkararak yan gözle Darsy'ye baktı.

"Onu haftalar önce alıp götürdüler," dedi Darsy. "Vika çok endişeleniyor, ama ona eşlik etmesine izin vermediler ve ne kadar yalvarsa da, o zamandan beri ondan hiç haber alamadı." Başıyla çaktırmadan Thamos'a doğru işaret etti.

Arlen konta baktı, ama Thamos çaresizce ellerini açtı. "Rahip Hayes'in söylediği gibi, bu Rahipler Konseyi'ni ilgilendiren bir mesele. Benim elimde değil."

Arlen kafasını iki yana salladı. "Yeterli değil. Kocasından haber almak ve onun iyi olduğunu bilmek bir kadının en doğal hakkıdır. Ha bu arada, umarım Rahip Jona iyi durumdadır!"

"Bu ne cüret!" diye çıkıştı Rahip Hayes. "Sırtında bir Rahip cüppesi taşıyor olabilirsin ama bizim sınıfımızdan değilsin, ayrıca senin gerçekten–"

"Gerçekten ne?" diye meydan okudu Arlen.

"Yeter!" dedi Kont Thamos. "Yarın bir Ulak, Sahibe Vika'nın mektubuyla yola çıkacak ve bir hafta içinde kocasının yanıtıyla geri dönecek. Eğer kocasını ziyaret etmek istiyorsa, ona eşlik edecek biri bulunacak."

Rahip Hayes konta dik dik baktı. "Majesteleri–"

Thamos, "Artık senin öğrencin değilim, Rahip," diyerek onun sözünü kesti. "Bana vaaz vermeyi bırak. Konseyin benim yönetim anlayışımla ilgili bir sorunu varsa, kardeşimle görüşüp onun kime kulak vereceğini görebilirler."

Bir süre bakıştılar ve Hayes kafasını sallayıp eğilerek selam verdi. "Majesteleri nasıl isterse."

Thamos homurdandı. "Güzel." Arlen'a baktı. "Meseleyi kapanmış kabul edebilir miyiz, yoksa benim için başka üstü kapalı tehditlerin var mı? Kutsal Kitap'tan vaazlar veren küçük bir köy Rahip'inden daha büyük dertlerimiz var."

Arlen başıyla onayladı. "Hem de çok daha büyük, Majesteleri. Nüvelikler gösterdiğimiz direnişten sıkıldılar. Geri çekilip var güçleriyle üzerimize saldıracaklar."

"Gelsinler bakalım," diye atıldı Merrem. "Nüve'deki bütün

iblisler yarım akıllı. Onlardan o kadar büyük bir şenlik ateşi yakarız ki Yaratıcı bile görür."

Dug aynı fikirde olduğunu belirtircesine homurdandı, ama Thamos hiçbir şey söylemedi ve uçlarını birleştirdiği parmaklarının üzerinden Arlen'a baktı.

"Nüve'nin üzerimize saldığı şeyin henüz çok küçük bir bölümünü gördük, Merrem," dedi Arlen. "Bir haftadan kısa bir süre önce, ben ve Renna ikimizden de oldukça zeki bir iblisle karşılaştık. Bir zihin iblisi. İstediği şekle bürünebilen bir koruması vardı ve zihin iblisi ortalıktayken, diğer iblisler farklı davranmaya başladılar."

"Nasıl farklı?" diye sordu Dug.

"İyi generalleri olan askerler gibi," dedi Arlen. "Peşimden bir grup orman iblisi gönderdi ve pençeleri muhafazalarımı delemeyince bana sopalarla saldırdılar."

"Korkunç," diye ürperdi Merrem ve Dug halıya tükürdü. Renna Thamos'a baktı, ama kont fark etmemiş görünüyordu. Rengi kül gibi solmuştu ve Renna adamın korkusunun kokusunu alabiliyordu. Bir dakika öncesine kadar çalımla gezinen o güçlü lidere, o vahşi savaşçıya ne olmuştu böyle?

"Annem bunu duymalı," diye mırıldandı Thamos bir süre sonra.

Herkes merakla ona baktı. Rahip Hayes kaşlarını çattı. "Anneniz mi, Majesteleri?" diye mırıldandı. Bunu diğerlerinin duyamayacağı kadar kısık bir sesle sormuştu ama Renna kelimeleri net bir şekilde duydu. Hisleri her geçen gün gelişiyordu.

Thamos irkildi, yüzünün rengi kısmen geri dönerken oturduğu yerde doğruldu. "Kardeşim," diye düzeltti. "Kardeşim, Dük Rhinebeck bunu hemen duymalı. Arther, bir Ulak hazırla!"

Arther kontun emrini yerine getirmek üzere harekete geçti ama Arlen elini kaldırarak ona engel oldu. "Korkarım daha kötü haberlerim var, Majesteleri. Zihin iblisleri düşüncelerinize ulaşıp onları tüketebilir, yaptığınız her şeyi bilebilirler. Hatta kontrolü ele geçirip vücudunuzu bir kukla gibi yönetebilirler."

"Yüce Yaratıcı!" diye haykırdı Merrem. "Böyle bir şeye karşı

nasıl savaşırız?" Kontun yüzü o kadar yeşildi ki, Renna her an kusabileceğini düşündü.

"Büyük muhafazalar onlara karşı dayanıklı," dedi Arlen. "Ve geri kalanına gelince, zihin iblisleri için muhafazalar var." Cüppesinden bir tomar parşömen ve bir muhafaza fırçası çıkardı. Fırça kolunun bir uzantısıymış gibi hızla büyük bir zihin muhafazası çizdi, sonra onu masadakilere çevirdi.

"Bu sembol onların zihin tecavüzlerini durdurabiliyor." Alnına yaptığı dövmeye ve artık karasapla yapılmış olarak Renna'nın alnını da süsleyen sembole işaret etti. "Zihin iblisleri ışığa diğer nüveliklerden daha duyarlı. Ay ışığı bile onları rahatsız ediyor. Sadece yeni ayda yeryüzüne çıkıyorlar. O üç gece boyunca, aktif bir büyük muhafazanın dışında kalan herkesin alınlarında bu muhafaza olmalı."

Darsy sembolün kıvrımlarında parmağını gezdirdi. "Gayet basit aslında. Baskılarını yapıp kasabanın her yanına asabiliriz."

Arlen başıyla onayladı. "Yapın." Butcher'lara baktı. "Siz de daha fazla savaşçı bulmak için acele edin ve Ormancıları akıllıca dövüşmeyi bilen nüvelikler için hazırlayın."

"Çok sayıda adamımız var," dedi Dug, "ama bu muhafazalı mızraklarını nasıl kullanacaklarını bilmeden etrafta koşturan birçok ham odun olduğu anlamına geliyor."

"Öğrenmek için üç haftaları var," dedi Arlen. "Elimden geldiğince yardım ederim, ama bu senin görevin, Dug Butcher. Senin ve Merrem'in..." Durup Thamos'a baktı. "Ve kontunuzun."

"Az önce iblis avcılarından oluşan koca bir ordudan vazgeçtiğine inanamıyorum?" dedi Renna atların yanına dönerlerken.

"Hiçbir zaman bir orduya önderlik etmek istemedim, Ren," dedi Arlen. "Bu günlerde, önderlik edeceğim bir ordunun mızraklarının ucunda siyahtan çok kırmızı olur. İnsanların gece gündüz bir arada olmaları gerekiyor. Ben araya girersem buna engel olurum. Taht Thamos'un olsun."

Renna'ya bakıp gülümsedi. "Gerekirse, onu her zaman tahtından indirebilirim."

Renna kahkaha attı ve yakınlardaki bir orman iblisi sesin gel-

diği yöne heyecanla bakıp kaynağını bulmaya çalıştı. Renna sadece on adım ötedeydi, ama muhafazalı pelerini üzerindeyken, fark edilmeden iblisin dibine kadar gidebilirdi.

Leesha'nın özenerek Arlen için yaptığı pelerin...

"Bu şeyi sevmememin bir sebebi olduğunu biliyordum," dedi Renna. Uzanıp kopçasını açtı ve pelerinin yere düşmesine izin verdi. İblis onu görünce çığlık attı ve hemen bulunduğu yere doğru koştu.

Renna nüveliğin gelmesine izin verdi ve kıpırdamadan bekleyip son anda kenara çekilerek bıçağını iblisin zırhındaki bir kat yerine sapladı.

Canavar yarasını tuttu, ama yarası ölümcül değildi ve şimdiden sihri hasarı iyileştirmeye başlamıştı. Tekrar Renna'ya doğru dönüp çığlık attı. Renna nüveliğin gözlerinin içine bakıp kollarını açarak bekledi.

İblis saldırıya geçtiğinde bu sefer daha temkinliydi, aralarına belirli bir mesafe koyarak dal gibi kollarını uzaktan savurmakla yetindi. Renna acele etmedi ve nüveliğin saldırılarını savuştururken gerilemekten çekinmedi. Arada sırada nüveliğin kollarına bıçağıyla hamle yaptı, ama o küçük kesikler iblisin canını hafifçe yakmaktan başka bir işe yaramıyordu.

Yine de, nüveliğin ayaklarını belirli bir şekilde yere basmasını bekledi. Derken, iblisin bir sonraki saldırısından sıyrılıp canavarın kendisini toplamasına izin vermeden sert bir hamle yaptı ve bıçağını Arlen'ın ona öğretmiş olduğu gibi nüveliğin sağ tarafındaki üçüncü ve dördüncü kaburgalarının arasına sapladı. Bıçağın ağzı iblisin kalbini delerken kalp atışlarını hissetti ve gözlerindeki ışık sönerken nüvelik ona saf sihir pompaladı.

Çırpınan orman iblisi pençelerini ona savurdu, ama Renna'nın tenindeki karasap muhafazaları sihirle ışıldayarak iblisi kendinden uzak tuttu. En sonunda, nüvelik yere yığıldı.

Renna Arlen'a baktı. "*Bu* iblis onu kimin öldürdüğünü biliyor."

Arlen ona alaycı bir ifadeyle baktı. "O öldü, Ren. Hiçbir şey bilmiyor."

Eğilip pelerini yerden aldı ve üzerine bulaşan toprağı silkeledikten sonra dikkatle katladı. "Gerçekten, bunu giymekten hiç-

bir zaman hoşlanmadım. Senin gibi ben de kendimi saklamaktan hoşlanmıyorum." Homurdandı. "Hiç birinden çok özenerek yaptığını bildiğin bir hediye alıp paketi açtığında aklından geçen ilk şey, *'Bu kişi beni hiç tanımıyor!'* oldu mu?"

Renna başıyla onayladı. "Babam doğum günümü kutlamak için bir fıçı Boggin Birası alıp hepsini kendi içerdi." Omuzlarını silkti. "Tannerlar hediye vermek konusunda hiçbir zaman iyi olmamıştır. En azından annem öldüğünden beri böyle."

"Nasıl öldü?" diye sordu Arlen kısık bir sesle. "Onu iblislerin öldürdüğünü duydum, ama kasabada hikâyeyi hiç anlatmadılar."

"Bilmiyorum," diye itiraf etti Renna. "İblislerin öldürdüğü kesin, ama muhafazalarda herhangi bir gedik yoktu – bahçedeydi. O gece annemle babamın büyük bir kavga ettiklerini hatırlıyorum. Küçük olduğum için pek önemsemedim, ama şimdi babamdan kaçtığını düşünüyorum. Ben de birkaç kez bunu yapmayı aklımdan geçirmiştim."

"Kaçmamana sevindim," dedi Arlen. "Kaçabileceğin bir yer varken kaçmak başkadır, ama eğer dışarı çıkmak zorundaysan, kaçarak ölmektense savaşarak ölmek en iyisi."

"Doğru," dedi Renna.

"Yine de, pelerin işe yaradı," dedi Arlen. "İkimiz de onun sayesinde nüveyi boylamaktan kurtulduk."

"Sanırım hayatımızı kurtardığı için Leesha Kâğıt'a teşekkür etmeliyim." Renna yere tükürdü.

"Bizi *sen* kurtardın, Ren," dedi Arlen. "O iblise yaklaşıp onu etkisiz hale getiren, pelerin ya da babanın bıçağı değildi. Zihin iblisi işimi bitirmeye daha önce hiçbirinin yaklaşamadığı kadar yaklaşmıştı, ayrıca geceleri ölümden birçok kez kıl payı kurtuldum."

Pelerini ona uzattı ve Renna başıyla onaylayarak pelerini aldı. Gülümsedi. "Leesha'nın bunu üzerimde görmesinin hoşuma gitmeyeceğini söyleyemem. İnsanlara bana öncelik verdiğini gösteriyor."

Arlen güldü. "Bazılarına. Geri kalanı için Leesha'nın çıraklarından biri gibi görünüyorsun." Renna kaşlarını çatınca Arlen kahkaha attı.

5. BÖLÜM

RAHİP HAYES

D.S. 333 YAZ
YENİ AYDAN 25 ŞAFAK ÖNCE

"Lanet olsun," diye homurdandı Arlen.

"Ne?" diye sordu Renna. Zor bir yolculuğun ardından atlarından inmişlerdi ve sık ağaçların arasından hayvanları yürüterek ucunda çıkıntılı bir kayalık bulunan küçük bir açıklığa varmışlardı.

"Biri gizlenme yerimi bulmuş." Arlen işaret etti.

Renna onun parmağını takip ederek kayalığa baktı, ama kafasını salladı. "Hiçbir şey göremiyorum."

"Orada," dedi Arlen. "Kapısını görmen için dibine kadar yürümen gerek. Girişindeki metal kapıyı mantar otuyla örtmüştüm, geri kalanı ise yosun ve çimenle kaplı."

Renna gözlerini kıstı. "Peki birinin burayı bulduğunu nereden biliyorsun?"

Arlen küçük kayalığın üzerinde ağırbaşlı bir şekilde duran kurumuş bir ağacın tepesinden süzülen ince dumana işaret etti. "O benim bacam. Şömineyi üç ay boyunca yanacak şekilde bırakmadım."

"İçeride önemli bir şey bırakmış mıydın peki?" diye sordu Renna.

Arlen omuzlarını silkti. "Birkaç yarım kalmış muhafaza sadece. Ormancılara katılan insanlar silahları ben daha onları muhafazalayamadan tüketiyorlardı, o yüzden hiçbir zaman doğru

düzgün bir zula oluşturamadım. Sadece başımı sokacak bir yerdi."

Tiz bir gıdaklama sesi duyuldu ve Arlen içini çekti. "Güzel ahırımı da nüveye batasıca bir tavuk kümesine çevirmişler."

"Şimdi ne olacak?" diye sordu Renna.

"Sanırım kasabada bir oda tutacağız," dedi Arlen yorgun bir sesle. "Yarından itibaren. Gece ya da gündüz, yüzümüzü gösterdiğimiz andan itibaren insanların başımıza üşüşmesine hazır ol. Her şey başlamadan önce birkaç saat uyumalıyım."

"Neden daha önce yaptığımız gibi kamp kurmuyoruz?" dedi Renna.

"Biz hayvan değiliz, Ren," dedi. "Bir yatakta uyumanın zararı yok, üstelik insanlarla tanışmaktan kaçınamayız."

Renna suratını buruşturdu. Bu gece avlanma fırsatı bulamamıştı ve kasabaya vardıklarında Arlen'ın haberi olmadan iblis etiyle beslenme şansının daha da az olacağını biliyordu. Gücü arttıkça iblis etine karşı duyduğu tiksinti azalıyordu. Açtı ve insanların yediği sıradan yiyecekler artık onu tatmin etmiyordu.

Ama Arlen'ın yüzündeki yorgun ifade onu alıkoydu. Arlen omuzlarında dünyanın yükünü taşıyordu ve Renna'nın ilerleyen günlerde ne olursa olsun onu desteklemesi gerekiyordu.

"Pekâlâ. Yarın." Arlen'ın yanına gidip elini tuttu ve onu öptü. "Bir çember oluştur, ben seni yorarım." Gülümsedi. "Ölü gibi uyursun."

Onu okşamaya başladığı anda Arlen'ın yüzündeki yorgunluk kayboldu. Zaten Renna ne zaman giysilerini çıkarsa hemen yorgunluğunu unutuyor, hiçbir zaman karşısındaki manzaradan tahrike kapılmayacak kadar yorgun olmuyordu.

Saatler sonra Renna uzanmış Arlen'ın nefes alışının horlamaya dönüşmesini dinlerken, onun kollarının arasından sıyrıldı. Duraksayıp Arlen'ın çemberdeki haline baktı. Çok küçük ve kırılgan görünüyordu. Bütün gücüne rağmen, nefes almaya ya da uyumaya ihtiyaç duymayacak kadar yenilmez değildi. Onu kollayacak birine ihtiyacı vardı. Güvenebileceği birine.

Güçlü birine.

Bıçağını çekip karanlığa doğru koştu.

Renna uyandığında yüzünde toprak vardı. Gece bir ara battaniyenin üzerinden yuvarlanmış olmalıydı. Tükürüp dalgın dalgın yüzünü ovuştururken esnedi. Henüz şafak sökmemişti ama sihrin gitgide zayıflayarak gölgelere kaçmasını izlerken gökyüzü normal görüşünü kullanabileceği kadar aydınlıktı.

Arlen çoktan kalkmıştı, üzerinde sadece *bido*'su vardı ve kendi kendine homurdanırken Alacakaranlık Dansçısı'nın eyer çantasını karıştırıyordu. "Onları buraya bir yere koyduğumdan eminim..."

Renna onu izlerken gülümsedi. Göreceği ilk şey Arlen Bales ise her sabah ağzı toprakla dolu bir şekilde uyanmaya razıydı. "Ne oldu?"

Arlen eyer çantasını karıştırmaya devam ederken ona baktı, yüzünü aydınlatan gülümseme Renna'nınkinin bir yansımasıydı. "Giysilerim. Aha!"

Karman çorman birbirine dolanmış birkaç parça giysi çıkardı, rengi solmuş bir kot pantolonla bir zamanlar beyaz olan bir gömleği silkeledi. Sonra onları giydi ve Renna giysilerin ona çok bol geldiğini görünce güldü. "Hâlâ babanın giysileri sana olmuyor mu?"

Arlen kemerini sıkıp gömleğinin kollarını katlarken alaycı bir şekilde baktı. "İnsanlar Ulaklık yaptığım dönemde cılız olduğumu söylerlerdi, ama yeterince yerdim. Sanırım o zamandan beri on kilo verdim." Elini dövmeli yüzünün üzerinde gezdirdi. "Hepsi bu." Eğilip pantolonunun bol paçalarını kıvırdı.

Sandaletleri düzgünce katladığı cüppesinin üzerinde duruyordu, hepsini eyer çantasına yerleştirdi. Eski bir çift deri bot çıkardı ama bir süre düşündükten sonra homurdanarak onları geri kaldırıp yalınayak kaldı.

Arlen'ı normal giysilerin içinde görmek tuhaftı. Gözlerini kısıp Arlen'ın Tibbet Deresi'nden hiç ayrılmamış olsaydı nasıl bir adam olabileceğini hayal etmeye çalıştı ama bu imkânsızdı. Önkollarını ve baldırlarını saran dövmeler –hele hele boynuyla yüzündekiler– düz bir gömleğin ve pantolonun altından çıkınca ortaya daha da karışık bir görüntü çıkıyordu. "Tüm bunlar ne?" diye sordu Renna.

"Başlığı gündüz yüzümü saklamama imkân verdiği ve insanlar seyahat eden Rahiplere bulaşmaya pek meyilli olmadıkları için cüppe giymeye başladım," dedi Arlen. "Ayrıca günbatımında çıkarıp atmak kolay oluyor."

Kafasını iki yana salladı. "Ama artık saklanmayacağım, üstelik cüppe de insanlara yanlış bir fikir veriyor. Ben Kutsal Adam falan değilim. Hem muhafazalarımı hızlı bir şekilde göstermem gerekirse..." Parmaklarını şıklattı ve bir anda sise dönüşünce giysileri yere düştü. Anında tekrar belirginleştiğinde bu kez üzerinde sadece *bido*'su vardı ve muhafazaları gözler önündeydi.

"Bu numara iblislerle savaşmak dışında da kullanışlı olabilir," dedi Renna sırıtarak.

Arlen gülümsedi. "Bazı şeyleri eski usul yapmak gerekir."

"Öyleyse, kasabaya olduğumuz gibi mi gireceğiz?" diye sordu Renna. "Nehirköprü'de olduğu gibi üstümü örtmemi istemeyecek misin?"

Arlen kafasını iki yana salladı. "Onun için üzgünüm, Ren. Çok sinirliydim. Senden bunu istemeye hakkım yoktu–"

"Ama istedin," diye sözünü kesti Renna. "Seni kızdıran bendim. Bunu sana karşı kullanmayacağım. Aklımı başıma getirmen iyi oldu."

Arlen bir anda açıklığı kat edip onu kollarının arasına aldı. "Sen de benim için aynısını yaptın. Hem de birçok kez." Güneş nihayet doğup güçsüz ışınlarıyla onlara dokunurken uzanıp Renna'yı öptü.

"Artık suratını asma, Ren," dedi Arlen. "Biz buyuz, insanlar ya bizi kabul eder ya da etmezler."

"Doğru söylüyorsun," dedi Renna ellerini onun tıraşlı kafasının pürüzsüz tenine koyup dudaklarını kendi dudaklarına doğru çekerken.

Çok geçmeden, Arlen onları Kurtarıcı Çukuru'na doğru yola çıkardı, yalınayak yürüyor ve Alacakaranlık Dansçısı'nı dizginlerinden çekerek ilerletiyordu.

"Yollar muhafazalı değil," dedi Renna.

"Hayır, muhafazalı," dedi Arlen. "En azından bir kısmı. Nüvelikler kasabanın büyük bir bölümünü yerle bir ettikten sonra,

birbiriyle kesişen bir dizi büyük muhafaza için daha geniş bir yerleşim planı yaptık, Ormancıların kuzeyde açtıkları gibi. Her çember bir öncekinden daha uzun sürüyor, ama on sene içinde hiçbir iblis pençelerini Çukur'un yüz kilometre yakınına basamayacak."

"Bu... inanılmaz," dedi Renna.

"Öyle olacak," diye ona katıldı Arlen. "Tabii Nüve bizi Cehalet Çağı'na geri göndermek için bir ordu kusarken tamamlanabilirse."

Bu erken saatte bile yollar ve patikalar kendi işine bakan insanlarla doluydu. Yanlarından geçerken Arlen bazılarına selam verdi, ama ne bir şey söyledi ne de durdu. Hepsi kocaman açılmış gözlerle ona baktılar, hatta bazıları eğilerek selam verip havaya muhafazalar bile çizdi. Neredeyse hepsi işlerini bıraktı ve onları takibe koyuldu. Saygılı bir şekilde aralarındaki mesafeyi korudular ama insanların sayısı artarken, fısıldaşmalar da arttı ve Renna birçok kez "Kurtarıcı" kelimesini işitti.

Arlen aldırmıyor gibiydi, onları kasabanın merkezine doğru götürürken yüzü sakindi.

Bir düzine kır evi ve kulübe vardı, hepsi yeni inşa edilmişti ve yüzlercesi de yapım aşamasındaydı. Büyük muhafazanın kıvrımları geride el değmemiş kocaman ormanlık alanlar kalmasına izin vermiş ve bu sayede Nehirköprü'nün o beton sokakları, taş duvarları ve devasa binalarının aksine Çukur'un basit bir köy görünümünü korumasına olanak sağlamıştı.

"Neredeyse evime gelmişim gibi hissediyorum," dedi Renna. "Sanki köşeyi döndüğümüzde Kasaba Meydanı'nı ve Hog'un dükkânını görecekmişiz gibi."

Arlen kafasını salladı. "Burada meydana Nüvelik Mezarlığı diyorlar, Hog yerine de Smitt'in dükkânı var, ama gözlerini biraz kısarsan aradaki farkı anlayamazsın. Sanırım bu yüzden bir süreliğine Çukur'a yerleştim. Eve dönmeye hazır değildim ve burası bulabileceğim en iyi yerdi."

Bir köşeyi döndüler ve karşılarında mezarlık belirdi. Yassı taşlarla kaplı merkezi bölge gerçekten de Kasaba Meydanı gibiydi. Bir ucunda rahatlıkla Rahip Harral'ın Boggin Tepesi'ndeki

Kutsal Ev'i olabilecek taştan bir ibadethane duruyordu, ama etrafında kazılan temelin yanında küçük kalmıştı, yüzlerce adam hendekler kazıp taş taşıyorlardı.

Arlen birdenbire durdu ve kısa bir an yüzündeki sükûnet ifadesi kayboldu. "O Angierslı Rahip hiç vakit kaybetmemiş. Görünüşe bakılırsa, sineği yutan bir kurbağa gibi Jona'nın Kutsal Ev'ini yutacak bir katedral inşa ettiriyor."

"Bu kötü bir şeymiş gibi konuşuyorsun," dedi Renna. "Sonuçta kasaba söylediğin gibi genişliyorsa, Kutsal Ev'de daha fazla oturma sırasına ihtiyaçları olmayacak mı?"

"Sanırım, olacak," dedi Arlen ama sesine bakılacak olursa pek ikna olmamış gibiydi.

Yassı taşlarla döşeli meydanın diğer ucunda, üzerinde geniş bir sahne ve sesi güçlendirmesi için bir deniz kabuğu bulunan büyük bir platform vardı. Renna devasa bir kalabalığın çıkardığı seslere doğru çekildi, ama bir insan sesi curcunanın içinde net bir şekilde seçilebiliyordu. Ormancı Jow'un sahnede durduğunu gördü, adam birkaç saat önce ölümcül bir yara aldığına dair hiçbir iz taşımıyordu. Renna artık ona tanıdık gelen cüppeleri fark etti ve Rahip Hayes'in yardımcılarıyla birlikte kalabalığın kenarında eğik asasından destek alarak durmuş, soğuk bakışlarla etrafa göz gezdirdiğini gördü.

"O'nu kendi gözlerimle gördüm!" diye haykırdı Jow. "Orman iblisi beni yaraladı ve Otacı Darsy'nin yapılabilecek hiçbir şey olmadığını söylediğini duydum! Ama sonra Dövmeli Adam gelip ellerini salladı ve şimdi üzerimde en ufak bir iz bile yok!"

"İn sahneden, Ormancı Jow!" diye bağırdı biri. "Aptal olabilirsin, ama Jonglör değilsin! Saçma sapan hikâyelerini başka yerde anlat!"

"Güneşin üzerine yemin ederim!" diye bağırdı Jow, sonra da kan lekeleriyle kaplı yırtılmış yeleğini havaya kaldırıp orman iblisinin açtığı yaraların silik izlerini gösterdi. Kalabalık hâlâ şüpheli görününce, kalabalığın içindeki bir adama işaret etti. "Ormancı Evin, onu sen de gördün!"

Bütün gözler Evin'e döndü, ama adamın koca kurt köpeği hırlayınca geri çekildiler.

"Sihirli bir iyileştirme falan görmedim," dedi Evin bir süre sonra. "En azından kendi gözlerimle görmedim. Ama evet. Kurtarıcı geri döndü."

Arlen homurdanıp yüzünü ellerinin arasına alırken kalabalık yeni bir ilgiyle Jow'a döndü. "Evet!" diye bağırdı Jow. "*Gerçek* Kurtarıcı, Sahibe Leesha'yı eve geri getirmek ve o çöl faresine haddini bildirmek için geri döndü!" Kalabalık gürleyerek onayladığını belirtti.

"Herif taş kafalının teki, ama tamamen yanılıyor sayılmaz," diye homurdandı Arlen.

Tam o anda Jow başını kaldırıp baktı ve Arlen'la Renna'nın kalabalığın kenarında durduğunu görünce eliyle işaret ederek "İşte orada!" diye bağırdı. "Kurtarıcı!"

Kalabalık aynı anda ona doğru dönerken Arlen ellerini beline koydu ve Jow'a evin içine pisleyen bir köpekmiş gibi baktı.

Derken kalabalık aniden daralmaya başladı, herkes uzanıp ona dokunmaya çalışıyordu. Yüzlerce insan ortaya doğru atılarak aynı anda bağırıyordu.

"Kurtarıcı!"

"Çok yaşa!"

"Beni kutsa!"

"Lütfen bana yardım et!"

"Yardım et!"

Renna itişen insanların arasında zorlukla ayakta durabildi, yeni gücü bile insanların üşüşmesi karşısında zayıf kalmıştı. "Geri çekilin!" diye bağırdı, ama onu duymuyorlardı sanki. Derken kanının kaynadığını ve bıçağına uzanırken görüş alanının kızıla boyandığını hissetti.

Tam o sırada, bir şişenin havadan Arlen'ın kafasına doğru uçmakta olduğunu gördü, ama onu durdurabilecek durumda değildi.

Neyse ki bir saniye sonra boş yere endişelenmiş olduğu ortaya çıktı. Arlen'ın eli insan gözünün göremeyeceği kadar hızla hareket ederek şişeyi havada yakaladı. Herkes nefesini tuttu ve kalabalığın arasında, şişenin izlediği yörüngeye paralel bir yol açıldı, şişenin fırlatılmasıyla hiç ilgisi olmayan masum insan-

lar hemen kenara çekilerek Arlen'a dik dik bakan üç kişilik bir grubu ortaya çıkardılar. Adamların giysileri yamalı ve incecikti, zor günler geçirdiklerini gösteren çökük bir halleri vardı. Şişeyi onlar atmıştı, ama Renna içkicileri gördüğü anda tanır ve her türlü kötülüğü yapabileceklerini bilirdi. Bir kez daha eli Harl'ın bıçağına gitti.

"Kurtarıcı!" diyerek yere tükürdü adamlardan biri. "Eğer lanet olası Kurtarıcı sensen, Krasialılar kızımı alıp gittiklerinde neredeydin?"

"Ve oğlumu!" diye bağırdı diğeri.

"Ve çiftliğimi!" diye ekledi üçüncü adam.

"Biraz saygı gösterin," diye haykırdı Ormancı Linder ve adamların önderlerinin yüzüne bir yumruk attı. Adam bütün ağırlığıyla yere yığılırken, diğer iki adam iriyarı Ormancı'nın üzerine atıldı. Bütün güçleriyle mücadele ettiler, fakat Linder'ı yere çekmeye çalışan adamların bacakları bir süre sonra havada sallanıyordu. Linder'ın yumrukladığı adamsa kafasını sallıyor ve gözlerinde cinayet işlemeye hazırmış gibi bir bakışla ayağa kalkmaya çalışıyordu.

"Evet, mantıklı bir soru sordu!" diye bağırdı kalabalıktan biri. Bunu ona katılan ya da katılmayan çeşitli homurdanmalar izledi. Yarım düzine Ormancı olay yerine doğru koşuyordu.

Arlen mesafeyi insani olmayacak kadar hızlı bir şekilde kat edip hemen yanlarına vardı. "Yeter!" Adamları yakalarından kavrayıp Linder'ın pençelerinden kurtararak onları yaramaz çocuklar gibi tuttu. Linder'ın küstah bir hali vardı, ama Arlen öfkeli gözlerini ona da çevirince adamın küstahlığı uçup gitti.

"Bir daha birine benim adıma yumruk atarsan kafanı patlatırım, Linder." Linder birden yaşına uygun bir hale büründü, aşırı gelişmiş çocuğun yüzü kıpkırmızı oldu.

Arlen diğer iki adamı ayaklarının üzerine inecekleri kadar nazik bir şekilde kenara attı ve sonra yerdeki adama uzanıp kalkmasına yardım etti. Konuşmaya başladığında, sesi kibardı, ama platformdaki deniz kabuğu sayesinde etrafa Jow'unki kadar kolay yayılıyordu ve böylece herkes onu duyabiliyordu.

"İçinin yandığını biliyorum, dostum! Ayrıca kızın için de

üzgünüm ama bana şişe fırlatıp aptal gibi davranmanın ona faydası dokunmaz, üstelik kızman gereken kişi ben değilim. Hiçbir zaman Kurtarıcı olduğumu iddia etmedim. Dövmeli olabilirim ama ben de sizin gibi sıradan bir insanım."

"Ama sen Çukur'u kurtardın," dedi adam neredeyse yalvararak.

Arlen kafasını iki sallayarak kalabalığa göz gezdirdi. Herkes sessizdi, can kulağıyla onu dinliyorlardı. "Çukur'u kurtarmadım. Bunu Çukurlular yaptılar, ayaklarımızın altındaki yassı taşlar onların kanıyla ıslandı. Yardıma ihtiyaçları olduğunda müdahale ettim, evet, ama Leesha Kâğıt ve Rojer Han da aynısını yaptılar. Linder, Ormancı Evin ve yüzlerce insan da. Jow bile, ama görünüşe bakılırsa, o da aptallık etmeyi kafasına koymuş." Jow'a baktı, sahneden inerken mahcup görünüyordu.

Arlen elini adamın omzuna koydu. "Birini kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu bilirim. İnsanı çılgına çevirir. Ama daha şiddetli fırtınalar yaklaşıyor. Yardım etmek için buradayım, ama yapacağım şeyi yalnız yaparsam bir anlamı olmaz. Katkıda bulunmak, içmek ya da suçlamak sizin seçiminiz, ama size hiçbir açıklama borçlu değilim."

Arkasını döndü ve sesi iyice gürlerken kalabalığa göz gezdirdi. "Nüvelik Mezarlığı'nda insanları galeyana getirmekten çok daha önemli işlerim var! Bahse girerim bu sizler için de geçerlidir!"

Birden herkes bakışlarını yere çevirdi ve halletmeleri gereken işleri olduğunu homurdanmaya başladı. Sonra da grup halinde oradan ayrıldılar.

Arlen gitmek üzere arkasını döndüğü sırada Ormancı Jow yanına koştu. "Özür dilerim. Niyetim–"

Arlen onun sözünü kesti. "Sana kızgın değilim, Jow. Geçen sefer çok gizemli davrandığım için böyle bir şeyin olmasını bekliyordum."

Jow rahatlamış görünüyordu, ta ki Arlen parmağını kaldırana kadar. "Ama o deniz kabuğu sesini duyurmak isteyen her aptal için değil, Rahipler, Jonglörler ve keman büyücüleri için. Şarkı söylemedikçe ya da dans etmedikçe seni bir daha orada

görmek istemiyorum. Kesecek odunun yoksa, git Bucher'lardan yapabilecek bir şey iste."

Jow hevesle kafasını sallayıp koştu.

Renna Engizisyoncu'nun durduğu yere baktı, ama o da gitmişti.

"Burası Dere'ye sandığımdan daha çok benziyor," dedi Renna. "Onları kurtarmazsak, bizi kazığa mı bağlarlar?"

"Herkesin arada sırada haddinin bildirilmesine ihtiyacı olur, Ren," dedi Arlen atları yeni inşa edilen hanın arkasındaki ahıra götürürken. "Zor bir dönem geçiriyorlar, insanların biraz heyecanlanmasını bağışlayabiliriz. Her defasında bıçağına uzanmak zorunda değilsin."

Bunu duyan Renna kaskatı kesildi. "Bu kadar belli ettiğimin farkında değildim."

Arlen omuzlarını silkti. "O büyük bir bıçak."

Zayıf ama yeterince kaslı genç bir adam gelip atlarını aldı. Alacakaranlık Dansçısı'na göz gezdirince bakışlarını hemen Arlen'a çevirdi.

"Evet, Keet, benim," dedi Arlen. "Yer sıkıntınız olduğunu biliyorum ama sözlüm Renna ve benim birkaç haftalığına kalacak bir odaya ihtiyacımız var."

Keet kafasını salladı. Atları hemen ahıra yerleştirdi ve onları küçük bir yan girişten vestiyere aldı.

"Babası Smitt hancı ve Kasaba Sözcüsü," dedi Arlen, Keet gidince. "İyi adamdır, sakın bozuşma. Hog'dan daha dürüsttür, ama pazarlık yapmaya gelince gayet serttir. Karısı Stefny aslında kötü biri değildir, ama sürekli bir haftadır tuvalete çıkmamış ve bunun acısını yanına fazla yaklaşanlardan çıkaracakmış gibi bir hali vardır, Vaaz vermekten de çekinmez, Yaratıcı'nın nasıl yaşamamızı istediğine dair öğütler falan verir, tıpkı Güneynöbetli biri gibi."

Renna sinirlendi. Nöbetliler ona ölüm cezası vermekte ve buna Yaratıcı'nın takdiri demekte hiç vakit kaybetmemişlerdi.

Saniyeler sonra, gür sakallı ve yaklaşık altmış yaşında iriyarı, güçlü bir adam, peşinde kır saçlarını tepesinde sıkıca topuz yap-

mış ufak tefek, zayıf bir kadınla vestiyere geldi. Arlen kadının görünüşü hakkında söylediklerinde haklıydı. Acı bir şey yemiş de tükürmek üzereymiş gibi bir yüz ifadesi vardı.

"Yaratıcı'ya şükür, döndün," dedi Smitt herkes tanıştırıldıktan sonra.

"Yaratıcı'nın bununla hiçbir ilgisi yok," dedi Arlen. "Çukur'da işim var."

"İster büyük, ister küçük olsun, Yaratıcı'nın her işte parmağı vardır," dedi Stefny. Elbisesinin yüksek yakasının kenarından bir iblisin yadigâr bıraktığı yara izi görünüyordu. Hiç kimse yanında değilken Renna'yı savunan Tibbet Deresi Sözcüsü Çorak Selia'yı hatırlatan bir sertliği vardı. Renna, Selia'dan daha güçlü bir kadınla hiç karşılaşmamıştı.

Hiç düşünmeden elini uzatıp hafifçe kadının yara izine dokundu. "Savaştın, değil mi?" diye sordu. "Geçen sene muhafazalar yetersiz kalınca."

Stefny, gözleri kocaman olsa da, bunu başıyla onayladı. "Seyirci kalamazdım."

"Elbette kalamazdın," dedi Renna onun omzunu sıkarak. "Kendinin yapamayacağı şeyi bir başkasından isteyemezsin."

Kadının yüzündeki hoşnutsuz ifade kayboldu ve Stefny gülümsedi. Tuhaf bir jestti, yüzündeki katı çizgilere karşı koyuyordu adeta. "Gelin. Han dolu, ama Ulaklar için birkaç oda bulunduruyoruz. Sizi odanıza yerleştirip karnınızı doyuralım." Arlen ve Smitt ağızları açık bir şekilde bakarken Stefny arkasını dönüp önden merdivenleri çıkmaya başladı.

Odalarına yerleşip Stefny'nin yukarı gönderdiği kahvaltıyı bitirir bitirmez, kapıları tıklatıldı. Arlen kapıyı açınca karşısında Rahip Hayes'in yardımcılarından birini – yanından hiç ayrılmayanı buldu.

Adamın ayaklarında sade sandaletleri ve üzerinde taba rengi cüppesi vardı, muhafazalı cüppesini geceye saklamıştı belli ki. Kısa kahverengi sakallarında yer yer ak teller göze çarpıyordu.

"Benim adım Çocuk Franq. Ormancı Çukuru'nun Hükümdarı Kont Thamos'un ruhani danışmanı ve Baş Engizis-

yoncu olan Rahip Hayes'in yardımcısıyım," dedi hafifçe selam vererek. "Rahatsız ettiğim için özür dilerim, Bay Bales," dedi. Sonra Renna'ya selam verdi. "Bayan Tanner, Rahip Hazretleri bu sabahki sözlerinizden çok etkilendi ve bu akşam saat altıda Kutsal Ev'in yemek salonunda akşam yemeğine teşrif etmenizi istiyor. Resmi kıyafetle."

Gitmek üzere döndü ama Arlen'ın yanıtı onu uzaklaşamadan durdurdu. "Gelemeyeceğimizi iletmeniz gerekecek."

Franq bir an donup kaldı, arkasına döndüğünde yüzünde hâlâ küçük bir şaşkınlık ifadesi vardı. Tekrar hafifçe eğilerek selam verdi. "Rahip Hazretlerini görmekten... *daha önemli* planlarınız olduğunu mu söylüyorsunuz?"

Arlen çaresizce omuzlarını silkti. "Korkarım takvimim tamamen dolu. Belki yeni aydan sonra."

Bu kez Franq şaşkınlığını gizleyemedi. "Rahip Hazretlerine iletmemi istediğiniz yanıt bu nu?"

"Yazmamı ister misiniz?" diye sordu Arlen. Franq karşılık vermeyince, kapıya doğru hızla yürüdü ve imalı bir şekilde kapıyı tuttu. Franq ayaklarını sürterek geri çekilirken, yüzünde öfkeyle karışık bir şaşkınlık vardı.

"Bir Çocuk olmak için fazla yaşlı değil mi?" diye sordu Renna, Franq'ın ayak seslerinin koridorda uzaklaştığını duyunca.

Arlen kafasını iki yana salladı. "Bana kırk yaşında gibi geldi. Konsey onlara bir cemaat bulamasa bile Rahipler genellikle otuz yaşına kadar emir alırlar."

"Ne yani, sınavda başarısız mı olmuş?"

Arlen kafasını sağa sola salladı. "Bu Hayes'in bir Rahip'e göre güçlü olduğu anlamına geliyor. O kadar güçlü ki, bir Çocuk olup onun yardımcılığını yapmak kendi cemaatine sahip olmaktan daha görkemli bir görev. Politika işte." Kelimeyi tükürürcesine söylemişti.

"Öyleyse, bu takvim meselesi ne?" diye sordu Renna. "Pek dostça görünmedi. Kasabaya geleli daha bir saat oldu. Bir sonraki tuvalet ziyaretimizi bile planlamış değiliz."

"Umurumda değil." Arlen sinirli bir şekilde kapıya doğru elini savurdu. "Sırf bir Rahip kendisini önemli hissedecek diye

lanet olası bir yemeğe katılmayı kabul edersem nüveyi boylayayım! Kasıntılığa hiç sabrım yok."

Franq'ın sesini taklit edecek şekilde sesini alçalttı. "'Rahip Hazretlerini görmekten... *daha önemli* planlarınız olduğunu mu söylüyorsunuz!' Peh!"

"Daha önemli planlarımız *var mı* peki?" diye sordu Renna.

"Birkaç saat kafamızı duvara vursak daha iyi," dedi Arlen. "Bir Rahip'le konuşmaktan en ufak bir farkı yoktur. Hepsi aynı kitabı ezberlemiş, ama her biri onu farklı okuyor."

"Dere'deki Rahip Harral iyi adamdı," dedi Renna. "Kasaba kanımı dökmeye kararlıyken, o benim yanımda durdu."

"Ama önünde durmadı, Ren," dedi Arlen. "Bunu unutmasan iyi olur. Üstelik kazığa bağlanarak öldürülme cezasına çarptırılmana destek veren Jeorje Watch da bir Rahip'ti."

"Eski Çukur Rahibi hakkında kötü şeyler söylemiyorsun," dedi Renna.

Arlen omuzlarını silkti. "Jona da diğerleri kadar aptal. Belki bazı açılardan daha çok. Ama insanlara hep iyi davrandı. Onların saygısını kazandı. Hayes hiçbir şey kazanmadı."

"Ona pek şans vermedin," diye dikkatini çekti Renna.

Arlen birkaç saniye sessiz kaldıktan sonra homurdandı. "Pekâlâ, Keet'i gönderip 'takvimimizde' müsait bir yer bulduğumuzu haber veririm. Ama kesinlikle resmi kıyafet giyip gitmeyeceğiz."

Arlen ve Renna günün ilerleyen saatlerinde Rahip Hayes'le yemek yemek için Kutsal Ev'e gitmek üzere dışarı çıktıklarında hanın önünde pek kalabalık yoktu, ama dükkânların etrafında ve sokak köşelerinde boş boş dolanarak orada bulunmak için bir sebepleri varmış gibi yapmaya çalışan yüzlerce insan vardı. Çifti görünce heyecanlı bir uğultu başladı.

Renna içini çekti. Arlen'ın söyleyebileceği hiçbir şey, bazı insanların, hatta onun her sözünü Kutsal Kitap'tan alınmaymış gibi can kulağıyla dinleyenlerin bile, fikrini değiştirmeye yetmeyecekmiş gibi görünüyordu.

Gün boyunca kapıları sürekli tıklatılmıştı. Smitt ve Stefny

ricada bulunanların hana üşüşmelerini önlemek için ellerinden geleni yapmışlardı, ama önemli gördükleri kişilerin hana girmelerine engel olmamışlardı ve bunların sayıları hiç de azımsanacak gibi değildi. Butcher'lar kalın defterlerle gelmişler ve haritalarını yerlere serip asker toplama ve arazi açma faaliyetlerindeki ilerleyişlerini göstermişlerdi. Rizon'u ele geçirmek için bölgeye yayılan Krasialılardan kaçan güneydeki ufak köylerin birçoğu, Çukur topraklarındaki büyük muhafazalara kendi imkânlarıyla yerleşiyordu. Şu anda Çukur'un etrafını saran altı büyük muhafaza vardı, ama sadece ikisi, Yeni Rizon ve Yolculuğun Sonu tam olarak etkindi. Çoğu hâlâ ilk evrelerdeydi.

Benn adındaki bir cam üfleyici Arlen'ın incelemesi için muhafazalı harika parçalar getirmiş, Kendall ise Kont Thamos'un konvoyuyla gelen Angierslı Jonglörler hakkında konuşmak için içeri sızmıştı.

"Jonglör Loncası'ndan beş usta var," demişti Kendall, "ve bir düzine de çırak. İblisleri daha iyi kontrol etmemizi sağlaması için Rojer'e yardım etmeye geldiklerini söylüyorlar, ama *senin* hakkında hikâyeler toplamakla daha çok ilgileniyor gibi görünüyorlar."

Ve böyle devam etmişti. Muhafazacılar, Ulaklar, Otacılar, sığınmacı kasabalarından gelen Sözcüler... Renna en sonunda çığlık atacak gibi olana kadar teker teker ve çifter çifter gelip gitmişlerdi.

Arlen durumu daha iyi karşılamıştı, birçoğunu arkadaşıymış gibi selamlamış ve çoğunun emir telakki ettiği öneriler sunmuştu. Yine de, sokakta ilerlerken sayısız bakışa maruz kalmaları anlamına gelse bile, odalarından çıkmaları rahatlatıcıydı.

Kutsal Ev'e vardıklarında Rahip Hayes ve Çocuk Franq onları bekliyordu. Hayes kahverengi cüppesini giymişti ama bu cüppe Renna'nın kendi muhafazalı cüppesi dışında o zamana kadar gördüklerine kıyasla daha kaliteli bir kumaştan yapılmıştı. Rahip bu cüppenin üzerine bir de kolsuz beyaz bir papaz cüppesi giymişti. Kenarları ve kumaş bitim yerleri yeşil sarmaşık nakışlarıyla kaplı olan bu ikinci cüppenin ortasına parlak altın rengi kumaşla eğri bir asa işlenmiş, asanın etrafı da Renna'nın

çoğunu tanımadığı muhafazalarla çevrelenmişti. Rahip'in parlak altın rengi muhafaza nakışlarıyla süslü şalı ve başlığı ise orman yeşiliydi. Parmakları altın yüzüklerle ışıldıyordu ve bu yüzüklerden birinde inek gözü kadar büyük yeşil bir taş vardı.

Franq da yeşil başlığı ve taba rengi cüppesinin üzerine giydiği Hayes'inki gibi yeşil ve altın rengi sarmaşık ve asa nakışlarıyla süslü beyaz papaz cüppesiyle oldukça resmi giyinmişti. Boynundaysa kocaman kırmızı taşlı altın bir kolye asılıydı.

Rengi solmuş kot pantolonu ve gömleğiyle yalınayak dolaşan Arlen'a ve hem yüksek yakalı deri yeleği hem de baldırlarına kadar inen ve her iki yandan beline kadar yırtmacı olan eteğiyle neredeyse herkesin standartlarına göre açık saçık sayılabilecek şekilde giyinmiş Renna'ya büyük bir tezat oluşturuyorlardı. Ama Arlen ve Renna'nın sıradan giysileri –ya da Renna'nın durumunda, giysi yoksunluğu– onları rahatsız ettiyse bile adamlar bunu hiç belli etmediler.

"Yaratıcı'nın Evi'ne hoş geldiniz, Bay Bales, Bayan Tanner!" dedi Hayes yüksek bir sesle. "Bu kadar kısa bir süre içinde bize katıldığınız için şeref duyduk."

Renna yaşlı adamın sesinde alaycılık olup olmadığına dikkat etti, ama samimi görünüyordu. "Bizi davet etmenize memnun olduk." Havaya kutsal bir muhafaza çizdi. Arlen homurdanıp başıyla selam vermekle yetindi.

Hayes'in gülümsemesi hafifçe solar gibi oldu. "Nişanlandığınız için sizi tebrik etmeliyim. Tahmin edebileceğiniz gibi, bu durum kasabalılar arasında büyük bir heyecana neden oldu. İsterseniz, nikâhını kıymaktan mutluluk duyarım."

"Çok naziksiniz," dedi Arlen Renna yanıt veremeden, sesi Rahip'inki kadar güçlü çıkıyordu, "ama döndüğünde Rahip Jona'nın kıymasını istiyorum."

Artık hiç şüphesiz bir kalabalığa dönüşen seyircilerin arasında tekrar uğultu başladı. Hayes dudaklarını büzüştürdü, ağzı gür sakalı ve bıyığı arasında kaybolan ince bir çizgi halini aldı. "Birbirinizle yakın mıydınız?"

Arlen omuzlarını silkti. "Onunla her zaman aynı fikirde değildim, ama Rahip Jona'nın Çukur'a çok iyiliği dokundu. Yakında geri dönmesini umuyorum."

Hayes'in gözlerindeki gülümseme kayboldu ve Franq boğazını temizledi. "Belki de içeri geçmemiz daha iyi olacak, Rahip Hazretleri. Diğerleri çoktan geldiler. Yemek salonunda sizi bekliyorlar."

"Pekâlâ, önden buyur," dedi Hayes. Franq eğilerek selam verip onları içeri aldıktan sonra büyük kapıları arkalarından sıkıca kapatıp meraklı gözleri ve kulakları geride bıraktı.

Koro bölmesinin altındaki küçük narteksten, Renna üç yüz kişiye ev sahipliği yapacak şekilde tasarlanmış bir nef görebiliyordu. Zemin sade taştandı, yıllarca üzerinde dolaşan sayısız ayak, taşı pürüzsüzleştirmişti. Oturma sıraları da yıpranmıştı, cilanın nesiller boyunca oturup kalkan insanlar yüzünden aşınan kısımlarında içbükey çökükler vardı. Destek kirişlerine ve vitray pencerelere muhafazalar oyulmuştu, ama bunun dışında süssüzlerdi. Sunak da benzer şekilde sadeydi, ama masanın ve kürsünün üzerine Angierslı Rahiplerin sarmaşık ve eğri asa motifini taşıyan temiz bir örtü serilmişti. Yerdeyse kalın halılar vardı.

"Şartlarımızın yetersizliğini mazur görün," dedi Franq. "Genişletme çalışmaları bittiğinde, Yaratıcı'ya yakışır bir ibadethanemiz ve Rahip Hazretlerinin misafirlerini ağırlaması için daha uygun bir yerimiz olacak."

Arlen'ın dişlerini gıcırdatması Renna'nın keskin kulaklarından kaçmadı, ama Franq onları sunağın yanındaki kapıdan dar bir koridora alıp küçük, penceresiz bir yemek odasına geçirirken Arlen hiçbir şey söylemedi. Yemek odası yapının geri kalanından daha zengin bir şekilde döşenmişti. Soğuk taş duvarlarda sık örgülü duvar halıları asılıydı ve içeride odanın uzunluğu boyunca uzanan, kadife örtüyle örtülü cilalı sağlam bir masa vardı. Maşaya narin porselen tabaklar, gümüş bir çatal bıçak takımı ve altın bir şamdan yerleştirilmişti. Şöminede sıcak bir ateş çatırdıyor ve tavandaki basit tahta bir şamdanda daha fazla mum yanıyordu.

Masada üç adam oturuyordu ama Rahip Hayes içeri girince hemen ayağa kalktılar.

"Kontun yardımcısı Lord Arther'i hatırlıyor olmalısınız,"

dedi Hayes adamı göstererek. "Yanında oturan ise Toprak Sahibi Gamon, kontun muhafızlarının yüzbaşısı."

Arther ince tayt, parlatılmış botlar ve kol uçları dantelli beyaz bir gömlek giymişti, üzerindeyse kontun sembolü olan tahta asker motifi işli bir cüppe vardı. Sandalyesinin arkasında parlak kısa bir mızrak barındıran bir teçhizat asılıydı. Silah muhafazalıydı, değerli taşlar yerleştirilmiş zarif bir balçağı vardı. Çok güzeldi ve iyi korunmuştu, ama Renna Arther'in savaşçıya benzediğini düşünmüyor ve nüvelik irininin tadına baktığını pek sanmıyordu.

Bu düşünce ağzının sulanmasına neden oldu ve hissettiği tiksinti dalgasını bastırmak zorunda kaldı. Bu tür şeyler iştahını uyandırmaya başladıysa, neye dönüşüyordu böyle?

Gamon da benzer şekilde kaliteli giysiler giymişti, ama kol ağızlarında dantel yoktu ve bir iblisin bıraktığı yara izinin üzerinde seyrekleşen kısa kesilmiş sakallarıyla bir savaşçının acımasızlığını taşıyordu. Gözleri Arlen'ın üzerindeydi, onu birazdan kavgaya tutuşmaya hazırlanırmış gibi sertçe süzüyordu ve mızrağının yıpranmış bir hali vardı. Mızrak, rahatlıkla erişebileceği şekilde duvara yaslı duruyordu.

"Memnun oldum," dedi Arther, yüzbaşıyla birlikte eğilerek selam verirken. "Kont, kalesinin yapımını denetlemek zorunda olduğu için gelemeyeceğini belirterek size üzüntülerini iletmemi istedi."

"Bizimle birlikte yemek yerken görülmek istemedi demek," diye mırıldandı Arlen.

"Ve bu bey de dükün Habercisi, Lord Jasin Goldentone, Angiers'ın ilk papazı Lord Janson'ın yeğeni," dedi Hayes üçüncü adama işaret ederek. "Jasin yarın sabah Angiers'a dönecek, ama neyse ki yola çıkmadan önce sizinle tanışabildi."

"Bizi görmek için ne kadar uzun süre beklemesi gerekirse gereksin, beklerdi," dedi Arlen yine Renna'dan başka birinin duyamayacağı kadar kısık bir sesle.

Habercinin üzerinde vücuduna oturan kaliteli bir ceket vardı ve zümrüt yeşili bol ipek pantolonunu kahverengi oğlak derisi botlarının içine sokmuştu. Kahverengi yarım pelerinine

Angierslıların sarmaşık tahtı işlenmişti. Eğilerek selam verirken pelerinini gösterişli bir şekilde arkasına atınca, Renna bir an adamın içinde bir Jonglör'ünkine benzer rengârenk bir gömlek olduğunu gördü.

"Tibbet Deresi'ne hiç gitmedim," dedi Jasin, Renna'nın elini öperken, "ama kadınları sizin kadar güzelse, belki de bu durumu düzeltmeliyim."

Renna yüzünün kızardığını hissetti. "Bu kadarı yeter," diye çıkıştı Arlen.

"Haklı," dedi Hayes azarlarcasına Jasin'e bakarak. "Lütfen oturun." Arlen ve Renna'nın sandalyelerine işaret etti. Arther usulca ilerleyip Renna'nın arkasına geçti ve bundan rahatsız olan Renna adama az daha vuracakken Arther'in amacının aslında sandalyesini geri çekip o otururken altına itmek olduğunu fark edince bundan vazgeçti. Sandalye kadife kaplıydı. Hiç bu kadar yumuşak bir şeye oturmamıştı.

Franq ellerini çırpınca yardımcıları şarap şişeleriyle belirdiler. Arlen da dahil olmak üzere, adamlar peçetelerini hemen masadan alıp kucaklarına yerleştirdiler. Renna da beceriksizce aynısını yaptı.

"Bu gece harika bir mönümüz var," dedi Franq. "Şarap soslu kayısı taneleriyle doldurulmuş kızarmış sülün ve elma ağacı odununda ağır ateşte erikli jöleyle kızartılmış yavru domuz." Renna'ya döndü. "Kırmızı şarap mı yoksa beyaz şarap mı tercih edersin?"

"Anlayamadım?" dedi Renna.

Franq gülümsedi. "Şarap, evladım. Hangisini seversin?"

"Birden fazla çeşidi mi var?" diye sordu Renna ve Jasin, Arther ve Franq kahkaha atarken yüzünün yine kızardığını hissetti. "Yanlış bir şey mi söyledim?" diye Arlen'a mırıldandı.

Arlen ateş püskürmeye hazırmış gibi görünüyordu. "Yok bir şey," dedi ve sesinin alçak çıkmasına özen göstermedi. "Kabalık yapıyorlar, bir buçuk kilometre ötede insanlar ot yiyip bu kadarını bile buldukları için Yaratıcı'ya şükrederken, onlar gösterişli yemekleri ve içkileriyle burnu büyüklük yapıyorlar."

Rengi atan Franq rahibe baktıktan sonra tekrar Arlen'a döndü. "Kabalık etmek gibi bir niyetim yoktu–"

Arlen ona aldırmayıp Rahip Hayes'e baktı. "Çocuklarınıza bunları mı öğretiyorsunuz, Rahip Hazretleri? Sıradan insanlarla alay etmenin adil olduğunu mu? Çünkü geldiğimiz yerde, Rahiplerin sade giysiler giymelerinin bir sebebi var."

Hayes'in çenesi kasıldı. "Elbette bunları öğretmiyorum."

"Ama bana öyle gelmiyor," dedi Arlen. Franq'a döndü. "Bu Kutsal Ev hakkında ne söylemiştin? Yetersiz olduğunu mu? Layık olmadığını mı?"

Franq köşeye sıkışmış bir geyiğe benziyordu. "Ben sadece daha ihtişamlı bir–"

"Kelimenin anlamını bile bilmiyorsun," diye onun sözünü kesti Arlen. "Bu Kutsal Ev, Çukurluların gücünün bir sembolü. Her şey yitip gittiğinde, bu yapı sapasağlam yerinde durdu. Biz yaralıları buraya, tam bu odaya taşırken, akrabaları dışarıda kalıp onları korumak için geceyle yüzleştiler. Buranın *çirkin* hiçbir yanı yok." Hayes'e baktı. "Ama siz onu yıkıp yerine daha büyüğünü inşa edeceksiniz, böylece insanlar siz gelmeden önce kim olduklarını, bir zamanlar buranın hangi Rahip'in evi olduğunu unutmuş olacaklar."

Bunun üzerine Hayes'in ifadesi sertleşti. "Yine mi Jona! Kahverengi cüppeni çıkarmışsın, ama hâlâ Kutsal Çoban gibi konuşuyor, bize sınıfımızı nasıl yönetmemiz gerektiğini söylüyorsun. Kont, karısının Jona'yı görmesine izin verileceği konusunda söz verdi, ama sen herkesin gözleri önünde ve masamda olay çıkarıyorsun."

"Ya senin dışarıda düzenlediğin seyirlik?" dedi Arlen. Masadaki diğerlerine baktı. "Küçük köylerden geldiğimiz için bizi kandırabileceğinizi sandığınızı biliyorum, ama uzun yıllar boyunca Ulaklık yaptım ve entrikayı gördüğüm yerde tanırım. Mezarlıkta durup herkese ne Kutsal Adam olduğumu ne de Cennet'ten gönderildiğimi söyledim, ama bu sizin için yeterli olmadı. İnsanlar benim sizin sürünüze dahil olduğumu düşünsünler diye iyice zorlayıp bu yemek davetini büyük bir gösteriye dönüştürmeniz gerekti." Arther'e, Gamon'a ve Jasin'e baktı. "Bir yandan da soylu yöneticilerimiz, olanı biteni dinleyip kendilerine rapor versinler diye uşaklarını arka kapıdan buraya gön-

derdiler. Beni oyunlarınıza dahil etmeyin. Hiçbir Kutsal Kitap'a bağlı değilim ve sarmaşık tahta da bağlılık yemini etmedim."

Renna arkasına yaslanıp keyifle olanları izledi. Hiç kimse ona aldırmıyordu. Diğer adamlar çok öfkeli görünüyorlardı, ama Hayes onları sakinleştirmek için elini kaldırdı.

"Ne olursa olsun," dedi Hayes, "sarmaşık taht Angiers'ta hükümrandır ve sınırları içindeki herkes onun kurallarına uymak zorundadır. Dük Rhinebeck ve Kılavuz Pether, Ormancı Çukuru'nu kutsal bir toprak parçası ilan ettiler, Bay Bales. Burada yaşayacaksanız, hem kontun yetkisine hem de benim yetkime uymak zorundasınız."

"Evejah kanunları," dedi Arlen.

"Ne?" diye sordu Rahip.

"Din ve kanun Krasia'da da birdir," dedi Arlen. "Kutsal kitapları Evejah, kültürlerinin temelini oluşturur ve güneydeki toprakları fetheden Krasialılar Evejah kanunlarını insanlara dayatıp isteseler de istemeseler de insanları örtünüp Everam'a dua etmeye zorluyorlar. Kadınların ırzına geçip erkekleri esir alıyorlar ve beyinlerini tamamen yıkamak için de çocuklarını alıp götürüyorlar. İlerlemelerini şimdi kesseler bile, bir nesil sonra bölgedeki herkes Evejah inanlısı olacak ve sayıları dört katına çıkacak."

"Öyleyse, neden onlara karşı koymamız gerektiğini ve bu sahte tanrıyı reddedip Yaratıcı'ya olan inancımızı güçlendirmemiz gerektiğini anlıyor olmalısınız," dedi Hayes.

"Onlara karşı koyarken onlar gibi oluyorsunuz," dedi Arlen. "Ve buna burada, Çukur'da göz yumamam. Kürsüden istediğiniz kadar ateşli vaaz verin. İnsanların aklını çelebilirseniz, bu onların tercihidir. Ama eğer zina yapan bir zamparayı kazığa bağlayıp iblislere yem etmek gibi modası geçmiş bir saçmalığı denemeye kalkarsanız, o kazığı dizimin üzerinde kırar ve yarısını sizin kapınıza, diğer yarısını da kontun kapısına saplarım."

"Bunu yapamazsınız!" diye gürledi Franq.

"Yapıp yapamayacağını görürsünüz," dedi Renna.

"Bu ne *cüret*!" diye bağırdı Arther. Yüzbaşı Gamon ayağa fırlayıp mızrağını aldı. "Kont Thamos'un verdiği yetkiye dayanarak, seni vatana ihanetten tutukluyorum..."

Ayağa kalkmaya bile gerek duymayan Arlen alaycı bir ses çıkardı. Havaya gelişigüzel bir muhafaza çizdi ve Gamon'un mızrağının demiri, puslu bir gökyüzünü andıran grimsi mavi bir renge dönüştü. Silahın etrafındaki hava ışıldamaya başladı ve üzerini boylu boyunca kırağı kaplarken hem mızrağın demiri hem de sapı puslanıp beyazlaştı.

Bir çıtırtı duyuldu ve Gamon haykırarak silahını yere düşürdü, sonra da yanmış gibi elini tuttu. Mızrak aralarında taş zemine düşüp binlerce parçaya bölünürken Jasin sandalyesinden fırladı.

"Aaah, Yüce Yaratıcı, elim!" diye çığlık attı Gamon.

"Aptal gibi davranmayı bırak ve yerine otur," dedi Arlen. Gözleri kocaman olmuş ve ağzı açık bir şekilde bakan hizmetkâr çocuklardan birine döndü. "Beyefendiye elini sokması için bir kâse soğuk su getir." Çocuk Hayes'e ya da Franq'a bakmadan koştu.

Hayes parmak uçlarını kule yapar gibi birleştirdi. "Hem insanların hem de Yaratıcı'nın koyduğu kurallardan üstün olduğunu mu sanıyorsun? Gerçekten Kurtarıcı olduğuna mı inanıyorsunuz?"

Arlen kafasını iki yana salladı. "Ben sadece dilediğiniz gibi iteleyeceğiniz bir ahmak olmadığımı göstermeye çalışıyorum. Yapmam gereken işlerim olduğu için Çukur'a döndüm, sizinle ya da kontla dalaşmak için değil. İnsanlara iyiliğiniz dokunduğu sürece –ki görünüşe bakılırsa, çoğunlukla onlara iyi davranıyorsun– sizinle dost olmak istiyorum. Ama alışılmışın dışına çıkıyorsunuz ve muhafazaların nerede bittiğini bilmeniz gerekiyor. Entrikalarınızda piyon olmak istemiyorum ve eğer bir daha herhangi biriniz sözlümle alay ederse, cezalandırmaktan büyük memnuniyet duyacağım."

Hayes başıyla onayladı. "Sana ve Bayan Tanner'a edilen her türlü hakaret için özür dilerim. Kasıtsızdı ve seni temin ederim ki," Franq'a baktı, "yardımcım hak ettiği şekilde cezalandırılacak."

Rahip ellerini açtı. "Ben de dost olmak istiyorum. Ne kont ne de ben size düşman olmak isteriz, Bay Bales. Dük, karde-

şi Kont Thamos'a güneye gelip sınırı sağlamlaştırması ve halkı koruması için emir verdi. Benim Kılavuz Pether'den aldığım buyruk da buna benzer. Jona'nın yokluğunda, bu insanlara yardım edeceğim sadece – zaten pek fazla söz hakkımın olmadığı bir konu."

"Aldığın bütün emir bu mu?" diye sordu Arlen.

Hayes kafasını iki yana salladı. "Bir şey daha var. Siz."

"Ben," dedi Arlen.

"Angiers'taki ilk sözde Kurtarıcı siz değilsiniz," dedi Hayes. "Dönüş hikâyesi birkaç senede bir ortaya çıkar, özellikle de küçük köylerde. Yaratıcı'nın Rahipleri doğruluk payı olup olmadığını anlamak için her birini inceler. Görevim boyunca bir düzine kadarını da bizzat ben inceledim – hepsi sahteydi."

Arlen gülümsedi. "Listeye bir tane daha ekle, çünkü ben O değilim."

Hayes öne doğru eğildi. "Olmayabilirsiniz, ama ne derseniz deyin, küçük bir köyden gelen sıradan bir Ulak da değilsiniz. Ne *olmadığınızı* söylemekte hiç vakit kaybetmiyorsunuz, ama henüz ne *olduğunuzu* söylemediniz. İblis sihri kullanıyorsunuz; Nüve'den fırlamadığınızı iddia edebilir misiniz?"

Odaya sessizlik çöktü ve Renna öfkelendi. Hayes arkasına yaslanırken, diğerleri Arlen'ın vereceği yanıtı duymak için öne doğru eğilip dikkat kesildiler. Jasin küçük bir not defteri ve kalem çıkardı. Hikâyeler hem Jonglörler için hem de tek bir dinleyicileri olsa bile kraliyet habercileri için para demekti.

"Beni bu sabah güneşin altında dururken gördünüz," dedi Arlen. "Nüvelikler bunu yapabilir mi?"

Hayes omuzlarını silkti. "Her şeyin bir ilki vardır."

"Peki, dün gece tanık olduğunuz da dahil olmak üzere öldürdüğüm, binlerce iblis?" diye sordu Arlen. "İnsanların güvenini kazanmak için miydi sadece?"

"Siz söyleyin," dedi Hayes.

"Hiçbir şey söylemek zorunda değil," diye çıkıştı Renna. Bütün gözler birden ona döndü.

"Özür dilerim, genç bayan," dedi Hayes azarlarcasına bir tonla, "ama–"

"Arlen bu gece buraya gelmek istemedi," diye onun sözünü kesti Renna. "Böyle olacağını biliyordu. Onu kullanmaya ya da suçlamaya çalışacağınızı söyledi. Duvarla konuşmamızın daha iyi olacağını söyledi. Ona dostça davranmasını söyleyen bendim." Ayağa kalktı. "Şimdi bu kararımdan pişmanım ve böyle bir konuşmayı sürdürmemiz için hiçbir sebep göremiyorum. Sülününüzün tadını çıkarın."

O kapıya doğru ilerlerken, Arlen özür dilercesine Hayes'e omuzlarını silkti, ama Renna'nın peşinden giderken yüzünde bir gülümseme vardı.

Dışarıda güneş batıyordu ama Çukur'un sokakları hâlâ hareketliydi. Ormancılardan oluşan ekipler Nüvelik Mezarlığı'nda toplanıyor ve o geceki devriyeleri için hazırlanıyorlardı; sokak satıcıları ise tezgâhlarını toplamak gibi bir niyetleri yokmuşçasına yiyecek, içecek ve benzeri şeyler satarak işlerine devam ediyorlardı. Yeni Kutsal Ev'in temelini kazan işçiler bile işlerine devam ediyordu. Renna büyük muhafazanın gece boyunca hepsini güvende tutacağını biliyordu, ama bunun ne anlama geldiğini tam anlamıyla idrak edememişti. Gece ve gündüz özgürlük. Çukur Diyarı'nda, insanlar iblislerin programına göre yaşamak zorunda değillerdi.

"Birazdan hava çalışmak için çok karanlık olmayacak mı?" diye sordu Renna.

Arlen kafasını iki yana salladı. "Sihir yükselmek üzere. Çok geçmeden herkese yetecek kadar ışık olacak."

Renna bunu hayretle düşünürken, sadece onun ve Arlen'ın muhafazalı gözlerine görünen, yerden yükselen puslu ışığın ilk belirtilerini görmek için etrafı taradı.

Ama büyük muhafazada sihrin sisinden eser yoktu. Bunun yerine, bütün sokak, ayaklarının altında ısınıp ışıldamaya başlamıştı. Önce bunu kafasından uydurduğunu sandı, ama çok geçmeden ışık göz ardı edemeyeceği kadar parlaklaştı. O kadar parlaktı ki, gözleri muhafazalı olsun ya da olmasın, herkesin ışığı görebildiği belliydi. Sokaktaki insanların giderek artan karanlığı pek kafalarına takmamalarının sebebi şimdi anlaşılmıştı.

Etraf gündüz gibi aydınlık değildi, ama çevrelerini görmelerine ve çalışmalarına fazlasıyla yetecek kadar aydınlıktı.

"Bu çok güzel," dedi Renna. Pek uzak olmayan bir yerde büyük muhafazanın ucunu görebiliyordu. Oradaki sihir normal bir şekilde yükselmişti, ama tıpkı Arlen çağırdığında ona doğru aktığı gibi büyük muhafazaya doğru akıyordu. Renna muhafazanın kendi sihrini çektiğini de hissediyordu. İblis etinin tadına ilk baktığı andan itibaren artan nüve gücü, demir bir tencereye çekilen mıknatıs gibi büyük muhafazaya çekiliyordu. Adımları ağırlaşmıştı ve kendisini daha güçsüz, hatta biraz sersemlemiş hissediyordu.

"Eskiden... büyük muhafazanın yakınında kendimi güçsüz hissederdim," dedi Arlen zihnini okumuş gibi. "Sanki suyun içinde yürüyormuşum ya da güneşte çok uzun süre kalmışım gibi."

"Eskiden mi?" diye sordu Renna.

"Artık her şey daha farklı," dedi Arlen. "Büyük muhafazalar çok fazla güç çekiyor ve onlardan faydalanmak nefes almak kadar kolay." Derin bir nefes alınca muhafazaları parlayarak canlandı, Renna'nın hiç görmediği kadar parlaklardı. Nefesini verince muhafazaları tekrar söndü. "Hatta ihtiyacım olmayan enerjiyi muhafazaya geri aktarıp kalkanı güçlendirebilirim." Renna'ya baktı. "Burası çok güçlü, Ren. Sandığımdan daha güçlü. Öldürmeye bile ihtiyacım yok. Yeterli olacağını söyleyemem, ama yeni ay geldiğinde Nüve'nin üzerimize püskürteceği şey her ne olursa olsun, büyük bir ölüm kalım savaşı verecek."

Başka bir büyük yapıya doğru döndü, bu seferki yassı taşların öteki tarafında yer alıyordu. Renna'nın Çukur'da gördüğü yegâne muhafazalı yapıydı, sembolleri geniş ve güçlüydü, ahşabın derinliklerine işlenmişti.

"Hastane," dedi Arlen. "Angiers'a gitmeden önce Sahibe Vika'yı görmeliyim, belki gitmeden önce yükünü biraz hafifletebilirim. Orada işim bittiğinde, burnunu çeken çocuklardan başka derdi kalmayacak."

"Bunun iyi bir fikir olduğundan emin misin?" diye sordu Renna. "Kurtarıcı dedikodularını yeniden başlatabilir."

"Bu istesen de istemesen de oluyor zaten," dedi Arlen. "Kurtarıcı değilim, ama yapabileceklerimi gizlemekten sıkıldım. O zihin iblisini öldürerek arı kovanına çomak soktuk ve tahminlerimde yanılmıyorsam, arı sokması yeni ayda başlayacak. Herkesin ayakta olmasına ihtiyacım var."

Renna suratını astı.

"Ne?" Bu yüz ifadesi Arlen'ın dikkatinden kaçmamıştı. Renna kollarını kavuşturup öteki tarafa döndü.

Bir saniye sonra Arlen'ın onu hafifçe sıkan kollarını etrafında hissetti. "Canını sıkan bir şey var, Ren, söyle. O iblisten çok şey öğrendim, ama zihin okuma numarasını henüz denemeye hazır değilim."

Renna içini çekti. "İnsanları iyileştirmenden hoşlanmıyorum."

Arlen kaskatı kesildi. "Ne? Neden? İnsanları hasta yataklarında yatmaya mı terk edeyim? Sakatlığa? Ölüme?"

Renna onun kollarının arasında kalmayı her şeyden çok istiyordu, ama kendini kurtarıp Arlen'ın yüzüne bakmak için döndü. "Onunla ilgisi yok. Sadece güvenli olduğunu düşünmüyorum. Bana pervasız olduğumu söylüyorsun, ama insanları ne zaman iyileştirmeye kalksan neredeyse ölecek gibi oluyorsun. Ne zaman durman gerektiğini bilemeyecek kadar inatçısın. O yüzden, evet. Ayağını kıran bir aptalı iyileştirmeye çalışırken kendinden geçtiğini görmek yerine, adamın eski usul iyileşmesini tercih ederim."

Arlen'ın ona bağırmasını bekledi, ama Arlen kafasını sallamakla yetindi. "Bu işte hâlâ biraz acemiyim. Ama gücünü çekebileceğim bir büyük muhafaza var ve dikkatli olacağım, Ren. Söz veriyorum."

6. BÖLÜM

KÜPE

D.S. 333 YAZ
YENİ AYDAN 29 ŞAFAK ÖNCE

"Ah! Aaaah!"

Kuzey fahişesinin haykırışları küpesinden yayılırken Inevera nefesini tuttu.

Küpe basit gümüş bir eşya gibi görünüyordu, ama üzerine küçük muhafazalar işlenmiş ve ortasında bulunan, çakıl taşının yarısı büyüklüğündeki bir iblis kemiğiyle güçlendirilmişti. Kemiğin diğer yarısı ise, Inevera'nın evlendikleri gün Jardir'e verdiği, küpenin diğer eşinin ortasında bulunuyordu ve bu küpenin asıl önemli özelliğinden Jardir'in bile haberi yoktu.

Beni sevdiğin sürece bunu asla çıkarmayacaksın, demişti ona o gün Inevera.

Muhafazalar normalde hizalı değildi, ama basit bir çevirme hareketiyle Inevera onları etkin hale getirebiliyor ve küpenin üzerindeki *hora* parçası ikiziyle yankılanarak, bir iple birbirine bağlı oyuncak kupalar gibi sesi ona taşıyordu.

Buna kocasının kulağına zevkle inleyen Leesha Kâğıt'ın sesi de dahildi.

Ben palmiyeyim, dedi Inevera kendi kendine, *ve bu sadece rüzgâr. Büküleceğim, ama kırılmayacağım.*

Gözlerini en yakın yol göstericileri Melan ve Asavi'ye çevirdi. Onlar küpeyi duyamazlardı –küpe sihrini sadece takana

fısıldardı– ama önemi yoktu. Ahmann ve Leesha artık aşk oyunlarını, *en azından* sarayın içindeyken, saklama gereği duymadan oynuyorlardı. Inevera gülümsemek ve rahatsız olmamış gibi yapmak zorunda kalıyordu, ama bu, *dama'ting*ler ve Jardir'in emrindeki adamlar arasında onun gücünü ve saygınlığını zedeliyordu.

Yumruğunu sıktı. Onlara karşı çıkmak için yapabileceği pek fazla şey yoktu. Ahmann Shar'Dama Ka'ydı ve Evejah'ın kabul edilen her yorumuna göre, istediği kadına sahip olmak onun hakkıydı. Inevera yıllarca onun ihtiyaçlarını bizzat karşıladığından ya da bu ihtiyaçların kendisinin özenle seçtiği –Jardir'e güç ve çocuk veren, ama kendisinin rahatlıkla hükmedebileceği ya da saf dışı bırakabileceği– başka kadınlar tarafından karşılandığından emin olmak için uğraşmıştı.

Leesha Kâğıt ise bu kadınlardan değildi. Ahmann'a güç verdiği doğruydu, ama Andrah'ın İlk Eşi gibi kurnaz ve kendini beğenmişti. Etki altına alınması imkânsızdı ve Inevera onu saf dışı bırakmakta iki kez başarısız olmuştu. Birincisinde Inevera, kızıl saçlı Kuzeyli Rojer'le nişanlı olan en büyük kızı Amanvah'a Leesha'yı zehirlemesini emretmişti. Kız sadık ama tecrübesizdi ve işi berbat etmişti.

Leesha o zaman Jardir'e gidip aralarındaki kavgayı bütün çirkinliğiyle gözler önüne serebilirdi. Jardir deliye dönerdi. Muhtemelen kontrolünü kaybederdi.

Ama Leesha hiçbir şey söylememiş, hatta Amanvah'ın yanında durmasına bile izin vermişti. Inevera sırf bu yüzden ona saygı göstermek zorunda kalmış ve çok kısa bir süre sonra hadım Nöbetçilerini Leesha'nın yatak odasına gönderdiğinde, kadını öldürtmek yerine aptalca gözünü korkutmakla yetinmişti. Aynı gece, Jardir'i öldürmeye çalışan zihin iblisine birlikte karşı koyabilmeleri için Leesha'nın hayatını kurtarmak zorunda kalmıştı.

Elbette, bunu yapmasaydı, iblis *muhtemelen* Jardir'i ve onu öldürürdü. Inevera kabul etmekten nefret etse de, Kuzeyli cadı epey çetin cevizdi ve gücü o gece daha da artmıştı. Inevera onun zihin iblisinden güçlü *alagai hora* almasına engel olamamıştı –

tıpkı kendisinin de yapmış olduğu gibi. Kemikleri toplamaları için hadımları göndermişti, fakat adamlar dayak yemiş olarak ve eli boş geri dönmüşlerdi. Leesha'yı bir daha hazırlıksız yakalamak mümkün olmayacaktı.

O yüzden, Inevera dinliyordu. Dinliyor ve yerini başka bir kadına kaptırmış gibi hissetmemeye çalışıyordu. Ayağı kaydırılmış, küçük düşürülmüş gibi...

Nefes alarak sakinleşmeye çalıştı. Neyse ki, kadın yakında barbar köyüne geri dönecekti. Inevera Jardir'in yatağında hak ettiği yerini alacak ve her şey eskisi gibi olacaktı.

Muhtemelen.

Tutkulu iniltiler ve haykırışlar kesilirken yerini hafif mırıldanmalar aldı. Inevera dikkat kesilip kelimeleri anlamaya çalıştı. Bu, tutkulu haykırışlardan ve birbirine vuran etlerden daha kötüydü. Inevera kocasını başka kadınlarla birçok kez izlemişti ve Jardir'in çıkardığı sesleri, kadınların ona verdiği karşılıkları çok iyi biliyordu. Kendi yastık dansına fazlasıyla güvenen Inevera, Leesha'nın aşkta yapabileceklerinden korkmuyordu. O asıl, kocası ve Leesha'nın sarmaş dolaş yattıkları sessiz anlardan nefret ediyordu.

"Evlen benimle," dedi Jardir.

"Sormayı bırakman için seni kaç kez reddetmem gerekiyor?" diye karşılık verdi Leesha, Jardir'in ona verdiği müthiş onuru fark etmemiş gibi yaparak.

"On bin kez reddetsen de," dedi Jardir, "sana on bin kez daha sorarım. Gel, hâlâ vaktimiz var. Ben Shar'Dama Ka'yım, elimi bir kez sallasam nikâhımız kıyılmış olur. Benimle hemen evlen, gizlice. Annenle Abban şahitlik edebilir ve sözleşmeyi imzalayabilirler. Biz açıklamayı uygun görene kadar kimsenin haberi olmaz, sadece *biz* biliriz."

Abban. Inevera dudaklarını büktü. O da bu işin içindeydi, kendi iktidar planlarını gerçekleştirmek ve Jardir'in gözdesi olmak uğruna böyle oyunlara girişmişti. Onun da icabın bakılması gerekecekti.

"Bana on bin kez de, yirmi bin kez de sorsan," dedi Leesha, "yanıtım hayır olacak. Yeterince eşin var."

Jardir "Hiçbirini yatağıma sokmam," deyince, Inevera öfkelendi. Fakat Jardir hemen "Inevera hariç," diye düzeltince, tekrar nefes almaya başladı, ama kocasının aptallığı karşısında hâlâ şaşkındı. *Sharum*'un kimseyle pazarlık etmeyeceği söylenirdi ve Jardir iliklerine kadar *Sharum*'du.

"Demek seni on dört kadın yerine sadece bir kadınla paylaşmak zorunda olacağım?" diye sordu Leesha.

"Beni şimdi de paylaşıyorsun," diye atıldı Jardir ve Inevera tekrar öpüştüklerini duyunca dudağını ısırdı.

"Yalnızız, Ahmann," dedi Leesha ve Jardir zevkle nefesini çekti. "Önümüzdeki birkaç saat boyunca seni kimseyle paylaşmayacağım."

"Damajah!" diye bağırdı Melan. "Ellerin!"

Inevera bakışlarını aşağı çevirince sıktığı yumruklarından kan aktığını gördü. Ojeli uzun tırnakları keskindi ve avuçlarına batmıştı. Uyuştuğu için farkına varmamıştı. Şimdi, Melan'la Asavi ellerini tutup dikkatle yaralarını temizleyip sararken bile, bunlar başkasının elleriymiş gibi hissediyordu.

İşler nasıl bu noktaya gelmişti? Ahmann'ı nasıl hayal kırıklığına uğratmıştı da kocası onu bu kadar küçük düşürebilmişti? *Sharum*lar, Jardir'in potansiyelini elinden alıp ölmesine göz yummasın diye Inevera onun yetiştirilmesini ve eğitilmesini sağlamıştı. Ona birleşik bir Krasia teslim etmiş ve *alagai*'ı Nie'nin uçurumuna kadar sürmesi için gereken aletleri vermişti. Ona dört erkek ve üç kız çocuğu vermiş, yatağını sıcak tutması ve ona daha çok çocuk vermesi için *Jiwah Sen*ler seçmişti.

"Belki de, şehvetini gidermesi için ona beyaz tenli Kuzeyli fahişeler seçmeliydim," diye homurdandı.

"Erkekler öngörülebilir yaratıklardır," dedi Melan.

"Bir şeye hâkim olduklarında yaptıkları ilk şey onunla köpek gibi çiftleşmektir," diye katıldı Asavi. "*Sharum*ların çoğu beyaz tenlilerden hoşlanmaya başladılar."

Bunca yıla rağmen hâlâ sevgili olan Melan ve Asavi aynı odayı paylaşıyorlar ve daima birbirlerine destek oluyorlardı. Dölleri dışında erkeklerle ilgilenmiyorlar ve kız vârislerine baba seçmek için uzun zamandır zarlara danışıyorlardı, ikisi de tek gecede istediklerini aldıktan sonra adamı bir daha hiç görmüyorlardı.

Ama bütün önyargılarına rağmen, söyledikleri doğruydu, Inevera'nın bunu tahmin etmesi gerekirdi. Ama etmediği için, kocası birçok kez birlikte oldukları parfümlü odada kâfir bir fahişenin büyüsüne kapılmıştı.

Leesha'nın fısıldayarak dile getirdiği önerisi şimdiden Ahmann'ı değiştirmeye başlamış, asırlardır süren gelenekleri ve kültürü yeniden gözden geçirmesine neden olmuştu. Bunun sonucunda verdiği kararlardan bazıları gayet masumdu, ama bazıları tehlikeliydi, Kuzeyli hassasiyetleri uğruna kendi halkını uzaklaştırıyor, Kuzeylilerin kendisine müttefik değil, kul olmaları gerektiğini unutuyordu.

Chin'lerle müzakere edecek kadar çok vakitleri yoktu. Sharak Ka yaklaşıyordu. Bir bakıma, çoktan başlamıştı.

7. BÖLÜM

EĞİTİM

D.S. 300

Inevera babasının eve *Sharum* getirmesinden hep nefret ederdi. O ve annesi yemek pişirip servis ederken babası onlara hakaretler edip vurur ve kil zarlarla Sharak oynarken gitgide daha da sarhoş olup kabalaşan arkadaşlarının önünde gösteriş yapardı. Daha siyah cüppesini bile giymemişken Kasaad Soli'nin herhangi bir iş yapmasını yasaklamıştı. "Sen bir savaşçısın, oğlum, *khaffit* ya da kadın değilsin!"

Küçükken, adamlar Inevera'yı görmezden gelip Manvah'a pis pis bakarlardı, ama kadınlığa yaklaşırken bu pis bakışlardan bazıları Inevera'ya doğru dönmeye başlamıştı. Bir keresinde, Cemal adında iğrenç bir adam olan bir *Sharum* ona dokunmaya bile kalkmıştı.

Ama yemek pişirmesi ya da servis yapması yasak olsa da, Soli her zaman onları korumak için yanlarında olmuştu. Cemal'in eli onun bacağını sıkamadan, ağabeyi diziyle adamın bacaklarının arasına sertçe vurmuş ve burnunu kırmıştı.

Kasaad gülmüş ve Cemal'le dalga geçerken oğlunu tebrik etmişti, ama iyi olup olmadığını görmek için Inevera'ya dönüp bakmamıştı bile. En kötüsü de, Cemal'i evlerine davet etmeye devam etmiş ve adamın pis pis bakmasına engel olmak için hiçbir şey yapmamıştı. Inevera *Sharum*ların Soli'nin dikkatinin dağılmasını beklediğini biliyordu.

Babasına ve yarım düzine sarhoş *Sharum*'a hizmet etmek

Inevera'yı çok korkutuyordu, ama bu *dama'ting*lere Büyüyen Ay Çayı servis etmenin yanına bile yaklaşamazdı.

Yemek salonunun kalın halısına yarım daire oluşturacak şekilde kadife yastıklar yerleştirilmişti. Kenevah ortaya oturdu ve Melan hemen ona dumanı üzerinde tüten bir fincan çay servis etti. Kız duman gibiydi adeta, fincanı doldurmak için belirip hemen gözden kaybolmuştu.

"Qeva, sağ tarafıma otur," diye emretti Kenevah oradaki yastığa işaret ederek. "Favah, soluma."

Qeva emredildiği gibi sağ tarafa otururken, Kenevah'tan bile yaşlı görünen ve muhterem bir Gelin olan Favah da kendisine verilen emri yerine getirdi. Asavi ve başka bir *nie'dama'ting* onlara hizmet için öne çıktı.

Kenevah fincanını kaldırdı ve üç kadın çaylarını yudumladı. Sonra Kenevah iki Gelin'i daha her iki yanında oturmaya davet etti. Onlara da sıcak çay ikram edildi ve beşi de içmeye başladı.

Aynı demliklerden bir sonraki çifte ikram edilen çay tam olarak sıcak değildi. Bir sonraki çifte ikram edilen için ise ancak belki ılık denebilirdi. Son Gelin de oturup hepsi çaylarını yudumladığında, çay artık soğumuştu.

Yemek de aynı şekilde servis edildi, Kenevah'ın gözdeleri etin en güzel yerlerini alsa da, hepsi Inevera'nın varlığından haberdar bile olmadığı çok güzel yiyecekler yiyorlardı. Kokuları açlıktan başının dönmesine neden olmuştu.

Bu ritüellerin ardından, *dama'ting*ler rahatlayıp kendi aralarında dostça sohbet etmeye başladılar. Yemekleri pişirenler ve oraya taşıyanlar yakışıklı hadımlarıydı, ama Gelinlerle doğrudan ilgilenme görevi Sözlülere aitti. Inevera'nın karşısındaki *dama'ting* çayını bitirip boş fincanı önüne bıraktı. Inevera hemen harekete geçip fincanı doldurmayınca kadın tek kaşını kaldırarak ona baktı. Inevera demlikle öne fırlarken masaya bir damla çay damlattı. Öteki tarafındaki *dama'ting* hemen damlaya göz atıp hoşnutsuz bir ifadeyle burnunu çekti.

Servise dönünce, Melan onu çimdikledi ve Inevera çığlık atmamak için kendini zor tuttu. "Aptal," diye fısıldadı kız. "Hepimiz bunun bedelini ödeyeceğiz. Tekrar dökersen, bir sonraki

banyo vaktinde Everam'la tanışana kadar seni suyun altında tutarız."

Aralarında hiçbir yabancı olmamasına rağmen, *dama'ting*ler peçelerini hiç indirmemişlerdi, kâselerine doğru eğilip bir çift çubuk yardımıyla lokmaları ağızlarına götürüyorlardı. Inevera arada sırada bir ağız ya da burun görür gibi olsa da hemen bakışlarını kaçırdı. Manzara, Kasaad'ın Manvah'yı bir sepet yığınına dayamasını izlemekten daha müstehcen geliyordu.

*Dama'ting*ler akşam yemeklerini bitirince, Sözlüler kendilerine mutfaktaki artakalan yemekleri servis etti. Melan ve diğer kızlar Inevera'yı sıranın en arkasına ittikleri için, onlar kendi paylarını aldıklarında geriye çok az yemek kalmıştı. Inevera tencerelerin kenarına yapışanlardan bir kâse yemek toplamayı başardı, ama o zaman bile diğer kızlar dar çemberler halinde oturup onu bilerek dışladılar. Böylece yemeğini tek başına yedi ve Qeva günbatımında onları Mahzen'e götürürken grubu uyuşmuş gibi takip etti.

*Nie'dama'ting*ler berrak muhafaza ışığıyla parlayan bir tavanın aydınlattığı ortak bir odada yatıyorlardı. Inevera'nın bakışları tavana kaydı ve sihirli sembollere büyük bir merakla baktı.

"Yakında muhafaza yapmayı öğreneceksin," dedi Qeva onun bakışlarını fark edince. "Melan, yatağın nerede?"

Odanın ortasında birkaç tane düzgün karyola sırası vardı. Melan kapıdan oldukça uzak bir köşeye işaret etti.

Qeva kafasını salladı. "Orada kim yatıyor peki?" Melan'ınkinin yanındaki karyolaya işaret etti.

"Asavi," dedi Melan ve kız hemen öne çıktı.

Qeva homurdandı. "Yastık kardeşinin yeni bir yer bulması gerekecek. Inevera onu daha iyi eğitebilmen için on iki Kara Ay boyunca senin yanında yatacak."

Asavi –çoğunlukla kitaplar ve yazı araçlarından oluşan– eşyalarını toplamak için harekete geçerken Melan neredeyse fark edilmez bir şekilde tısladı. Yanından geçerken Inevera'ya dik dik baktı, bakışları bıçak kadar deliciydi.

"Muhafaza ışığı sönene kadar serbestsiniz," dedi Qeva ve odadan çıktı.

Inevera nefesini tutup diğer kızların ona saldırmalarını bekledi, ama kızlar ona aldırmayıp küçük daireler halinde toplanarak onu dışladılar. Inevera da yatağına gitti ve Evejah'ting'ini çıkarıp okumaya başladı.

Muhafaza ışığı dört saat sonra söndü, ama kalın kitapta doğru düzgün ilerleyememişti. Kurdeleyi kaldığı sayfaya bırakıp huzursuz bir uykuya daldı.

Inevera uyandığında karanlıkta birinin tepesinde olduğunu fark etti. Bir süre sonra gözleri karanlığa alıştı, fakat ses çıkarmamak için dikkatle hareket eden bu kişinin hâlâ siluetini seçebiliyordu. Bir an nefesini tuttu, ama sonra kendisine hâkim oldu ve uyuyormuş gibi yapmak için eşit aralıklarla sakince nefes almaya başladı. Annesinin de sürekli yaptığı gibi hafifçe horladı.

Inevera'nın, Evejah'ting'i ve *hora* kesesi dışında hiçbir eşyası yoktu, silah olarak kullanabileceği bir şeyi de yoktu, gerçi ondan nefret eden bir oda dolusu kıza karşı böyle bir şeye kalkışmasının bir yararı da olmazdı. Onu burada, karanlıkta öldürseler bu yaptıkları yanlarına kâr kalır mıydı acaba? İçinden kaçmak geldi, ama kaçabileceği hiçbir yer yoktu. Karanlıkta kapıyı bulabilse bile, dışarıdan demirlenmişti.

Ama siluet hızla ilerleyip ayaklarını sürterek Melan'ın yatağına gitti. Battaniye itilip açılırken bir hışırtı duyuldu.

"Sanırım beni duydu," diye fısıldadı Asavi.

Bir duraksama oldu. "Uyuyor. Horladığını duyabiliyorum," dedi Melan. "Hem o kötü tohumun ne düşündüğü kimin umurunda?"

Inevera karyolasında uzanmaya devam edip Melan'ın yatağından gelen öpüşme seslerini ve aşk fısıltılarını dinlerken horlama ritmini sabit tutmaya çalıştı. Hiç başka bir kızı öpmemiş, bunu aklından bile geçirmemişti, ama onları kıskanıyordu. Inevera kendini hiç bu kadar yalnız hissetmemişti.

Inevera tekrar uyandı, ama bu kez yan tarafındaki ağrı yüzünden. Haykırarak doğrulunca, Melan'ın onu tekrar tekmelemek için ayağını geriye çektiğini gördü. "Kalk, kötü tohum."

Muhafaza ışıkları yeniden etkinleşmişti ve diğer kızların çoğu *bido*larını örmüştü. Tuvalete gitmek için sabırsızlanan Inevera hemen tuvaleti ayıran perdeye doğru hareket etti, ama Melan onu kolundan yakaladı. "Buna zaman ayırmak istiyorsan, daha erken kalkmalıydın. *Dama'ting* her an gelebilir ve eğer geldiğinde *bido*'nu tamamen örmemiş olursan, dolu bir mesane, dertlerinin en ufağı olur."

Inevera'nın yüzü buz gibi oldu ve bir anda rahatsızlığını unutarak yeni ipeğe atıldı. *Bido*'sunu hızla örerken diğer kızlar suratlarını asarak onu izlediler.

Asavi, Inevera'nın ayaklarına tükürdü. "Demek bir dokumacının kızı. Bu hiçbir şeyi kanıtlamaz."

Inevera'nın örmeyi tamamlamasının üzerinden bir saniye bile geçmeden, yatakhanenin ağır kapıları açıldı ve Qeva karşılarında durdu. Kızlar üzerlerinde sadece *bido*larıyla sıraya girdiler ve Inevera onları takip ederek Mahzen'den çıkıp yeraltı sarayının başka bir geniş odasına girdi.

"Her güne *sharusahk*'la başlarız," dedi Melan. "Konuşmayacaksın. *Dama'ting* ne yaparsa onu yap."

Inevera kafasını sallarken kızlar düzgün bir şekilde sıraya girdiler, her birinin arasında iki adım vardı. Qeva odanın ortasındaki küçük platforma doğru ilerledi ve uzanıp cüppesinin kuşağını çözdü. İpek kumaş fısıltıyla yere düşerken, Qeva, toplanan kızların karşısında peçesi ve eşarbı hariç çırılçıplak durdu.

Yavaşça bir dizi esneme hareketi yapmaya başladı. Diğer kızlar onu taklit ederken, Inevera aynı hareketleri yapmakta zorlandı. Qeva'nın teni pürüzsüz ve kaslıydı, çok geçmeden ter ve parfümlü yağdan oluşan ince bir tabakayla kaplandı. Inevera böylesine yavaş hareketlerin kadını kızgın güneşin altında bir saat koşmuş gibi nasıl terlettiğini anlayamadı.

Hareketler narin ve kusursuzdu – Soli'nin uyguladığı o geniş ve acımasız hareketlere hiç benzemiyordu. Ama görünüşte narin olsa da, duruşlar Soli'nin uyguladıklarından çok daha karmaşıktı. Inevera mümkün olabileceğini bilmediği pozisyonlara girmeye ve uzunca bir süre o şekilde kalmaya zorlandı. Daha önce hiç kullanmadığı kasları gerildikçe haykırdı ve ter döküp

kalbi gümbür gümbür atarken zorlukla nefes almaya çalıştı. İçine ne kadar hava çekerse çeksin tam bir nefes alamıyormuş gibi hissediyor ve her an mesanesi üzerindeki kontrolünü kaybetmekten korkuyordu.

Qeva vücudu yere dik olacak şekilde sol bacağının üzerinde öne doğru eğildi, kolları bir şeyi kucaklarcasına önündeydi. Sağ ayağını havaya kaldırıp arkaya doğru kıvırdı, ayak parmakları neredeyse kuyrukkemiğine dokunuyordu.

Inevera onun duruşunu taklit etmeye çalıştı, ama dengesini yitirerek ellerinin üzerine düştü.

"Duruşunuzu koruyun," dedi Qeva ve diğer kızlar o zorlu pozisyonda kalırken, kadın platformdan indi.

"Dik dur," diye emretti *dama'ting*. Inevera hemen ayağa kalktı ve Qeva bir elini onun çıplak göğsüne, diğerini de omuzlarının buluştuğu boşluğa koydu. "Burnundan nefes al. Derin derin." Ellerini iki yandan bastırdı ve Inevera göğsünü şişirmek için gösterdiği direncin üstesinden gelmek zorunda kaldı.

Dama'ting homurdandı. "Ver. Yavaşça." Inevera nefesini yavaşça verirken Qeva iki eliyle onun göğsünü sıkıştırmaya devam etti.

"Bir kez daha," dedi Qeva. "Nefes hayattır. Nefesine hâkim olursan, dengeni de korursun. Dengeni korursan, hiçbir şey sana dokunamaz. Ne açlık ne de acı hissedersin. Ne sevgi ne de nefret. Korku ya da gerginlik de hissetmezsin. Sadece nefesine odaklan."

Inevera çok geçmeden sakinleştiğini hissetti. Burnundan aldığı nefesin karnına uğradıktan sonra ağzından çıkışını takip ederken, dolu mesanesinin ve boş midesinin ısrarcı haykırışı hafifledi. Etrafındaki kızlar sallanmaya başlamıştı, o pozisyonu korumak için ne kadar zorlandıkları yüzlerinden belli oluyordu.

"Benimle birlikte," dedi Qeva. Inevera'nın göğsünü sıkmaya devam ederken, ağır bir ritimle nefes almaya başladı ve Inevera nefesini onunkine uyduracak şekilde yavaşlattı. "Nefes almak zihnini boşaltırken, bu hareketler vücudunu bileyecek, ta ki ikisi bir olana kadar." Aynı anda solumaya başladıklarında, *dama'ting* ellerini çekip Inevera'nın kollarını tuttu ve tepesinde iki yana açtı.

"Kobra başı," dedi Qeva ve diğer kızlara baktı. "Devam edin."

Kızlar doğrulup kollarını açarak tavana doğru uzanırlarken rahatlayarak verdikleri nefesler odada yankılandı.

"Bunlar *sharukin*," dedi Qeva, duruşunu nazikçe düzelterek Inevera'ya sonraki birkaç harekette rehberlik yaparken. "Akbaba gagası. Çakal fırlaması."

Inevera'yı öne doğru eğip biraz önce zorlandığı pozisyona geçirdi. "Akrep kuyruğu." *Dama'ting* sol ayağıyla Inevera'nın ayağına basarak onu yerinde tutarken sağ ayağını Inevera'nın sağ ayak bileğine takıp bacağını yakalayabileceği noktaya kadar yukarı kaldırdı, sonra bacağı Inevera'nın vücuduna doğru bükünce Inevera tendonlarının sınırlarına kadar gerildiğini hissetti. Nefesini tutup sendeledi.

"Nefes al," dedi Qeva. "Sen palmiyesin, nefes de rüzgâr. Gücünü kullanarak dengeni bul ve seni bir hareketten diğerine yönlendirmesine izin ver."

Inevera ritme döndü ve düzenli bir şekilde nefes alıp vermenin ona gerçekten de yardımının dokunduğunu fark etti. Qeva onun dengesini yeniden bulduğunu görünce başını salladı ve platforma döndü.

Ders bir süre daha devam etti. Inevera hâlâ sallanıyor ve kendini beceriksiz hissediyordu, eklemleri esnemekten yanıyordu, ama düzenli bir şekilde nefes almayı sürdürdü ve Qeva nihayet gevşeyip platformun yanındaki bir kutuya uzanınca rahatladı. Bir metal şıngırtısı duyuldu ve Qeva dört küçük zil çıkarıp iki elinin başparmaklarıyla işaretparmaklarına birer tane taktı.

Başıyla işaret edince, Melan kalkıp kutuyu aldı ve içinden kendi zillerini çıkardıktan sonra elden ele dolaştırmaları için kutuyu yanındakine uzattı. Bütün kızlar aynısını yaptılar ve çok geçmeden yerlerini alıp Qeva'nın dersin bir sonraki bölümüne başlamasını beklediler.

Qeva yana doğru dönüp ayakta durdu, ellerini havaya kaldırıp zillerin yerini ayarladı. Bir bacağını öne doğru uzatırken, diğerini ona yakın tuttu.

Kızlar da aynı pozisyona geçtiler ve Inevera bu duruşu elinden gelen en iyi şekilde taklit etti.

"Dizlerini kır," dedi Qeva. "Ağırlığını ayağının ön kısmına ver."

Inevera duruşunu düzeltip dengesini sağlayınca, *dama'ting* zillerini dört kez vurdu ve her defasında yuvarlak kalçaları bir kırbaç gibi şakladı.

"Hep birlikte," dedi ve hareketi tekrarladı. Kızlar tecrübeli bir kusursuzlukla hareketi tekrarladılar, ama Inevera hareketi göründüğünden daha zor buldu.

"Tekrar," dedi Qeva. "Dikkatle izle."

Zilleri bir kez daha vurup kalçalarını şaklattı, ama Inevera hareketi algılamakta bir kez daha başarısız oldu. Önce kalçalarını nasıl hareket ettireceğini çözemedi, sonra zilleri diğerleriyle uyumsuz çınladı. İki hareketi aynı anda yapmak imkânsız görünüyordu.

Qeva ona hareketi tekrar tekrar gösterdi. Inevera hareketi yapabilmek için büyük bir mücadele verirken diğer kızların sinirlendiklerini hissedebiliyordu, ama tekrar tekrar denemekten başka yapabileceği bir şey yoktu.

En sonunda, Qeva tatmin olmuş görünüyordu. Derken homurdandı ve zilleri durmaksızın çalmaya, kalçalarını sese uyumlu bir şekilde kıvırmaya başladı. Inevera ritme alıştı ve çok geçmeden hareket gayet doğal gelmeye başladı. Kendisini gülümserken buldu.

Ama sonra *dama'ting* hareket etmeye başladı, kıvrak bir zarafetle platformunun etrafını dolaşırken ne zillerin ne de kalçalarının ritmi bozuldu. Çok güzeldi. Büyüleyiciydi. Inevera onu taklit etmeye kalkınca, Melan'a çarptı ve ikisi de yere düştüler.

"Aptal!" diye çıkıştı Melan.

Qeva platformundan inip Melan'a sert bir tokat attı, darbenin etkisiyle zilleri çınladı. "Senin suçun, Melan! *Damaji'ting* ona *nie'damating* kurallarını öğretmen için *seni* görevlendirdi! Ona ne öğrettin? Kobra başı ya da kalçalarını nasıl kıvıracağını bile bilmiyordu."

Parmağını kaldırıp Melan'ın yüzüne yaklaştırdı. "Sorumluluğunu ciddiye almayı öğrenmelisin. Inevera sınıfa ayak uyduruna kadar, Gölgeler Odası'na girmeni yasaklıyorum."

Bütün kızlar nefeslerini tutarken Melan'ın gözleri kocaman oldu.

"O inatçı bakışlarını bana daha fazla dikersen," dedi Qeva, "kendini *Sharum*ların oyuncağı olarak büyük haremde yaşarken bulursun."

Melan bakışlarını indirip yere eğilerek selam verdi. "Emredersiniz, Dama'ting."

Sharusahk'tan sonra, bütün kızlar iki hadımın herkese bir kepçe sulu yulaf lapası verdiği mutfağın yanında sıraya girdiler. Inevera, Melan'ın ve diğer kızların gözlerinde, onu sıranın en sonuna itmeyi istediklerini görebiliyordu, o yüzden kendi rızasıyla sırasını onlara verdi. Gereksiz tartışmalara girerek hiçbir şey kazanamazdı. *Nie'damating*lerin usullerini öğrenirken uysal görünmesi daha iyiydi.

Yulaf lapası tenceresinin dibinde kalan sulu bulamaç Inevera'nın kâsesini yarısına kadar bile doldurmadı. Yine de lapasını tam olarak bitirmeye fırsat bulamadan Melan yanına geldi.

"Neredeyse gün doğdu," dedi Melan. "*Dama'ting*ler birazdan çadıra gidecekler; gecikirsek fena olur."

"Çadır mı?" diye sordu Inevera.

Melan aptalmış gibi ona baktı. "Şafakta *Sharum*lar Labirent'ten dönecek ve yaralılar çadıra taşınacak. Onları iyileştirmekte *dama'ting*lere yardım ederiz."

Inevera önceki gün duyduğu, yaralı *Sharum*ların bez duvarların ardından gelen çığlıklarını hatırladı ve *dama'ting*lere bu adamların derilerini kesip dikmelerinde yardım ederken etrafında kan içinde adamların olduğunu ve hepsinin acıyla feryat ettiğini hayal etti.

Birden başının döndüğünü hissetti ve yüzü kıpkırmızı oldu. Sulu yulaf lapası boğazına kadar yükseldi.

Melan ona sert bir tokat attı. Yulaf lapası ve safra karışımı taş zemine fışkırırken, tokat sesi odanın duvarlarında bir kırbaç gibi yankılandı. Bunun üzerine odadaki bütün kızlar kafalarını kaldırıp ona baktılar, bakışları buz gibiydi. Etrafta tek bir *dama'ting* yoktu ve hadımlar her zamanki gibi dilsizdi.

"Everam aşkına, odaklan!" diye bağırdı Melan. "*Dama'ting*ler şifa dağıtmayı her şeyden çok ciddiye alırlar. Şimdiden Gölgeler Odası'na girişim yasaklandı. Eğer senin zayıflığın yüzünden tek bir damla *Sharum* kanı akarsa, *dama'ting* bunu benden yüz misli çıkarır." Ona iyice yaklaşıp sesini bir fısıltı halini alıncaya kadar alçalttı. "Ve eğer böyle bir şey olursa, göğüs uçlarını kesip sana yediririm."

Inevera bu sözleri sindirirken ona baktı. Melan cevap vermesine fırsat vermeden onu kolundan tutup çeke çeke Mahzen'e doğru götürdü. Kızlar hemen ellerini ve yüzlerini yıkayıp beyaz cüppelerini giydiler ve tekrar sıraya dizildiler. Melan Mahzen'in kapılarına doğru giderken onlara önderlik etti, orada *dama'ting*'le buluştular ve *dama'ting* onları saraydan çıkarıp Aşağışehir'in içinden geçirerek Kaji *dama'ting* çadırının altındaki yeraltı mezarlığına götürdü, burada durup *dama*'nın Sharik Hora'nun minarelerinden şafağın doğuşunu haber vermesini beklediler.

*Dama'ting*lere şifa dağıtmalarında yardım etmek Inevara'nın korktuğu kadar kanlı ve ürkütücüydü. Yarısı acılarını kabullenemeyecek kadar kendilerinden geçmiş olan *Sharum*lardan, yarısı onun yavaşlığına lanetler okuyan Melan ve *dama'ting*lerden gelen bağırışlar ve çığlıklar kulaklarında yankılanıyordu.

Bir keresinde, *couzi*'nin kokusunun bile yanında hafif kalacağı sert bir sıvıya batırılmış olan aletlerin bulunduğu sürahiyi taşırken tökezledi ve etrafa birkaç damla damlattı. Melan da bu yüzden, Qeva ve başka bir *dama'ting*'in gözlerinin önünde yüzüne yumruk attı. İki kadın da tek kelime etmedi, Inevera'nın şişen yanağından ziyade taşıdığı aletlerle daha çok ilgileniyorlardı.

Önlerindeki masada, siyah cüppesini karnındaki derin yarıktan keserek çıkarmaya çalıştıkları bir savaşçı kollarını savurarak çırpınıyordu. Gelinler kana bulanmış seramik zırh parçalarını palmiyeden yapılmış bir sepete atıyor ve attıkları parçalar sepetin içinde birbirlerine çarparak tıngırdıyordu.

Qeva, Melan'a bir çift ipek sicim attı. "Onu bağla."

Melan sicimlerden birini alıp diğerini Inevera'ya verdi. "Ça-

buk ol ve ben ne yapıyorsam aynısını yap." Sicimi aralarında bir önkol boyu mesafe kalacak şekilde yumruklarına doladı.

Inevera'nın verilen talimatları düşünmeye fırsatı olmadan Melan harekete geçip sicimi inanılmayacak bir sürat ve zarafetle savaşçının bileğine sardı, sonra da bileği geriye doğru bükerek adamın kolunu düz bir şekilde tutmak için bunu manivela olarak kullandı. Savaşçı karşı koymaya çalıştı ama Melan adamın kolunun en zayıf olduğu açıyı biliyordu, bu sayede kontrolünü kaybetmedi.

Adam diğer kolunu beceriksizce ona savururken, "Şimdi!" diye bağırdı Melan. Inevera hemen harekete geçerek Melan'ın yaptığını yapmaya çalıştı. *Sharum*'un bileğini ipek sicimle yakaladı, ama Melan'ın aksine o nereye basacağını ya da vücut ağırlığını nasıl kullanacağını bilmiyordu. Savaşçı, Melan'ın az önceki yumruğunun yanında bir öpücük gibi kalacağı sert bir darbeyle elinin tersini Inevera'nın yüzüne geçirdi.

Inevera sertçe yere düşerken, bunu gören Qeva adeta tıslar gibi bir ses çıkardı ve kaskatı tuttuğu iki parmağını hemen adamın omuz eklemine sapladı. Savaşçının kolu kasılmaya başladı ve Inevera'nın sicimi alıp bağlama işlemini bir kez daha denemesine yetecek kadar güçsüz kaldı. Qeva sinirli bir şekilde Melan'a baktı ve Melan da savaşçıyı hareketsiz tuttukları sırada Inevera'ya sessizce dik dik bakarak karşılık verdi. Derken *dama'ting* zorla adama bir uyku ilacı yutturdu ve savaşçı çok geçmeden gevşedi. Gelinler hemen kesip biçmeye başlarken, bembeyaz cüppelerini kirleten kan ve diğer pis sıvılara aldırış etmediler.

"Bu işe yaramayacak," dedi Qeva bir süre sonra.

Bir başka Gelin, "Hayatta kalmak için *hora* sihrine ihtiyacı var," diyerek ona katıldı. Melan'a baktı. "Onu yeraltı mezarlıklarına götür."

Melan başıyla onayladı; hemen ardından, ameliyat masasının iki yanında duran sedyenin direklerini Inevera'yla birlikte omuzlarına yüklendiler. Savaşçı iki kızın ağırlığının toplamından çok daha ağırdı, ama Inevera zor işlere yabancı değildi ve adımları yavaşlamadı. Asavi yerdeki kapıyı açmak için önden koşarken *dama'ting* merdivenden onları karanlığa indirdi.

Asavi; Inevera ve Melan basamaklardan inene kadar bekledikten sonra kapıyı arkalarından kapattı ve Qeva bir süre zifiri karanlıkta kaldıktan sonra ışıldayan iblis kemiğini çıkarıp başka bir ameliyat masasının bulunduğu taş odaya giden yolu aydınlattı. Taş duvara oyulmuş çelik bir kapı vardı, Qeva boynundan bir anahtar çıkarıp onu açınca kömür parçaları ve kararmış kemiklere benzeyen bir karışım ortaya çıktı. *Alagai hora*. Makul büyüklükte bir parça seçip kapıyı kapatırken kilit mekanizması yeniden etkinleşti.

Qeva'nın "Vakum," demesiyle, Melan çeşitli hortum ve körüklerden oluşan ve ayak pedalıyla çalışan bir alet çıkardı. Hortumlardan birini savaşçının açık yarasına yerleştirip kanını cam bir hazneye çekerken, Inevera da pedala düzenli aralıklarla bastı.

Dama'ting önce kanı silip sonra çevresindeki alanı tıraş ederek yaranın kenarlarını temizledi. Çalıştıkları sırada, Asavi de fırçalar ve bir kâse mürekkep hazırladı.

"Inevera, yaklaş," dedi Qeva. Asavi pedalın başındaki yerini alırken Inevera Gelinlere yaklaştı ve onların ayağına dolaşmamak için özen gösterdi.

Qeva ona bakmadan konuşmayı sürdürdü. "Öncelikle, yaranın kuzey kenarına vakum muhafazası çizilir." Mürekkebe bir fırça batırıp tuhaf bir sembol çizdi. Dikkatle izleyen Inevera mürekkebin parlamasını bekledi, ama hiçbir şey olmadı. "Sonra, güç, direnç ve kan muhafazaları çizilir." Hızla çizmeye başladı, fırçasını *Sharum*'un teninde saat yönünde hareket ettirerek yaranın etrafındaki pusula noktalarına birer muhafaza koydu.

"Şimdi birleştirilmeleri gerekiyor," dedi Qeva ve diğerlerinin aralarındaki boşluklara aynı muhafazayı dört kez daha çizerek bir sekizgen oluşturdu.

İşi bittiğinde, diğer *dama'ting*'e işaret etti ve kadın dolaptan çıkarılan iblis kemiğini ona uzattı. Kemik yaraya yaklaştırılır yaklaştırılmaz, Qeva'nın çizdiği muhafazalar gerçekten de parlayarak güçlü bir şekilde canlanıverdi.

"Muhafazalar sihirli değil," dedi Qeva, "ama iblis kemiğindeki sihri çekerek *alagai*'ın gücünü Everam'ın amacına dönüştürüyorlar."

Inevera ağzı açık bir şekilde bakarken, *Sharum*'un teni birleşmeye başladı, yara su dolu iki avuç birleşir gibi birleşti. Birkaç saniye içinde yaradan geriye sadece küçük bir iz kalmıştı. Henüz güneşin ve sürekli uçuşan kum tanelerinin değmediği taze ten, daha solgun ve etrafındaki deriden daha sağlıklı görünüyordu.

"Everam'a şükürler olsun," diye fısıldadı Inevera şaşkınlıkla. "Böyle bir sihir varken, hiçbir *Sharum*'un ölmesine gerek yok."

Qeva üzgün bir şekilde kafasını salladı. "Keşke öyle olsaydı. *Hora* sihri bile en ciddi yaraları iyileştiremez ve böyle bir gücün bedeli vardır." İblis kemiği parçasına işaret etti, diğer *dama'ting*'in elinde çoktan ufalanmaya başlamıştı bile. "Şifa vermek sihrin en külfetli yanıdır ve gelişigüzel kullanılamaz. *Alagai*lar sonsuz bir dert olabilir, ama kemiklerini toplamak kemiklerin kurtaramayacağı kadar çok cana mal oluyor. Gücü idareli kullanmalıyız."

"Ve gizlice," diye ekledi diğer Gelin sertçe. "*Sharum*lar zaten canlarını fazlasıyla pervasızca tehlikeye atıyorlar. Elimizde böyle bir gücün olduğunu bilseler, ne tür akılsızlıklara kalkışacaklarını ancak Everam bilir. Çoğunun doğal yollarla iyileşmesine izin vermek en iyisi."

Qeva başıyla onayladı. "Bunu 'iyileşirken' bir süre uyutarak kardeşlerinden ayrı tutacağız."

"Ama bizi *alagai*'dan koruması için ona ihtiyacımız yok mu?" diye sordu Inevera.

Melan güldü ve Qeva ona bir bakış attı. "Bu savaşçıyı çadıra taşımaya ve günün geri kalanı boyunca *bido* ipeklerini yıkamaya gönüllü olduğun için teşekkür ederim, kızım."

Melan kaskatı kesildi ama selam vermeyi ihmal etmedi. "Saygısızlığım için özür dilerim, Anne."

Qeva elini sallayarak ona çekilebileceğini belirtti. "Özrünü kabul ediyorum. Asavi'yi de yanına al."

Ne yapacağını bilemeyen Inevera, iki kız *Sharum*'u sedyeye koyup odadan dışarı çıkarırken donup kaldı. Diğer *dama'ting* de parlak bir iblis kemiğiyle önden giderek kızların yolunu aydınlattı.

Hepsi gidince, Qeva tekrar ona döndü. "Saygısızlığına rağmen, Melan haklıydı. Çöl Mızrağı'nı koruyan savaşçılar değil,

muhafazalı duvarlardır. Kurtarıcı yeniden gelene kadar, *alagai'sharak* sadece erkeklik gururuyla alakalı bir şey, değmeyecek zaferler için hayatlarını harcıyorlar."

Kutsal değerlere edilen bu hakaret karşısında Inevera'nın gözleri kocaman oldu. Soli ve Kasaad her gece Labirent'te hayatlarını tehlikeye atıyorlardı. Büyükbabaları, amcaları ve üç yüz sene öncesine kadar giden erkek ataları Labirent'te ölmüşlerdi ve kendi oğullarının da hep bir gün orada öleceklerini düşünmüştü. Sadece erkeklik gururu olamazdı. "Evejah bize *alagai*'ı öldürmenin her şeye değer olduğunu söylemiyor mu?"

"Evejah bize Shar'Dama Ka'ya itaat etmenin her şeye değer olduğunu söyler," dedi Qeva. "Ve Shar'Dama Ka *alagai*'ı öldürmemizi emretti."

Inevera ağzını açtı, ama Qeva parmağını kaldırarak ona engel oldu. "Ama Shar'Dama Ka üç *bin* sene önce öldü ve savaş muhafazalarını beraberinde mezarına götürdü. Her gece Labirent'te her gün doğan erkek çocuklarından daha fazla sayıda adam ölüyor, sırf erkekler ve onların saçma oyunları yüzünden."

"Oyun mu?" diye sordu Inevera. "Şehrin surlarını kutsal *alagai'sharak*'ta müdafaa etmek nasıl oyun olur?"

"Çünkü surların savunmaya ihtiyacı yok," dedi Qeva. "Kaji, Çöl Mızrağı'nı iki muhafazalı surla inşa etti – biri dışarıda, şehrin antik sınırlarında, diğeri vahayı ve çevresindeki sarayları ve kabileleri korumak için içeride bulunuyor. Labirent ikisinin arasında kalıyor, dış şehrin kalıntılarının üzerinde." Duraksayıp Inevera'nın gözlerine baktı. "İki sur da *hiç* aşılmadı."

Inevera merakla ona baktı. "Öyleyse iblisler her gece Labirent'e nasıl giriyorlar?"

"İçeri girmelerine biz izin veriyoruz," diye atıldı Qeva. "Sharum Ka, Labirent iyice dolana kadar kapıları ardına kadar açar ve sonra tekrar kapatarak adamlarının avlaması için iblisleri Labirent'e hapseder."

Inevera o gün erken saatlerde Melan'dan tokat yediğinde kendini nasıl hissettiyse yine öyle hissetti. Sersemledi ve dengesini korumak için elini duvara koydu.

"Nefes al," dedi Qeva. "Dengeni bul."

Inevera söyleneni yapıp derin ve düzenli nefesler alarak hem uzuvlarını hem de gümbür gümbür atan kalbini sakinleştirmeye çalıştı.

Teknik işe yaradı, ama hissettiği öfkeden uzaklaşmaya yetecek kadar değil. Bir yanı şehirdeki bütün erkekleri tokatlamak istiyordu. Soli ve babasının cesur olduklarını sanmıştı; her gece Labirent'e adım atarak büyük bir fedakârlıkta bulunduklarını düşünmüştü. Ama kapıları kapalı tutmak yeterliyse...

"O... aptallar," dedi Inevera en sonunda.

Qeva başıyla onayladı. "Ama aptal ya da değil, fedakârlıklarını hafife almak bir *nie'dama'ting*'e düşmez."

Inevera, Qeva'nın Melan'ı nasıl cezalandırdığını hatırladı. Yere kadar eğildi. "Anlıyorum, Anne."

Qeva kaşlarını kaldırdı. "Anne mi?"

Inevera dudağını ısırdı. "'Anne' bir Sözlü'nün bir Gelin'e hitap ederken kullanabileceği uygun bir sözcük değil mi?"

Qeva'nın gözleri Inevera'nın gülümseme olarak algıladığı bir ifadeyle kırıştı. "Hayır. Melan bana öyle hitap ediyor, çünkü o benim kızım."

Bu bilgi Inevera'nın ani gerginliğini yatıştırmaya yaramadı. "Siz de Kenevah'a Anne diye hitap etmiştiniz..."

Qeva başıyla onayladı. "Çünkü annem. Ben *Damaji'ting*'in vârisiyim."

Inevera kalbinin kasıldığını hissetti. Qeva'ya hep katı ama adil bir kadın gözüyle bakmıştı. Bir dost olmayabilirdi, ama düşman da değildi. Ama şimdi...

"Nefes al," dedi Qeva tekrar ve elini kaldırıp Inevera'nın kendini toplamasını bekledi. "Ben senin düşmanın değilim. *Dama'ting*ler arasında gücümün ikinci sırada olmasına alıştım, ama çok uzun zaman önce Kaji kadınlarına öncülük etmek konusunda annemin yerine geçemeyeceğimi kabullenmeyi öğrendim. Melan henüz bu gerçeği kabullenemedi ve rüzgârında büküldü, ama zamanla kabullenmesi için Everam'a dua ediyorum."

Qeva'nın elinin yatıştırıcı duruşu biçim değiştirerek bir parmak sallama hareketine dönüştü. "Ama sakın söylemek is-

tediğim şeyi yanlış yöne çekme. Senin düşmanın olmayabilirim ama dostun da değilim. Kaji *dama'ting*lerine annem gibi büyük bir güçle, yetenekle ve Everam'ın önünde mütevazılıkla önderlik etmek için çok özel bir kadın olmak gerekir. Hayatta kalıp beyaza doğru ilerleyebilecek kadar mütevazı, yetenekli ya da güçlü olmadığın ortaya çıkarsa..." Omuzlarını silkti. "... o zaman bu *inevera*'dır."

Inevera'nın yüzü buz gibi oldu, ama nefes alışına odaklanıp duruşunu korudu. "Evet, Dama'ting."

"Güzel," dedi Qeva. "Benimle gel." Odadan çıktı ve Inevera Aşağışehir'in gizli geçitleri boyunca onu takip ederek Dama'ting Sarayı'na döndü. Tünellerin çoğu tünel duvarlarının tepesinde ve aşağısında kesintisiz hatlar halinde uzanan parlak muhafazalarla aydınlatılmıştı.

*Dama'ting*lerin bölümüne vardıklarında, önceki gün Qeva'nın konuştuğu, altın prangaları haricinde çıplak olan hadım onları içeri aldı. Erbezleri olmayabilirdi, ama erkekliği bütün çıplaklığıyla karşısında duruyordu ve Inevera kendini tutamayıp baktı.

"Etkileyici, değil mi?" diye sordu Qeva. "Khavel gözdelerimden biridir, yetenekli bir âşık ve sadık bir hizmetkârdır. Ama korkarım artık gözlerini ondan ayırman gerekiyor. Yastık dansı derslerinde hünerlerini bizzat göreceksin."

Yastık dansı dersleri mi? Inevera bunu duyunca içini bir endişe dalgası kapladı, ama bir yandan da merak ediyordu.

Qeva düşünmesine fırsat vermedi. İnce beyaz kumla dolu kare bir kutu ve ince bir çubuk çıkardı. Kutunun üstünde ve altında bir yandan diğerine kaydırarak kumu düzleştirebileceği bir bölme vardı. Çubuğu Inevera'ya verdi. "Bu sabah beş muhafaza çizerken beni izledin. Şimdi onları benim için çiz."

Inevera dudaklarını büzüştürdü, ama çubuğu aldı ve her muhafazayı dikkatle çizmeden önce gözlerini kapatarak zihninde canlandırdı. Qeva'nın yaptığı gibi, her köşesine bir muhafaza gelecek şekilde bir sekizgen çizdi. Dördü birbirinden farklıydı ve beşincisi onları birleştirecek şekilde dört kez tekrarlanmıştı. Çubuğu bir kalem gibi ucuna yakın tuttu ve yatkın bileğini çe-

virerek kıvrımlı sembolleri oluşturdu. Çizmeyi bitirince gururla kafasını kaldırıp baktı.

Qeva uzunca bir süre çalışmasını inceledikten sonra homurdandı. "*Sharusahk*'ta daha iyisin. Bu sembollerin sadece ikisinin gücü var ve o da çok az."

Gelin bölmeyi çekerek onun çizimlerini silip çubuğu eline alırken Inevera'nın yüzü düştü. "Vakum muhafazasıyla başlayalım. Bunlar iblisin azıdişleri," dedi Qeva ve kuma iki kıvrımlı sembol çizerken Inevera işaretleri yakından incelemek için eğildi. "Her muhafazanın yanında yer alırlar ya da gizlenmiş halde içinde bulunurlar ve sembole sihir çekerler. O gücü son biçimine doğru yönlendirense muhafazanın şeklidir." Çubuğu öteki ucundan tutarak çizmeye devam etti. "Bileğimin nasıl düz durduğuna bak. Fırçayı elimle değil, kolumla hareket ettiriyorum. Muhafazalar kesintisiz bir çizgi halinde çizildiklerinde çok güçlü olurlar ve bunu sadece bileğini kullanarak yapamazsın."

Qeva hızla vakumu çizdi ve Inevera hafızasının ne kadar zayıf olduğunu gördü. Utancından yanakları kızardı ama Qeva fark etmemiş görünüyordu, kumu temizleyip çubuğu ona verdi.

"Tekrar."

Inevera söyleneni yerine getirdi, ama çubuğu Qeva'nın gösterdiği gibi tutmak ona çok tuhaf geldi ve muhafaza çizimi ikinci denemesinde daha kötü oldu.

Kumu tekrar düzelten Qeva'nın gözleri ifadesizdi.

Inevera nihayet Mahzen'e döndüğünde, çubuğu tutan kolu neredeyse patlamaya hazır olan mesanesi kadar ağrıyordu. Cüppesi hâlâ *Sharum* kanıyla lekeliydi.

Ama bunlar önemsiz görünüyordu, fiziksel rahatsızlığını kolayca göz ardı edebilirdi. Melan ve Asavi meşgulken, nihayet tuvalet ihtiyacını giderip banyoyu kullanabilirdi.

İçeride kokulu yağlar, sabunlar, tırnakları kesmek için aletler ve cildi pürüzsüzleştirmek için sert taşlar vardı. Kızlar onu bilerek görmezden gelirken, Inevera bir jilet aldı ve diğerlerinin önceki gece başladıkları işi bitirerek kafasında kalan son saç par-

çalarını da tıraş edip başını tamamen pürüzsüz hale getirdi. Kafasının cildi başka birinin teniymiş gibi ona yabancı geliyordu.

Ama vücudu rahatlarken, Inevera'nın zihni serbest düşüşteydi. Bu zamana kadar bildiği, inandığı her şey ondan alınmış ya da yalan olduğu ortaya çıkmıştı. Artık hiçbir şey mantıklı gelmiyordu. Hiçbir şeyin önemi yoktu.

Akşam yemeğinde kendi bedeninden soyutlanmış gibi hissetti. *Dama'ting*lerin ihtiyaçlarına koşup aynı hızla ortadan kaybolarak onlara hizmet ederken vücudunun farkında değildi sanki. İlginç bir şekilde, kadınların istediği buymuş gibi görünüyordu ve görevini bilinçli bir şekilde düşünmediğinde Inevera da daha iyi hizmet veriyordu. Gerçi düşünebileceği bir şey olduğu söylenemezdi, hâlâ tutunabileceği değişmez bir değer ya da hakikat bulamamıştı. Bir zamanlar nihai hakikat olduğuna inandığı, kurallarına göre yetiştirildiği Evejah bile artık ona öznel geliyordu, Kaji'nin yüce başarıları ve *dama*ların ondan çıkardığı yasalar gözlerinin önünde çözülüyordu. Evejah'ting Damajah'ın dünyayı şekillendiren olaylar hakkındaki görüşlerini barındırıyordu ve bu görüşler genellikle erkeklerin bakış açılarından oldukça farklıydı.

Hangisi doğruydu? Kaji'nin anlatımı mı, yoksa ilk Inevera'nınki mi? Yoksa ikisi de yalanlar ya da yarı gerçeklerle mi doluydu? Üç bin üç yüz yıl önce olan olayların bir önemi var mıydı?

Annesinin kollarının arasında olmayı, Soli gür siyah saçlarını karıştırdığında hissettiği güveni özlüyordu. Ama artık ne saçları ne de Soli vardı. Belki ağabeyini tekrar görürdü, ama muhtemelen kendisi –tabii olabilirse– *dama'ting* olmadan önce Soli Labirent'te öldürülecekti. Kasaad'a ve onun sarhoş *Sharum* dostlarına bile acıyordu. Her gece gereksiz yere iblis sürüleriyle yüzleşmek için Labirent'e zorla sokulan adamların hareketlerini yargılayabilir miydi?

Ama bütün acısına ve ruhundaki çalkantıya rağmen, Inevera parmaklarını şıklatarak son iki günü geriye alabilme şansı olsaydı, bunu yapmayacağının farkındaydı. Dokuz senesini karanlıkta geçirmişti ve şimdi ilk kez titreyen bir ışık görüyordu.

Büyü. Ona *hora* büyüsünü öğretiyorlardı.

Inevera, Qeva'nın geleceğini okurken kullandığı küçük iblis kemiklerini gördüğünde nasıl tiksinti duyduğunu hatırladı. Bu gerçekten de bir gün önce mi olmuştu? Ona üzerinden bir ömür geçmiş gibi geliyordu. Şimdi eline bir iblis kemiği alıp tek harekette erkeklerin yaralarını iyileştirmekten başka bir şey istemiyordu.

Kalbinin gümbürdediğini hissetti ve odaklanabilmek için kendini düzenli bir şekilde nefes almaya zorladı. Çok geçmeden bedeninin rahatladığını duyumsadı ve bir kez daha vücudunun dışına çıktı. Sorunlar ve sorular etrafında dönmeye devam ediyordu, ama artık uçuşan kum taneleri gibi göz ardı edilebilecek küçük bir sıkıntıdan farksızlardı sanki.

*Nie'damating*lerin yemek sırasının sonunda tek kelime etmeden oyalandı ve bu kez hadımlardan bir kepçe dolusu yemek almayı başardı. Yemeğini sessizce yedi ve diğer kızlarla birlikte Mahzen'e götürüldü.

Odaklan! diye çıkışmıştı Melan kahvaltıda ona tokat atmadan önce. Inevera neredeyse onun aynı şeyi tekrar yapmasını diliyordu, böylece hissetmenin nasıl bir şey olduğunu hatırlayabilirdi belki.

Odaklanmak bu anlama mı geliyordu? *Dama'ting* olmak ne demekti? Büyük saraylarında *Damaji* gibi yaşayan ve her ihtiyaçları giderilen bu kadınlar geleceğe bakıp kadınlar ve erkekler için ölüm-kalım meselesi anlamına gelen kararlar alırken gerçekten de hiçbir şey hissetmiyorlar mıydı?

Mahzen'e döndüklerinde, *dama'ting* muhafaza ışığı sönene kadar diledikleri gibi vakit geçirmeleri için onları serbest bıraktı. Kapıları arkasından kapatırken gürültülü bir kilit tıkırtısı duyuldu. Inevera doğruca kendi karyolasına ve üzerinde duran Evejah'ting'ine gitti.

Kendisini havada uçarken bulana kadar Melan'ın ona doğru yaklaştığını anlamadı. Yere sertçe düştü ve hissettiği ani acı onu kendisine getirdi.

Doğrulmak için ellerini altına koyarken yukarı baktı. Banyoda olduğu gibi, Melan ona doğru yaklaşırken diğer kızlar o ve Melan'ın etrafında çember oluşturmuştu.

İçini çekti. *Yine mi?*

"Sana *sharusahk* öğretmem gerekiyor," dedi Melan. "Sen bunu öğrenene kadar Gölgeler Odası'na girmem yasaklandı!" Melan ona doğru yaklaşırken, sırtı kızların oluşturduğu çembere yaslanana kadar geri geri giden Inevera en sonunda pes etti.

"Akrep!" diye bağırdı Melan, sonra zahmetsizce eğilip kollarını Inevera'nın kalçalarına dolarken ayağını arkasından kaldırıp Inevera'nın yüzüne tekme attı.

Inevera sersemlemiş bir şekilde geriye doğru düştü ve ayağa kalkabilecek kadar kendini toplaması birkaç saniye aldı. Melan duruşunu korumaya devam etti.

"Akrep," diye tekrarladı etraflarındaki kızlar ve her biri aynı pozisyonu aldı. "Akrep. Akrep..."

Inevera düzenli bir şekilde solumaya devam etti ve korkmadığını görünce şaşırdı. Melan'ın amacının onu dövmek olduğu belliydi ama karşı koyması anlamsızdı. Kızın kalıcı bir zarar vereceğini sanmıyordu, zaten ona engel olmak için elinden hiçbir şey gelmezdi. Şimdilik boyun eğip öğrenebildiği kadar çok şey öğrenmesi onun için en iyisiydi.

Hızla şişen yüzüne rağmen, akrep pozisyonunu alırken dengesi güçlü ve muntazamdı. Melan onun verdiği bu karşılığa sanki Inevera'nın ağlayıp yalvarmasını bekliyormuş gibi her zamankinden daha çok sinirlendi. Inevera o an ona acıdı. Inevera'yı oraya çağıran kemik zarları Melan'ın öz annesi, yani Kenevah'ın vârisi atmıştı. Tüm bu öfke ve kıskançlığın neyi kanıtlaması gerekiyordu ki?

"Solan çiçek!" diye bağırdı Melan, sonra da alçaktan hızla hareket edip sağ elinin kaskatı tuttuğu parmaklarını Inevera'nın karnına sapladı.

Künt bir acı duyan Inevera bacaklarındaki hissi kaybedip yere yığıldı.

"Sadece nasıl saldıracağını bilmen yetmez," dedi Melan. "Aynı zamanda nereye hamle yapman gerektiğini de bilmelisin." Inevera doğrulacak gücü kendinde bulamadan Melan onu sırtüstü yere yapıştırıp dizlerini kollarına bastırdı ve yerde sabit tuttu.

Sonra uzanıp işaretparmaklarının eklem yerlerini Inevera'nın şakaklarına sertçe bastırdı.

Inevera'nın hissettiği acı çok şiddetliydi, beyninde yıldırım dolaşıyordu sanki. Işık parlamaları görür gibi oldu ve çaresizce çırpınırken nefes almayı unuttu.

Melan'ın geri çekilip ayağa kalkması sonsuzluk kadar uzun sürdü. Inevera orada öylece uzanıp kendisini toparlayana kadar yavaşça nefes aldı.

"Solan çiçek," diye tekrarlamaya başlayan diğer kızların her biri aynı hareketi uyguladı. "Solan çiçek. Solan çiçek..."

Inevera titreyerek ayağa kalkıp hareketi taklit etti.

"Bu, tünelde yaşayan bir engerek yılanı," dedi Qeva kızlara ve *nie'damating*lerin incelemeleri için onlara cam bir kutu uzattı. Kutunun içinde, kum zeminin üzerinde duran oyuk bir taş ve o oyuğun içinde gri pulları olan, kıvrılmış küçük bir yılan vardı. "Yeryüzünde bundan daha tehlikeli bir yaratık yoktur."

Inevera ve diğer Sözlüler daha yakından bakmak için eğildiler. Aradan aylar geçmişti ve her zaman *sharusahk*'la başlayıp ardından yaralı *Sharum*ları tedavi etmekle ve sonra da, Inevera'nın bazılarını kendi yaşındaki kızlarla birlikte, bazılarınıysa Qeva'dan tek başına aldığı derslerle devam eden günler bir tür düzene girmişti.

"Çok küçük," diye fısıldadı.

"Boyutuna aldanmayın," dedi Qeva. "Engerek yılanının zehrinin yanında akrep sokması tatlı bir öpücük gibi kalır. Tek bir ısırık bir *Sharum*'u dakikalar içinde öldürebilir. Engerek yılanı çok hızlı saldırır ve sonra kurbanının ölmesini beklemek için çekilir. Beklemeyi göze alabilir. Diğer hayvanlar onun zehrinin etkisiyle ölmemek için engerek yılanının kurbanlarıyla beslenmez." Konuşurken kutunun kapağını açtı ve ipek cüppesinin kollarını dirseklerine kadar katladı. Bir elinde kuyruğundan tuttuğu küçük bir kum faresi vardı. Hayvan tehlikeyi sezince çaresizce ciyaklayıp kıpırdandı. Qeva fareyi oyuk taşın önüne gelecek şekilde engerek yılanının kutusuna bıraktı.

Yılan anında fareye doğru atıldı, ama ne kadar hızlı olsa da,

Qeva ondan daha hızlıydı. Yılanı başının arkasından yakalayıp kutusundan çıkarırken eli gözle görülemeyecek kadar hızlıydı. Hayvan önce çırpındı, ama Qeva onu sıkıca tutup sakinleşene kadar başını okşayarak fısıldadı.

"Kafatasının başladığı noktaya baskı uygulayarak yılanı dişlerini göstermeye zorlayabiliriz." Başparmağıyla bastırdı ve az öncesine kadar yılanın damağına doğru yatay şekilde duran iki kıvrımlı dişi dışarı çıktı. Masada, ağzı ince bir zarla örtülü olan küçük bir cam şişe vardı. Qeva yılanın dişlerini bu zara bastırdı.

"Zehir keseleri başının iki yanında, burada ve şurada." İşaret etti. "Bu şekilde sıkınca zehrini cam şişeye akıtacak." Dediğini yaptı ve cam şişeye birkaç damla düştü. Qeva sonra yılanı cam kutuya geri bıraktı, yılan da hemen kıvrıldı ve başını sağa sola sallayarak fareye baktı. Yılanın başının dansını takip eden burnu dışında fare donmuş bir şekilde ona bakıyordu. En sonunda yılan saldırdı ve fareyi ısırır ısırmaz taş oyuğa geri çekilerek fareyi kumun üzerinde çırpınmaya terk etti. Saniyeler içinde fare kaskatı kesildi ve hareketsiz kaldı.

Qeva, "Zehri alınsa bile, dişlerindeki kalıntı öldürmek için fazlasıyla yeterlidir," derken, yılan ödülünü almak için oyuktan çıktı ve çenesini iyice açarak fareyi bütün olarak yuttu. "Engerek yılanı beslenecek ve uyuyacak, yarın bu saatlerde zehir keseleri tekrar dolmuş olacak." İçinde en fazla üç damla zehir olan küçük şişeyi kaldırdı. "Bu odadaki herkesi öldürmeye yeter. Bana panzehirinin nasıl hazırlandığını kim söyleyebilir?"

Birkaç kız ellerini kaldırdı, ama hiçbiri Inevera kadar hızlı değildi.

Inevera ve diğer kızlar yastıkların üzerinde çember oluşturacak şekilde diz çöktüler, sırtları dimdik ve gözleri dikkatliydi. *Nie'damating*lerin yanı sıra, büyük hareme gitmeden önce *dama'ting* sarayında eğitilmeye gönderilen siyah eşarplı birkaç *dal'ting* de vardı.

Qeva beyaz cüppesini çıkardı, hatta başlığını ve peçesini bile... Altında, baldırlarının ve uyluklarının etrafında lavanta dumanı gibi uçuşan şeffaf bir pantolon vardı. Pantolonun bi-

timinde, tırnakları aynı lavanta rengine boyanmış çıplak ayaklarının hemen üzerindeyse, altın rengi zilleriyle şıngırdayan halhallar göze çarpıyordu. Bluzu da şeffaftı ve dolgun göğüslerinin etrafında bol duruyordu; siyah kadifeden *hora* kesesini ve küçük bir cam şişeyi sıkıca tutan altın zincir dışında çıplak olan pürüzsüz karnı gözler önündeydi. Bileklerinde düzinelerce altın bilezik şıkırdıyordu. Cinsel organı örtülü değildi, kaşları ve altın rengi şeritlerle bağlı parlak bukleler halinde dökülen gür siyah saçları dışında vücudunun geri kalanı gibi tıraşlıydı. Sadece yüzü örtülüydü, ipek peçesi şeffaf lavanta kumaşı vurgulayan mat mor bir kumaştandı. Vücudu sürdüğü kokulu yağla parlıyordu.

Odanın arka tarafında, yaşı ilerlemiş üç hadım, zurna, tombak ve kanunla sabit bir ritim tutturdular. Qeva işaret edince Khavel yaklaştı. Kaslı hadımın üzerinde, her zamanki gibi altın prangaları ve sertleşmiş organının üstünde bir bayrak gibi duran ipek peştamalı dışında hiçbir şey yoktu. Kızların çoğu gibi Inevera da gözlerinin mıknatıs taşına çekilen bir metal gibi oraya çekildiğini hissetti. Rahatsız olmuşçasına kıpırdandı.

Dama'ting güldü. "Gördüğünüz gibi, Khavel görevi için çoktan hazır. Ama bir erkeğin mızrağını kınına sokmasına izin vermeden önce, onu çıldırma noktasına gelinceye kadar kıvrandırmak gerekir." Khavel'in kolunu tutup döndürdü ve hadımın vücut ağırlığını kullanarak onu yastıkların üzerine attı.

Sonra dans etmeye başladı. Kalçalarını müziğin ritmine göre sallarken, baş ve işaretparmaklarına takılı pirinç kaplı zillerle de tamamlayıcı bir ritim tutturdu. Ayak bileklerindeki altın ziller ve kollarındaki bilezikler de Qeva yastıkların etrafında kıvrılarak dans ederken büyüye katkıda bulundu, adımları hızlı ve *sharusahk*'ta olduğu gibi kendinden emindi. Gerçekten de, hareketlerinin çoğu her sabah gün doğmadan önceki saatlerde çalıştıkları hareketlerin aynısıydı.

Khavel engerek yılanının karşısındaki fare gibi büyülenmişçesine ona bakıyordu. Gerilen peştamalı yırtılmak üzereymiş gibi görünüyordu. Güçlü kasları da pek farklı sayılmazdı, şişip iyice belirginleşmişlerdi, damarları da aynı şekilde kabarmıştı.

Inevera başının döndüğünü hissedene kadar bu devam etti. Oda sıcaktı ve tütsü dumanının tatlı kokusuyla doluydu. Derken müziğe ve *dama'ting*'in bitmek bilmeyen ritmine uygun bir şekilde sallanmaya başladı. Diğer kızlar da onun kadar etkilenmişlerdi, hepsi dikkatle Gelin'in çaresiz kurbanını baştan çıkarmasını izliyordu.

En sonunda, Qeva harekete geçip yastıklara doğru gitti ve Khavel'in peştamalını çekerek azametli mızrağını ortaya çıkardı. Uzunluğu boyunca parmağını gezdirirken dilsiz hadım inledi. Qeva belindeki zincirden cam şişeyi alıp avucuna biraz yağ damlattı ve elleri yapışkan bir tabakayla kaplanana kadar ovuşturdu.

"Kaji'yle birlikte olduğu gecelerden bahseden Damajah'ın şart koştuğu yedi dokunuş vardır," dedi *dama'ting* Khavel'in organına uzanırken. "Her birini gösterirken beni dikkatle izleyin."

Khavel çok geçmeden başını geriye atıp tekrar inledi, ama Gelin, organını mantarı andıran ucunun altından iyice sıktı ve adamın tekrar sakinleşmesini beklerken hafifçe fısıldadı. "Khavel hadım olsa bile – birlikte olacağınız erkekler onun gibi olmayacaklar. Onların kasıklarında Krasia'nın gelecek nesilleri yatıyor ve Evejah'ting döllerinin saçılmaması veya yutulmamasını buyuruyor."

Dama'ting'in özenli bakımı zavallı Khavel'i birkaç kez daha çıldırma noktasına getirdi, ama Qeva her defasında adam kontrolünü sağlayana kadar baskı uygulayıp sabretti.

"Yedi dokunuş," dedi *dama'ting* hadımın üzerine çıkmak için harekete geçerken, "ama bir erkekle birlikte olmanın yetmiş yedi yolu vardır. Bu birincisi, *Jiwah Superior*. Sadece mızrağının üzerinde yukarı-aşağı hareket etmek yeterli değildir. Kıvrılmalısınız da..," Dansındaki dönüşlerin çoğunu kullanarak hareketi gösterdi.

"Bir erkeğin kasıklarını yastıkların üzerinde kontrol edebilirseniz, *onu* kontrol edersiniz," dedi *dama'ting*, "ve aynı zamanda kendi zevkinizi de garantiye alırsınız. Birçok erkek onu nereye yerleştirmesi gerektiği dışında bir şey bilmez ve onlara bırakırsanız alelade bir köpek gibi ilişkiye girerler."

Sabah *sharusahk*'ı için esnerken, yastık dansı pratiği yaparak geçirdiği saatler yüzünden Inevera'nın kasları sızlıyordu. Pirinç zilleri tuttuğu parmak uçlarında küçük nasırlar oluşmuştu ve su toplayan ayakları kıpkırmızıydı. Daha sonra banyoda ponza taşıyla onları yumuşatacaktı.

Ama tutulmuş ve ağrılar içinde olsa da, Inevera kendini güçlü hissediyordu. Hiç hissetmediği kadar güçlüydü, pazarda kocaman sepet yığınlarını taşırken olduğundan bile daha güçlü... *Sharukin*'i geçmeye hazırdı ama Qeva cüppesini çıkarmadı. Aksine, kızlara etrafında bir çember oluşturmalarını işaret etti ve kaslı hadımı çağırdı. Bu kez gelen Khavel değildi, Enkido adında başka biriydi.

Diğer hadımlar gibi, Enkido da Inevera ve diğer *nie'damating*lerin çalışmalarının bir parçası olarak öğrendikleri, el hareketlerinden oluşan karışık bir dille iletişim kurabiliyordu. *Dama'ting*ler hizmetkârlarına hızlı hareketlerle karmaşık emirler verebilir ve nadiren bir karşılık gerektiğinde, aynı şekilde detaylı yanıtlar alabilirlerdi.

Ama benzerlikler burada bitiyordu. Diğer hadımların aksine, Enkido her zaman siyah cüppeler içindeydi, ama onun da hizmetkârlık statüsünü gösteren altın prangaları vardı. Yüzündeki kırmızı peçesi, Dama'ting Sarayı'na gelmeden önce *sharusahk*'ta uzman bir *Sharum* eğitim subayı olduğunu ve Labirent'i çok iyi bildiğini gösteriyordu. Çok sayıda *alagai* öldürdüğü, birçok oğlu olduğu ve birçok savaşçıya eğitim verdikten sonra bir *dama'ting*'in büyüsüne kapılıp kendi isteğiyle dilinin ve hayalarının kesilmesine izin verdiği söylenirdi.

Inevera adamın *Sharum* olarak edindiği korkunç yaraları gizlemek için siyah giymeye devam ettiğini duymuştu, ama *dama'ting*'in ellerini çırpmasıyla cüppesini çıkarınca, birkaç genç kız gibi o da şaşkınlığa kapılarak işitilebilir bir şekilde nefesini tuttu.

Adamın yara izleri vardı ama uzun zaman önce iyileşmişlerdi – bunlar çirkin izlerden ziyade birer şeref madalyası gibiydi. Kızların nefeslerini tutmalarına neden olan şey onlar değil, tıraşlı, kaslı tenindeki dövmelerdi. Vücudunun her yerinde çizgi-

ler ve küçük daireler vardı, siyah semboller kol ve bacaklarından gövdesine, boynuna ve tıraşlı kafasına çıkıyordu.

Qeva da cüppesini çıkardı ve yüz yüze çırılçıplak durdular, ama her zamanki gibi Qeva'nın peçesi yüzündeydi. İşaret vermesiyle Enkido saldırıya geçip ani ve korkutucu bir hızla hareket etti. Kadından iki kat daha ağırdı, ama bu boğuşurlarken onu hiç yavaşlatmamış gibi görünüyordu. Derken kadını hemen hareketsiz hale getirerek kilitledi ve bir yerden güç alamaması için ayaklarını yerden kaldırdı.

Ama *dama'ting* endişeli görünmüyordu. Hafifçe kımıldadı ve sonra kaskatı tuttuğu iki parmağını hadımın göğsündeki dövmeli noktalardan birine sapladı. Adamın kollarından biri hemen gevşedi ve *dama'ting* bir çocuğun kollarından kurtulur gibi dönerek rahatlıkla adamın kollarının arasından çıkıp onu sırtüstü yere yapıştırdı.

"Everam'ın bütün yaratıkları; kaslarının, tendonlarının, kemiklerinin ve enerjilerinin birleştiği yerlerdeki güç hatları ve kavuşma noktalarıyla yönlendirilirler," dedi *dama'ting*. "Bu noktalar hem çok güçlüdür hem de çok hassastır. Doğru yere dokunursanız, en güçlü rakibiniz bile kuvvetini kaybeder."

İşaret etti ve savaşçı tekrar saldırıya geçti, adam bu kez boğuşmayı reddedip çok hızlı tekmelerle ve bir engerek yılanının hamleleri kadar hızlı yumruklarla üzerine çullanmıştı.

Ama *dama'ting* fırtınadaki bir palmiye gibi bükülüp sağa sola doğru savrularak saldırıları savuşturdu. En sonunda, savaşçı tekme atmak için bacağını kaldırdığı sırada neredeyse nazik bir şekilde uzanıp hadımın destek bacağındaki işaretli noktalardan birine baskı uyguladı. Bacağı bir anda boşalırken Enkido düşüşünü kontrol edip hemen doğrulsa da, bacağı artık tutmuyor, onu taşımıyordu. Diğerinden destek alarak ayakta durdu ve *dama'ting*'in emrini beklerken korumacı bir şekilde ellerini havaya kaldırdı.

Dama'ting saldırmak yerine kızlara doğru döndü. "Sharik Hora'da eğitim alan Enkido, Kaji *Sharum*'un yüz yıldır gördüğü en büyük *sharusahk* ustasıdır. Hiçbir kabileden hiçbir adam onun karşısında duramaz ve *alagai* onu görünce siner. Birçok

dama'ting, kızlarını kutsamak için onun dölünün peşinde koştu ve Enkido da onlar aracılığıyla bizim sanatımızı öğrendi. Ama sık sık yalvarsa da, tam olarak öğrenmesine izin verilmedi. *Damajah* hiçbir erkeğe tenin sırları konusunda güvenilemeyeceğini belirtir. En sonunda, *Damaji'ting* ona acıdı ve ona ancak dilinden ve özgürlüğünden vazgeçerse, sırlarımızı –o da ancak bir nebze– öğrenebileceğini söyledi. Enkido mızrağını oracıkta kırdı ve ucuyla hem dilini hem de hayalarını kesti. Kan kaybından ölmek üzereyken onları *Damaji'ting*'in ayaklarının dibine bıraktı. Artık bir erkek değildi, iyileştirildi ve eğitiminize yardımcı olma hakkıyla kutsandı. Ona karşı saygılı olacaksınız."

Inevera ve diğer kızlar aynı anda eğilerek Enkido'yu selamladılar. Sadece bir hadım olmasına rağmen, Enkido onlara *nie'Sharum*larına değer biçen bir eğitim subayının sert bakışlarıyla baktı ve elleriyle konuşmaya başlayınca kızlar hemen ona itaat ettiler.

Inevera elini Evejah'ting'in üzerinde tuttu ama onu açmadı, gözleri kapalı bir şekilde kutsal dizeleri tekrarladı:

"Ve Damajah kutsal metalden Kaji'nin üç kutsal hazinesini dövdü.

Birincisi pelerindi,
Kutsal metali çekiçle döverek yumuşak bir ipe dönüştürdü,
Sonra da görünmezlik muhafazaları taşıyan en kaliteli beyaz ipekliyi dikti.
Everam'ın isteği üzerine,
Aylarca çalıştı
Ta ki alagai*'ın gözleri giysiyi kuşanan Kaji'yi görmeyene dek,*
Parmaklarına bulanan kanis yağı kadar kolayca
Bedenine oturdu.

İkincisi mızraktı,
Kutsal metali parşömen kadar ince olacak şekilde dövdü,
Muhafazalarla işledi
Hora *miliyle yetmiş yedi kez yuvarladı*

Sivri ucunu da aynı tabakadan yaptı,
Hora *tozuyla sivriltip şekillendirdi*
Nie'nin uçurumunun alevlerinde
Yetmiş yedi kez.
Everam'ın isteği üzerine,
Bir sene boyunca çalıştı,
Ta ki elmas tozuyla sivrilttiği mızrak ucu
Nie'nin tenini kesecek kadar keskin olana kadar.

Sonuncusu, taçtı,
Her iki yanında muhafazaların olduğu kutsal metal
Kutsadığı birçok gücü maskeliyordu
Bir iblis prensinin kafatasından kesilmiş halkaya oturtulmuştu
Küçük prensin boynuzlarının dokuz noktasının
Her birine eşsiz gücünü odaklaması için bir taş yerleştirdi.
Everam'ın isteği üzerine,
On sene boyunca çalıştı.
Ta ki iblis lordu, Kaji'nin düşüncelerine dokunamayana
Ve Shar'Dama Ka istemedikçe ona yaklaşamayana kadar.

Bu hazinelerle, Kaji bütün savaşçılar arasında en korkulanı haline geldi
Ve Nie'nin korkak prensleri
O pelerininin katlarını her açtığında kaçacak delik aradılar."

Inevera bitirirken Qeva kafasını salladı ve *nie'damating*lerin etrafında toplandığı çalışma tezgâhına işaret etti. Tezgâhın üzerinde, eritilmek için hazır bekleyen metal parçalarıyla dolu kâseler vardı. "Değerli metaller sihri adi metallerden daha iyi iletir. Gümüş bakırdan daha iyidir, altın gümüşten daha iyidir. Ama aktarım asla kusursuz değildir. Her zaman bir kısmı kaybolur."

Inevera'ya baktı. "Altından daha değerlisi nedir?"

Inevera tereddüt etti, ama yardım almak için çalışma tezgâhındaki diğer kızlara bakmaması gerektiğini biliyordu. En sonunda kafasını iki yana salladı. "Özür dilerim, Dama'ting. Bilmiyorum."

Qeva güldü. "Bilseydin gerçekten de adaşının yeniden doğmuş hali olurdun. Damajah, ruhu şad olsun, bize kutsal dizeler halinde birçok sır verdi. Ama bilgeliği sebebiyle, rakipleri tarafından çalınma ihtimaline karşı diğer sırları aklında tuttu. Birçoğu aradan geçen binyıllar içinde kaybolup gitti. Görünmezlik muhafazaları, mızrağın ve tacın güçleri ve kutsal metal."

Bir kâse aldı. "O nedenle, dersimize bakırla başlıyoruz..."

Haftalar geçti ve Inevera kendini aynanın karşısında durmuş yumuşak kalemle gözlerinin etrafına muhafazalar çizerken buldu. Mühürleri Evejah'ting'deki halleriyle bin kez çalışmıştı ve tam güce sahip olmaları için onları aynanın karşısında bir de tersten çizmesi gerekiyordu.

Melan ve Asavi'nin de aralarında olduğu yaşça daha büyük olan kızlardan bazıları kalemin ötesine geçmişlerdi, kaşlarının arasına muhafazalı paralardan oluşan küçük aksesuarlar takıyorlardı, ama Inevera'nın ilk aksesuarları hâlâ, belindeki kesede taşıdığı birtakım tamamlanmamış paralardan ve altın bir telden ibaretti.

Çizimini bitirince Qeva onu dikkatle inceledi, çenesini sıkıca tutup başını sertçe sağa sola çevirdi. Hiçbir şey söylemedi, sadece memnuniyetini belirten küçük bir ses çıkardı ama o ses Inevera'ya en abartılı iltifatlardan daha çok şey ifade ediyordu. Eğer en ufak bir hata yapmış olsaydı, *dama'ting* bunu alaycı bir şekilde herkese duyurur ve çizimi tekrarlaması için ona yüzünü yıkatırdı.

Dama'ting siyah sıvıyla dolu küçük bir kâseye parmağını dokundururken Inevera ürperdiğini hissetti. Kâsedeki sıvı mürekkebe benziyordu, ama kokusu bile bunun iblis irini olduğunu anlaması için yeterliydi.

Qeva'nın uzanıp alnına dokundurduğu irin sıvısı sıcaktı, ama Inevera'nın korktuğunun aksine tenini yakmamıştı. Alnındaki leke karıncalanır gibi olurken, teninde dolaşan, kalemle çizdiği muhafazalara doğru çekilen ve narin hatlar boyunca dans eden sihri hissedebiliyordu.

Derken gözleri canlandı ve Inevera şaşkınlıktan nefesini

tutarken dengesini kaybetti. Odadaki loş muhafaza ışığı her köşeden gelen güçlü ışığın etkisiyle görünmez oldu, bu güçlü ışık zeminin üzerinde dolaşıp duvarlara sızıyor, Qeva ve diğer kızların etrafında parlıyordu. Bu Everam'ın ışığıydı, uzandıkları ve her sabah *sharusahk*'ta üzerlerine çektikleri enerji hattıydı, yaşayan bütün canlılara hayat ve güç veren ateşti. Bu, ölümsüz ruhtu.

Ve Inevera onu güneş gibi net bir şekilde *görebiliyordu*.

"Everam'a şükürler olsun." Inevera dizlerinin üzerine çöktü ve hem hissettiği mutluluk hem de gördüğü güzellik karşısında ağlamaya başladı.

"Ellerini yere koy," dedi Qeva. "Gözyaşlarının damlamasına izin ver, yoksa çizimlerini silip görüşünü elinden alırlar."

Bu değerli hediyeyi kaybetmekten korkan Inevera hemen öne doğru eğildi. Taş zemine dökülen gözyaşları *ala*'dan yükselen sihirde küçük helezonlar oluşturuyordu. Melan'ın ve diğer kızların onunla alay etmelerini bekledi, ama kızlar sessizdi. Everam'ın ışığını ilk gördüklerinde onların da bu kadar etkilendiklerinden en ufak bir şüphesi yoktu.

Kasılmaları hafifleyince, Qeva yere ipek bir mendil attı ve Inevera dikkatle gözlerini kuruladı. Yerden kalkarken diğer kızlar sessizce ona baktılar.

Qeva taş bir kaideye işaret etti, pürüzsüz yüzeyine bir düzine muhafaza oyulmuştu, bazılarının üzeri pürüzsüz taşlarla örtülüydü. Inevera *dama'ting*lerin odadaki ışığı ve ısıyı kontrol etmek için bu kaideyi kullandıklarını görmüştü, ama şekiller onun anlayamayacağı kadar karmaşıktı.

Ama şimdi, gözleri Everam'ın ışığıyla aydınlanmışken, ağın içinde hareket eden gücü görebiliyordu. Bir dakika öncesine kadar gizemini koruyan semboller rahatlıkla çözülen bir çocuk bilmecesi gibi net bir şekilde karşısındaydı.

"Işıkları azalt," diye emretti Qeva. "Bu ders için onlara ihtiyacımız yok."

Inevera hemen söyleneni yaparak bazı cilalı taşların yerlerini değiştirdi, bazılarını da kaidenin üzerinden tamamen alarak küçük bir leğenin içine koydu.

Muhafaza ışığı anında loşlaştı, ama Inevera'nın görüşü daha da keskinleşti; gereksiz bir parlaklığın ortadan kalkması, gözlerinin Everam'ın ışığında daha net görmesine imkân tanımıştı.

"Zanaatımızı öğrenirken, muhafaza görüşü senin için paha biçilmez olacak," dedi Qeva. "Sadece zarlarını oyacağın Gölgeler Odası'nın en derin hücrelerinde yasaktır."

Aylar geçti ve Inevera'nın çalışmaları onu tüketmeye başladı. Uyanır uyanmaz *sharusahk*'a başlıyor, sonra şifa dağıtan *dama'ting*lere yardım ediyor ve ardından düzenli bir şekilde tarih, muhafaza, iksir, mücevher yapımı, şarkı söyleme, dans etme ve baştan çıkarma derslerine giriyordu. Diğer kızlar onu dışlamaya devam ettiler, özellikle de onu beyaza doğan birçoğundan yıllarca önce ahşap zarlarını oyarken gördükten sonra.

Ve her gece Melan onu *sharusahk* eğitimi adı altında dövmeye devam etti. Yarım sene geçmiş olmasına rağmen, Qeva Inevera'nın *sharusahk*'ından yeterince memnun değildi ve Melan'ın Gölgeler Odası'na girmesi hâlâ yasaktı.

Her gece diğer kızlar karanlıkta birbirleriyle fısıldaşırken, yataklarını paylaşırken ve birbirlerini okşarken, Inevera göğsüne bastırdığı Evejah'ting'iyle yapayalnız uykuya dalıyordu. Rüyalarında bile *Hannu Pash*'tan beri hayatını yönlendiren yedi zarın şekilleri onu rahat bırakmıyordu. Yanındaki yatakta her zaman birlikte uyuyan Melan ve Asavi'nin hıçkırıklarından zevk almayacaklarını bilse, ağlayabilirdi.

Kenevah geniş kâseleri incelerken, Inevera gururla bekliyordu. Kâselerin içindeki kumların üzerine Inevera o güne kadar çizmeye kalkıştığı en zor çemberleri çizmişti. Her biri kırk dokuz muhafazadan oluşuyordu ve topluca etkinleşebilmeleri için hepsi birbiriyle bağlantılıydı. Kâselerin arasındaysa alıştırma kutusu duruyordu ve ortasına tek bir muhafaza çizilmişti.

Muhafazalar ince sarı kumun üzerinde oldukça net olarak ortaya çıkmıştı, ama Inevera'nın muhafaza işçiliği daha önce gerçek anlamda hiç test edilmemişti ve bu muhafazaların gerçekten güçlü olup olmadıklarını bilmesine imkân yoktu.

Qeva annesinin yanında durup muhafazalara baktı ama hiçbir şey söylemedi. Söylemesine gerek yoktu. Saraya geleli henüz iki sene geçmemiş olmasına rağmen, Inevera'nın *hora* için test edilmeye değer olduğunu düşünmesi çok şey ifade ediyordu. Qeva'nın yanındaysa Melan duruyordu, bakışları Inevera'nın içine işlerken yüzü sakindi.

En sonunda Kenevah kafasını salladı. "Perdeleri çek." Inevera verilen emri yerine getirdi ve *Damaji'ting* kalın kadife *hora* kesesinden büyük bir iblis kemiği çıkardı. Inevera o kemiği toplamak için ne kadar *Sharum* kanı döküldüğünü merak etti.

Inevera ellerini birleştirerek bir beşik oluşturdu ve Kenevah paha biçilmez *alagai hora* parçasını onun ellerine bıraktı. Inevera ilk kez iblis kemiğine dokunuyordu. Evejah'ting ona ne beklemesi gerektiğini söylemiş olsa da, bu hâlâ tuhaf bir histi, adeta güçle karıncalanıyor ve demiri çeken bir mıknatıs taşı gibi kanını çekiyordu.

Dikkatle ve saygıyla kemiği iki kâsenin arasındaki muhafazanın üzerine yerleştirdi ve muhafazalar hafif bir şekilde ışıldamaya başladı, kemikten güç çektikçe parlıyorlardı. Kumun rengi kararırken altın bir ışık saçıyorlardı. Derken daireler dönmeye başladı. Bu ilk başta Inevera'nın kendi kafasından uydurduğunu düşündüğü ağır bir dönüştü, ama şiddetli bir şekilde karıştırılan tencerelerde oluşan girdaplar gibi hızlanıp sekiz şeklinde birbirlerine doğru akmaya başladılar.

İblis kemiği bu girdabın ortasında kayboldu ve ani bir parlamanın ardından kâseler karardı. Karanlıkta Inevera'nın gözlerinin önünde renkler dans ediyordu, sersemlemiş durumdaydı.

"Bitti," dedi Kenevah. "Perdeleri aç."

Inevera karanlık odada görme gücü yerine hafızasına güvenerek pencerelere doğru ilerleyip kalın perdeleri buldu ve onları açıp odanın ışıkla dolmasını sağladı.

Kenevah ve Qeva'nın yanına dönüp de her biri parlak bir günışığı huzmesinin altında duran iki kâseyi görünce şaşkınlıktan nefesini tuttu. Kâselerin içindeki kum ve aralarında duran kemik kaybolmuştu. Sol taraftaki kâse suyla doluydu. Sağ taraftaki ise yenmeye hazır bir şekilde dumanı üzerinde tüten kuskusla doluydu.

Bu denemeye hazırlanırken, Inevera altı gün boyunca oruç tutmuş, her sabah ve akşam sadece bir *couzi* bardağı su içmişti. Boğazı kurumuştu ve içine çökük karnı ağrıyordu. Kuskusun kokusunu alınca midesi birden guruldadı.

Kenevah sesi duyunca tek kaşını kaldırdı. "Orucun yakında sona erebilir." Inevera'ya sapları altın ve mücevherlerle kaplı iki fildişi yemek çubuğu verdi. "Eğer muhafazalarını hatasız bir şekilde oluşturduysan, bir çubuk dolusu yemek karnını doyurur..." Mücevherlerle süslenmiş altın bir kadeh çıkarıp suyla dolu kâseye batırarak kadehi doldurdu. "... su da tadına baktığın en saf, en tatlı su olacak ve tek damlası susuzluğunu dindirecektir."

Ciddi bir ifadeyle Inevera'ya baktı. "Tersi durumdaysa... dilin ikisinden birine değer değmez öleceksin."

Inevera içinin ürperdiğini hissetti. Kadehi alırken eli titredi. "Tatmak zorunda mıyım?"

Kenevah kafasını iki yana salladı. "İkisini de kenara koyabilirsin, ama bunu yaparsan, sana bir daha ancak yıllar sonra bir *hora* harcarım – tabii harcarsam."

Inevera odaklandı, parmaklarının titremesi çubukları tutabileceği kadar azaldı. Uzanıp kuskusu rahatça ağzına götürdü.

Çiğnerken gözleri kocaman oldu. Yürürken tökezlemesine neden olan açlık hissi anında kayboldu. Kadehi kaldırıp büyük bir yudum aldı ve yeni edindiği gücü tüm uzuvlarına yayıldı.

Inevera kadehindeki suyu bitirirken Kenevah gözleri ışıldayarak gülümsedi. Gerçekten de Inevera daha önce bu kadar tatlı ve tazelik verici bir su tatmamıştı. Everam'ın nehrinden bir yudum almış gibi hissediyordu.

Damaji'ting çubukları ve kadehi Inevera'dan alıp Melan'a verdi. Kızın burun delikleri öfkeyle kabarırken Inevera hafifçe sırıtmadan edemedi. İki kâseden birinin tadına bakar bakmaz ölmesi şöyle dursun, artık Inevera'nın Gölgeler Odası'na girmesine engel olmak için Melan'ın yapabileceği hiçbir şey yoktu.

"Lütfen, kardeşlerim," dedi törensel bir davetle, "bana verilen bu hediyeyi dilediğiniz gibi yiyin ve için, çünkü hepimiz Damajah'ın çocuklarıyız."

Melan kâseden biraz kuskus alıp kadehi suya batırdı ve yemeği yutmak için sudan içti. "Damajah'ın çocukları."

Daha sonra Qeva çubukları ve kadehi alıp saygıyla ve biraz gururla tuttu. Peçesini çubukları ve kadehi dudaklarına yaklaştırmaya yetecek kadar kaldırdı. "Damajah'ın çocukları."

Qeva kadehi Kenevah için doldurdu, ama yaşlı *Damaji'ting* çubukları ustalıkla tutup tek bir tanesini bile düşürmeden bir ağız dolusu kuskus aldı. Kuskusu yavaşça, düşünceli bir şekilde çiğnedikten sonra sudan bir yudum alıp nazikçe ağzında dolaştırdı. En sonunda yuttu ve kadehi bitirmek için tekrar sudan içti. "Damajah'ın çocukları."

Damaji'ting onları bir kenara bırakıp Inevera'ya döndü. "En iyi sihir iletkenleri nelerdir?"

Inevera bir süre sessiz kaldı, bunun bir tuzak olabileceğini sezmişti. *Damaji'ting* ona iki artı ikiyi sorsa yeriydi. Bu çok basit bir soruydu.

"Altın, Damaji'ting," dedi, "sonra sırasıyla gümüş, bronz, bakır, kalay, taş ve çelik. Demir iletmez. Gücü odaklayabileceğimiz dokuz değerli taş vardır, birincisi elmas..."

Kenevah elini sallayarak onu susturdu. "Kaç tane kehanet muhafazası vardır?"

Bir başka basit soru. "Bir, Damaji'ting," dedi Inevera. "Çünkü sadece tek bir Yaratıcı vardır." Muhafaza, yedi zardan her birinin bir yüzeyinin ortasına yerleştirilir ve atışa yön verirdi.

"Onu benim için çiz," diye emretti Kenevah ve Melan'a bir fırça, mürekkep ve parşömen getirmesi için işaret etti. Inevera son birkaç ayını kuma çizerek geçirdiği için fırçayı eline alınca kendini tuhaf hissetti, ama hiçbir şey söylemeyip dikkatle fırçayı mürekkebe batırdı ve fazla mürekkebi kâsenin kenarına sildikten sonra değerli parşömene çizmeye başladı.

İşi bitince, Kenevah kafasını salladı. "Peki kaç öngörü sembolü vardır?"

"Üç yüz otuz yedi, Damaji'ting," dedi Inevera. Öngörü sembolleri muhafaza değildi, daha ziyade kaderin farklı cilvelerini temsil eden kelimelerdi, zarın üzerinde kalan diğer yüzeyleri ve *damaji'ting*lerin geleceği okumak için kullandığı çokyüzlü

zarın yedi yüzünü süslerlerdi. İçgüdüsel bir şekilde, Inevera kil zarlarının bulunduğu *hora* kesesini kavradı, bir senedir dikkatli bir şekilde çalıştığı için artık zarlarının kenarları aşınmıştı.

Her zarın farklı sayıda yüzeyi vardı – dört, altı, sekiz, on, on iki, on altı ve yirmi. Her sembolün, çevresindeki sembollere ve bağlama bağlı olarak değişen birden fazla anlamı vardı. Evejah'ting bu anlamların detaylı açıklamalarını barındırıyordu, ama zarları okumak bilimden ziyade bir sanattı ve *dama'ting*ler arasında oldukça tartışmaya sebep olurdu. Inevera sık sık bir atışın sonucu üzerine tartıştıklarına tanık olmuştu. En uç durumlarda, karar vermesi için Kenevah çağrılırdı. *Damaji'ting* konuştuktan sonra kimse karşı çıkmaya cesaret edemezdi, ama her zaman ikna olmuş gibi göründükleri de söylenemezdi.

Kenevah, Melan'a önüne yeni bir parşömen sermesini işaret etti. Inevera fırçayı tekrar mürekkebe batırdı. Bu kez sembolleri daha ufak çizdi, eli hızlı bir şekilde hareket etmesine rağmen bitirmesi biraz zaman aldı. *Damaji'ting* bu süre boyunca omzunun üzerinden onu izledi ve işini bitirir bitirmez onaylarcasına kafasını salladı.

"Kil zarların yanında mı?" diye sordu Kenevah resmi bir şekilde.

Inevera kafasını sallayıp *Damaji'ting*'in ona ilk başta verdiği kil zarlarını almak için *hora* kesesine uzandı. Kenevah onları alıp masada bir fildişi bloğunun yanına koydu. Sonra bu bloğu alıp zarlardan geriye paramparça olmuş boya ve toz parçaları kalıncaya kadar zarların üzerine indirdi.

"Tahta zarların yanında mı?" diye sordu Kenevah. Inevera tekrar *hora* kesesine uzandı, bu kez büyük zahmetlerle oyup zımparaladığı tahta zarları çıkardı. Harcadığı çaba yüzünden elleri hâlâ çizikler içindeydi.

Qeva ona tahta bloğu verdiğinde, Inevera zarları muhafazalamanın işin en zor kısmı olacağını sanmıştı, ama ahşap işçiliğinde hiç tecrübesi yoktu ve tahtadan en basit şekilleri çıkarmak bile onu neredeyse tüketecekti. Birçok kez elini kesmiş, kestiği biçimsiz tahta parçalarını kenara atmış ve en sonunda tahta bloğu bir kenara koyarak, aletleri kullanmayı öğrenene kadar sabun oymuştu.

Ardından basit şekiller, dört, altı ve sekiz yüzlü zarlar rahatlıkla gelmişti, ama Evejah'ting'de açıklanan geometrik hesaplamalara rağmen, on yüzlü zarı oyması saatler almıştı ve buna rağmen zarın bir yüzeyi diğerlerinden biraz büyük olmuştu. Zar atıldığında o yüzü diğerlerinden daha sık geliyordu. Böylece o zarı da atıp yeniden başlamak zorunda kalmıştı. *Hora* testini geçebilmesi için Kenevah'a sunduğu zarın her açıdan kusursuz olması gerekiyordu.

Kenevah zarları dikkatle inceledikten sonra bir maltızın içine koydu. Melan da gelip, üzerinde saatlerce uğraşılmış bu değerli nesnelerin üzerine yağ döktü ve hepsini ateşe verdi. Inevera aslında bunu beklemesi gerektiğini biliyordu, ama yine de yaşadığı kaybın ona hissettirdiği duygu için hazırlıksızdı. Melan sırıtarak ona baktı.

Kenevah tekrar ona dönerken, Inevera derin bir nefes alıp odaklandı. "Dişten yaptığın zarların yanında mı?"

Inevera üçüncü kez kesesine uzandı ve gözlerinin üzeri *bido* ipeğiyle örtülü bir şekilde hiç görmeden deve dişinden oyduğu zarları eline aldı. Bunları oymak tahta zarlardan daha uzun sürmüştü, aylar harcamıştı ve ne zaman yeni bir diş talep etmesi gerekse, *bido* yıkayarak bir hafta geçirmesi gerekmişti.

Kenevah dişten yapılan zarları ellerinde çevirip dikkatle inceledi. Sonra homurdandı ve şaşırtıcı bir güçle onları odanın taş duvarına fırlattı. Narin zarlar duvara çarpar çarpmaz parçalandı. Kenevah uzanıp Inevera'nın elindeki boş *hora* kesesini aldı ve onu da tahta zarların kalıntılarının üzerine attı. Kadife kumaş alev alırken kalın, siyah bir duman çıkardı.

"Gölgeler Odası'na girebilirsin," dedi Kenevah ve Inevera'ya yeni bir *hora* kesesi verdi. Altın iple büzülen siyah kadifeden yapılmış olan bu kese birincisinden daha kaliteliydi. "İçeride sekiz *alagai hora* bulacaksın. Yedi zarını onlardan oyacak ve tıraşlamadan artakalan her parçayı saklayacaksın. Eğer hiç hata yapmazsan, sonuncusunu istediğin gibi kullanabilirsin; daha fazlasına ihtiyacın olursa, her kemik için bir yıl kefaret ödeyeceksin."

Gölgeler Odası. Diğer *nie'damating*ler oradan sadece fısıltıyla bahsederdi. Söylentilere göre, güneşin, mumların ya da kim-

yasal ışıkların değmediği, sarayın derinliklerindeki oda o kadar karanlıktı ki, duvarları bir an kilometrelerce ötede görünürken, bir anda insanın üzerine gelir gibi oluyordu. O kadar mutlak bir karanlıktı ki uçurumun ta kendisi gibi görünüyordu ve yeterince sessiz olunduğu takdirde, Nie'nin karanlıktaki fısıltıları duyulabiliyordu.

Inevera keseyi alırken, Melan'ın gözleri engerek yılanının gözleri gibiydi.

Mahzen'in kapıları gece için kapanır kapanmaz, Melan Inevera'yı yere yapıştırdı. On beş yaşındaydı ve Inevera henüz on bir yaşında bile değildi. Aralarındaki fark, Inevera saraya ilk geldiğindeki kadar büyük olmasa da, cüsselerinden net bir şekilde görülebiliyordu.

"Zarlarım neredeyse bitmek üzereydi!" diye bağırdı Melan. "En fazla bir sene sonra beyaz peçeyi takmaya hak kazanacaktım. Dönüş'ten beri en genç *dama'ting* olacaktım! Ama aksine, beceriksiz bir domuz-yiyene *sharusahk* öğretmeye çalışarak iki senemi harcadım, hem de Gölgeler Odası'na benden önce girmeye hak kazandığını görmek için!"

Kafasını iki yana salladı. "Hayır. Bu senin son dersin olacak, kötü tohum. Bu gece seni öldüreceğim."

Inevera kanının donduğunu hissetti. Melan ciddi olabilecek kadar kızgın görünüyordu, ama tehdidini yerine getirirse *dama'ting* ne yapardı? Etrafındaki diğer kızlara baktı.

"Hiçbir şey görmüyorum." Her zaman Melan'a sadık olan Asavi onlara sırtını döndü.

"Hiçbir şey görmüyorum," dedi yanındaki kız da arkasını dönerken.

"Hiçbir şey görmüyorum. Hiçbir şey görmüyorum." Kızlar teker teker arkalarını dönerken bu cümleyi *sharukin* isimleri gibi tekrarladılar.

Melan diğer kızları iyi eğitmişti. Hem neden olmasın ki? *Damaji'ting*'in torunuydu ve Sözlüler arasında *sharusahk*'ta yenilmezdi. Diğer kızlar ona liderleriymiş gibi bakıyordu ve gerçekten de Dönüş'ten beri en genç *dama'ting* olması bekleniyordu. Buna engel olan tek şey annesinin emirleriydi.

Inevera, Melan'ın cezasının neden bu kadar katı olduğunu ve bu kadar uzun sürdüğünü hiç anlayamamıştı. Inevera dansta ve *sharusahk*'ta başarılı olmuştu. Saraydaki ikinci ayında, duruşları kendi yaşındaki kızlar kadar iyiydi. Ve şimdi, iki sene sonra, herkes kadar iyiydi. Qeva yasağı uzun zaman önce kaldırmalıydı, ama kaldırmamıştı. Neden? Bu yasak Melan'ı Inevera'ya düşman etmekten başka bir işe yaramıyordu. *Dama'ting*, kızına bu şekilde alçakgönüllülüğü öğreteceğini düşünüyorsa aptallık ediyordu.

Ama Qeva'nın iki sene önce ona söylediklerini hatırlayınca, birden taşlar yerine oturdu.

Hayatta kalıp beyaza doğru ilerleyebilecek kadar mütevazı, yetenekli ya da güçlü olmadığın ortaya çıkarsa, o zaman bu inevera'*dır.*

Gölgeler Odası'na girmesine engel olan yegâne zorluklar oymacılık ve muhafaza yapımı sınavları değildi. Qeva, Kaji için olabilecek en güçlü lideri istiyordu ve Melan farkında olsun ya da olmasın, Qeva kendi kızını Inevera'nın yoluna engel olarak koymuştu.

"Akrep," diye tısladı Melan ve sertçe ona doğru hamle yaptı.

Ama Inevera zayıf rolü yapmaktan sıkılmıştı. İki yılını Everam'ın karşısında tevazu içerisinde geçirmişti. Artık güçlü olduğunu göstermenin vakti gelmişti.

Gece yediği dayaklar sırasında Inevera hiç karşılık vermemişti. Kazanacağı hiçbir şey yoktu. Ama izlemiş, beklemiş ve planlamıştı. Artık Melan'ın zayıf olduğu noktaları biliyordu ve zihninde bu dövüşü binlerce kez yapmıştı.

Çömelip bir eliyle yerden destek alırken kaskatı tuttuğu diğer elinin parmaklarını Melan'ın uyluklarının birleşme noktasına sapladı. "Solan çiçek," dedi, Melan'ın destek aldığı bacağı gücünü yitirip genç kız yere yığılırken.

Melan hemen ayağa kalkıp bacağını ovuşturarak güç bulmaya çalıştı ve Inevera ona saldırmak yerine geride kalmayı seçti. Kızların bazıları etraflarında bir daire oluşturup omuzlarının üzerinden onları izlemeye başlamıştı.

Melan, "Hiçbir şey görmeyeceksiniz!" diye bağırınca, hemen arkalarını döndüler.

"Hiçbir şey görmüyoruz," dediler aynı anda.

"Şanslısın," diye hırladı Melan. Kız tekrar saldırıya geçerken Inevera gülümseyerek karşılık verdi ve Melan'ın kobra duruşunu usta bir hamleyle savuşturup yolundan çekildi.

"Bitkin rüzgâr," dedi, sendeleyen Melan nefes nefese yanından geçip dengesini yitirirken. Kızlar tekrar onlara doğru döndüler ama Melan artık onları umursamıyordu, dönüp Inevera'nın üzerine atıldı, tekmeleri ve yumrukları engerek yılanının saldırıları gibiydi, bunları da Inevera'nın zayıf noktalarını hedef alan hamleler izliyordu.

Ama Inevera eğilip rüzgârdaki bir palmiye gibi sallandı. Ayaklarını yere sabitleyip hedefini süzen Melan'ın enerji hatlarını net bir şekilde görebiliyordu. Bazen sadece onu nefessiz ve dengesiz bırakarak, bazen de verdiği dersi vurgulamak için keskin bir sancı ekleyerek art arda o hatları bozdu. Yine de kalıcı bir hasar vermemeye özen gösteriyordu. Inevera *dama'ting*'e Melan'ın ve diğer kızların ona nasıl kötü davrandıklarından hiç bahsetmemişti, ama onlara inancı yoktu. Qeva onu odaya girmekten men etmek için bir bahane arardı ve kızını öldürmek ya da sakatlamak bunun için kesinlikle yeterli olurdu.

Ama kötü muamele görmekten bıkmıştı. Derken Melan ona tekrar saldırdı; deve tekmesi kullanacakmış gibi görünürken bir anda koç boynuzu hamlesine geçip alnıyla Inevera'nın burnunu kırmaya çalıştı.

Inevera Melan'ın cüppesini yakalayıp kenara çekilirken, onu yere devirmek için sol bacağını kızın önüne koydu. Melan'ın kolunu sıkıca tuttu, öyle ki kız karşı koyarsa omzu çıkacaktı. Beklediği üzere, Melan bundan kaçınmak için harekete kendi hızını da ekledi ve neredeyse havaya sıçrayarak büyük bir süratle Asavi'nin sırtına çarptı. İki kız yere serilirken, etraflarındaki kızlar şaşkınlıktan nefeslerini tutup kaçıştılar.

Melan ulur gibi bir ses çıkardı ve dönüp bacaklarını Inevera'nın ayaklarının etrafına makas gibi dolayarak onu da kendi üzerine düşürdü. Birkaç dakika yerde boğuştular ve bu noktada büyük kızın gücü, Inevera'nın arkasına geçip onu sıkıca tuttuktan sonra başını birkaç kez taş zemine vururken kendini belli

etmeye başladı. Her çarpmadan sonra gözlerinin arkasında bir parlama olan Inevera'nın kulakları çınlayıp dengesi bozuldu.

Melan, *bido*'sunun iplerini boynuna dolamak için onu sabit tutmayı gözden çıkarınca Inevera hızlı davranarak bir kolunu kurtarmayı başardı. Ama Melan sırtında otururken tek koluyla ne yapabilirdi ki? Melan'ın burnuna vurmak için başını geriye atsa da kız bu numarayı bildiği için yüzünü yana doğru çekmeyi bildi.

Inevara da onun bunu yapmasını bekliyordu. Alev iblisi kadar hızlı bir şekilde işaret ve orta parmağını Melan'ın burun deliklerine soktu. Melan'ın burnunu kopartacakmış gibi var gücüyle çekerken keskin tırnakları kızın hassas kıkırdağına saplandı.

"Burnun berbat bir deliğe dönüştüğünde, Asavi yine de seni öpmek isteyecek mi?" diye fısıldadı.

Melan *nie'damating*lerin en güzeli değildi, ama en kendini beğenmişi olduğu kesindi. Hemen bir çığlık attı ve güzelliğini korumak uğruna onu bıraktı. Bunu izleyen karışıklıkta, Inevera birkaç hızlı tekme attıktan sonra yuvarlanarak kızın yanından uzaklaşıp ayağa kalktı. Melan sendeleyerek onu izledi. Inevera akrep duruşuna geçip yüzünü tekmelerken kızın yapabileceği hiçbir şey yoktu. Inevera bu darbesiyle Melan'ın yanağının ve burnunun ezilip içe göçtüğünü hissetti. Kız sertçe yere yığıldı ve tekrar ayaklanmak için kendini zorladı.

"Yarın yüzünü görünce, sanırım Dama'ting Qeva cezanı kaldırır," dedi Inevera yeni *hora* kesesini kaldırarak. "Gölgeler Odası'na birlikte gireceğiz. Ve ben zarlarımı oymayı senden önce bitireceğim."

8. BÖLÜM

SHARUM EĞİLMEZ

D.S. 302-305

Inevera *dama'ting* çadırında gergin bir şekilde beklerken, keskin soğukta nefesi buharlaşıyordu. Qeva'nın yanı sıra, üç Gelin, yedi Sözlü ve güçlü Enkido da dahil olmak üzere dört hadım oradaydı. Hadımlar tepeden tırnağa *Sharum* karalarına bürünmüşlerdi, mızrak ve kalkanlarını kuşanıp gece peçelerini takmışlardı. Cüppelerinin altında *dama'ting* zanaatıyla yapılmış zırhlar vardı, bunlar bir iblisin ısırığını bile savuşturmaya yeterliydi.

Ama aşina olduğu bir yerdeki bu güçlü topluluğa rağmen, Inevera tedirgin bir şekilde ağırlığını bir ayağından diğerine aktarıyordu. Sonuçta gecenin ilerleyen saatleriydi ve yeryüzündeydiler. Evejah Kanunu Everam'ın Gelinleri için bile bunu yasaklamıştı, ama Qeva ve diğerleri Dama'ting Yeraltı Sarayı'ndaymış gibi rahat bir şekilde kendi aralarında sohbet ediyorlardı.

Inevera *alagai*ların Labirent'teki *Sharum*ları geçip büyük surlarda gedik açma ihtimalinin mantıken çok düşük olduğunu biliyordu –doğrusu, yok denecek kadar azdı– ama yine de kalbi göğsünde gümbür gümbür atıyordu.

Korku ve acı sadece rüzgârdır, diye kendine hatırladı ve palmiyeyi gözlerinin önüne getirip odaklandı.

Çadırın kanadının yanında duran dilsiz Enkido elini kaldırıp parmaklarıyla bir dizi hızlı hareket yaptı.

"*Oot*!" dedi Qeva. "Geldiler."

Herkes sessizleşti ve Gelinler Qeva'nın liderliğinde öne çıktılar. Kadın, Enkido'ya işaret edip çadırın kanadını açtırdı.

Çadıra doğru altı *Sharum* yaklaşıyordu. İçlerinden biri, ayakları kalın siyah kumaşla sarılı olan bir deveyi yönlendiriyordu. Devenin vücudu da siyah örtüyle örtülüydü ve çektiği arabanın tekerlekleri de kaplanmıştı.

Labirent'ten geldikleri için siyah cüppeleri tozluydu, zırhlarında yeni oluşmuş göçükler vardı ve kalın kalkanlarına irin bulaşmıştı. Biri hafifçe topallıyordu, diğerinin kalın koluna kanlı bir bez sarılıydı. *Sharum*lar gece peçelerini takmışlardı ama Inevera onları üzerine Dama Baden'in altın rengi güneşinin işlenmiş olduğu, kara çelikten dövülme göğüs zırhları ve kolsuz üniformalarından hemen tanıdı. Kendisine özgü yürüyüşü ve beyaz *kai'Sharum* peçesi olmadan bile, Inevera, Cashiv'i ve yanında duran adamı, yani *ajin'pal*'ini tanırdı.

Soli'yi.

Ağabeyini yıllardır görmemişti ama peçesine rağmen onu anında tanıdı. Gözleri o rahat gülümsemesiyle ışıldıyordu; ayrıca ağabeyinin yürüyüşünü, duruşunu ve kaslı kollarını da kendi kolları kadar iyi tanırdı Inevera. Şaşkınlığını bastırmayı başarmış olsa da bir türlü kendini ağabeyine dik dik bakmaktan alamadı.

Yanında duran Melan alaycı bir ses çıkardı. "Peçeye benden önce uzanma şansın ne kadarsa, onlar karşısında da ancak o kadar şansın var, kötü tohum. Onlar *push'ting*ler. Erkek severler. Dama Baden'in *Sharum*larından daha iyi savaşçı olmadığı söylenir, ama seninle yatağa girmektense bir keçiyle birlikte olmayı tercih ederler."

Asavi sırıttı. "İyi de ederler bence."

"Sessiz olun!" diye tısladı Qeva.

Cashiv ve diğer *Sharum*lar *dama'ting*'in karşısında durup yerlere kadar eğilerek onu selamladılar. Bu sırada, Soli'nin gözleri Inevera'nın üzerinde dolaştı, ama yüzünü örten hiçbir şey olmamasına rağmen, loş ışıkta onu tanıdığını gösteren bir belirti yoktu.

"Doğrulun, şanlı *Sharum*lar," dedi Qeva. "Everam'ın ışığı üzerinizde olsun."

Cashiv ve diğerleri doğruldu. "Everam yücedir. Bütün onur ve ihtişam O'nunla başlayıp O'nunla biter. Canlarımız O'na ve kutsal Gelinlerine aittir. Bu gece, kış gündönümünden sonraki ilk Kara Ay gecesi. Dama Baden'in aşarını vermeye geldik."

Qeva kafasını salladı. "Feda ettiğiniz kan, Everam'ın ve Gelinlerinin dikkatinden kaçmıyor. Bize ne getirdiniz?"

Cashiv tekrar eğildi. "Yirmi dokuz *alagai*, Dama'ting."

Qeva tek kaşını kaldırdı. "Yirmi dokuz mu? Bu kutsal bir sayı değil."

Cashiv tekrar eğildi. "Elbette, *dama'ting* haklı. Geleneksel aşar, yirmi sekiz *alagai*'dan oluşur; yedi kum iblisi, yedi kil, yedi alev ve yedi rüzgâr iblisi. Cennet'in her sütunu için en çok rastlanan türlerden birer tane." Duraksadı, gözleri neşeyle parlıyordu. "Ama Dama Baden *dama'ting*lerin lütuflarına minnettar olduğu için bizden özel bir tuzak kurmamızı istedi. Yaratıcı'yı onurlandırmak için bir de su iblisi getirdik."

*Nie'damating*lerden bazıları şaşkınlıktan nefeslerini tuttular. Gelinler herhangi bir tepki vermedi, ama Inevera onların duruşlarındaki değişimi –sevinçle haykırıyorlarmış gibi halleri– rahatlıkla görebiliyordu. Su iblisleri Krasia'da çok nadir görülürdü ve sadece onların kemikleri kullanılarak yapılabilen büyüler vardı. Küçük bir *hora* parçasıyla, su yaratma büyüsü bile yapılabilirdi.

"O'nu onurlandırmak için getirdiğin hediye Everam'ı çok mutlu etti," dedi Qeva. "Bunu nasıl başardınız?"

"Dama Baden Labirent'in bir bölümünü duvarla ayırmamızı emretti, *alagai*ların yükselmesine engel olan muhafazaları ve kumtaşı zemini kaldırdık. Derin bir havuz kazdık, *dama* bu havuzu kendi deposunun suyuyla doldurdu, içine balıklar ve diğer canlılardan attı. Uzun aylar aldı, ama en sonunda yemimize gelen bir su iblisi orada yaşamaya başladı. Bu gece onu ağlarla çıkarmaya çalışırken adamlarımdan birini öldürüp ikisini yaraladı, gece havasında beklediğimizden çok daha uzun süre hayatta kaldı. En sonunda boğularak öldü, ama onu bütün olarak getirmeyi başardık."

*Dama'ting*ler birbirlerine baktılar. Bu gayretin bedeli dikkat-

lerinden kaçmamıştı. Tek başına su *Damaji*'nin kefaretiydi – artık lekeli ve işe yaramazdı. Dama Baden'in inanılmaz zenginliğini... ve yaptığının karşılığında istediği bir iyilik olduğunu gösteriyordu.

Dama Baden karşılıksız hiçbir şey yapmazdı.

"Bu hediye bizi çok memnun etti, Cashiv asu Avram am'Goshin am'Kaji. Senin ve adamlarının onuru sonsuz. Bu hayattan göçtüğünüzde Cennet'in zevkleri sonsuza kadar sizin olacak. Yaralılarınızı getirin."

En ağır yaralı iki adam öne çıktı, *dama'ting*ler adamların yaralarının etrafındaki deriyi muhafazalayıp sihirli iyileşme etkisini artırmak için küçük *hora* parçaları çıkarmakta hiç tereddüt etmediler. Diğer adamlarınsa Gelinlerin daha geleneksel yöntemlerle tedavi edebileceği yüzeysel sıyrıkları ve yanıkları vardı sadece.

İşleri bitince, Qeva *Sharum*lara döndü. "Hediyeleri Eritme Odası'na götürün." Bu tarafa birçok kez gelmiş erkeklerin özgüveniyle hareket eden Cashiv ve diğerleri, *alagai* cesetlerini arabadan indirip giriş salonuna getirdiler ve Inevera'nın burada daha önce hiç görmediği bir döşeme kapağını kaldırıp aşağı taşıdılar. Kum ve rüzgâr iblislerinin göğüslerindeki geniş çökükler, akrep iğneleriyle öldürüldüklerini gösteriyordu. Akrep iğneleriyse surların üzerindeki tahta akreplerden fırlatılan, mızrak ucu ebadında oklardı. Kil iblislerinin zırhları yukarıdan iblis çukurlarına bırakılan ağır taşlarla ezilmişti. İrinlerinin pis kokusu mide bulandırıyordu.

Sığ birikintilerde boğularak öldürülen alev iblisleri yarasızdı. Boynuzlu dokunaçları ve keskin pullarıyla yapış yapış bir kütleden ibaret olan su iblisi de aynı şekilde hiç yaralanmamıştı. Ağzı vücuduna göre kocaman olan iblisin iğrenç görünümlü sıra sıra sivri dişleri vardı.

Taşıma işlemi bitince, Qeva'nın bir işaretiyle Cashiv *dama'ting*'in karşısına geçip diz çöktü. "Dört soru," dedi Qeva, "ve bir iyilik."

Cashiv başını öne arkaya salladı. "Teşekkür ederim, Dama'ting. Bu lütfunuzu alçakgönüllülükle kabul ediyorum, ama

biz ödüllendirileceğimizi düşündüğümüz için değil, emirlerinizi yerine getirmek ve Everam'a şeref kazandırmak için varız." Sözleri, üzerinde çalışılmış cümlelere benziyordu; normal konuşmadan ziyade sürekli tekrarlamaya alışık olduğu bir kalıptı sanki. Inevera bu buluşmanın muhtemelen her sene tekrarlandığını, ritüel haline gelmiş bir iş anlaşması olduğunu kavramıştı. Merkezdeki insanların etrafında herkesin bir daire şeklinde toplanmış olması da buna işaret ediyordu.

Qeva *hora* kesesine uzanırken, Cashiv'in karşısında diz çöktü. "*Dama*'nın kanı yanında mı?" Cashiv cilalı tahta bir kutu çıkardı. Kutunun içinde küçük narin bir porselen şişe vardı. Onu *dama'ting*'e uzattı. Kendisine uzatılan nesneyi alan Qeva da şişenin içindeki sıvıyı zarlarının üzerine boşalttı.

"Peçeni indir." Cashiv bu isteği yerine getirince Qeva sordu: "Everam'ın şahitliğinde, bunun gerçekten Dama Baden'in kanı olduğuna ve onun sesiyle –kendi kelimelerinle değil, onunkilerle– konuşacağın üzerine yemin ediyor musun?"

Cashiv ellerini çadırın bez zeminine koyup alnını ellerinin arasına bastırdı. "Ediyorum, Dama'ting. Everam'ın huzurunda, Kaji üzerine, şerefim ve Cennet umudum üzerine, bunun Dama Baden'in kanı olduğuna ve onun sorularını kelimesi kelimesine ezberlediğime yemin ediyorum."

Qeva kafasını sallarken elini havaya kaldırdı ve zarların zararsız bir ışıltıyla parlamasına neden oldu. Cashiv kendi hâkim olamayarak irkildi. "Öyleyse sor, *Sharum*. Yalan söylersen, zarlar bunu anlar."

Cashiv güçlükle yutkunup birkaç kez derin nefes aldı ve tıpkı *dama'ting*ler gibi odaklandı. Onların *sharusahk* egzersizleri çok farklı olabilirdi ama özündeki felsefe aynıydı.

Cashiv Qeva'nın gözlerinin içine baktı, sonra yavaş ve dikkatli bir şekilde konuşmaya başladı. "Bu sene en büyük kaybım ne olacak ve bundan nasıl faydalanırım?"

"Güzel sordun," diye tebrik etti Qeva. "Geçen sene aynı şey iki soru halinde sorulmuştu." Onun karşılık vermesini beklemeden ellerindeki zarları salladı ve zarlar parlamaya başladığında o da fısıldamaya başladı. Derken zarları attı ve çıkan deseni dikkatle incelemeye koyuldu.

"Bu kış keçi sürülerini bir salgın vuracak," dedi. "Sadece beşte ikisi baharı görecek ve onlar da çok zayıf oldukları için değersiz olacaklar. Dama Baden'e sürüsünü şimdiden satmasını ve alabildiği kadar koyun almasını söyle."

Cashiv başını eğip ikinci sorusunu sordu. "Bir ay önce tahtırevanımla şehirden geçerken, kalabalığın arasındaki bir *khaffit* bana tükürdü. Ona hak ettiği adaleti yaşatmak için bu kişiyi nasıl bulabilirim?"

Inevera *dama*'nın "adalet" derken neyi kastettiğini çok iyi biliyordu. *Dama*'ya tükürecek kadar aptal olan bir insan bunu hak ederdi, ama böylesine önemli bir soru hakkını intikam almak için harcıyor olması Baden'in gururu hakkında çok şey söylüyordu.

Qeva zarlara danışırken duygularını belli etmedi. "Onu pazarda bulacaksın. Tezgâhı Khanjin bölgesindeki Jaddah kapısının yakınında bulunan Kutsal Ana heykelinin üç yüz yirmi adım doğusunda. O bir satıcı..."

Inevera kafasını yana eğip zarların üzerinde hâlâ hafifçe parlayan deseni inceledi. *Kış kavunu satıcısı*, diye okudu içinden.

"Ballı kek satıcısı," dedi Qeva bir süre sonra. Inevera kaskatı kesildi ve kendi yorumundan emin bir şekilde tekrar zarlara baktı. Sonra Qeva'ya göz attı; Dama Baden'in işkence edip yanlış adamı öldürecek olmasının mı, yoksa saygıdeğer hocasının bir hata yapmış olmasının mı onu daha çok endişelendirdiğinden emin değildi.

Tereddüt etti. Konuşmalı mıydı? Hemen bu fikirden vazgeçti. *Sharum*ların karşısında hocasının hatasına dikkat çekerse, bu cesareti muhtemelen hem onun hem de –Soli de dahil olmak üzere– orada bulunan tüm savaşçıların hayatına mal olurdu.

Nefes alıp vererek sükûnetini korumaya çalıştı ve hiçbir şey yapmadı.

Cashiv tekrar başını eğdi. "Dama Lakash, *dama*'nın kendi özel *Sharum*larının Labirent'te sadece Kara Ay sırasında savaşmalarının yeterli olduğu kuralını kaldırmaya çalışıyor. Bu nasıl önlenebilir?"

Qeva homurdanıp zarları üçüncü kez attı. "Dama Lakash'ın

damadı ve vârisi Dama Kivan konseyde senin hakkında kötü konuşmuş. Hakarete uğradığını iddia et ve onu öldür, zararın karşılığında *Jiwah Ka*'yı, Lakash'ın en büyük kızı Gisa'yı *Jiwah Sen*'in olarak al. Onunla o gece evlen ve törenden sonraki üçüncü gün öğleden sonra onu bir kız çocuğuna hamile bırak."

Bunu düşününce Cashiv'in suratı buruştu. "Böylece *dama*'nın son bir sorusu kalıyor, Dama'ting: 'Erkeklere karşı güçlüyüm, ama eşlerimle birlikte olma ve onları hamile bırakma yeteneğimi kaybettim. Bu nasıl iyileştirilebilir?'"

Qeva alaycı bir ses çıkarıp zarlarını kesesine koydu. Belindeki keseyi karıştırırken içindeki şişeler tıngırdadı ve en sonunda içlerinden birini seçti. "Bunu işini görmeden önce bizzat *dama*'nın mızrağına sür ve ona çabuk olmasını söyle." Şişeyi Cashiv'e attı. "İşe yaramazsa, kıçına parmağını sok."

Cashiv ve diğer *Sharum*lar buna güldüler. "Peki ya iyilik?" diye sordu Qeva.

"Efendim bu sene dokuz zehir çeşnicisini kaybetti," dedi Cashiv. "Çok sayıdaki oğullarından bir ya da ikisinin bu işin arkasında olmasından şüpheleniyor."

"Buna rağmen, soru hakkını ona tüküren bir *khaffit* için harcıyor," dedi Qeva.

Cashiv başını eğdi. "Oğulları efendimin gücüne güç katıyor, kendisi onlardan birini öldürmeyi istemiyor, öldürse bile bunun diğerlerini caydırabileceğini sanmıyor. Bunun yerine bir kadeh istiyor, statüsüne uygun düşecek şekilde süslü ve zehri suya dönüştürebilecek sihre sahip bir kadeh."

"Değerli bir hediye," dedi Qeva. "Yapması zor."

Cashiv gülümsedi. "Efendim, bir su iblisinin kemikleriyle bunu yapmanın o kadar zor olmamasını umuyor."

Qeva kafasını sallayıp ayağa kalktı. "Gidebilirsin. Efendine kadehinin bahar gündönümünden sonraki ilk Kara Ay'da hazır olacağını söyle. Ona kadehi tutmasının özel bir yolunu öğreteceğiz, böylece kadehin gücünü bir tek o etkinleştirebilecek."

"Dama'ting son derece cömert." Cashiv alnını yere değdirdikten sonra ayağa kalktı. O ve diğerleri gitmek üzere döndüklerinde, Soli arkasına baktı. Bir anlığına Inevera'yla göz göze geldi.

Ve ona göz kırptı.

Inevera ve Gölgeler Odası'na girmeye hak kazanan diğer *nie'dama'ting*lerin asit ve ateşle iblislerin etlerini eritip *hora*'yı hiç dokunmadan öylece bıraktıkları sonraki günler korkunç geçti. Etler eritildikten sonra kemikler kutsal yağlarla parlatılıyor ve tümü obsidyen kadar kara ve sert oluncaya kadar *nie'dama'ting*ler Everam'a sonsuz dualar ediyorlardı.

Berbat kokan asitli su bir bazla nötrleştirilmişti ve ortaya çıkan sıvıya dokunmak bile zehirlenmek için yeterliydi, ama bu sıvı *dama'ting*lerin kullanabileceği bol miktarda sihir içeriyordu. Geniş fıçılara alınıp bir dolaşım sistemi gibi borular aracılığıyla sarayın duvarları arasında gezdirilerek muhafaza ışıklarını, iklim kontrolünü ve sarayda muhafazalanmış sayısız büyüyü güçlendirmekte kullanılabiliyordu.

Yaptıkları çalışma diğer kızların öğürmesine, renklerinin bembeyaz kesilmesine neden olmuştu, hepsinin elleri yanıyor ve gözleri sulanıyordu, ama Inevera pek farkında değildi. Zihni bu tür önemsiz detaylara takılamayacak kadar dalgındı. Dua ederken burnundan nefes alıyor ve elleri otomatik bir şekilde monoton işini yaparken, zihninde Soli'nin görüntüsünün dans etmesine izin veriyordu. Yıllardır onun için endişelenmişti, her gün çadıra yaralı *Sharum*lar getirildiğinde kalbi sıkışıyordu. Onu görmek ve hayatta olduğunu bilmek bile Inevera için yeterli olurdu, ama ağabeyinin ona göz kırpması her şeyi değiştirmişti. Soli onun kaderini biliyor ve buna rağmen onu seviyordu. Manvah'a kızının iyi olduğunu söyleyip annelerinin yüreğini yatıştıracaktı.

Inevera parlak taş zemine kendinden emin bir şekilde basan çıplak ayaklarıyla döne döne dans ederken, oda parmaklarındaki zillerinin sesiyle çınlıyordu. On üç yaşındaydı, ama şimdiden bir kadının esnek ama yeterince kıvrımlı vücuduna sahipti. Kalçalarını Khavel'e doğru savurdu ve her hamlesiyle adamın geriye doğru gittiğini gördü.

Ondan küçük kızlar büyülenmişçesine izliyorlardı. Üzerin-

deki *bido* henüz dansı tam olarak tecrübe etmediğini gösterse de, Inevera artık başlangıç sınıflarına yastık dansı dersi veriyordu.

Kutsal kanun, Everam'ın Sözlüleri'nin peçe takmaya hak kazanana kadar bakire kalmalarını emrediyordu ve *bido* bunu temsil ediyordu. O ilk gece, *Damaji'ting* onun bekâretini bozarak Everam'la evliliğini yerine getirmiş olacak ve Inevera tam anlamıyla Gelin olacaktı.

İkinci gece istediği erkekle ya da nesneyle birlikte olmakta özgürdü, sonuçta Everam tarafından kucaklanmaya kıyasla onlar neydi ki? Eğlence sadece.

Inevera önünde kıvırıp durduğu hadımın gözlerinin içine baktı. Adam tamamen onun büyüsüne kapılmıştı, gözleri alev alevdi, her hareketiyle birlikte başı dönüyordu. Inevera onu avucunun içine almıştı.

Khavel fiziksel olarak kusursuz bir adamdı –*dama'ting*ler zevk için ellerinde bulundurdukları bir hadım söz konusu olduğunda azla yetinmezlerdi– güzel bir yüzü, güçlü bir çene kemiği, yağla parlayan kaslı bir vücudu vardı. Masajda ve bir erkeğin bir kadına zevk verebileceği her türlü konuda erken yaştan beri eğitilmiş olduğu için yetenekli bir âşık olduğuna hiç şüphe yoktu. Neredeyse bütün *dama'ting*lerin ondan faydalandığı ve adamın da dinç kalmak için sürekli ilaçlar aldığı, katı bir ritüel egzersizi ve uyku düzeni olduğu söylenirdi. Son on sene içinde her yeni *dama'ting* ikinci gece onu odasına çağırmış ve hiçbiri pişman olmamıştı.

Ama Inevera hadımın yakışıklılığının farkında olsa da, bu adam kusursuz bir erkek heykelinden daha fazla ilgisini çekmiyordu. Diğer kızlar yastık dansını tam anlamıyla tecrübe etmek için sabırsızlanıyor olabilirlerdi, ama Inevera yıllardır üzerinde emek verdiği becerilerini bir yarı erkeğin üzerinde harcamak için geliştirmemişti. Bir *khaffit*'le birlikte olmayı tercih ederdi.

Gösterisi bitince, küçük kızları sıraya dizdi ve ayaklarını yere nasıl yerleştireceklerini ve yastık dansının özünü oluşturan dönüşleri ve kalça hareketlerini gösterdi.

Dersten sonra banyoya gitti ve sıcak su kaslarını rahatlatırken buharı derin derin içine çekti. Melan ve Asavi de oradaydı-

lar, kasıtlı bir şekilde onu görmezden geliyorlardı, ama Inevera yaşça büyük kızı yendiğinden beri, diğer *nie'damating*lerin çoğunun ona karşı tavırları değişmişti.

"Seni yıkamamı ister misin, kardeşim?" diye sordu Jasira, elinde kokulu sabunla köpürtülmüş bir bez tutarak. Inevera'dan iki yaş büyüktü ve Gölgeler Odası testini yeni geçmişti. Inevera elini sallayarak onu geri çevirdi. Gücü arttıkça ve Melan'ınki azaldıkça bu tür tekliflerle sık karşılaşır olmuştu. Kenevah'ın öngördüğü gibi, diğer kızlar ondan korkuyorlardı, kendi aralarında onun bir gün *Damaji'ting* olacağını fısıldıyorlardı. Inevera *nie'dama'ting*lerin çoğunu hizmetkârı olarak kullanabilir, hatta onları yastık arkadaşı belleyip kızlardan zevk almaya bakabilirdi. Ama Inevera bu tür şeylerle ilgilenmiyordu. Kızlar eskiden yaptıkları gibi onu dışlamıyorlardı, ama arkadaş oldukları da söylenemezdi.

Inevera annesiyle konuşabilmeyi her şeyden çok istiyordu. Ya da ağabeyiyle... Bu dünyada bir tek onlara gerçekten güvenebilirdi.

Giyinirlerken Inevera Melan'a baktı. "Odaya mı gidiyorsun, kardeşim? Birlikte yürüyebiliriz." Melan ona dik dik bakınca, Inevera hafifçe sırıttı.

"Şimdi gül, kötü tohum," diye fısıldadı Melan. "Bugün zarlarımı bitireceğim ve yarın peçeyi almaya hak kazanacağım." Ona yırtıcı bir hayvan gibi gülümsedi, ama Inevera hoşça gülümseyerek karşılık vermekle yetindi.

"Ne olursa olsun, senden önce *dama'ting* olacağım," diye söz verdi.

Gölgeler Odası'nın girişinde, kızlar Qeva'nın karşısında yarım daire oluşturmuş bir şekilde oturuyorlardı – bir gün beyaz peçeyi takmayı arzulayan yedi Sözlü.

Oyma işlemi başlamadan önce hep bir ders olurdu, *dama'ting*'in cüppesi loş muhafaza ışığında –odada izin verilen tek ışıkta– kan kırmızısıydı.

Ders boyunca Melan kıpırdanıp durdu. İçinde zarlarının olduğu kadife keseyi bir eliyle ovuşturuyor, oyma işlemine geri dönmek için sabırsızlanıyordu.

Hep böyleydi. Inevera ve Melan Gölgeler Odası'na birlikte girmişlerdi, ama Melan Inevera'nın üzerinde yıllarca emek sarf etmiş olmasına ve bunu diline dolayıp onunla herkesin içinde dalga geçmesine rağmen, Inevera'nın zarlarını ondan daha önce bitireceği tehdidini ciddiye almış görünüyordu. Qeva her gün dersi bitirdiğinde, Melan neredeyse koşarak oyma odasına gidiyor ve *dama'ting* o günlük çalışmalarının bittiğini haber verdiğinde, dışarı hep en son çıkan oluyordu. Inevera kalın taş duvarlara rağmen onun aletlerinin çıkardığı hummalı yontma seslerini duyabildiğini düşünüyordu.

Melan peçeyi Inevera'dan önce alırsa, bu tehlikeli... belki de ölümcül olabilirdi. Sözlülerin hepsi Inevera'nın zarlarını ondan önce bitireceğine dair ettiği yemini duymuştu ve tehdidi boş çıktığı takdirde, Melan'ı alt ederek diğer kızların üzerinde edinmiş olduğu gücü kaybetmesi işten bile olmazdı. Dahası, *dama'ting*lerin neredeyse sonsuz ayrıcalığını elde edecek olan Melan'ın Inevera'yı öldürme fırsatı oldukça artardı. Everam'ın Gelinleri arasında Melan'a destek olacak başka *dama'ting*lerin olduğundan emindi.

En sonunda dersin bittiği söylendi ve kızlar küçük oyma odalarıyla dolu uzun tünele giden soğuk taş geçitte ilerlemeye başladılar. Tünelde muhafaza ışıkları yoktu, ama Melan ve diğer kızlar henüz tamamlamadıkları zarlarını kaldırarak etrafı görebilecekleri kadar kırmızı bir ışık saçıyorlardı. Oyma odalarında sadece muhafaza ışığına izin veriliyordu, ama o bile serbestçe kullanılamıyordu. Işığın bizzat kızların elleriyle kazanılmış olması gerekiyordu. Işık olmadan, aletlerini, ellerini, hatta zarlarını bile göremezlerdi.

Geride bıraktıkları muhafaza görüşlü aksesuarlarını oyma odalarına sokmaları yasaktı. Inevera bir keresinde Mahzen'de bir dedikodu duymuştu: Söylentilere göre bir kız zarlarını Everam'ın ışığında oyabilmek için oyma odasına aksesuarını gizlice sokmaya çalışmıştı. Gözleri oyulan kız daha sonra Dama'ting Sarayı'ndan kovulmuştu.

Diğer kızlar oyma odalarına girerken Inevera acele etmeden yürüdü. Qeva kapıları arkalarından kapatınca geriye kapı çerçe-

vesinin altından süzülen muhafaza ışığının hafif ışıltısı kalıyordu. Kapıların kapanmasıyla ışıklar teker teker sönerken, Inevera yalnızca bu belli belirsiz parlaklık sayesinde odasına vardı. Derken Qeva kapıyı arkasından kapattı ve Inevera cüppesini çıkarıp kapının altına tıkıştırarak kendisini tamamen karanlıkta bıraktı.

Inevera da zarlarının ışığına başvurabilirdi, ama Gölgeler Odası'nda bunu yapmamayı tercih ediyordu. Evejah'ting muhafaza ışığının bile zarları zayıflatacağı, gereksiz yere güçlerini çekeceği konusunda uyarıda bulunurdu.

Damajah zarlarını zifiri karanlıkta oymuştu ve Inevera aynı şeyi yapmamak için hiçbir sebep göremiyordu. *Eğer buna layıksan, Everam ellerine rehberlik eder*, diyordu kutsal kitap.

Hemen zarlarını ve muhafaza aletlerini çıkarıp düzenli aralıklarla önüne sererken, karanlıkta dizlerinin üzerine çöküp adaşına dua etti. Dört ve altı yüzlü zarları bitirmişti, şimdi de sekiz yüzlü zarın üzerinde çalışıyordu. İşi yavaş ve titizdi – nefesinin ritmiyle uyumlu bir şekilde biçimlendiriyor, pürüzsüzleştiriyor, oyuyordu.

Zaman geçti. Ne kadar geçtiğini bilmiyordu. Dalgınlığı odanın sessizliğinde yankılanan bir zil sesiyle bozuldu.

Melan zarlarını tamamlamıştı.

Inevera hemen *hora*'sını kesesine koyup aletlerini kaldırdı. Bu gece daha fazla çalışma olmayacaktı. Derin derin nefes alıp odasından çıktı.

Diğer kızlar çoktan toplanmışlardı, Melan ortalarındaydı ve muhafaza ışığında yüzündeki mutluluk okunuyordu. Zarlarını kaldırıp etraftan gelen hayranlık ve kıskançlık seslerinin tadını çıkardı. Inevera'yı görünce, zafer kazanmışçasına soğuk bir gülümsemeyle ona baktı.

Inevera gülümseyerek ve kibarca eğilerek karşılık verdi.

Ders odasında toplandılar, *nie'dama'ting*ler diz çökmüş oturan Melan'ın etrafında yarım daire oluşturmuştu. Çok geçmeden, *dama'ting*ler de tek sıra halinde odaya girmeye başladılar, neredeyse kabiledeki bütün Gelinler bir dış daire oluşturdu. İçeri en son giren Kenevah oldu, ortaya geçip torununun karşısında diz çöktü. Eski, solmuş bir deste kâğıt çıkarırken yüzünde

anlaşılmaz bir ifade vardı. Kartları karma sesi sessiz odada yankılandı.

Damaji'ting aralarındaki zemine kapalı halde üç kart koydu. Bir bıçak çıkarıp Melan'a verdi, Melan da elini kesip kanının zarları kaplamasına izin verdi. Bu sırada, muhafazalar hafifçe parlamaya başladı.

Kenevah ilk karta işaret etti. Melan zarlar güçlü bir şekilde parlayana kadar onları salladıktan sonra yere attı ve kızlara öğretilmiş olduğu gibi onları etrafa saçtı. Inevera işaretleri görmek için uğraştı, ama açı Melan ve Kenevah dışındakilerin zarları okumasına izin vermiyordu.

"Mızrak Yedilisi," dedi Melan bir süre sonra.

Kenevah bir sonraki karta işaret etti ve Melan zarları tekrar attı.

"Kurukafa *Damaji*'si."

Tekrar. "Kalkan Üçlüsü."

Kenevah başıyla onayladı, ama yüz ifadesi hâlâ anlaşılmazdı. "Gelinlerden biri bana bu gün bir kız çocuğuna hamile olduğunu söyledi. Hangisi?"

Melan zarları tekrar attı. Bu kez daha uzun sürdü, zarları dikkatle inceledi. Toplanan *dama'ting*lere baktı, alnından ter damlaları süzülüyordu.

"Dama'ting Elan," dedi en sonunda, henüz bir vâris doğurmamış olan en genç Gelinlerden birinin adını vererek.

Kenevah hiçbir şey söylemeden ilk kartı çevirdi. Mızrak Yedilisi çıkınca *nie'dama'ting*ler şaşkınlıkla nefeslerini tuttular. Inevera kalbinin sıkıştığını hissetti.

Bir sonraki kart çevrildi. Kurukafa *Damaji*'si. Inevera'nın kalbi ağzına gelmişti. Kenevah üçüncü kartı çevirince herkes nefesini tuttu. Su *Damaji'ting*'i.

Kenevah aniden saldırıya geçip Melan'a sert bir tokat attı. "Hiçbir Gelin hamile değil, seni sersem kız!"

Zarları Melan'ın elinden alıp havaya kaldırdı ve muhafaza ışığında inceledi. "Yarım yamalak! Hep zarar ziyan! Işık saçmak dışında hiçbir işe yaramaz! Daha *bido*'nu yeni giymişken oyduğun tahta zarlar bile daha iyiydi! Sekizincin nerede?"

Melan'ın yüzü korku ve şaşkınlık karışımı bir maske halini almıştı, kendisini kaybetmiş durumdaydı. Uyuşmuş halde *hora* kesesine uzanıp sekizinci kemiğini alarak *Damaji'ting*'e uzattı.

Bulunduğu avantajsız konumdan bile, Inevera o kemiğin eğri büğrü, işe yaramaz bir artık olduğunu görebiliyordu.

Kenevah zarları Melan'ın burnunun dibinde tuttu. "Bunların her biri hayatından bir sene demek. Güneşe çıkarılacaklar ve sen de dişten oyulmuş zarları kullanmaya geri döneceksin. Üç kusursuz takım yaptığında, Gölgeler Odası'na geri dönebilir ve yeni bir takımı tamamlayana kadar her sene bir *hora* oyabilirsin. Sana başka bir zar verilmeden önce her biri incelenecek ve en ufak bir hatan olursa, Everam yardımcın olsun."

Melan'ın gözleri kocaman oldu. Yaşadığı utanç ve onu bekleyen kader kafasına dank ederken yüzündeki şaşkınlık ifadesi kayboldu. Inevera derin bir nefes alıp kendisine hâkim oldu ve bıraksa dudaklarında belirecek olan gülümsemeyi bastırdı.

Kenevah zarları Melan'ın ellerine tutuşturup çıkışa işaret etti. Melan artık saklama gereği duymadan açık açık ağlıyordu, ama yerden kalktı ve sendeleyerek de olsa dışarı çıkmayı başardı. Asavi hayıflanarak peşinden gitmeye çalışsa da Qeva kızı kolundan yakalayıp sertçe geri çekti.

Odanın dışında, küçük *nie'damating*ler hâlâ bekliyorlardı. Melan'ın ağladığını görünce şaşkınlıktan nefeslerini tuttular, Kenevah'la diğer Gelinler ve Sözlüler onu izlerken hepsi sıraya dizildiler.

Dama'ting Sarayı'nın en yüksek kulesine gittiler. Melan yeterince hızlı tırmanamayınca, Kenevah şaşırtıcı bir hızla onu itti. Kız birçok kez tökezledi ve Kenevah ayağa kalkıp döner merdivenlerden tırmanmaya devam edene kadar onu tekmeledi, en sonunda bütün Çöl Mızrağı'nı net bir şekilde gören yüksek bir balkona ulaştılar.

"Elini uzat," diye emretti Kenevah ve Melan bu isteği yerine getirirken diğerleri arkasında toplandı – bir kısmı balkonda, bir kısmı kulenin en tepesindeki odadaydı. Kızın parmakları değerli zarlarının etrafında kenetlenmişti, ne de olsa yarım ömürlük bir emek söz konusuydu.

"Elini aç," dedi Kenevah. Günün ilerleyen saatleriydi ve güneş gökyüzünde alçalmıştı, ama yine de balkonu Everam'ın göz alıcı ışığıyla dolduruyordu. Melan ağlayarak ona söyleneni yaptı, parmaklarını açıp günışığının zarların üzerine düşmesine izin verdi.

Beklenen sonuç hemen gerçekleşti. Kemikler kıvılcım saçarak alev aldı ve kor gibi yanıp tükendi. Melan haykırdı.

Her şey bir anda olup bitmişti. Melan'ın elinden duman çıkıyordu, teninin erimeyen kısımları kapkara olmuştu. Üç uzun parmağı birbirine yapışmıştı ve Inevera kalıntıların ortasında yanmış kemik parçaları görebiliyordu.

Kenevah Qeva'ya döndü. "Elini tedavi edip sar, ama sihir kullanma. Başarısızlığının izini her zaman taşımalı, unutmamalı..." Döndü, bakışları diğer Sözlülerin üzerinde gezdi. "... ve diğerleri de." Sözleri üzerine, Inevera hariç bütün *nie'dama'ting*ler nefeslerini tutup geri çekildiler.

Melan devre dışı kalınca, Inevera *nie'dama'ting*lerin entrikalarını aklından çıkarıp bütün dikkatini çalışmalarına verdi. Eğitiminde ilerlemeye devam etti, şifalı otlar ve *hora* büyüsü üzerinde uzmanlaştı, *sharusahk* ve yastık dansı dersleri vermesinin yanı sıra, normalde eğitimleri beş yaşında başlayan küçük kızlara düşünce sistemlerinin esaslarını öğretti.

Bir sonraki gündönümünde Soli'yi tekrar gördü ve ona göz kırparak ağabeyinin gözlerinin neşeyle kırışmasına neden oldu. Bu anı düşünerek altı ay boyunca havalarda uçtu.

Bir sene sonra, Melan dişten oyduğu üç takım zarını tamamlayıp Gölgeler Odası'na geri döndü. Qeva büyük bir ihtimam göstermiş olsa da, kızının eli eski hünerinin çok azına sahip olan mahvolmuş bir kalıntı gibiydi. Yanık elindeki tırnaklarını uzatıp keskinleştirerek eline pençeli bir *alagai* uzvu görüntüsü vermişti. Bu manzara diğer *nie'dama'ting*lerin içine korku salıyordu – hem Melan konusunda hem de beyaz peçeyi arzulayan herkesin aldığı risk konusunda.

Ama diğer kızlar Melan'dan ve pençesinden ürkerken, bu Inevera'ya hiçbir şey ifade etmiyordu – çoktan etrafından do-

lanıp geride bıraktığı bir deve pisliği yığınından ibaretti. Zifiri karanlıkta çalıştığı artık herkes tarafından biliniyor, yemek vakitlerinde ve geçtiği koridorlarda fısıldanıyordu. Söylentilere göre, Kenevah da dahil olmak üzere *dama'ting*lerin hiçbiri bunu denememişti. Birçoğu bunu Inevera'nın gerçekten Everam tarafından seçilmiş olduğunun ve yaşlı *Damaji'ting*'in yerini alması gerektiğinin bir işareti olarak görüyordu.

Ama söylentiler rüzgâr gibiydi ve Inevera hiçbirine kulak asmayıp işine odaklandı. Melan gibi kendine aşırı güvenmediği sürece, karanlıkta çalışmasının bir sakıncası yoktu.

"Onu eşleri yüzünden mahvettim," dedi Dama'ting Elan Inevera'ya, bir gece Inevera çay servisi yaparken. Daha o sabah, Elan kendisine bir kız çocuğu vermesi için yakışıklı bir *kai'Sharum*'u kaçırmıştı.

Her *dama'ting*'in yerini alacak en az bir kız çocuğu doğurması beklenirdi. Babalar özenle seçilir, zekâ ve güçlerine göre belirlenirdi, seçenekleri ve zamanlamayı zarlar tayin ederdi. Bir *dama'ting* bir erkek seçtiğinde, o erkeğe bir tahtırevan gönderilir ve bu tahtırevan söz konusu erkeği alıp Gelinlerin kutsal sarayın dışında sahip oldukları –ve hadım olmayan hiçbir erkeğin içeri adımını atamadığı– özel bir haz evine götürürdü.

Hiçbir erkek bir *dama'ting*'in çağrısını reddedecek kadar aptal değildi. *Dama'ting*lerin şifalı otlar ve yastık dansındaki hünerleri düşünüldüğünde, adam *push'ting* bile olsa, bu isteğe seve seve razı olurdu. Haz evine giren erkekler, hayat boyu hiç tanışmayacakları bir kız çocuğunun tohumlarını attıklarını bilmeden, tükenmiş ve sersemlemiş bir halde tökezleyerek dışarı çıkarlardı.

Bununla böbürlenmeyen Gelinlerin sayısı pek azdı. "*Jiwah*'ı onu bir daha asla tatmin edemeyecek," diye kıs kıs güldü Elan. "Hayatının geri kalanı boyunca beni hayal edecek ve onun karşısında bir kez daha dans etmem için Evaram'a dua edecek."

Göz kırptı. "Edebilirim gerçi. Mızrağı sert ve esaslıydı."

*Dama'ting*lerin çoğu bu şekilde Inevera'yla yakınlaşmıştı, kızla sırlarını paylaşarak ve onunla arkadaş olmak için çaba gös-

tererek... Melan'ın başarısızlığından beri, Gelinler arasında Inevera'nın Kenevah'ın vârisi olacağı düşüncesi genel kabul görüyordu. Elan gibi bazıları onu etkilemeye çalışıyorlardı. Diğerleriyse, ona hükmetmeye çalışıyor ya da ucunda bazı şartlar olan hediyeler sunuyorlardı.

Inevera ise bakışlarını yerden ayırmayıp kulaklarını dört açıyor ve kimseyle fikirlerini paylaşmıyordu. Sözlülerin entrikalarını geride bırakmış olmasına rağmen, Gelinlerin entrikaları hâlâ öğrenmekte olduğu bir örgüydü – ama öyle ayrıntılı bir örgüydü ki *bido* bağlamak onun yanında saç örmek kadar basit kalırdı.

"*Dama'ting*lerin arasında bile," dedi Elan'a, "sizin yastık dansınızdan söz edilir."

Olumsuz bir şekilde söz edilir, diye içinden ekledi, ama kendisine hâkim olduğu için *dama'ting* onun gerçek hislerine dair hiçbir şey sezmedi.

"Bir daha benim dansımın bir benzerini göremeyecek," diyerek ona katıldı Elan.

Inevera arkasına döndüğünde Asavi'nin odanın diğer tarafından ona soğuk bir şekilde baktığını gördü. Melan'dan iki yaş büyük olan Asavi kısa bir süre önce peçeyi takmaya hak kazanmıştı ve Inevera o ortalıktayken ayağını denk alıyor, ona gücenmesi için herhangi bir sebep vermemeye çalışıyordu. Aralarında Mahzen'in kapıları olduğu için Asavi ve Melan geceleri artık birbirlerine sarılarak yatamıyorlardı, ama Melan gündüzleri sık sık Asavi'nin odasına çağrılıyordu. İkilinin yastık arkadaşlıklarının sürdüğü konusunda Inevera'nın en ufak bir şüphesi yoktu.

Sözlü olarak geçirdiği beşinci senesinde bir sabah, Inevera *dama'ting* çadırındayken telaşla yaralılarını getiren bir grup *Sharum*'un arasında tanıdık bir ses duydu. Kara Ay'dan sonraki sabahtı ve kayıplar son yıllarda artmıştı.

"Geçmeme izin ver, *push'ting* götü! O benim oğlum!"

Inevera kanının donduğunu hissetti. Aradan beş sene geçmiş olmasına rağmen, babasının sesini tanımıştı.

Cüppesini kaldırıp *dama'ting*lere özgü sakinliğini tamamen

kaybederek ameliyat koğuşuna koşturdu; koğuşta siyah çelikten göğüs zırhları ve kolsuz üniformalarıyla *Sharum*ların oluşturduğu tanıdık bir kalabalık bekliyordu. Kasaad'la yüz yüze gelen Cashiv'in yüzü gözyaşlarıyla ıslanmıştı, her ikisinin de arkalarında savaşçılar vardı. Gözleri kan çanağı gibi olan Kasaad, Labirent'te cesaret bulmak için içtiği *couzi*'nin hâlâ etkisindeymiş gibi yalpalayarak duruyordu.

İçeride tedavi edilmekte olan birkaç savaşçı vardı, ama Inevera'nın gözleri sadece birini arıyordu. Derken bir bağrış koparak Soli'nin yanına koştu. Ağabeyinin yakışıklı yüzü toz ve ter içindeydi, gözleri donuk ve teni solgundu. *Alagai* pençesiyle pazı kısmından yırtılan güçlü sağ kolu neredeyse kopmak üzereymiş gibi duruyordu. Omzunun hemen altına bir turnike bağlanmıştı. Altındaki çarşaf kan içinde olsa da, Inevera Labirent'in zemininde ve oradan çadıra doğru gelen yolda daha fazla kan olduğunu tahmin edebiliyordu.

Artık Everam'la sözlenmişti, ne ailesi ne de adı vardı, ama Inevera'nın umurunda değildi, ağabeyinin başını ellerinin arasına aldı ve hafifçe kendisine doğru çevirip gözlerinin içine baktı.

"Soli," diye fısıldayarak ağabeyinin terden sırılsıklam olmuş saçlarını yüzünden itti. "Buradayım. Senin bakımını yapacağım, seni iyileştireceğim. Yemin ederim."

Gözlerinde belli belirsiz bir tanıma ışığı beliren Soli gülmeye çalıştı, ama atmak istediği kahkaha, dudaklarına kan damlaları sıçratan bir öksürük halinde dışarı çıktı. Sesi hırıltılıydı. "Tam tersine, sana bakmak benim görevim, sevgili kardeşim."

"Artık değil, ağabey," diye fısıldadı Inevera, gözlerinin yaşlarla dolmaya başladığını hissederek.

"Kolunu kurtaramayız," dedi Qeva arkasından. "Ne şifalı otların ne de *hora*'nın gücü buna yeter. Kesmek zorundayız." Inevera'nın istifini bozmamış olması onu rahatsız ettiyse bile, Qeva bunu hiç belli etmedi.

"Hayır!" diye bağırdı Kasaad. "Everam'ın bana bir erkek evlat yerine *push'ting* vermiş olması zaten yeterince kötü, onun bir de sakat kalmasına izin veremem! Oğlumu hemen yalnız yola gönderin ve dölünü israf ettiği için onu affetsin diye Everam'a dua edin!"

Cashiv ıstırap dolu bir şekilde haykırıp Kasaad'ın üzerine atladı ve onu rahatlıkla yere serip kafasını vahşice yere bastırdı. Kasaad'ın arkadaşları müdahale etmek için harekete geçtiler, ama Cashiv'in savaşçıları onlara engel oldu. "Soli sana hiçbir zaman bir şey ifade etmedi!" diye bağırdı Cashiv. "Ama o benim her şeyim!"

"*Push'ting* alışkanlıklarınla onu doğru yoldan ayırdın!" diye uludu Kasaad. "Gerçek bir *Sharum* sakat kalıp acı çekmez!"

Qeva homurdanarak kafasını salladı. "Sanki düşünceleri çok mühimmiş gibi." Ellerini çırpınca gök gürültüsünü andıran bir şaklama duyuldu. "Yeter! Hepiniz dışarı! Ona kadar saydığımda hâlâ bu çadırda olan sağlam bir *Sharum*, güneş batmadan *khaffit* olacak!"

Bu herkesin dikkatini çekti. Gereksiz yere orada bulunan savaşçılar dışarı çıktılar. Cashiv de Kasaad'ı hemen bırakıp ayağa kalktı ve yere kadar eğilerek selam verdi. "Bu şifa çadırına vahşet getirdiğim için özür dilerim, Dama'ting." Soli'ye acıyla şöyle bir bakıp dizlerinin üzerine çökerek alnını yere yasladı. "Size yalvarıyorum, yüce Gelin, lütfen davranışlarımın Soli'yi etkilemesine izin vermeyin. Tek kollu bile olsa, yüz adama değer."

"Onu kurtaracağız," dedi Inevera, hiç üstüne vazife olmamasına rağmen. "Ağabeyimin ölmesine izin vermeyeceğim."

"Ağabeyin mi..." Kasaad kafasını kaldırıp baktı. "Everam'ın sakalı, Inevera?!"

Onu tanır tanımaz yüzü aydınlandı ve şaşırtıcı bir hızla hareket ederek yerden mızrağını kaptığı gibi kızını bir tekmeyle kenara itti. Hazırlıksız yakalanan Inevera sertçe yere düştü ve kafasını kaldırıp baktığı anda Kasaad'ın mızrağının ucunu Soli'nin göğsüne saplamak üzere olduğunu gördü. "Kız kardeşinin yumuşak kalbi sayesinde hayatta kalan sakat bir *push'ting* olmaktansa, öl daha iyi!"

Cashiv Kasaad'ı çabucak yakaladı ve demir gibi sert kolunu arkasından boğazına dolayıp uzun kıvrımlı bıçağını da karnına dayadı. Inevera hemen Soli'nin yanına koştu, ama babasının darbesi isabetli olmuş ve ağabeyi ölmüştü.

"Sen *alagai*'ın pençesi ya da mızrakla ölmeyi hak etmiyor-

sun," diye uludu Cashiv Kasaad'ın kulağına. "Bir *khaffit*'in domuzun iç organlarını çıkarması gibi iç organlarını dökeceğim ve canının çıkmasını keyifle izleyeceğim. Sen binlerce ölümü hak ediyorsun ve Nie'nin uçurumunda onları bulacaksın."

Kasaad güldü. "Ben Everam'ın isteğini yerine getirdim, Cennet'teki şarap nehirlerinden içeceğim. Evejah bize, *Ne* push'ting*lerin ne de sakatların acı çekmesine izin verin*, diye buyurur!"

Qeva yaklaştı. "Aynı zamanda, *Mayalanmış tahıldan içmeyin...* ve *Everam'ın Sözlülerine el kaldırmanın cezası ölümdür*, diye de buyurur."

Bu doğruydu. Bir *nie'dama'ting*'e vurmanın cezası bir *dama'ting*'e vurmakla aynıydı – saldırgan kişi *khaffit* ilan edilir ve sonra idam edilirdi. Ancak hakarete uğrayan kadın onun canını bağışlayabilirdi.

Qeva kendi falçatasını alıp Kasaad'ın siyah cüppesini kesmeye başladı. Kasaad bağırıp çırpındı, ama Qeva güç hatlarını parçalamak için hızlı ve kesin darbeler indirince adamın uzuvları güçsüz düştü.

"Sen artık bir *khaffit*'sin, adını anmaya değmeyen Kasaad. Sonsuza kadar Cennet'in kapılarının dışında oturacaksın. Yüce Everam bir gün ruhuna acır da seni Ala'ya geri gönderirse, umarım bir sonraki hayatında daha az aptallık edersin." Inevera'ya dönüp bıçağı ona verdi. Derken Cashiv sertçe çekip Kasaad'ın gövdesini öne doğru çıkararak onu Inevera için kolay bir hedef haline getirdi.

Kasaad ağlayıp yalvardı ama etrafındaki gözlerde en ufak bir acıma belirtisi yoktu. En sonunda sakinleşip Inevera'ya baktı. "Tek kollu bir *push'ting* için gerçek bir savaşçıyı harcayacaksan, öyle olsun. Bir an önce bitir, kızım."

Inevera babasının gözlerinin içine bakarken damarlarında taşkın bir öfke hissediyordu. Elinde tuttuğu gümüş bıçağın sapı sert ve sıcaktı, terden ıslanmıştı.

"Hayır, babamı öldürmeyeceğim," dedi en sonunda. "Ayrıca çabuk bir ölümü hak etmiyorsun." Qeva'ya baktı. "Evejah istersem canını bağışlayabileceğimi söyler."

"Hayır!" diye bağırdı Cashiv. "Lanet olsun! Ağabeyinin intikamını ne olursa olsun alacaksın! Eğer tenin lekelenmeyecek kadar safsa emir vermen yeter, ben senin bıçağı tutan elin olurum!"

"Onun canını bağışlamanın ne demek olduğunun farkında mısın?" diye sordu Qeva Inevera'ya, Cashiv'i tamamen görmezden gelerek. "Everam'a edilen hakaretin karşılığı kanla ödenmeli."

"Karşılığı ödenecek," dedi Inevera.

Qeva kafasını salladı ve bir turnike alıp Kasaad'ın Inevera'ya tekme attığı bacağına sıkıca bağladı. Cashiv'e baktı. "Onu sıkı tut." Savaşçı kafasını sallayıp mengene gibi tutuşunu iyice kuvvetlendirdi.

Hiç tereddüt etmeyen Inevera ise, keskin bıçağı aldı ve usta bir kasap gibi hareket ederek babasının dizinde çalışmaya başladı. Babasının bacağının alt kısmı kemiklerinin birleştiği yerden koparken Inevera'nın üzerine sıcak kan fışkırdı. Kasaad'ın çığlıkları çadırda yankılanıyordu, ama orası bu tür seslere alışık bir yerdi ve kimseye sıra dışı gelmedi.

Inevera babasını sakalından tutup acı içindeki yüzünü kendisine bakması için çekerken Kasaad'ın çığlıkları kesildi. "Manvah'a gidip ona hizmet edeceksin. Ona *Damaji'ting*'miş gibi hizmet edeceksin. Hayatının sonuna kadar bunu yaparsan, sana acıyıp siyahlar içinde ölmene izin verebilirim.

"Ama eğer anneme tekrar vurursan ya da ona en ufak bir saygısızlığın olursa ve bunu duyarsam, diğer bacağını ve kollarını da alırım. Başını belaya sokacak uzuvların olmadan uzun bir hayat yaşarsın ve *khaffit* olarak öldüğünde, cesedin köpeklere atılır. Seni kemirip etlerini sokaklara sıçarlar."

Cashiv Kasaad'ı yere bıraktı ve ıstırapla yeniden haykırdı. Parmağını Inevera'nın yüzüne doğru tuttu. "Bir bacak mı? İşe yaramaz, sarhoş bir aptalın bacağı mı? Soli'ye verdiğin değer bu mu?"

Inevera hemen harekete geçip adamın parmağını tuttu ve tek bir eklemini kaldırarak bacağındaki enerji hattını kestiği kadar kolay bir şekilde parmağını kırdı. Cashiv'in bacağı güçten dü-

şerken Inevera sertçe iterek adamı sırtüstü yere serdi. "Ağabeyime olan sevgimi tartışabileceğini mi sanıyorsun? Kan bağımın senin döl bağından daha zayıf olduğunu mu sanıyorsun?"

Cashiv buz gibi gözlerle ona baktı. "Ruhum yalnız yola hazır, Inevera vah Kasaad. Birçok *alagai* öldürdüm, bir oğlum oldu ve sana vurmadım. Dilersen beni öldürmek senin hakkın, ama babana yaptığın gibi bana Cennet'i yasaklayamazsın. Everam'ın geniş salonunda Soli'nin yanında oturacağım ve kız kardeşinin o domuz yiyenin nefes almasına müsaade ederek ağabeyinin anısının üzerine boca ettiği deve sidiğinin altında onu teselli edeceğim."

Cashiv sırıttı. "Vur. Hadi, ne bekliyorsun!" Gözlerinde bir çılgınlık belirdi ve Inevera adamın ölmeyi istediğini fark etti. Cashiv bunun için yalvarıyordu adeta.

Inevera kafasını iki yana salladı. "Git buradan. Ağabeyimi sevmek seni aptal etmiş olsa da, bu yüzden seni öldürmeyeceğim."

Saraya döndükten sonra, Inevera hemen Mahzen'e gitti. O saatte orada çok az kız vardı ve onlar da derslerine yetişmek için acele ediyorlardı. Inevera'nın da o gün daha sonra Gölgeler Odası'na girmeden önce vermesi gereken bir ders vardı.

Banyodan çıkan *nie'dama'ting* Shaselle'in *bido*'sunu ördüğünü görünce parmaklarını şıklatarak kızın dikkatini çekti. Shaselle yaşça ondan büyük olmasına rağmen, sesi duyunca irkildi. "Yapmam gereken işlerim var," dedi Inevera. "İkinci senesindekilere temel otları öğretme dersini sen devral."

"Elbette, nie'Damaji'ting." Shaselle yere kadar eğilerek selam verdikten sonra hemen görevinin başına koştu.

Nie'Damaji'ting. Kenevah'ın meşru vârisi. Resmi bir unvan değildi – bu hitabı kullanırken yakalanan bir kız muhtemelen katı bir şekilde cezalandırılırdı.

Inevera daha önce hiçbir kıza kendisinin yerine ders vermesini emretmemişti, buna hakkı da yoktu, ama o anda umurunda değildi. Önemi olan tek şey, nihayet yalnız kalabilmiş olmasıydı. Kendisini küçük karyolasına atıp ağlamaya başladı. Ağabe-

yinin ruhu için Everam'a sunabilmek üzere gözyaşı şişeleriyle su damlalarını yakalamaya çalıştı, ama hıçkırdıkça elleri titrediği için bunu yapması imkânsızdı. Yüzünü yastığına gömdü ve sert kumaşın gözyaşlarını emmesine izin verdi.

Soli gitmişti. Onun tasasız gülümsemesini ya da yakışıklı yüzünü bir daha asla görmeyecekti, sözlerinden bir daha asla teselli bulamayacak ve varlığının verdiği güveni bir daha asla hissedemeyecekti. Bir anda, bütün bu gelecekler yok olmuştu. Ağabeyinin *Hannu Pash*'ının sonunda *dama'ting*'in bunu zarların üzerinde görüp görmediğini merak etti.

Peki ya Kasaad? Onun canını bağışlayarak dünyaya iyilik mi etmişti, yoksa babası Çöl Mızrağı için daha büyük bir sıkıntı mı olacaktı? Cashiv haklı mıydı? Ağabeyinin intikamını layıkıyla almakta başarısız mı olmuştu?

Zaman geçti ve öğleden sonra zili çaldı. Gölgeler Odası çağırıyordu, ama Inevera yine de yerinden kalkmadı. Saraya kabul edildiğinden beri hiçbir celseyi kaçırmamıştı, ama onu katılım göstermeye zorlayan bir kural yoktu. Eğer bütün ömrünü zarlarını oymaya harcamak istiyorsa, bu onun hakkıydı.

En sonunda Mahzen'in kapısı açıldı ve Qeva içeri girip kapının yanında durdu. "Bu kadarı yeter, kız, yeterince ağladın. Çöl Mızrağı'nda bütün gün boşa harcayacağın kadar su yok. Kendini topla. Kenevah seni çağırdı."

Inevera derin bir nefes aldı, sonra bir nefes daha alırken gözlerini koluna sildi. Yatağından kalktığında kendini toplamıştı, ama içi hâlâ paramparçaymış gibi hissediyordu.

Inevera içeri girdiğinde Kenevah çalışma odasında bekliyordu. Çay demliğinin dumanı tütüyordu. Kenevah'ın işareti üzerine Inevera ikisine de çay doldurdu ve geçip *Damaji'ting*'in karşısına oturdu.

"Bana ağabeyinin Baden'in adamlarından biri olduğunu hiç söylemedin," dedi yaşlı kadın.

Inevera uyuşmuş bir halde kafasını salladı. "Bilseydiniz, her sene onu görmeme engel olmanızdan korktum." Bu itiraf *Damaji'ting*'e yalan söylemekle eşti, ama Inevera umursayacak kadar gücü olmadığını fark etti.

Kenevah homurdandı. "Muhtemelen izin vermezdim. Ama bana söylemiş olsaydın, belki de ağabeyin şimdi hayatta olurdu." Inevera ona bakıp omuzlarını silkti. "Ama belki de olmazdı. Zarlar geleceğe dair birçok şeyi gözlerimizin önüne serer, ama geçmiş söz konusu olduğunda sessizdirler."

"*Geçmiş geçmişte kalır*," dedi Inevera, Damajah'tan alıntı yaparak, "*peşinde koşmak anlamsızdır.*"

"Öyleyse, neden günü ağlayarak geçirdin?" diye sordu Kenevah.

"Acım yüce bir rüzgâr, Damaji'ting," dedi Inevera. "Palmiyenin bile rüzgârın karşısında eğilmesi ve ancak rüzgâr kesildiğinde doğrulması gerekir."

Kenevah peçesini ancak çayının üzerinde tüten buhara üfleyecek kadar kaldırdı. "*Sharum* eğilmez."

Bunun üzerine Inevera kafasını kaldırdı. "Ne?"

"Onlar eğilmez, ağlamaz," dedi Kenevah. "Bunlar hayatla ölümün birbirine pamuk ipliğiyle bağlı olduğu Labirent'te *Sharum*ların asla yaşayamayacağı lükslerdir. Biz rüzgârın karşısında eğilirken, *Sharum*lar acılarını kabullenir ve görmezden gelir. Deneyimsiz gözlere, etkisi aynı görünür ama değildir. Ve en sağlam ağacı bile yıkabilen şiddetli rüzgârlar olduğu gibi, *Sharum*ların da dayanamayacağı kadar büyük acılar vardır. Bu olduğunda, dudaklarında hiçbir teslimiyet olmadan onurlu bir şekilde ölmek umuduyla kendilerini o acıya sebep olan şeyin üzerine atarlar."

"Cashiv böyle bir ölüm istedi," dedi Inevera. "O ve ağabeyim âşıklardı."

Kenevah çayını yudumladı. "Diğer *Sharum*lar geceleri Labirent'e giderken sevdiklerini Aşağışehir'e kilitliyor. *Push'ing*ler onlarla yan yana duruyorlar. Bu yüzden daha akıllıca savaşıyorlar, ama içlerinden biri öldüğünde yaşadıkları kaybı da daha yoğun hissediyorlar." Inevera'ya baktı. "Ama onu bu ölümden mahrum bıraktın. Evejah'ın buyruğu olmasına rağmen, babanı da..."

"Evejah bana seçme şansı verdi," dedi Inevera, "neden ben Soli'nin ölümünün acısını yaşarken, Cashiv'e bu huzuru vereyim?"

Kenevah başını salladı. "Krasia'da ölüme biraz fazla alıştık. İstenmeyen ama sık sık gelen bir ziyaretçi, zamanla kollarımızı açarak karşıladığımız eski bir dost gibi oldu. Üç asır önce milyonlarcaydık, bu büyük şehri ve ötesindeki toprakları dolduruyorduk. O zamanlar kendi aramızda savaşıyorduk, ama çalınan kuyular yüzünden kaybedilen birkaç hayat, çöldeki kum taneleri kadar çok olduğumuz o günlerde önemsizdi. Şimdiyse yağmur damlaları kadar nadiriz ve her hayatın önemi var."

"*Alagai–*" diye söze başladı Inevera.

Kenevah umursamazca elini salladı. "Canların çoğunu *alagai* alıyor olabilir, ama onları besleyen bizim aptallığımız."

"*Alagai'sharak*," dedi Inevera.

"Andrah ve Sharum Ka ne derse desin, binlerce yıl süren kabile savaşları günbatımında unutulmuyor," dedi Kenevah. "Yozlaşmışlar, her şeyde Kaji'yi ön plana koyuyor ve rakiplerini avlamak için ellerinden geleni yapıyorlar. Sharum Ka yaşlı olduğundan geceleri sarayında kalıyor, bu yüzden Labirent'te gerçek bir lider olmuyor, ama yine de o et öğütücüye her gece en güçlü adamlarımızı yolluyoruz ve savaşçılarımızı hızla kaybediyoruz. Doğanların sayısı ölenlere yetişmiyor. *Dama'ting*ler olarak Krasia'daki her doğurgan rahmin çocuk taşıdığından emin olmak için elimizden geleni yapıyoruz, ama soylarını tüketmekte kararlı olan erkeklere ayak uyduracak kadar rahim yok."

"Peki ne yapılabilir?" diye sordu Inevera.

Kenevah içini çekti. "Yapılabilecek bir şey var mı bilmiyorum. Gücümüzün sınırları var. Bir gün peçemi sen devralabilirsin, ama halkımızın kendi sonunu getirmesine tanıklık etmekten başka bir şey yapamayabilirsin."

Inevera kafasını salladı. "Bunu kabul etmiyorum. Everam bizi test ediyor. Halkımızın yenik düşmesine izin vermez."

"Üç asırdır buna izin veriyor," dedi Kenevah. "Everam güçlü ve kurnaz olanın yanındadır. Belki de acı çeken insanlara karşı sabrı tükendi."

Inevera sakin bir kesinlikle çalışmaya devam etti, ama zarlarını bitirmeye yaklaştıkça gerginliğinin giderek arttığını hisse-

diyordu. Bir ya da en fazla iki hafta sonra peçeye hak kazanmak için sınavdan geçirilecekti. On dört yaşında. Yüzyıllardır sınava giren en genç kız olacaktı.

Birden, zarları günışığında yanan Melan aklına geldi. Çığlıklarının sesi. Yanan teninin kokusu ve gözlerini yakan o berbat duman... Birçok kesip biçme işleminden ve Asavi'nin verdiğinden şüphelenilen birkaç *hora* şifasından sonra bile, Melan'ın eli bir kum iblisinin pençesine benziyordu, biçimsiz ve yaralı...

Kaderi bu mu olacaktı? Inevera'nın içgüdüleri ona böyle olmayacağını söylüyordu, ama mutlak bir şey yoktu, Kenevah'ın öngörülerinde bile yoktu.

Kalbi gümbür gümbür çarparak bir kâbustan uyandı. Mahzen hâlâ karanlıktı, ama Inevera gündoğumuna çok kalmadığını ve artık uykuya dönmesinin mümkün olmadığını biliyordu. Sessizce karyolasından kalkıp yıkanmaya gitti ve istiflenmiş ipeklerin arasından yeni bir *bido* ipeği alıp cüppesini giyen bir erkek kadar hızlı bir şekilde vücuduna sardı. Muhafaza ışıkları etkinleştiğinde hazırdı, küçük kızlara hemen giyinip *sharusahk*'a hazır olmalarını söyledi.

O gün çadırdaki yaralı sayısı azdı, ama tam saraya dönmek üzereyken *bido*lu iki çocuk geldi. Biri şaşırtıcı derecede kiloluydu – şaşırtıcıydı çünkü Inevera eğitim subaylarının *nie'Sharum*lara çok az yemek verdiklerini biliyordu. Şişman çocuk, daha kısa boylu ve bir hayli cılız olan başka bir çocuğu omzuyla destekliyordu. Bu ikinci çocuk en fazla on yaşında olmalıydı, kolu öylesine kötü kırılmıştı ki, kemiği yırtılan etinden fırlamıştı ve kanı sallanan kolundan aşağı akıyordu. Yüzü solgun ve terliydi, ama ağlamıyordu; Qeva'nın kolunu düzelteceği masaya da kendi yürüdü. Qeva kafasını sallar sallamaz, şişman çocuk selam verip ortadan kayboldu.

Inevera kırıkların tedavi edilmesine birçok kez yardım etmişti ve *dama'ting*'e hangi şifalı otları ve aletleri getirmesi gerektiğini biliyordu. Çocuğa da ısırması için kalın beze sarılı bir çubuk getirdi. Çocuk acıdan gözleri donuk bir şekilde ona bakınca, Inevera'nın kalbi sızladı.

Çubuğu çocuğun dişlerinin arasına koydu. "*Dal'Sharum* acıyı kabullenir."

Çocuk kafasını salladı, ama şaşkınlığı yüzünden okunuyordu. Qeva kolunu düzeltirken çubuğu sertçe ısırdı, ama bir süre sonra vücudu ve çenesi gevşedi ve çubuk yere düştü. Inevera bayılmış olabileceğini düşündü –bu kesinlikle anlaşılabilirdi– ama gözleri açıktı ve sakin gözlerle *dama'ting*'in kırık kemiklerini yerine yerleştirip yarasını tedavi etmesini izliyordu. Etkileyiciydi. Inevera yetişkin *Sharum*ların bile dikiş atılırken kafalarını çevirdiklerini görmüştü. İşi bitince Qeva ona uykusunu getirecek ve Inevera alçıyı hazırlarken kıpırdanmasına engel olacak bir karışım verdi.

"Eğitim subayları." Qeva bu iki kelimeyi neredeyse tükürürcesine söylemişti. "Bu çocuk Jardir soyunun sonuncu üyesi, babası bir Majah kuyu baskınında anlamsızca öldürüldü. Adamlarımızın gece katledilmesi yeterince kötü, ama *sharaj*'daki çocukları tedavi etmekten bıktım. Birçoğu Labirent'i hiç göremiyor bile, eğitim sırasında ya sakat kalıyor ya da ölüyorlar. Bu son bulmalı."

"Son bulacak," dedi Inevera. "Bir yolunu bulacağım."

"Sen mi?" Qeva dudağını büktü. "Kendini Damajah mı sanıyorsun?"

Inevera omuzlarını silkti. "Boş boş oturarak onun ortaya çıkmasını beklemek daha mı iyi?"

Qeva gözlerini kıstı. "Sözlerine dikkat et, kız. Kutsal değerlere hakaret etmeye çok yaklaşıyorsun."

Inevera başını eğdi. "Öyle demek istemedim, Dama'ting."

Inevera saraya dönmek yerine çocuğun uyumasını izledi. Doğrusu bir *dama'ting*'in gözüne ilişecek kadar yakışıklıydı, ama bu çocuğun hayatını bir hadım olarak geçirmek için erkekliğinden vazgeçeceğini hiç sanmıyordu. Güçlüydü. Bunu hissedebiliyordu. Belki de bu yüzden onunla tekrar konuşma ihtiyacı hissetmişti.

Çocuk kıpırdanıp kahverengi gözlerini açınca Inevera gülümsedi. "Küçük savaşçı uyandı."

"Konuşuyorsun," dedi çocuk boğuk bir sesle.

"Hayvan mıyım ki konuşmayayım?" diye sordu Inevera,

ama çocuğun ne demek istediğini çok iyi biliyordu. *Dama'ting*-ler çadırda *nie'Sharum*larla konuşmaya tenezzül etmezlerdi. Bu görevi kızlara bırakırlardı.

"Benimle demek istedim," dedi çocuk. "Ben sadece bir *nie'Sharum*'um."

Inevera kafasını salladı. "Ben de bir *nie'dama'ting*'im. Yakında peçemi kazanacağım, ama henüz onu takmıyorum, o nedenle kiminle istersem konuşabilirim."

Çocuğun dudaklarına bir kâse yulaf lapası götürdü. "Seni Kaji'sharaj'da aç bırakıyor olmalılar. Ye. *Dama'ting* büyülerinin seni iyileştirmesine yardımı olur."

Çocuk kafasını sallayıp açlıkla yudumladı ve çok geçmeden kâseyi bitirdi. Kafasını kaldırıp Inevera'ya baktı. "Adın ne?"

Inevera çocuğun ağzının kenarındaki yulaf lapasını silerken tekrar gülümsedi. "*Bido* giymeye yeni başlayan bir çocuk için çok cesursun."

"Özür dilerim," dedi çocuk.

Inevera güldü. "Cesur olmak özür dilemeyi gerektirmez. Everam ürkekleri sevmez. Adım Inevera."

"Everam'ın iradesi," diye tercüme etti çocuk ve çenesiyle kendi göğsünü gösteriyormuş gibi kafasını salladı. "Hoshkamin'in oğlu Ahmann."

Inevera gülmemek için kendini tuttu. Bu çocuk onunla flört mü etmeye çalışıyordu? Kibarca kafasını sallarken bu çocuğun kendisine neden çekici geldiğini merak etti. Acaba bu cesur ve güçlü çocuk da eğitim sırasında ölüp gidenlerden mi olacaktı, yoksa Soli gibi Labirent'e ve aptalların iradesine mi feda edilecekti?

Inevera saraya dönüp doğruca Gölgeler Odası'na gitti. Artık erteleyecek zamanı yoktu. Sadece zarların yanıtlayabileceği soruları vardı. Doğruca bir odaya girip aletlerini serdi ve hassas parmaklarını *hora* kesesinden çıkardığı kemiklerin üzerinde gezdirdi. Binlerce kez pürüzsüzleştirilip kutsal yağlarla parlatılmışlardı, yüzeyleri cam gibiydi ve sadece sembollerin çizgileri bunu bozuyordu.

Her birine birer kehanet muhafazası, sonra kalan yüzeylerin her bir kenarına ve ortasına birer öngörü sembolü oyulmuştu. Dört yüzlü zarda bile on altı sembol vardı. Altı yüzlü zarın otuz sembolü vardı. Sekiz yüzlü zarın ise otuz iki sembolü vardı. Inevera karanlıkta teker teker sembollerin üzerinde parmağını gezdirerek daha önce sayısız kez yaptığı gibi sembollerin kusursuz olup olmadığını test etti. Zarların yüz sayısı arttıkça semboller küçülüyordu, ama Inevera hepsini ruhuna işlenmişçesine iyi biliyordu.

En sonunda, yirmi yüzlü zarı eline aldı. Takımın sonuncusuydu. Sekizinci kemikse hâlâ *hora* kesesindeydi, Kenevah ona verdiğinden beri bu kemiğe hiç dokunmamıştı. Kızların çoğu zarlarını oyarken hata yapar ve yedek bir kemiğe ihtiyaç duyardı. Yedek kemiği kullanmanın kötü bir yanı yoktu, ama "yedi kemikle bitirmek" özel bir onurdu ve bir kemik ancak büyük bir hayal kırıklığıyla ıskartaya çıkarılırdı. Saf kaldığı sürece, sekizinci kemiği istediği gibi kullanabilirdi. Sağduyusunun sihriydi bu.

Yirmi yüzlü zar neredeyse bitmek üzereydi, oyması gereken üç sembol kalmıştı sadece. Eskiden bunu yavaş yavaş yapıyordu. Saniyeler içinde silinebilecek kadar sığ bir sembol çizerken, oyma aletini ilgili noktanın üzerinde nazikçe gezdiriyor, yüzeye neredeyse hiç zarar vermiyordu. Parmaklarını bu sığ desenin üzerinde gezdirdikten sonra da bu sefer daha derin bir şekilde sembolün üzerinden geçiyordu. Tekrar. Ve tekrar. Gerekirse yüz kez, ta ki hatlar derin ve kusursuz olana kadar.

Ama bugün böyle yapmayacaktı. Bugün, Everam'ın gücünü parmaklarında hissediyordu ve aletiyle ilk sembolü korkmadan tek harekette oydu. Düşüncesizceydi –aptalcaydı– ama kendisine engel olamadı, hemen zarı çevirip bir sonraki küçük sembolü oymaya başladı ve ardından üçüncü sembolü de oydu; diğer yüzeyleri oyması haftalar sürmüşken, bu yüzeyleri saniyeler içinde bitirmişti. Parlatma bezini alıp kazıdığı yüzeyleri silerken elleri titredi, parmaklarını sembollerin üzerinde dolaştırmaya korkuyordu. Hata yapmış mıydı? Zarı mahvetmiş miydi? Mahvettiyse bir senelik çalışması boşa gitmiş demekti ve üçüncü bir şansı olmayacaktı. Yanmadan olamazdı.

En sonunda kendisini toplayıp yüzeye dokundu ve desenin kusursuzluğu karşısında şaşırdı. Hiç tereddüt etmeden en keskin oyma aletini alıp baş ve işaretparmakları arasındaki tenini kesti ve kanın zara karışıp muhafaza çizgilerine yerleşmesine izin verdi. Bunu yaparken dua etti.

"Everam, Cennet'in ve Ala'nın Yaratıcısı, Işığı ve Hayatı Bahşeden, çocukların ölüyor. Birlik olmamız gerekirken birbirimizle savaşıyoruz, insanların yardımına koşmamız gerekirken hayatlarını hiçe sayıyoruz. İyiliklerinin karşılığını nasıl verebilir ve bu dünyadan göçmekten nasıl kurtuluruz?"

Kelimeleri fısıldarken, zarları birleştirdiği ellerinde hafifçe salladı, sihir etkinleşirken zarların avucunda ısındığını hissetti. Parmaklarının arasından süzülen ışık ellerinin kırmızı bir şekilde parlamasına neden olurken odanın duvarlarında küçük ışık huzmeleri dans etti.

Zarları tek başına test etmesi yasaktı. Kurallar netti, zarlarına güvenmeden önce test edilmeleri için zili çalması gerekiyordu, ama Inevera'nın umurunda değildi. Gücün ellerinde toplandığını hissediyordu, daha fazla bekleyemezdi.

Zarları attı.

Sihirle parlayan zarlar yere saçıldı. Inevera zarların doğal olmayan bir şekilde dönmelerini izledi, ortaya çıkacak örüntüyü fizik kurallarından ve geometriden ziyade muhafazalar belirliyordu. Derken zarlar durdu, sembollerin bazıları donuk bir şekilde yanıp sönerken, diğerleri ışıl ışıl parlıyordu, ama hâlâ karanlık olanlar da vardı. Onları okumak bir bilim olduğu kadar sanattı da, ama Inevera için anlamları bir parşömenin üzerindeki kelimeler kadar netti.

– 1077. şafakta Labirent'te bir çocuk ağlayacak. Shar'Dama Ka'lığa giden yolunu açmak için onu erkek yap. –

Inevera yüzünün kızardığını hissetti ve odaklanmak için derin derin nefes aldı. Shar'Dama Ka'nın yeniden doğmuş halini mi bulması gerekiyordu? Bu Qeva'nın dudak bükmesinin aksine, onun gerçekten de Damajah olduğu anlamına mı geliyordu? Asla bilemeyecekti, çünkü zarlar onları atan kişinin değil, başkalarının kaderini okurdu.

"Onu erkek yap," diye fısıldadı. Buradaki semboller belli belirsizdi. Bütün *Sharum*ların geçtiği geleneksel peçe seremonisini mi temsil ediyorlardı? Cinsel ilişkiyi mi? Eğitim ve yetiştirilmeyi mi? Evliliği mi? Zarlar bunları söylemiyordu.

Zarları tekrar salladı. "Everam, Cennet'in ve Ala'nın Yaratıcısı, Işığı ve Hayatı Bahşeden, bu çocuğu erkek yapmak için ne yapmam gerekiyor?"

Semboller ona tekrar fısıldadı ama yanıtları net değildi ve içine korku salmaktan başka bir işe yaramadılar.

– Sharak Ka yakında. Kurtarıcı her türlü avantaja sahip olmalı. –

Sharak Ka. İlk Savaş. Kurtarıcı olmadan, insanlık kuyusu sonsuza kadar kurur, Everam'ın son ışığı Ala'da sönerdi.

Kurtarıcı her türlü avantaja sahip olmalı.

Hemen kemikleri toplayıp hepsini yukarı kaldırdı. Sembolleri manipüle etmek için parmaklarını kullandı ve içinde sayısız saatler geçirdiği ama hiç görmediği odayı ışıkla doldurdu. Işık gümüş zillerin bulunduğu taş duvarın içindeki küçük oyuktan yansıdı.

Karanlıkta yaşadığı günler sona ermişti. Bundan sonra, zarlar yolunu aydınlatacaktı.

Peçe için test edilme sırası dakikalar içinde geldi ve geçti. Kendinden en ufak bir şüphesi olmayan Inevera, Kenevah ona Melan'a ya da o zamandan beri peçe alan kızlardan herhangi birine sorduğundan çok daha fazla soru sormuş olsa da, hepsine anında yanıt verdi.

Damaji'ting sorularını numaralar ve yarı doğrularla süsleyerek tekrar tekrar Inevera'yı şaşırtmaya çalıştı. Bunun üzerine, odada bulunan Gelinler ve Sözlüler merakla mırıldanmaya başladılar: Acaba Inevera daha önce bir hata yapmıştı da Kenevah bu yüzden mi böyle zor bir sınav uyguluyordu? Sonuçta zarlar özneldi ve hatalar olabilirdi. Bir yanlışa göz yumulabilirdi, ama iki hata asla affedilmezdi.

Ama bu dedikoduları sezse de, Inevera için hepsi esip geçen bir rüzgârdan ibaretti. Everam'ın bilgeliğinin zarlarında dolaş-

tığını hissediyor ve O'nun sesinin güvencesiyle konuşuyordu. Yanlış bir yanıt vermiş değildi, bunu o da Kenevah da biliyordu. En sonunda, yaşlı kadın kafasını salladı. "Hoş geldin, kardeşim."

Gerçek *dama'ting*ler duruşlarını bozmadılar, ama kendi aralarında konuşmaları anında kesildi. Bazı *nie'dama'ting*ler alkışladılar ama hepsi değil. Inevera'nın gözleri üzerlerinde dolaştı ve ona dik dik bakan Melan'la göz göze geldi.

Kız neredeyse belli belirsiz bir saygı ifadesiyle başını eğdi, ama bakışları sertti. Kendisini aşağılanmış mı hissettiğini, yoksa intikam mı aradığını kestirmek güçtü. Inevera bunun önemli olmadığını düşündü.

Orada, Gölgeler Odası'nda, herkesin gözü önünde, Inevera cüppesini ve *bido*'sunu çıkarıp Everam'a yemin etti.

"Ben, Everam'ın Sözlüsü Inevera vah Kasaad am'Damaj am'Kaji, O'nu ilk eşim olarak kabul ediyorum, O'nun istekleri herkesinkinden üstündür, O'nun sevgisi en büyük arzumdur, O'nun iradesi en büyük buyruğumdur, çünkü O yüce ve gerçek olan her şeyin Yaratıcısı'dır ve hiçbir erkek O'nun kusursuzluğuyla kıyaslanamaz. Bunu şimdi ve sonsuza kadar kabul ediyorum, çünkü ölümümle birlikte İlahi Harem'indeki kardeş-eşlerime katılacağım ve orada O'nun kutsal dokunuşunu hissedeceğim."

"Bu yemini işittim ve ona sadık kalacaksın," dedi Kenevah ve zarlarını havaya kaldırıp sihirle parlamalarına neden oldu.

"İşittim," dedi Qeva ışıl ışıl parlayan kendi zarlarını kaldırarak.

"İşittim," dedi diğer *dama'ting*ler teker teker ve her biri sırayla zarlarını kaldırdı.

"İşittim. İşittim."

Inevera mermer bir masaya götürülüp diz çöktürüldü, ellerini yerde önüne koydu ve alnını yere yasladı. Taşın ondan önce sayısız ellerin, dizlerin ve alnın değdiği kısmı aşınmıştı.

Kenevah büyük bir mermer parçası çıkardı, bir zamanlar bir erkeğin organı gibi biçimlendirilmişe benziyordu, ama asırlardır kullanıldığı için soğan biçimindeki başının sapından çok az farkı kalmıştı.

Qeva kutsal sudan bir kadeh aldı ve mermer fallusun üzerine dökerken dualar fısıldadı. Sonra kutsal kanis yağıyla dolu küçük bir şişe çıkarıp onu da mermerin üzerine döktü ve bir erkeğe zevk veriyormuş gibi dairesel hareketlerle mermeri ovuşturdu. Yedi kutsal dokunuşun hepsini kullanarak yağı mermerin her yanına yaydı.

Kenevah mermer organı ondan alıp Inevera'nın arkasına geçti. Inevera ise bunun yapabileceği en kötü şey olduğunu bilmesine rağmen kalçalarını kasmıştı.

"Korku ve acı..." dedi Kenevah.

"... sadece rüzgârdır," diye onun cümlesini tamamladı Inevera. Nefesini izleyip odaklandı ve kalçalarının gevşemesine izin vererek kendisini açtı.

"Bununla, Everam'la olan evliliğini tamamına erdiriyorum," dedi Kenevah ve hiç tereddüt etmeden fallusu Inevera'nın içine soktu. Kenevah tekrar tekrar soktuğu mermeri Inevera'nın içinde çevirdi. Her yanına acı yayılsa da Inevera palmiye gibi eğilerek Everam'la olan evliliğinin tadını çıkardı. O gerçek eşiydi ve *hora* aracılığıyla onunla konuşuyordu. En sonunda, Everam'ın Gelinlerinden biri olmanın ne demek olduğunu anladı. Bir daha asla yalnız olmayacaktı. Everam her zaman onu yönlendirecekti.

En sonunda Kenevah mermeri çekti. "Bitti, Everam'ın Gelini."

Inevera kafasını sallayıp ayağa kalktı, acının ve bacaklarından aşağı süzülen kanın farkındaydı. Ayakta dururken bacakları titriyordu, ama bacaklarını bitişik tutarak Kenevah'a döndü ve Kenevah pürüzsüz beyaz ipekten bir kumaş çıkarıp Inevera'nın yüzünün etrafına bağladı.

Inevera başını eğdi. "Teşekkür ederim, Damaji'Ting." Kenevah da başını eğerek karşılık verdi. Inevera belindeki *hora* kesesi dışında çırılçıplak bir şekilde döndü ve diğer kadınların yanından geçerek odadan çıktı. Sırtı dimdikti. Duruşu gururluydu.

Hem sarayda hem de yeraltı sarayında ona birer oda verildi. Odalar genişti, ikisi de pahalı halılar, ipek yatak takımları, ka-

lın, kadife perdeler ve gümüş, altın ve narin porselen tabaklarla zengince döşenmişti. Inevera'nın ayarlayabileceği muhafaza ışıklarıyla aydınlatılan bu odalarda, kendisine özel mermer birer banyosu da vardı. Mermerin etrafını çevreleyen ısı muhafazaları, banyonun suyunu ya da odayı dilediği gibi ısıtıp soğutmasına imkân veriyordu. Basit rahatlığının kefareti bir *Damaji*'nin sihriydi, hepsi hâlâ *bido*'sunu giyerken kullanmayı öğrendiği taş bir sütunla kontrol ediliyordu.

Yalnız kalır kalmaz, bir düzine beyaz ipek cüppenin asılı olduğu dolabına gitti. İki tanesini seçti. Birini dört direkli geniş yatağına serdi. Diğerini bıçağıyla kesti.

Hadımlar banyoyu çoktan ılık suyla doldurmuştu. Harika bir sıcaklığı olan suya girip kendisini iyice ovuşturdu. Kel kafasındaki yeni yeni çıkan saçları hissedince gülümsedi. Bir daha kafasını asla tıraş etmek zorunda kalmayacaktı, ama her gün bacaklarını ve mahrem bölgelerini tıraş etmeye devam etti.

Pürüzsüz olunca, bir fırça ve mürekkep alarak kadınlık organının etrafına muhafazalar çizdi. Kan akışı kesilmişti, pıhtılaşan kanları yıkamıştı, ama Inevera Everam'la evliliğinin tamamına ermesinin acısını hâlâ hissedebiliyordu.

Kalın perdeleri kapatarak odanın duvarlarındaki muhafaza ışıklarına seslendi ve yerde diz çöküp dua ederken odaklanmak için nefes aldı. Sonra *hora* kesesinden sekizinci kemiği çıkardı. *Ala*'dan koparılan bir obsidyen parçası kadar sertti.

Eşsiz bir hediyeydi – kendi tasarrufuna verilmiş bir sihirdi. Sarayın duvarlarından kan gibi sızan irin benzeri bulamacın kullanılabileceği yerler sınırlıydı, ama bu kemiğin güç verebileceği sayısız büyü vardı. Şifa çadırı dışında herhangi bir şey için kullanabileceği bir kemiğe sahip olması bir sene daha sürecekti. Inevera'nın kemikle ne yapacağı konusunda şimdiden dedikoduların başladığından en ufak bir şüphesi yoktu, belki de onu birçok *dama'ting*'in üzerinde taşıdığı gibi bir silah ya da koruyucu bir kalkan görevi görecek şekilde muhafazalayabilirdi.

Ama Inevera hiç tereddüt etmeden onu tenine çizdiği muhafazalara dokundurdu ve muhafazaların ısınarak etkinleşmelerini hissetti, loş muhafaza ışığında güçle parlıyorlardı. Kalça-

larının kasıldığını hissetti ve ne zevk ne de acı olan bir hisle ürperdi.

Şifa, sihirlerin en güçlüsü ve en yorucusuydu. Sekizinci kemik elinde parçalanıp toza dönüşürken, Inevera bacaklarının arasına uzanıp yokladı. İşe yaramıştı.

Kızlık zarı eski halini almıştı.

Kurtarıcı'yla evlenme şansım varsa, ona hiçbir erkeği bilmemiş, doğru düzgün bir gelin olarak gitmeliyim.

Uzun ve aralıksız bir şerit olarak kestiği ipek cüppeye uzandı ve aşina olduğu örgüyü örerek *bido*'sunu yeniden bağladı.

Bildiği kulübe gitmiş, yerine çok daha büyük ve güzel bir kulübe gelmişti.

"Sepetler!" diye seslendi biri ve şaşkınlıkla kafasını çeviren Inevera tahta bacağıyla bastonundan destek alarak yürüyen ve *khaffit*lerin giydiği taba rengini kuşanmış babasını gördü. "Krasia'nın en iyi sepetleri!"

Inevera bir müşterinin kulübeye girip Kasaad'ı meşgul etmesini bekledikten sonra babasının arkasından dolaştı ve tezgâhın arkasına süzülüp perdenin öte tarafına geçti.

Annesi oradaydı, zaman onu hiç değiştirmemişti, ayaklarının arasında tuttuğu kasnakla sepet örüyordu. Etrafında bir düzine başka dokumacı vardı, kimisi peçesiz gençler, kimisi orta yaşlı ya da yaşlı kadınlardı. Inevera perdenin arkasına geçerken bir hışırtı duyuldu ve hepsi birden kafalarını kaldırıp ona baktı. Sadece Manvah işine devam etti.

"Bizi yalnız bırakın," dedi Inevera kısık bir sesle ve dokumacılar kasnaklarını bırakıp ayağa kalkarak aceleyle dışarı çıktılar. Peçelerine rağmen, Inevera birkaçını tanıdığını düşündü.

"Senin yüzünden bugün öğleden sonra iş yapılmayacak," dedi Manvah. "Muhtemelen daha sonra da, çünkü o kargalar günlerce başka bir şeyden bahsetmeyecekler."

Inevera peçesini gevşetip yüzünden düşmesine izin verdi. "Anne, benim. Inevera."

Manvah kafasını kaldırıp baktı, ama gözlerinde hiçbir şaşkınlık ya da onu tanıdığını belirten bir ışık yoktu. "*Dama'ting*lerin aileleri olmadığını sanıyordum."

"Burada olduğumu bilmekten hoşlanmazlar," diye itiraf etti Inevera. "Ama ben yine de senin kızınım."

Manvah alaycı bir ses çıkarıp işine geri döndü. "Benim kızım örülmesi gereken bunca sepet varken öylece durmazdı." Kafasını kaldırıp ona baktı. "Tabii nasıl yapıldığını unutmadıysan?"

Inevera annesi gibi alaycı bir ses çıkardı, bir an duraksadı. Sonra gülümseyip peçesini taktı ve sandaletlerini çıkardı. Temiz bir battaniyeye oturup yarım kalan sepetlerden birini ayaklarının arasına aldı. "İşlerin iyi gidiyor galiba, baksana Krisha ve kardeşleri de senin yanında çalışmaya başlamış." Sepetteki birkaç örgü yaprağını çıkardıktan sonra taze yaprakların olduğu yığına uzandı. "Ama işlerini yarım yamalak yapıyorlar."

Manvah homurdandı. "Baban *khaffit* olduğundan beri çok şey değişti, ama o kadar da çok değil."

"Olayın aslını astarını biliyor musun?" diye sordu Inevera.

Manvah başıyla onayladı. "Her şeyi anlattı. Önce onu öldürmek istedim, ama Kasaad o zamandan beri ne *couzi* şişesine ne de zar kupasına elini sürdü ve bir savaşçıdan daha iyi bir pazarlıkçı olup çıktı. Hatta kardeş-eşler satın almayı bile başardım." İçini çekti. "Bir *Sharum* yerine bir *khaffit*'le evli olduğumuz için daha çok gurur duymamız çok tuhaf, ama baban sana ismini verirken iyi bir seçim yapmış. Everam ne isterse o olur."

Sepet örerken, Inevera son birkaç sene içinde yaşadıklarını anlattı. Zarları ilk attığı an ve zarların ona ne söylediği de dahil olmak üzere –ki daha önce bunu kimseye anlatmamıştı– annesinden hiçbir şeyi saklamadı.

Manvah merakla ona baktı. "Bu iblis zarlarının Everam adına konuştuklarını mı söylüyorsun? Bugün buraya gelmeden önce de onlara danıştın mı?"

"Evet," dedi Inevera. "Ama peçeyi kazandıktan sonra seni tekrar görmek hep hayalimdi."

"Ya zarlar sana gelmemeni söyleseydi?" diye sordu Manvah.

Inevera ona baktı ve bir an yalan söylemeyi düşündü. "O zaman gelmezdim," dedi en sonunda.

Manvah kafasını salladı. "Sana bugün hakkında ne söylediler peki?"

"Bana karşı hep dürüst olacağını," dedi Inevera, "söyleyeceklerini duymak istemesem bile."

Manvah'ın gözlerinin etrafı kırışınca Inevera annesinin gülümsediğini anladı. "Bir annenin görevi budur."

"Ne yapmalıyım?" diye üsteledi Inevera. "Sence zarlar ne demek istemiş olabilir?"

Manvah omuzlarını silkti. "Bin yetmiş yedinci şafakta Labirent'e gitmen gerektiğini."

Inevera şaşırdı. "Bu kadar mı? Tavsiyen bu mu? Üç sene içinde Kurtarıcı'yla tanışabilirim ve sen... bunu düşünmememi mi istiyorsun?"

"İstersen dert edip dur," dedi Manvah. "Ama yıllar daha hızlı geçmeyecek." Anlamlı bir şekilde Inevera'ya baktı. "Bu sırada üretken olmanın bir yolunu bulacağından eminim. Bulamazsan, örülmesi gereken birçok sepetim var."

Inevera sepetini bitirdi. "Elbette, haklısın." Onu sepet yığınına eklemek için ayağa kalktı ve bu sırada üzerinde oturduğu battaniyenin bile pırıl pırıl cüppesinde toz lekesi bıraktığını fark etti. "Ama gelip seninle tekrar sepet örme teklifini kabul ediyorum." Üzerini silkelerken etrafa toz uçuştu. "Tabii oturabileceğim daha temiz bir yer ayarladığın sürece."

"Değerli *dama'ting* kalçaların için beyaz ipek satın alırım," dedi Manvah, "ama parası çıkana kadar sepet öreceksin."

Inevera gülümsedi. "Sepetlerin tanesi üç draki olduğuna göre, bu yıllar sürer."

Manvah'ın gözleri kırıştı. "Her ziyaretinde yeni ipek alırsam, bir ömür sürer. Bir *dama'ting* daha azıyla yetinmemeli."

9. BÖLÜM

AHMANN

D.S. 308-313

Inevera bir zamanlar gece vakti dışarıdayken hissettiği endişelerden arınmış bir halde Çöl Mızrağı'nın karanlık sokaklarında dolaşıyordu. Zarlar çocuğu şafakta göreceğini vaat etmemiş olsaydı bile, aradan üç sene geçmişti. Inevera'nın *hora* kesesi artık onu, iblis ya da değil her türlü saldırgandan koruyabilecek kadar doluydu ve yalnızca Qeva hâlâ *sharusahk*'ta Inevera'nın dengi olarak kabul ediliyordu.

Kadim şehir gece vakti huzurluydu. Güzeldi. Inevera boyaların ve yaldızların yeni olduğu, sütunların ve pervazların aşınmadığı bir zamanı görmeye çalıştı. Üç yüz sene önceki Dönüş'ten evvel Krasia'nın nasıl bir yer olduğunu hayal etti.

Görüntü hemen belirdi ve muhteşemliği Inevera'yı alıp götürdü. Çöl Mızrağı gücünün doruğundaki büyük bir imparatorluğun tahtıydı, şehirde milyonlarca insan yaşıyordu. Kemerli su yolları sayesinde çöl çiçek açıyordu. Tıp ve bilim alanında hizmet veren büyük üniversiteler vardı. Makineler yüz *dal'ting*'in yaptığı işi yapıyordu. Sharik Hora hâlâ Everam'ın en büyük tapınağıydı, ama Yaratıcı'yı övmek adına yüzlercesi şehri ve çevresindeki toprakları süslüyordu.

Ve barış vardı. Savaşa en yakın şey surların dışında, kadınlar ya da kuyular için birbirini yağmalayan gezgin kabilelerdi.

Ama sonra iblisler geldi ve aptal Andrah savaş muhafazaları-

nın kaybolduğu anlaşıldıktan sonra bile *alagai'sharak* çağrısında bulundu.

Inevera ürpererek kendine geldi. Boş şehir artık huzurlu görünmüyordu, artık güzel değildi. Binlerce yıl önce kumların ele geçirdiği kayıp şehir Anoch Sun gibi bir mezarlığa dönüşmüştü. Bu yıpranmaya son verilemezse, Krasia'nın kaderi de böyle olacaktı. Sharak Ka yaklaşıyordu ve eğer yarın gelirse, bütün insanlık kaybedecekti.

"Ama bu olmayacak," diye söz verdi boş sokaklara. "Buna izin vermeyeceğim."

Inevera adımlarını hızlandırdı. Şafak yaklaşıyordu ve güneş ufukta belirmeden zarlara danışmalıydı.

Yaklaşırken Eğitim Subayı Qeran ona selam verdi ve karanlıkta tek başına dolaşması konusunda herhangi bir yorum yapmadı. Inevera bekleniyordu, üstelik *Sharum*lar ne olursa olsun *dama'ting*leri sorgulayamazdı.

Yıllar boyunca, zarlara birçok kez bugünle ilgili danışmıştı, ama sorusunu ne kadar farklı şekilde dile getirmiş olursa olsun, *hora* hep belkiler ve bilinmez şartlarla dolu kaçamak yanıtlar vermişti. Gelecek canlıydı ve asla tamamen bilinemezdi. İnsan seçim yapmak için özgür iradesini her kullandığında değişimle dalgalanırdı.

Ama bu dalgaların arasında bile sabit sütunlar vardı. Göz atabileceği gerçeklik parçaları. Labirent'in haritalarını inceleyerek geçirdiği haftalardan sonra, çocuğu nerede bulacağını hatasız şekilde hesaplayabilmesine olanak sağlayan, rastgele verilmiş basamak ve dönüş sayıları.

– *Onu görür görmez tanıyacaksın* – demişti zarlar, ama bu büyük bir sır değildi. Labirent'te tek başına ağlayan kaç çocuk olabilirdi ki?

– *Ona birçok erkek evlat vereceksin* –

Bu Inevera'nın duraksamasına neden olmuştu. *Dama'ting* bir erkeği alıp gizlice ondan kız çocuk sahibi olabilirdi, ama evlilik yemini etmeden erkek çocuk sahibi olması yasaktı. Zarlar ona kaderinde bu çocukla evlenmek olduğunu söylemişti. Belki Kurtarıcı olmayabilirdi, ama onun babasıydı. Belki de, Shar'Dama Ka'nın Inevera'nın rahminden gelmesi gerekiyordu.

Bu, onur ve güçle o kadar dolu bir düşünceydi ki zihniyle onu kavramakta büyük güçlük çekiyordu, ama aynı zamanda içinde hayal kırıklığı da vardı. Kaji'nin annesi her şeyden daha kutsal görülürdü, ama Kurtarıcı'nın kulağına bilgelik fısıldayıp ona kılavuzluk eden, Damajah'tı. Başka bir kadın onun yatağını paylaşıp kulağına fısıldayabilirdi.

Bu düşünce Inevera'ya ıstırap verdi ve bir an için kendini kaybetti. Dualarında samimi olmamış mıydı? Onun için önemli olan neydi, halkını kurtarmak mı, yoksa adaşının pelerinini giymek miydi?

Yavaşça soluyup hayatının gücünü, nefesini hissetti ve onu özüne götürmesine izin verdi. Aşırı derecede kendini beğendiğinden değildi, ama Kurtarıcı'ya kılavuzluk etmeye kendisinden daha layık bir kadın tanımıyordu. Böyle bir kadın bulursa, kenara çekilirdi. Bulamazsa, kocasını boşaması ya da kendi oğluyla evlenmesi gerekse bile, bedeli ne olursa olsun onunla evlenecekti.

– *Kurtarıcı her türlü avantaja sahip olmalı* –

İleriden bir yerden bağrışlar, kavga sesleri geldiğini duyunca kendini yavaşlamaya zorladı. Bir fark yaratmak için zamanında varamayacaktı. Zarlar açık bir dille konuştuklarında, zaman nehrinin içinden dışarı uzanmış kocaman bir taş gibi belirli bir noktayı işaretlerlerdi. Tek başına ağlayan çocuğu bulması gerekiyordu. Doğrusu, bu çoktan olmuştu ve böyle bir rüzgâra karşı direnmek mantıksızdı.

Derken bir *Sharum* belirdi, pantolonunu bağlarken kahkahalarla gülüyordu. Gece peçesi boynuna gevşek bir şekilde bağlıydı ve dudaklarında kan vardı. Inevera'yı görünce rengi soldu ve aniden durdu. Inevera hiçbir şey söylemedi, adamın yüzünü aklına kazıyıp tek kaşını kaldırarak geldiği yöne doğru başıyla işaret etti. Savaşçı selam verip hemen yanından geçti ve sonra dönüp elinden geldiğinde hızla koşarak uzaklaştı.

Inevera ilerlemeye devam ederken çocuğun hıçkırıklarını duydu. Düzenli bir şekilde nefes alıp normal bir hızla yürüdü. Son köşeyi dönünce, çocuğun yerde titrediğini gördü. *Bido*'su dizlerinin etrafındaydı ve şehvetin doruklarındayken *Sharum*'un

ısırdığı omzu kanıyordu. Başka morlukları ve çizikleri de vardı, ama bu saldırıdan mı yoksa *alagai'sharak*'tan mı olduklarını anlamak zordu.

Çocuk Inevera'nın yaklaştığını fark edince kafasını kaldırıp baktı, yıldızların ışığı altında yüzündeki gözyaşları parlıyordu. Öngörüde olduğu gibi, Inevera onu görür görmez tanıdı.

Yıllar önce, zarlarını oymayı bitirdiği gece tanıştığı *nie'Sharum*'du bu. Acısını kabullenen ve *dama'ting* kırık kolunu yerine yerleştirirken sessizce izleyen Ahmann Jardir. On iki yaşındayken bir şekilde ilk *alagai*'ını öldüren ve Labirent'te bir gece hayatta kalmayı başaran Ahmann Jardir. Everam'ın kutsal planının bir parçası gibi görünüyordu.

Bir an çocuğun da onu tanıyıp tanımayacağını merak etti, ama artık peçeliydi ve ilk tanıştıklarında Jardir acıdan kendini kaybetmek üzereydi. Çocuk bir süreliğine donup kaldı, sonra kendini toparladı ve sanki yüzündeki utancı örtebilecekmiş gibi hemen *bido*'sunu çekti.

Inevera'nın kalbi bir kez sertçe çarptı, zafer kazanmış olması gerekirken böylesine bir utanç yaşayan çocuğa üzülmüştü. Yanına gidip onu kollarının arasına almak istedi, ama zarlar oldukça açık konuşmuştu.

– *Onu bir erkek yap* –

Sert bir ifadeye büründü ve dilini bir kırbaç gibi damağında şaklattı.

"Ayağa kalk, çocuk!" diye çıkıştı. "*Alagai*'a karşı direnen sen, böyle bir şey yüzünden kadın gibi ağlayacak mısın? Everam'ın *dal'Sharum*'a ihtiyacı var, *khaffit*'e değil!"

Bir an için yüzünde bir üzüntü belirse de çocuk bu sözleri hemen kabullenip ayağa kalktı ve gözyaşlarını avuçlarına sildi.

"Böylesi daha iyi," dedi Inevera, "geç olsa da. Bir korkağın hayatını öngörmek için onca yolu gelmiş olmak hiç hoşuma gitmezdi."

Çocuk dişlerini gösterince, Inevera içinden gülümsedi. Henüz dövülmemiş olsa da, Ahmann'ın içinde çelik vardı. "Beni nasıl buldun?"

Inevera elini sallayarak soruyu geçiştirdi. "Seni burada bulacağımı yıllar öncesinden beri biliyordum."

Çocuk duyduklarına inanamıyormuş gibi ona baktı, ama inanıp inanmamasının Inevera için bir önemi yoktu. "Gel buraya, sana daha yakından bakacağım, çocuk."

Yüzünü tutup ay ışığına doğru çevirdi. "Genç ve güçlüsün. Ama bu kadar mesafe kat edenlerin hepsi senin gibidir. Birçoğundan daha gençsin, ama bu nadiren iyi bir şey sayılır."

"Buraya ölümümü haber vermeye mi geldin?" diye sordu Ahmann.

"Cesursun da," diye homurdandı Inevera ve gülmemek için kendisini tekrar tuttu. "Senin için hâlâ umut olabilir. Diz çök, çocuk."

Çocuk diz çöktü ve Inevera da Labirent'in tozlu zeminine beyaz bir dua örtüsü serip onunla birlikte diz çöktü.

"Ölümünü neden umursayayım ki?" diye sordu. "Buraya sana hayatın hakkında kehanette bulunmaya geldim. Ölüm sen ve Everam'ın arasında."

Hora kesesini açıp güçle zonklayan değerli zarlarını eline aldı. Şafağa az kalmıştı. Onun için öngörüde bulunacaksa, bunu hemen yapmalıydı.

Ahmann'ın gözleri kocaman oldu ve Inevera zarları ona doğru yaklaştırdı. "*Alagai hora*."

Çocuk geri çekildi. Inevera iblis kemiğini ilk gördüğünde kendisinin verdiği tepkiyi çok iyi hatırladığı için onu suçlayamazdı, ama içinde zayıflık varsa, bir an önce yok edilmeliydi.

"Korkaklığa geri mi döndün?" diye sordu sakince. "*Alagai* sihrini kendi çıkarımız için kullanmayacaksak, muhafazaların amacı ne?"

Ahmann yutkunup tekrar yaklaştı.

Kendisini çabuk topluyor, diye içinden geçirdi Inevera ve bunda tuhaf bir gurur vardı. Ona ilk olarak acısını kabullenmeyi öğretmemiş miydi?

"Kolunu uzat," diye emretti ve çelik bıçağına muhafazalar işlenmiş, gümüş sapı mücevherlerle süslü hançerini çıkardı.

Yarasını kesip sıkarak kanını eline bulaştırırken Ahmann'ın kolu titremedi. Derken Inevera *alagai hora*'yı iki eline alıp salladı.

"Işığı ve hayatı bahşeden Everam, sana yalvarıyorum, bu

mütevazı hizmetkârına olacakları göster. Bana Kaji'nin yedinci oğlu, Jardir soyunun son erkek çocuğu Hoshkamin'in oğlu Ahmann'ı anlat."

Sallarken zarların güçle ışık saçtığını hissetti. Çocuğun duyamayacağı kadar kısık bir sesle, "O Kurtarıcı'nın yeniden doğmuş hali mi?" diye mırıldandı.

Ve zarları attı.

Yıllar boyunca bu günle ilgili olarak zarlara birçok kez danışmıştı, ama ne kadar denemiş olursa olsun, Inevera şu anda eğilip bakarken bütün sakinliğini kaybetti ve zarlar Labirent'in tozunda bir biçim oluştururken açlıkla baktı. İlk sembol kanını dondurdu.

– Kurtarıcı doğulmaz, olunur –

Beğenmeyerek tuhaf bir ses çıkardı ve sembollerin geri kalanını incelerken tozun beyaz cüppesine bulaşmasına aldırmadan şuursuzca toprakta emekledi.

– Bu çocuk olabilir, ama zamanından önce peçesini alır ya da bir kadını tanırsa, ölecek ve Shar'Dama Ka'lığa giden yolunu kaybedecek –

Doğulmaz, *olunur mu*? Karşısındaki çocuk Kurtarıcı *olabilir* miydi? Bu imkânsızdı.

"Bu kemikler ışığa maruz kalmış olmalı," diye homurdandı. Sonra zarları topladı ve ikinci kez zar atmak için çocuğu tekrar kesti, bu kez daha dirayetli bir atış yapmak istiyordu.

Ama bu hamlesine rağmen, zarlar yine aynı biçimde düştü.

"Bu olamaz!" diye bağırdı, zarları toplayıp üçüncü kez attı ve bu seferkinde *hora*'ya falso verdi.

Yine de, ortaya çıkan biçim değişmedi.

"Ne oldu?" diye sormaya cesaret etti Ahmann. "Ne görüyorsun?"

Inevera ona bakıp gözlerini kıstı. "Geleceği bilmek sana düşmez, çocuk." Bunun üzerine Ahmann geri çekildi ve Inevera kemikleri kesesine koyduktan sonra kalkıp cüppesindeki tozu silkeledi. Bu sırada, göğsü kalbinde gümbür gümbür atsa da, sakince nefes alarak özüne ulaştı.

Çocuğa baktı. Sadece on iki yaşındaydı, geleceğin sonsuz olasılıklarıyla etrafında dolanan büyük yükün farkında değildi.

"Kaji çadırına dön ve gecenin geri kalanını dua ederek geçir," diye emretti ve arkasına bile bakmadan çocuğun yanından uzaklaştı.

Inevera yavaşça yürüyerek Labirent'ten çıktı. Damaji Amadeveram'ın Kaji *Sharum*'la bağlantı noktası olan Dama Khevat onu bekliyor olacaktı. *Hannu Pash*'ının sonundaki potansiyel bir *Sharum*'u okumanın vakti geldiğinde her zaman olduğu gibi bütün kabile nefesini tutmuş olmalıydı. Ama kabile onu ilgilendirmiyordu. Khevat ilgilendiriyordu. *Dama* kurnaz ve güçlüydü, ilk Kurtarıcı'nın akıl hocalarına kadar giden bir aileden geliyordu. *Damaji*'si, Sharum Ka ve bizzat Andrah tarafından çok tutuluyordu. Bir *dama'ting* bile Dama Khevat gibi birinin etrafındayken adımlarına dikkat etmeliydi.

Peki Inevera ona ne söyleyecekti? Geleneksel olarak bir okumanın iki cevabı olabilirdi: evet ya da hayır. Evet, bu çocuk bir savaşçının siyah peçesini alıp erkek olmaya değer. Hayır, bu çocuk bir korkak ve darbe aldığında kolayca kırılacak bir çelik kadar zayıf. Elbette *dama'ting*ler öngörülerinde daha fazla şey görürlerdi, ama insanların bunları bilmesine gerek yoktu, *dama*ların bile.

Biraz detay vermesi mümkündü. Zarlar genellikle henüz değerlendirilmemiş potansiyelleri gözler önüne serer, geleceği okunan kişinin bir Muhafazacı, keskin nişancı ya da önder olarak isim yapacağı ilerleyen yıllarını bir anlığına da olsa gösterirdi. Bu tür öngörülerde bulunulan çocuklar *dama*ların yakın takibinde olur ve bir sene içinde en iyileri *kai'Sharum* eğitimi almak üzere Sharik Hora'ya gönderilirdi.

Bazen zarlar başarısızlıkları da gösterirdi. Kana susamışlık. Aptallık. Kibir. Her *Sharum*'un kendi payına düşen bir özelliği olurdu ve aptallıklarıyla etraflarındakileri de etkilemeye meyilli olmadıkları sürece *dama'ting*ler bunları nadiren dile getirirdi.

Ama Inevera Ahmann'a siyahı verince, bunlar *dama*ların ve Sharum Ka'nın artık kendilerinin uygun gördüğü şekilde ya önemseyecekleri ya da göz ardı edecekleri ipuçları ve önerilerden ibaret kalacaktı.

– *Onu bir erkek yap* – demişti zarlar ve on iki yaşında olmasına rağmen, Inevera'nın Ahmann Jardir'in siyah peçeyi almayı hak ettiğinden hiç şüphesi yoktu. Ama çocuk potansiyel Kurtarıcı olsun ya da olmasın, Inevera'nın onu hangi vaziyette bulduğu düşünülecek olursa, şu anda savunmasızdı. Birinin düşman edinmeden bu kadar hızla yükselmesi imkânsızdı. Bu gerçeği Inevera'dan daha iyi anlayan biri olamazdı. Ve zarlar, vaktinden önce siyah peçeyi elde ederse, çocuğun öleceğini söylemişti.

– *Kurtarıcı doğulmaz, olunur* – Inevera'dan bir müdahalede bulunması mı bekleniyordu? Bu yüzden mi zarlar onu Ahmann'a şimdi götürmüştü? Yoksa kabilelerin arasında *olmayı* bekleyen yüzlerce potansiyel Kurtarıcı mı vardı?

Inevera kafasını salladı. Bu alamayacağı kadar büyük bir riskti. Çocuğu, müstakbel kocasını korumalıydı. Onun onurunu, ama daha da önemlisi, hayatını korumalıydı.

Ahmann siyah peçeye hak kazandığında Inevera'nın yapabileceği şeyler sınırlıydı. Onu Labirent'e ya da büyük haremdeki *jiwah'Sharum*ların yanına gitmekten alıkoyamazdı. Onu sırtına doğrultulan her bıçak ve mızraktan koruyamazdı.

– *Onu bir erkek yap, ama vaktinden önce değil* – Ama zamanın geldiğini nasıl anlayacaktı ki? Ona bunu zarlar mı söyleyecekti? Ahmann'ı siyah peçeden mahrum bırakırsa, ileride çocuğun peçeyi tekrar kazanmasının bir yolu olur muydu?

Bir köşeyi döndü ve umduğu gibi Khevat'ı kendisini beklerken buldu. Eğitim subayı gidip onu getirmiş olmalıydı. Zihnini toparladı ve süzülürcesine ona doğru yürüdü, ilerlerken bakışlarına bir dinginlik hâkimdi.

"Everam'ın ışığı üzerinde olsun, kutsal *jiwah*." Khevat eğilerek onu selamlarken, Inevera başını eğerek adamın selamını kabul etti.

"Ahmann Jardir'in ölümünü mü gördün?" diye sordu Khevat.

Inevera sessizce kafasını sallamaktan başka bir şey yapmadı.

"Ve?" Khevat'ın sesinde belli belirsiz bir sabırsızlık vardı.

Inevera sesini yükseltmedi. "Siyahı hak etmek için henüz çok küçük."

"Buna değmez mi?" diye sordu Khevat.

"O henüz çok küçük," dedi Inevera tekrar.

Khevat kaşlarını çattı. "Çocuk çok şey vaat ediyor."

Inevera Khevat'ın gözlerinin içine bakıp omuzlarını silkti. "Öyleyse, onu bu yaşta asla Labirent'e göndermemen gerekirdi."

Dama'nın yüzüne iyice gölge düştü. Çok güçlü bir adamdı ve kendisinden daha güçlülerin de gözdesiydi. Hiç kimse tarafından, özellikle de bir kadın tarafından sorgulanmaya –ya da ondan emir almaya– alışık bir adam değildi. Şehrin hiyerarşisinde *dama'ting*ler *dama*lardan sonra gelirdi. "Çocuk bir iblisi tuzağa düşürdü. Everam'ın kanunu açık..."

"Saçmalık!" diye çıkıştı Inevera. "Her kanunun bir istinası vardır ve yetişkin olmasına daha beş sene olan bir çocuğu Labirent'e sokmak çılgınlıktır."

Dama'nın sesi sertleşti. "Buna sen karar veremezsin, Dama'ting."

Inevera kaşlarını çattı ve *dama*'nın yüzündeki kuşkuyu gördü. Adam rütbece ondan daha yüksek olabilirdi, ama onların sözünün geçtiği yerde, *dama'ting*'in gücü mutlaktı.

"Belki de buna karar veremem, evet," diyerek Khevat'a katıldı, "ama siyaha hak kazanıp kazanmayacağının kararı bana ait ve senin kararın yüzünden, kazanamayacak!" *Hora* kesesini kaldırınca Khevat irkildi. "Meseleyi mahkemeye taşıyalım mı? Kim bilir belki de Damaji Amadeveram benden senin geleceğini de okumamı ister, hani çok şey vaat eden bir savaşçıyı heba ettikten sonra onun *sharaj*'ını idare etmeyi hâlâ hak edip etmediğine karar vermek için..."

Gözleri kocaman olan Khevat'ın yüzündeki kaslar, öfkesini güçlükle bastırdığı için seğirmeye başladı. Inevera onu sınırlarına kadar zorluyordu. *Dama* kontrolünü kaybedecek miydi acaba? Onu öldürmek zorunda kalmak üzücü olurdu doğrusu.

"Çocuk yeterince büyümeden Labirent'e geri dönerse ölecek ve ben böyle bir israfa göz yumamam," dedi. "Beş sene sonra onu bana tekrar gönder, o zaman düşünürüm."

"O zamana kadar onunla ne yapacağım?" diye sordu Khevat.

"Labirent'e girdikten sonra *sharaj*'a dönemez, siyahlara bürünmeden Kaji çadırına da gidemez!"

Inevera çocuğun kaderi ona hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi omuzlarını silkti. "Bu beni ilgilendirmez, Dama. Zarlar konuştu. Everam konuştu. Bu sorunu sen çıkardın, çözümü de sen bulmalısın. Eğer çocuk iddia ettiğin gibi sıra dışıysa, onun için bir yer bulabileceğinden eminim. Değilse, *khaffit*lerin arasında güçlü bir sırta ihtiyaç olduğundan hiç şüphem yok."

Bunu söyledikten sonra arkasını dönüp uzaklaştı. Sabit adımları, içinde bir kum fırtınası gibi savrulan hislerine ters düşüyordu. *Dama*'yı, sırf kendisine nispet için bile olsa çocuğun onurunu korumaya kararlı olması için bilerek öfkelendirmişti. Khevat'ın bunu yapabileceği tek bir yer vardı: Sharik Hora.

Ahmann *nie'dama* ilan edilebilecek kadar büyüktü, her halükârda buna uygun değildi, ama *kai* eğitimi için mükemmeldi. Inevera'nın bildiği kadarıyla, hiçbir *nie'Sharum* siyaha hak kazanmadan önce çağrılmamıştı, ama Evejah bunu yasaklamıyordu. Sharik Hora'da, Ahmann okuma yazma, matematik, felsefe, strateji, muhafaza yapımı, tarih ve ileri *sharusahk* türlerini öğrenecekti.

Yani bir Shar'Dama Ka'nın ihtiyaç duyacağı bilgileri...

Onun için her türlü avantajı sağlamalıyım, diye içinden geçirdi Inevera.

Inevera'nın umduğu gibi, Ahmann ertesi gün Sharik Hora'ya gönderildi. Bir sonraki karşılaşmalarında Dama Khevat onu alt ettiğini düşünerek sırıttı. Inevera da adamın böyle düşünmesine izin verdi.

*Nie'dama*ların eğitim aldığı yeraltı tapınağının gölgeli nişlerinde gizlenerek Ahmann'ın gelişimini sık sık takip etti. Çocuk birçok açıdan gerideydi ve *sharaj*'da bilmesi gereken her şeyi çoktan öğrendiğine inandığı için ilk derslerinden hiç hoşlanmadı.

Çok geçmeden bu fikrinden vazgeçti ve dargınlığı bıraktı. Kısa sürede kendini çalışmalarına adadı ve hızla gelişme gösterdi.

Elinin yanmasından neredeyse yedi sene sonra, Melan zilleri bir kez daha çaldı. Testi geçerse birçok kişinin Melan'ın başına üşüşeceğini bilse de, Inevera kızın sınavını sakin bir şekilde izledi.

Kenevah'ın sesi sertti, zarları en ince ayrıntılarına kadar incelemişti ve soruları karmaşıktı. Melan hepsini kusursuz bir şekilde geçti, zarları sağlam eliyle toplayıp pençesiyle attı.

O gün daha sonra, Inevera yeraltı sarayının uzun koridorunda odasına doğru ilerlerken, Melan'ı kapısının yanında beklerken buldu. Melan yeni cüppesini giymiş ve peçesini takmıştı, ama yaşça daha büyük olan kadının duruşu tanıdık olmasa bile, *alagai* pençesi gibi uzun ve keskin tırnaklı perişan eli onu ele veriyordu.

Melan o tırnaklarından birini Inevera'ya uzatıp diğerlerini katı bir şekilde geriye doğru kıvırdı. "Beni kandırdın."

Koridorda onlardan başka kimse yoktu, ama Inevera geri çekilmedi. Zarları onu bir saldırı beklemesi konusunda uyarmamıştı, ama bu bir saldırının olmayacağı anlamına gelmezdi. *Hora* bir kadının kendi başına çözebileceğinin çok ötesindeki gizemleri açığa çıkarırdı. Onu gizli bir zehre karşı uyarabilirdi, ama yaklaştığını gördüğü bir saldırı onu ilgilendirirdi. Everam'ın zayıflara hiç tahammülü yoktu.

Kafasını iki yana salladı. "Hayır, Melan, sen kendini kandırdın. Ben sadece seni dürttüm ve sen koşmaya başladın. Sükûnetini korusaydın, zarlarını benden bir sene önce bitirirdin. Ama gururunun ve kıskançlığının sana hükmetmesine izin verdin, sonra da kutsal zarları oyma işlemini bir deve yarışına dönüştürerek aptallık ettin. Peçeyi hak etmedin."

Melan'ın gözleri karardı. "Peki şimdi hak ediyor muyum?"

"O şekilde gözden düşmen yıkıcı olmalı," dedi Inevera. "Acı, utanç ve yaraların – sürekli o günü hatırlatan bir şey. Birçok kız böyle bir olaydan sonra yıkılır ve Dama'ting Sarayı'nı terk ederdi. Başarısız olmuş bir *nie'dama'ting* bile çok rağbet gören bir gelindir. Varlıklı bir *dama* sırf yastık dansı eğitimi aldığın için seve seve yaralı elini görmezden gelebilirdi, şifa verme, *sharusahk* ve *hora* büyüsü bilgin de cabası. Bir evlilik ayarlayıp varlıklı

bir kocanın *Jiwah Ka*'sı olarak kendine rahat bir konum edinebilirdin."

Melan o kadar güçlü bir şekilde nefesini içine çekti ki, peçesi ağzına girip çıktı.

"Ama bu seni yıldırmadı," diye devam etti Inevera. "Üzerine yönelen bakışları ve alayları görmezden gelip yıllarca her gün o odaya geri dönmek inanılmaz bir cesaret gerektirir. Kusursuz bir yedili oyacak kadar odaklanabilmek de inatçı bir irade... Peçeyi hak ediyorsun."

Inevera'nın gözleri bir anlığına Melan'ın pençe eline kaydı. Korkudan değil, pazardaki bir kabadayı gibi Inevera'nın gözünü korkutmaya çalışan Melan'a halini hatırlatmak için.

Melan eline bakıp bir rüyadan uyanıyormuş gibi kafasını salladı. Tekrar nefes alıp yarım adım geri çekildi ve kolunu indirdi.

Hissettirmeden Inevera kendini hazırladı. Eğer Melan ona saldıracaksa, şimdi saldıracaktı. "Buna şimdi burada son verebiliriz, Melan. Sana karşı kötü bir niyetim yok. Sebeplerimiz ne olursa olsun, bana verdiğin derslere ihtiyacım vardı, sanırım senin de benim sana verdiğim derslere ihtiyacın vardı. Artık Everam'ın Gelinleri olarak yeniden doğduk ve aramızdaki düşmanlığı ait olduğu Mahzen'de bırakmalıyız."

Inevera kollarını uzattı. "Hoş geldin, kardeş-eşim."

Melan uzunca bir süre gözleri kocaman olmuş bir halde öylece durdu. Kaskatı bir şekilde Inevera'nın kollarına doğru gitti, yapmacık bir şekilde kucaklaşmayı düşünüyordu belli ki, ama Inevera hem o anı pekiştirmek hem de Melan'ın o tehlikeli, pençeli elini kontrol altında tutmak için ona sıkıca sarıldı.

Çatırdayan ve en sonunda dayanamayıp yıkılan bir baraj gibi önce yavaşça ve sonra daha şiddetli bir şekilde Melan ağlamaya başladı.

Jardir'in siyahı aldığı gün –beyaz peçeyle bunu yapan ilk savaşçıydı– Inevera, Dama'ting Sarayı'nın koridorlarından hızla geçip *Damaji'ting* kanadına vardı.

Bir grup Gelin'e rastladı. Kadınlar, Inevera'ya kuş sürülerini hatırlatan düzenli bir hareketle yolundan çekildiler. Yolundan

çekilen ilk Gelinler en küçükleri ve en az nüfuz sahibi olanlarıydı, en son çekilenler ise en yaşlı ve güçlü olanları.

Çay entrikaları. Kenevah her ay muhakkak Büyüyen Ay Çayı düzenler ve kadınlara onun gözündeki yerlerini hatırlatmak için oturma planını çok sıkı kontrol ederdi. *Damaji'ting*'e en yakın oturanlar nadiren değişirken, ona uzak oturanların yeri sık sık değişirdi ve statülerinde yükselmek isteyenler sürekli birbirleriyle çekişirlerdi. *Dama'ting*ler *Damaji'ting*'i ve en yakın danışmanlarını etkilemek için her fırsatı değerlendirerek sayısız saatler geçirirdi.

Inevera alay etme isteğini bastırdı. Yıllar içinde, masada gitgide yükselerek Kenevah'ın sol tarafında oturmaya başlamıştı. Ondan daha üstte yer alan tek kişi, Kenevah'ın hemen sağında oturan Qeva'ydı. Diğer Gelinlerin endişeleri onun için hiçbir şey ifade etmiyordu. Sharak Ka yaklaşıyordu ve hayali saygısızlıklar yüzünden çıkan önemsiz düşmanlıklara, kimin hangi *dama*'yı *bido*'sundan yakaladığı, bu *dama*'nın Andrah'ın gözdesi olup olmadığı, cüzdanında ne kadar altın olduğu ya da hareminde ne kadar karısı olduğuna dair sohbetlere hiç sabrı yoktu.

Bazılarına göre, çay entrikalarına karışmayı reddetmesi onu daha güçlü gösteriyordu. Acaba ne gibi sırlar saklıyordu ki, saraydaki entrikalara karışmaya tenezzül bile etmiyordu? Çoğu ondan uzak duruyor ve –haklı olarak– onların bilmediği bir şeyi bildiğine inanıyorlardı.

Ama bazıları onun saray entrikalarına karışmamasını zayıflık olarak nitelendiriyordu. Kenevah, Gelinleri birbirlerine düşürmek konusunda bir uzmandı ve siyah yerine hâlâ beyaz peçe takan Inevera'yı solunda tutarak onun resmen vârisi ilan edilmediğine işaret ediyordu. Bunun sonucunda da bazıları, Kenevah'ın Inevera'yı henüz kabileye önderlik edecek uygun bir aday olarak görmediği, onu pekâlâ öldürtebileceği ve zar bir başkasını çağırana kadar Qeva'yı *Damaji'ting* ilan edebileceği yolunda tahminler yürütüyordu.

Şimdiden Inevera'yı öldürmek için girişimlerde bulunulmuştu. Üç kez yemeği ve içeceğine zehir katılmıştı. Bir keresinde yatağından engerek yılanı çıkmıştı ve bir keresinde de yanından geçen bir hadım onu bıçaklamaya çalışmıştı.

Her defasında, zarlar onu uyarmıştı. Engerek yılanını yakalayıp kutuya koymuştu, zehirleri midesine indirmiş de üzerinde hiçbir etkileri olmamış gibi yapmıştı. Hadımı ona hakaret ettiğini öne sürmek dışında bir açıklama yapmadan öldürmüştü. Bir kız kardeşten daha fazla açıklama beklenmezdi.

Inevera bir kez bile karşılık vermemiş ya da saldırganların kim olduğunu araştırmamıştı. Girişimlerin *Damaji'ting*'den mi, yoksa onda bir zayıflık sezen diğer kız kardeşlerden geldiğinin önemi yoktu. Bunlara oturup zehir hazırlayarak ya da dedikodu çıkararak karşılık verecek kadar zamanı yoktu. Eğer zarlar onu uyarıyorsa, bu onun Everam'ın gözdesi olduğu ve korkmasını gerektiren hiçbir durum bulunmadığı anlamına geliyordu. Bununla kıyaslandığında, kardeş-eşlerinin onun hakkında ne düşündüğünün ne önemi vardı ki?

Onun tek endişesi Ahmann'dı. Çocuğun güvende ve karşısına çıkan her türlü güç edinme fırsatını yakalamaya hazır olduğundan emin olmalıydı. O gücün tohumlarını ekmeliydi. Eğer Ahmann'ın tam potansiyelini gerçekleştirmesine izin verilirse, Krasia'daki bütün politikalar hükümsüz olacaktı. Ama bu olmazsa, halkı bir nesil içinde kendini yok edecekti.

Ne var ki bugün, Ahmann'ın peçesini almasıyla, durum değişmişti. Ahmann, Sharik Hora'da uyuduğu sürece koruma altında olmuştu. Orada olduğunu çok az kişi biliyordu ve kemik tapınağın altında *alagai'sharak* yoktu; ona saldırabilecek bir rakibi yoktu.

Fakat artık o bir *kai'Sharum*'du ve her gece adamlara savaşta önderlik edecekti. Inevera onun *alagai* karşısında güvenliğinden pek az endişe ediyordu, ancak Ahmann becerisi ve kahramanlığıyla çabucak diğer *kai'Sharum*ların ve Sharum Ka'nın dikkatini çekecekti. *Dama*lar kendilerinden biri gibi eğitim alan, böylesine ümit vaat eden bir savaşçıdan –şimdilik– korkmuyor olabilirdi, ama daha güçlü *Sharum*lar onu kendi statülerine karşı bir tehdit olarak göreceklerdi. *Sharum*lar işlerini zehirlerle ya da gizli bıçaklarla halletmezlerdi, ama en ufak bir zayıflık gördükleri anda kurtlar gibi ona meydan okurlardı.

Inevera'nın onun yanında olması, her gün onun için zar atıp

ölümü ondan uzak tutması gerekiyordu. Krasia'nın ona ihtiyacı vardı, onun ise Inevera'ya. Kurtarıcı dizginsiz gidemezdi.

– *Onu bir erkek yap* –

Nişanlanmaları için Ahmann'a baskı yaparken bu kelimeler Inevera'nın zihninde yankılanmıştı ve Ahmann teklifini kabul ettiğinde hissettiği heyecan tümüyle Everam'a duyduğu görev aşkından değildi. Birkaç sene öncesine kadar okuma yazma bilmeyen ve bir vahşiden farkı olmayan Ahmann Jardir, artık en akıllı *dama*'yla bile taktik, strateji ve felsefe üzerine tartışabiliyor ve *sharusahk*'ta karşılaştığı herkesi yenebiliyordu.

Ve yakışıklıydı. Üzerinde *bido*'suyla bir erkeğe dönüşmesini izlediği onca saat, Inevera'nın içinde bir özlem uyandırmıştı. Evlendikleri gece Ahmann'ın *bido*'sunu çözüp lanet olası şeyi bir daha bağlamamak istiyordu.

Inevera Kenevah'ın odasına ulaştı ve Enkido'nun kapının önünde nöbet tuttuğunu gördü. *Sharum* hadımın saçlarına artık yer yer ak düşmüştü ama hâlâ güçlü ve tehlikeliydi, dünyada Kaji *dama'ting*'in dövüş sırlarını bilen tek adamdı. Antrenmanlarda bir hamlenin nasıl doğru yapılacağını göstermek için kadınların onu yenmelerine izin veriyordu, ama Inevera onu dikkatle izlemiş ve her zaman kontrolün onda olduğunu görmüştü. Enkido'yu hafife alan bir *dama'ting* aptallık ederdi.

Ona hadımların gizli el hareketleriyle işaret etti, narin parmaklarıyla hızlı hızlı konuşurken duruşu itaat değil saygı ifadesi taşıyordu.

Ne de olsa, o hâlâ bir hadımdı.

Damaji'ting *'le görüşmeliyim,* dedi elleri.

Enkido eğilerek selam verdi. *Ona haber vereceğim, efendim,* diye yanıtladı elleri. Kapıyı tıklattı ve Kenevah'ın seslenmesi üzerine içeri girdi. Bir dakika sonra tekrar dışarı çıktı.

Damaji'ting *burada holde beklemenizi istedi.* İpek bir divana işaret etti. *Size içecek bir şeyler getirebilir miyim?*

Inevera kafasını iki yana salladı ve elini hafifçe savurarak hadıma çekilebileceğini söyledi. Hadım, Keneveah'ın kapısının önünde mermer duruşuna geri döndü. Inevera ise –gayet rahat, ama gelen geçenlerin görüş alanında– neredeyse bir saat bekledi.

Inevera dişlerini sıktı. Bu da gereksiz çay entrikalarına bir örnekti. Kenevah şu anda kimseyle görüşmüyordu. Sırf gücünü göstermek için Inevera'yı herkesin görebileceği bir yerde bekletiyordu.

En sonunda ziller çaldı ve Enkido ona içeri girebileceğini işaret etti. Inevera kapıdan geçti ve hadım kapıyı arkasından kapattı. Inevera eğilerek selam verdi. *Damaji'ting*'in makamının pencereleri, içeri doğal ışığın girmesine engel olan kalın kadife perdelerle örtülüydü. Odayı muhafaza ışıkları aydınlatıyordu.

"Sen benim odamın yolunu sık sık şereflendirmezsin, küçük kardeşim." Kenevah anlaşılmaz gözlerle ona baktı.

"İlgilenmem gereken acil meseleler vardı, Damaji'ting," dedi Inevera, "ve sizin vaktiniz de ziyan edilmeyecek kadar değerli."

"Acil meseleler," diye homurdandı Kenevah. "Ne olduğunu sorabilir miyim? Rakipsiz becerilerin var, ama sarayda ve avluda çok az vakit geçiriyorsun. Şifa çadırında bile sadece senden beklenen süre kadar kalıyorsun, bir dakika bile fazla değil. Muhbirlerim seni şehrin her yerinde görmüşler, diğer kabilelerin kontrolünde olan bölgelerde bile."

Erkek çocuklarının kanlarını döküp Ahmann'a benzer birilerini arıyordum, diye içinden geçirdi Inevera.

– Kurtarıcı doğulmaz, olunur –

Omuzlarını silkti. "Çöl Mızrağı'nı ve halkını daha iyi tanırsam, onlara daha iyi hizmet edebilirim."

"Dışarıdan kötü görünüyor ama," dedi Kenevah, "ayrıca başka *dama'ting*lerin bölgesine girmen tehlikeli."

"Bu koridorlarda dolaşmaktan daha mı tehlikeli?" diye sordu Inevera.

Kenevah dudaklarını büzüştürdü. Bu, Inevera'nın canına kast edenlere emri onun verdiğini gösteren bir işaret değildi, ama olayların farkında olduğuna dair açık bir işaretti. "Vaktim o kadar değerliyse, neden beni görmeye geldin?"

Inevera başını eğdi. "Evlenmeye karar verdim."

Kenevah bunun üzerine tek kaşını kaldırdı. "Öyle mi? Peki kim bu şanslı *dama*? Khevat olabilir mi? Yoksa Baden'le mi evleneceksin, ne de olsa erkeklerle pek ilgilenmiyorsun?"

Inevera'nın boğazı kasıldı. Kenevah'ın gerçekten de her yerde casusları vardı, ama ne kadarını tahmin etmişti acaba? Kızlık zarını tamir etmek için yaptığı büyü muhtemelen hâlâ bir sırdı, ama Inevera mızraklarını kullanamayacak kadar yaşlı olanlar hariç odasına hadımların girmesine izin vermediğini gizleyemezdi. Onunla çoğunlukla *nie'dama'ting*ler ilgileniyordu. Bu yüzden, genç kızlarla birlikte olmaktan hoşlandığına dair söylentiler çıkmıştı.

"Bir din adamı değil, Damaji'ting," dedi Inevera. "O bir *Sharum*."

"*Sharum* mu?" diye sordu Kenevah şaşkınlıkla. "Daha da ilginç. Sharik Hora'ya gönderttiğin çocuk mu?"

Bir an için Inevera'nın *dama'ting* sükûneti bozuldu ve gözlerinin Kenevah'a çok daha fazlasını anlatmış olmasından endişelenirken yaşlı kadın güldü. "Aptal olduğumu mu sanıyorsun, kız? Çocuğun siyaha girmesini reddederek Kaji sarayında koca bir rezalete neden oldun. Hadi bu gözden kaçtı diyelim, ama çocuğun gelişimini izlemek için saatlerce yeraltı mezarlarında dolaştığını herkes gördü."

Kenevah eski bir zar takımı tutan elini kaldırdı. "Benim de kemiklerim var."

Inevera'nın parmakları kendi *hora* kesesine uzanmak için can atıyordu. Güçlü kemikleri yaşlı kadına bir sihir patlaması göndererek onu anında öldürebilirdi. Siyah peçeli olsun ya da olmasın, daha önce kimse zarlar tarafından çağrılmadığı için Inevera *Damaji'ting* tahtında hemen hak iddia edebilirdi, ama bunun için önce Qeva'yı ve birkaç kişiyi öldürmesi gerekirdi.

Benim de kemiklerim var, dedi Kenevah. Öngörme becerisini hatırlatmanın yanı sıra bir tehditti bu. Inevera peçeyi almaya hak kazandığından beri bir avuç *hora* toplamıştı, ama Kenevah'ın muhtemelen yüzlerce *hora*'sı vardı. Hiç kuşkusuz Inevera'nın asla tahmin edemeyeceği şekillerde koruma altındaydı ve başarısız bir suikast girişiminin tek bir sonucu olabilirdi.

Inevera gevşeyip sakinleşirken Kenevah kafasını sallayıp zarlarını kesesine koydu. "Bu birliktelik konusunda bana danışmadın."

"Zarlara danıştım," diye karşılık verdi Inevera.

Kenevah'ın gözleri öfkeyle parladı ama hiddeti yüzüne hiç uğramadı. "*Bana* danışmadın. Ya zarları yanlış yorumladıysan? Bin yıldır hiçbir *Damaji'ting* evlenmedi. Bizim kocamız Everam'dır. Makamıma sahip olmak gerçekten de hiç ilgini çekmiyor mu?"

"Evejah'ting'de, evlenirsem siyah peçeyi alamayacağımı belirten hiçbir şey yok," dedi Inevera. "Nadir olması da bir anlam ifade etmiyor. Zarlar bana ona erkek evlatlar doğuracağımı söyledi, ben de Evejah kanunlarına uygun olarak bunu yapacağım."

"Neden?" diye sordu Kenevah. "Bu adamı bu kadar özel kılan ne?"

Inevera omuzlarını silkip hafifçe gülümsedi. "Evejah'ting bir erkeği özel kılan şeyin doğru eş olduğunu söyler."

Kenevah'ın gözleri karardı. "O zaman git buradan, belli ki nasihatlerimin senin için bir anlamı yok! Vârisim olarak sana rehberlik etmeyi düşünmüştüm, ama görünüşe bakılırsa vaktimi çayımda zehir arayarak... ya da kendi zehrimi hazırlayarak geçirmem daha iyi olacak."

Bu sözler Inevera'nın canını yakmıştı, ama yapılabilecek bir şey yoktu. *Damaji'ting*'in Ahmann'dan haberdar olması bile tek başına tehlikeliydi. Bir şeyler daha söyleyecek olursa, genç adamın daha fazla incelemeye maruz kalmasına sebep olabilirdi.

Ahmann onu yatak odalarına doğru götürürken Inevera'nın elini sıkıca tutmuştu. Inevera elbette isteyerek gidiyordu, ama Ahmann'ın telaşlı adımlarına ayak uydurmazsa, kocası onu sürükleyerek götürecekmiş gibi görünüyordu. Hatta Ahmann mağarasına kurbanını taşırken peşinde birilerinin olduğunu hisseden bir kurt gibi hareket ediyordu.

Erkekler buna heves gözüyle bakıyor, Ahmann yeni gelinini yatak odasına götürürken tezahürat edip ona kaba saba imalarla haykırıyorlardı. Savaşçılar cinsellikleriyle övünmeye bayılırlardı; sırf bir kadını inletebildikleri için kendilerine ecinni gözüyle bakarlardı.

Ama sayısız yastık dansı dersi Inevera'ya bir erkeğin tecrübesiz olduğunu nasıl anlayacağını ve bundan nasıl faydalanacağını

öğretmişti. Ahmann bu açıdan hâlâ bir çocuktu. Öpüşmek ve oynaşmak bir yana, daha önce hiçbir kadını çıplak görmemişti. Korkuyordu.

Bu hali çok sevimliydi.

İkisi de bir bakıma bakirdi, ama Ahmann'ın yastıkların arasında neler olacağına dair hiçbir fikri yokken, Inevera gücün kendisinde olacağı yere gittiklerini biliyordu. Yedi dokunuşu ve yetmiş yedi pozisyonu biliyordu. Dans edecek ve onu büyüleyecekti, kontrolün kendisinde olmadığını anlamasına izin vermeden onu zafere doğru götürecekti.

– Onu bir erkek yap –

Gelinler tarafından özenle hazırlanan parfümlü ve yastıklı odaya vardılar. Tütsü dumanı havaya hoş ve yoğun bir koku katarken, mumlar titreyen loş bir ışık saçıyordu. İçeride Inevera'nın dans edebileceği, her yanı yastıklarla çevrili geniş bir alan vardı. Ahmann'ı işte o yastıkların arasına atacak ve kocası örümcek ağına düşmüş bir sinek gibi onun olacaktı.

Inevera arkalarındaki kalın perdeleri çekerken peçesinin altından gülümsedi. "Tedirgin görünüyorsun."

"Nasıl tedirgin olmayayım?" diye sordu Ahmann. "Benim *Jiwah Ka*'msın ama adını bile bilmiyorum."

Inevera kahkaha attı. Aslında acımasızlık yapıp onu ezmek gibi bir niyeti yoktu, ama Ahmann'ın yüzündeki ifadeden bunu öyle algıladığı belliydi. Hemen pişman oldu.

"Bilmiyor musun?" diye sordu peçesini ve başlığını çıkararak. *Dama'ting* olduktan sonra uzattığı saçları, artık altın rengi sicimle bağlı simsiyah uzun, gür dalgalar halinde salınıyordu. *Bido*'su da artık sadece belini örtüyordu.

Ahmann'ın gözleri kocaman oldu. "Inevera."

Inevera'nın kalbi tekler gibi oldu. Ahmann yüzünü sadece bir kez görmüştü ve o sırada büyük bir acı içindeydi, fakat aradan geçen onca yıla rağmen hatırlıyordu. Gözlerindeki korkunun yerini, Inevera'nın içini yakan bir tutku aldı. Aniden odanın parfümlü havasında derin bir nefes almak imkânsız hale geldi.

"Tanıştığımız gece," dedi Inevera, "ilk *alagai hora*'mı oymayı tamamladım. Bu kaderdi; Everam'ın iradesiydi yani, tıpkı is-

mim gibi. Soracak bir soruya ihtiyacım vardı. Zarların kaderin gücünü taşıyıp taşımadıklarını görmek için yapmam gereken bir sınav... Ama hangi soruyu soracaktım? O gün tanıştığım çocuğu hatırladım ve iblis zarlarını sallayıp, 'Ahmann Jardir'i tekrar görecek miyim?' diye sordum.

"Ve o geceden sonra, seni ilk *alagai'sharak*'ının ardından Labirent'te bulacağımı ve dahası evlenip sana birçok çocuk vereceğimi biliyordum."

Inevera bu hikâyeyi kadar çok prova etmişti ki, yalanlara ve yarı doğrulara rağmen son derece ikna edici bir dille konuşuyordu. Ama sonuçta, sözlerinin bir anlamı yoktu. Birliktelikleri Everam kaderlerine yazmıştı. Birbirleri için *yaratılmışlardı*. Ahmann bu yüzden ona o şekilde bakıyor, yüzünün kızarmasına ve *dama'ting* sükûnetinin uçup gitmesine neden oluyordu. Inevera onun rüzgârına yakalanmıştı.

Neredeyse dayanamayıp ona her şeyi anlatacaktı. Ahmann'ın dürüst gözlerine bakarken, onun bir canavara dönüşeceğine dair çok az endişesi vardı. Ahmann, Everam tarafından seçilmişti. Yükü omuzlarına alabilecek biri varsa, bu ondan başkası olamazdı.

Ama Inevera ona Kurtarıcı olabileceğini nasıl söyleyecekti? Bu çok fazlaydı ve bu gece çok önemliydi. Kusursuz olmalıydı.

Omuzlarını silkince beyaz ipek cüppesi hışırdayarak düştü. Üzerinde sadece *bido*'su vardı ve parmak zilleri *bido*'sunun örgüsüne sıkıştırılmıştı. Başparmaklarıyla işaretparmaklarının pürüzsüz uçlarını ovuşturarak onları esnetti. Ahmann'a doğru bir adım atacak ve onun nefes nefese kalana kadar vücuduna dokunmasına izin verecekti; sonra bacağındaki güç hattını kırmak için *sharusahk* kullanacak ve hafif bir dokunuşla onu sırtüstü yastıkların üzerine düşürecekti. Sonra zilleri parmaklarına geçirip Ahmann'ın kasıklarını tutuşturacak bir ritim tutturacaktı.

Ardından dans ederek *bido*'sunu son kez yavaşça çözecekti. Konuşması gibi dansı üzerinde de o kadar dikkatli çalışmıştı ki, her hareketi onun bir parçası olmuştu.

Ahmann tamamen kontrolü altına girince, kendisi de yastıkların üzerine atlayacak ve onu öylesine mahvedecekti ki, ondan sonra gelen her kadın Ahmann için hayal kırıklığı olacaktı.

Ama Ahmann hâlâ ona bakıyor ve gözlerindeki tutku parlayarak bir aleve dönüşüyordu. Inevera bu alevin sıcaklığını hissedince yüzü kızardı. Nefes almaya çalışırken odanın havasına sinen tütsü kokusu başını döndürüyor ve dikkatini dağıtıyordu. Harekete geçmesi gerektiğinin farkındaydı, ama bu düşünce sanki vücudunun dışından bir yerden geliyordu.

Çaresiz gözlerle izlerken Ahmann pelerinini çıkardı ve üstsüz olarak yanına gelip onu kendisine doğru çekerek ellerini vücudunda gezdirmeye başladı. Inevera'nın boynuna sürdüğü parfümün kokusunu içine çekti ve vahşi bir hayvan gibi hırladı. Inevera'yı kendisine yakın tutup öptü ve ondan nefesiyle birlikte kendine olan hâkimiyetini de çaldı. Inevera, Ahmann'ın pantolonundaki sertliği hissedince telaşlandı: Eğer Ahmann'ın ona sıradan bir *jiwah* gibi sahip olmasına izin verirse, tüm planları suya düşebilirdi, ama her nasılsa Ahmann onun kol ve bacaklarındaki güç hatlarını bozmayı başarmıştı, dolayısıyla Ahmann onu yastıkların üzerine atarken Inevera tamamen çaresizdi.

Ahmann bir anda üzerine çıkarak ellerini ve ağzını Inevera'nın vücudunda dolaştırmaya başladı, hem öpüyor hem de ısırıyordu, hatta bazı yerlerini o kadar çok sıkıyordu ki Inevera kıvranıyordu. Derken ellerini bacaklarının arasına götürüp ipek *bido* örgüsünün üzerinden onu okşadı. Inevera da inleyerek kendisini ona doğru yaklaştırdı.

Kontrolü ele almalıyım, diye çaresizce geçirdi içinden, *yoksa bana istediği gibi sahip olacak.*

Dönüp Ahmann'ın üzerine çıktı ve belindeki bağcıkları açıp *bido*'sunu çözdü. Odada yağ vardı, onunla ellerini ıslatıp yedi dokunuşun birincisiyle Ahmann'a dokunmaya başladı.

Ahmann homurdanarak kafasını geriye attı, kendinden geçmişti. Inevera da tekrar nefes almaya başladı.

Artık benim elimde.

Ama bu çok uzun sürmedi. Dokunuşlar bir erkeğin belirli bir hızda tahrik olması ve o noktada kalması için tasarlanmıştı, ama Ahmann giderek daha çok tahrik oluyordu. Inevera dokunuşlarını değiştirdi, ama yine de Ahmann için yeterli değildi. Inevera'yı güçlü kollarına aldığı gibi elini aşağı uzattı ve par-

maklarını *bido*'suna sokup kumaşı sertçe çekerek yırtmaya çalıştı.

Ama *nie'damating bido*'su sağlam bir kumaştan yapıldığı için Ahmann'ın çekişine dayandı. Ahmann homurdanıp daha güçlü çekti. Inevera nefesini tuttu.

Boğuk bir ses çıkaran Ahmann el yordamıyla örgünün uçlarını bulmaya çalışsa da, başarılı olamadı. Parmaklarını örgünün altına sokup çekerek ipeği koparmaya çalıştı, ama dişlerinden yardım almaya çalıştığında bile kumaş karşı koydu.

"Ben onu çözene kadar üzerimden çıkaramazsın," dedi Inevera ve onu yastıklara doğru itti. "Dans edeceğim..."

"Daha sonra." Ahmann kolunu sertçe tutup onu da beraberinde yastıklara doğru çekti. Sonra pantolonuna uzanıp bir bıçak çıkardı.

"Yapamazsın..." dedi Inevera şaşkınlıkla.

"Ben senin kocanım," dedi Ahmann. "Yıllardır hayalini kuruyorum ve artık kollarımın arasındasın. Bu *inevera* ve bir dakika daha beklemeyeceğim."

Inevera onu durdurabilirdi. Bıçak kullanan kolunu uyuşturabilir ya da yuvarlanarak uzaklaşabilirdi, ama tereddüt etti. Ahmann bir anda ipeği kesti ve içine girdi.

Inevera'nın aldığı derslerin hiçbiri, kocası ona sahip olurken hissettiği zevk dalgasına onu hazırlamamıştı. Saatlerce yastık dansı alıştırması yapmamış olsaydı, şaşkına dönebilirdi. Kalçaları kendiliğinden hareket ediyordu. Bacaklarıyla onu tutarken kıvrılıyor ve arada sırada onu daha sert bir şekilde içine alırken, bazen de onu kendisinden uzakta tutuyordu.

Ama Ahmann güçsüz bir hadım değildi ve Inevera kendi hisleri de alev alev yanarken üzerinde çalışılmış pozisyonları korumanın zor olduğunu anladı. Ahmann tecrübesizliğini tutkusuyla telafi etti ve kontrolü ele geçirmek için yastıkların üzerinde mücadeleye giriştiler. Inevera doruğa yaklaştığını hissetti ve tüm bildiklerine rağmen hazzın onu ele geçirmesine izin verip tepeden tırnağa sarsıldı. O inledikçe, Ahmann kendinden geçmiş bir halde içine girip çıkmaya devam etti. Bacakları kasılan Inevera tırnaklarını Ahmann'ın sert kalçalarına geçirmiş-

ti. En sonunda Ahmann da haykırdı ve nefes nefese, neredeyse bitkin bir halde ikisi de yastıklara yığıldılar.

Bir süre uyudular, daha sonra Inevera uyandığında Ahmann'ı onu tekrar okşarken buldu. Kocası derin ve düzenli bir şekilde nefes alıyordu.

Uykusunda bile kurdum bana pençe atıyor, diye gururla içinden geçirip kalçalarını ona doğru yaklaştırdı ve gece sertliğini hissetti.

Ama anlaşılan Ahmann tam olarak uykuda değildi. Onu yüzüstü itti ve dişisinin üstüne çıkan bir köpek gibi üstüne çıktıktan sonra hafifçe inleyerek içine girdi.

Bir erkeğin organını kontrol edebilirseniz, onu kontrol edersiniz, diye öğretmişti Qeva, ama Inevera burada en ufak bir kontrole sahip değildi. Bir bakıma, kontrolü elinde tutmak istemiyordu. Bu nasıl mümkün olabilirdi?

Çünkü o sıradan bir adam değil, dedi içinden bir ses. *O Kurtarıcı.*

Yastıklara doğru inledi.

Kurtarıcı şu an senin içinde.

İnlemeleri haykırışa dönüştü. Kendisini sertçe ona doğru iterek karşılık verdi ve çok geçmeden Ahmann yorgun düşüp derin bir uykuya daldı.

Ama Inevera tekrar uykuya dalmadı. Gecenin geri kalanı boyunca gözlerini kırpmadan uzandı. Zarlar hilekârdı, bazen sadece yarı gerçekleri söylüyorlardı.

Onu bir erkek yapması gerektiğini biliyordu, ama Ahmann'ın da onu bir kadın yapacağını hiç ummamıştı.

10. BÖLÜM

KENEVAH'IN ENDİŞESİ

D.S. 313-317

"Oğlum bir gün bana bir saray vereceğine söz vermişti," dedi Kajivah, Ahmann'ın Kaji sarayındaki *kai'Sharum* konutunda dans ederken. Kajivah şöyle dursun, burası tam olarak Ahmann'a bile ait değildi, ama kadının umurundaymış gibi görünmüyordu, aynı şekilde Ahmann'ın çığlık atarak odadan odaya koşturan üç küçük kız kardeşi, Imisandre, Hoshvah ve Hanya da bunu pek umursuyormuş gibi görünmüyordu.

"Bana söz verdi ve Everam biliyor ya, hiçbir zaman talih yüzümüze gülmese bile, ben ona inandım. Ondan sonra üç kız çocuğu doğurduğum için bana lanetlendiğimi söylediler, ama onlara ne dedim biliyor musun?"

Inevera gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı. *Bu sadece rüzgâr.* "'Everam bana o kadar güçlü bir evlat verdi ki, onun başka erkek kardeşe ihtiyacı yok' mu dedin?" Ses tonunda en ufak bir alaycılık yoktu, ama henüz bir hafta önceki düğün gününde Kajivah'la tanıştığından beri bu sözleri ondan binlerce kez duymuştu.

"Kesinlikle!" dedi Kajivah. "Bir anne bu tür şeyleri hisseder. Oğlumun hep yüce bir noktaya varacağını biliyordum."

Hiçbir fikrin yok, diye içinden geçirdi Inevera. Zaten nasıl bilebilirdi ki? Kajivah ve kızları okuma yazma bilmeyen, birbirlerinden hiçbir farkı olmayan eğitimsiz insanlardı. Ailelerindeki yegâne erkeği çok seven ama birbirlerini yeterince sevmeyen

ahmak kadınlardı. Kısa bir süre öncesine kadar, o ve kızları, varlıklı ailelerin evlerini temizlemek gibi vasıfsız bir işle ve yerel *dama*'dan aldıkları bağışlarla geçiniyorlardı.

Ama artık Kajivah asla çalışmayacak ve hep bolluk içinde yaşayacaktı. Bu gerçek bile onun idrak edebileceğinden çok fazlaydı. Gerçek yücelik onu aşıyordu, tıpkı gökyüzünün balıkların erişemeyeceği kadar uzakta olması gibi...

Kajivah yeni çevresine göz gezdirirken saçma sapan konuşmaya devam etti. Zararsızdı ve Inevera'nın beyaz peçesine karşı saygılıydı, ama sürekli ayakaltındaydı ve Inevera kocasının sert olmasını isterken, Kajivah oğlunun aşırı derecede üzerine titriyordu.

Kadını biriyle evlendirip ondan kurtulmayı çok istiyordu Inevera. Ahmann'la evlenmeden önce müstakbel kocasının sıkıcı kız kardeşlerini kendi teğmenleriyle nişanlatmasını sağlamıştı. Gayet güzel kızlardı ve bu evlilikler Ahmann'ın adamlarının sadakatini pekiştirecekti. Ahmann kardeşlerine haber verdiğinde kızlar sevinç çığlıkları atmıştı, hatta kimin kiminle nişanlanacağını bile sormamışlardı.

Ama Kajivah çocuk doğuramayacak kadar yaşlıydı ve Inevera'nın önerdiği adamlardan hiçbiri Ahmann'ın kutsal annesini vermeyi kabul edebileceği kadar iyi değildi. Bu nedenle, kadın onların evine ve Inevera'nın sabrına kalmıştı.

Çocuklara göz kulak olmakta işe yarayacak, diye içinden geçirdi Inevera, *tabii çocuklar beş yaşına girip ondan daha zeki olana kadar.*

"Anne! Şuna bak!" diye bağırdı Ahmann. Inevera dönüp bakınca, kocasının kabul odasındaki çeşmeden akan suya dokunmak için temkinli bir şekilde uzandığını gördü. Fakat daha parmakları suya dokunmadan, Ahmann kutsal bir şeyi kirletmek üzereymiş gibi elini geri çekti. Son on senedir küçük taş bir hücrede uyuyan biri için böyle bir şey son derece lüks olmalıydı.

Inevera Dama'ting Sarayı'na ilk gidişini hatırladı ve Kajivah oğlunun yanına koşup ikisi farkında olmadan porselen lazımlığı sürahi olarak kullanarak lazımlığın kenarından su içerken gülümsedi. Onların kahkahalarını duyan kızlar sevinçle haykırarak yanlarına koştu ve hepsi çeşmenin suyunun tadına baktı.

Inevera kafasını salladı ve rahatlıkla huzur buldu. Kajivah zararsız bir kadındı ve Ahmann'a bu kadar mutluluk getirecekse, onun bakımıyla uğraşmak böylesi bir mutluluk için küçük bir bedel sayılırdı.

Aradan üç sene geçti ve her yaz Inevera Ahmann'a birer çocuk verdi. Önce Ahmann'ın ilk vârisleri olan iki oğlu Jayan ve Asome, sonra da Inevera'nın vârisi olacak olan kızları Amanvah doğdu. Inevera kabiledeki tüm bekâr *dal'ting*lerle görüştükten ve içlerindeki en iyiler hakkında zarlara danıştıktan sonra kendisine Everalia ve Thalaha adında iki kardeş-eş edindi. Bunlar esasen birer hizmetkârdı, ama Ahmann'a erkek çocuk vererek statüsünü yükseltmeye müsaitlerdi. Çok geçmeden, onlar da hamile kaldılar.

Ahmann harika bir *kai'Sharum* olup çıkmıştı. İlk başta emrine on beş adam verilmişti ve Ahmann bu birliğe yaşça daha büyük, daha tecrübeli savaşçılar yerine *sharaj*'daki birçok eski sınıf arkadaşını seçince *dama*lar onunla alay etmişti. Ama Ahmann'ın adamları onu *Nie Ka* olduğu günlerden beri tanıyorlardı ve itaat etmeye alışıklardı. Bu birliğin Kaji'deki diğer birliklerden daha sıkı bir disiplini vardı ve daha acımasızca savaşıyorlardı, o kadar çok *alagai* öldürüyorlardı ki, diğer *kai'Sharum*lar adamlarını aynı şekilde galeyana getirmek için kırbaçlamaya başlamışlardı. Çok geçmeden, Ahmann elli adama komuta etmeye başlamıştı; kabilenin en büyük birliğini oluşturan bu savaşçıların en tecrübesizi bile her eğitim subayını etkileyecek kadar çok *alagai* öldürüyordu.

Diğer *kai'Sharum*lar artık Ahmann'ı temkinli bir şekilde süzmeye başlamıştı. "Kai Haival beni kuzu gibi şişe takıp çevirmenin hayalini kuruyor," dedi Ahmann bir gün, Inevera onu yıkarken. "Bana meydan okuyacak cesareti olmasa da, bunu bakışlarından görebiliyorum."

"O adamın kanına ihtiyacım var," dedi Inevera.

Ahmann ona baktı. "Neden?"

Aslında Ahmann her zaman cesur olmuştu ve bu özelliği yıllar geçtikçe güç kazanıyordu. İtaat etmeye devam ediyordu, ama

sanki Inevera Everam'ın sesi değilmiş de Shanjat gibi bir yol göstericiymiş gibi davranıyordu. Sorular sormaya başlamıştı.

"Kaderini okuyabilmem için," dedi Inevera. "Seni öldürmeye çalışmayacağından emin olmak için." *Ve senin gibi başkalarının olup olmadığını araştırmaya devam edebilmem için*, diye içinden ekledi.

"Sana az önce buna cesareti olmadığını söyledim," dedi Ahmann ve arkasını dönüp ona yaslandı. Gözlerini kapattı, Inevera onun sızlayan kaslarına buharla masaj yaparken gayet sakindi. İnatçıydı.

"Korkaklar da kahramanlar kadar sık öldürürler," dedi Inevera. "Sadece, onlar görülebilecekleri bir yerden saldırmazlar. Sırta saplanan bir bıçak; diğer adamların kulağına fısıldanan bir yalan; yemeğine katılan bir zehir."

"Yine de, bana ulaşmak için önce elli adamımı aşması gerekiyor." Ahmann'ın eşsiz dikkati ve gücüyle böbürlenmeye ihtiyacı yoktu. Başka bir adamın ona zarar verme ihtimalinin düşük olduğu bir gerçekti.

Ama kıskanç hayallere kapılan bir adamın olduğu yerde, başkaları da olurdu. Kurtarıcı'yı korumak için Çöl Mızrağı'ndaki bütün erkeklerin, kadınların ve çocukların kaderini okuması gerekecekse bile, Inevera bunu yapacaktı.

"Peki sana saldırmak yerine karılarına saldırırsa?" diye sordu. "Ya da çocuklarına? Tarih bu tür hikâyelerle dolu. Her zaman hepimizi koruyabilir misin? Adamın nefretinin ne kadar derine indiğini öğrenmenin ne zararı olur?"

Ahmann içini çekti. "Benden nefret etmiyor. O sadece beni kıskanıyor. Ama yarın sana kanlı eldivenimi getirmek için burnunu kırdığımda benden nefret etmeye başlayacak. Hep birlikten, halkımızın bir araya gelmesinden bahsediyorsun, ama kendi kabilemizdeki insanlara bile bu kadar az güvenirken bu nasıl olacak?"

Inevera kaskatı kesildi, ama Ahmann fark etmeden rüzgârda eğilip sakinleşti. "Belki de haklısındır, kocacığım." Onu kurulayıp banyodan çıkardı. O geceki savaşın ardından yaptığı sıcak banyo Ahmann'ın gergin kaslarını gevşetmişti. Inevera da onun için dans ettikten sonra üzerine atlayıp kocasını yere serdi.

Daha sonra, Ahmann halinden memnun bir şekilde horlarken, Inevera kocasının kollarının arasından çıkıp özel odalarından birine gitti. Ahmann'ın sözleri aklından çıkmıyordu. Söyledikleri aptalcaydı. Saftı.

Ama Kaji'nin Evejah'ta verdiği türden bilgece tavsiyelerdi. Damajah kimseye güvenmemişti; ama Shar'Dama Ka her zaman insanların içindeki iyiliğe uzanmış ve inanılmaz sadakat gerektiren işleri yapmaları için onlara ilham vermişti.

Belki de, o gerçekten Kurtarıcı'dır.

Kadife bir yastıkta diz çöküp zar atma bezini önüne serdi ve zarlarını kesesinden çıkardı. Her zaman Ahmann'ın kanının bulunduğu küçük bir cam şişe bulundururdu, zarları sallarken üzerlerine değerli birkaç damla damlattı.

"Birbirinden kopan halkımızı Ahmann nasıl bir araya getirebilir?" diye fısıldayıp zarları attı.

– Kurtarıcı'nın her kabileden ona erkek ve kız evlatlar verecek gelinleri olmalı. –

Inevera irkildi. Zarlar genellikle o kadar karışık olurdu ki, tavsiyeleri ya anlamsız görünür ya da çok az bilgi sunardı. Bazen de çok sarsıcı olabilirlerdi. Kabile dışından evlilik yapmasının Ahmann'ı –ve onu– toplum dışına itecek olması kesin olmakla birlikte, "gelin" için kullanılan sembol de "*dama'ting*" için kullanılan sembolle aynıydı. Everam kocasını diğer *dama'ting*lerle paylaşmasını mı istiyordu. Bu asla müsamaha gösteremeyeceği bir şeydi. Everalia ve Thalaja Ahmann'dan çocuk doğurabilirlerdi, ama ikisi de Inevera'nın zekâsına ya da yastık dansı becerilerine sahip değildi, güzellikleri de Inevera'nınkiyle kıyaslanamazdı, ayrıca sihir ve şifa verme becerileri de yoktu. Kaji kabilesine mensup başka bir *dama'ting*, *Jiwah Sen* olarak yeterince zorlayıcı olurdu, peki ya başka kabileye mensup bir *dama'ting*? On bir kabileden on bir *dama'ting*?

Inevera sakinleşmek için derin derin nefes aldı. O, Everam'ın hizmetkârı, O'nun iradesinin aracısıydı. Eğer zarlar bunu emrediyorsa, öyle olacaktı.

Zarları tekrar aldı ve ikinci kez atmaya cesaret etti. "Ahmann'ın gelinlerini nasıl seçeceğim?"

– Çoktan seçildiler. –

Belinda geldiğinde, Inevera, Andrah Sarayı'ndaki küçük bir zar atma nişinde diz çökmüş oturuyordu. Bu tür birçok oda vardı. Konsey oturumdayken, Andrah ve *Damaji*ler sık sık, *Damaji'ting*lerin bizzat ilgilenmeyeceği kadar önemsiz olan küçük büyülere ve kehanetlere ihtiyaç duyardı. İşte bu görevler de molalar sırasında, sarayda hanımlarına eşlik eden, her kabileden kıdemli Gelinlerin oluşturduğu bir orduya verilirdi.

Kenevah'dan sonra silsilede üçüncü sırada yer alan kişi olarak Inevera'dan hanımına eşlik etmesi bekleniyordu, gerçi kutsal kanun bunu zorunlu kılmıyordu. Inevera zarlarının isteği üzerine, kocası için avantaj toplamak uğruna ilk kez bir oturumu kaçırdığında daha yaşlı kadınlar şoke olmuşlardı. Yıllar boyunca bu birçok kez tekrarlanmış ve Kenevah'a yönelik bu küçük hakaretin bazı sonuçları olmuştu.

Kabileler arasında anlaşmazlıklar yaşanabilirdi, ama bütün *dama'ting*ler bilgeliklerini Evejah'ting'den alırlardı ve bu nedenle hepsi yeni liderlerini sarayın dışından çağırırlardı. Inevera saraya gelmeye başladıktan birkaç sene sonra, bu kızlardan ilki ortaya çıkmıştı – üstelik istisnasız hepsi Inevera'dan yaşça daha küçüktü.

O zamandan beri, hepsi kara peçeyi almıştı. Inevera hariç hepsi. Ne zaman saraya gitse, bu durum ona sürekli Ahmann için yaptığı fedakârlığı hatırlatıyordu. *Dama'ting*ler gözleriyle çok şey ifade edebilirlerdi ve yeni vârislerin istisnasız hepsi kendi yollarında ileri giderken, kımıldamadan yerinde duran Inevera'ya küçümseyerek bakıyorlardı.

Inevera onlardan nefret ediyordu. En çok da Majahlı Belinda'dan. Inevera'ya bakarken ufak tefek *dama'ting*'in gözlerinde küçümsemeden başka bir şey yoktu.

O nedenle, önceki gün koridorda Inevera'nın ikisinden başka kimsenin fark etmeyeceği kadar hızlı bir şekilde ona bir not vermesi daha da şaşırtıcıydı.

Inevera'nın zar atma odası, Kaji silsilesindeki üçüncülük statüsüne yaraşır bir şekilde zenginçe döşenmişti. Günışığına karşı

güvenliydi, loş muhafaza ışıklarıyla aydınlatılmıştı. Inevera'nın yanında, ısı muhafazalarının sıcak tuttuğu gümüş bir çay servisi duruyordu.

Belinda içeri girerken Inevera ona çay doldurdu. Bu önceden düşünülmüş bir jestti, gerçi üzerinde hâkimiyet kurmak istediği birinin önünde uysal davranmak içine dert olmuyor değildi. "Geldiğin için teşekkür ederim, kardeşim."

Belina çay fincanını zarifçe kabul etti. Ufak tefekti, boyu bir buçuk metre bile değildi. Ama ince beli, iri, dolgun göğüsleri ve yuvarlak kalçalarıyla sağlam bir yapısı vardı. Bir ordu dolusu çocuk doğuracak kadar sağlıklı görünüyordu. Şüpheli gözlerle Inevera'ya baktı. "Hâlâ neden burada olduğumdan emin değilim."

Inevera kendi fincanına çay doldururken bakışlarını kaldırmadı. "Oyun oynamayalım, Belina. İkimiz de bu görüşmeden önce zarlara danıştık. Bana zarlarının sana ne söylediğini söylersen, ben de benim zarlarımın ne söylediğini sana söylerim."

Belina'nın çay fincanı titredi – şaşkınlığını belli eden tek işaretti, ama bir *dama'ting* için bu hareket fincanı yere düşürmekten farksızdı. Zar atmak Everam'la baş başa sohbet etmekti ve Gelinler bazen en güvendikleri arkadaşlarıyla zarların anlamlarını tartışsalar bile, bir başkasının zarlarında ne gördüğünü açıkça sormak kabalıktı.

Bir süre çaylarını yudumlayarak sessizce birbirlerini izlediler. En sonunda, Belinda omuzlarını silkti. "Bana bir hediye vereceğini ve sonra bana kocanı teklif edeceğini söylediler."

Gözlerinde sert bir ifadeyle Inevera'ya baktı. "Ama önemsiz bir *kai'Sharum*'la evlenmek gibi bir niyetim yok, özellikle de başka bir kabileye mensupsa. Kendi *Damaji'ting*'inin seni bu yüzden kara peçeden mahrum bıraktığını söylüyorlar. Verebileceğin hiçbir hediye bunu değiştiremez."

Inevera işittiği hakaretin geçip gitmesini bekledi. "Senden bir *kai'Sharum*'la evlenmeni istemeyeceğim. Evleneceğin kişi Sharum Ka ve Sharum Ka'nın bir kabilesi yoktur."

Bu diğer kadının ilgisini çekmişti. Belina gözlerini kıstı. "Ahmann asu Hoshkamin am'Jardir am'Kaji bir sonraki Sharum Ka mı olacak? Bundan emin misin?"

Inevera gülümsemesini bastırarak kafasını salladı. "Önemsiz" kocasının adı şimdiden diğer kabilelerin *dama'ting*leri arasında bilinir olmuştu. "Bu *inevera*." Karşılığında ödemesi gereken bedelden bahsetmedi. Bu da Everam'ın iradesiydi ve inkâr edilemezdi.

Belina çayını yudumladı. "Andrah'ın beş nesildir bir *Damaji'ting* eşi olmadı. Sharum Ka bile benim altımda sayılır..." Inevera'ya dik dik baktı. "... ve ben de asla senin altında olmayı kabul etmem."

Inevera kafasını salladı. "İşte bu yüzden de, kendi zarlarımın emrine itaat ederek sana bu hediyeyi sunuyorum. Everam'ın planını görmeni sağlayacak kanı. Zarlarını uzat."

Belina temkinli bir şekilde ona baktı. Eli *hora* kesesine gitti, ama ister onu korumacı bir şekilde tutmak için olsun, ister koruyucu sihri çekmek için olsun, zarlarını dışarı çıkarmak gibi bir niyeti yokmuş gibi görünüyordu. "Bana kocanın kanını mı sunuyorsun?" Bu son derece güçlü bir hediyeydi – Belina'nın Ahmann üzerinde büyük bir güce sahip olmasını sağlayabilirdi. Ama nasıl ki başka birine zarlarında ne gördüğü sorulmazsa, bu da asla yapılmazdı.

Fakat Inevera kafasını salladı. "Onun kanı değil." Bıçağını çekip yumruğunun bitiminde etini kesti. "Kendi kanımı veriyorum." Inevera yumruğunu uzatırken Belina nefesini tuttu. "Zarlarını uzat."

Hora büyüsü eğitimi alan hiç kimse böyle bir fırsatı geri çevirmezdi. Bu kez Belina hiç düşünmeden itaat etti.

Bu da bir başlangıç, diye içinden geçirdi Inevera.

Ancak bir aptalın reddedebileceği bir şeyi emredin, diye buyururdu Evejah'ting, *zamanla en gururlu* Jiwah Sen *bile itaat etmeye alışır.*

Inevera karşısında dans ettiği Andrah'ın hırıldamaya başlamasını izledi. Adam iğrenç bir şekilde kiloluydu ve devasa göğsünü şişirmek bile ona zor geliyormuş gibi görünüyordu.

Performans göstermekte sıkıntı yaşayacak. Tahrik olması için adamın yemeğine ve içkisine bir şeyler katmıştı katmasına, ama böyle bir adama karşı elinden çok fazla şey gelmezdi.

Andrah'ın cüppesini çıkarınca, organını bulmak için karın katlarının altını araştırmak zorunda kaldı ve üzerine çıkmadan önce onu yeterince sertleştirmek için yedi dokunuşa da başvurmak zorunda kaldı. Andrah onun ellerinde iki kez Cennet'e yaklaştı, ama Inevera kocasının kaderinin bu birleşmeye bağlı olduğunu bildiği için onu sakinleştirdi. Erkekliği içine girdiğinde, elini çabuk tuttu, onun duyması için yalancı haykırışlarla bağırıp tiksintisini gizlemek için sahte sesler çıkardı, ama bu kadarı bile Andrah'ı deli etmeye yetti. Inevera kıvrılıp kendisini kasarak adamın işini bitirdi ve onu yastıkların üzerinde nefes nefese bıraktı.

"Pekâlâ," dedi en sonunda Andrah, doğrulup cüppesini giymek için debelenirken. "Hoshkamin'in oğlu bir sonraki Sharum Ka olacak."

Inevera odadan ayrılırken rüzgârda eğrilen bir palmiye gibiydi, ama tahtırevanının perdeleri kapanınca ağaç çıtırdadı ve Inevera ağlamaya başladı. O ve Ahmann'ın kaderlerinde evlenmek olduğunu yıllardır biliyordu, ama ona âşık olacağını hiç ummamıştı.

Ahmann'ın Sharum Ka'nın beyaz sarığını almasından ve *Damaji*lere başvurup ona her kabileden bir gelin bulmalarını talep etmesinden yalnızca birkaç saat sonra, Kenevah, Inevera'yı odasına çağırdı. Küçük kabileler bu habere çok sevinmişlerdi, *Damaji'ting*leri Sharum Ka'nın yastık odasına casuslar yerleştirebilecek olma fikrine bayılmıştı – tabii henüz kendi vârislerinin seçileceğinden ve bunların Inevera'nın emri altına gireceğinden haberleri yoktu.

Ama Kaji kabilesi hatırlanamayacak kadar eski bir zamandan beri diğer kabilelerin önünde yer alıyordu ve Damaji Amadeveram, Kaji kanını daha ufak kabilelerin kanlarıyla karıştırma fikrine çok sinirlenmişti. Kenevah sarayda hiçbir şey belli etmemişti ama Inevera içeri girdiğinde bakışları sertti.

"Kocan çılgın talebini dile getirene kadar onu akıllı bir adam sanıyordum," dedi yaşlı kadın. "Zarlarım bu hareketin arkasında senin olduğunu söylediğinde herhalde ne kadar şaşırdığımı tahmin edebilirsin." Ama hiç şaşırmış görünmüyordu.

Inevera'nın hiçbir şey söylememesi *Damaji'ting*'i daha da çok sinirlendirdi.

"Aklını mı kaçırdın?" diye çıkıştı yaşlı kadın.

Inevera ellerini iki açtı, bu hareketinin hiçbir işe yaramayacağını biliyordu, ama yine de denemek zorundaydı. "İstediğin bu değil miydi? Yıllar önce bu konu hakkında konuşmamış mıydık? Andrah ve Sharum Ka'nın yozlaştıklarını, Kaji kabilesini kayırdıklarını, bunun da halkımızı böldüğünü söylememiş miydin? O zaman buna bir çözüm bulacağıma yemin etmiştim ve buldum. Artık bütün kabilelere bağlı olacak olan cesur ve dürüst bir Sharum Ka var."

"Ama en çok sana bağlı olacak," diye dudak büktü Kenevah. "Bunu anlamayacak kadar aptal olduğumu sanma. Peki ya Andrah? Onun yerine de başkasını getirecek misin? Sharik Hora'da birkaç sene eğitim almış olmak, zıpçıktı kocanı *dama* yapmaz."

Inevera omuzlarını silkti. "Kaji de *dama* değildi. *Alagai'shark*'ın kanıyla yükselip mızrağının altında dünyayı bir araya getirdi."

Kenevah güldü. "Kendini bir sonraki Damajah kılığına sokmaya çalışan ilk Inevera olduğunu mu sanıyorsun? *Damaji'ting* tarihçeleri kanlı başarısızlıklarla doludur. Yoksa kocanın Kurtarıcı'nın yeniden doğmuş hali olduğunu düşünecek kadar aptal mısın?"

"Gelecekte onu neler beklediğini gördüm," dedi Inevera. "Hepsinin gerçeğe dönüşmesi için gerekeni yapacağım."

"Öyle mi?" diye sordu Kenevah. "Ona Mızrak Tahtı'nı kazandırmak için Andrah'la birlikte olduğunu öğrenince nasıl tepki verir dersin?"

Inevera yüzünün buz gibi olduğunu hissetti. Kenevah biliyor muydu? Hafif rüzgâr en esnek palmiyenin bile kabuğunu sökebilecek bir kum fırtınasına dönüşmüştü.

Kenevah bir kez daha güldü. "Sen kendini özel mi sanıyorsun? Her gün bir sürü *dama'ting* o yaşlı domuzun kapısına gidip, yapacağı iyilikler karşılığında yumuşak mızrağıyla oynaşmayı teklif ediyor. Ben de onunla birlikte oldum, hem de sen babanın zavallı ellerinde bir *couzi* kupası bile olmadan çok

önce. Everam'ın Gelinleri şimdiye kadar bir iyilik karşılığında kendilerini satmaktan pek çekinmemişlerdir, ama anlaşılan sen bu konuda birçoğundan daha iyisin. Sence Ahmann bunu duyduğunda sana vurur mu? Kocanın bir *dama'ting* olan karısına vurduğu için ölümle cezalandırılması, iktidar sevdana son veren harika bir ironi olur doğrusu."

Inevera bir korku dalgasına kapıldığını hissetti. *Hiç kimsenin kanı boynuzlanmış bir* Sharum'unki *kadar kaynamaz*, diye buyururdu Evejah'ting. Ahmann'ın sinir krizine girip onu ya da Andrah'ı veya her ikisini birden öldürmesi mümkündü. Kafatası Tahtı'nı ele geçirmek için Ahmann'ın günün birinde yaşlı adamı öldürmesi gerekecekti, ama her kabilede *nie'dama* oğulları olana kadar tahtı elinde tutma şansı olmayacaktı. Ve bunun olması için en az on seneye ihtiyaç vardı.

"Ne istiyorsun?" diye sordu Inevera.

"Öncelikle, kocanın kanının bulunduğu küçük bir şişe," dedi Kenevah. "Kaderini bizzat okuyacağım–"

Inevera yaşlı kadının sözünü kesti. "Kesinlikle olmaz."

"Kendine gel, evladım," diye hırladı Kenevah. "Ben hâlâ senin hanımınım. Benden hiçbir şeyi sakınamazsın."

Inevera umursamaz bir şekilde elini savurdu. "Zarlar beni çağırdı. Kanunen, desteklesen de desteklemesen de, sen öldükten sonra *Damaji'ting* olacağım."

"O kadar uzun yaşarsan," dedi Kenevah. "Önce senin kanını kurutmam gerekse bile, Ahmann Jardir'in kanını alacağım. Eğer gerçekten kaderinde yüce bir yere gelmek varsa, belki sen güvenli bir yere kapatıldıktan sonra hadım olarak işe yarayabilir."

Inevera içini çekti. "Bundan kaçınmayı umuyordum," dedi ve *hora* kesesinden bir alev iblisi kafatası çıkardı.

Kenevah kafasını geriye atıp kıkırdadı. "Bir alev iblisi kurukafası mı? Beni hayal kırıklığına uğratıyorsun, Inevera. Senden daha fazlasın beklerdim." Masasının etrafında alev almaya karşı muhafazalar olduğu kesindi. Kollarını havaya kaldırıp ellerinde hiçbir şey olmadığını göstermek için avuçlarını Inevera'ya doğru çevirdi. "Saldır. Seni öldürdükten sonra zarlar başkasını çağırır." Kafasını sallayıp dilini homurdandı. "Çok yazık, çok."

"Gerçekten de öyle," dedi Inevera başıyla onaylarak. Dönüp kocaman bir alev topu gönderdi, ama Kenevah'a değil. Aksine, *Damaji'ting*'in geniş pencerelerini örten kalın kadife perdeleri hedef aldı. Perdeler öyle yoğun bir şekilde yanmaya başladı ki, saniyeler içinde hepsi parçalanıverdi. Odaya dolan göz alıcı günışığı, içerideki duman tabakasından yansıyarak her köşeye ulaştı.

Inevera'nın bulunduğu yerin etrafına, belli ki onu tuzağa düşürmek amacıyla yerleştirilmiş olan bir *hora* çemberi aniden patlayarak kalın halıların üzerinde yanık delikleri bıraktı. Kenevah'ın masasında daha fazla patlama oldu ve yanan parçalar etrafa saçılırken yaşlı kadın çığlık attı.

Inevera alev kafatasını çoktan koruyucu kesesine kaldırmıştı. Sakin bir şekilde masanın etrafını dolaşıp yaşlı kadının karşısına geçti. Duman gözlerini ve ciğerlerini yakıyordu, ama dayanabilirdi. "Sana yardım edecek sihir kalmadı, yaşlı cadı. Bunu *sharusahk*'la çözeceğiz."

Neyse ki, yaşlı kadın hiç tereddüt etmedi. On yıllardır başka bir kadınla dövüşmemiş olsa da, ömrünü *sharusahk*'la geçirdiği için bu dövüşü unutması mümkün değildi. Rüzgârda savrulan palmiye hamleleri kusursuzdu.

Ama yavaştı. Vücudu kusursuz olabilirdi, ama Kenevah Inevera'dan elli yaş büyüktü ve bu hızını kesiyordu. Savrulan dal duruşuyla rüzgâr tokatlarını savuşturan Inevera, etrafından dolanıp yaşlı kadının dizinin arkasına bir tekme attı. Kadının bacağı bükülürken Inevera onu tutup kuvvetle yere bastırdı.

Bunu gören Kenevah kıvrıldı ve beraber yere çarptıkları sırada tutuşu kendi lehine çevirdi. *Sharusahk* her fırsatta serbest enerjiyi çalmayı öğretirdi ve yönlendirebileceği yeterli gücü bulan yaşlı bir kadın bile yenilmez olabilirdi. Homurdanarak ve hırlayarak dumanın ve sönmek üzere olan alevlerin arasında yuvarlandılar. Kapı yumruklanıyordu ama Inevera güvenli bir şekilde kapıyı sürgülemişti.

Kenevah umduğundan daha güçlü çıkmıştı, ama Inevera *Damaji'ting*'e çalabileceği enerji kaynakları vermeyi kesip bunun yerine kendi istediği tutuşu elde edene kadar kaslarına yavaş

yavaş baskı yapmaya başlayınca sonucun kimden yana olacağı ortaya çıkmış oldu. Saniyeler sonra, Kenevah'ın kalçalarından birini yerinden çıkardı. *Damaji'ting*'in haykırışı kısa sürdü, Inevera etrafından dolaşıp bacaklarını Kenevah'ın beline sıkıca sardı ve uzun zaman önce ona geçmiş olması gereken siyah peçeye uzandı. Peçeyi bulup sıkıca Kenevah'ın boğazına doladı ve *Damaji'ting*'in yüzü patlayacakmış gibi kızarana kadar o şekilde tuttu. Çok geçmeden yaşlı kadın mücadele etmeyi bıraktı. Inevera bir süre daha tuttuktan sonra ellerini gevşetip ipeği çözdü.

Kapılar bir sihir patlamasıyla açılıp Qeva ve Enkido peşlerinde *dama'ting* ve *nie*lerden oluşan bir düzine kadınla içeri girdiğinde, Inevera siyah başlığı ve peçeyi elinde tutuyordu.

Qeva korku dolu gözlerle içerideki tahribata baktı. Alevlerin çoğu sönmüştü ama oda yanıp kararmış, üzerinde dumanı tüten bir enkazdan farksızdı. Yerde hareketsiz yatan peçesiz annesini görünce, öldürecekmiş gibi bakışlarla Inevera'ya döndü.

"Kenevah yaşlı ve güçsüzdü," dedi Inevera yüksek sesle. "Siyah peçenin başkasına geçme zamanı gelmişti."

"Buna nasıl cüret edersin?" diye sordu Qeva. Yerini başka birinin alması için bir *Damaji'ting*'in öldürülmesi hiç rastlanmadık bir olay değildi, ama bunu açıkça yapmak duyulmamış bir şeydi. "Sana bildiğin her şeyi annem ve ben öğrettik. Biz seni sahiplendik, ama sen bize ihanet ettin..."

Inevera güldü. "Beni sahiplendiniz mi? Sokaktaki bir dilenci ya da *nie'ting* değildim ki. Geçmişi çarpıtıp da kendini benim kurtarıcım olarak göstermeye çalışma. Tek kelime etmeme izin vermeden beni annemin kollarından çekip aldınız ve kızının beni sürekli öldürmeye çalıştığı bir çukura attınız." Melan da kalabalığın arasındaydı, pençeli elinin dikkatten kaçması mümkün değildi. Inevera onun gözlerinin içine baktı ve karşı çıkması için kadına adeta meydan okudu.

"Sonra da ben onun istediği gibi biri olmayınca," diye devam etti Inevera, "Kenevah beni öldürtmeye çalıştı. Yedi kez, zarlar bana haber verdi. En azından, ben bunu yüz yüze yapacak nezaketi gösterdim."

"Yalan söylüyorsun," diye kükredi Qeva.

Inevera kafasını iki yana salladı. "Sözlerim alakasızken neden yalan söyleyeyim ki? Kenevah'ın yerini alması için zarların çağırdığı tek kişi benim. Yaşadığım sürece, Kaji *dama'ting*leri bana tabi olacak."

"Yaşarsan," diye düzeltti Qeva ve bir *sharusahk* duruşuyla öne doğru ilerledi. Gölgeli nişten çıkarken, kapıları kırmak için kullandığı *hora*'ya günışığı vurdu ve kemik elinde patladı. Qeva çığlık attı, sarsıntı ayaklarını yerden keserken konsantrasyonu bozuldu.

Inevera kadının dikkati dağınıkken işini bitirmek için hızla öne atıldı. Çabuk bir ölüm elde edebilirse, daha sonra ona karşı ancak Melan hak iddia edebilirdi.

Ama Enkido aralarına girip Inevera'yı odanın diğer tarafına yollayan bir deve tekmesi savurdu.

"Öldür onu!" diye emretti Qeva, Inevera ayağa kalkmaya çalışırken.

"Kabilemizin kadınlarına kimin önderlik edeceğinin kararını bir hadıma mı verdireceksin?" diye sordu yüksek sesle. Umduğu gibi, vereceği karşılığı duymak için bütün gözler Qeva'ya çevrildi. O anda, Inevera elini *hora* kesesine soktu ve muhafazalı bir kemik parçasını sıkıca avucuna aldı, günışığının vurmaması için özen gösteriyordu.

"Enkido'yu yenemiyorsan, kabileye önderlik etmeye değer değilsin zaten," diye kükredi Qeva. "Annem öldükten sonra bile Enkido'ya onun mızrağı olmasını emretti."

Enkido sertçe ve hızla üzerine doğru gelirken, Inevera'nın karşılık vermeye fırsatı olmadı, hadımın *sharusahk*'ı daha önce gördüğü hiçbir şeye benzemiyordu. Enkido bir *Sharum*'un cüssesine ve acımasızlığına, bir *dama*'nın zarafetine ve bir *dama'ting*'in kesinliğine sahipti. Inevera bir kez bile adamın öfkelendiğini hissetmemişti, ama o anda Enkido etrafına öfke saçıyordu.

Bütün Sharum*lar* dama *efendilerinin ölümünün intikamını almalıdırlar, bu onların ölümü anlamına gelse bile*, diyordu Evejah'ting ve Kenevah bir kadın olsa bile onun için efendiden farksızdı.

Kenevah onun uzvunu kesmişti, onu sakat bırakmıştı, ama Enkido *sharusahk*'ı her şeyden çok seviyordu ve Kenevah ona bunu dilediğince yapması için izin vermişti. Enkido böylece var gücüyle Inevera'ya saldırdı ve Inevera'nın kabul etmesi gerekirdi ki, sihre başvurmasaydı, adam onun sonunu getirebilirdi.

Ama avucundaki muhafazalı iblis kemiği parçası, koluna saf sihir pompalayarak uzuvlarını etin ve kemiğin sağlayabileceğinin çok ötesinde güç ve hızla dolduruyordu. Enkido ilk hamlesinde ıskalayıp da Inevera kaskatı tuttuğu parmaklarını böbreğine sapladığında hadımın yaşadığı şaşkınlık aşikârdı.

Bunun tatmin edici bir darbe olması gerekirdi ama şaşırma sırası bu sefer Inevera'daydı. Enkido zırhlıydı. Parmakları, *Sharum*ların Labirent'teyken giydikleri, cüppelerine dikili sert seramik tabakalardan birine çarpmıştı. Darbenin etkisiyle tabakanın parçalandığını hissetti, ama darbesinin sertliği yüzünden parmakları da sızladı.

Hadımın karşı saldırısından kıl payı kaçmayı başarsa da Enkido tekrar saldırdı ve yüzüne elinin tersiyle vurunca Inevera'nın başı bir kırbaç gibi geriye doğru şakladı. Hemen ardından gelen tekme kaburgalarını kırdı ve onu Kenevah'ın hâlâ yanmakta olan masasının üzerine doğru savurdu. Masa Inevera'nın ağırlığı altında çöküp yere yıkılırken, etraflarında çember oluşturmuş olan kalabalıktaki herkes aynı anda nefesini tuttu.

Inevera darbeyi özümserken *hora* taşını kaybetmemek için yumruğunu kapalı tutmaya çalıştı. Bir top gibi kıvrıldı ve enerjinin bir kısmını yuvarlanarak enkazdan uzaklaşmak için kullandı. Enkido üzerine yürüdü, ama Inevera'nın ayakları yere sağlam basıyordu ve hadımı bir daha hafife almadı.

Odanın içerisinde dört bir yana savrulup durdular; Enkido hamle yapıp ıskalıyor, Inevera ise karşılığında genellikle hadımın zırhından seken hızlı yumruklar savuruyordu. İkisi de artık daha temkinliydi, ne açık veriyorlardı, ne de serbest enerji. Inevera Qeva'ya baktı, dövüşün etrafını çevrelemiş kadınların önünde sabırla bekliyordu, Enkido yenilecek olursa onun bıraktığı yerden devam etmeye hazırdı.

Üstelik onun da *hora*'sı olacaktı.

Enkido Inevera'ya solan çiçek duruşuyla saldırdı, Inevera istese bu hamleden rahatlıkla kaçabilirdi ama içgüdüsel olarak darbenin ona isabet etmesine izin verdi. Bacağı boşaldı ve Enkido bu fırsattan yararlanmak için üzerine atıldı, ama Inevera iblis kemiğinin sihrini içine çekerek gücü tükenen bacağının kuvvetini yeniledi. Derken hadıma şiddetli bir karşılık vererek parmaklarını zırh tabakalarının arasına sapladı ve karnını refleksle kasıp öne doğru eğilmesine neden oldu. Hadım iki büklüm bir halde dururken, Inevera Enkido'nun ensesindeki ve omzundaki güç hatlarına birkaç kusursuz darbe indirdi, sonra da sert bir vuruşla dizini kırdı.

Hadım yere düşerken dilsiz bir adamın haykırabileceği kadar bile haykırmadı. Hemen tekrar doğrulmaya çalıştı, ama kendini ne kadar zorladığı alnındaki çizgilerden belli olsa da, diğer uzuvları ona itaat etmedi. O sırada sakinleşerek derin derin nefes alıp sessiz bir gururla Inevera'ya baktı ve işini bitirmesini korkmadan beklemeye koyuldu.

Ama Inevera hadımı öldürmekle ilgilenmiyordu. "Hanımını onurlandırdın, *Sharum*, ama Everam'ın senin için hâlâ bir planı var." Ellerindeki *hora*'nın parçalanıp toza dönüştüğünü hissetti ve ona merhamet ettiği için pişman olup olmayacağını merak etti. Şimdiden nefes nefeseydi, dumanlı havada öksürüyordu.

Qeva bir *sharusahk* duruşuna geçti, ama Inevera aynı şekilde karşılık vermedi.

"Biz kör *dama*lar mıyız ki en yetenekli dövüşçüyü takip ediyoruz?" diye sordu Inevera toplanan kadınlara. "Evejah'ting asla bu tür bir vahşiliğe tenezzül etmememiz için bize *alagai hora*'yı vermiş."

Qeva'ya baktı. "Kemikleri benim için ilk okuyan sendin. Beni rahatlıkla geri çevirebilecekken saraya getiren sendin. Neden? Ne gördün?"

"Geleceğin gizliydi," dedi Qeva. "Annem de benden onu araştırmamı istedi."

Inevera başıyla onayladı. O da bu kadarını biliyordu. "Artık gizli değil. Kemikleri tekrar at. Şimdi, Gölgeler Odası'nda, herkesin göreceği şekilde."

Bunun üzerine Qeva'nın gözleri önce fal taşı gibi açıldı, sonra bunun bir tuzak olabileceğini düşünürken kısıldı. Toplanan kadınların arasında patlak veren hummalı fısıltılar giderek ona doğru yaklaştı.

Ancak bir aptalın reddedebileceği emirler verin.

Siyah başlığa sahip olma mücadelesinin iki rakibi, saraydaki bütün kadınların ve kızların eşliğinde yeraltı sarayına doğru ilerlediler. Kendilerini erkeklerin gözlerinden uzakta odaya kapattıklarında, Qeva zarlarını çıkarıp gözlerinde nefretle Inevera'ya yaklaştı. "Şimdilik kanının sadece birkaç damlasına ihtiyacım var, ama korkma, gün bitmeden geri kalanını da akıtacağım."

Inevera peçesini kaldırıp patlayan dudağındaki kanı Qeva'nın zarlarına tükürdü. Kadının öfkesini ikiye katlamasının mümkün olduğunu sanmıyordu, ama gözlerinden bunu başardığını görebiliyordu. *Üzgünüm, Qeva, ama herkesin görebileceği şekilde bir* Jiwah Sen *gibi kırılmalısın.*

Qeva zarlarını sallayıp duasını ederken toplanan kadınlar nefeslerini tuttular. Güçlü bir şekilde parlayan *hora*, kalabalığın üzerine uğursuz bir ışık yaydı, ama Inevera ne zarlardan ne de kadınlardan korktu. Qeva diz çökerken karşısında dimdik durdu. İyi hesap edilen sağlam bir tekme, zarları okumaya odaklanan kadını öldürebilirdi, ama Inevera Enkido'yu öldürmek istemediği gibi Qeva'yı da öldürmek istemiyordu. Onuru Qeva'yı öldürmesini gerektiriyordu, ama Inevera'nın zarları ona kadının kalbi hakkında çok fazla şey söylemişti.

– Qeva'ya öz kızından daha yakınsın. Seni öldürebilir, ama sana asla ihanet etmez. –

Qeva zarları attı ve zarlar zemine yerleşir yerleşmez diğer kadınların sükûneti bozuldu, hem Gelinler hem de Sözlüler zarları görmek için öne doğru üşüştüler.

Qeva ve Melan gibi bazıları zarların özünü görünce nefeslerini tuttular, tıpkı Belina ve diğerleri gibi. Birçoğu zarların ne demek istediğini anlayana kadar birkaç dakika bakakaldı.

Qeva kafasını kaldırıp ona bakınca Inevera siyah başlığı uzattı. Bu önemsiz bir şeydi ve onunla ilgilenmiyordu. Doğrusu,

hiçbir zaman ilgilenmemişti. Bir an ayağını bastıktan sonra arkasında bırakacağı bir merdiven basamağıydı sadece.

"Kara başlığı sen takacaksın, kardeş Qeva," dedi ve Melan'a döndü. "Ve sen, kardeş Melan, siyah peçeyi de sen takacaksın. Benim ilgilenmem gereken bir kocam var, Kaji çay entrikaları umurumda değil. Benim kendi sarayım ve yüce amaçlarım var."

Qeva kafasını sallayıp başlığa uzandı. Inevera onu erişemeyeceği şekilde kenara çekince odadakiler aniden nefeslerini tuttular.

"Konseyde Kaji'nin sözcülüğünü yapacaksın," dedi Inevera, "ama ses sana ait olsa da, sözler bana ait olacak."

Qeva başını eğdi. "Emredersiniz, Damajah." Tekrar uzandı ve bu kez Inevera kadının başlığı almasına izin verdi.

Siyah peçeyi Melan'a tuttu ve o da yerlere kadar eğilerek selam verdi. "Emredersiniz, Damajah."

Inevera peçeyi kaldırarak Melan'ı kendisiyle göz göze gelmeye zorladı. "Bu kelimeyi yüksek sesle söylemeyeceksin." Sesi odada yayıldı, ama dönüp her kızın ve kadının gözlerine teker teker baktı. "Bu hepiniz için geçerli – en azından, şimdilik."

Sonraki altı ay boyunca Inevera üç kez daha Andrah'tan iyilik yapmasını istedi ve her defasında Andrah yaptığı iyiliğin ödemesini aynı şekilde aldı. Artık Inevera'ya kendi yastık eşiymiş gibi cesurca dokunuyordu. Bir keresinde göğsünü ısırmaya kalkınca, Inevera onu neredeyse bıçaklayacaktı.

Az kaldı, diye içinden geçirdi Inevera. *Ahmann adını duyurdu. Andrah artık beyaz sarığı geri alamaz ve hiçbir ferman buna değmez.*

O sabah, Sharach *Jiwah Sen*'i ve Ahmann'ın gözdesi olan Qasha'yı yanına çağırdı.

"Bu gece Andrah'ı tekrar davet edeceğim," dedi. "Ahmann'a, Andrah'ın Sharum Ka Sarayı'nı ziyaret ettiğini ağzından kaçır. Ahmann'ın bizi birlikte bulmasını istiyorum. Andrah'a korkuyu, Ahmann'a da kaderini öğretmenin zamanı geldi. Artık o şişman adamın dokunuşlarına katlanmayacağım."

11. BÖLÜM

SON YEMEK

D.S. 333 YAZ
YENİ AYDAN 28 ŞAFAK ÖNCE

"Bir ileri bir geri yürüyüp durmayı bırak, Rojer," dedi Leesha. "Başımı ağrıtıyorsun." Gerçekten de Jonglör'ün rengârenk giysilerinin hareketi sağ gözünün seğirmesine neden oluyordu. Avucunun içiyle şakağını ovuşturdu.

Kurtarıcı Çukuru'na dönen kafileye katılmadan önce Ahmann onları kahvaltıya davet etmişti. Leesha, Ahmann'ın uzun yola çıkmadan önce kahvaltı yapılan geleneksel saati, şafak vaktini kastettiğini sanmıştı, ama Krasialılar ağırdan alıyor gibi görünüyorlardı. Kabul odalarının birinde saatlerdir bekletiliyorlardı.

İlk saatin ardından, Rojer kemanını çıkarıp çalmaya başladı; ama her zamanki gibi hisleri müziğinden yansıyordu: Leesha'ya yazı tahtasına sürtünen tırnakları anımsatan kulak tırmalayıcı bir melodiydi bu. Ondan buna bir son vermesini istemişti, ama çok geçti. Sinüslerinin kasıldığını hissetti. Bu hisse pek yabancı olmayan Leesha bir baş ağrısı döngüsünün başlamak üzere olduğunu anlamıştı.

Hayatı boyunca baş ağrısı çekmişti. Bazen ağrı ve bulantı bir saat sürerdi. Bazen de bahar zamanı yağan yağmurlar gibi bir hafta boyunca gelip giderdi. Çoğu zaman ağrılar onu sadece asabi yapıyordu ve bu ağrıların birçoğu basit ilaçlarla ya da tetikleyicilerden kaçınarak bertaraf edilebiliyordu. Ama bazen de,

Leesha kör edici bir ağrı ile onu saatlerce sayıklatan güçlü ilaçlar arasında seçim yapmak zorunda kalıyordu. En kötü –neyse ki, en nadir– durumlarda, kimsenin olmadığı bir yer bulup ağlamaktan başka yapabileceği bir şey olmazdı.

Yaşlanıp daha fazla stres ve sorumluluk edindikçe ağrılar daha da kötüleşmiş ve Kurtarıcı Çukuru'nun Otacısı olunca artık düzenli bir şekilde uğrar olmuştu. Şu anda, Everam'ın Armağanı'nda, etrafları düşmanları tarafından sarılıyken ise, bahar hiç gelmeyecekmiş gibi görünen uzun bir kış misali, ağrıları onu hiç yalnız bırakmıyordu.

Rahatsızlığında yalnız değildi. Kurtarıcı Çukuru'nun delegasyonu eve dönüş yolculuğuna başlamadan önce bu son formalitenin de bitmesini beklerken havadaki gerilim yüksekti. Babası Erny son bir saat içinde yedi kez kalkıp telaşla tuvalete gitmişti ve annesi bu yüzden ona nutuk çekerken suratı kıpkırmızı olmuştu.

"Azar azar işemek hiç doğal değil, Ernal. Leesha'nın seni muayene etmesine izin vermelisin." Elona odanın diğer tarafındaydı ama bir döngü yaklaştığında Leesha'nın koku alma duyusu bir kurdu bile kıskandırabilirdi. Annesinin parfümünün kokusu midesini bulandırıyordu. Kafatasındaki baskı artmıştı.

Herkes gibi, Ormancılar da bunu duymamış gibi yaptılar. Kendisini Leesha'nın koruması gibi gören Wonda devasa cüssesine çok ufak gelen bir sandalyede kamburunu çıkararak oturuyordu. Muhafazalı büyük yayı omzunda değildi, ok kılıfıyla birlikte sandalyenin arkasına asılıydı ve kemerinden ağır bir bıçak sallanıyordu.

Güçlü adamları güreşerek yere serebilecek kadar iriyarı olan Ormancı Wonda sadece on altı yaşındaydı ve şimdiki gibi gergin olduğu zamanlarda yavaşça öne arkaya sallanır, parmaklarını yüzündeki iblis yaralarının üzerinde gezdirirdi.

Boyu neredeyse iki metre olan kaslı Ormancı Gared, ancak uzaktan akraba olmalarına rağmen, odada Wonda'nın cüssesine yakın olan tek kişiydi. Sıkılmıştı ve öldüreceği bir şey olmadığı için tahta bir at oymaya başlamıştı, ama yere devrilmiş bir rüzgâr iblisini boğmak için kusursuz olan devasa elleri, ince çalışma-

lara uygun değildi. Bıçağa çok fazla baskı uyguladı ve belki de yüzüncü kez bıçağının ağzı tahtanın üzerinden kayıp elini kesti.

"Nüveye batasıca!" Kanayan başparmağını ağzına sokup tahta parçasını atacak gibi oldu, ama Leesha tek kaşını kaldırarak ona bakınca kendisine hâkim oldu. Çok küçük bir hareket olsa da, Leesha bunu yaptığına pişman oldu, çünkü bir anda gözüne bir ağrı saplanmıştı.

Rojer ona çıkıştı. "Yürümem yasak, keman çalmam yasak. Ne *yapabilirim*, Majesteleri?" Bunun üzerine herkes kafasını kaldırıp ona baktı. Leesha'nın en keyifli olduğu anlarda bile bu ses tonuna tahammül etmeyeceği bilinirdi.

Ama o anda Leesha'nın ihtiyacı olan en son şey bir tartışmaydı. Hâlâ baş ağrısını dindirme umudu vardı ve söyleyeceği her hararetli kelime bu şansını azaltacaktı. Karışım şişesinden bir yudum su içerek bir doz baş ağrısı tozu aldı. Sıvı boş midesine yayılınca açlıktan midesinin bulanmasına neden oldu. Leesha'nın istediği en son şey yemekti, ama bir an önce bir şeyler yemezse, durumu daha da kötüye gidecekti.

O sabah Abban'ın eşlerinin Aynalar Sarayı'nda ikram ettiği çayı ve pastaları yemediği için kendine içten içe kızdı, ama dişlerini yeni fırçalamıştı ve Ahmann'ı selamlarken nefesinin taze olmasını istiyordu. Ahmann onları kahvaltıya, yolculukları başlamadan önce son bir yemeğe davet etmişti, ama güneş çoktan gökyüzünde yükselmişti.

Kafasının içinde Bruna'nın sesini duyar gibi oldu: *Aptal kız, bir dahaki sefere nane yaprağı çiğne.* Leesha yaşlı akıl hocasının ruhunun haklı olduğunu biliyordu. Önlüğünün ceplerinde yiyebileceği bir şeyler aradı ama bin bir farklı ilaç yapabileceği malzemeler dışında tek bir fındık bile bulamadı.

Rojer ona dik dik bakmaya devam ediyordu, ama Leesha Jonglör'e çıkışma isteğini bastırdı. "Özür dilerim, Rojer. Ben de senin kadar bıkkınım. Bu gidişle, yola öğleden önce çıkamayacağız."

"Yola çıkmamıza izin verirlerse tabii," dedi Rojer. "Bekleyerek geçirdiğimiz her dakikada, güneş batana kadar soluğu bir zindanda alacağımdan ve hayalarımı da bir kütüğe koyup keseceklerinden daha çok emin oluyorum."

Rojer'in korkmak için geçerli sebepleri vardı. Birkaç hafta önce Ahmann –yetişkin bir *dama'ting* olan– en büyük kızı Amanvah'ı ve yeğeni Sikvah'ı Rojer'e potansiyel gelinler olarak göndermişti. Inevera tarafından seçilen bu ikili casus çıkmış, akıcı bir şekilde konuştukları halde Thesan dilini bilmiyormuş gibi yapıp Everam'ın Armağanı'ndaki statükoyu tehdit ettiği için Leesha'yı zehirlemeye teşebbüs etmişlerdi.

Bu duruma karşın ve üstelik Leesha'nın da hayli canının sıkılmasına rağmen, Rojer kızların onu baştan çıkarmalarına izin vermiş, Amanvah onları ikna ederken Sikvah'la birlikte olmuştu. İşte o geceden beri tedirgindi: Kızlarla evlenmeyi kabul etmeden onlardan faydalandığı için Kurtarıcı'nın Mızrakları'nın her an gelip onu götürebileceğinden korkuyordu.

"Belki de, kendine hâkim olmayı bilmen gerekirdi," dedi Leesha.

"Sanki sen kendine hâkim olabilmişsin gibi," dedi Rojer.

"Bu da ne demek oluyor?" diye sordu Leesha.

Rojer'in yüzü öylesine komik bir şaşkınlık ifadesine büründü ki, Leesha neredeyse gülecek gibi oldu ama bunu sert sözler izledi. "Bu odada, bu sarayda –hatta bu şehirde– senin Ahmann Jardir'le birlikte olmadığını bilmeyen birinin kaldığını mı sanıyorsun?"

Leesha gözlerini kapatıp nefes aldı. "Ben bütün olasılıkları düşünerek Ahmann'la ilgili bir karar aldım. Sen ise hesabını uçkurunla yaptın."

"Hesap mı?" Rojer güldü. "Ben bir genelevde büyüdüm, Leesha, o tür hesapları iyi bilirim."

"Bu kadarı yeter, Rojer." Leesha'nın sabrı taşmıştı. Aniden ayağa kalkarken kafasında parlak bir sancı topu alev alarak ona güç verdi.

Ama Rojer geri çekilmeyi reddetti. "Yoksa ne olur? Kibirli tavrından sıkılmaya başladım, Leesha. Sen Angiers'ın Düşes Annesi değilsin. Söylediklerini yapmak zorunda değilim. Üstelik kendini çölün iblisine sattıktan sonra, benden daha aklı başındaymışsın gibi davranmana da izin vermeyeceğim."

Gared ayağa kalkıp oyma bıçağını Rojer'e doğru tuttu. "Le-

esha'yla bu şekilde konuşamazsın, Rojer. Dövmeli Adam sana sahip çıkmamı emretti, ama bir daha böyle konuşursan ağzına sabun tıkarım."

Rojer elindeki bıçağı döndürdü. "Böyle bir şeye kalkışırsan, gözüne bıçağı yersin, seni taşralı hödük."

Gared'ın rengi attı ve ufalan yüzü kızgın bir yırtıcının ifadesine büründü. Wonda anında yayını omzuna aldı ve okunu yerleştirip nişan almaya hazır bir şekilde tuttu. "O bıçağı atarsan, ben de–"

"Hepiniz şunu kesin!" diye bağırdı Leesha. "Wonda, yayını indir. Gared, yerine otur." Rojer'e döndü. "Sen de davranışlarına dikkat et ve 'kendimi sattığım' için hayalarının hâlâ vücuduna bağlı olduğunu unutma!"

"Leesha Kâğıt!" Erny bağırınca bütün gözler ona döndü. Erny altmış yaşına yakındı, karısından yaşlıydı ama çok daha yaşlı görünüyordu. Zayıftı ve tepesinde sadece birkaç tutam kır saç vardı. Tel çerçeveli gözlük takmıştı ve solgun teni neredeyse şeffaftı. Bir dakika öncesine kadar başı eğikti, Elona durmadan onunla konuşurken hasta görünüyordu, ama şimdi Leesha'ya bakarken gözleri keskindi. "Seni böyle mi yetiştirdim? Saygı görmeyi talep ediyorsun ve bunu hak ediyorsun, ama karşılığında da saygı göstermen ve dürüst olman gerekir."

Leesha yüzünün buz gibi olduğunu hissetti ve bir an için baş ağrısını unuttu. Babası genellikle sesini yükseltmezdi ve bu ses tonunu çok daha nadir kullanırdı, ama bu olduğunda Leesha'nın ona itaat etmekten başka yapabileceği bir şey olmazdı, çünkü babası her zaman doğru şeyleri söylerdi.

"Özür dilerim, Rojer," dedi. "Karnım aç ve başımda berbat bir ağrı var, haddimi aştım. O kızları sana göndermelerinin tek sebebi, iblisleri büyüleme yeteneğini oğullarına aktaracağını düşünmeleriydi. Seni öldürür ya da hayalarını koparırlarsa, böyle bir şansları olmaz. Evlenmeden Kurtarıcı'nın yeğeniyle birlikte olurken yakalanan herhangi bir *khaffit* ya da *chin* olsaydın, endişelenmen gerekebilirdi. Ama Inevera Sikvah'ın bakire olmadığını büyük bir gösteriye dönüştürerek ilan ettikten sonra, sanırım bunun en başından beri planlandığını söylemek doğru olur."

Rojer başını eğdi. "Ne yani, bir tuzak gibi mi?"

Leesha ruhsuzca gülümsedi. "Senin düştüğün bir tuzak. Asıl soru, tuzak ortaya çıktığına göre şimdi ne olacağı."

Elona alaycı bir ses çıkardı. "Belki hayatının geri kalanı boyunca onlara çocuk vermen ve kemancı büyücülerden oluşan küçük ordularını eğitmen için seni bir hareme kapatırlar."

Gared kahkaha atıp kocaman pençelerinden birini dizine indirdi. "Bütün gün odun kesmekten daha iyidir, değil mi?"

Rojer aynı duyguları paylaşıyor gibi görünmüyordu. Rengi atmış bir yüzle tekrar bir ileri bir geri yürümeye başladı. Aile madalyonunun, gömleğinin altında, göğsünde güvenli bir şekilde durduğu yeri ovuşturdu.

"Neden herkes asıl yanıtı görmezden geliyor?" dedi Elona. "Sen ve kızım, ikiniz de aptalsınız. Onlarla evlensenize, salaklar!"

"Evlenmek isteseydim bile," dedi Rojer, "kendilerine layık bir başlık parası bekliyorlar. Benimse onlara sunabileceğim hiçbir şeyim yok."

"Senden istedikleri tek şey tohumların." Elona elbisesinin kasık kısmına denk gelen yerinde kumaşı avuçladı ve imalı bir şekilde salladı. "Daha önce kimsenin görmediği ve Jak Pulludil hikâyesi dışında duymadığı bir gücün var, sadece bunu çocuklarına aktarıp aktaramayacağını bilmek istiyorlar. Jardir sana gelin bulmayı teklif ettiğinde bunu söyledi zaten. Hem kim bilir? Belki de haklıdır, iblisleri büyülemeni sağlayan kudret belki de kanındadır. Kontrol etmenin bir zararı olmaz."

"Yapamam..." dedi Rojer.

Ama Elona pes etmedi, sesi Leesha'nın başındaki ağrıyı şiddetlendiren bir kamçı gibiydi. "Neyi yapamazsın? Hiç kimsenin işitmediği kadar güzel bir evlilik teklifini mi kabul edemezsin? Jardir inanılmaz derecede zengin ve güçlü. Yanıma oturup Inevera ve kızlarla on dakika boyunca sessiz kalırsan her şeye sahip olabilirsin. Topraklar. Unvanlar. Vergi toplayıp idare edebileceğin köylüler. Bir Miln madenindekinden daha fazla altın."

"Çalıntı altın," dedi Leesha. "Çalıntı insanlar. Çalıntı topraklar."

Elona umursamazca elini salladı. "Sonuçta her şey çalıntıdır, en çok da topraklar. Topraklar her halükârda alındıkları insanlara geri verilmeyecek, eh Rojer de herhangi bir Krasialıdan daha iyi bir lord olur."

Rojer'e döndü. "Hem iki güzel kadınla her gün birlikte olma hakkını da unutmayalım. Yüce Yaratıcı! Hatta sana daha fazla kadın seçmende bile yardımcı olurlar! Sence insana her gün bu tür teklifler gelir mi? İnan bana, evlat..." Bir anlığına gözleri Erny'ye kaydı. "... gelmez."

"Ben–" diye söze başladı Rojer.

Elona zalim bir sırıtışla onun lafını kesti. "Yoksa erkekleri mi tercih ediyorsun? Evet, belki de bu yüzden hevesli kızlar yerine benim elde edilmez kızımın peşindesin. Arada sırada bir erkeğin seni öne doğru eğip ayıp şeyler yapmasını istemenin utanılacak bir yanı yok, ama yine de teklifi kabul edip o kızlara birer çocuk vermelisin. Sadece gözlerini kapat ve kızların yerinde Gared'ın olduğunu hayal et."

"Hey, beni karıştırma!" diye bağırdı Gared.

"Erkekleri tercih etmiyorum!" diye çıkıştı Rojer.

Leesha öne doğru eğilip şakaklarını ovuşturdu. "Bir an önce bir şeyler yemezsem çığlık atabilirim."

"*Sharum*lar kahvaltılarını geç yapar," dedi bir ses ve Leesha kafasını çevirince Abban'ı kapının girişinde buldu. "Bütün gece iblis öldürdükten sonra uykudan geç kalktıkları için böyle oluyor. Ama korkma. Seni birazdan Kurtarıcı'ya götüreceğim."

Şişman *khaffit* deve başlı koltuk değneğiyle ona doğru topallarken, Leesha adamın konuşmalarının ne kadarını duyduğunu merak etti. Abban elini cüppesinin içine uzatırken Wonda gerildi ama *khaffit* Leesha'ya doğru hafifçe eğildi ve elini cüppesinin içinden çekip avucundaki olgun kırmızı elmayı gösterdi. O anda Leesha Abban'ın her şeyi duymuş olduğunu anladı. Sırf onlara kulak misafiri olmak için bu gecikmeyi bilerek ayarlamak tam da Abban'dan bekleyebileceği bir davranıştı.

"Teşekkür ederim." Leesha elmayı alıp hemen ısırdı, ilk lezzetli sulu ısırık şifalı ot keselerindeki ilaçlar kadar güzeldi. Baş ağrısı nöbetleri sırasında koku alma duyusu gibi, tat alma duyu-

su da keskinleştiği için gözlerini kapatıp her çiğnemenin tadını çıkardı.

"Unutmayın, hanımım," dedi Abban diğerlerinin duyamayacağı kadar alçak bir sesle. "Siz hesaplamaya düşkün bir yaratık olabilirsiniz, ama Ahmann da tutkuya düşkündür. Ona neyin doğru neyin yanlış olduğunu kanının akışı söyler, sonra hemen harekete geçer ve bundan pişman olmaz. Sanırım bu hem bir savaşçı hem de bir lider olarak işine yarayan bir özellik."

"Yani?" diye sordu Leesha.

"Yanisi, Kurtarıcı *kaderinizde* bir gün onunla evlenmek olduğuna inanıyor. Bu Everam'ın iradesi. Şimdi gitmenize izin veriyor olabilir, ama sizi kovalamaktan asla vazgeçmeyecek."

"Sana gelince, Jonglör," diye devam etti Abban sesini yükseltip Rojer'e doğru topallayarak, "yerinde olsam Kurtarıcı ve Damajah'ı düşünüp endişelenmek yerine, Hasik'ten endişelenirdim. Onurlu bir şekilde kızıyla evlenmeden onunla birlikte olduğunu öğrenirse, bunu tecavüz olarak algılar. Ahmann dikkatini başka bir yere çevirdiği anda da, bu yaptığının bedelini sana on misliyle ödetir. Küçük bıçakların ona ancak ipek mendiller kadar engel olur."

Ağzı açık kalan Rojer tekrar madalyonunu tuttu. "Hasik Sikvah'ın babası mı?" Jardir'in acımasız, iriyarı korumasını çok iyi tanıyorlardı.

"Tabii bütün bunlar Hasik durumu öğrenirse geçerli, Rojer," diye araya girdi Leesha, "ama öğrenmeyecek. Abban'ın seni korkutmasına izin verme."

Khaffit çaresizce omuzlarını silkti. "Ben sadece doğruları söylerim, hanımım." Eğilerek selam verdi. "Hesabınız için çeşitli değişkenler."

"Hepsini söyle, o halde." Leesha elmadan bir ısırık daha aldı. Elmanın göbeğine yaklaşmıştı artık, çekirdeği ve sapı kalana kadar küçük ısırıklar almaya devam etti. "İkimiz de bundan bir başkasına bahsetmenin Sikvah'ın ya da Inevera'nın işine yaramayacağını biliyoruz. Evejah kanunları kadınların tecavüze şahitlik etmelerini yasaklar. Ahmann onların sözleri yerine Rojer'in sözüne inanmak zorunda kalır ve inanmasa bile, bu itiraf Sikvah'ın ölümü anlamına da gelir."

"Gerçekten mi?" diye sordu Rojer.

"İğrenç, ama doğru," dedi Leesha.

"Kurtarıcı'nın kanı söz konusu olduğunda Evejah kanunları esnetilebilir, hanımım," dedi Abban. "Kızları değersiz oldukları gerekçesiyle reddetme hakaretini bir düşünün."

"Kabul etmezsem Hasik beni öldürecek," dedi Rojer sözcükleri test ediyormuş gibi.

"Tecavüz ve ölüm," diye katıldı Abban.

"Tecavüz ve ölüm," diye tekrarladı Rojer uyuşmuş bir halde.

"Peh, o adam Wonda'dan daha cüsseli değil," dedi Gared ve kocaman pençesini Rojer'in omzuna koydu. "Endişelenme, aptalın teki olsan bile onun seni incitmesine izin vermem."

Rojer Gared'dan kırk beş santimetre daha kısaydı, ama yine de ona tepeden bakıyormuş gibi duruyordu. "Kendine fazla güvenme, Gared. Yüzme deliğindeki en iri çocuk olmaya alışık olabilirsin, ama Hasik seni saniyeler içinde yere serer, böyle de bir gerçek var."

"Sonra da utancına tanık olmaları için seni bütün *Sharum*ların önünde becerir," diye ona katıldı Abban. "Bu konuda nam salmıştır."

"Seni küçük şişman..." Gared *khaffit*'in boğazına doğru atıldı, ama Abban sağlam bacağının üzerinde rahatça kenara çekildikten sonra deve başlı koltuk değneğini sertçe Ormancı'nın bacağının arkasına indirdi.

Gared acı içinde bağırarak dizinin üzerine düştü. İnatla adamı yakalamak için tekrar döndü, ama koltuk değneğinin boğazına dayandığını hissedince donup kaldı, değneğin ucundan ince bir bıçak uzanıyordu.

"Ah," dedi Abban ve bıçağı Gared'ın sakalına doğru kaldırarak yutkunmasına neden oldu. "Hayalarım düştüğünden beri *sharaj*'da bulunmadım, ama ben bile beyinsiz bir budalayı yere serecek kadar *sharusahk* hatırlıyorum, ayrıca onları yerde tutacak numaralarım da var."

Geri çekildi ve bıçak iyi yağlanmış olduğunu gösteren bir tıkırtıyla koltuk değneğinin içinde gözden kayboldu. "O nedenle, sana akıl verirken beni dinle. Hasik tasmasını tutan Ahmann olmadan evime geldiğinde, selamımı verir ve yolundan çekilirim,

ne yaparsa ya da kimi yaparsa yapsın. O katillerin katilidir ve onun gibi birçoğunu gördüm. Eğitim subayı Kaval'ı dinlersen belki bir gün ona denk olabilirsin, ama o gün bugün değil."

Rojer'e baktı. "Sahibe Leesha'dan biraz ders al. Kızları kabul etmek istemiyorsan, ertele."

"Nasıl?" diye sordu Rojer.

Abban omuzlarını silkti. "Geleneklerinizde önce... ne diyordunuz, nişanlı mı?"

"Nişanlı," diye ona katıldı Rojer.

"Geleneklerinizde önce bir sene nişanlı kalmak olduğunu ya da o büyük günü kutsamak için muhteşem bir müzik eseri bestelemek zorunda olduğunu söyle. Krasia dilini öğrenene kadar ya da baharın ilk gününe kadar evlenmeyeceğini söyle. *Ne* söylediğinin önemi yok, Jessum'un oğlu! Sadece efendim ve kızlar için zevahiri kurtar, kendine de buradan uzaklaşacak kadar zaman kazan."

Rojer ve diğerleri Abban'ın peşinden Jardir'in geniş yemek salonuna girdiler. Yüksek pencerelerden içeri günışığı süzülerek odayı aydınlatıyordu. Mermer salonun ana bölümünde, mızrakları ve kalkanları kolayca erişebilecekleri bir yerde duran yüzlerce *Sharum*'un ve seçkin bir birlik olan Kurtarıcı'nın Mızrakları'nın yanı sıra *Damaji*lerin özel korumalarının da bağdaş kurarak yastıkların üzerinde oturup beyaz *bido*'lu çocukların servis ettiği, güzelce boyanmış çanaklarda getirilen ekmek, kuskus ve kızarmış etleri yedikleri bir dizi uzun, alçak masa bulunuyordu.

Rojer bir çiçek tarlasında yürüyormuş gibi gelişigüzel bir şekilde ilerlerken hiçbir şeyi belli etmiyordu, ama savaşçıların yanından geçerken kalbinin gümbür gümbür attığını hissedebiliyordu. Bu odadan kaçması imkânsızdı, duman ya da keman numarası böyle bir ev sahibinden kaçmalarını sağlamazdı. Ya Jardir'in izniyle gideceklerdi ya da hiç gidemeyeceklerdi.

Abban onları savaşçıların arasından geçirip *Damaji*lerin, Jardir'in oğulları ile vârislerinin ve yüksek rütbeye sahip çeşitli din adamlarının oturduğu platforma çıkan merdivenlere doğru götürdü. Yerde kalın bir halı ve duvarlarda ortamı sıcak tutan

duvar halıları vardı. İpek yastıklara oturmuş, tepeden tırnağa siyahlar içindeki kadınların servis ettiği gümüş tabaklardaki zengin yiyecekleri nazikçe yiyorlardı.

Çukurlular geçip bir üstteki platforma çıkarken din adamları nefret dolu gözlerle onlara baktı. Rojer'in rahat adımlarında hiçbir değişiklik yoktu, yüzü de hiçbir şeyi ele vermiyordu ama ciğerlerindeki hava yavaşça azalıyormuş gibi göğsünün sıkıştığını hissediyordu. Din adamlarının ne kadar hünerli dövüştüklerini biliyordu, çıplak elle bile baltalı bir Ormancı'dan daha tehlikeli olabilirlerdi.

Yine kalın halılar ve yaldızlı mermerle zenginçe döşenmiş geniş bir yer olsa da daha küçük olan bir sonraki platformda Jardir'in kendi masası bulunuyordu. Birçoğu siyah peçeli *dama'ting*lerden oluşan Jardir'in kadınlarının servis ettiği mücevherlerle süslü kâseler, sürahiler ve tabaklar gibi yastıklar da altınla işlenmişti. Neredeyse bütün servis görevlilerinin zehirlemede uzman olduğu bir masada yemek yeme düşüncesi Rojer'in midesini altüst etti. Kadınların hepsi tepeden tırnağa kapalıydı, ama Rojer yine de aralarında Amanvah ve Sikvah'ı gördü, vücut biçimleri ve zarif hareketleri sonsuza dek hafızasına kazınmıştı.

Jardir masanın başında, Inevera da onun hemen sağında oturuyordu: Damajah her zamanki gibi göz alıcı şeffaf ipekler içindeydi, ama yine de bakışları onun üzerinde fazla oyalanan her adama acı bir ölüm tattıracağına söz verir gibi bir hali vardı. Masanın ucunda Damaji Asan ve Aleverak, vârisleri Asukaji ve Maji, Jardir'in ilk ve ikinci doğan oğulları Jayan ve Asome, *kai'Sharum* Shanjat ve elbette, Hasik oturuyordu.

İşe yaramayacağı bariz olsa da, Rojer canını kurtarmak için delice bir kaçma isteği hissetti. Alacalı gömleğinin düğmelerinin arasına çaktırmadan bir parmağını sokup madalyonunun soğuk metaline dokundu. Bu sırada, gerginliğinin büyük ölçüde hafiflediğini hissetti.

Madalyon, Angiers Dükü'nün verdiği en yüksek cesaret ödülüydü; Rojer'i ve annesini nüveliklere attıktan sonra yalan söylediği için Rojer'in üvey babası Arrick Tatlınağme'ye verilmişti. Bunu Arrick bile kaldıramamış ve dükün sarayından atıl-

madan önce eşyalarını topladığı sırada bulabildiği değerli her şeyi yanına alırken madalyonu geride bırakmıştı.

Ama Arrick onu terk ederken, diğerleri o gece Rojer'in yanında sıkı durmuştu. Ulak Geral annesine bir kalkan atmış, sonra o ve Rojer'in babası, mahvolan ön kapıdan içeri giren iblislerle anne-oğulun arasına girmişlerdi. Ölmüşlerdi, tıpkı seneler sonra Rojer'i korurken ölen Arrick gibi.

Leesha Rojer için ölen herkesin isimlerini kahramanlık madalyonuna kazımıştı ve bu onun uğuru olmuştu. Korku baskın çıktığında madalyonu onu rahatlatıyordu, ama aynı zamanda ona onu önemseyen insanların yiten yaşamları sayesinde hayatta olduğunu da hatırlatıyordu. Kurtarılmaya değer özel bir yanı olduğu için böyle olduğunu düşünmek istiyordu, ama açıkçası buna dair hiçbir kanıt görmemişti.

Leesha Jardir'in solundaki yastığa geçerken Rojer, Elona, Erny, Gared ve Wonda sırasıyla onu izlediler. Abban her zamanki yerini alıp neredeyse görünmez bir fon gibi Jardir'in bir adım gerisinde diz çöktü.

Sikvah hemen Rojer'in önüne küçük bir fincan kahve koydu ve Rojer onunla göz göze gelince genç kadın göz kırptı, kirpikleri gür ve kapkaraydı. Hiç kimse bu bakışmayı fark etmedi, Rojer'i heyecanlandıran içten ve ustaca bir jestti. Ama Rojer bu tür bakışları aynanın karşısında onlara kanmayacak kadar çalışmıştı. Amanvah ve Sikvah ondan hoşlanıyor ve onunla evlenmek istiyor olabilirdi, ama onu sevmiyorlardı. Buna inansalar bile, Rojer'i böyle bir şeyin gerçeğe dönüşmesine yetecek kadar tanımıyorlardı.

Rojer de onları sevmiyordu. Zeki ve güzel yaratıklardı ama görünüşlerinin ötesinde hâlâ onun için gizemlerini koruyorlardı.

Ama bir şey vardı...

Rojer sık sık kızların onu baştan çıkardıkları geceyi düşünüyordu, ama hatırladığı kısım sevişme kısmı değildi. En azından, sık sık hatırladığı bu değildi. En çok kızların onun için düet yaparak söyledikleri *Kara Ay Şarkısı*'nı hatırlıyordu. Seslerinde güç vardı. Zamanının tartışmasız en iyi şarkıcısı tarafından yetiştirilen Rojer'in nadir ve etkili olduğunu bildiği bir güç...

Inevera ve Elona, Rojer'e gelinleri kabul etmesi için ellerinden gelen her türlü baskıyı yapmışlardı. Abban nişan bahanesiyle durumu idare etmesini istiyordu. Leesha ise onları açıkça reddetmesini istiyor gibi görünüyordu, ama kendisi de bir makaranın ortasındaymış gibi Abban'ın dansına ayak uyduruyordu.

Kimse Rojer'in ne istediğiyle ilgilenmiyormuş gibi görünüyordu.

Bitmek bilmeyen dualar ve genellikle üstü kapalı bir güvensizlikle yapılan resmi sohbetler nedeniyle yemek sonsuza kadar sürecek gibiydi. Ahmann masadaki Krasialıların bariz hoşnutsuzluğuna rağmen, dikkatini neredeyse tamamen Leesha'ya vermişti. Çukur'a dönüş yolculuğunda onlara kaç *Sharum*'un eşlik edeceği üzerine tartışıyorlardı.

"On kişi olacağına karar verdik," dedi Leesha, "bir tane bile fazla olmayacak. Gared bana kafilede neredeyse otuz kişi olduğunu söyledi."

"On *dal'Sharum* olacağına karar verdik," diyerek ona katıldı Jardir. "Ama Çukur kabilesine göndereceğim hediyelerin olduğu arabaları kullanacak, sizin için avlanacak, hayvanlarla ilgilenip yemeklerinizi hazırlayacak ve giysilerinizi yıkayacak adamlara ihtiyacınız var. Onlar çok gerekmedikçe mızraklarını kaldırmazlar."

"Bunlar geleneksel olarak kadınlarınız tarafından yapılan işler değil mi?" diye sordu Leesha. "Göndereceğin on savaşçının yanlarında kadınlarını ve çocuklarını getirmelerine izin ver." *Rehine olarak* dememiş olsa da, Rojer öyle dediğini farz etti.

"Ne olursa olsun," dedi Jardir, "on kişi güvende olmanı sağlamak için yeterli değil. İzcilerim bana Çukur'a giden yolların *chin* haydutlar yüzünden eskiye göre daha tehlikeli olduğunu söylediler."

"*Chin* değil," dedi Leesha.

"Ne?" diye sordu Jardir.

Dikkatli ol, diye içinden geçirdi Rojer.

"Bana *chin*'in 'yabancı' anlamına geldiğini öğrettin," dedi Leesha. "Bu insanlar doğdukları topraklarda yaşıyorlar ya da senin

ordun tarafından doğdukları topraklardan sürülmüşler. Asıl *chin* sensin."

Bunun üzerine Krasialılar sinirli bir şekilde homurdandılar. Everam'ın Armağanı'nda Jardir'in gücü mutlaktı, en ufak kaprisi kanun sayılırdı. Açıkçası, fermanları binlerce yıldır uygulanan kanunların yerini alabilirdi ve bu sık sık oluyordu. Hiç kimse, özellikle de bir kadın –hem de bir yabancı– insanların içinde onunla bu kadar küstahça konuşamazdı.

Jardir parmağını kaldırınca herkes sustu. "Tehlikenin boyutunu değiştirmeyen bir kelime oyunu sadece. Yirmi savaşçı. On *kha'Sharum* ve on *dal*, ayrıca savaşçılarına ders vermeye devam edebilmesi için Eğitim Subayı Kaval ve Gözcüm Coliv de size katılacak. Hepsi eşlerini ve bir çocuklarını yanlarına alacak."

"Yarısı kız çocuğu olacak," dedi Leesha, "ve bir tanesi bile *Hannu Pash* için yeterince büyük olmayacak. *Bido*'larından kurtulmalarına bir gün kalmış yirmi erkek çocuğunun *sharaj*'dan ayrılmasını istemiyorum."

Jardir gülümseyip omzunun üzerinden parmağını şıklattı. "Abban, bu işle ilgilen."

Abban alnını yere değdirdi. "Elbette, Kurtarıcı."

"Yirmi bir," diye araya girdi Inevera. "Kutsal bir sayı. Amanvah bir *dama'ting* ve kendisine tahsis edilmiş bir hadıma ihtiyacı var. Enkido'yu onunla göndereceğim."

"Kabul edilmiştir," dedi Jardir.

"Kabul edilmedi–" diye araya girdi Leesha ama Jardir ona engel oldu.

"Kızımın korunması gerekiyor, Leesha Kâğıt. Sanırım şerefli baban..." Erny'ye işaret etti. "... bunun pazarlığa tabi olmadığı konusunda benimle hemfikir olacaktır."

Leesha kafasını babasına doğru çevirdi, ama Erny ona sert gözlerle bakıyordu. "Onun haklı olduğunu sen de biliyorsun, Leesha."

"Olabilir," dedi Leesha. "Ama Amanvah bizimle birlikte *geri dönerse*. Bu konuda hiçbir anlaşma olmadı."

Inevera suyunu yudumladığı altın kadehin üzerinden gülümsedi. "Karar vermenin sana düşmediği bir konu daha, Erny'nin kızı."

Bütün gözler üzerine dönünce, Rojer iç organlarının kasıldığını hissetti. Göğsünde ağırlığını hissettiği madalyona odaklanıp derin bir nefes aldı. Rengârenk harikalar çantasına uzanıp kemanının bulunduğu kılıfı çıkardı.

"Yüce Shar'Dama Ka," dedi. "Bir süredir, kızınızın ve onun nedimesinin bana öğrettiği bir şarkıyı, *Kara Ay Şarkısı*'nı çalışıyorum. Everam'a övgü niteliğindeki müziğin sarayınızda hep yeri olduğunu söylemiştiniz. Sizin için çalabilir miyim?"

Masadakiler bu bahaneye meraklı gözlerle karşılık verdiler, ama Jardir eliyle işaret edip kafasını salladı. "Elbette, Jessum'un oğlu. Onur duyarız."

Rojer kılıfı açıp Dövmeli Adam'ın ona verdiği eski kemanı çıkardı, kadim dünyadan kalan özenle korunmuş bir eserdi bu. Telleri yeniydi, ama lakeli ahşabı hâlâ güçlüydü, Rojer'in eline aldığı bütün enstrümanlardan çok daha üstün olan zengin bir tınısı vardı. Dikkatli bir şekilde duraksadıktan sonra aklına bir şey gelmiş gibi kafasını kaldırdı. "Amanvah ve Sikvah'ın şarkıya eşlik etmelerini istemem uygun olur mu?"

"*Kara Ay Şarkısı* onurludur," dedi Jardir ve başıyla genç kadınlara işaret etti. Kadınlar da şahincinin bileğine bağlı kuşlar gibi sessizce onun yanına gidip bir adım gerisinde yastıkların üzerinde diz çöktüler.

Onları görememem daha iyi, diye içinden geçirdi Rojer. *Dikkatimin dağılmasına izin veremem. Hele ki burada. Hele ki şimdi.*

At kılından yapılma keman yayını sakat eline alıp gözlerini kapattı ve ağzındaki Krasia kahvesinin tadını, burun deliklerinde dolaşan yemek kokusunu ve kulaklarına gelen yemek salonundaki genel gürültüyü düşünmemeye çalıştı. Ellerindeki enstrüman dışında hiçbir şey hissetmeyene kadar odaklandıktan sonra çalmaya başladı.

Yavaşça başladıktan sonra melodinin açılış notalarıyla uzunca bir doğaçlama yaptı. Önce alçak bir sesle çaldı, ama gerçek melodiyi kattıkça giderek yükselen ses, Jardir'in platformunu doldurup *Damaji*'nin katına ulaştı ve en sonunda bütün salonda yankılanmaya başladı. Rojer kalabalığın üzerine çöken sessizliğin bir ölçüde farkındaydı, ama bu onun için anlamsızdı. Sadece müzik önemliydi.

Melodi tamamlanınca, Rojer kemanın tekrar sessizleşmesine izin verdi ve notaları yeniden bir araya getirmeye başladı. Başka bir işaret vermedi, ne başıyla ne de yayıyla yardımcılarına işaret verir gibi yaptı, ama yine de Amanvah ve Sikvah tekrardan ona katılıp kelimesiz notaları Rojer'in önceki doğaçlamasına uygun kısık bir sesle söylediler, Rojer de çok geçmeden melodinin zorluğunu ve sesini önceki yüksekliğine ve ötesine taşıdı.

Ah, ciğerlerim, diye içinden geçirdi, kızların seslerinin gücüyle dalgalanan havayı hissederken. Kasık bölgesinde bir sertleşme hissetti ama diğer dikkat dağıtıcı detaylar gibi onu da görmezden geldi. İyi bir performansın böyle bir etkisi olabilirdi. Neyse ki, Jonglörler bol pantolonlar giyerlerdi.

Bu kez melodi tekrar tam anlamıyla kurulduğunda kadınlar şarkı söylemeye başladılar. Kelimeler hâlâ Rojer'in Krasia diliyle ilgili çok sınırlı bilgisini aşıyordu, ama yine de güzellerdi – hüzünlü ama uyarıcı bir tonları vardı. Amanvah ve Sikvah kelimelerin anlamlarını açıklamışlardı, ama Thesa dilini akıcı bir şekilde konuşsalar bile, kadınların bilgisi, müzikle orijinal Krasia dilindeki sözlerin arasında tınlayan sanatı ve ahengi tercüme etmekte yetersizdi.

Bu, Rojer'in açlık duyduğu bir meydan okumaydı. *Kara Ay Şarkısı*'nda bir güç vardı. Kadim bir güç. Her dörtlükten sonra, sözsüz nakaratlar Everam'ın gece onlara güç vermesi için Göklere yakarıyordu. Amanvah ve Sikvah'ın sesleri, birinin nerede başlayıp diğerinin nerede bittiğini anlamayı imkânsız kılarcasına birleşiyordu.

Rojer ilk nakaratı kadınların ona göstermiş olduğu gibi çaldı, ama ikinci dörtlük bitmeden, Rojer yeni bir varyasyona girişerek doğaçlama yaptı. Küçük bir değişiklikti, ama bir şarkıcının uyum sağlaması için zordu. Kadınlarsa hiç zorlanmadan ona ayak uydurup çalış tarzına göre seslerini değiştirdiler. Üçüncü tekrarda Rojer onları biraz daha zorlayıp müziği bir nüveliği bile şaşırtacak şekilde değiştirdi. Ama kadınlar sanki Rojer onları kol kola bir bahçe yolunda gezdiriyormuş gibi yine rahatça eşlik ettiler.

Dördüncü dörtlük yeni ay doğduğunda yeryüzüne üşüşen

iblislerin atası Alagai Ka'dan bahsediyordu. Rojer böyle bir yaratığın gerçekten var olup olmadığını bilmiyordu, ama birkaç gece önceki yeni ayda Leesha ve Jardir'i öldürmeye çalışan iblis prensi yeterince korkunçtu. Müziğin korkutucu bir tonu vardı ve bir sonraki nakarata vardığında, Rojer melodiyi bir kaya iblisini bile uzaklara kaçıracak kadar kulak tırmalayan, uyumsuz bir feryada dönüştürdü.

Ama yine, daha önce hiç prova yapmayan Amanvah ve Sikvah onu rahatlıkla izlediler.

Rojer onları tekrar tekrar test ederek kemanının büyüsünü – eğer bu doğruysa– sonuna kadar kullanıp büyük yemek salonunu kendi gücüyle doldurdu. Genç kadınlar şarkının her anında onunla birlikteydiler, hatta müziği sonlandırmadan önce bitişe yeni bir doğaçlama katarken bile.

Son tını ahşaptan ayrılınca, Rojer yayını tellerden kaldırıp gözlerini açtı. Derin bir uykudan uyanmış gibi gerçekliğe yavaşça odaklandı. Masadaki herkes, Jardir ve Inevera bile, sessiz bir şaşkınlıkla oturmuş ona bakıyorlardı. Rojer biraz daha ileriye baktı ve aşağıdaki masada oturan düzinelerce din adamının yanı sıra yemek odasının zemininde oturan yüzlerce *Sharum*'un da benzer şekilde kendilerinden geçmiş olduklarını gördü.

Sonra, salondaki herkes sanki önceden anlaşmış gibi tezahürat ederek beğenisini dile getirdi. *Sharum*lar hem bağırıyor hem de uluyorlardı, ayaklarını yere o kadar sert bir şekilde vuruyorlardı ki zemin sarsılır gibi oluyordu. Din adamları daha kontrollüydü, ama onlar da gök gürültüsünü andırırcasına alkışlıyorlardı. Sırtına vuran Gared neredeyse Rojer'in nefesini kesecekti, Leesha ise bir zamanlar kalbini durdurabilecek bir şekilde ona gülümsedi. Kızına bariz bir gururla bakan Hasik bile bir yandan alkışlayıp bir yandan ayaklarını yere vuruyordu.

Ancak Jardir ve Inevera hiç tepki göstermediler ve çok geçmeden herkes sessizleşti. Bütün gözler tepki vermesi beklenen Kurtarıcı'nın üzerindeydi. Çölün iblisi usulca gülümsedi ve sonra herkesi şaşırtacak bir şey yaptı: Rojer'i yerlere kadar eğilerek selamladı.

"Everam sana fısıldıyor, Jessum'un oğlu," demesiyle salondan tekrar alkışlar ve kükremeler yükseldi.

Rojer de buna aynı şekilde karşılık vererek önünde duran masanın izin verdiği ölçüde eğildi. "Kızınız ve yeğeninizle evlenmek istiyorum, Ahmann asu Hoshkamin am'Jardir am'Kaji." Leesha şaşkınlıktan nefesini tutarken, Elona sevincini belirten hafif bir ohlama sesi çıkardı.

Jardir başıyla onaylarken sağ eliyle Inevera'ya, sol eliyle Elona'ya işaret etti. "Kadınlarımız gereken ayarlamaları yaparlar..."

Ama Rojer kafasını salladı. "Onlarla *burada* evlenmek istiyorum. *Şimdi*. Kadınların görüşecek hiçbir şeyi yok. Damat hediyeleri istemiyorum, onlara ihtiyacım yok, başlık parası için param da yok."

Jardir Rojer'i süzerken parmaklarını kule gibi birleştirdi, yüzünde usta bir Jonglör'ü bile gururlandıracak kadar anlaşılmaz bir maske vardı. Hasik'e Rojer'i bir böcek gibi ezmesi için emir vermeye yakın olduğu kadar, teklifi kabul etmeye de yakın görünüyordu. Gerçekten de, korumasının eli mızrağına gitmişti.

Ama Rojer'in artık bir izleyici kitlesi vardı ve üstelemekten hiç çekinmedi. "Zaten hiçbir altın ya da mücevher Amanvah ve Sikvah kadar değerli olamaz. Shar'Dama Ka için bunlar değersiz eşyalardan başka bir şey olamaz, değil mi? Bunun yerine ben *Kara Ay Şarkısı*'nı Thesa diline çevirip halkıma çalacağım. Eğer söylediğiniz gibi Sharak Ka yaklaşıyorsa, herkes yeni aydan korkmayı hatırlamalı."

"Kızımı bir şarkı karşılığında sana satacağımı mı sanıyorsun?" dedi Inevera.

Rojer ona doğru eğildi. Bu kadından korkması gerektiğini biliyordu, ama doğruluk ondan yanaydı, sakin sakin gülümsedi. "Özür dilerim, Damajah, ama bu karar size ait değil."

"Doğru," dedi Jardir, Inevera karşılık veremeden. Kadın rahatsızlığını belli etmese de, bakışlarında bir infialden daha ziyade, korku verici soğuk bir hesaplama ifadesi vardı.

Rojer tekrar Jardir'e döndü. "Everam'ın bana fısıldadığını söylediniz. Bunun doğru olup olmadığını bilmiyorum, ama eğer doğruysa, Everam bana az önce sarayınızda gerçek sihir olduğunu söyledi. Muhafazalardan daha eski ve derin bir sihir. Bana kızlarınızla bu sihrin peşinden gidersem, sadece şarkıyla *alagai*'ın hakkından gelmeyi öğrenebileceğimizi söyledi."

"Bana da aynı şeyi söylüyor, Jessum'un oğlu," dedi Jardir. "Kabul ediyorum."

Hasik birkaç dakika öncesine kadar Rojer'in içini ürpertebilecek bir şekilde sevinçle bağırdı. Aşağıdakiler yine alkışlayıp ayaklarını yere vurdular ve masadakiler onu tebrik ettiler.

"Nüve'nin sinsi oğlu seni," dedi Gared, kocaman eliyle Rojer'in omzunu tutup dişlerinin birbirine vurmasına neden olacak şekilde onu sarsarak. Inevera bile sonuçtan memnun görünüyordu, ama Rojer ona yaptığı saygısızlığın kolay kolay unutulmayacağını biliyordu. Keyifsiz görünen tek kişi Elona'ydı, hiç şüphesiz içinden Rojer'in az önce sırtını döndüğü zenginliği hesaplıyor olmalıydı.

Ama Rojer hayatını sürdürebilecek kadar para dışında servetle ilgilenmiyordu, hem Dövmeli Adam'ın ona verdiği yeterince altını vardı. O altın olmasa bile, kemanı karnını doyurmak ve başını sokacak bir yer bulmak konusunda onu hiç hayal kırıklığına uğratmamıştı.

Jardir, Amanvah'a işaret edince kızı bir adım öne çıkıp selam verdi. "Jessum'un oğlu Rojer, Sharak Ka zamanında tekrar doğana kadar Everam'ın masasının ucunda oturan Everam'ın Mızrağı Kaji tarafından belirlenen Evejah kanunları doğrultusunda evlenmek için kendimi sana sunuyorum. Sana itaatkâr ve sadık bir eş olacağıma bütün dürüstlüğüm ve içtenliğimle yemin ederim."

Jardir Rojer'e döndü. "Sözleri tekrarla, Jessum'un oğlu: Ben, Jessum'un oğlu Rojer, her şeyin Yaratıcısı Everam'ın önünde ve Shar'Dama Ka'nın huzurunda, seni evime götürüp adil ve hoşgörülü bir koca olacağıma yemin ederim."

Rojer gömleğinin içine uzanıp madalyonunu avucuna aldı. "Ben, Jessum'un oğlu Rojer her şeyin Yaratıcısı Everam'ın önünde ve Shar'Dama Ka'nın huzurunda, şeni evime götürüp adil ve hoşgörülü bir koca olacağıma yemin ederim."

Bunun üzerine hoşnutsuzluk belirten birkaç mırıldanma oldu. Rojer aralarında yaşlı Damaji Aleverak'ın sesini de duydu, ama Jardir'in bu kıpırdanmayı fark ettiğini gösteren bir belirti yoktu, gerçi Rojer onun bunu fark etmediğini düşünecek kadar aptal değildi. "Kızımı *Jiwah Ka*'n olarak kabul ediyor musun?"

"Ediyorum," dedi Rojer.

Sikvah'la da yeminini tekrarladı ve Amanvah kıza doğru uzanıp siyah peçesini çıkardı. "Hoş geldin, kardeş eşim, sevgili *Jiwah Sen*'im," dedi ve yerine beyaz ipekten bir peçe bağladı.

Hasik mızrağını ve kalkanını eline alıp doğruldu. Bir an için Rojer devasa *dal'Sharum*'un onu öldüreceğini sandı, ama aksine Hasik mızrağını kalkanına vurarak güçlü bir şekilde haykırdı. Bir anda orada bulunan bütün savaşçılar aynı şeyi yaptılar ve salon gürültüyle sarsıldı.

"Böyle bir plan yaptıysan, en azından bir şey söyleyebilirdin, Rojer," dedi Leesha, Abban kafileye giden yolda onlara eşlik ederken.

"Şarkı bitene kadar hiçbir şeye karar vermemiştim," diye karşılık verdi Rojer, "ama vermiş olsam bile, kiminle evlendiğim seni neden ilgilendirsin ki? Birbirimizin konumunda olsaydık bana danışacakmışsın gibi davranmaktan vazgeçelim."

Leesha eteklerini sıkıca yumruklarının arasına aldı. "O genç kadınların beni öldürmeye çalıştıklarını sana hatırlatmama gerek var mı?"

"Evet," diyerek ona katıldı Rojer. "Ama panzehir onu hasta ettiğinde Amanvah'ı iyileştiren sendin, üstelik hem ona hem Sikvah'a sığınabilecekleri bir yer verdin."

"Kendini kandırma," dedi Leesha. "Ne olursa olsun, onlar Inevera'nın yaratıkları."

Rojer omuzlarını silkti. "Olabilir. Şimdilik."

"Gerçekten onları değiştirebileceğini mi sanıyorsun?" diye sordu Leesha.

Rojer omuzlarını silkti. "Peki sen *o adamı* değiştirebileceğini mi sanıyorsun?" Kafilenin yanına vardılar ve eşleriyle birlikte seyahat etmesi için kendisine lüks bir at arabası tahsis edilmiş olan Rojer hemen içeriye girip gözden kayboldu.

"Jessum'un oğlunu hafife almayın," dedi Abban Leesha'ya. "Bugün çok güç kazandı." Elinde büyük bir defterle kafilenin başında duran kadına işaret etti. "İlk eşim, Shamavah. Size Çukur'a kadar eşlik edecek, eşleri ve çocuklarıyla arabaları kullanacak olan *kha'Sharum*ları bizzat kendisi seçti. Hepsi, kadınlar

ya da kocaları, ya ailedir ya da benim için çalışırlar. Size sorun çıkarmazlar."

"Beni endişelendiren konu *kha'Sharum*lar değil," dedi Leesha.

Abban başıyla onayladı. "Bu konuda haklısınız. *Dal'Sharum*lar üzerinde hiçbir yetkim yok. Onlar Kaval'a hesap verirler. Ahmann eğitim subayına sizin onunla evleneceğinizi ve her konuda sizden emir alması gerektiğini söylemiş olsa da, pratikte Amanvah'ı dinleyeceklerini sanıyorum."

"Öyleyse, hepimiz Rojer'in güveninin haklı çıkmasını umalım," dedi Leesha.

"Gittiğinizi görmek beni üzüyor, hanımım," dedi Abban. "Sohbetlerimizi özleyeceğim."

Rojer halinden memnun bir şekilde içini çekerek düğün arabasına bindi. Araba Rizon yapımıydı, üretiminde kaliteli ahşap kullanılmış ve üzeri yaldızlı boyayla boyanmıştı, yolun sarsıntısını hafifletmesi için de arabaya metal bir süspansiyon monte edilmişti. Doğrusu, soylulara yaraşır bir at arabasıydı, hem de zengin soylulara...

Ama Krasialılar değişiklikler yapmışlardı, oturma yerlerini kaldırıp zemini kalın, renkli halılarla kaplamış ve işlemeli ipek yastıklar koymuşlardı. Duvarlar ve tavan koyu kırmızı ve mor kadifelerle kaplıydı, tavana asılı delikli bronz çanaklardan kokulu otlar sarkıyordu. Pencereler camdandı, ama o anda olduğu gibi içeri hava girmesi için aralanabiliyorlardı, yine de mahremiyet sağlamak için perdelerle örtülmüşlerdi. Duvarlara bronz ve cam yağ lambaları asılıydı, bir anahtarı çevirerek hepsini yakıp söndürmek mümkündü.

Rojer sevişmeye bundan daha az uygun genelevler görmüştü.

Görünüşe bakılırsa, vakit kaybetmememi istiyorlar. Buna can attığını o da inkâr edemezdi. Sikvah onunla çoktan birlikte olmuştu, ama evlenene kadar içine boşalmasını yasaklamıştı ve Amanvah hâlâ bakireydi. Ona karşı nazik olması gerekecekti.

Harikalar çantasından kalem defter çıkarıp *Kara Ay Şarkısı* üzerine notlar almaya devam etti. Yeterince iyi okuyabiliyor ve

sakat eliyle yazabiliyordu, ama ne harfler ne de Arrick'in öğrettiği müzik sembolleri ona keman çalmak kadar doğal geliyordu.

Derslerden şikâyet ettiğinde Arrick, "Herkes bir şarkıyı bir kez dinledikten sonra sonsuza kadar çalma yeteneğine sahip değildir," diye onu azarlamış ve tavsiyesini vurgulamak için kulağına küçük bir fiske indirmişti. "Şarkıyı satmak istiyorsan, yazabilmelisin."

Rojer o anda efendisinden nefret etmişti, ama şimdi o ders için ona minnettardı. Melodiyi ve sözlerin temposunu çoktan kâğıda dökmüştü. Anlamını tam olarak çevirmek biraz zaman alacaktı ama Çukur'a dönüş yolculuğu en az iki hafta sürecekti ve bu süre boyunca yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Rojer ipek yastıklardan birini okşarken gülümsedi. *Neredeyse, hiçbir şey.*

Dışarıdan sesler duyunca perdelerin arasından baktı ve Amanvah'la Sikvah'ın, beyazlar içindeki iki *dama*, tuhaf görünen bir *Sharum* ve iki kadınla arabaya doğru yaklaştıklarını gördü.

Rojer görür görmez Jardir'in oğlu Asome ve yeğeni Asukaji'yi tanıdı. Savaşçı, Amanvah'ın koruması Enkido olmalıydı. Savaşçılara özgü standart siyahlar içindeydi, ama el ve ayak bileklerinde kalıcı bir şekilde kaynaklı gibi görünen altın rengi prangalar vardı.

Kadınlara gelince, Rojer onları tanımamıştı. İkisi de siyah cüppeliydi, ama birinin peçesi Sikvah'ınki gibi beyazdı. Diğerininse yüzü açıktı ve bu da evli ya da nişanlı olmadığına işaret ediyordu.

Asome ve Amanvah tartışarak önden ilerliyorlardı. At arabasının önünde durup Rojer'in anlamadığı sert sözler fısıldaştılar. Asome Amanvah'ı omzundan tutup sarstı, yüzü asıktı. Amanvah'ın sözde koruması manzarayı izlemekle yetindi. Düşük rütbeli bir *Sharum* şöyle dursun, herhangi bir Krasialının Kurtarıcı'nın oğluna el kaldırması düşünülemezdi bile.

Rojer içinin ürperdiğini hissetti. Asome'nin onu öldürebileceğini biliyordu. *Dama*ların nasıl dövüştüğünü görmüştü – en kötüsü bile kafasını bir gülle gibi kullanabilirdi. Ama öylece izleyemezdi. Maskara repertuarını gözden geçirip bildiği en korkusuz kişiyi düşündü ve bir pelerin gibi onu kuşandı.

At arabasının kapısını tekmeleyerek açıp herkesi şaşırttı.

"Çek ellerini karımın üzerinden!" dedi Dövmeli Adam'ınki gibi kısık bir hırlamayla. Sağlam elini sallayınca avucunda bir fırlatma bıçağı belirdi.

Asukaji tısladı, üzerine atlamaya hazır görünüyordu ama Asome Amanvah'ı bırakıp eliyle Asukaji'yi engelledi.

"Özür dilerim, Jessum'un oğlu," dedi Asome, ama karşısında eğilmedi. Thesa dilini anlaşılır bir şekilde konuşuyordu, fakat Amanvah'ınki gibi ağır bir aksanı vardı. "Sadece kardeşler arasındaki bir anlaşmazlık. Düğün gününde saygısızlık etmek istemezdim." Ses tonundaki öfkeyi güçlükle gizleyebiliyordu. Daha önce hiç kimse onu bıçakla tehdit etmiş miydi?

At arabasının öteki tarafında beliren Gared, "Tuhaf bir gösterme biçimi," dedi. Koca baltasını gelişigüzel bir şekilde elinde tutuyordu, muhafazalı palası rahatça ulaşabileceği bir yerdeydi. Rojer gözünün ucuyla Wonda'nın elinde yayıyla diğer tarafta belirdiğini gördü. Kadının göz açıp kapayıncaya kadar kısa bir süre içinde okunu kirişe geçirip fırlatabileceğini biliyordu.

Asukaji hemen Wonda'yla Asome'nin arasına girdi. Soğuk bir sakinliği vardı doğrusu. Rojer merakla düşündü: Acaba Wonda, *dama* ona ulaşmadan oku fırlatabilir ve isabet kaydedebilir miydi? Yolculukta onlara eşlik edecek *dal'Sharum*lar etraflarına toplanmış izliyorlardı.

Rojer kafasını eğmekten farksız bir hareketle hafifçe selam verdi ve bıçağını hızla gözden kaybedip boş elini gösterdi. "Düğün günümüzü kutsayıp kız kardeşinle kuzinini bana sunmak için bizzat gelerek beni onurlandırdın, kardeşim."

Amanvah ona uyarırcasına bir bakış attı. Rojer onunla konuşmaktansa her an onu öldürmeyi tercih edebilecek adamlara karşı bu kadar laubali bir üslup benimseyerek sınırı aştığının farkındaydı, ama artık sahne onun kontrolündeydi. Sözlerine dikkat ettiği sürece *dama*lar Kurtarıcı'nın yeni damadına insanların içinde saldırmaya cesaret edemezdi.

"Haklısın," diye ona katıldı Asome, ama ses tonunda ona katıldığını gösteren bir hava yoktu. O da Rojer gibi başını hafifçe eğerek karşılık verdi. Asukaji de aynısını yaptı. "Kutlarım... kardeşim."

Asome, Amanvah'a bakıp Krasia dilinde birkaç kelime ettikten sonra iki *dama* topuklarının üzerinde dönüp uzaklaştı ve herkes rahatladı.

"Ne söyledi?" diye sordu Rojer.

Amanvah tereddüt etse de Rojer dönüp gözlerinin içine bakınca cevap verdi: "'Bunu daha sonra konuşacağız,' dedi."

Rojer önemsiz bir şeymiş gibi kafasını salladı. "Sana eşlik edecek diğer insanları tanıtman hoşuma gider, sevgili eşim."

Amanvah başını eğip diğer kadınların öne çıkmalarını işaret etti. Birincisi beyaz peçeli kadındı. Yakından, Rojer onun genç biri olduğunu görebiliyordu, belki de Sikvah'la yaşıttı.

"Yengem ve kuzinim Ashia," dedi Amanvah, "Damaji Ashan ile Kurtarıcı'nın en büyük kız kardeşi kutsal Imisandre'nin ilk kızları, erkek kardeşim Asome'nin *Jiwah Ka*'sı."

Rojer şaşkınlığını gizlemeye çalışırken kadın eğilerek selam verdi. "Evliliğini kutlarım, Jessum'un oğlu. Sevgili kuzinimin seninle evlendiğini görmek kalbimi sevinçle doldurdu." Ses tonunda Asome'ninkinde olduğu gibi samimiyetsizlik yoktu. Aksine, Rojer'i öpebilecekmiş gibi görünüyordu.

Derken Rojer diğer genç kadına döndü, peçesiz yüzü diğerleriyle aynı yaşta olduğunu gösteriyordu.

"Kuzinim Shanvah," dedi Amanvah. "Kurtarıcı'nın Mızrakları'nın lideri kai'Sharum Shanjat'ın ve babamın ortanca kız kardeşi kutsal Hoshvah'ın ilk kızı."

"Ben de kutlarım, Jessum'un oğlu." Shanvah'ın kusursuz selamı öylesine derindi ki, burnu neredeyse yere değecekti. Rojer böylesine bir güç ve esneklik için her şeyini verebilecek eğitimli dansçılar tanıyordu.

"Dördümüz çocukluğumuzdan beri Dama'ting Sarayı'nda Enkido'nun gözetiminde eğitim aldık," dedi Amanvah, başıyla işaret ederek Sikvah'ı da gruba dahil ederek. "Veda etmek için son ana kadar burada olacaklar, çünkü tekrar bir araya gelmemiz biraz zaman alabilir."

Amanvah işaret ederken Enkido eğilerek Rojer'i selamladı.

Rojer elini uzatırken kendini Krasialılar gibi takdim ederek, "Rojer asu Jessum am'Han am'Köprü," dedi. Savaşçı bir süre

şaşkınlıkla onun eline baktı, sonra uzanıp bileğini kavradı. Parmakları çelik gibiydi. Herhangi bir karşılık vermedi.

"Enkido bir hadımdır, eşim," dedi Amanvah. "Mızrağı yoktur, o nedenle senin yokluğunda bize göz kulak olması için ona güvenebilirsin, ayrıca sırlarımızı ortaya dökecek bir dili de yoktur."

"Ağacını kesmelerine izin mi verdin?!" dedi Gared şaşkınlıkla. Bütün gözler ona dönünce yüzü kızardı.

Enkido hiçbir şey söylemeden ona baktı.

"Enkido sizin barbar dilinizi bilmez," dedi Amanvah, "o nedenle kabalığının farkında değil."

Bunun üzerine Gared daha çok kızardı, baltasını sırtındaki kılıfına koyup selam vererek geri çekildi. "Özür dilerim. Ben... şey..." Dönüp hemen atıyla ilgilenmeye gitti.

Rojer tekrar eğilerek dikkatleri kendi üzerine çekti. "Kurtarıcı'nın kanından bu kadar çok kişinin bizi yolcu etmeye gelmesi beni onurlandırdı. Vedalaşmanıza engel olmak istemem. Lütfen acele etmeyin."

Kadınlar gözleri yaşlı bir şekilde kucaklaşırken Rojer onların yanından uzaklaştı ve iki Ormancı'ya başıyla işaret etti. "Teşekkürler."

"Sadece görevimizi yapıyoruz," dedi Gared. "Dövmeli Adam seni korumamızı söyledi, biz de bunun için uğraşıyoruz."

"Buradan gidiyor olmamıza memnunum," dedi Wonda. "Ne kadar erken yola çıkarsak, o kadar iyi."

"Haklısın," diye ona katıldı Rojer.

At arabasında yalnız kalır kalmaz, "O da neydi?" diye sordu Rojer Amanvah'a.

"İki kardeş arasındaki bir–" diye söze başladı Amanvah.

"Evliliğimize böyle mi başlayacağız, *Jiwah Ka*'m?" diye sözünü kesti Rojer. "Kaçamak yanıtlarla mı?"

Amanvah şaşkınlıkla ona baktı, ama hemen gözlerini yere çevirdi. "Elbette, haklısın, beyim." Hafifçe ürperdi. "Sen ve beraberindekiler Everam'ın Armağanı'ndan ayrılmak için sabırsızlanan yegâne insanlar değilsiniz."

"Kardeşin neden o kadar kızgındı?" diye sordu Rojer.

"Asome annem seninle evlenmemi istediğinde onu reddetmem gerektiğini düşünüyor," dedi Amanvah. "Annemle tartışmış ve... tartışma pek iyi gitmemiş."

"Ailenizin bir köylüyle birleşmesini istemiyor mu?" diye tahminde bulundu Rojer.

Amanvah kafasını iki yana salladı. "Hiç de değil. Senin gücünün farkında ve bununla yapabileceklerine karşı kör değil. Ama babamın birçok *dama'ting* kızı var, Asome bu evlilik için onların daha uygun olduğunu düşünüyor. Ezelden beri bana hep Asukaji'ye verilmesi gereken bir hediye gözüyle bakmıştır, ama tabii babası yaşarken bir erkek kardeşin kız kardeşini biriyle evlendirmek gibi bir hakkı yoktur."

"Neden sen?" diye sordu Rojer.

"Çünkü Asome'nin biricik Asukaji'sine en büyük öz kız kardeşinden daha azı yaraşmaz," dedi Amanvah nefretle. "Âşığına kendisi çocuk veremeyeceği için en yakınını kullanmaya çalışıyor, tıpkı Asukaji'nin Ashia'yı erkek kardeşime teklif etmesi için Ashan Amca'mı ikna ettiği gibi. Beni şimdiye kadar koruyan tek şey beyaz cüppem oldu." Rojer'e baktı. "Beyaz cüppem ve sen."

Rojer midesinin bulandığını hissetti. "Benim geldiğim yerde, ... ücra bir köyde yaşadığı için başka bir seçeneği olmayanlar hariç kimsenin birinci dereceden kuzeniyle evlenmesi uygun görülmez."

Amanvah başıyla onayladı. "Benim halkım da bunu hoş görmez, ama Asome, Shar'Dama Ka ile Damajah'ın oğlu. O ne isterse yapar. Şimdiden Ashia'yı ona bir erkek evlat vermeye zorladı, o ve Asukaji çocuğa kendi çocuklarıymış gibi davranıyorlar."

Ürperen Rojer at arabasının hafifçe sarsıldığını ve nihayet yola çıktıklarını hissedince rahat bir nefes verdi.

"Daha fazla düşünme, beyim," dedi Amanvah, kendisi Rojer'in sağ koluna, Sikvah da sol koluna girerken. "Bu bizim düğün günümüz."

12. BÖLÜM

YÜZ

D.S. 333 YAZ
YENİ AYDAN 28 ŞAFAK ÖNCE

Abban Aynalar Sarayı'ndaki geniş yatağın kaliteli ipek çarşafları üzerinde terlerken nefes nefeseydi. Ahmann'ın Sahibe Leesha'ya ilk kez sahip olduğu, Abban'ın önerisi üzerine Damaji Ichach'ın altından alınan yataktı bu. Bu yatakta gizlice zevke süzülmek, Khanji kabilesinin lideri başını daha rahatsız bir yere koyarken ipeklere izini bırakmak hoşuna gidiyordu.

Shamavah çoktan ayağa kalkıp siyah cüppesini giymeye başlamıştı. "Kalk bakalım, şişko. İstediğini aldın ve vaktimiz dar."

"Su," diye sızlandı Abban doğrulurken. Shamavah masanın üzerindeki soğutuculu gümüş sürahiye gitti. Eline aldığı bardağı doldururken su damlaları tıpkı Abban'ın teninden süzülen ter damlaları gibi metalin üzerinden aşağı aktı.

"Günün birinde kalbin dayanamayacak ve servetinin kontrolü bana geçecek," diye onunla alay etti Shamavah ve kendi susuzluğunu giderdikten sonra bardağı tekrar doldurup ona götürdü.

Diğer eşlerinden biri ona bu şekilde saygısızlık etseydi, Abban kadını bizzat sopalardı, ama Shamavah'a gülümsemekle yetindi. *Jiwah Ka*'sı en güzel eşi olmayabilirdi ve doğurganlığı da uzun yıllar önce sona ermişti, ama Abban'ın sevdiği için birlikte olduğu tek eşi oydu.

"Servetim zaten senin kontrolünde," dedikten sonra bardağı ondan aldı ve eşinin giyinmesine yardım etmesine izin verdi.

"Belki de bu yüzden beni gönderiyorsun," dedi Shamavah.

Abban uzanıp serbest eliyle kadının yüzünü tuttu. Shamavah'ın ona takıldığını biliyordu, yine de buna dayanamadı. "Birbirimizden ayrı kaldığımız her dakikaya lanet edeceğim." Göz kırptı. "Üstelik sen yokken iki kat daha fazla çalışmak zorunda kalacak olmamla ilgisi yok."

Shamavah onun elini öptü. "Üç kat."

Abban başıyla onayladı. "Ama işte tam da bu yüzden Çukur kabilesiyle ilişkimizin başında senden başkasına güvenemem. Faaliyetlerimizi güvence altına alıp o köylüleri kazanmalıyız, bu ilk başta hesap defterinde kırmızı anlamına gelse bile."

"Nie önce beni alsın," dedi Shamavah. "Çukurluların güvenini kazanmak uzun sürmedi, hem de pek ucuza sattılar. Zayıflıklarını uzun süre saklayabilecek kadar güçlü değiller."

Bu bir bakıma doğruydu. Kurtarıcı Çukuru'ndan ilk yola çıktıklarında, Kuzeyliler Abban yanlarına her yaklaştığında sessizleşiyorlardı, esmer tenli kimseye güvenmiyorlardı. Ama Abban her zaman hediyelerle gelirdi. Gerçi hiçbiri bu insanları rahatsız edebilecek türden altın ya da mücevher gibi abartılı şeyler değildi. Hani belki günlerini at arabasının oturağında geçirdiği için sırtı tutulan birine gelişigüzel bir tavırla verilen ipek bir yastık? Yeri geldiği zaman söylenen gönül okşayıcı bir söz? Yemeklerine tat katacak egzotik baharatlar? Kendi halkı hakkında paylaştığı birkaç bilgi?

Kuzeyliler bu tür şeyleri memnuniyetle kabul ediyorlar ve onun dilinde "lütfen" ya da "teşekkür ederim" gibi ifadeleri öğrenmek çok büyük bir başarıymış gibi kendilerini tebrik ediyorlârdı.

İşte böylece, hâlâ temkinli olsalar da, onunla konuşmaya başlamışlar ve giderek rahatlayarak Abban'ın hava durumuyla ilgili bir sohbetin yönünü ekin festivallerine, bayramlara, evlilik geleneklerine ve ahlakla ilgili konulara çevirmesine izin vermişlerdi. Kuzeyliler kendi seslerine bayılıyorlardı.

Ahmann'ın istediği bilgi bu değildi elbette. Kurtarıcı, birliklerin sayısını ve konumunu, askeri ya da sembolik öneme

sahip noktaları ve haritaları bilmek istiyordu. En çok da haritaları istiyordu. Rizonlu Ulaklar Loncası, Krasialıların saldırdığı gün kendi haritalarını yakmışlar ve aptal *Sharum*lar onlara engel olmaya çalışmamışlardı. Dük Edon'un kütüphanesindeki haritalar dükün kendi topraklarını kapsıyordu ama sınırlarının dışındaki toprakların haritaları on senelikti. Kuzeyde, Kurtarıcı Çukuru hızla genişliyordu. Küçük köyler sığınmacı akınıyla gitgide şişiyor ve yeni yerleşim yerleri kuruluyordu, bunların çoğu da Ahmann'ın birliklerini bütün güçleriyle intikal ettirmesi gereken Ulak yollarından çok uzakta kalıyordu.

"Manzara değişiyor," demişti Ahmann. "Bu değişimi anlamadan zafer kazanamayız."

Askeri açıdan mantıklı bir görüştü, ama ne kadar saf olsalar da, Çukurlular bu bilgiyi verecek kadar aptal değillerdi. Ahmann dedikodu ve münakaşalara kafasını çevirse de, Abban bu dedikoduların aslında ne kadar büyük bir güç taşıyabileceğini biliyordu.

Ufak tefek konuşmalardan büyük şeyler çıkabilir, derdi babası Chabin.

Kuzeyliler Aynalar Sarayı'na geldiklerinde Shamavah da aynısını yapmıştı. Abban'ın bütün eşleri ve kızları Thesa dilini biliyordu, ama Shamavah'ın emriyle sadece birkaç kelime biliyormuş gibi yapıp en basit iletişimleri bile öyle karmaşık bir pandomime dönüştürmüşlerdi ki, sürekli yanlarında olmalarına rağmen Çukurlular çok geçmeden onlarla konuşma zahmetine girmemeye başlamışlardı. Sessizce Çukurluların yemeklerini getiriyor, tabaklarını geri götürüyor, çarşaflarını değiştiriyor, su taşıyorlar ve bütün bu işleri görünmezmiş gibi yerine getiriyorlardı.

Haftalar sonra, Kuzeyliler artık aralarındaki ufak tefek ağız dalaşlarını saklamamaya başlamışlardı. Yalnız olduklarını düşündüklerinde bile, genellikle sarayın çok sayıdaki havalandırmalarından birinin yanında duruyorlardı ama Shamavah'ın da sürekli merkezi bacaları "temizlettiği" kadınlar oluyordu. Abban işte onların hazırladığı raporları okuyor ve bu raporlarda Kuzeylilerin tuvalet alışkanlıklarından cinsel ilişkilerine kadar

pek çok detay yer alıyordu. Bazılarını okumaktan diğerlerine kıyasla daha çok zevk alıyordu.

Kuzeylilerin arzuları artık apaçık bir şekilde parşömenlerdeydi. Babası ona, *İnsanların neyi arzuladıklarını bilirsen, onlara her istediğini yaptırabilirsin*, demişti.

Bir merdivenin basamaklarını tırmanır gibi yavaş yavaş ona güven duymalarını sağlamış, sırlarını saklamış ve onlara sağlam nasihatler vermişti. Arada sırada, efendisinin iyiliği için olmayan bir yöntem bile öneriyor gibi görünüyordu. Aslında pazardaki küçük veletlerin bile güvenmeyeceği bir taktikti, ama bu numara Kuzeylilerin üzerinde işe yarıyordu, ne de olsa en iyileri bile pazarlıktan anlamıyordu.

En sevdiği taktik, Inevera hakkında sırlar verip onların güvenini kazanırken, bir yandan da Damajah'ın manipülasyonlarına taş koymaktı.

Inevera bu işte onun parmağı olduğundan şüphelenmeye başlamıştı, ama bir önemi yoktu. Abban, Ahmann da dahil olmak üzere her şeyden habersiz insanları kullanarak açılış hamlelerini o kadar sinsice kurmuştu ki, Inevera'nın ona karşı çıkması imkânsız hale gelmişti. Shar'Dama Ka herkesin içinde Abban'a kötü sözler söylüyor olabilirdi ama başkalarının bunu yapmasına asla göz yummaz, *khaffit*'e zorbalık eden kendi oğulları ve en yakın danışmanları olsa dahi onlara hadlerini bildirirdi.

Ama bu yeterli değildi. Abban kendini koruma imkânlarını artırmazsa, er ya da geç, Inevera ya da diğerlerinden biri onu zehirleyecek ya da uykusunda öldürecekti.

"Yanında olmayacak olmak beni korkutuyor," dedi Shamavah düşüncelerini okumuş gibi. "Aynalar Sarayı'ndan ayrılmak zorunda olduğumuz için senin ve ailemizin geri kalanı için endişeleniyorum."

"Önümüzdeki aylarda sen kendi işlerine odaklan," dedi Abban. "Sen yokken kendimi ve kadınlarımızı koruyabilirim."

"Peki ya oğullarımızı?" diye sordu Shamavah.

Abban aynada sarığını düzeltip deve başlı koltuk değneğine uzanırken derin bir iç çekti. "Onları korumak daha zor olacak," diye itiraf etti. "Ama sorunları teker teker ele alalım. Şimdilik, yetişmen gereken bir kafile var."

Karısını ve Kuzeylileri yolcu ettikten sonra, Abban topallayarak Ahmann'ın sarayına döndü. Dük Edon'un konutu Çöl Mızrağı'nın saraylarının yanında ufacık kalsa da, Everam'ın Armağanı'ndaki en etkileyici ve korunaklı yapıydı. Abban'ın kendisinin bile Krasia'da daha büyük mülkleri vardı, gerçi bunlar fakir bölgelerde yıkılmak üzereymiş gibi görünen depolar kılığındaydı. Bir *khaffit*'in servetini yerel *dama* ve *Sharum*lara ilan etmesi hiç akıllıca değildi.

Şehir ele geçirildiğinde, *Damaji* ve en güçlü *dama* Everam'ın Armağanı'ndaki en görkemli yapıların üzerinde hak talep etmişlerdi ve geriye kalanların en iyilerini de *Sharum*lar alınca, Abban'a şehrin en ücra ve fakir köşesindeki mütevazı bir ev kalmıştı. Bina bütün eşlerini, kızlarını ve hizmetkârlarını doğru düzgün barındıracak kadar bile geniş değildi. Yeni pazardaki çadırı bile daha büyüktü.

Kısa sürede, Abban herkesi Aynalar Sarayı'na taşıyarak sorunu çözmüş ve bakir mahallesindeki bütün arazileri sessizce satın almıştı. Köleler gece gündüz çalışarak çevrede gizlice tünel kazıyorlardı. Tünelleri betonla doldurarak arazisinin dış duvarlarını oluşturacaktı, malzemeler çoktan istiflenmişti. Kimse ne olduğunu anlamadan, onu meraklı gözlerden koruyan duvar dikilmiş olacaktı ve yapıyı görenler bile içindeki ihtişamı belli etmeyen bir beton yığını göreceklerdi.

Ama bir duvar, onu koruyacak savaşçılar olmadan hiçbir şey ifade etmezdi. Abban bir savaşçı değildi, ama onların değerini biliyordu. Birçok kuvvetli *chin* kölesi vardı, ama gerçek *Sharum*larla kıyaslanamazlardı. Hazırlıklı olmazsa, son tuğlayı koyduğu anda *Damaji* yeni sarayını elinden alırdı.

Shar'Dama Ka'nın sarayının koridorları *dama* ve *dama'ting*lerle doluydu, *Sharum*lar bir ileri bir geri yürüyerek her kemerli yolu ve kapıyı gözetleyip koruyorlardı. Siyahlar içindeki *dal'ting*ler tepsiler ve yıkanmış çamaşırlar taşıyarak ortalıkta koşturup duruyordu. Abban gözlerini yerden ayırmayıp topallamasını abartırken koltuk değneği kalın halının üzerinde düzenli bir ritimle tıkırdıyordu.

Her zaman olduğundan zayıf görün, diye öğütlemişti Chabin ve Abban bu dersi aklına iyice kazımıştı. Yıllar önce kırılan sol

bacağı ona hâlâ acı veriyordu, ama belli ettiği kadar değil. Aslında basit bir baston yeterli olurdu, ama koltuk değneği onu daha çaresiz gösteriyordu. Umduğu gibi herkes tiksintisini belli etmemek için ona bakmaktan kaçınıyordu.

Taht odasının dışında duran Hasik, Abban yaklaşırken dik dik baktı. Ahmann'ın en yakınları *khaffit*'ten nefret ediyordu, ama Hasik'in nefreti ve sadistliği Abban'ın tanıdığı herkesten daha güçlüydü. Kurtarıcı Çukuru'ndaki Kuzeyli devlerle güreşebilecek kadar uzun boylu ve kuvvetliydi, Kurtarıcı'nın koruması olduktan sonra da özel olarak *sharusahk* eğitimi almıştı. Acı Hasik'e hiçbir şey ifade etmiyordu ve *kai'Sharum*lar bile onunla yüzleşmekten korkuyorlardı. Çünkü Hasik düşmanlarını yenmekle yetinmezdi. Onları sakat ve utanç içinde bırakırdı.

Birbirlerini Abban'la Ahmann'ın arkadaş oldukları, Hasik'in de Ahmann'ın en büyük rakibi olduğu *sharaj*'dan tanıyorlardı. Şu anda Hasik Ahmann'a fanatik bir adanmışlıkla hizmet ediyordu, ama Abban her fırsatta onun sadece bir koruma olduğuna, kendisinin ise Kurtarıcı'nın sağ kolu olduğuna dikkat çektiği için Hasik'in ona karşı olan nefreti giderek artmıştı.

Abban'a doğrudan karşılık veremeyen Hasik hıncını onun kadınlarından alıyordu, sık sık Kurtarıcı'nın bir işini halletmek için Abban'ın çadırına ya da evine uğruyor ve her defasında ya çok değerli bir eşyayı kırıyor ya da Abban'ın hangi karısı ya da kızı yakınındaysa, ona tecavüz ediyordu.

Aynalar Sarayı'nda, Abban'ın kadınları Hasik'in tehdidinden uzaktaydılar ve bu zevkten mahrum kalan acımasız savaşçının tiksintisi artmıştı. *Khaffit* yaklaşırken burun delikleri bir boğanınki gibi genişledi ve Abban adamın bu kez kendine hâkim olup olamayacağını merak etti.

"Öyle durma, kapıyı aç," diye çıkıştı Abban. "Yoksa Kurtarıcı'ya çağrısına yanıt vermemi geciktirdiğini söylememi mi istersin?"

Hasik nefesini tuttu, kendi dili boğulmasına neden olacakmış gibi görünüyordu. Abban adamın tükürükler saçmasını keyifle izledi, ama en sonunda Hasik kapıyı açtı.

Ahmann Abban'a engel olanları başkalarına ibret olsun diye yeterince cezalandırmıştı, o yüzden Hasik bile onu engellemeye

cesaret edemezdi. Abban yanından geçerken adam bakışlarıyla ondan intikam alacağına yemin ediyordu adeta, ama *khaffit* karşılık olarak gülümsemekle yetindi.

Abban taht odasına topallayarak girerken Ahmann'ın etrafında *Damaji*ler ve çeşitli dalkavuklar vardı, ama Ahmann elini sallayarak onlara çekilmelerini söyledi. "Bizi yalnız bırakın."

Adamların hepsi Abban'a dik dik baktı, ama hiçbiri karşı çıkmaya cesaret edemedi. Ahmann önden yürüyerek daha ufak bir yan odaya girdi. Odada, etrafında yirmi sandalyenin dizili olduğu koyu renk cilalı geniş, oval bir masa vardı ve masanın başında bir taht duruyordu. Tahtın arkasındaysa bütün duvarı kaplayan büyük bir harita asılıydı ve masa taze yiyecek ve içeceklerle doluydu.

"Gitti mi?" diye sordu Ahmann yalnız kaldıklarında.

Abban başıyla onayladı. "Sahibe Leesha, Çukur kabilesi için orada bir ticaret merkezi kurmama izin vermeyi kabul etti. Entegrasyonlarını kolaylaştırmaya yardımı dokunacak ve bize Kuzey'de değerli bağlantılar sağlayacak."

Ahmann başıyla onayladı. "Aferin."

"Sevkiyatlara ve merkezdeki dükkânlara göz kulak olacak adamlara ihtiyacım olacak," dedi Abban. "Eskiden bu tür ağır işler için hizmetkârlarım vardı. *Khaffit*lerdi belki, ama sağlam adamlar olurlardı."

"Artık o tür adamların hepsi *kha'Sharum*," dedi Ahmann.

Abban başını eğdi. "Çıkmazımı anlıyorsun. Hiçbir *dal'Sharum* ne olursa olsun bir *khaffit*'ten emir almaz, ama eğer bu konuda bana hizmet edecek birkaç *kha'Sharum* seçmeme izin verirsen, bu çok işime yarar."

Ahmann gözlerini kıstı. Art niyetsiz bir adamdı ama aptal değildi. "Kaç kişi?"

Abban omuzlarını silkti. "Yüz kişi yeterli olur. Önemsiz bir sayı."

"Hiçbir savaşçı, *kha'Sharum* bile olsa önemsiz değildir, Abban," dedi Ahmann.

Abban başını eğdi. "Onların aile masraflarını kendi bütçemden ödeyeceğim elbette."

Ahmann bir süre düşündükten sonra omuzlarını silkti. "Yüz kişini seç."

Abban koltuk değneğinin izin verdiği kadar eğilerek selam verdi. "Eğitimlerine devam etmeleri için bir eğitim subayına ihtiyacım olacak."

Ahmann kafasını salladı. "İşte bu konuda sana yardımcı olamam, dostum."

Abban gülümsedi. "Üstat Qeran'ı düşünüyordum." Qeran, *sharaj*'da oldukları sırada Abban ve Ahmann'ın eğitim subayıydı. Katı ve geri kafalı bir adamdı, ayrıca *khaffit*lerden oldukça nefret ederdi. Bir tarla iblisi bacağını kötü şekilde ısırınca *dama'ting*ler bacağını kesmek zorunda kalmışlardı. Eğitim subayı iyileşmişti ama gururu eskisi gibi değildi.

Ahmann ona şaşkınlıkla baktı. "Qeran mı? Seni ölüme terk etmediğim için bana vuran mı?"

Abban başını eğdi. "Ta kendisi. Kurtarıcı beni bağışlamaya karar verdiyse ve zamanla işe yaradığımı gördüyse, belki eğitim subayı da görür. Görünüşe bakılırsa, son zamanlarda zor bir dönem geçiriyor. Hâlâ *sharaj*'da eğitim veriyor, ama *nie'Sharum*lar ona eskiden olduğu kadar saygı göstermiyor."

Ahmann homurdandı. "*Nie'Sharum*lar kana bulanana kadar aptallıktan vazgeçmezler, ama yakında herkese yetecek kadar kan dökülecek. Qeran'ın senin için çalışmasını istiyorsan ona sorabilirsin, ama bunu ben emretmeyeceğim."

Abban tekrar başını eğdi. "Çukur kabilesinin hanımına verdiğin sözler planını değiştirecek mi?"

Ahmann kafasını iki yana salladı. "Verdiğim sözler hiçbir şeyi etkilemez. Kuzey halkını Sharak Ka için birleştirmek hâlâ benim görevim. Baharda Lakton'a yürüyeceğiz."

Bunu duyunca Abban dudaklarını büzüştürse de kafasını salladı.

"Sen bunun bir hata olduğunu düşünüyorsun," dedi Ahmann. "Elinde olsa beklememi tercih edersin."

Abban başını eğdi. "Hiç de değil. Şimdiden birliklerini geri çekmeye başladığını duydum."

Ahmann başıyla onayladı. "İblis prensini öldürerek Alagai Ka'yı kızdırdık. Bir sonraki Kara Ay'da Sharak Ka'nın ilk salvo-

larıyla karşı karşıya geleceğiz. Bunu yüreğimde hissedebiliyorum. Hazır olmalıyız."

"Elbette," diye ona katıldı Abban. "*Chin*ler yatıştırıldı, savaşçılarını onların topraklarından çekerken bile çok fazla direniş göstermeyeceklerdir. Kadınları düzgünce örtüye sokuldu, erkek çocukları *Hannu Pash* için alındı ve erkekleri köleleştirildi. Ama erkek çocukların *dal'Sharum* olmak için sınava girmelerine yıllar var ve duyduğum kadarıyla babaları, *chi'Sharum*lar da eğitimlerinde pek gelişme gösteremiyormuş."

Ahmann tek kaşını kaldırarak ona baktı. "*Sharum* çadırlarından çok fazla haber alıyorsun, *khaffit*."

Abban sadece gülümsedi. "Bacağım sakat olabilir, dostum, ama kulaklarım hâlâ keskin."

"*Hannu Pash* için alınan çocuklar ailelerinden ayrıldılar ve eski yaşamlarını unutabilecek kadar küçükler," dedi Ahmann. "Birçoğu düzgün *dal'Sharum*lar olacak ve birkaçı da yeşil topraklarda dinimizi yaymak için kullanabileceğimiz değerli *dama*lar olacak. Ancak babaları çok fazla şey hatırlıyor ve çok az şey öğreniyor. Birçoğu, Sharak Ka'da dövüşmeleri için eğitim vererek onlara sunduğumuz şerefe kalplerini asla açamayacak."

"Önce yeşil topraklardaki kardeşlerine karşı Sharak Sun'da savaşmalarını iste onlardan," dedi Abban. "Bu her erkek için zordur."

"Gündüz Savaşı kehanetlerde öngörüldü zaten," dedi Ahmann. "*Alagai*'a karşı zafer kazanıp dünyayı onların lekelerinden sonsuza kadar kurtaracaksak bu inkâr edilemez."

"Kehanetler belirsizdir, Ahmann, genellikle çok geç olana kadar yanlış anlaşılırlar. Evejah'daki bütün hikâyeler bize böyle söyler." Abban defterini kaldırdı; her biri anlaşılmaz şifrelerden oluşan düzgün, küçük çizgilerle dolu kocaman sayfaları olan ağır bir defterdi. "Kâr marjları daha net konuşur."

"Öyleyse onlardan kör bir alet yaparız," dedi Ahmann. "Düşmanın sapanlarına ve oklarına yem olurlar. Gerçek *Sharum*ların mızrağı olduğu ordum için kalkan görevi görürler."

"Mızraklarının en azından sağlam binekleri olacak," dedi Abban. "Krasia'da hayvan yetiştiriciliğimizle gurur duyuyoruz, ama Everam'ın Armağanı'nın yeşilliklerinde dolaşan yabani at

sürüleri onları gölgede bırakıyor. *Chin*ler onlara vahşi atlar diyorlar. Devasa, güçlü hayvanlar."

Ahmann homurdandı. "Geceleri sağ atlattıklarına göre öyle olmalılar."

"*Dal'Sharum*lar onları yakalayıp ehlileştirmede çok iyi olduklarını kanıtladılar," dedi Abban. "Orduların çok hızlı hareket edecek ve taarruz yolunda karşılarına çok az engel çıkacak."

Ahmann memnuniyetle kafasını salladı. "Bahar bir an önce gelmeli. Bekleyerek geçirdiğimiz her gün düşmanlarımız birliklerini toplamak için zaman kazanıyor."

"Katılıyorum," dedi Abban. "Bu yüzden beklememelisin. İlk kar yere düştüğünde Lakton'a saldır."

Ahmann ona şaşkınlıkla baktı, ama Abban'ın yüzü ifadesizdi. Arkadaşını şaşırtmak hoşuna gidiyordu.

"Ne zamandan beri korkak Abban saldırı önerisinde bulunuyor?" diye sordu Ahmann.

Abban hesap defterini havaya kaldırdı. "Kârlı olduğunda."

Ahmann uzunca bir süre ona baktı, sonra gidip kendisine bir kadeh nektar doldurup tahtına oturdu. Abban'a da oturmasını işaret etti. "Pekâlâ. Bana kârlı kehanetinden bahset. İlk karın ne zaman düşeceğini nereden bileceğim? Şimdi de geleceği gören bir *dama'ting* mi oldun?"

Abban gülümseyerek bir kadeh alıp masaya oturdu ve hesap defterini açtı. "İlk kar Thesa takviminde bir olay değil, belirli bir tarih. Sonbahar ekinoksundan otuz gün sonra. Lakton'da önemli bir gün, çünkü küçük köylerin Lakton düküne ekin öşürlerini ödeme zamanı."

"Ve sen de onu çalmamızı istiyorsun," diye tahminde bulundu Ahmann.

"Mızraklar karnı aç olan adamlar tarafından taşındıklarında işe yaramazlar, Ahmann," dedi Abban. "Geçen kış ordun neredeyse açlıktan ölecekti, özellikle de o aptal *dama* tahıl ambarlarını ateşe verdikten sonra. Bir daha böyle bir olayı kaldıramayız."

"Katılıyorum," dedi Ahmann, "ama artık Kuzey'deki en geniş tarım arazisini kontrol ediyoruz. Daha fazlasına neden ihtiyacımız olsun ki?"

"Doğru, en geniş tarım arazisi bizim kontrolümüz altında,"

dedi Abban, "ama ordun da büyüdü. Artık sayıları binleri bulan *chi'Sharum*ların yanı sıra, barındırıp beslemen gereken ve nüfusu sürekli artan bir halkın var. Dahası, Lakton'un kış stokunu elinden almalısın. Şehir çok büyük bir su kütlesinin üzerine kurulu, merkezinden kıyılarını görmenin mümkün olmadığı söyleniyor."

"Bana imkânsız geliyor," dedi Ahmann duvardaki büyük haritaya işaret ederek, "ama Kuzeyliler de aynı fikirde."

"Akrep yayları ya da okları kıyıdan şehre ulaşmazmış," dedi Abban. "Gemilerini erzaklarla dolu bir şekilde şehre götürürlerse, onları yerlerinden etmen bir sene, hatta daha uzun bile sürebilir."

Ahmann parmak uçlarını kule yapacak şekilde birleştirdi. "Ne öneriyorsun?"

Abban yavaşça kalkıp deve başlı koltuk değneğinden destek alarak duvardaki büyük haritaya doğru gitti. Ahmann dönüp merakla *khaffit*'e baktı.

"Everam'ın Armağanı gibi, Lakton'un aynı isimde bir şehir merkezi var." Değneğinin ucuyla büyük göle ve şehrin batı kıyısına yakın bir bölgesine işaret etti. "Ve düklükte düzinelerce küçük köy bulunuyor." Değneğinin ucunu daha büyük bir arazi parçasının etrafında dairesel bir şekilde hareket ettirdi. "Bu köylerin toprakları Everam'ın Armağanı kadar bereketli, hasatları onunkiler kadar harika ve hiçbirinde asker bulunmuyor."

"Öyleyse neden küçük köyleri topraklarımıza katıp işi bitirmiyoruz?" dedi Ahmann.

Abban kafasını iki yana sallayıp değneğiyle tekrar bölgeyi gösterdi. "Arazi rahatça fethedilemeyecek kadar geniş. Yeterli adamın yok, ayrıca köy sakinleri ordunu ufukta görür görmez tarlaları yakmasa dahi, onların ekiminden sen sorumlu olacaksın. Birçoğu parmaklarının arasından kurtulup şehre koşacaktır, böylece tersane müdürlerinin depoları başka yerlere taşımak ve şehri sıkı sıkı kilit altına almak için yeterli zamanları olacak.

"İlk karın düşmesini bekleyip şuraya saldırmak en iyisi." Gölün batı kıyısındaki büyük bir köye işaret etti. "Rıhtımkent. *Chin*ler öşürlerini buraya getiriyor, tersane müdürleri sayım yaptıktan sonra da ekinler gemilere yüklenerek göldeki şehre

gönderiliyor. Tersane müdürlerinin bütün gemileri, ambarlarını doldurmayı bekler halde ya rıhtımda ya da demir atmış olacak.

"Rıhtımkent çok iyi korunmuyor, üstelik mevsim ilerlemişken birdenbire saldırıya uğramayı beklemiyor olacaklar. Ama ordun vahşi atların üzerinde çok hızlı hareket ediyor olacak. Seçkin bir birlik, bütün hasadı, Lakton rıhtımının büyük bir bölümünü ve donanmasının yarısını ele geçirebilir. Şaşkınlık geçince küçük köyleri ezmeleri için acımasız savaşçılarını yollarsın. Önce göl kıyısındakilere odaklanıp güvenli limanları ellerinden alınırsa, Laktonlular doğru düzgün erzakları olmadan kış boyunca adalarında mahsur kalırlar. Bahar geldiğinde fazla karşı koymadan teslim olurlar, olmazlarsa da şehri ele geçirecek *Sharum*larla dolduracağın kendine ait gemilerin olacak."

Ahmann uzunca bir süre kaşlarını çatarak haritaya baktı. "Bunu düşüneceğim."

Inevera'nın zarlarına danışacağını söylemek istiyorsun, sanırım, diye içinden geçirdi Abban, ama bunu dile getirmeyecek kadar akıllıydı. Böylesine riskli bir işe girişmeden önce *hora*'ya danışmak iyi olabilirdi.

Ahmann'ın buyruğu elinde, Abban topallayarak eğitim alanına girip Kaji'sharaj'a doğru ilerledi.

Küçükken birlikte eğitim aldıkları Jurim onu hemen fark etti. Abban Labirent'in duvarından düşüp bacağını kırınca Jurim gülmüş ve Eğitim Subayı Qeran tarafından o da ceza olarak duvardan aşağı atılmıştı. Ama Abban sonsuza kadar sakat kalırken, Jurim kendini toparlamış ve unutmamıştı.

Savaşçı, Kaji çadırının yanında diğerleriyle *couzi* içip Sharak oynayarak rahatça vakit geçiriyordu. Abban, oyuna Succour demelerine ve farklı kurallarla oynamalarına rağmen, bunun yeşil topraklıların, yani Kuzeylilerin de çok iyi oynadığı bir oyun olduğunu öğrenince şaşırmıştı. *Sharum*lardan biri zarları kupanın içinde sallayıp attı ve diğerleri suratlarını asarken zafer kazanmışçasına kükredi.

"Burada erkeklerin arasında ne arıyorsun, *khaffit*?" diye bağırdı Jurim. Diğer savaşçılar bunun üzerine kafalarını kaldırıp

baktılar. Kendi oğulları Fahki ve Shusten'i görünce Abban'ın yüreği sızladı.

Jurim sırtının daha bir hafta önce kırbaçlandığına dair hiçbir belirti göstermeden ayağa kalktı. Her zaman hızlı iyileşen biri olmuştu, geceleri iblis sihri özümsemeye başlamadan önce bile.

Savaşçı meydan okurcasına yaklaştı. Abban kısa boylu değildi, ama Jurim ondan daha uzun boylu ve incecikti, üstelik şişman Abban ağırlığı yüzünden çökmüş bir şekilde koltuk değneğinden destek almak zorunda kalıyordu.

Jurim –Ahmann görünürlerde olmasa bile– Abban'a elini sürmeye cesaret edemezdi, ama Hasik gibi o da eski sınıf arkadaşını incitmek ve küçük düşürmek için hiçbir fırsatı kaçırmıyordu. Hasik hıncını Abban'ın kadınlarından çıkarırken, Jurim ve Shanjat oğullarını hedef alıyorlardı. Ne de olsa, yaşlı adamlar Shar'Dama Ka'nın savaşçılarının en meşhur –ve ölümcül– birimi olan Kurtarıcı'nın Mızrakları birliğine bağlılardı, dövüştükçe tecrübe kazanıyor ve her gece özümsedikleri sihirle genç ve güçlü kalıyorlardı. Fahki ve Shusten onlara tapıyordu.

Genç adamlar Jurim'i izlediler, ama gözlerindeki belli belirsiz tanıma ifadesi haricinde Abban'ı açıkça selamlamadılar. Gerçekten de babaları haricinde neresi olursa bakmaya razılarmış gibi, ya yere, ya birbirlerine ya da uzaklara bakıyorlardı. İnsanın babasının adının kendi adından daha önemli olduğu bir kültürde, bundan daha büyük bir hakaret olamazdı.

"Oğulların çok iyi savaşçılar oldular," diye tebrik etti Jurim. "Önceleri, bir *khaffit*'in soyundan gelenlerden bekleneceği gibi çok yumuşaklardı..." Bunu duyan Fahki yere tükürdü. "Ama onları korumam altına aldım ve içlerinde çeliği buldum." Jurim sırıttı. "Annelerine çekmiş olmalılar."

Bunun üzerine bütün savaşçılar kahkaha attılar. Abban ise koltuk değneğinin fildişi sapını elinin acımasına neden olacak kadar sıkıca tuttu. Değneğinin gizli bıçağı zehirliydi ve darbenin geldiğini fark etmesine fırsat tanımadan onu Jurim'in ayağına saplayabilirdi. Fakat bu oğullarının gözünde Abban'a bir anlık saygı kazandıracak olsa da, kısa süreli olurdu. Ne de olsa, zehir korkakların silahıydı ve her ne sebepten olursa olsun bir *khaffit*'in *Sharum*lara el kaldırmasının cezası ölümdü. Kurtarı-

cı'nın gözde danışmanı olmak yerine sıradan biri olsaydı, sadece saygısızca konuştuğu için göğsüne mızrak yemesi işten bile sayılmazdı.

Fahki ve Shusten tiksintilerini gizlemeden ona dik dik baktılar. Abban saldırırsa hiç tereddüt etmeden onu en yakın *dama*'ya teslim ederler ve olay Ahmann'ın kulağına gitmeden cezası kesilirdi.

Abban yüzünün ifadesiz kalmasına özen gösterip kendisini eğilerek selam vermeye zorladı ve bu sırada Kurtarıcı'nın mührünü taşıyan parşömeni yukarı kaldırdı. Birçok savaşçı gibi, Jurim de okuma-yazma bilmezdi, ama tacı ve mızrağı çok iyi tanıyordu. "Shar'Dama Ka'nın işi için buradayım."

Jurim kaşlarını çattı. "Savaşçıların arazisini kirletmeni gerektirecek kadar önemli olan bu iş de neymiş?"

Abban doğruldu. "Bu seni ilgilendirmez. Beni Eğitim Subayı Qeran'a götür ve çabuk ol."

Shusten dişlerini gösterdi. "Bize karşı bu tonu takınmasan iyi edersin, *khaffit*!"

Abban ona buz gibi bir bakışla karşılık verdi. "Annenin sertliğini almış olabilirsin, evlat, ama Shar'Dama Ka'nın iradesini geciktirdiğine göre, aklını ondan almadığın çok açık. Git kendine yapacak işe yarar bir şey bul, yoksa Kurtarıcı'yla bir sonraki görüşmemde ona talim yapması gereken *Sharum*larının günlerini nasıl *couzi* içip Sharak oynayarak geçirdiklerinden bahsederim."

Bunun üzerine rengi solan çocuklar birbirlerine baktıktan sonra telaşla uzaklaştılar. Abban donuk bir memnuniyet hissetti, ama bu memnuniyet kalbine saplanıp dönen bıçağın acısını dindirmedi. Abban diğer adamların sakat bacağı ve korkak yüreği yüzünden ona pis pis bakmalarına alışıktı. Ama öz çocuklarının saygı göstermediği bir erkek gerçek bir erkek sayılmazdı.

Yakında, diye içinden geçirdi. *Az kaldı.*

*Sharum*ların çoğu Evejah'ın yasaklarına uymayıp geceleri cesaret bulmak, gündüzleri de geceyi unutmak için *couzi* içerlerdi. Ama pek azı yanlarından bir *dama* geçtiğinde hazır olda duramayacak kadar sarhoş olurdu.

Qeran bu denli sarhoş olanlardandı. Eğitim subayı sırtını

çadırın ana direğine yaslamış, lekeli bir yastığın üzerinde oturuyordu, siyah cüppesi ıslaktı ve kusmuk kokuyordu. Yanında muhafazalı güzel bir mızrak duruyordu, kullandığı özel bir bağlantı parçası silahı koltuk değneği olarak kullanmasına imkân tanıyordu. Sol bacağı dizinin hemen altında bitiyordu, pantolonunun paçası geriye katlanmıştı. Kesik bacağının ucuna basit tahta bir bacak bağlıydı.

Abban içeri girerken Qeran *khaffit*'e ters ters baktı, küçük gözleri nefret doluydu. "Böbürlenmeye mi geldin, *khaffit*? Artık neredeyse senin kadar işe yaramazım, ama en azından Cennet'teki yerimi garantiledim."

Abban çadırın kanadını kapatıp onunla yalnız kaldı. Sonra Qeran'ın ayaklarının dibine tükürdü.

"Ben işe yaramaz değilim, Eğitim Subayı. Her gün efendimize hizmet ediyorum ve içip içip kendi sidiğimde oturmak şöyle dursun, bir kez bile bir kadın gibi kaderime sızlanmadım. Everam sana kuvvetli bir vücut bahşetmiş, ama gördüğüm kadarıyla o vücut olmadan kalbin zayıf kalıyor."

Qeran'ın yüzü öfkeyle buruştu ve Abban'ın kalbine saplamayı istiyormuş gibi mızrağına uzanıp ayağa kalkmaya çalıştı. Ama tahta bacağına henüz alışamamıştı ve *couzi* yüzünden yalpalıyordu. Tökezlemesi, Abban'ın koltuk değneğiyle tahta bacağına vurup onun ayağını yerden kesmesi için yeterliydi. Qeran düşerken, Abban tekrar vurup eğitim subayının mızrağını elinden düşürdü.

Bu sırada Abban'ın gizli bıçağı da küçük bir tıkırtıyla yerinden çıktı. *Khaffit* silahını adamın iki gözünün arasına doğru tutuyordu.

"Zamanında çok fazla iblis öldürdün, Eğitim Subayı," dedi Abban, "ama *sharaj*'dan utanç içinde uzaklaştırdığın sakat *khaffit* tarafından kendi pisliğinde öldürülürsen Cennet'teki yerin hâlâ garanti olacak mı?"

Qeran uzunca bir süre hareketsiz kaldı, burnunun ucunda dolaşan bıçağı izlerken gözleri neredeyse şaşı bakıyordu. "Ne istiyorsun?" dedi en sonunda.

Abban gülümseyip geri çekildi ve eğilerek selam verirken destek alabilmek için bıçağını koltuk değneğinin içine çekti.

Renkli yeleğinden üzerinde Kurtarıcı'nın mührünün olduğu bir parşömen çıkardı. "Seni tekrar yüce bir insan yapmayı elbette."

Abban ve Qeran Kaji *khaffit'sharaj*'ına doğru topallarken talim alanında dikkatleri üzerlerine çektiler. *Jiwah'Sharum*lardan biri eğitim subayını soyup temiz suyla yıkadıktan sonra ona temiz siyahlar giydirmişti. Günün parlak ışığına bakarken gözlerini kısmasından, Abban subayın başının *couzi* yüzünden zonkladığını biliyordu, ama Qeran yine de biraz kendine gelmişti ve rahatsızlığını belli etmiyordu. Yürürken sırtı dümdüz ve başı dikti. Geleneklere uygun olarak, Abban onun bir adım gerisinden yürüyordu, ama istese Qeran'ın onurlu bir şekilde yürümek için attığı ağır adımları rahatlıkla geçebilirdi.

Derken, taba rengi cüppeler giymiş *kha'Sharum*ların eğitildiği bölüme vardılar – sadece Kaji kabilesinde binlercesi vardı. Çoğu Abban'ın bir ömür kadar geride kalmış gibi gelen eski günlerinden hatırladığı mızrak ve kalkan tutuşu tekniklerini çalışıyordu, aynı anda dönüp mızraklarını savururken kalkanları üst üste biniyordu. Daha küçük bir grupsa biraz daha ileri teknikleri çalışıyordu.

Qeran tükürdü. "Bu adamların çoğu hâlâ *bido*lu olmalı ya da su taşıyıp kalkan parlatmalı."

Bir avuç genç *Sharum* safların arasında dolaşıyordu. Siyahlar giymişlerdi, ama boyunlarına gevşek bir şekilde bağlı olan taba rengi peçeleri, onların *khaffit*lere talim yaptıran eğitim subayları olduklarına işaret ediyordu.

"Yavru köpekler," diye alay etti Qeran, "kırmızı peçeyi kazanmak umuduyla *khaffit*lerle dişlerini keskinleştiriyorlar."

Genç eğitim subaylarından biri onları görünce yanlarına yaklaştı ve Qeran'ın kırmızı peçesini fark edene kadar temkinli bir küçümsemeyle onları süzdü. Eğitim subayının yüzüne bakarken kim olduğunu anlayınca gözleri aydınlandı. Qeran, Kurtarıcı'nın Mızrakları birliğine mensuptu ve ünü iyi bilinirdi. Shar'Dama Ka'yı o ve Eğitim Subayı Kaval eğitmişlerdi.

Genç eğitim subayı Abban'ı tamamen görmezden gelip eğilerek selam verdi. "Adım Hamash asu Gimas am'Tesan am'Kaji."

Qeran adamın selamına başını hafifçe eğerek karşılık verdi. "Babanı eğitmiştim. Gimas sıkı bir savaşçıydı. Labirent'te öldü."

Hamash bu kez daha fazla eğilerek selam verdi. "Seni *khaffit'sharaj*'a getiren ne, onurlu eğitim subayı?"

Abban öne çıkıp fermanını uzattı. Eğitim subayları, *kai'Sharum*lar gibi okuma-yazma ve muhafaza yapımı gibi alanlarda özel eğitim alırlardı, ama fermana bakarken kaşlarının çatılmasına bakılırsa, Hamash bu derslerde başarısız olmuştu.

Abban başarısızlığın üzerinde durmadı. Sonuçta bu durum onun avantajınaydı. "Kurtarıcı en iyi *kha'Sharum*larından onunu istiyor. Onları ben seçeceğim."

"Sen, bir *khaffit*, savaşçı mı seçeceksin?" dedi Hamash ve gözlerini Qeran'a çevirdi.

Abban gülümsedi. "Başka kim seçecek? Ne de olsa, onlar *khaffit* savaşçılar."

"Yine de, savaşçılar," diye kükredi genç eğitim subayı.

"Onların savaşmaya elverişli olup olmadığına Eğitim Subayı Qeran bakacak," dedi Abban. "Bense akıllarının başlarında olup olmadığına bakacağım."

"Sadece on kişi mi?" diye sordu Qeran, Hamash'ın duyamayacağı kadar kısık bir sesle. "Bana Shar'Dama Ka'nın yüz kişi istediğini söylemiştin."

"Kurtarıcı'nın bir kabilesi yok, Eğitim Subayı," dedi Abban. "Her kabileden on kişi seçeceğiz."

"Bu yüz kişiden fazla olur," dedi Qeran. Krasia'da on iki kabile vardı.

Bir Sharum *için zeki*, diye içinden geçirdi Abban. "Senin talim yöntemlerini çok iyi hatırlıyorum, Eğitim Subayı. İşin bittiğinde bu zorlu idmanları atlatamamış ya da savaşmaya elverişli olmayanlar olacak." Koltuk değneğiyle imalı bir şekilde kendi bacağını gösterdi. "Yüz yirmi kişiyle başlayacağız, sen de böylece başarısız bulduklarını öldürebilecek ya da atabileceksin."

Qeran homurdandı ve bir süredir sohbeti izlemekte olan Hamash onunla göz göze geldi. Dudakları tiksintiyle hafifçe kıvrıldı. "Sakat bir eğitim subayı bile bir *khaffit*'in onunla böylesine cüretkâr bir şekilde konuşmasına izin vermemeli."

Qeran sakin bakışlarından niyetini belli etmeden mızrağı-

nın sapını yukarı doğru savurup Hamash'ın bacaklarının arasına vurdu. Genç eğitim subayı iki büklüm olurken Qeran silahını çevirip bu sefer çocuğun başının yan tarafına sertçe indirerek onu yere serdi.

Hamash hemen yan tarafa doğru yuvarlanıp uzaklaştı, ama Qeran bu hareketi bekliyordu, mızrağının metal kıçını çocuğun yuvarlandığı yere doğru indirdi. Hamash'ın yanağı yarıldı ve birkaç dişi parçalandı. Öksürürken ağzından kan ve diş parçaları fışkırtarak ayağa kalkmaya çalıştı, ama dayak burada bitmedi. Üstünlük Qeran'daydı ve yaşlı adam tekrar tekrar vurdu. Darbelerin çoğu acı vericiydi ama kalıcı hasar bırakmak amacı taşımıyordu, yine de genç eğitim subayı direnmeye devam edince, Qeran'ın mızrağının kıçı çocuğun sağ kolunu dirseğinden kırarken sert bir çıtırtı duyuldu. Hamash acıyla inledi.

"Acıyı kabullen ve sessiz ol, aptal!" diye atıldı Qeran. "Adamların izliyor." Gerçekten de, idmanlarına ara veren eğitim subayları ve *kha'Sharum*lar ağızları açık bir şekilde onları izliyordu.

Qeran dönüp diğer eğitim subaylarına baktı. "Adamlarınız üzerlerinde sadece *bido*ları kalacak şekilde soyunsun ve inceleme için sıraya girsin!" diye kükreyince, herkes emri Kurtarıcı'nın ta kendisi vermiş gibi telaşla koşuşturmaya başladı. Dakikalar içinde mızrakları ve kalkanları düzgünce istiflenmiş, cüppeleri katlanmıştı ve adamlar taba rengi *bido*ları dışında çıplak bir şekilde hazır olda bekliyorlardı.

Qeran mızrağının kıçını yerde acıyla kıvranan Hamash'a tekrar indirdi. "Ayağa kalk ve beni dinle. Taba rengi peçen bende. Geride kalır ya da bana tekrar saygısızlık edersen, siyahlarını da alırım."

Yüzü solgun ve kan içindeki Hamash ayağa kalkmakta zorlanırken Abban gülümsememek için kendini zor tuttu. Eğitim subayını iyi seçmişti.

Onlar ilk birliğe doğru topallayarak ilerlerken, solgun ve sersemlemiş görünen, yüzünden kan akan Hamash onları yalpalayarak takip etti. Taba rengi peçesi olan başka bir eğitim subayı karşılarında hazır olda bekliyordu. Qeran'ı selamlarken o kadar çok eğildi ki, sakalı neredeyse yere değecekti.

Savaşçıların oluşturduğu sıra boyunca ilerlediler. Qeran her

adamı öne çağırdı ve her birine açık artırma tahtasının üzerindeki köleler gibi davrandı.

"Güçsüz," dedi Qeran birincisine kolunu çimdikleyerek, "ama birkaç ay yulaf lapası yer ve şehir surlarının etrafında koşarak taş taşırsa düzelir. İlk *sharukin*'i göster." Adam terlemeye başladı, ama söyleneni yapıp ilk hareket dizisini yavaşça gösterdi.

Qeran tozun içine tükürdü. "Bir *khaffit* için bile acınası."

"Kurtarıcı'nın *sharak* çağrısına yanıt vermeden önce ne iş yapıyordun?" diye sordu Abban adama defterini çıkarırken.

"Lamba yapardım," dedi adam.

Abban homurdandı. "Usta mıydın yoksa çırak mı?"

"Ustaydım," dedi adam. "İşyeri babama aitti, ama beni oğullarımı eğitmekle görevlendirdi."

"Ne fark eder?" diye sordu Qeran, ama Abban ona aldırmayıp birkaç soru daha sorduktan sonra sıradaki diğer adama geçti. Bu seferki o kadar zayıftı ki, *bido*'suyla dururken kemikleri sayılıyordu. Gelip karşısında durdukları sırada gözlerini kıstı.

Abban üç parmağını kaldırdı. "Kaç tane var?"

Adam gözlerini biraz daha kıstı. "İki." Sesi pek emin çıkmamıştı.

Abban birkaç adım geri çekilince adam gözlerini kısmayı bıraktı. "Üç," dedi bu sefer kendinden daha emin bir şekilde.

Qeran şöyle bir ittirince zayıf adam sırtüstü yere kapaklandı.

"Ayağa kalk, köpek!" diye bağıran taba rengi peçeli eğitim subaylarından biri mızrağının kıçıyla onu dürttü ve adam hemen sıradaki yerine döndü.

"Bu Kurtarıcı'nın seçkin askerlerinin arasında olmak bir yana, buraya bile ait değil," dedi Qeran.

Abban yine ona aldırmayıp adama döndü. "Okuma-yazma biliyor musun? Boncuklarla toplama yapabiliyor musun?"

Adam kafasını salladı. "Gözlüğüm olduğunda yapabiliyorum."

Bu şekilde devam ettiler. Qeran adamları çimdikleyip dürterken, Abban onları sorguladı. Bazılarına diğerlerinden ayrı durmaları emredildi. Bu, Abban ve Qeran'ın içinden seçim yapabilecekleri potansiyel adaylardan oluşan bir gruptu.

Derken, diğerlerinden otuz santimetre daha uzun olan bir adamın yanına ulaştılar, göğsü geniş ve kolları kaslıydı. Abban gülümsedi.

"Onu istemezsin," dedi eğitim subaylarından biri. "Bir deve sürüsü kadar güçlü, ama ne işaret borularını ne de başka bir şeyi duyuyor."

"Sana fikrini sormadım," dedi Abban. "Bunu hatırlıyorum. Kurtarıcı'nın çağrısına ilk yanıt verenlerdendi. Adı ne?"

Eğitim subayı omuzlarını silkti. "Kimse bilmiyor. Ona Kulaksız diyoruz."

Abban birkaç keskin el hareketi yapınca dev adam diğer potansiyel adamlarla birlikte durmak için sıradan ayrıldı.

Şehirde binden fazla Kaji *kha'Sharum* vardı. *Dama*lar minarelerden sokağa çıkma yasağını duyurduğunda, yarısını bile görmemişlerdi. İlerledikçe potansiyel adayların bazılarını elemişlerdi, ama hâlâ elliden fazla adam onları izliyordu. Abban ve Qeran onları çadıra götürüp grup önce yirmi kişiye, sonra on kişiye ve sonra sağır ve dilsiz dev de dahil olmak üzere dört kişiye inene kadar hepsini sınavdan geçirip sorguladı.

Qeran dev adama karşı çıktı. "Boruları duyamayan bir savaşçı bize engel olur."

"*Alagai sharak*'ta, olabilir," diye ona katıldı Abban, "ama *dama'ting*lerin dilsiz hadımları gibi, kulak misafiri olmaması gereken hiçbir şeyi duymayan bir adam işime yarayabilir."

Ertesi gün geri döndüler ve güneş batana kadar her dakikayı soruşturma yapıp inceleyerek, sorgulayarak ve memnun olana kadar tartışarak geçirdiler. Qeran altı kez Abban'ı herhangi bir adam hakkındaki kararını hiçe sayarsa bu işi bırakmakla tehdit etti.

"Git öyleyse," dedi Abban, Kumtaşı'ndan gelme bir oyuk köpeği olan yedinci adam hakkında tartıştıkları sırada. Bu güçlü bir adamdı ama aptal aptal bakıyor ve parmaklarını bile sayamıyordu. "Ben aptal asker istemiyorum." Güçlü adam Abban'a dik dik baktı, ama Kulaksız arkasında kule gibi yükseldiği için sesini çıkarmamaya karar verdi.

Qeran da ona dik dik baktı, ama Abban buna pabuç bırakmayıp eğitim subayına aynı ifadeyle karşılık verdi. En sonunda

Qeran omuzlarını silkti. "Çocukken bu kadar kararlı olabilseydin senden sağlam bir erkek çıkarabilirdim."

Abban gülümseyip hafifçe başını eğdi. "Ben her zaman kararlıydım, Qeran. Ama savaşmak için değil."

On yeni adamına göz gezdirirken, "Keskin bir gözün var," dedi Qeran en sonunda istemeye istemeye. "Bu adamları savaşçılara dönüştürebilirim."

"Güzel," dedi Abban. "Yarın Majah *khaffit'sharaj*'ına gidip tekrar başlayacağız."

Majah ve Mehnding kabilesine mensup savaşçıları muayene etmeleri birer günlerini aldı. Sonra daha hızlı ilerlediler, talim alanındaki çadırlar sırasında ilerledikçe kabilelerin nüfusu azalıyordu. En küçüğü sadece üç düzine yetişkin *dal'Sharum*'un ve yaklaşık yüz *kha'Sharum*'un bulunduğu Sharach kabilesiydi.

"Kaji'de yüzlerce daha iyi adamı eledik," dedi Qeran, Sharachların en iyilerini seçtikten sonra. Ahmann kabileleri birleştirmeden önce eğitim alan eski savaşçıların birçoğu gibi Qeran da kendi adamlarına son derece sadıktı ve seçtikleri adamların çoğunun kendi kanından gelmesini tercih ederdi.

Abban başıyla onayladı. "Ama Sharachlar *alagai* yakalama çubuğunun ustasıdır." Gerçekten de Sharach savaşçılarının özel silahlarıyla talim yapmalarını izlemişlerdi. İçi boş olan uzun mızraklarının kıçında, bir iblisin ya da insanın boynuna dolayabilecekleri çelik örgüler bulunuyordu. Orta parçanın hemen yakınında bulunan bir kaldıraç da, bu çelik örgüyü hızlı bir şekilde genişletip daraltabiliyordu. Ayrıca silahtan en iyi şekilde yararlanıp kurbanı kontrol altında tutmak için kullanılan birtakım özel *sharusahk* hareketleri vardı.

"Silahın nasıl kullanılacağını ben de yeterince öğretebilirim," dedi Qeran.

"Yeterince yeterli değil, Eğitim Subayı," dedi Abban.

Qeran dişlerini gösterdi. "Kurtarıcı'ya nasıl dövüşeceğini ben öğrettim. Bu yeterince iyi değil mi?"

Abban etkilenmemiş görünüyordu. "Ona çok şey öğrettiğin doğru, ama *dama*lar daha fazlasını öğretti. Ona gerçek ustalığı kazandıran da işte bu ikisinin iç içe geçmesi oldu. Ahmann artık

bütün kabilelerin *sharukin*'ini çalışıyor ve sen de öyle yapacaksın. Bu adamları eğiteceksin, ama aynı zamanda onların bildiği her şeyi sen de öğreneceksin. Nanji mızrağı ve zincirini. Krevakh merdiven tekniklerini. Her şeyi. Eğer bu görevin üstesinden gelemeyeceksen, gelebilecek birini bulurum."

"Küçük kabilelerin numaralarını öğrenebilirim," diye bağırdı Qeran.

"Elbette," diye ona katıldı Abban. "Üstelik çoğunu geliştirip daha da ileriye götürebilirsin. Yaşayan en iyi eğitim subayını işte bu yüzden seçtim. Bu adamların en zayıfını bile bir *kai'Sharum*'dan daha üstün hale getireceksin."

Qeran bu sözlerin ardından sakinleşmiş görünüyordu. *Sharum*lar basit yaratıklardı. Biraz azarladıktan sonra iltifat edersenız, tamamen sizin olurlardı.

"Onlara *kai'Sharum*ların öğrendiği *dama* sırlarını öğretemem," dedi Qeran.

Abban gülümsedi. "Bu konuda endişelenmeyi bana bırak, Eğitim Subayı."

Abban ve Qeran yüz yirmi *kha'Sharum*'u toplayıp getirdiklerinde, Abban'ın yerleşkesinin etrafı artık tahta çitlerle çevrilmiş durumdaydı. Kazıklar toprağın iyice derinlerine gömülmüş ve ardında neler olduğunun anlaşılmaması için sık sık dizilmişlerdi, ama gelişigüzel ve zayıf görünmeleri için özenle yıpratılmışlardı. Kazıkların üzerindeki muhafazalar güçlüydü, ama büyük bir beceriyle boyanmamışlardı – çitlerin ardında neler dönüyor olabileceğine dikkat çeken hiçbir şey yoktu.

Elbette, çok ayrıntılı bir gizlenme faaliyetiydi bu. İçeri girince, Qeran'ın ağzı açık kaldı. Yüzlerce *chin* köle, çitlerin hemen ardında şimdiden bel hizasında olan gerçek duvara düzgünce kesilmiş taşları taşıyıp sıva yapıyorlardı. Diğerleri, daha önceden bölgeyi kaplayan köhne evlerin kalıntılarındaki molozları temizliyordu. Kocaman çadırlar kurulmuştu, bazılarından duman tütüyordu. Yerleşkeyi metal tıngırtısı, parçalanan taşların ve bağıran işçilerin sesleri dolduruyordu.

"Bir kale inşa ediyorsun," dedi Qeran.

"Sharak Ka güçlerini silahlandırıp zırha bürüyeceğimiz bir

kale," dedi Abban. "Korunması gereken bir kale, özellikle de en zayıf olduğu şu dönemde."

Qeran sarhoşken Abban yanına geldiğinden beri belki de ilk kez gülümsedi, eğitimli gözleri çitlerin ve iç duvarın temeli üzerinde gezindi. "Bunu bana bırak. *Kha'Sharum*ların akşama kalmadan vardiyalar halinde devriye geziyor olacaklar."

"Şimdilik bu idare eder, ama yeterli olmayacak," dedi Abban. "Adamlarım açık artırma pazarından birçok köle satın aldı ve buradaki zorlu çalışmaları onları sertleştirdi, ama savaşçı değiller. Onları da eğitmelisin."

"Shar'Dama Ka'nın *chin*leri silahlandırma kararı hiçbir zaman hoşuma gitmedi," dedi Qeran. "Evejah bize düşmanlarımızı silahsızlandırmamızı buyurur, onları eğitmemizi değil."

"Hoşuna gidip gitmemesi mühim değil, Eğitim Subayı," dedi Abban. "Shar'Dama Ka konuştu. Bunlar düşman değil, köle ve onlara kötü davranmam. Sıcak bir yerde karınları tok bir şekilde yatıyorlar, çoğu da ailelerinin yanında, vahşetten uzakta."

"Onlara güvenerek aptallık ediyorsun," dedi Qeran.

Abban kendini tutamayıp kahkaha attı ve koltuk değneğinden destek alabilmek için durmak zorunda kaldı. Alay konusu olup olmadığından emin olamayarak kaşlarını çatan Qeran'a bakarken gözyaşını sildi. "Güvenmek mi?" Tekrar güldü. "Eğitim Subayı, ben kimseye güvenmem."

Qeran bunun üzerine homurdandı ve turlarına devam ettiler. Abban onu metalin çınladığı ve kızgın demirin dövüldüğü silahtar çadırına götürdü. Duvarlar boyunca bulunan havalandırmalara rağmen, duman, sıcaklık ve su teknelerinin buharı nedeniyle içerideki hava boğucuydu. Zanaatkâr tezgâhları –metal ya da cam dövenler, demirciler, öğütücüler, marangozlar, okçular, dokumacılar ve muhafazacılar– çadır boyunca uzanıyordu.

Her tezgâhın başında boğucu sıcağın farkında değilmiş gibi işlerine bakan kalın siyah *dal'ting* cüppeli birkaç kadın vardı. Qeran da rahatsız olmuş gibi görünmüyordu, ama acıyı kucaklamaya çalışan *Sharum*lar gibi ritmik bir şekilde solumaya başlamıştı.

Abban çadırın boğucu havasında derin bir nefes aldı ve nar-

gilesiyle dünyanın en kaliteli tütününün tadına bakıyormuş gibi halinden memnun bir tavırla nefes verdi. Kârın, kazancın havasıydı bu.

Çadırın ortasında tamamlanmış ürünler düzgünce istiflenmişti: mızraklar, kalkanlar, merdivenler, kancalar ve oltalar, *alagai* yakalama çubuklarının yanı sıra Gözcülerin üstlerine gizledikleri ufak ama en az diğerleri kadar tehlikeli silahlar. On ikişer düzine akrep fırlatıcı ve onları taşıyacak devasa at arabaları.

Eğitim subayı istiflenenler arasından rastgele bir mızrak seçti ve tahta ayağını sağlamca yere koyup silahı bir dizi dönüş ve saldırı hareketiyle test etti. "Çok hafif."

Abban başıyla onayladı. "Yeşil topraklıların altın ağacı adını verdikleri bir ağaçları var. Üstelik gerçekten de ağırlığınca altın kadar değerli. Bu ağaç Krasia'da *Sharum* mızraklarının yapımında kullanılan hintkamışından daha hafif ve sağlam, ayrıca üzerine işlenen muhafazaları sertleştirmek için daha az cila gerekiyor."

Qeran mızrağın sivri ucunu avucunda test etti ve en ufak baskıyla etine battığını görünce gülümsedi. "Bu nasıl bir metal ki böylesine keskinleştirilebiliyor?"

"Metal değil," dedi Abban. "Cam."

"Cam mı?" diye sordu Qeran. "Mümkün değil. İlk darbede paramparça olur."

Abban demirci tezgâhlarının birindeki soğuk örse işaret etti ve Qeran hiç tereddüt etmeden oraya doğru topalladıktan sonra mızrağı çelik bir bıçağı bile kırabilecek kadar sert bir şekilde örse indirdi. Ama havada sadece çınlama duyuldu, örsteyse küçük bir çizik oluştu.

"Çukur kabilesinden öğrendiğimiz bir numara," dedi Abban. "Muhafazalı cam – çelikten daha hafif ve sağlam, ayrıca keskinleştirilebilecek kadar sert. Yapısını gizlemek için camı gümüşle kaplıyoruz."

Qeran'ı başka bir tezgâha götürüp ona seramik bir plaka verdi. "*Dal'Sharum*lar artık cüppelerinin ceplerine bunlardan koyuyorlar."

"Biliyorum," dedi Qeran soğuk bir sesle.

"Öyleyse, çarpma sonucunda kırıldıklarını biliyor olmalısın,

en fazla bir darbeye karşı korur ve güçlü bir çarpmanın etkisiyle paramparça olduğu için bu çarpmanın etkisi daha da sarsıcı olur," dedi Abban.

Qeran omuzlarını silkti.

Abban ona ikinci bir malzeme verdi, bu seferki demir ocağının ışığında parlayan şeffaf, muhafazalı bir cam tabakasıydı. "Daha ince, daha hafif ama bir kayalık iblisinin pençesini kıracak kadar dayanıklı."

"Kurtarıcı'nın ordusu durdurulamayacak," dedi Qeran heyecanla.

Abban kıkırdadı. "Sıradan bir *dal'Sharum*'a böyle bir teçhizat verilmez, Eğitim Subayı, ama Kurtarıcı'nın Mızrakları'ndan hiçbir şey esirgenmez." Göz kırptı. "Ya da benim yüz savaşçımdan. Adamların Shar'Dama Ka'nın seçkin birlikleri dışında kalan herkesten daha iyi donanmış olacak."

Bunun üzerine eğitim subayının gözlerinde parlayan açgözlülüğü gören Abban gülümsedi. *Bir hediye daha ve sonra avucumda olacak.*

"Gel," dedi. "Emrimdeki hiçbir eğitim subayı ucuz bir tahta bacakla topallamamalı."

Abban, Qeran'ın eğitmek için seçtiği *khaffit* ve *chin*lerin önünde bir ileri bir geri yürümesini memnuniyetle izledi. Eğitim subayının basit tahta bacağı ateşe atılmış, yerine muhafazalı yaylı çelikten yapılma kavisli bir bacak takılmıştı. Sade ve zarifti, ona kaybettiği neredeyse bütün dövüş becerisini geri kazandırmıştı. Qeran dengesini sağlamak için hâlâ mızrağından yararlanıyordu, ama gitgide yere daha sağlam basıyordu.

Adamların üzerinde sadece *bido*'ları vardı, cüppeleri ve diğer giysileri yakılmıştı. *Khaffit*ler taba rengi, *chin*ler zeytin yeşili giymişlerdi.

"*Sharaj*'daki sözde eğitim subaylarının size ne tür unvanlar verdikleri umurumda değil," diye bağırdı Qeran. "Benim için hepiniz *nie'Sharum*'sunuz ve kendinizi kanıtlayana kadar öyle kalacaksınız. Gelişme kaydederseniz, ödüllendirileceksiniz. Savaşçı cüppesi ve peçesiyle. Düzgün silahlar ve zırhlarla. Kadınlarla. Beni utandırırsanız..." Duraksayıp kalabalığa göz gez-

dirdi, aynı anda hepsiyle göz teması kuruyor gibiydi. "... sizi öldürürüm."

Adamlar bir arada duruyordu, göğüslerini öne doğru çıkarmışlardı, birkaçı serin sabah havasına rağmen ter içinde ve solgundu. Qeran Abban'a dönüp kafasıyla işaret etti.

"Şimdi," diye mırıldandı Abban yeğeni Jamere'ye, ama genç *dama* çoktan öne doğru ilerlemeye başlamıştı. Uzun boyluydu ama Evejah'ın beslenme sınırlamalarını hiç uygulamadığı için zayıf değildi. Fakat kilolu da değildi, Evejah'a adanmış din adamlarının zarafetiyle hareket ediyordu. Jamere hayatının büyük bir bölümünü Sharik Hora'da geçirmişti ve neredeyse her kabilenin *sharusahk* elkitaplarının kopyalarını çıkararak ya da sırlarını çalarak yasak tekniklerin uzmanı olmuştu. Bunlar amcasına satmaya dünden razı olduğu becerilerdi.

"Dama Jamere'nin karşısında diz çökün!" diye bağırdı Kaval ve adamlar hemen dizlerinin üzerine çöktüler, hiçbiri ellerini tozlu zemine koymakta tereddüt etmedi.

Jamere ellerini kaldırdı. Birinde Ahmann'ın imzaladığı fermanı, diğerinde Evejah'ı tutuyordu. "Sadık *nie'Sharum*lar! Ahmann asu Hoshkamin am'Jardir am'Kaji, Shar'Dama Ka ve Everam'ın Ala'daki sesi size hizmetkârı Abban'ı verdi. Kurtarıcı'nın gözlerini size çeviren, Everam'ın ışığından kovulan adamlara kurtuluş şansı veren, sadakatinizi kanıtlamanız için bir fırsat sunan kişi Abban'dı."

Bakışlarını karşısındaki adamların üzerinde gezdirdi. "Sadık mısınız?"

"Evet, Dama!" diye aynı anda bağırdılar.

"Everam izliyor!" diye bağırdı Jamere ellerini güneşe doğru savurarak. "Sadakat ve inançla hizmet edenler hem Ala'da hem de Cennet'te ödüllendirilecekler. Yeminlerinden dönenler ya da görevlerinde başarısız olanlar, Everam ruhlarını Nie'nin uçurumuna atmadan önceki son saatlerinde büyük acı çekecekler."

Abban kıs kıs gülmemek için kendini zor tuttu. Yeğeninin gözlerindeki fanatik ışık, tıpkı Kuzeyli bir Jonglör'ünki gibi çalışılmış bir performanstı. Jamere tamamen inançsızdı ve din adamları tarafından seçildiği günden beri, hatta daha önceden beri öyleydi.

Ama adamların gözlerindeki korku, peçesinin kusursuz ol-

duğunu gösteriyordu. Qeran bile, Jamere Evejah'ın bir nüshasını ileri doğru uzatırken sinmiş görünüyordu.

"Mızrak elin," diye emretti Jamere ve eğitim subayı sağ elini aşınmış derinin üzerine koydu.

"Abban asu Chabin am'Haman am'Kaji'ye hizmet edeceğine yemin ediyor musun?" diye sordu Jamere. "Şu andan itibaren ölene kadar onu koruyacağına ve Kurtarıcı hariç ondan başka kimseye itaat etmeyeceğine söz veriyor musun?"

Qeran tereddüt etti. Gözlerini Abban'a çevirdi, sinirden kaşları neredeyse birleşmişti. Üç adam daha önce yemin törenini çalışmak için bir araya geldiklerinde, kimse eğitim subayının da bu yemini edeceğinden söz etmemişti. Abban'ın *khaffit*lerden ve *chin*lerden yemin etmelerini talep etmesi ayrı bir şeydi, ama Qeran'ın statüsündeki bir *dal'Sharum* eğitim subayından yemin etmesini istemesi akıl almazdı.

Abban gülümseyerek karşılık verdi. *Seçimini yap, Eğitim Subayı,* diye içinden geçirdi. *Everam izliyor ve yeminini geri alamazsın. Ya bana hizmet et ya da ucuz bir tahta bacakla dolaşıp kendi kusmuğunda uyumaya geri dön.*

Qeran da bunun farkındaydı. Abban ona şan ve şerefe giden bir yol vermişti ama şan ve şerefin bir bedeli vardı. Eğitim subayı bekleyen *nie'Sharum*lara baktı, tereddütle geçen her saniyenin daha sonra adamlarının içinden temizlemek zorunda kalacağı bir şüphe kırıntısına dönüşeceğini biliyordu.

"Abban'a hizmet edeceğime yemin ediyorum," diye kükredi en sonunda Abban'ın gözlerinin içine bakarak, "ölene ya da Kurtarıcı beni bu yeminden azat edene kadar."

Abban yeleğinin içine uzanıp bir şişe *couzi* çıkardı. Savaşçıyı selamlamak için şişeyi havaya kaldırdıktan sonra içkiden bir yudum aldı.

13. BÖLÜM

TRİBÜNLERE OYNAMAK

D.S. 333 YAZ
YENİ AYDAN 28 ŞAFAK ÖNCE

Leesha kararan gökyüzüne baktı ve başının zonklamasını hafifletmek için avucunu göz çukuruna bastırmak zorunda kaldı. Ahmann'ın sarayından yola geç çıktıkları için kafile ilk gün Kurtarıcı Çukuru'na doğru çok az –en fazla on beş kilometre– ilerleme kaydedebilmişti. Bir Ulak Rizon Kalesi'nden Kurtarıcı Çukuru'na iki haftadan kısa bir sürede varabilirdi. İblislerden korkmayan ve geceleri bile hızla seyahat eden Kurtarıcı'nın Mızrakları bu yolculuğu bir haftada yapmışlardı. Aslına bakılırsa, yola alışık olmayan anne babasına uygun düşecek ağır bir at arabasına rağmen, geliş yolculuğu bile gayet hızlı geçmişti.

Leesha'nın babası gençken bile asla kuvvetli bir adam olmamıştı ve artık genç de değildi. Erny geliş yolculuğu boyunca her gün sırt ağrısı çektiği için Leesha ona ölü gibi uyutan yatıştırıcılar vermek zorunda kalmıştı. Şimdi dönüş yolculuğunda daha rahat bir at arabasında seyahat ediyorlardı, ama Erny şikâyet etmese de, Leesha onu kimsenin bakmadığını sandığı sırada sırtını ovuştururken görünce yolculuğun babasını zorladığını anladı.

"Yakında geceyi geçirmek için durmalıyız," dedi Shamavah'a. Kadın Leesha ve anne babasıyla aynı at arabasında seyahat ediyordu – en azından dışarıda diğer kadınlara bağırmadığında. Krasialı kadınların kendilerine göre bir hiyerarşileri vardı ve

Shamavah'ın bir *khaffit*'in karısı olup olmamasının önemi yoktu. Bütün kadınlar –ve *kha'Sharumlar*– onun emriyle yerlerinden hoplayıp kafilenin düzenini sağlamak için koşuşturuyorlardı.

Yine de, aşırı yüklü arabalar, *dal'Sharum*ların simsiyah savaş atlarını, hatta Gared'la Wonda'nın bindiği güçlü kuvvetli atları bile sinir ediyormuş gibi görünen bir yavaşlıkla hareket ediyordu. Leesha, Ahmann'ın haydutlar hakkındaki uyarısını hatırlayınca dudağını ısırdı. Krasia topraklarında bile onun ölmesini isteyecek birçok insan vardı. Kafilenin arkasından gelen yiyecek ve giysi dolu arabalar, Krasialılar gelip evlerini aldıklarında her şeyini kaybedenler için onları karşı konulmaz bir hedef haline getiriyor olabilirdi. *Sharum*lar küçük haydut gruplarını bertaraf edebilirlerdi, ama kafilede rehin alabilecekleri kadınlar ve çocuklar vardı ve Leesha haydutların bu tür zayıflıklardan faydalanacaklarını çok iyi biliyordu.

"Elbette." Shamavah'ın Thesacası neredeyse kocasınınki kadar kusursuzdu. "Bir sonraki tepenin arkasında Kajiton köyü var, düzgün bir karşılama yapmaları için atlılar önden gönderildiler."

Kajiton. Krasialı Kurtarıcı'nın Thesa diline ait bir sonek almış adı. Bu, Rizon'un durumu hakkında yeterince bilgi veriyordu... ya da *Everam'ın Armağanı*'nın durumu hakkında – doğrusu böyle söylemeye alışsa iyi olacaktı. Ahmann ailesi için doğum günü pastası kesen bir adam gibi kabilelerine toprak dağıtmıştı ve küçük köyler Rizon Kalesi kadar acımasızca ele geçirilmemiş olsa da, Leesha'nın at arabasının penceresinden gördüğü kadarıyla, kabileler buralara yerleşmiş ve Evejah kanunları uygulanmaya başlanmıştı.

Güçsüz ve hastalar dışında, etrafta savaşacak yaşta hiç erkek yoktu. Thesalı kadınlarsa vücutlarını ayak bileklerinden boyunlarına kadar örten kara, kasvetli giysiler giymiş ve kafalarına eşarplar takmış bir şekilde tarlalarda çalışıyorlardı. *Dama*lar ibadet vaktinin geldiğini duyurunca ya da karşılarında belirince, hemen secdeye yatıyorlardı. Havada acı Krasia baharatlarının kokusu vardı; ayrıca yüz ifadeleri ile el işaretlerinin de iç içe geçtiği, yarı Krasia yarı Thesa dilinden oluşan karma bir dil ortaya çıkmıştı.

Leesha'nın bildiği düklük artık gitmişti ve Krasialılar bir ölçüde geri çekilmiş olsalar da, eski yaşam tarzının geri döneceği pek muhtemel görünmüyordu.

Derken Shamavah'ın "düzgün karşılama" dediği şeyin, onlar yoldan geçtikleri sırada köydeki neredeyse herkesin eğilerek selam vermesinden ve köy hanının, çalışanları dışında tamamen boşaltılmasından başka bir şey olmadığı anlaşıldı. Krasialıların işgalinden kaçan binlerce insan küçük köylere ya da Everam'ın Armağanı'nın kuzeyiyle doğusundaki şehirlere hücum ederken, çok daha fazlasının geride kalmayı seçtiği ya da esir alınarak geri gönderildikleri aşikârdı. Sadece Kajiton'da bile hâlâ yüzlerce Thesalı vardı. Rizon toprakları bereketliydi ve nüfusu diğer bütün düklüklerin toplamından daha fazlaydı.

Kasaba meydanına ilerlerlerken, Leesha meydanın ortasında büyük bir kazık ve bu kazığa bilekleri başının epey üzerinde kalacak şekilde zincirlenmiş bir kadın gördü. Kadının öldüğü belliydi, üstelik çıplak vücudundaki izlerin yanı sıra ayaklarının dibinde birikmiş küçük taşlar bu ölümün sebebini açıklıyordu. Kazığın üzerindeki levhada, Krasia alfabesiyle tek bir kelime yazıyordu, ama Evejah'ta bu kelimeyle sık sık karşılaşan Leesha'nın tercümana ihtiyacı yoktu.

Zinacı.

Baş ağrısı tekrar şiddetlendi ve at arabasının içine kusacağını sandı. Önlüğünün ceplerini yokladı ve karıştırıp yenebilir hale getirmeye zahmet etmeden çıkardığı bir kökle bir avuç yaprağı ağzına attı. Çiğnerken ağzında acı bir tat belirse de bitkiler midesini yatıştırdı. Krasialılara zayıflığını belli etmesi hiç iyi olmazdı.

Derken araba durdu ve birkaç metre ötede çürüyen bir ceset yokmuş gibi davranan çocuklar at arabasının kapısından hanın basamaklarına kadar çiçek yaprakları serptiler.

"Çocuklar her şeye rahatlıkla uyum sağlayabilirler," derdi Bruna. Bu, Leesha'nın tecrübelerine göre de gayet doğru bir önermeydi, ama hiçbir çocuğun böyle bir şeye alışmak zorunda kalmaması gerekirdi.

Sert bir meşe ağacının gövdesinden oyulmuş gibi duran kasabanın *dama*'sı onları bekliyordu. Sakalı çelik grisi, gözleriyse

maviydi. Kafileye önderlik eden Kaval, dizginleri çekip sakalındaki ak çizgilere tezat oluşturan bir çeviklikle atından atladı ve *dama*'ya selam verip birkaç kelime etti. Leesha at arabasından inerken, din adamı fazla eğilmeden selam verdi.

"Demek Shar'Dama Ka'yı büyüleyen Kuzeyli cadı bu," diye homurdandı Kaval'a Krasia dilinde.

Leesha'nın ayaklarının altındaki çiçek yapraklarının kokusu ölümün kokusunu bastırmaya yetmiyordu; baş ağrısı ve öfkesi de zaten gözünü döndürmeye yetmişti. Şimdi bir de bu adam mı onu yargılamaya kalkıyordu? Kemerindeki bıçağı çekip adamın boğazına saplamamak için kendini zor tuttu.

Bunun yerine *dama*'ya Inevera'dan öğrendiği o otoriter bakışla bakmayı tercih etti. "Kuzeyli cadı seni anlıyor, Dama," dedi. "Adın nedir? Öğreneyim ki Ahmann'a beni nasıl karşıladığını söyleyebileyim."

Din adamının gözleri şaşkınlıktan kocaman oldu. Krasia'da bekâr kadınlar sadece onlara hitap edildiğinde konuşabilirlerdi ve herhangi bir saygısızlık karşısında onları öldürebilecek bir *dama*'ya karşı böyle bir ses tonu takınmaya cesaret edemezlerdi.

Ama Leesha Krasia dilinde konuşarak onların usullerini bildiğini göstermişti, ayrıca Kurtarıcı'dan ilk ismiyle bahsetmesi en güçlü *Damaji*'nin bile cüppesini ıslatmasına neden olabilecek bir samimiyete işaret ediyordu.

Dama tereddüt etti, gururu ve kendini koruma içgüdüsü yüzünde açıkça savaşıyordu. En sonunda, bu kez uzun sakalları tozlu zemine değene kadar eğilerek onu tekrar selamladı. "Dama Anju. Özür dilerim, Kutsal Sözlü. Saygısızlık etmek istemedim."

"Ülkemde, saygısızlık etmek istemeyenler saygılı konuşmaları gerektiğini unutmamalılar," dedi Leesha. Krasiacası akıcı olmadığı için sözlerini basit tuttu. "Şimdi, o kadının cesedini oradan kaldırıp kendi geleneklerine göre gömülmesi için ailesine teslim edin. Bugün Kurtarıcı'nın en büyük kızı, Rojer asu Jessum am'Han am'Çukur ile evlendi ve o cesedin varlığı rahatsızlık verici."

Aslında Rojer adına konuşmaya hakkı yoktu, ama ona doğduğu şehir olan Nehirköprü'ye atfen "am'Köprü" yerine

"am'Çukur" diye hitap ederek onu Çukur kabilesinden göstermişti ki bu da Krasialıların gözünde onları aynı aileye mensup iki insan yapıyordu.

Dama Anju'nun kaşları seğirmeye başladı. Sadece *dama'ting*ler böyle bir tonla konuşmaya cesaret edebilir ve *dama*lara emirler verebilirlerdi, bunu da ancak bir *dama'ting*'e herhangi bir şekilde zarar vermenin ya da fiziksel olarak engel olmanın cezası Evejah'ta açıkça ölüm ve Cennet'ten mahrum bırakılmak olarak belirtildiği için yapabilirlerdi. Leesha *dama'ting* değildi ama ses tonu, kutsal sözlü olarak sahip olduğu konumun ona aynı hakları verdiğine inandığını gösteriyordu.

Dama nefes almayı bıraktı ve Leesha adamın üzerine çok gittiğini anladı. Anju'nun öfkeden yüzünün kızarmasını izlerken, Bruna'nın kör eden tozundan bir tutam almak için önlüğünün cebine uzandı. Adam her an saldırabilirdi, ama Leesha onu herkesin önünde etkisiz hale getirecekti.

Derken Anju'nun ayakları hareket etmeye başladı.

"Yapma," diye onu uyardı Kaval, sesi hafif bir fısıltıdan ibaretti.

Dama eğitim subayına baktı ve Kaval'ın elinin mızrağında olduğunu gördü. Başka sesler de duyuldu ve Anju başını çevirince Leesha'ya eşlik eden *dal'Sharum*ların da aynı şeyi yaptığını gördü. Wonda yayını ona doğrultmuştu. Gared'ın da baltası ve palası elindeydi.

Anju daha uysal bir duruşa geçti, ama yüzü şişmişti ve kesik kesik nefes alıyordu. Leesha adamın gözlerinin içine cesurca bakıp bıçağı iyice kanırtmaktan kendini alamadı. "Bu kutsal vesilenin şerefine, Cennet'in her sütununu temsilen yedi *chin* köleyi serbest bırakman Jessum'un oğlunu çok memnun eder."

Dama'nın soğuk bakışlarındaki âciz öfkede bir burukluk vardı. *Asıl hak ettiğinin tadımlık bir örneği*, diye geçirdi içinden Leesha.

Sonra Anju'nun karşılık vermesine fırsat tanımadan hareket geçip hana doğru ilerledi. Arkasında, emirlerinin yerine getirildiğini duydu ve yüzünün ifadesiz kalmasına özen göstererek hislerini belli etmedi.

Öğreniyordu.

"İşte yine başlıyoruz," diye sızlandı Leesha şarkı biterken.

Rojer ve eşleri evleneli bir hafta oluyordu, ama Rojer'in arabasından gelen sesler hâlâ, genç kadınların söylediği şarkılar ile tutku dolu inlemeleri arasında gidip gelen sabit bir sarkaç gibiydi.

Çok geçmeden Sikvah haykırmaya başladı ve kısa bir süre sonra Amanvah da ona katıldı. Leesha başını ellerinin arasına alıp şakaklarını ovuşturdu. Baş ağrısı döngüsü bütün hafta devam etmişti. Ağrısı hafiflemiş olsa bile, sol gözünün etrafındaki kaslarda gerginlik vardı ve bu da ağrının her an şiddetli bir şekilde geri dönebileceğini gösteren sabit bir tehditti. "O sürtükler beş dakikalığına seslerini kesemezler mi?"

"Sanmıyorum." Elona özlemle içini çekti. "On sekiz yaşındaki bir oğlanın aleti gibisi yoktur. Rüzgâr esse bile sertleşir, üstelik sakinleştikten on dakika sonra tekrar dikilir."

"Bana üç saatte bir gibi geliyor," diye homurdandı Leesha.

Elona güldü. "Yine de saygı duyuyorum, ben ki kimseye kolay kolay saygı duymam. O çocuğun tatmin etmesi gereken iki genç karısı var ve seslerine bakılırsa, çocuk yaşıtlarının çoğundan... ve kendisinden yaşça büyük olanlardan çok daha uzun süre dayanıyor." Bakışlarını koltuk minderlerinin arasında kaybolmak istiyormuş gibi görünen Erny'ye çevirdi. "Geri alıyorum. Onu kendine saklayarak iyi etmiş olabilirsin."

Gürültü arttı ve Leesha kafasını salladı. "Abartıyorlar ama. Kimse bu şekilde bağırmaz."

"Elbette," dedi Elona. "Aklı başında olan her yeni gelin kocasına kendini hükmedebileceği yeni yerler arayan bir kral ve kâşif gibi hissettirir." Leesha'ya baktı. "Yine de, bana kalırsa, biraz kıskanıyorsun. Krasialı âşığını mı özledin?"

Leesha yüzünün kızardığını hissetti ve Erny sanki hareket halindeki at arabasından atlamayı düşünüyormuş gibi kapıya baktı. "Sandığın gibi değil, anne. Onlara güvenmiyorum. Rojer'e resmen büyü yapıyorlar, ama hâlâ Inevera'ya sadıklar. Bir aptal bile bunu anlayabilir."

"Profesyonel aptalın gözünden kaçtığına göre," dedi Elona, "belli ki anlaması o kadar kolay değil, ama haklısın. Ben de an-

lardım. Sen de. Saraydan ayrılmadan önce çöl iblisinin kabuğuna tek bir tohum bıraktın mı?"

Leesha içini çekti ve yolda sarsılarak ilerlerken başını pencereden dışarı uzatarak temiz havadan derin bir nefes aldı. "Çukur'a sağ salim vardığımızda çok mutlu olacağım. Yarın Everam'ın Armağanı'ndan ayrılmış olacağız."

"Şükürler olsun," dedi Elona kendi penceresinden dışarı tükürerek.

"Evet," dedi Leesha, "ama burada bizi güvende tutan *Sharum*lar, sınırın dışına çıktığımızda istemediğimiz kadar çok dikkat çekecekler. Haydutlar ve dükün adamları aç gözlerle kafilemize bakacaklar, Ahmann yirmi savaşçının yeterli olmayacağını söylerken haklıydı."

"Daha fazlasını teklif etti," diye dikkatini çekti Elona.

Leesha başıyla onayladı. "Ama ne kadar becerikli olurlarsa olsunlar, yirmi savaşçının Çukur'da yol açabileceği zarar sınırlı olur. Daha fazlası sorun demektir ve bizim yeterince sorunumuz var. Şehirden ayrıldığımızdan beri altı yaşından daha büyük bir erkek çocuğu gördün mü?"

Elona kafasını salladı. "Hepsi Hanna Pats ya da her neyse onun için alınmışlar."

"*Hannu Pash*," dedi Leesha. "Eğitim ve beyin yıkama. Çok geçmeden Krasialılar kadar akıcı bir şekilde Krasiaca konuşacak ve Evejah kanunlarını benimseyecekler. On yıl içinde, Hür Şehirleri küçük bir çocuğun karınca yuvasını dağıttığı gibi dağıtabilecek bir orduları olacak."

Rojer nefes nefese "Yüce Yaratıcı!" dedikten sonra, Sikvah'ın dudaklarına yaklaştırdığı soğuk suyu yudumladı. Amanvah da terli saçlarını okşadı ve kulağını hafifçe ısırırken fısıltı halinde bir şeyler mırıldandı.

Öteden beri Krasialı kadınların hep bastırılmış olduklarını düşünmüştü, doğrusu topluluk içinde öyle davranıyorlardı, ama kocalarıyla yalnız kaldıklarında tamamen farklı bir hikâye söz konusuydu. At arabalarının mahremiyetinde, Amanvah ve Sikvah sade cüppelerini çıkarıp bir Jonglör'ün alacalı giysileri kadar göz alıcı ipekler giymişlerdi. Kumaşın yarısı o kadar in-

ceydi ki neredeyse şeffaftı; altın rengi iplikler, danteller ya da işlemelerle süslü olan geri kalanı da pek kalın sayılmazdı. Yüzlerinde hâlâ peçeleri vardı, ama burunlarının ucundan başlayıp dudaklarının altında biten bu renkli ve şeffaf peçeler tamamen süs amaçlıydı. Saçları açıktaydı ve yağ sürülüp altın rengi sicimlerle toplanmıştı.

"Kocamız mızrağını bir *Sharum*'dan daha iyi kullanıyor," dedi Amanvah. Evlendikleri gün bakire olduğunu kanıyla kanıtlamıştı, ama "yastık dansında" o da en az Sikvah kadar hünerliydi.

"Jonglörler bu konuda bolca pratik yapma fırsatı edinirler," dedi Rojer. "Kadınlar kendilerini ustamın ayaklarına atarlardı, eh ben de bir-iki numara öğrenmiş olabilirim, bu arada sakın alınmayın ama ikiniz de Dük Rhinebeck'in genelevindeki fahişelerin yüzlerini kızartabilecek şeyler yapıyorsunuz."

Sikvah güldü. "Kuzeyli dükünün haremindeki kadınlar Dama'ting Sarayı'nda eğitilmediler."

Rojer kafasını iki yana salladı. "Ve hâlâ kendinizi tuttuğunuzu düşünmeme engel olamıyorum."

Amanvah onu ürpertecek kadar yumuşak bir şekilde kulağını öptü. "Bir erkekle yetmiş yedi farklı şekilde birlikte olmak mümkün," diye fısıldadı, "ve hepsini sana göstermek için önümüzde uzun yıllar var."

Amanvah ve Sikvah hiç sandığı gibi çıkmamıştı. Önce birbirlerine çok benzediklerini sanmıştı, ama onları tanıdıkça, birbirlerinden ne kadar farklı olduklarını görebiliyordu. Amanvah daha uzun boylu ve küçük göğüslüydü, kolları bacakları uzun ve esnekti. Sikvah'ın kalçaları daha yuvarlaktı, kolları bacakları daha kalındı. İki kadın da inanılmaz derecede kaslıydı, her hareketlerinde kasları belli oluyordu. Her sabah yaptıkları esneme hareketlerine *sharusahk* diyorlardı, ama bu hareketler *Sharum*ların ve Dövmeli Adam'ın başkalarına öğrettiği vahşi güreşe hiç benzemiyordu.

Amanvah soğukkanlıyken, Sikvah kolaylıkla tepki verebiliyordu. Beyaz cüppeli Amanvah'ın daha tutucu olmasını beklemişti, ama düşüncesiz sözlerine her zaman ilk hayret eden Sikvah oluyordu.

"Şimdi uyu, beyim," dedi Amanvah. "Gücünü toplamalısın. Sikvah, perdeler."

Sikvah hemen at arabasının yarı saydam perdelerinin üzerindeki kalın kadife perdeleri çekti. Görünüşe bakılırsa "İlk Eş" sıradan bir unvandan fazlasıydı. Sohbetten baştan çıkarmaya kadar her alanda liderlik Amanvah'daydı, Sikvah'a hizmetkârıymış gibi emir verebiliyordu. Sikvah asla karşı gelmiyor ve her emri sanki zaten yapmayı düşünüyormuş gibi yerine getiriyordu. Ona hitap edilmedikçe çok az konuşuyordu, tabii Amanvah odada değilse ya da dikkati başka bir şeyin üzerindeyse durum değişiyordu. Sikvah ancak o yokken tam anlamıyla kendini gösterebiliyordu.

Rojer gülümsedi ve eşleri ona Krasia dilinde kısık sesle ninni söylerken uykuya daldığını hissetti. Gün içinde şekerleme yapmaya alışıktı, gece performanslarında dinlenmiş ve tetikte olabilmeleri için Jonglörlerin sık başvurdukları bir numaraydı bu. Birçok insan doğru düzgün okuma bilmezdi ve güneş batıp da akşam yemeği tabakları temizlendikten sonra yapabilecekleri çok fazla şey olmazdı.

"Başkalarının işi bittiğinde, bizimki başlar," derdi Arrick.

At arabasının dururken sarsılmasıyla uyanıverdi. Kalın perdelerden birini kaldırdı ama parlak ışığı görünce hemen kapattı. Günün ilerleyen saatleriydi ve mütevazı bir hanın önünde duruyorlardı. Amanvah ve Sikvah renkli ipeklerinin üzerine sade cüppelerini giyip peçelerini takmışlardı.

"Mola vermek için henüz erken değil mi?"

"Burası Everam'ın Armağanı'nın sınırlarından çıkmadan önceki son köy, sevgilim," dedi Amanvah. "Shamavah yola devam etmeden önce dinlenip stok yapmamızın en iyisi olduğunu düşünüyor. Biraz daha uyumak istiyorsan, *khaffit*ler eşyalarımızı indirirken uyuyabilirsin."

Bu ona oldukça zaman verecekti. Eşleri çok fazla eşyayla seyahat ediyorlardı. Rojer uykulu yüzünü ovuşturdu. "Pekâlâ, sorun değil. Bacaklarımı açmak fena olmaz." Giysilerini giymeye yeltendi ve iki kadın hemen ona yardım etmeye başladı.

Çok geçmeden at arabasından inip biraz yürüdü ve beceri-

lerini kaybetmemek için başvurduğu esneme ve takla ritüeline başladı. Yanlamasına ve koşarak attığı taklaları, yuvarlanma hareketlerini ve köprü kurmayı içeren ritüel başlı başına bir gösteriydi.

Her zamanki gibi, küçük performansı dikkat çekti. Oradan gelip geçen Krasialı ve Thesalı insanlar durup izlemeye başladılar. Ellerinin üzerinde yürümeye başlayınca, birkaç çocuk tezahürat ederek peşinden koştu.

İçgüdüsel bir şekilde, Rojer onları yassı taşlarla döşeli meydana doğru götürüp kendisine geniş bir alan oluşturmak için bir daire çizdi. Oluşturduğu çember çok geçmeden insanlarla doldu – köylüler, *Sharum*lar, *khaffit*ler ve hangi kabileden olduğunu bilmediği *dal'ting*ler etrafına toplandılar. Bir *dama* soğuk bakışlarla onu izledi, ama Kurtarıcı'nın damadına müdahale edecek kadar aptal görünmüyordu.

Amanvah ve Sikvah da onu izliyorlardı. Sikvah kahkaha atıp kalabalıkla birlikte onu alkışlarken belki de herkesten daha hevesliydi. Amanvah ise onun tam zıddıydı, Rojer'i izlerken bakışları soğuktu.

"Her numaraya gülen bir kadından daha kötüsü," dediğini duydu Arrick'in, "hiçbir şeyi komik bulmayan bir kadındır."

Onlara doğru yaklaştı. "Ne yapıyorsun, beyim?" diye sordu Amanvah.

"Tribünlere oynuyorum," dedi Rojer. "Sadece izle. Sikvah, lütfen harikalar çantamı getir."

"Hemen getiriyorum, beyim," dedi Sikvah ve başını eğip kalabalığın arasında gözden kayboldu. Amanvah ona dik dik bakmaya devam etti ama Rojer karısına göz kırpıp kalabalığı ısıtmaya geri döndü. Müstehcen şakalarından ve şarkılarından hangilerinin Krasialıları rahatsız edeceğinden emin olmadığı için gösterisini basit tuttu. Krasia'da müzik yatak odasıyla ya da Everam'ı övmekle sınırlıydı. Eşleri ona bu şarkılardan bazılarını öğretmişlerdi, ama şarkı sözlerindeki fanatiklik onu rahatsız etmişti. *Kara Ay Şarkısı*'nın tercümesini tamamlayana kadar, Rojer şarkılarını sözsüz olarak çalmakla yetindi ve çok geçmeden Krasialılar bile ayaklarıyla tempo tutup alkışlamaya başladılar.

Sıra sihir gösterisine gelince, uysal Sikvah harika bir asistan

oldu ve onun her emrini tereddüt etmeden yerine getirdi. Ama keşke hatlarını belli etmeyen siyah cüppe ve peçe kuşanmamış olsaydı. *Yastık dansı ipeklerini giy, sevgilim, o zaman Thesa'daki en güzel ikili oluruz.*

Kalabalığı çok fazla çaba göstermeden avucuna aldı. *Dama* bile kendine engel olamayıp birkaç kez güldü. Sadece Amanvah tepkisizdi.

Gösteri bittiğinde hava kararıyordu. Rojer son kez selam verip doğrulurken İlk Eşi topuklarının üzerinde dönüp hızla hana doğru ilerledi. Sikvah hemen Rojer'in yanına geldi.

"*Jiwah Ka*'n seni karşılayamadığı için özür diliyor, ama kutsal kız, güzel gösterin için dua etmeye gitti," dedi çok doğal bir şeymiş gibi.

Nefret etti demek istiyor, diye içinden geçirdi Rojer. *Bir konuda onu rencide ettim, ama ne olduğunu bile bilmiyorum.*

"Özel odasına mı gitti?" diye sordu Rojer. Sikvah başıyla onayladı.

Rojer hanlarda tek kişilik küçük bir odada kalmaya alışıktı, ama Amanvah hep en az üç oda talep ederdi – Rojer için müşterek bir oda ve kendisi için istediği zaman çekilebileceği özel bir oda. Amanvah kendi eşyalarıyla zenginçe döşenmiş en güzel odalardan aşağısında kalmazdı. Her gece *khaffit*ler ağır kilimlerini, lambalarını, tütsü kaplarını, ipek çarşaflarını ve bir Jonglör'ün bile ağzının açık kalmasına neden olabilecek boyalar ve pudralardan oluşan koleksiyonunu içeri taşırlardı. Burada ise, Ahmann Jardir'in kızını ağırlamak için hancı ve ailesi kendi odalarını boşaltmışlardı.

Odalarına çekildikleri sırada, Rojer, Amanvah'ın kapısının sıkıca kapalı olduğunu ve önünde Enkido'nun nöbet tuttuğunu gördü. Amanvah'ın canını sıkan şeyin ne olduğunu ya da karısına ne söyleyeceğini bilseydi bile, devasa hadımı geçip onunla konuşmasına imkân yoktu.

Yemeği hancının kızı getirdi. Gözlerini yerden ayırmayan ve onların her kelimesinde irkilen, kırklı yaşlarının sonlarında dolgun bir kadındı. Etrafta bir erkek olmadığı için Sikvah tekrar parlak işlemeli ipeklerine bürünmüştü ve yemek yemekte olan

Rojer'e özenle hizmet ediyordu. Kendi yemeğinden ise –o da anca Rojer'in teşvikiyle– sadece birkaç küçük lokma alıyordu.

"Hemen banyo yapmak ister misin, beyim?" diye sordu Rojer yemeğini bitirince. "Muhteşem gösterin seni yormuştur."

Her gece böyleydi. Amanvah bir noktada sessizleşir ve sonra izin isteyip saatlerce özel odasına kapanırdı. Bunun üzerine görevi Sikvah devralır ve o dönene kadar Rojer'in her ihtiyacıyla ilgilenip onu iltifatlara boğardı.

Normalde, Sikvah'ın ilgisi gerçekten de etkili bir dikkat dağıtıcıydı, ama Rojer Amanvah'ı hiç bu kadar bozulmuş görmemişti. Belli ki bir tartışma yaklaşıyordu ve Rojer bir an önce bu tartışmanın çıkmasını istiyordu.

"Orada ne yapıyor nüve aşkına?" diye homurdandı.

"Everam'la konuşuyor," dedi Sikvah kâseleri temizlemeye başlarken.

"Zar atıyor," dedi Rojer.

Sikvah onun ses tonundan alınmış görünüyordu. "*Alagai hora* oyun değildir, beyim. *Jiwah Ka*'n sana rehberlik edebilmek için zarlara danışıyor."

Rojer'in dudakları gerildi, bundan pek hoşlanmamıştı, ama hiçbir şey söylemedi. Canının bir kupa şarap istediğini fark etti, ama şarap bulabileceğini sanmıyordu. Alkol *dama*ların küçük köylerdeki ilk yasaklarından biriydi. Ustası Arrick'in buna nasıl bir tepki vereceğini hayal etti. Ağlayabilir ya da kendisini bu zahmetten de kurtarıp boynuna bir ip geçirebilirdi.

Tam o sırada Amanvah'ın kapısı açıldı. Bir insanın kapıyı açış şeklinden birçok anlam çıkarabilirdiniz – sahneye çıkan her Jonglör bunu bilirdi. Amanvah kapıyı azarlanmış biri gibi temkinli bir şekilde açmamıştı, sinirli biri gibi saldırgan bir şekilde de açmamıştı. Sakin ve kararlı bir duruşu vardı. Maskesini takmıştı ve hâlâ üzerinde beyaz cüppesi vardı. .

Nüveyi boylayasıca, diye içinden geçirdi Rojer yüzüne Jonglör maskesini takarken. Bu sırada Amanvah gelip karşısına oturmuştu, bakışları sakin ama deliciydi. Rojer göğsündeki madalyonun ağırlığını hissetmek için hafifçe kımıldadı.

"Jonglör olmak bu mu?" diye sordu Amanvah. "Bir topun

üzerinde dans edip köylü çocukların gülmesi için yüzüstü yere düşmüş gibi yapmak mı?"

Rojer aslında vahşi bir hayvan gibi dişlerini göstermek istese de, yüzünden hiçbir şey belli etmedi. Angiers'taki bencil Soylulardan da benzer şeyler duymuştu, partileri ve baloları için Jonglör tutsalar da Soylular onun gibilere hep tepeden bakarlardı, ama bu tür sözleri karısının ağzından duymak çok daha can acıtıcıydı.

Nasıl bir şeye bulaştım böyle?

"Everam'ın Armağanı'nda *Sharum*lar ve *dama*lar için şarkı söylemekten çekinmemiştin," diye belirtti Rojer.

"O Kurtarıcı'nın sarayında, şanlı misafirler ve sadık *Sharum*ların huzurunda Everam'a bir övgüydü!" diye atıldı Amanvah. Sikvah hemen yanlarından uzaklaşıp odada başka bir şeyle meşgul oldu. "O gün sonsuz bir onurun vardı, beyim, ama bunu *khaffit*ler ve *chin*ler için aptalı oynayarak kendini küçük düşürmekle kıyaslıyor olamazsın."

"*Khaffit*," dedi Rojer. "*Chin*. Bu kelimelerin benim için bir anlamı yok. O meydanda gördüğüm tek şey insanlardı ve her biri hayatlarında biraz eğlenmeyi hak ediyor."

Amanvah'ın maskesi iyiydi, ama alnında zonklayan damarı Rojer'in dikkatinden kaçmadı ve onu rahatsız ettiğini anladı. *Bana bir puan.*

Amanvah ayağa kalktı. "Ben odamda olacağım. Sikvah, Rojer'in banyosuyla ilgilen."

Sikvah başını eğdi. "Elbette, *Jiwah Ka*." Amanvah bir hışımla odadan çıktı.

"Banyonu hazırlamamı ister misin, beyim?" diye sordu Sikvah.

Rojer ona şaşkınlıkla baktı. "Elbette. Ayrıca hazır elin değmişken hayalarımı da kes."

Sikvah donup kaldı ve Rojer kızın yüzündeki korku dolu ifadeyi görünce sözlerinden pişman oldu. "Ben... ben öyle bir şey..."

"Unut gitsin," diye araya girdi Rojer ve ayağa kalkıp alacalı pelerinini giydi. "Biraz aşağı ineceğim."

Sikvah endişeli bir şekilde ona baktı. "Bir şeye mi ihtiyacın var? Yemek mi? Çay mı? Ne istersen gidip getiririm."

Rojer kafasını iki yana salladı. "Sadece biraz yürüyüp düşüncelerimle yalnız kalmaya ihtiyacım var." Yatak odasına işaret etti. "Benim için yatağı ısıt."

Sikvah aldığı talimatlardan memnun değilmiş gibi görünüyordu, ama Rojer net bir emir vermişti ve geçerli bir sebebi olmadıkça ya da Amanvah başıyla onaylamadıkça Sikvah'ın bu ses tonuna karşı çıkamayacağını öğrenmişti. "Nasıl istersen, beyim."

Odadan çıkar çıkmaz Enkido ve Gared'ı koridorda buldu. Amanvah'ın kapısının önünde dimdik duran altın prangalı hadım, Rojer odadan çıkarken tepki vermedi.

Gared ise buna tam bir tezat oluşturucasına, oturduğu sandalyeyle arkaya doğru kaykılmış halde birkaç metre ötedeki şapkasına oyun kâğıtları atıyordu. Silahları rahatlıkla ulaşabileceği şekilde duvara yaslı duruyordu.

"Hey, Rojer. Şimdiye kadar yatmışsındır sanıyordum." Göz kırptıktan sonra akıllıca bir şaka yapmış gibi kahkaha attı.

"Bütün gece nöbet tutmak zorunda değilsin, Gared," dedi Rojer.

Gared omuzlarını silkti. "Değilim, zaten genellikle sen yatana kadar bekliyorum, sonra da kendi yatağıma gidiyorum." Enkido'ya işaret etti. "Onun bütün gece bir ağaç gibi nasıl dikildiğini anlamıyorum. Hiç uyumuyor herhalde."

"Benimle aşağı gel," dedi Rojer. "Bar tezgâhının altını karıştırıp kasabanın *dama*'sının gözünden kaçan, çaydan daha sert bir şey olup olmadığına bakacağım." Gared homurdanarak kalktı. Rojer de oyun kâğıtlarını tecrübenin getirdiği bir hızla toplayıp merdivenlerden aşağı inerken karmaya başladı.

Yerleri süpüren hancı Darel dışında meyhane boştu. Everam'ın Armağanı'nda seyahat ederken Ulak yolu üzerinde ziyaret ettikleri bütün hanlarda olduğu gibi, Leesha'nın kafilesindekileri ağırlayabilmek için diğer bütün misafirler handan çıkarılmıştı. Leesha ve ailesi, Gared, Wonda, Rojer ve eşlerinin yanı sıra yetişkin *dal'Sharum*lar ve eşlerine de odalar tahsis edilmişti.

Kadınlar, çocuklar ve *kha'Sharum*lar dışarıda daire şeklinde park edilmiş at arabalarında uyuyorlardı.

Darel sağlıklı bir adamdı, ama dövüşme çağı gerilerde kalmıştı, kumral sakalında artık daha çok ak teller vardı. "Onurlu efendiler." Eğilerek selam verdi. "Size nasıl hizmet edebilirim?"

"Öncelikle şu saçmalığı kes," dedi Rojer. "Burada *chin*ler olarak biz bizeyiz."

Adam fark edilir şekilde rahatlayıp barın arkasına geçerken, Rojer ve Gared taburelere oturdular. "Özür dilerim. Bu günlerde kimin gözlerinin üzerimizde olduğunu bilemiyoruz."

"Doğru söylüyorsun," dedi Gared. "Sanki bir yerde hatalı bir muhafaza varmış gibi için içini yiyor."

"İçebileceğimiz gerçek bir şeyin var mı?" diye sordu Rojer. "Çok susadım ama canım su istemiyor. Uzun zaman oldu, bir şişe dezenfektan bile işimi görür."

Darel kilden bir tükürük hokkasına tükürdü. "*Dama* kasabaya geldikleri gün bütün şarap fıçılarını paramparça etti. Kasabadaki bütün 'günah' şeyleri ateşte yaktı, alevleri harlamak için de buradaki sert içkileri kullandı. Torunumun oyuncak bebeğini aldı. Uygunsuz olduğunu söyledi." Tekrar tükürdü. "Kız o bebeği çok severdi. Neyse ki onu da alıp götürmediler."

"O kadar kötü mü?" diye sordu Rojer.

Hancı omuzlarını silkti. "İlk hafta zordu. *Dama* çöl iblisinden aldığı bir fermanla gelip kasabanın artık onun kabilesine ait olduğunu söyledi. İnsanlardan bazıları karşı çıkınca *Sharum*lar onları acımasızca etkisiz hale getirdi. Bunun ardından çoğu hizaya geldi."

"Öylece kontrolü ele almalarına izin mi verdiniz?" diye homurdandı Gared.

"Biz siz Çukurlular gibi savaşçı insanlar değiliz," dedi Darel. "Sırf eğilerek selam vermeyi reddettiği için, kasabadaki en iriyarı adamın kolunun, ancak yarı cüssesindeki bir *dama* tarafından dal gibi kırıldığına şahit oldum. Kendime ve aileme bakmam gerekiyordu, ölüyken bunu yapamam."

"Kimse seni suçlamıyor," dedi Rojer.

"Kuralları öğrendikten sonra o kadar da kötü değil," dedi Darel. "Krasialıların kutsal kitabının büyük bir bölümü bizim-

kiyle aynı. Ayrıca Krasialıların bazıları, tıpkı bizde olduğu gibi, vaaz vermeyi diğerlerinden daha fazla seviyor." Sesini alçaltırken hafifçe gülümsedi. "Ve bazıları ikiyüzlü." Bunu söylerken, kilden yapılma küçük bir şişe ve iki küçük kupa çıkardı. "Siz çocuklar hiç *couzi* denediniz mi?"

"Hıhı," diye homurdandı Gared.

"Hakkında birtakım hikâyeler duymuştum," dedi Rojer.

Darel kıkırdadı. "İçkinin günah olmasından bahsedip durmalarına rağmen, o çöl insanları verandanın cilasını çıkaracak türden sert bir içki yapıyorlar."

Rojer ve Gared adamın uzattığı kupaları alıp merakla onlara baktı. Sakat eline rağmen, Rojer kupayı rahatlıkla tutabiliyordu. Gared'ın kupası bir çocuğun oyuncak bebeğine çay servis ederken kullanabileceği bir şeye benziyordu. "Bir yudum bile değil. Hafif hafif tadına mı bakıyorsun, yoksa kafana mı dikiyorsun?"

"İlk içkilerinizi dikin," diye tavsiye etti Darel. "Sonrası daha kolay olur." Kupalarını tokuşturup dikkediler ve gözleri kocaman oldu. Rojer on iki yaşından beri içki içiyordu ve alkolün yakmasına alışık olduğunu sanıyordu, ama bu alev içmek gibiydi. Gared öksürmeye başladı.

Darel gülümsemekle yetinip kupalarını tekrar doldurdu. Bir kez daha içkilerini dikkediler ve bu seferki, Darel'ın söylediği gibi, daha kolay oldu. Veya belki de, dilleri ve boğazları uyuşmuştu.

Gared üçüncü kupayı düşünceli bir şekilde yudumladı. "Tadı..."

"Tarçın gibi," diye onun yerine tamamladı Rojer sıvıyı ağzında dolaştırarak.

"Krasialılar *couzi* gibidir!" Darel hemen ardından bıyıklarını çekiştirdi. "Ya da bütün erkeklere zorla uzattırdıkları şu nüveyi boylayasıca kaşındırıcı sakal gibidir. Alışması biraz zaman alır, ama bir süre sonra artık o kadar kötü gelmemeye başlar. Vergilerimi ödeyip kurallara uyduğum sürece işimi yapmama izin veriyorlar. Eh, torunum ergenliğe girmeden ona evlenebileceği birini bulabilirsem, beyaz cadıların ona birini ayarlamalarından korkmama da gerek kalmaz."

Birden yüzü bembeyaz oldu ve dikkatle Rojer'e baktı.

Rojer gülümseyip yaralı elini kaldırdı. "Altına işemene gerek yok. Bir *dama'ting*'le evlenmiş olabilirim, ama bu benim için de ürkütücü olmadıkları anlamına gelmiyor. Gerçi onlara beyaz cadılar deme alışkanlığından vazgeçsen iyi olur. Ustamın eskiden söylediği gibi: 'Gizli gizli alıştırması yapılan bir şey eninde sonunda ortaya çıkar.'"

"Evet," diye katıldı Darel. "Çok doğru."

"Ne diyordun?" diye üsteledi Rojer. "Krasialılar o kadar kötü değil mi?"

"Valla ben bunu kabul edemem," dedi Gared. "Kıçına tekmeyi yedikten sonra 'O kadar da kötü değilmiş' demek gibi biraz."

Darel kendine bir kupa *couzi* doldurup çabucak kafasına dikti. "Eski günleri özlemediğimi söyleyemem, ama ne zaman selam vermeniz gerektiğini hatırlar ve burnunuzu herhangi bir şeye sokmazsanız, Krasialılar sizi rahat bırakıyorlar. Komşunuzla kavga ettiğinizde, mesele yine önce Kasaba Sözcüsü'ne gidiyor ve eğer çözemeyeceği bir şeyse o da *dama*'ya götürüyor. *Dama*lar genellikle adiller ama Kutsal Kitap'taki kısasa kısas işini fazla ciddiye alıyorlar. Tavuk çaldığı için eli kesilen ve bir kıza tecavüz ettiği için aynı şeyin kız kardeşine yapılmasını izlemek zorunda kalan insanlar tanıyorum."

Gared yumruğunu sıktı. "Bu o kadar da kötü değil, öyle mi?"

Darel bir kupa daha dikledi. "Kötü, evet, ama ben ne tavuk çalıyorum ne de kızlara tecavüz ediyorum. Sanırım gelecekte bu tür suçlar büyük ölçüde azalacak. Evejah kanunları katı, ama sonuç almadıklarını söyleyemeyiz."

"Peki bütün erkek çocuklarını alıp götürmelerine ne diyeceksin?" diye sordu Gared. "Bir oğlum olsaydı buna izin vermezdim."

Darel üçüncü kupasını ağzında dolaştırıp düşünceli bir şekilde yutkundu. "Torunumu alıp götürdüler. Bundan hiç memnun değilim, ama her yeni ayda eve gelmesine izin veriyorlar. Yeni aya Kara Ay adını veriyorlar. Çocukları çok zorluyorlar, hepsi eve kırıklar ve çürükler içinde dönüyor, ama Krasialı çocuklardan farksızlar. Dili ve kuralları bizden daha çabuk öğreniyorlar. Ayrıca *dama*'nın söylediğine göre, siyahı hak edenler, bir

Sharum lordunun bütün haklarına sahip olan tam vatandaşlar olacakmış. Hak etmeyenlerse *khaffit* olarak kovuluyorlar." Gülümseyip boynunu kaşıdı. "Benim durumumdan pek farkları kalmıyor yani, bir tek şu kaşındıran sakalları olmuyor."

Rojer dördüncü –yoksa beşinci miydi?– *couzi*'sini yudumladı. Başı dönmeye başlamıştı. "Buradan kaç çocuk aldılar. Bu arada burası neresi?"

"Eskiden Appleton'dı," dedi Darel. "Şimdiyse bir sürü harften oluşan, kum dilinde uzun bir kelime. Biz Sharachville diyoruz, çünkü artık kabilemizin adı bu. Burada, *Hannu Pash* mıdır nedir işte ona uygun yaşta otuz erkek çocuğu vardı."

Birlikte yukarı çıkarlarken Rojer Gared'dan destek almak zorunda kaldı. Büyük bir kupa su içip acı yaprak çiğnemişti, ama yatağa giderken tökezleyip düşerse eşlerini kandırabileceğini sanmıyordu. Neyse ki, Rojer Arrick Tatlınağme'nin çıraklığını yapmıştı ve sarhoşken ayıkmış gibi davranmak konusunda oldukça tecrübeliydi.

"Bütün Hür Şehirlerin toplamından daha büyük bir ordu kuruyorlar," dedi kısık bir sesle. "Lakton'un hiç şansı yok."

"Bir şeyler yapmalıyız," dedi Gared. "Dövmeli Adam'ı bulup savaşalım, bir şey yapalım. Öylece oturup Çukur'un güneyinde kalan her yeri almalarına izin veremeyiz."

"Öncelikle Lakton'daki insanları olacaklar konusunda uyarmalıyız," dedi Rojer. "Bu konuda birkaç fikrim var, ama önce iyi bir uyku çekmeli ve sabah biraz kusmalıyım."

Enkido'nun yanından geçerken düzgün bir şekilde yürümek için bütün aktörlük ve akrobatlık becerilerine başvurmak zorunda kaldı. İriyarı hadım onu fark ettiyse bile, belli etmedi. Amanvah hâlâ kendi odasındaydı, muhafazaların uğursuz ışığı kapısının altından parlıyordu. Rojer sorunsuz bir şekilde yatağına gitti. Sikvah onu bekliyordu, ama kocası yüzüstü yastıkların üzerine yığılırken hiçbir şey söylemedi. Onun ayakkabılarını ve giysilerini çıkarırken biraz zorlandı, ama Rojer'in karısına yardım edecek kadar gücü yoktu. Karısı hafifçe sırtını okşadı ve uykuya dalarken ona tatlı tatlı mırıldandı.

14. BÖLÜM

KARA AY ŞARKISI

D.S. 333 YAZ
YENİ AYDAN 20 ŞAFAK ÖNCE

Gün doğmadan bir saat önce uyanan Rojer'in başı zonkluyordu. Sikvah'ın her şeyiyle –ona banyo yaptırmak, giysilerini seçmek ve üzerini giydirmekle– ilgilenme tuhaflığı sıkıcı olmaya başlamıştı, ama o anda buna minnettardı. Kafasını bir katır tekmelemiş gibi hissediyordu ve ağzı pamukla doldurulmuş gibi kupkuruydu.

"Angiers'tan beri hiç bu kadar sarhoş olmamıştım," diye homurdandı.

Sikvah kafasını kaldırdı. "Ne?"

Rojer kafasını salladı. "Yok bir şey. Bu sabah Erny ve Elona'yı at arabasında ağırlaman gerekecek. Leesha'yla konuşmalıyım."

"Bu uygun değil, beyim," dedi Amanvah, siyah cilalı küçük tahta bir kutuyla odasından çıkarken. Bütün gece odasında mı kalmıştı? Rojer onun yatağa geldiğini hatırlamıyordu, ama zaten kendinden geçmişçesine uyumuştu. "Erny'nin kızı bekâr ve babamın nişanlısı, sense evli bir adamsın. Bunu..."

Sikvah kol düğmesini ilikliyordu, ama Rojer elini o kadar hızlı bir şekilde çekti ki, kız şaşkınlıktan nefesini tuttu. "Lanet olsun. İyi ve sadık bir koca olacağıma söz verdim, ayrıca bu konuda içtendim, ama bu, arkadaşlarımla baş başa konuşamayacağım anlamına gelmez. Eğer bu anlama geldiğini düşünüyorsan, bir sorunumuz var demektir."

Sikvah bu tartışmadan çok utanmış görünüyordu. Amanvah

ise uzun bir süre sessiz kaldı ve elinde tuttuğu kutuya bakmakla yetindi. Bu sırada da parmaklarıyla kutunun üzerinde ritim tuttu. Amanvah o sırada bıçağını gözüne saplamak ya da Enkido'ya parmaklarını kırdırmak üzere olsa bile, Rojer onu bundan daha sinirli görmeyeceğini biliyordu.

Ama o anda hiçbiri Rojer'in umurunda değildi. "Evlilik özgürlüğün sonudur," derdi ustası. Kafasını salladı ve hışımla kendi düğmesini kendi ilikledi. *Benim için geçerli değil. Geçerliyse, nüveyi boylayayım.*

En sonunda Amanvah kafasını kaldırıp gözlerinin içine baktı. "Nasıl istersen, beyim."

Rojer o sabah onunla seyahat edip edemeyeceğini sorduğunda Leesha biraz şaşırdı, ama sorgulamadı. Kendine Rojer'in aniden aldığı evlenme kararına hâlâ sinir olduğunu söylüyordu, ama doğrusunu söylemek gerekirse onu korkunç derecede özlüyordu. Rojer bir seneyi aşkın bir süredir onun en iyi arkadaşı ve sırdaşı olmuştu, yakınında olmadığında bir boşluk hissediyordu.

Amanvah ve Sikvah şarkı söylemeleri ve inlemeleriyle aralarına görünmez bir duvardan fazlasını örmüşlerdi. Geceyi geçirmek için durduklarında, öldürdükleri kurbanlarını kollayan aslanlar gibi Rojer'in etrafını sarıyorlardı. Yolculuk başladığından beri, Leesha onunla ilk kez yalnız kalabiliyordu ve şimdi bile Krasia ahlakına uygun bir şekilde at arabasının perdelerini açık bırakmak zorundaydılar. Sık sık yanlarından geçen *Sharum*lar, o ve Rojer'in giyinik olduğundan ve karşılıklı koltuklarda oturduklarından emin olmak için içeri baktıklarını gizlemeye bile gerek duymuyorlardı.

Ama yine de baş başaydılar. Gared ve Wonda kimsenin kulak misafiri olmadığından emin olmak için arabanın iki yanında atlarıyla seyahat ediyorlardı ve Leesha tek kelime Thesaca bilmediğinden emin olduğu bir arabacı seçmişti. *Lütfen* ve *teşekkür ederim* gibi kelimelerden fazlasını bilen Krasialıların çoğu, bir zamanlar Amanvah ve Sikvah'ın da yaptığı gibi bunu saklamaya meyilliydiler, ama Çukurlular artık bu numaranın farkına var-

mış ve son birkaç hafta içerisinde bu gibilerin çoğunu ortaya çıkarmıştı. Elona bu oyunda oldukça iyi çıkmıştı, şoke edici sözler söylüyor ve dinleyicilerini ele veren yüz ifadelerini dikkatle izliyordu.

"Sanırım annem at arabanı çok sevdi," dedi Leesha. "Öğle yemeği için mola verdikten sonra bu arabaya dönmeyi istemeyebilir."

"Şu an biraz sıkıcı olmalı," dedi Rojer. "Amanvah ve Sikvah yalnız kalmamızdan hiç hoşlanmadılar."

"Bunu kabullenmek zorundalar." Leesha, Kaval'ın atıyla önünden geçtiği pencereye başıyla işaret etti. "Ahmann da öyle. Halkı ne düşünürse düşünsün, ben onunla birlikte olurken tanıdığım bütün erkekleri hayatımdan çıkaracağımı kabul etmedim."

"Seninle aynı görüşteyim," diye ona katıldı Rojer, "ama sanırım bu savaş hiç bitmeyecek."

Leesha gülümsedi. "Anladığım kadarıyla, evlilik bu oluyor. Kararından pişman mısın?"

Rojer kafasını iki yana salladı. "Kimse bedavaya dans etmez. Şapkaya birkaç bozukluk atmış olabilirim, ama bende kendimi kazıklatacak göz yok!"

Leesha başıyla onayladı. "Ee, eşlerinin gazabını göze alacak kadar önemli olan ve benimle konuşmak istediğin mesele nedir?"

"Nişanlın," dedi Rojer.

"O benim nişanlım değil–" diye söze başladı Leesha.

"Ama etrafa nişanlınmış gibi caka satıyorsun," diye araya girdi Rojer. "Hangisi doğru?"

Leesha şakağında bir seğirme hissetti ve orayı ovuşturabilmek için saçını geriye atıyormuş gibi yaptı. "Bu seni neden ilgilendiriyor? Evlenirken bana danışmadın."

"Benim eşlerim on beş yaşın altındaki her sağlıklı erkek çocuğunu kaçırmıyor," dedi Rojer. "Yarısı bile *Hannu Pash*'ı geçebilirse..."

"Birkaç sene içinde Ahmann'ın buradan Miln Kalesi'ne kadar her yeri fethedebilecek büyüklükte, Thesalı fanatiklerden

oluşan bir ordusu olacak," diyerek onun cümlesini tamamladı Leesha. "Aptal değilim, Rojer."

"Öyleyse ne yapacağız?" diye sordu Rojer.

"Kendi ordumuzu kuracağız," dedi Leesha. "Çukur genişlemeye ve Ormancıları savaşa hazırlamaya devam etmeli. Ahmann bizi kendi kabilesine dahil etti, biz ona saldırmadıkça bize asla saldırmaz."

"Buna gerçekten inanıyor musun?" diye sordu Rojer. "Beklediğim gibi biri çıkmadığını kabul ediyorum, ama ona güveniyor musun?"

Leesha başıyla onayladı. "Ahmann birçok şey olabilir, ama o dürüst biri. Sharak Ka için kendi rızasıyla onunla birlik olmayan herkesi fethedeceğine dair planlarını hiç gizlemedi, ama bu herkesin gündüzleri de ona boyun eğeceği anlamına gelmiyor."

"Peki geliyorsa?" diye sordu Rojer.

"O halde, belki de sembolik bir fetih için benimle evlenir," dedi Leesha. "Bu benim ilk seçeneğim değil, ama komşunun komşuyla çarpıştığı açık bir savaştan daha iyi."

"Bu Çukur'u kurtarabilir," dedi Rojer, "ama Lakton hâlâ sallantıda. Şehir Rizon Kalesi'nden daha uzun süre dayanabilir, ama küçük köyler korunmasız. Krasialılar çok geçmeden oraları yutmaya başlayacaklar."

"Katılıyorum," dedi Leesha. "Ama bu konuda yapabileceğimiz çok fazla şey yok."

"Onları uyarabiliriz," dedi Rojer. "Onlar da haberi yayabilirler. Yollar hâlâ geçit veriyorken, şimdilik onlara Çukur'da sığınma ve eğitim imkânı sunabiliriz."

"Peki bunu nasıl yapacağız?" diye sordu Leesha.

Rojer gülümsedi. "Prenses rolünü oyna. Lakton'dan geçerken her gece kalacak bir yer talep et ve artık hanlarda kalan insanları dışarı atmalarına izin verme. Yeni şarkımı çalacağım ve seyirciye ihtiyacım var."

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum, hanımım," dedi Kaval. En yüksek rütbeli *Sharum*'du, kırmızı peçesi öğlen güneşinde gevşek bir şekilde boynunda duruyordu. Öğle yemeği ye-

mek ve insanların bacaklarını esnetmelerine fırsat vermek için kısa bir süreliğine mola vermişlerdi. Eğitim subayının ses tonu kibardı, ama bıkkınlığını hissetmek mümkündü. Kadınlara hesap vermeye alışık değildi.

"Ne düşündüğün umurumda değil, Sharum," dedi Leesha. "Çukur'a iki günlük mesafe kalana kadar harika hanlar varken kayaları yastık niyetine kullanıp yol kenarında yatamam."

Kaval kaşlarını çattı. "Artık Shar'Dama Ka'nın topraklarında değiliz. Böylesi daha güvenli–"

"Geceleri haydutların saldırısına uğrayabileceğimiz yol kenarlarında kamp yapmak mı?" diye sözünü kesti Leesha.

Kaval yere tükürdü. "*Chin* korkaklar gece vakti yolda bize saldırmaya cesaret edemezler. *Alagai* onları katleder."

"Haydutlar ya da iblisler, geceyi ikisiyle de dışarıda geçirmek istemiyorum," diye çıkıştı Leesha.

"Hanımım, daha önce *alagai*'dan hiç korkmadığınızı göstermiştiniz," diye dikkatini çekti Kaval. "Bilmediğimiz bir *chin* köyündeki gizli mızraklar beni daha çok endişelendirir."

"Ne oluyor?" diye soran Amanvah yanlarına geldi.

Kaval hemen dizinin üzerine çöktü. "Hanımım bu geceyi bir *chin* köyünde geçirmek istiyor, Dama'ting. Ona bunun akıllıca olmayacağını söyledim..."

"Elbette, haklı," dedi Amanvah. "Ben de geceyi dışarıda uyuyarak geçirmek istemem. Eğer birkaç *chin*'den korkuyorsan," dedi kelimeyi alaycı bir şekilde telaffuz ederek, "o halde bizi bir hana bırak ve ağaçlıkta bir çadır kurup şafağa kadar saklan."

Leesha, Kaval'ın dişlerini sıktığını belli etmemek için yerlere kadar eğilmesini izlerken gülmemek için kendini zor tuttu.

"Hiçbir şeyden korkmuyoruz, Dama'ting," dedi eğitim subayı. "Eğer böyle istiyorsanız, hana el koyarız–"

"Böyle bir şey yapmayacaksınız," diye sözünü kesti Leesha. "Söylediğin gibi, burası Kurtarıcı'nın toprakları değil. Yataklarımızı mızrak zoruyla değil, karşılığını ödeyerek alacağız. Biz hırsız değiliz."

Leesha adamın dişlerini gıcırdattığını duyduğuna yemin edebilirdi. Kaval gözlerini Amanvah'a çevirip onun bu emre

karşı çıkmasını bekledi, ama kız akıllılık ederek sessiz kaldı. Eski kibri bir ölçüde geri dönmüştü, ama en son Leesha'ya karşı çıktığında ne olduğunu ikisi de hatırlıyordu.

"*Sharum*ları çağır. Yirmi birini de çağır ve onlara şuraya oturmalarını söyle," diyen Leesha küçük bir açıklığa işaret etti. "Yemek yedikleri sırada onlarla konuşacağım. Kabul edilebilir davranışlar hakkında hiçbir yanlış anlaşılma istemiyorum, hem önden gönderdiğimiz haberciler için hem de sonradan kasabaya varacak olan ana grup için."

Arkasını dönüp *dal'ting*lerin Shamavah'ın gözetiminde kafile için yemek hazırladıkları kazanlara doğru gitti. Kafiledekilerin çoğu un, patates ve sebzelerle hazırlanan koyu bir et suyu çorbası içip yanında yarım somun ekmek yiyecekti. *Sharum*lar ise daha iyi besleniyorlardı, çorbanın yanında kuzu eti ve kuskus da yiyorlardı. Leesha, anne babası, Rojer ve eşleri, kızarmış sülün ve koca bir parça kuzu etinin yanında baharatlı ve bol tereyağlı kuskusla herkesten daha iyi besleniyorlardı.

Leesha Shamavah'ın yanına gitti. "Öğle yemeğinde *Sharum*lara hitap edeceğim. Benim için tercüme etmeni istiyorum."

"Elbette, hanımım." Shamavah eğilerek selam verdi. "Benim için bir onur."

Leesha savaşçıların toplanmaya başladıkları yere işaret etti. "Yarım daire şeklinde oturduklarından ve hepsine birer kâse verildiğinden emin ol." Shamavah kafasını sallayıp aceleyle uzaklaştı.

Leesha *Sharum*ların çorbasını hazırlayan kadının yanına gitti ve kepçeyi ondan alıp tadına baktı. "Biraz daha baharata ihtiyacı var," dedi ve aşçıların çıkardığı baharat kâselerinden birer avuç baharat alıp önlüğünden çıkardığı birkaç otla birlikte çorbanın içine attı.

Sonra tekrar çorbanın tadına bakıyormuş gibi yaptı. "Harika."

Rojer *Kara Ay Şarkısı*'nın son notasını gözleri kapalı bir şekilde uzatırken ahşabın titreşimini ellerinde hissetti. Notayı aniden keserken Amanvah ve Sikvah da onu rahatça izledi.

"Kükremeden önceki sessizlik," derdi Arrick – kusursuz bir performansın son notasıyla kalabalığın alkışı arasında kalan o paha biçilmez sessizlik anı. Kalın perdeler çekilmişken, kafilenin türlü çeşitli gürültüsü bile duyulmuyordu.

Rojer göğsünün sıkıştığını hissetti ve sonra birden nefesini tuttuğunu fark etti. Alkışlayacak kimse yoktu, ama yine de sesi duydu. Hiç ego yapmadan şunu söylemesi gerekirdi ki, bir trio olarak, onun zamanında tek başına yaptığı her şeyi aşmışlardı.

Yavaşça nefesini verirken Amanvah ve Sikvah'la aynı anda gözlerini açtı. O güzel gözler ona onların da yaptıkları şeyin gücünü hissettiklerini söylüyordu.

Bir bilseniz, diye içinden geçirdi Rojer. *Yakında, sevgililerim. Yakında size göstereceğim.*

Sevgililerim. Yüksek sesle olmasa da, içinden onlara böyle hitap etmeye başlamıştı. Doğru düzgün tanımadığı kadınlara "sevgilim" diye hitap etmek onun için bir şakaydı aslında, ama hiçbir zaman komik olmamıştı. Bunu söylerken tutkulu olduğu zamanlar vardı, ama önceki gece ve bu sabah olduğu gibi keyifsiz olduğu zamanlar da vardı.

Tabii bir de tıpkı şimdi olduğu gibi, müziğin sona ermesiyle oluşan boşluğun hayal edemeyeceği kadar gerçek bir sevgiyle dolduğu anlar da vardı. Eşlerine bakarken hissettiği şey, Leesha Kâğıt'ı gördüğünde hissettiklerine kıyasla çok sönük kalıyordu.

"Ustam müzikte kusursuzluk diye bir şeyin olmadığını söylerdi," dedi Rojer, "ama kusursuzluğa yakın değilsek, nüveyi boylayayım."

Orijinal *Kara Ay Şarkısı*'nın yedi kıtası, her kıtanın yedi mısrası ve her mısranın yedi hecesi vardı. Amanvah bunun Cennet'te yedi sütun, Ala'da yedi kıta ve Nie'nin uçurumunda yedi kat olduğu için böyle olduğunu söylemişti.

Bir önceki büyük başarısı olan *Ormancı Çukuru Muharebesi*, bu tercümesinin yanında ucuz bir mani gibi kalıyordu. İblislere her türlü tepkiyi verdirebilecek melodisi ve Laktonlulara bilmeleri gereken her şeyi söyleyen sözleriyle *Kara Ay Şarkısı*'nın hem insanlar hem de nüvelikler üzerinde büyük bir gücü vardı.

Dövmeli Adam onun gibi daha fazla kemancı büyücü iste-

mişti, ama Rojer bu konuda başarısız olmuştu, hatta bu yeteneğin öğretilebilir olup olmadığını bile sorgulamıştı. Hiç ileri gidemiyormuş gibi hissetmeye başlamıştı, on sekiz kışta zirveye varip orada kalmıştı sanki. Ama şimdi yeni bir şey bulmuştu ve bir kez daha gücünün arttığını hissediyordu. Bu onun ya da Dövmeli Adam'ın aradığı bir şey değildi. Çok daha güçlü bir şeydi.

Elbette, eşleri onunla performans gösterdiği ve Krasialılar ne yaptığını anlayıp onu öldürmediği sürece.

Amanvah ve Sikvah başlarını eğdiler. "Sana eşlik etmek bir şeref, beyim," dedi Amanvah. "Babamın da söylediği gibi, Everam sana fısıldıyor."

Everam. Rojer bu isimden tiksinmeye başlamıştı. Bu isme ya da başka bir isme sahip bir Yaratıcı yoktu. "Kutsal Adamlar ve Jonglörler arasında pek fazla fark yoktur," derdi Arrick kafayı bulduğu zaman. "Aynı sarhoş hikâyelerini anlatıp durur, böylece yarım akıllıların gözlerini boyayıp hayatın acısını unutmalarına yardımcı olurlar."

Sonra acı acı gülerdi. "Tek farkı, din adamlarının daha çok para kazanmaları ve saygı görmeleridir."

Rojer'in zihninde bir görüntü belirdi – her gece Amanvah'ın kapısının altından parlayan uğursuz kırmızı ışık. Bütün geceyi orada mı geçirmişti?

Jiwah Ka'*n sana rehberlik edebilmek için zarlara danışıyor.*

Rojer *dama'ting*lerin kemik büyüsünü anlıyormuş havalarına girmiyordu, ama Leesha'nın ona açıkladığı kadarıyla bu işin ilahi bir yanı yoktu. Kadim dünyanın ilmi "göklerdeki şimşeği, rüzgârı ve yağmuru" kontrol altına almamış mıydı? Zarların Amanvah'a ne söylediğini bilmiyordu, ama Yaratıcı'nın sözleri değildi ve Rojer onların söylediklerine göre hareket etme fikrinden hoşlanmıyordu.

"Zarların da aynı görüşte mi?" diye sordu ses tonunun tarafsız çıkmasına özen göstererek. Sikvah derin bir nefes aldı ama Amanvah'ın maskesi yerindeydi ve gerçek hislerine dair hiçbir şey belli etmiyordu. İçindeki Jonglör buna lanet etti. Loncada diğer Jonglörleri güldürmeye çalışmak ya da prova yaparken

onları rolden çıkarmaya uğraşmak sıradan bir eğlenceydi. Rojer bu konuda kendisini bir uzman olarak görüyordu.

Başını yana eğerek Amanvah'a baktı. *Hayatımın geri kalanını senden gerçek bir tepki almak için uğraşarak mı geçireceğim?*

"*Alagai hora* asla kesin konuşmaz, beyim. Onlar sadece rehberlik eder."

"Peki sana benim hakkımda ne söylediler?" diye sordu Rojer.

Sikvah atıldı: "Sormak yasaktır!.."

"Kurallarınızın canı Nüve'ye!" dedi Rojer. "Ben hayali bir melodiye göre dans etmeyeceğim."

Amanvah dönüp *dama'ting*lerin iblis kemiklerini sakladıkları türden büyük kadife bir çantaya uzandı. Kalın perdeler çekili olduğu için at arabasının içine günışığı girmiyordu, *hora* büyüsü için çok uygundu. Rojer donup kaldı, bileğine bir bıçak iliştirmediği için pişman olmuştu.

Ama Amanvah sadece kurdeleli bir paket çıkarıp ona eğilerek verdi. "Zarlar senin hakkında hem çok şey hem de çok az şey söylüyor, beyim. Gücün inkâr edilemez, ama hayat yolun sapaklarla dolu. *Alagai* sürülerinin senin müziğinle dans ettiği gelecekler de var, yeteneğinin boşa harcandığı gelecekler de... Yücelik ve başarısızlık bir arada."

Rojer parlak beze sarılı paketi açınca içinde Amanvah'ın o sabah elinde tuttuğu ahşap kutuyu buldu. "Ama onlara seninle evleneyim mi evlenmeyeyim diye sorduğumda, bana evlenmemi söylediler ve onlara hangi evlilik hediyesinin seni daha çok yücelteceğini sorduğumda, beni buna yönlendirdiler."

Rojer birden çok kaba olduğu hissine kapıldı. Amanvah yalnız kaldığı onca zamanını ona bir evlilik hediyesi yaparak mı geçirmişti? Yüce Yaratıcı! Kendisinin de ona bir hediye vermesi mi gerekiyordu? Kimse ona böyle bir şey söylememişti. Geceyi geçirmek için durduklarında bunu Shamavah'a soracağını ve gerekirse nasıl bir hediye vermesi hakkında ondan fikir alacağını aklının bir köşesine not etti.

Amanvah onun daha önce hiç görmediği kadar yere eğilerek selam verdi, başı neredeyse at arabasının halıyla kaplı zeminine değecekti. "Sana bunu vermem çok uzun sürdüğü için lütfen

özrümü kabul et. İki hafta önce üzerinde çalışmaya başladım, hazırlamak için aylarca vaktim olacağını düşündüm. Zarlar senin evlilik yeminimizi bu kadar çabuk telaffuz edeceğini öngörmemişti."

Rojer sağ elinin üç parmağını kutunun pürüzsüz yüzeyinde dolaştırırken, cilalanmadan önce ahşabın üzerine oyulmuş olan muhafazaları hissetti. Bazıları koruyucu muhafazalardı, ama çoğunu bilmiyordu. Rojer muhafaza yapımında hiçbir zaman becerikli olmamıştı.

İçinde ne var? diye merak etti. İblis zarları Amanvah'a kocası için ne yapmasını emretmişti? Zihninde Enkido'nun bir görüntüsü belirdi. *Eğer bir çift altın prangaysa, araba hareket halinde olsun ya da olmasın, harikalar çantamı alıp kapıdan çıkacağım.*

Kutuyu açınca gözleri kocaman oldu. Karşısında, ipek bir kumaşın üzerinde, gül ağacından yapılmış cilalı bir keman çeneliği duruyordu. Ortası altın kaplı olan çeneliğin, yine altından yapılma bir kuyruk kıskacı vardı. Parça hem altın yüzeyine hem de cilalı ahşap yüzeyine keskin bir şekilde oyulmuş muhafazalarla kaplıydı ve çok güzeldi.

Bütün modern enstrümanlar gibi, Arrich ve Jaycob'un kemanlarının da çenelikleri vardı, ama Rojer'in Dövmeli Adam'ın hazine odasından aldığı antik enstrümanın –belki de çenelik henüz icat edilmediği günlerde yapıldığı için– çeneliği yoktu. Bu parça, kemanı çalan kişinin enstrümanı sadece boynuyla sabit tutmasına ve ellerini gerekirse başka şeyler için kullanmasına imkân tanıyordu.

"Parça Dük Edon'un enstrüman ustasından geldi, kraliyet habercisi için tasarlanmış." Amanvah konuşurken Rojer nesneye dokunmak için büyük bir saygıyla uzandı. "Onu muhafazalayıp içine *hora* aşısı yapmak uzun gecelerimi aldı."

Rojer yanan elini sıcak bir demlikten kaçırıyormuş gibi irkilerek geri çekildi. "*Hora* mı? Bunda iblis kemiği mi var?"

Amanvah, Rojer'in nadiren duyduğu tatlı bir sesle kahkaha attı. *Bu gülüşü gerçek mi*, diye merak etti Rojer, *yoksa maskesinin bir parçası mı?*

"Sana zarar veremez, beyim. Nie'nin kötülüğü *alagai*'la bir-

likte ölür, ama iblis kemikleri Ala'nın sihrini taşımaya devam eder. Everam bu sihri çok önce yaratmıştır, Nie onu saptırmak için uçurumu yaratmadan çok çok önce..."

Rojer dudaklarını büzüştürdü. "Yine de..."

"Kullandığım kemik çok ince bir parça," dedi Amanvah. "Muhafazalara ve som altına karışmış halde."

"Ne işe yarıyor?" diye sordu Rojer.

Amanvah o kadar kocaman gülümsedi ki, Rojer şeffaf peçesinin ardından bile onu görebiliyordu. Tecrübeli gözlerine hakiki görünen bu tebessüm, içinin heyecanla dolmasına neden olmuştu.

"Denesene," diye fısıldadı Amanvah ve kemanını kaldırıp ona uzattı.

Rojer bir an tereddüt ettikten sonra omuzlarını silkip enstrümanı aldı ve titreşimin en yoğun olduğu kuyruk kısmına kıskacı taktı. Ahşaba zarar vermeden sıkıştırmak için burgulu vidayı dikkatle çevirdi, sonra kemanı çenesinin altına yerleştirip elleriyle dokunmadan enstrümanı sabit tuttu. Parçanın çenesine dokunduğu yerde tıpkı uyuşan bir uzuvda olduğu gibi hafif bir karıncalanma oldu.

Rojer bir süre bekledi. "Ne olması gerekiyor?"

Amanvah tekrar güldü. "Çal!"

Rojer yayı sakat eline aldı ve diğeriyle perdelere dokunup hızlı bir melodi çaldı. Titreşim karşısında şaşırdı. Enstrüman bir anda iki kat daha fazla ses çıkarır olmuştu. "Bu inanılmaz."

"Üstelik muhafazaların çoğunun çenenin altında kalmasına rağmen," dedi Amanvah. "Biraz uzaklaştırırsan, ses daha da artacak."

Rojer önce Amanvah'a bakıp kaşını kaldırdı, sonra çalmaya geri döndü. İlk başta ahşabı örtülü tuttuğunda enstrüman normalden daha çok ses çıkarır gibiydi. Yavaşça çenesini kaldırıp muhafazalardan bazılarını ortaya çıkardığındaysa ses artmaya başladı. Daha çok kaldırdı ve ses iki katına çıktı, sonra tekrar iki katına çıktı, eşleri kulaklarını kapatırken onun da dişleri takırdamaya başlamıştı. En sonunda, acı çektiği için durmak zorunda kaldı, oysa muhafazaların geri kalanının çoğu hâlâ çenesinin altındaydı.

"Bu sizin güzel seslerinizi bastırır," dedi Rojer.

Amanvah kafasını iki yana salladı ve peçesini kaldırıp ortasında boyun boşluğuna oturan muhafazalı bir top bulunan altın gerdanlığını gösterdi. Sikvah'ın da boynunda benzer bir mücevher vardı. "Sana eşlik edeceğiz, beyim."

Rojer şaşkınlıkla kafasını salladı. *Belki de, kemik sihri ve zarlar o kadar da kötü değildir.*

"Ne söyleyeceğimi bilmiyorum," dedi en sonunda. "Bu bana verilen en inanılmaz hediye, ama henüz karşılığında size hiçbir şey vermedim."

Amanvah ve Sikvah güldüler. "Az önce söylediğimiz şarkıyı unuttun mu?" dedi Amanvah. "Bu kutsal babamızın huzurunda bize verdiğin evlilik hediyen." Elini uzatıp Rojer'in kolunu tuttu. "Bu gece seninle birlikte *chin*lere söyleyeceğiz."

Rojer bunu başıyla onaylarken birden şiddetli bir suçluluk duygusuna kapıldı. Şarkının Laktonlulara ne söyleyeceğine dair hiçbir fikirleri yoktu.

Kafile vardığında, Yeşilçayır köyü terk edilmiş gibi görünüyordu, tarlalarda ne insan ne de hayvan vardı. Gözlerine çarpan birkaç küçük hareketlilik de hemen tepelerin ardında ve ağaçlıklarda gözden kayboldu. Kafileyi Ulak yolunda bırakırken, at arabaları köyün içine doğru ilerledi. Ona rağmen, kimseye rastlamadılar.

"Bundan hoşlanmadım," dedi Kaval. Coliv Krasia dilinde ona bir şey söyleyince homurdandı.

"Ne oldu?" diye sordu Leesha.

"*Chin*lerin gök gürültüsünden farksız olduklarını söyledi. Etrafımızdalar, pencerelerinden ve her sokak köşesinden bizi izliyorlar. Yolumuzu kontrol etmesi için ona önden gitmesini..."

"Hayır, bunu yapmayacaksın," dedi Leesha.

"O bir Krevakh Gözcüsü," dedi Kaval. "Sizi temin ederim, hanımım, yeşil topraklılar onu fark etmeyecekler."

"Beni endişelendiren onlar değil," dedi Leesha. "Onun görebileceğim bir yerde olmasını istiyorum. Bu insanların tem-

kinli olmak için geçerli sebepleri var, ama biz onları tehdit eden herhangi bir şey yapmayacağız."

Bir dakika sonra, etrafı evler ve dükkânlarla çevrili kasaba meydanı belirdi. Hanın basamaklarında bekleyen beş adam vardı, ikisi avcılıkta kullandıkları yaylarına ok geçirmişti, diğer ikisinde de uzun dirgenler vardı.

Leesha durmalarını emretti ve at arabasından indi. Ona hemen Rojer, Gared, Wonda, Amanvah, Enkido, Shamavah ve Kaval katıldı. "Konuşmama izin verin," dedi Leesha hana yaklaşırlarken.

"Konuşmakla ilgilenmiyor gibi görünüyorlar, hanımım," dedi Kaval her iki tarafa başıyla işaret ederek: Kasaba meydanının etrafındaki her pencerede okçular vardı.

"Onlara bir sebep vermedikçe bize saldırmayacaklar," dedi Leesha ve sözleri kadar kendinden emin olmayı diledi. Otacı olduğunu herkesin görebilmesi için cepli önlüğünü düzeltti. Rojer'in yamalı peleriniyse onun Jonglör olduğunu gösteriyordu – hanelerine yazılan bir artı puan daha.

Rojer ve Enkido kendilerini okçularla Amanvah'ın arasına yerleştirirken, Gared da Rojer'i korumaya aldı. Benzer şekilde Leesha'nın da iki yanında Kaval ve Wonda vardı.

"Handakiler!" diye bağırdı Rojer. "Amacımız size zarar vermek değil, sadece parasını ödeyerek kalabileceğimiz güvenli bir yer arıyoruz. Yaklaşabilir miyiz?"

"Mızraklarınızı orada bırakın!" diye bağırdı adamlardan biri.

"Böyle bir şey yapamam–" diye söze başladı Kaval.

"Ya mızrağın ya sen, Eğitim Subayı," diye araya girdi Leesha. "Bu adil bir istek, ayrıca elinde mızrağın olsa bile şu anda isteseler seni rahatlıkla etkisiz hale getirebilirler." Kaval kısık bir sesle homurdandı, ama eğilip mızrağını yere bıraktı, Enkido da aynısını yaptı.

Verandaya vardıklarında, "Kimsiniz bakalım?" diye sordu adamların lideri.

"Leesha Kâğıt," dedi Leesha.

Adam gözlerini kırpıştırdı. "Çukur'un Sahibesi mi?"

Leesha gülümsedi. "Ta kendisi."

Adam gözlerini kıstı. "Bu kadar güneyde ne arıyorsunuz? Hem de bu insanlarla?" Başıyla Krasialılara işaret etti.

"Krasia lideriyle yaptığımız görüşmeden dönüyoruz," dedi Leesha, "ve geceyi Yeşilçayır'da geçirmek istiyoruz."

"Ne zamandır Otacılar diplomatik görüşmelere gidiyorlar?" diye sordu adam. "Bu Ulakların işi."

Rojer bir adım öne çıkıp alacalı pelerinini savurarak elini uzattı. "Kurtarıcı Çukuru'nun müjdecisiyim. Bir zamanlar Angiers Dükü Rhinebeck'in habercisi olan Arrick Tatlınağme'nin eski çırağı Rojer Yarımel."

"Yarımel mi?" diye sordu adam. "Kemanlı büyücü dedikleri mi?"

Bunun üzerine Rojer gülümseyip kafasını salladı.

"Siz bizim adımızı öğrendiniz, ama biz sizin isimlerinizi bilmiyoruz," dedi Leesha. "Sen Kasaba Sözcüsü Havold olmalısın?"

"Evet, bunu nereden biliyorsun?" diye sordu adam.

"Otacınız Sahibe Ata bir keresinde bana bir mektup yazıp kızın Thea'yı öksürükten nasıl kurtaracağını sormuştu," dedi Leesha. " Artık iyileşmiş olmalı?"

"Bu on sene önceydi," dedi Havold. "Artık kendi çocukları var ve bir grup Krasialı katilden ancak bir kilometre ötede uyuyacak olmaları düşüncesi hiç hoşuma gitmiyor. Geçen kış bu katillerden kaçarken kasabadan geçenlerin hikâyelerini duyduk." Kaval ve Enkido'ya bakarken sakallı dudağını hafifçe kaldırıp azı dişlerinden birinin ucunu gösterdi.

Leesha eğitim subayının bu oltaya gelmemesi için dua etti ve sessiz kaldığını görünce rahat bir nefes verdi. "Bütün Krasialılar için konuşamam ama kafilemdekilere kefilim. Eğer onları kendi hallerine bırakırsanız, kimseyi incitmeyecekler. Çoğu yoldaki arabalarında kalacak, ama annemle babam yaşlı insanlar ve bize geceyi geçirebileceğimiz birkaç yatak verirseniz çok minnettar olurum. Müjdecimin söylediği gibi, bunun karşılığını hem altınla hem de eğlenceyle verebiliriz."

Dudakları sert bir çizgi halinde olsa da Havold kafasını sallayarak teklifi kabul etti.

Rojer kemanının akordunu yaparken, Leesha anne babası, Gared, Wonda, Kaval ve Enkido'yla birlikte hanın bar kısmında oturuyordu. Rojer loş bir köşede, sert arkalıklı sıradan bir sandalyede oturuyordu, Amanvah ve Sikvah ise onun her iki yanında yerde temiz bir bezin üzerinde diz çökmüşlerdi. Leesha, eğitim subayıyla hadımın Amanvah ve Sikvah'ın sahnede olmasından rahatsızlık duyduklarını görebiliyordu –bunlar Krasia'da hiç duyulmamış şeylerdi– ama *dama'ting* birkaç kez sertçe fısıldadıktan sonra adamlar seslerini çıkarmadılar. Diğer masalar ve bar tabureleri Çayırlılarla doluydu, birçoğu da arka tarafta dikilmek zorunda kalmıştı. Bir Jonglör ne olursa olsun kalabalığı çekerdi, ama Leesha birçoğunun gözlerinin sahnedekilerde olduğu kadar Krasialıların üzerinde de olduğunu görebiliyordu ve bu bakışların hepsinin dostça olduğunu söylemek mümkün değildi. Loş ortam detayları seçmesini zorlaştırıyordu, ama salonda kızgın bir mırıltının dolaştığı kesindi.

En azından müzik başlayana kadar.

Rojer önceki gün yaptığının aksine kalabalığı ısıtacak bir şey yapmamıştı. Ne akrobasi, ne hokkabazlık, ne sihir numarası, ne şaka, ne de ilginç bir hikâye... Yalnızca eşleriyle birlikte sahneye çıktı ve kemanını çalmaktan başka bir şey yapmadı.

Ahmann'ın yemek salonunda olduğu gibi, Rojer yavaş bir melodiyle başlayıp ezginin karmaşıklığını ve şiddetini giderek artırarak şarkının odayı doldurup herkesi etkisi altına almasını sağladı. Kalabalık sessizleşti, hepsinin gözleri parlıyordu. Leesha aslında Rojer'in keman çalışında sihirli bir şey olmadığını biliyordu, ama hem insanların hem de iblislerin etki altına girmesi bu gerçeği yalanlıyordu. Rojer'in kimsenin inkâr edemeyeceği bir yeteneği vardı.

Müzik kreşendo noktasına ulaşınca Amanvah ve Sikvah şarkıyı söylemeye başladılar, önce sözsüz olarak, ama sonra kusursuz bir Thesacayla:

Yaratıcı Everam
Nie'nin soğuk karanlığını gördü
Ve hoşnutsuzluk duydu

Kutsal Ala'yı yarattı
Işık saçmaları için güneş ve ayı aydınlattı
Ve insanı kendi suretinde yarattı
Everam artık hoşnuttu

Yaratılış Nie'yi öfkelendirdi
O'nun kusursuz karanlık hiçliğini bozuyordu
Ala'yı mahvetmek için harekete geçti
Everam O'na engel olunca
Nie Everam'ın dünyasına karanlık tükürdü
Bütün iblislerin anası
Alagai'ting Ka açıldı

Everam güçlü bir nefes üfledi
Bütün yarattıkları girdabına kapıldı
İblis Kraliçe kutsal güneş ve ayın
Önünden kaçtı
Lanetlenen Alagai'ting Ka
Ala'nın ortasındaki
Karanlık uçuruma sığındı

Ama Ala döndü ve karanlık çöktü
Nie'nin kara çocukları ortaya çıktı
Defol Alagai'ting Ka
Yok ediciler, alagai
Everam, Nie'nin gücüne karşı
İnsanlara kendilerini savunmalarını emretti
Soğuk ay ışığında dimdik durmalarını

Ay ışığı azaldıkça
Alagai*'ın gücü artar*
Ve ay karanlık olduğunda
Alagai Ka Ala'da yürür
İblislerin babasının
Düşüncelerinizi ve rüyalarınızı silip süpürmemesi için
Kara Ay'da zihninizi muhafazalayın

Yüce ve Kudretli Everam
Çocuklarına son bir lütuf bahşetti
Bize Kurtarıcı'yı verdi
Shar'Dama Ka Cennet'in ışığına doğru
Bize yol gösterecek
İblis Kraliçe'nin felaketinden kurtulmak için
Everam'ın çocuklarını bir araya getirecek

Shar'Dama Ka geliyor
İnsanlığı birleştirmeye
Ona ve Everam'a secde edin
Yoksa mızraklarla tehdit edilerek
Alagai'ın kanına bulanmak için orduya alınır
Sharak Ka'nın, İlk Savaş'ın
Yüce çarpışmasına katılırsınız

Leesha elinin acıdığını hissetti ve çay fincanını parmak eklemleri bembeyaz olacak kadar sıkı tuttuğunu fark etti. Kendisini rahatlamaya zorladı ve odaya göz gezdirirken herkesin nefesini tuttuğunu gördü. Son dizelerde Krasialıların birden silahlarını çıkarmalarını –gerçi hepsini odalarında bırakmışlardı– ya da Çayırlıların ayaklanmalarını beklemişti. Aksine, her kafadan bir ses çıkmaya başladı. Kaval ve Enkido gürleyip ayaklarını yere vurdukça çatı kirişlerinden aşağı toz döküldü. Thesalıların alkışları, festivallerde patlatılan kestane fişekleri gibi güçlü bir ses çıkarıyordu.

Bu Rojer'i ilk kez hafife alışı değildi. Yüzünde doğru düzgün sakalı bile olmayan on sekiz yaşında bir çocuktu Rojer aslında. Hareketleri de çoğu zaman onu daha genç gösteriyordu – çabuk sinirlenen, düşünmeden hareket eden ve tam anlamıyla delidolu. Rojer tavsiyelerini göz ardı ettiğinde, Leesha endişelenmesine engel olamazdı, sonuçta her şeyi ondan daha iyi bildiğinden ve Rojer onu dinleyip söylediklerini yerine getirdiği sürece bütün sorunlarını çözebileceğinden emindi.

Ama Rojer tek bir şarkıyla onun hayal ettiğinden çok daha fazlasını başarmış, Çayırlılara Krasialılar ve inançları hakkında

bilmeleri gereken her şeyi anlatmış, onları yaklaşan yeni ay hakkında uyarmış ve üstü kapalı bir şekilde Ahmann'ın ordusunun onlara doğru geldiği haberini vermişti.

En ilginç de, bunu *dama*ların kürsülerden ve minarelerden haykırmadığı hiçbir şeyi ifşa etmeden Krasialıların burunlarının dibinde yapmış olmasıydı. Gökyüzünün mavi olduğunu söylemek gibi bir şey yapmıştı aslına bakılırsa. Amanvah ve Sikvah şarkılarıyla babalarını yücelttiklerini sanıyordu, ama aslında insanlara bir an önce eşyalarını toplayıp kaçmalarını söylemişlerdi.

Leesha en iyisini bilmeye alışıktı, ama birdenbire aslında yönünü kaybetmiş olanın kendisi, ayrıntılarla uğraşmadan büyük resmi görenin ise Rojer olduğunu kavramıştı.

"Çok güzeldi, Rojer," dedi ve şarkıyı icra eden üçlü selam verip masaya dönerken yerinden kalktı. Kaval ve Enkido da anında ayağa kalkıp korumacı bir şekilde kadınların yanlarına geçtiler.

"Teşekkür ederim," dedi Rojer, "ama bu bir grup çabasıydı. Amanvah ve Sikvah olmadan bunu asla yapamazdım."

"Beyim alçakgönüllü davranıyor," dedi Amanvah. "Ona herkesin bildiği bir şarkıyı öğrettik ve sözlerinin ne anlama geldiğini anlamasına yardımcı olduk, ama şarkıyı sizin dilinize o çevirdi, bizim asla bulamayacağımız kafiyeler ve sözcükler buldu."

Leesha gülümsedi. "Bana kalırsa sen de alçakgönüllü davranıyorsun, Amanvah." Rojer'e baktı. "Ama Rojer'in... muhteşem dokunuşlar kattığı doğru."

Rojer bir an için diğerlerinin fark edemeyeceği kadar hızlı bir şekilde ona dik dik baktı. Amanvah da merakla bakınca Leesha hafife aldığı tek kişinin Rojer olmadığını anladı. *Dama'ting* genç olabilirdi ama aptal değildi.

Havold performansın ardından yanlarına gelince, Leesha ona zihin iblisine karşı koruma sağlayan muhafazayı ve yeni ayda kullanmak üzere bu muhafazadan nasıl saç bandı yapabileceklerini öğretti.

"O şeylerin gerçek olduğunu mu söylüyorsun?" dedi Havold hayretle.

"O şarkıdaki her tehdit gerçek, Sözcü," dedi Leesha. "Her biri."

Rojer ertesi sabah Amanvah ve Sikvah'ın yataktan kalkarken kuştüyü döşeğin hafifçe sarsılmasıyla uyandı. Kızlar onu uyandırmamak için çaba harcıyorlardı, ama Jonglörler Loncası'ndaki usta yankesicilerin arasında geçirdiği onca geceden sonra, Rojer bir gözü açık uyumayı öğrenmişti.

Düzenli bir şekilde nefes alıp vermeye devam etti ve kadınlar yağ lambalarını yakıp sabah ritüellerine başlarken onları daha iyi görebilmek için uykusunda sağa sola dönüyormuş gibi yaptı. Henüz gün doğmamıştı ve kalkıp kafileye katılmadan önce bir saat daha uyuyabilirdi, ama bazı şeyler uykuya göre daha tercih edilesiydi.

Eşlerinin egzersiz yapmasını izlemek de onlardan biriydi.

Amanvah ve Sikvah'ın üzerlerinde sadece bol şeffaf pantolonlar ve bluzlar vardı, dolayısıyla *sharusahk* hareketlerini yaparken hayal gücüne pek gerek bırakmıyorlardı. Rojer sertleştiğini hissetti ve kendi kendine baskı uygulayabilmek için örtülerin altında kıpırdanıp ne kadar şanslı olduğunu düşünürken inlememek için kendini zor tuttu.

Her zamanki gibi eşleri bunu hemen fark etti. Zaten ne zaman tahrik olsa, Amanvah ve Sikvah sanki bir altıncı hisse sahiplermiş gibi bunu hemen anlayıveriyorlardı. Dönüp ona baktıklarında Rojer gözlerini yeterince hızlı kapatamadı. Kızlar bunun üzerine egzersizlerine hemen ara verip ona doğru hareket ettiler.

"Hayır, lütfen," dedi Rojer. "Bölmeme izin vermeyin. İzlemek hoşuma gidiyor."

Sikvah'ın dönüp baktığı Amanvah omuzlarını silkti ve kadınlar egzersizlerine geri döndüler.

"Sizin uyguladığınız *sharusahk* Gared ve Wonda'nın Kaval'dan öğrendiğine hiç benzemiyor," dedi Rojer.

Amanvah alaycı bir ses çıkardı. "*Sharum sharusahk*'ı aya uluyan kurtlar gibidir. *Dama*larınki bile ancak bir cırcırböceği ötüşü olabilir. Ama bu..." Bir dizi duruş gösterdi. "... müziğin ta kendisidir."

Rojer konsantre olup Kurtarıcı Çukuru'nun çirkin Otacısı Ormancı Darsy'yi düşündü. Ereksiyonu geçene kadar kadını

zihninde soyduktan sonra yataktan kalktı ve Amanvah'ın karşısına geçip duruşlarını taklit etti.

Sahne eğitimi almış biri için bile bu duruşlar şaşırtıcı derecede zordu. Rojer ellerinin üzerinde yürüyebiliyor, takla atabiliyor ve soyluların balo salonu danslarından kasabalıların danslarına kadar birçok farklı dansı icra edebiliyordu, ama *sharukin*, varlığından bile habersiz olduğu kaslarını test ediyor ve onu keman çalarak bir topun üzerinde yürürken gerekenden daha fazla dengeli olmaya zorluyordu.

Sikvah güldü. "Çok iyisin, beyim."

"Bana yalan söyleme, *jiwah*," dedi Rojer, şaka yaptığının anlaşılması için gülerek. "Berbat olduğumun farkındayım."

"Sikvah yalan söylemiyor," dedi Amanvah, onun duruşunu düzeltmek için harekete geçerken. "Genel olarak iyisin, sadece merkezinde sorun var."

"Merkezimde mi?"

"Kendini rüzgârda savrulan bir palmiye ağacı olarak düşün," dedi Amanvah. "Eğilen ama kırılmayan."

"Düşünürdüm," dedi Rojer, "ama hiç palmiye görmedim ki. 'Kendini topraktan yapılma bir peri heykeli olarak hayal et' demenle aynı şey benim için."

Amanvah kaşlarını çatmadı, ama gülümsemedi de. *Sharusahk* söz konusu olduğunda gayet ciddiydi. Rojer'in yüzündeki gülümseme kayboldu ve duruşunu düzeltmesi için karısına izin verdi.

"Merkezin seni Ala ve Cennet'e bağlayan görünmez bir hattır," dedi Amanvah. "Dengedir, ama aynı zamanda bundan çok daha fazlasıdır. Sessizliğin sakin yeridir, müziği kucakladığında içine düştüğün o derin yerdir, acıyı göz ardı ettiğin yatıştırıcı yerdir." Uzanıp Rojer'in kasığını avuçladı. "Eşlerini döllemek için kullandığın sert yer ve rüzgârla birlikte savrulduğun güvenli yerdir."

Rojer onun dokunuşuyla birlikte inledi ve bu kez Amanvah gülümsedi. Bir adım geri çekilip Sikvah'a işaret etti. İki kadın da bellerindeki keselere uzanıp yastık dansında kullandıkları küçük zilleri parmaklarına geçirdiler.

Sonraki birkaç gün boyunca, Lakton köylerindeki manzara tekrarlanıp durdu; köylüleri *Sharum*lardan korkmamaları için ikna ettikten sonra onların huzurunda performans sergilediler. Rojer şarkıyla verdikleri mesaj konusunda eşlerini kandırdığı için kendisini biraz suçlu hissediyordu, ama Amanvah ve Sikvah ona ilk başta These dilini bildiklerini söylemeye tenezzül etmedikleri için bu hisse pek aldırmamayı başardı. Bu bir ihanet değildi. O sadece herkes tarafından bilindiğini düşündükleri bir haberi yayıyordu.

Her sabah, Amanvah ve Sikvah ona *sharusahk* öğretmeye devam ederken, Enkido taştan oyulmuşçasına ifadesiz bir suratla olan biteni takip etti. Bu önceden planlanmış ciddi bir çalışmadan ziyade uçarı bir faaliyetti, ama gayet eğlenceliydi. Leesha ona Inevera'nın kalkıştığı ölümcül sinir darbelerinden ve kadının onu nasıl rahatlıkla boğma kilidine almış olduğundan bahsetmişti. Eşlerinin ona verdiği derslerde bunlardan eser yoktu. Biraz gelişme gösterse de henüz zor duruşlara kalkışabilecek kadar ilerlememişti.

"Dans etmeden önce yürümeyi öğrenmelisin," dedi Amanvah.

Krasialıların kontrolünden uzaklaştıkları için artık daha hızlı ilerliyorlardı. Bir kere kafileleri saldırıya uğradı – bir düzine haydut dikkatlerini dağıtmak amacıyla atlarının sırtından mızraklar ve küçük oklar atarken, başka bir grup eşyalarını taşıyan at arabalarını yağmalamaya kalkışmıştı. Ama *Sharum*lar kandırılamazdı. Haydutlardan dördünü öldürüp birkaçını da yaraladılar, bunun üzerine eşkıya grubu dağılıp kaçmak zorunda kaldı. Sonrasında, kafileye sataşan olmadı.

Kurtarıcı Çukuru'na varmalarına bir haftadan daha az bir süre kaldığı için rahatlamaya başladılar, eve yaklaştıkça Leesha'nın tanıdığı yerel Otacıların sayısı giderek artıyordu. Bazıları yıllardır yazıştığı ama hiç tanışmadığı kadınlardı. Kuzeyçatal köyünde, gözyaşlarını tutamayıp birbirlerini kucakladılar, ama Rojer'in hissedebildiği tek duygu, giderek artan bir gerginlikti. Buradaki insanlar *Sharum*lar karşısında kendilerini güvende hissediyorlardı ve bu da onları daha cesur davranmaya itiyordu.

Meyhanedeki gecede, *Kara Ay Şarkısı*'nı bitirdikten sonra kibar bir alkış geldi, ama sonra barmen, "Hey, *Ormancı Çukuru Muharebesi*'ni çalsana," diye seslendi. Bu isteği bir dizi tezahürat ve gürültü izledi.

Rojer, Jonglör maskesini tehdit eden çatık kaşlarını saklamaya çalıştı. İki ay önce, bu şarkıyı her evin çatısında çalıyordu ve Jonglörler Loncası'na epey iyi bir paraya satmıştı.

Amanvah'a baktı. "Eğer istiyorsan, lütfen çal, beyim. Sikvah ve ben masamıza döneriz. Yeni kabilemizin gece vakti kahramanlığını anlatan bir şarkıyı duymak bizi onurlandırır."

Zahmetsizce topuklarının üzerinde doğruldular. Rojer yanından geçtikleri sırada onları öpmek istedi, ama Kuzey geleneklerine giderek alışıyormuş gibi gözükseler de, Damajah hariç Krasialı herhangi bir kadının topluluk içinde buna razı olmasını beklemek çok fazla olurdu.

Yeni kabilemiz. Rojer dişlerini sıktı. Ne istediklerini gerçekten biliyorlar mıydı? Everam'ın Armağanı'nın sınırları içindeyken *Ormancı Çukuru Muharebesi*'ni söyleyecek kadar aptallık etmemişti – zira şarkı neredeyse kutsal değerlere hakaret içeriyordu.

Ama Everam'ın Armağanı'nda değillerdi. Artık Lakton topraklarındaydılar ve etrafları Kuzey'deki kuzenlerinin güç kazandığını ve destekleyebilecekleri bir kurtarıcıları olduğunu bilmeyi hak eden Thesalılarla doluydu. Rojer, Ahmann Jardir'i Kurtarıcı olarak görmediği gibi Arlen Bales'i de öyle görmüyordu, ama eğer insanlar geceleri güç bulmak ve ilerleme kaydetmek için birini örnek almaya ihtiyaç duyuyorlarsa, Shar'Dama Ka'nın yerine Dövmeli Adam'ı tercih ederdi. Hayatının geri kalanını bu konuda yalan söyleyerek ya da bu gerçeği eşlerinden gizleyerek geçirmeyecekti.

Şimdi harika bir zamandı.

Yavaşça çalmaya başladı. Müziğe kendini kaptırırken korkusu ve gerginliği sabah esintisiyle sürüklenen iblis külleri gibi dağıldı. İlk yazdığında şarkıyla çok gurur duymuştu ve şimdi de parmakları tanıdık notaların üzerinde dans ederken, hâlâ gurur duyduğunu fark etti. *Ormancı Çukuru Muharebesi*, *Kara Ay Şarkısı*'nın saf gücüne sahip olmayabilirdi, ama gece vakti bu şarkıyla

etrafına koruyucu bir kalkan örüp nüvelikleri kendinden uzakta tutabilirdi, ayrıca şarkı iyi insanların kalpleri üzerinde de etkiliydi. Şimdiden dört bir diyarda çalınıp söyleniyordu ve muhtemelen kadim destanlar gibi yıllara meydan okuyarak o göçüp gittikten sonra da söylenecekti.

Her keman çaldığında olduğu gibi transa geçerek eşlerine, *Sharum*lara, Leesha'ya ve barın müşterilerine zihinsel bir set çekti. Hazır olunca da şarkıyı söylemeye başladı.

Hem köylülerin alkışlayıp ona sesleriyle eşlik edebilmeleri hem de kendisinin fazla zorlanmaması için şarkıyı basit tutmuştu. Sesi Amanvah ve Sikvah'ın sesleriyle ya da meşhur ustası Arrick Tatlınağme'nin sesiyle kıyaslanamazdı. Sarhoş olduğunda, insanlar gülüp ona "Ekşinağme" dediklerinde ve şarkının ortasında sözleri unuttuğunda bile, Arrick'in Rojer'in asla ulaşamayacağı bir vokal kabiliyeti vardı.

Ama Rojer ustaların en iyisinin eğitiminden geçmişti ve güçlü ciğerleri ya da doğal bir yeteneği olmasa bile, berrak ve gür sesiyle gayet güzel söyleyebiliyordu.

Akıntı gelince
Ormancı Çukuru merkezini kaybetti
Yüce Otacı Bruna öldürüldü
Çırağı uzaklarda
Hiçbiri kaçıp saklanmadı
Kalıp gece vakti
İblisleri avladılar
Dövmeli Adam Çukur'a geldi

Kuzeydeki Angiers Kalesi'nde
Leesha kötü haberleri aldı
Akıl hocası ölmüştü, babası hastalanmıştı
Çukur bir haftalık mesafedeydi
Hiçbiri kaçıp saklanmadı
Kalıp gece vakti
İblisleri avladılar

Dövmeli Adam Çukur'a geldi

Gece vakti hiçbir kılavuzu yoktu
Sadece Jonglör yol muhafazaları vardı
Nüvelik sürülerinden korusa da
Onu haydutlardan koruyamazdı
Hiçbiri kaçıp saklanmadı
Kalıp gece vakti
İblisleri avladılar
Dövmeli Adam Çukur'a geldi

Ölüme terk edildi, ne atı ne de yardımına koşacak biri vardı
Nüvelikler gruplar halinde dolaşıyorlardı
Çıplak elleriyle iblisleri öldüren
Dövmeli bir adamla karşılaştılar
Hiçbiri kaçıp saklanmadı
Kalıp gece vakti
İblisleri avladılar
Dövmeli Adam Çukur'a geldi

Vardıklarında Çukur yerle bir olmuştu
Tek bir sağlam muhafaza kalmamıştı
Ve orayı yurdu bilen insanların yarısı
Ya yaralı ya da ölü yerde yatıyordu
Hiçbiri kaçıp saklanmadı
Kalıp gece vakti
İblisleri avladılar
Dövmeli Adam Çukur'a geldi

Dövmeli Adam çaresizce tükürdü
Beni izleyin ve savaşın
Hepimiz bir olur, gece vakti yan yana dururuz
Şafağı görürüz dedi
Hiçbiri kaçıp saklanmadı
Kalıp gece vakti
İblisleri avladılar

Dövmeli Adam Çukur'a geldi

Bütün gece baltaları ve mızraklarıyla savaştılar
Kasap bıçağı ve kalkanlarıyla
Leesha dermansızları
İyileşmeleri için Kutsal Ev'e götürdü
Hiçbiri kaçıp saklanmadı
Kalıp gece vakti
İblisleri avladılar
Dövmeli Adam Çukur'a geldi

Gece uzun ve zorlu olsa da
Çukurlular sevdiklerini korudular
Savaş alanına boşuna
Nüvelik Mezarlığı denmiyor
Hiçbiri kaçıp saklanmadı
Kalıp gece vakti
İblisleri avladılar
Dövmeli Adam Çukur'a geldi

Eğer biri gün batarken
İblislerin neden ürperdiğini sorarsa
Çukurlular dürüstçe
Çünkü hepimiz Kurtarıcı'yız derler
Hiçbiri kaçıp saklanmadı
Kalıp gece vakti
İblisleri avladılar
Dövmeli Adam Çukur'a geldi

"Gerçek Kurtarıcı!" diye bağırdı kalabalığın arasından biri ve diğerleri ona katılırcasına tezahürat etti.

Bir sandalyenin yere vurulduğunu duyan Rojer gözlerini açtığında sinirden köpüren Kaval'ın ona doğru ilerlediğini gördü. Gared yerinden fırlayıp aralarına girdi. Devasa Ormancı on beş santimetre daha uzun ve elli kilo daha ağırdı. Kaval'ı hemen yakalayıverdi ve bir an için kontrol ondaymış gibi görünse de, eği-

tim subayı onun kütüğü andıran kalın kolunu büktü ve Gared acıyla haykırırken odanın öteki tarafına doğru savruldu. Kaval onunla daha fazla uğraşmayıp hızla Rojer'e doğru yürüdü.

Wonda içgüdüsel bir şekilde yayına uzandı ama yayının odasında olduğunu hatırlayınca eğitim subayına silahsız bir şekilde saldırmakta hiç tereddüt etmedi. Ayaklarını yere sağlam bir şekilde basıp hızlı ve pratik yumruklar ve tekmeler attı, Kaval'la boğuşmaya girmeyerek akıllılık ediyordu. Gared'dan birkaç saniye daha uzun dayanmıştı, ama Kaval tam o sırada yumruklarından birini savuşturup elinin kenarıyla boğazına tek bir darbe indirdi. Öksürmeye başlayan Wonda'nın kolunu yakalayıp büktü ve onu da bir masanın ortasına doğru savurdu, çarpmanın etkisiyle masa ortadan ikiye yarıldı. Wonda tahta parçaları, bira ve cam kırığı yağmuru altında yere düştü.

Barmen bir sopa çıkarmıştı ve meyhanede bulunan herkes bağrışıyordu, ama hiçbiri Rojer'e yardım edebilecek kadar yakın değildi. Rojer fırlatma bıçağını çıkarmak için bileğini salladı, ama Kaval ona iyice yaklaştığı için paniğe kapılıp bıçağı elinden düşürdü.

Derken Enkido belirdi ve Kaval'ın koltuk altına kolunu geçirip adamın hızından yararlanarak onu yere sermeyi denedi. Ama eğitim subayı bu taktiği biliyordu, hemen yana doğru bir adım atıp ayaklarını yerde tutmayı başardı. Krasia dilinde bir şey haykırdıktan sonra bir tekmeyle karşılık verdi ve bunu sersemletici bir yumruk izledi. Ama iki darbe de isabet etmedi, Enkido tekmeden kaçındığı gibi Kaval'ın bileğini tutarak yumruğunu da saptırmayı başardı. Derken serbest kolunu uzatıp eğitim subayının omuz eklemine yumruk attı. Enkido bırakınca Kaval'ın serbest kalan kolu gevşek bir şekilde düştü. Kaval diğer yumruğuyla karşılık verse de, bunun dumana vurmaktan farkı yoktu. Enkido savrulan yumruktan kaçındıktan sonra Kaval'ın diğer omzuna vurdu ve zahmetsizce yerde yuvarlanıp Kaval'ın dizine arkadan tekme attı.

Korkutucu bir rahatlıkla eğitim subayının arkasına geçip gevşek kollarını kilitledi ve onu yere bastırdı. Tendonları zorlanırken Kaval'ın yüzünden ne kadar acı çektiği anlaşılıyordu,

ama adam haykırmadı. Enkido ise her zamanki gibi sessiz, yüzü ifadesizdi.

"Yeter," dedi Amanvah ve hadım hemen eğitim subayını bırakıp bir adım geri çekildi. Kaval *dama'ting*'e döndü ve dişlerini sıkarak Krasia dilinde bir şey söyledi. Rojer onun ne söylediğini anlamadı, ama gözlerindeki fanatik bakışların anlamı oldukça netti.

Amanvah buz gibi bir sesle Thesa dilinde karşılık verdi. "Eğer sen ya da herhangi bir *Sharum* beyime dokunursa, Eğitim Subayı, sonsuza kadar Cennet'in kapılarının önünde oturacaksın." Bunun üzerine Kaval'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. Hemen alnını yere yasladı, ama yüzü hâlâ öfkeliydi.

Amanvah Rojer'e döndü. "Ve sen, beyim, bir daha o şarkıyı çalmayacaksın."

Rojer'in güç bulmak için madalyonuna dokunmaya ihtiyacı yoktu. Yaşadığı öfke patlaması fazlasıyla yeterliydi. Kimse ona neyi çalıp çalamayacağını söyleyemezdi. "Çalmayacak mıymışım! Ben din adamı falan değilim. İnsanlara neye inanacaklarını söylemek bana düşmez. Tek yaptığım hikâyeler anlatmak ve bu hikâyelerin ikisi de doğru."

Amanvah'ın alnında zonklayıp duran küçük damar, öfkesinin henüz gözlerine ulaşmadığına işaret ediyordu. Kafasını salladı.

"Öyleyse, babam bunu duyacak. Kaval en güçlü, en hızlı *dal'Sharum*'unu seç. Shar'Dama Ka'ya bizzat teslim edeceği bir mektup yazacağım. Yanına iki at almasını, ona engel olan *alagai*lar dışında *alagai* öldürmemesini ve bizzat Sharak Ka'nın onun hızına bağlı olabileceğini söyle."

Kaval kafasını salladı ve verilen emri yerine getirmek için ayağa kalktı, ama Leesha yerinden doğrulup adamın önüne geçerek kollarını göğsünde kavuşturdu. "Gidemez ki," diyerek uyarıda bulundu.

"Ne?" diye sordu Amanvah.

"*Sharum*larınızı zehirledim," dedi Leesha, "çorbalarına kattığım zayıf panzehirden çok daha uzun süre dayanan bir şeyle. En yakın müttefikinize birkaç gün mesafedesiniz ve panzehir olmadan adamlarınız bu sürenin yarısı kadar bile dayanamaz."

Amanvah uzunca bir süre Leesha'ya bakarken, Rojer de onun doğru söyleyip söylemediğini merak etti. Herhalde doğru söylüyor olamazdı. Leesha birçok şey yapabilirdi, ama zehirleyerek insan öldürmek? Bu mümkün değildi.

Amanvah gözlerini kıstı. "Kaval, ne diyorsam onu yap."

"Blöf yapmıyorum," diye uyardı Leesha.

"Evet," diyerek ona katıldı Amanvah, "ben de blöf yaptığını sanmıyorum."

"Ama yine de bir adamı ölüme göndereceksin, öyle mi?" diye sordu Leesha.

"Onu ölüme mahkûm eden sensin," dedi Amanvah. "Ben onun Everam'ın Armağanı'ndaki kardeşlerini korumak için yapmam gerekeni yapıyorum. Zarlara danışıp yanına alabileceği şifalı otlar hazırlayacağım, ama onu gerçekten zehirlediysen ve tedavisini bulamazsam, şanlı bir şehit olarak ölüme gider. Ruhu da sen yalnız yolun sonunda Yaratıcı tarafından sorgulanırken senin aleyhinde olur."

"Bu olaydan sonra ikimiz de ona temiz gitmeyeceğiz," dedi Leesha.

"Bu insanları yalanlar ve yarı doğrularla korkutup kandırarak hiçbir fark yaratmıyorsun. Babam onların topraklarını fethetmeye karar verdiğinde, fethedecek. Bu insanlar da bu sayede daha güçlü olacak. Şan ve şeref için, Cennet için bir şansları olacak." Amanvah parmağını şıklatınca eğitim subayı gitti. Meyhanedeki adamlardan birkaçı ona engel olacakmış gibi görünüyordu, ama Kaval dişlerini gösterince akıllılık ederek yolundan çekildiler.

Rojer'e son bir bakış atan Amanvah ve Sikvah, arkalarından gelen Enkido'yla birlikte odalarına çıktılar. Rojer onların merdivenleri tırmanıp gözden kaybolmalarını hüzünle izledi. *Ormancı Çukuru Muharebesi*'ni çalmaktan vazgeçmeyeceği doğruydu, ama bunu onlara sahnedeyken pat diye söylemesi gerekmiyordu. Bir gösterinin ortasında kendini kenara itilmiş hissetmenin nasıl bir şey olduğunu biliyordu.

Yaşanan şok geçince, Rojer o ve diğer Çukurluların yolculuk başladığından beri ilk kez gerçek anlamda baş başa kaldıklarını

fark etti. Wonda ve Gared'ın vücutlarından ziyade gururları incinmiş görünüyordu. Diğerleri konuşurken iki Ormancı onlara gözcülük etti.

"Bu korkutucuydu," dedi Rojer.

"Şanslıydın," dedi Leesha. "Tamam, *Kara Ay Şarkısı*'nı kullanarak köylülere gizli gizli Krasialıların yolundan çekilmelerini falan söylüyorsun, ama adamların burunlarının dibinde başka bir Kurtarıcı'dan söz etmek apayrı bir şey. İnandıkları her şeyin üzerine tükürmekten farksız."

"Ee, Ormancı Çukuru Muharebesi hiç olmamış gibi mi yapacağız yani?" diye sordu Wonda. "Bir hiç uğruna mı savaştık? Babam ormanlık iblislerini de beraberinde götürmeden öylece düşüp öldü mü yani? Dövmeli Adam şarkıda anlatılanları yapmadı mı?"

"Yukarı aşağıymış, siyah beyazmış gibi davranmaktan bıktım," dedi Gared.

"Elbette haklısınız," dedi Leesha. "Ama yoldayken savunmasızız. Yakında Çukur'a dönmüş olacağız. O zamana kadar, ihtiyatlı olmamızı öneriyorum."

"Pekâlâ, herkes iyi mi?" diye sordu hancı, bir tepsi dolusu içki getirerek. Ona Kuzeyçatal'ın Sözcüsü Gery ve Otacı Nicholl eşlik ediyordu.

"Kendimi hiç bu kadar iyi hissetmemiştim," dedi Rojer oturmalarını işaret ederek. "Ölümle burun buruna gelmeyince gecenin hiç tadı olmuyor."

Gery gözlerini kırpıştırdı, ama o ve Nicholl kendilerine gösterilen yerlere oturdular. "Neler oluyor böyle? Onların sizin yanınızda olduğunuzu söylemiştiniz, ama bana öyle geliyor ki, siz onların yanındasınız. Sizi rehin mi aldılar?"

Rojer adamların bir yanıt beklediğini biliyordu, ama kendini uyuşmuş ve yönünü kaybetmiş hissediyordu, onlara verebileceği bir yanıtı yoktu. Leesha kafasını iki yana sallayınca, sözü onun devralacak olmasına sevindi.

"Durum bundan daha karışık, Sözcü," dedi Leesha, "ve seni pek ilgilendirmez. Gayet güvende sayılırız. Beyazlı kadın, Krasia liderinin kızı..."

Rojer kaskatı kesilip öne doğru eğildi. *Dikkatli ol*, diye içinden geçirdi.

"... ve Rojer'le evli. Bu gecenin ardından, savaşçıların hiçbiri Shar'Dama Ka'dan haber almadan bize zarar vermeye cesaret edemez ve o haber hemen gelmeyecek. O zamana kadar da Çukur'da güvende olacağız, üstelik yaklaşan tehlikeye Kuzeyçatal halkından daha hazırlıklı olacağız."

"Bu ne demek oluyor?" diye sordu Sözcü. "Bize söylediklerin, şarkıda anlatılanlar ve bize gösterdikleriniz tamamen farklı şeyler."

"Hepsi, Krasialıların bu tarafa doğru geldikleri anlamına geliyor," dedi Leesha. "Karşı koyacak kadar aptallık etmezseniz, Rizonlulara davrandıkları kadar vahşi davranmayabilirler, ama etkisi aynı olacak. Erkek çocuklarının hepsi iblis savaşı için eğitilmek üzere alınıp götürülecek, bütün erkekler ikinci sınıf, bütün kadınlar üçüncü sınıf vatandaş olacak. Köyünüz bir denetçinin kontrolüne verilecek ve hepiniz Evejah kanunlarına tabi olacaksınız."

"Buna karşı savaşmamamızı mı söylüyorsun?" diye sordu Gery. "Bizi becermeye geldiklerinde bir kısrak gibi razı mı olalım?"

"Size fırsatınız varken kaçmanızı söylüyor," dedi Erny. "Ordularının geçeceği yolun üzerindesiniz. Akıllısınız, ekinlerinizi hasat edip yanınıza alabileceğiniz her şeyi alırsınız, sonra da onların yolundan çekilirsiniz."

"Peki nereye gideceğiz?" diye sordu Gery. "Ailem yıllardır Kuzeyçatal'da. Aynı şey burada yaşayan birçok insan için de geçerli. Köyümüzü öylece terk mi edelim yani?"

"Canınız topraklarınızdan daha kıymetliyse, evet," dedi Leesha. "Dükünüzden ayrılmak istemiyorsanız Lakton merkezine gidin, tabii sizi orada barındırırlarsa. Onlara aylar önce tehditten bahseden bir mektup gönderdim. Göldeki şehir güvende olmalı, en azından bir süreliğine."

"Gölü sadece bir kez gördüm, beni çok korkutuyor," dedi Gery. "Herhangi birimizin o kadar çok suyun üzerinde yaşamaya müsait olduğunu sanmıyorum."

"Öyleyse, Çukur'a gelin," dedi Leesha. "Henüz buraya kadar genişlemedik ama erişim alanımız giderek artıyor. Gelenleri geri çevirmiyor, topluluklarına ve liderlerine bağlı kalmalarına izin veriyoruz. Size iyice muhafazalanmış verimli topraklar tahsis eder ve muhafazalı silahlar verip onları nasıl kullanacağınız konusunda sizi eğitiriz. Çok yakında, Dük Euchor'un Miln'deki kalesi haricinde en güvenli yer orası olacak."

"Her halükârda, sağlıklı olan her erkek aslında hiç gereği olmayan *bir savaşa sürüklenecek*." Gery meyhanenin zeminine tükürdü.

"Hey!" diye bağırdı hancı.

"Üzgünüm, Sim," dedi Gery. "Saygısızlık etmek istemem, Bayan Kâğıt, ama biz Kuzeyçatal'da basit bir yaşam süren insanlarız ve siz Çukurlular gibi iblis avcısı olmak istemiyoruz."

"Bu Krasialı prensesi kaçırmak daha kolay olabilir," dedi Sim. "Kasaba karşılığında onu rehin alırız. O siyah cüppeli herifler çok çetin, ama onlardan sayıca üstünüz."

"Bunu yapmak istemezsiniz," dedi Rojer.

"O haklı," dedi Leesha. "Eğer ona elinizi sürerseniz, Krasialılar Kuzeyçatal'daki bütün erkekleri, kadınları ve çocukları öldürüp yakarlar. Bir *dama'ting*'e el sürmenin cezası ölümdür."

"Önce bizi yakalamaları gerekir," dedi Sim.

Rojer bir anda bıçağını eline aldı ve Sim'i yakasından tutup masaya yapıştırdıktan sonra boğazından ince bir kan akıttı.

"Rojer!" diye bağırdı Leesha, ama Rojer ona aldırmadı.

"Krasialıları unut," diye kükredi. "Bunu yapmak istemezsin, çünkü o benim karım."

Sim güçlükle yutkundu. "Sadece sarhoş konuşması, Usta Yarımel. Ciddi değildim."

Rojer hırladı, ama adamı bırakıp bıçağını yerine geri soktu.

Gery elini uzatarak Sim'i kaldırdı. "Git bar tezgâhını temizle ve o aptal ağzını açma." Sim hemen kafasını sallayıp uzaklaştı. Gery Rojer'e döndü. "Bunun için özür dilerim, Usta Yarımel. Her köyde birkaç ahmak oluyor."

"Evet." Hâlâ adrenalinin etkisinde olan Rojer'in kanı kanıyordu, ama Jonglör maskesini tekrar takıp yerine döndü.

"Kimse sizi bir yeri bırakıp başka bir yere gitmeye zorlamıyor," dedi Leesha, Sözcü'ye. "Ama burada kalırsanız kendinizi hazırlıksız olduğunuz bir fırtınanın ortasında bulacaksınız. Öfkeli bir *Sharum*'un ne yapabileceğini gördünüz. Kırk bin Rizonlu köleyle birlikte on binlercesinin üzerinize yürüdüğünü hayal edin."

Gery'nin rengi soldu, ama kafasını salladı. "Bunu düşüneceğim. Bu gece rahat uyuyun. Kimsenin yarın sabaha kadar sorun çıkaracağını sanmıyorum." Bunu söyledikten sonra yerinden kalktı ve handan ayrılırken Nicholl'a yardım etti.

"Bu gece yatağında onu kâbuslar bekliyor," dedi Elona.

"Neden durumu bizden farklı olsun?" diye sordu Leesha.

Tam o sırada, elinde mızrağı ve kalkanıyla tepeden tırnağa zırhlı genç bir *Sharum* Kaval'la birlikte hana girdi. İki adam Amanvah'ın odasına çıktılar. Genç savaşçı birkaç dakika sonra aşağı inip ok gibi kapıdan fırladı.

"*Sharum*ları gerçekten zehirlemedin, değil mi?" diye sordu Rojer.

Leesha bir an ona baktıktan sonra derin bir nefes alıp yerinden kalktı ve Wonda peşinde, barın yanındaki koridordan odasına doğru ilerledi.

Rojer içini çekti, önünde duran bira kupasını eline alıp üç yudumda içti ve serin sıvının ağzının kenarlarından çenesine doğru süzülmesini hissetti. "En iyisi gidip onlarla yüzleşmem."

Erny ona bakarken bazen kızını kontrol etmek için kullandığı sitemkâr bakışa başvurdu. "Sen iyi bir kemancısın, Rojer, ama koca olmak konusunda öğreneceğin çok şey var."

Gared Rojer'e odasına kadar eşlik etti, Enkido'yu kapıda nöbet tutarken bulmayı umuyordu, ama hadım görünürde yoktu, bu içeride olduğu anlamına geliyordu. Hiç rahatlatıcı değildi.

"Seninle içeri gelmemi ister misin?" diye sordu Gared.

Rojer kafasını iki yana salladı. "Hayır, sorun değil. Yine de, aptalın tekinin Sim'in önerisine uyup Amanvah'ı kaçırması ihtimaline karşı nöbet tut. Bunu bana bırak."

Gared başıyla onayladı. "Koridorda olacağım. Ama herhangi bir gürültü duyarsam, anında o kapıdan içeri girerim."

Rojer'in zihninde on beş sene önce babasının hanından içeri dalan kaya iblisinin parçaladığı kapının görüntüsü belirdi. Gared'ın da kalın kapıyı benzer bir rahatlıkla kırabileceğinden hiç şüphesi yoktu.

Ama ikisinin de bildiği bir gerçeği dile getirmedi. Kaval, Gared'ı bir çocukmuş gibi yere sermişti ve Enkido aynı şeyi Kaval'a yapmıştı. İriyarı Ormancı arada sırada sinir bozucu olsa da, Rojer kazanma umudu olmayan bir dövüşte onun öldüğünü görmek istemiyordu. Eğer bu işten dövüşmeden kurtulamazsa, asla kurtulamayacaktı.

Rojer tuniğini düzeltiyormuş gibi yaptı, madalyonuna dokunmaya ihtiyacı vardı. Hemen kendisini daha sakin hissetti. "Hepimizin hayatın acıları için bir şeye ihtiyacı vardır," demişti Arrick, Rojer ona neden o kadar çok şarap içtiğini sorduğunda, "ve ben Jonglör hikâyeleri için fazla yaşlıyım." Kapının koluna uzandı.

İçeri girer girmez, Enkido'nun kollarını göğsünde birleştirmiş bir halde kapının yanında durduğunu gördü. Hadım her zamanki gibi Rojer'i fark etmemiş gibi görünüyordu.

Amanvah ve Sikvah renkli ipeklerini giymişlerdi, Rojer bunu iyi bir işaret olarak yorumladı, ama içeri girdiğinde kadınlar ona öfkeli bir şekilde baktılar.

"Sen ve Leesha bize karşı birlik oldunuz," dedi Amanvah.

"Nasıl?" diye sordu Rojer. "Baban ona itaat etmediğimizi biliyor. Kendisi bize bir anlaşma sundu, eh biz de bu anlaşmayı hâlâ düşünüyoruz. Babanın her çıkarına hizmet edeceğim konusunda ant içmedim ki."

"Babamın çıkarlarına hizmet etmemekle onlara karşı olmak arasında fark vardır, beyim," dedi Amanvah. "Babam sahte Kurtarıcılar hakkında hikâyeler anlattığını ya da Bayan Leesha'nın savaşçılarını zehirlediğini bilmiyor."

"Baban, Dövmeli Adam ve onun Çukur'la olan bağlantısı hakkında her şeyi biliyor. İlk ziyaretinde ona her şeyi anlattık." Rojer kaşlarını çattı. "Ayrıca sen zehir hakkında kimseye nutuk atacak bir konumda değilsin."

Amanvah maskesinin düşmesine izin vermedi ama karşılık

vermeden önce duraksaması, Rojer'in, onun hassas bir noktasına dokunmuş olduğunu anlaması için yeterliydi.

"Ama insanlara bizden kaçmalarını söylüyorsun," dedi Amanvah, "hem de onları istila etmek gibi bir planımız yokken. Onlara eşyalarını toplayıp büyük vaha şehrine gitmelerini ya da bize karşı kabilenizi güçlendirmeleri için sizinle birlikte Çukur'a gelmerini söylüyorsun."

Rojer yine tepesinin attığını hissetti. "Peki bunu nereden biliyorsun? Yoksa gizli gizli beni mi gözlüyorsun?"

"*Alagai hora* bana birçok şeyi fısıldıyor, Jessum'un oğlu," dedi Amanvah.

"Yüce Yaratıcı! Senin şifreli cevaplarından ve lanet olası zarlarından bıktım!" diye çıkıştı Rojer. "İblislerin kemiklerini insanların hayatlarından daha çok dikkate alıyorsun."

Amanvah tekrar duraksayıp sakin kalmaya çalıştı. "Belki Çukur'a döndüğünde kutsal değerlere hakaret etmene engel olamayız, beyim, ama yol boyunca artık köylerde mola vermeyeceğiz. Ayrıca Çukur'a vardığımızda bile, Sikvah ve ben senin o kâfir şarkını asla söylemeyecek ya da ona maruz kalmayacağız."

Rojer omuzlarını silkti. "Sizden kalıp dinlemenizi hiç istemedim. Ama ben Ormancı Çukuru Muharebesi'ndeydim, karıcığım. Bizzat yaşadım ve doğru olduğunu biliyorum. Sırf babanın çıkarlarına zarar verdiği için tüm o yaşananlar hiç olmamış gibi yapmayacağım. Eğer gerçekten Kurtarıcı'ysa, önemi yok. Ama değilse..."

"O Kurtarıcı," diye atıldı Amanvah.

Rojer omuzlarını silkip gülümsedi. "O halde endişelenmeni gerektiren hiçbir şey yok, öyle değil mi?"

"Babam Everam tarafından seçildi," dedi Amanvah, "ama Nie güçlü. Halkı ona sadık olmazsa, hâlâ başarısız olma ihtimali var."

Rojer tekrar omuzlarını silkti. "Bu insanlar onun halkı değil, en azından şimdilik. Onların halkı olmasını istiyorsa, onları kazanmalı. Sharak Ka geldiğinde elbette iblislere karşı savaşacağım. Ama kimin için savaşacağıma henüz karar vermedim."

Amanvah alaycı bir ses çıkardı. "Birçok şey olabilirsin, Jessum'un oğlu, ama kesinlikle savaşçı değilsin."

Bu beklenmedik bir tokat gibiydi ve Rojer Jonglör maskesinin kaydığını hissetti. Ayağa kalkarken yüzünde gerçek öfkesi öylesine belirdi ki, Amanvah irkildi.

"Kocan olarak, sana benimle gelmeni emrediyorum," dedikten sonra yayını ve kemanını alıp odadan çıkmak üzere döndü.

Enkido rahatça önüne geçip onu engelledi.

Rojer hadımın burnunun dibine kadar yürüdü ve donuk gözlerine bakmak için başını geriye attı. "Karıcığım, hadımını yolumdan çek."

Rojer hadımın gözlerinde bunu anladığına dair bir belirti gördü, ama bu belirti hemen kayboldu. "Dilimizi bilmiyormuş. Seni koca pislik. Her kelimesini anlıyorsun. O yüzden ya beni öldür ya da kenara çekil."

Hadımın yüzünde ilk kez bir duygu emaresi belirdi – Rojer'in üstüne yürüyen Kaval'ınkine rakip olabilecek türden büyük bir öfke. Ama Rojer'in artık umurunda değildi ve altta kalmayan bakışlarla karşılık verdi.

"Enkido, kenara çekil," dedi Amanvah. Hadım şaşırmış görünüyordu, ama hemen hanımının emrini yerine getirdi. Rojer kapıyı açıp hiddetle koridora çıkınca Gared irkildi.

Basamaklardan hızla inerken Amanvah ve Sikvah onu takip ettiler. "Nereye gittiğini sanıyorsun?" diye sordu Amanvah, ama Rojer yanıt vermeye tenezzül etmedi.

Merdivenlerden inerken meyhane neredeyse boştu, barda sadece küçük bir grup kasabalı kalmıştı. Rojer'e şaşkınlıkla baktılar, renkli ipekliler içindeki Krasialı kadınları gören gözleri kocaman oldu.

"Bey!" diye bağırdı Sikvah. "Giyinik değiliz!"

Rojer ona aldırmayıp odada ilerledi ve ön kapının sürgüsünü açtı.

"Hey, ne yaptığını sanıyorsun?" diye bağırdı Sim, ama Rojer ona da aldırmayıp dışarı çıktı. Birçok Thesa kasabasında olduğu gibi, han yassı taşlarla döşeli kasaba meydanının hemen kenarında yer alıyordu. Meydanın çevresindeki binaların arasında, kasabalılara hava karardıktan sonra handa bir araya gelme imkânı veren muhafazalı patikalar vardı, ama ana meydan etkin

bir şekilde muhafazalanamayacak kadar genişti. Yassı taşlar iblislerin oradaki zeminden yeryüzüne yükselmesini engelliyordu, ama o alanı gözlemeleri gerektiğini bilen rüzgâr iblisleri, hareket ettiğini gördükleri her şeyin üzerine çullanmaktan çekinmezdi.

Hanın verandasında Kaval ve iki *Sharum* duruyordu, tamamen silahlanmış ve zırhlarını kuşanmış durumdalardı.

"Çekilin yolumdan." Rojer adamların itaat etmesi sanki beklenir bir şeymiş ve bunu kendisine hak görüyormuş gibi onları itip geçti ve meydana çıkarken *Sharum*lar temkinle geri çekildi. Rojer meydanın öteki ucunda dolaşan iki küçük orman iblisinin binaların muhafazalarını test ederek bir açıklık aradıklarını gördü. Nüvelikler gürültüyü duyunca oldukları yerde donakaldı, o halleriyle eğri büğrü bir çift ağaçtan farksız görünüyorlardı.

Eşleri de peşinden verandaya çıkarken Rojer savaşçıların hayretle nefeslerini tuttuğunu duydu ve adamlar gözlerini kaçırmaya çalışırken gülümsedi. Eşleri Kurtarıcı'nın kanından geliyordu ve ikisi de evliydi. Onlara şehvetle bakmak, gözlerinin oyulmasına davetiye çıkarmak demekti.

Üzerinde muhafazalı pelerini olmadığı için, Rojer muhafazaların korumasının ötesine geçince orman iblisleri onu gördü ve yavaşça ona doğru yaklaşmaya başladı. Rojer onlara aldırmadı, hatta kemanını bile kaldırmaya gerek duymadı. Tepede bir rüzgâr iblisinin çığlığı geceyi yırttı.

Amanvah ve Sikvah verandanın parmaklıklarında durdular. "Yeter bu aptallık!" diye çıkıştı Amanvah. "İçeri dön!"

Rojer kafasını iki yana salladı. "Bana emir veremezsin, *jiwah*. Sen yanıma gel."

"Evejah, kadınların gece vakti dışarı çıkmasını yasaklar," dedi Amanvah.

"Ayrıca başka erkeklerin bizi peçesiz ve renkli giysiler içinde görmesini de yasaklar! Damajah'ın sırf bu yüzden taşlattığı kadınlar oldu," diye bağırdı Sikvah. Rojer arkasına dönüp baktığında, Sikvah'ın iki büklüm olmuş bir şekilde kendisini örtmeye çalıştığını gördü.

İblisler ona daha da yaklaşmıştı artık, üzerine atılmaya hazırlanırken bacaklarının kasları ortaya çıkmıştı. Rojer nihayet

korkusuz bir şekilde nüveliklere doğru döndü ve sakat eliyle yayını kaldırdı.

İblisler ilkel duyguları olan yaratıklardı. Bu duyguları manipüle etmek onları kontrol etmenin anahtarıydı. O anda, bütün dikkatleri Rojer'in üzerindeydi. Rojer de bu hissi eline aldı ve müziğiyle konsantrasyon saçarak onu daha da güçlendirdi.

İşte buradayım! dedi onlara. *Bu noktaya odaklanın!*

Sonra çalmayı bıraktı ve yana doğru iki hızlı adım attı. İblisler kafalarını sağa sola salladı, belli ki onun ortadan kaybolmasına şaşırmışlardı. Rojer tekrar çalmaya başlayarak bu hissi de güçlendirmeye girişti.

Nereye gitti? Onu hiçbir yerde göremiyorum! dedi iblislere. Nüveliker deliye dönerek etrafı gözleriyle taramaya başladılar, ama bakışları Rojer'in üzerinde dolaşırken bile, onu bulamıyor olmanın verdiği hüsran ifadesi yerli yerinde kaldı. Rojer dikkatle onların etrafında dolaşırken, Jonglör maskesine gelişigüzel bir hava hâkimdi.

"Evejah'ın aynı zamanda kocanıza itaat etmenizi öğütlediğini söyleyebilirim," dedi eşlerine, "ama Evejah bizim gittiğimiz yere hiç uğramadı. Kadın Jonglörler parlak renkler giyerler ve siz artık yeşil topraklardasınız. Inevera'nın Everam'ın Armağanı'nın dışındaki bütün kadınları taşlatması gerek."

Verandanın parmaklıklarında bir kalabalık toplanmaya başlamıştı. Elinde silahlarıyla Gared oradaydı, aynı şekilde Leesha ve muhafazalı yayıyla Wonda, bir grup kasabalı ve üç *Sharum* da vardı. Kadınlar tereddüt ettiler, en sonunda Amanvah oflayarak dikleşti ve Rojer'in yanına gitmek için hızlı adımlarla yürümeye başlarken Sikvah da peşinden onu izledi.

"Dama'ting, hayır!" diye bağırdı Kaval.

"Sessiz ol!" diye çıkıştı Amanvah. "Bizi bu noktaya senin düşüncesizce davranışın getirdi!"

Şu an elinde bir mızrak ve kalkan olan Enkido da dahil olmak üzere Gared ve diğer savaşçılar onların peşinden gitmek için meydana doğru hareketlendiler.

"Parmaklıkların arkasında kal, Gar," diye seslendi Rojer. "Bu geri kalanınız için de geçerli. Bu gece mızraklara ihtiyacı-

mız yok." *Sharum*lar ona aldırmadı, fakat Amanvah eliyle onlara durmalarını işaret edince adamlar geri çekildiler, yine de iblisler çok yaklaşacak olursa, Amanvah'ın emrine aldırmayıp geceye atılabilecek gibi görünüyorlardı.

Orman iblisleri gerçekten de kadınlara odaklandı, ama meydanın etrafındaki muhafazaları test ettikleri için onların erişilmez olduklarını biliyorlardı. Rojer bu hissi de eline alıp kullanmaya karar verdi. Başını yana eğdi ve çenesini iblislerin olduğu istikametteki muhafazaların üzerinden kaldırarak müziği o tarafa yönlendirdi.

Onlar muhafazalı, dedi iblislere, eşleri açık, korunaksız alana geçtiği sırada. *Onlara dokunamazsınız. Denerseniz ışık ve acı olacak. Kendinize başka kurban arayın.*

İblisler söyleneni yaparken, Amanvah ve Sikvah ona doğru geldiler, Rojer de melodisiyle *Kara Ay Şarkısı*'nın açılış notalarına girdi. Eşleri hemen şarkıyı söylemeye başlayıp Rojer'in önderliğine uyumlu bir şekilde eşlik ettiler. Ortaya çıkardıkları yankı ve vurgu, Rojer'in keman çalışının etkisini iyice artırdı. Rojer bu gücü kullanarak, üçünün etrafına onları nüvelikler karşısında görünmez kılan bir müzik büyüsü ördü. İblisler havada kokularını alabiliyor, onları duyabiliyor, hatta zaman zaman onları görebiliyordu, ama duyularının kaynağı gitmişti, gözleri tekrar tekrar onları kaybediyordu.

Gelebilecek saldırılara karşı güvende olan Rojer melodiye yeni bir kat ekledi ve Amanvah'la Sikvah da hemen ona ayak uydurup geceye bir çağrı yolladılar. Rojer yavaşça çenesini kaldırıp Amanvah'ın muhafazalarını daha çok ortaya çıkardı. Eşleri ellerini boğazlarına götürüp gerdanlıklarıyla bir şey yaptılar ve kendilerini kemanın artan sesine uyarladılar.

Uzaklara doğru süzülen ses, önce meydanın etrafındaki kasabalıları pencerelerine ve verandalarına çekti. Ortaya çıkan fenerler yassı taşların üzerine loş ışıklar saçıyordu. Şarkı bölgedeki bütün iblisleri oraya çekerek görevini yerine getirirken, insanlar sessiz bir şaşkınlıkla onları izlemeye koyulmuştu.

İblisler önce yavaş yavaş geldi, ama çok geçmeden meydanda bir düzineden fazla nüvelik vardı. Beş orman iblisi boş boş

dolaşıp havayı koklayarak bulamadıkları kurbanlarını arıyordu. Meydanın bir ucundan diğerine koşup dururken arkalarında turuncu alevler bırakan iki alev iblisi çığlık atıp tepinirken, müziğin kaynağını bulamamalarına rağmen melodinin çağrısına karşı koyamıyordu. Yukarıda, üç rüzgâr iblisi gökyüzünde daireler çiziyor, yırtıcı çığlıkları gecede yankılanıyordu. Avlanmak için görünmez olmaya çalışan iki tarla iblisi yere yakın bir şekilde sinsice dolaşırken karınları yassı taşlara sürtünüyordu. Bir de taş iblisi vardı – kaya iblisinin çok daha ufak bir kuzeni olmasına rağmen iki metreyi aşan boyuyla Gared'dan bile iriydi. Adına yakışır bir şekilde hareketsiz duruyordu, ama Rojer nüveliğin onları bulmak için bütün duyularından yararlandığını ve eğer görünmelerine izin verirse anında harekete geçeceğini biliyordu.

Leesha zihin iblislerinin gücünden bahsetmişti, zihnindeki titreşimler onu istedikleri gibi hareket etmeye zorlamıştı. Rojer belki müziğin de benzer bir etkisi olabileceğini düşündü. Belki de müzik bu gücü taklit etmeye çalışırken icat edilmişti ve bu yüzden bazı melodiler dinleyen herkeste aynı hisleri uyandırıyordu.

Kara Ay Şarkısı'nın böyle bir gücü vardı işte. Rojer bunu ilk kez eşleri şarkıyı onun için söylediklerinde hissetmişti, kendisininkine benzer bir güçtü, ama... hafiflemişti. En son ihtiyaç duyulduğundan bu yana geçen binlerce yıl içinde kaybolmuştu.

Ama şimdi Rojer o gücü tekrar canlandırmıştı. Yönlendirmesi sayesinde, şarkının ısrarcı çağrısı, iblislerin her şeyi göz ardı edip dikkatlerini asla bulamayacakları bir şeyin üzerinde tutmasına neden oluyordu. Gared ya da *Sharum*lar isteseler iblislerin yanına gidip onlara saldırabilirlerdi. Tek bir darbe büyüyü bozup iblislere anında karşılık vermeleri gereken bir tehdit hediye etmiş olurdu, ama bir *Sharum* mızrağı ya da Gared'ın baltasıyla indirilen tek bir darbe bir nüveliği rahatlıkla sakat bırakabilir ya da öldürebilirdi.

Ne var ki Rojer bu gece silahlara ihtiyaçları olmayacağını söylediğinde doğruyu söylemişti.

Derken Amanvah'la Sikvah'ın Everam'ın yüceliğini ses-

lendirdiği şarkının ilk kıtasına başladı ve ilk büyüsünü örmeye koyuldu. Bu, karılarıyla beraber at arabalarında birçok kez çalıştıkları bir kısımdı. Kadınların sözsüz bir şekilde Yaratıcı'ya seslendikleri nakarat bölümü geldiğinde, iblisler avlarını çoktan unutmuşlardı, gündönümünde fırıl fırıl dönen köylüler gibi dans ediyorlardı.

Rojer'in başka bir melodiye geçtiği ikinci dörtlükte de buna devam ettiler. Rojer meydanda gelişigüzel bir şekilde dolaşmaya başlarken eşleri de onu izledi. İblisler suda annelerinin peşinden giden ördek yavruları gibi onları takip ediyordu.

Rojer nakaratı ve bir sonraki dörtlüğü çalarken de böyle devam etti, ama sonra ani değişimin işaretini eşlerine vermek amacıyla bir nota ekledi. Dörtlük biterken, iblisler tam istediği kıvama gelmişti. Üçü birlikte dönüp iblislerin kırbaçlanmış köpekler gibi uluyarak meydandan kaçmalarına neden olan bir dizi kulak tırmalayan çığlık attılar.

Rojer bir sonraki dörtlüğe başladığında, nüvelikler neredeyse onu duyamayacak mesafedeydi. Kurbanlarını korkutmamak için görünmemeye çalışan avcılar gibi oldukları yerde donup kalmışlardı. Rojer küçümseyici bir rahatlıkla iblislerin gerginliğini artık dayanamayacakları bir boyuta taşıyınca, nüvelikler müziğin kaynağını bulup buna bir son vermek için meydanda çaresizce hırlayarak koşuşturmaya başladılar.

Rojer onları yönlendirmeye devam edip avlarının yerine dair onlara sahte ipuçları verdi. Muhafaza ağının dışında eski bir bağlama kazığı vardı. Müziği o kazığın üzerine ördü.

İşte oradayım! Şimdi saldırın!

İblisler anında çığlık atarak saldırıya geçti. Önce tarla iblisleri atıldı, pençeleri ahşabın üzerinde derin oyuklar oluşturdu. Kazığa saldırmak için rüzgâr iblislerinden biri gökyüzünden aşağı doğru süzülürken tarla iblislerinden birine çaptı. Isıran ve pençelerini savuran iki nüvelik büyük bir gümbürtüyle yassı taşların üzerine düştü. Meydana kara irin yayılırken, deriyi andıran kanatlarında çok sayıda yırtıkla tekrar göğe yükselen rüzgâr iblisi zor kurtuldu. Alev iblisleri bağlama kazığına ateşli tükürükler saçtı ve saniyeler içinde kazık yanmaya başladı.

Ardından, Rojer müziği taş iblisine doğru yönlendirdi. Tarla iblisleri onun da üzerine atladı, ama taş iblisi içlerinden birini pençeleriyle başından yakalayıp yassı taşların üzerinde kafatasını parçaladı. Diğerini de kuyruğundan yakalayıp kedi savurur gibi savurdu. Başka bir rüzgâr iblisi yere alçaldı, ama taş iblisi tarla iblisini ona doğru savurunca tekrar yükseldi, sonra taş iblisi tarla iblisini öylesine güçlü bir şekilde fırlattı ki, iblis verandadaki muhafaza ağlarından birine sertçe çarpıp yıldırım gibi bir parlamayla yere düştü, hareketsiz bir şekilde yatarken üzerinden dumanlar tütüyordu. Derken bir alev iblisi, taş iblisinin ayaklarının dibine alev tükürdü ve nüveliğin ayakları alev aldı, ama bu, alev iblisini meydanın öteki ucundaki muhafaza ağına fırlatılmaktan ve sihirle parlamaktan kurtaramadı. Alevler söndüğünde, taş iblisinin ayakları hasar almamıştı.

Rojer gülümsemesine engel olamadı. Bunların hepsi öğretilebilirdi. Bütün bu nakaratlar, iblisleri etkisi altına alırken kullandığı bu "büyüler", provasını yapıp kâğıtlara döktükleri melodilerdi. Diğer kemancılar onların üçlüsünün kattığı gücü ve ahengi katamayabilirdi, ama iblisleri nasıl kendilerine çekeceklerini ya da kendilerinden uzaklaştıracaklarını, onlardan nasıl saklanacaklarını ya da onları nasıl çıldırtacaklarını öğrenebilirlerdi.

Ama bu Rojer'in yanındaki kadınlarla hissettiği gücün sadece küçük bir bölümüydü. Kaleme almayı asla başaramayacağı, zor algılanabilecek bir şeydi. Yaşanmalı ve o anda hissedilmeliydi; sadece iblis türlerine değil, oradaki ortama göre gelişen yerel çeşitliliğe de bağlıydı.

Bu yüzden hiç ders vermemişti. *Jiwah*'larına baktı, kadınların kocaman gözlerinde saygıyla karışık bir şaşkınlık ve biraz da korku vardı. Amanvah'ın bile maskesi düşmüştü, artık *dama'ting* sakinliğinden eser yoktu. Rojer'i taklit edebilirlerdi, ama onun gibi yenilikler getiremezlerdi.

Dahası var, sevgililerim, diye içinden geçiren Rojer dönüp tekrar iblislere baktı. Yırtıcı bir yüz ifadesine büründü ve eşleriyle birlikte güttüğü nüvelikleri türlerine göre ayırdı. Şarkı bitmişti ama Rojer çalmaya devam etti, son nakaratı daha gürültülü ve

güçlü bir şekilde geliştirirken Amanvah ve Sikvah'ın takip edebileceği kadar hızlı değişiklikler ve geçişler ekledi. İblisler sık gruplar halinde geri çekilirken tıslayıp havaya pençe atıyordu. Giderek artan güçten hem korkuyor hem de onları etkisi altına alan şeye sırtlarını dönüp kaçmaktan çekiniyorlardı.

Ve sonra Rojer canlarını yakmaya başladı, çaldığı melodileri fiziksel darbeler kadar sarsıcı olan uyumsuz dalgalar halinde onlara doğru yönlendirdi. Nüvelikler çığlık attı, bazıları yassı taşların üzerine düştü ve kafataslarına dolan sesi koparıp atmak istiyorlarmış gibi kendi başlarını pençeledi. Tepede dolaşan rüzgâr iblisleri bile acıyla haykırıyordu, ama müzik onları oldukları yerde tutuyordu, kaçamıyor, gökyüzünde durmaksızın daireler çiziyorlardı.

Rojer yukarı baktı ve melodisini tekrar değiştirip rüzgâr iblislerini karanlık gökyüzünden aşağı çağırdı. *Acınızın kaynağı burada! Şimdi saldırıp onu susturun!*

Rüzgâr iblisleri korkutucu bir hızla dalışa geçti, ama müzik onları Rojer'e ve eşlerine götürmedi – yan tarafa, birkaç metre aşağıya iniş yaptılar. Rüzgâr iblisleri büyük bir hızla yassı taşlara çarpınca ince kemikleri darbenin etkisiyle paramparça oldu. Saniyeler içinde meydan cesetleriyle kirlendi.

Daha sonra Rojer orman iblislerine yöneldi. Ateşi yutuyormuş gibi yapıp bir ağız dolusu alkolle birlikte püskürten Angiers'taki Jonglörleri düşündü. Buna genelde "önemsiz" bir gösteri gözüyle bakılırdı – yeteneksizliği gizlemek için başvurulan tehlikeli bir numara olduğu düşünülürdü. Bu numaraya kalkışan Jonglörler sık sık yaralanırlardı ve orman kalesinde ateş püskürtmek belirli durumlar haricinde kanunlara aykırıydı. Genellikle tanınmış Jonglörlerin açılış numarası olurdu.

Ama şimdi açılış numaramı yapacak alev iblisleri var, diye içinden geçiren Rojer. Sonra alev iblislerini kontrol altına alarak orman iblislerine ateş püskürmelerini sağladı, bunu Wonda'nın yayıyla nişan alması kadar kolay bir şekilde yapmıştı.

Orman iblisleri anında alev aldı, üstelik taş iblisinin aksine, ateşin etkisinden bağışık değillerdi. Çığlık atarak kollarını savururken alev iblislerini yakalayıp onları öldürdüler, ama çok

geçti. Hareketsiz bir şekilde yere yığılırken üzerlerinde tüten kara dumanlar yoğun ve berbat kokulu bir bulut halini aldı.

Geriye sadece taş iblisi kalmıştı, boyu neredeyse iki buçuk metre olan bir kas yığınıydı ve nehir taşları gibi sağlam boğumlarla doluydu. Bir heykel gibi sessizce duruyordu, ama Rojer nüveliğin çaresizce onları aradığını ve öldürme arzusunu zor bastırdığını biliyordu. Gülümsedi.

İblisin etrafında daireler çizmeye başlayan üçlü, nakaratı gittikçe şiddetlendirdi. Notalar giderek tizleşirken ses artırma muhafazaları daha çok belirginleşiyordu. İblis çığlık atmaya başladı, pençeleriyle kafasını örtüp çaresizce kaçacak bir yer aradı, ama onlar çemberi daha da daralttı. İblis sendeledi, sonra bir dizinin üzerine çöküp acıyla haykırdı.

Meydanın etrafındaki insanlar bile artık kulaklarını kapatıyorlardı. Rojer'in başı zonkluyor, kulakları ağrıyordu, ama acıya aldırmayıp çenesini kemanından tamamen çekti.

Taş iblisi son kez döndü ve fırtınada kırılan yaşlı bir meşe ağacını andıran bir çıtırtı duyuldu. İblisin zırhında örümcek ağı gibi çatlaklar belirdi ve yaratık cansız bir şekilde yere serildi.

Rojer çalmayı hemen bırakırken eşleri de onu izledi. Meydana sessizlik çöktü ve Rojer az sonra başlayacak tezahüratlardan önceki sessizliği içine çekti.

15. BÖLÜM

KÂĞIT KADINLARI

D.S. 333 YAZ
YENİ AYDAN 16 ŞAFAK ÖNCE

"Ağzını kapat, canım," dedi Elona Leesha'ya. "Taş kafalı bir ahmağa benziyorsun."

Leesha karşılık vermek üzere döndü, ama gerçekten de ağzı açık bir şekilde durduğunu fark etti. Aniden ağzını kapatırken dişleri birbirlerine çarptı, tam o sırada Kuzeyçatal kasabasının meydanında bulunan herkes alkışlayıp ayaklarını yere vurarak tezahürat yapmaya başladı. *Sharum*lardan biri sevinçle haykırdı, Kaval bile öfkesini unutmuş gibi görünüyordu.

Anlaşılabilir bir şeydi. *Sharum*lar bir erkeğin iblisleri öldürme yeteneğine her şeyden çok saygı gösterirdi ve Rojer az önce inanılmaz bir güç göstermiş, nüvelikleri onlara dokunmadan öldürmüştü. Shar'Dama Ka bile bunu yapamazdı. Şaşkınlıkla ona bakıyorlardı, ama kasabalıların hali de farklı değildi. Gared'ın gözlerinde bile, Leesha'nın her zaman sadece Arlen'a özel olduğunu düşündüğü fanatik bir ışık vardı.

Ama güç tamamen Rojer'e ait değildi. Leesha onun kemanıyla iblisleri büyülemesini birçok kez duymuştu, ama kulakları daha önce hiç bu kadar şiddetle çınlamamış, yerdeki döşemeler hiç bu kadar büyük bir güçle titrememişti. İşin içinde *hora* büyüsü olduğundan adı gibi emindi.

Henüz on yedi yaşında olan Amanvah'ı toy bir kız olarak, Leesha'nın daha önce üstesinden gelmeyi bildiği toy bir kız ola-

rak görmek kolaydı. Fakat Amanvah *dama'ting* beyazları giyiyordu ve bu da iblis kemiği sihrinin sırları konusunda eğitim aldığı anlamına geliyordu. Leesha, Inevera'nın bu sihri ne kadar etkili bir şekilde kullanabildiğini görmüştü. Amanvah Rojer'in kemanının yanı sıra, kendisiyle Sikvah'ın taktığı altın gerdanlıklara da bir şey yapmış olmalıydı. Sonuçta sihir kullanarak müziğin şiddetini artırabiliyorlardı.

Leesha şimdi ilkeleri anlıyordu – ortalıkta tek bir iblis bile yokken muhafazaları güçlendirmek için sihir kullanmak. Şimdiden çeşitli deneyler yapmaya başlamıştı, ama Krasialı kutsal kadınların yararlanabilecekleri asırlık tecrübeleri varken, o henüz el yordamıyla ilerliyordu.

Verandadan ayrılıp üçlünün yanına giderken, kalabalık hâlâ tezahürat yapıyordu. Usta bir gösteri adamı gibi eğilerek selam veren Rojer eşlerine de aynısını yapmalarını işaret etti. Sikvah, geleneklere uygun şekilde, kocasından daha fazla eğilerek selam verdi, ama üzerinde yatarken giydiği ipekler olduğu düşünülürse, bu hareketi tam bir skandaldı. Amanvah kendisinden daha düşük mevkide olan insanların karşısında eğilme fikrinden rahatsız olmuş gibi görünüyordu, bu yüzden kendisine verilen selamı kabul eden Düşes Anne gibi kalabalığa başını hafifçe eğmekle yetindi.

Rojer onlara doğru yaklaşan Leesha'ya gülümsedi ve Leesha Amanvah'ın hırlamasına aldırmadan ona sarıldı. "Rojer, harika bir şeydi bu. İnanılmazdı."

Rojer'in ağzı neredeyse kulaklarına varacaktı. "Amanvah ve Sikvah olmadan başaramazdım."

"Gerçekten de." Leesha kadınlara işaret etti. "Yaratıcı'nın melekleri gibiydiniz." İltifatı üzerine iki kadının da gözleri fal taşı gibi açıldı ve onlar kendine gelemeden Leesha dikkatini tekrar Rojer'e verdi.

"Amanvah kemanını mı muhafazaladı?"

Rojer başıyla onayladı. "Sadece çeneliğini. Muhafazalar sayesinde kemandan çıkardığım sesle ahırı bile yıkabilirim. Üstelik o çeneliği kullanmak bana..."

"Enerji mi veriyor?" diye sordu Leesha. "Böyle bir performansın ardından yarı sağır olman gerekir."

Rojer irkilerek bir parmağını kulağına soktu. "Hah. Çınlamıyor bile."

"Bakabilir miyim?" diye sordu Leesha gelişigüzel bir edayla. Rojer parçayı yerinden çıkarıp hiç tereddüt etmeden ona verdi. Amanvah kocasına engel olmaya çalıştı – ama çok geçti. Leesha parçayı aldığı gibi çabucak bir adım geri çekildi. Önlüğündeki özel bir cebin düğmesini açtı ve Arlen'ın onun için yaptığı altın çerçeveli gözlüğünü çıkardı.

Camlar düzeltme işlevine sahip değildi, ama çerçeve ve camlardaki muhafazalar ona Arlen'ın kullandığı muhafaza görüşünü sağlıyor ve sihrin akışını görmesine izin veriyordu. Çenelik güçle ışıldıyor, muhafazaları şimşekten oyulmuş gibi parlıyordu. Leesha neredeyse hepsini tanıyordu; çekme ve birleştirme muhafazaları, onların yanı sıra yansıtma ve... yankı muhafazaları...

"Burada ses güçlendirme özelliğinden daha fazlası var, Rojer," dedi. "Yankı muhafazaları var."

Rojer ona boş gözlerle baktı. "Bu ne anlama geliyor?"

"Bu, kemanın yakınında söylenen her şeyin başka bir yerde yankılanacağı anlamına geliyor." Leesha, Amanvah'a döndü. Kulağındaki çok sayıdaki küpe sihirle parlıyordu. "Bir küpede, mesela?"

Amanvah ifadesinin sakin olmasına özen gösterdi, ama tereddüdü onu ele verdi. Rojer eşine bakar bakmaz neşesi anında kayboldu. "Meyhanede konuştuklarımızı bu sayede mi biliyorsun?"

"Komplo kuruyordunuz–" diye söze başladı Amanvah.

"Bana o iblis saçmalıklarıyla gelme!" diye çıkıştı Rojer. "O çeneliği yapmak için haftalarını harcadın. Bu benim yolda yaptığım bir şeye verdiğin tepki falan değil, başından beri beni gözetleme planı yapıyormuşsun."

"Sen benim kocamsın," dedi Amanvah. "Seni desteklemek ve beladan uzak tutmak, ihtiyacın olduğunda sana yardım göndermek benim görevim."

"Sürekli yalan söylüyorsun!" diye bağırdı Rojer. Bunun üzerine *Sharum*lar kaskatı kesildiler – bir *dama'ting*'e bağırmak akıl

almaz bir suçtu, ama bu sefer müdahale etmek için harekete geçmediler, hâlâ Rojer'in gücü karşısında şaşkınlardı. Enkido bile geride kalıp hanımının işaret vermesini bekledi.

"İşine geldiğinde Evejah'tan alıntı yapmakta hiç gecikmiyorsun," diye devam etti Rojer, "ama Evejah dürüst olmanı da emretmiyor mu?"

"Aslına bakarsan," diye araya girdi Leesha, "kitap *chin*lere verilen sözlerin ve edilen yeminlerin, Everam'a hizmet etmeyi herhangi bir şekilde engelliyorlarsa, anlamsız olduğunu açıkça belirtiyor." Amanvah dik dik ona baktı, ama Leesha gülümsemekle yetinerek karşı çıkması için ona adeta meydan okudu.

"Nüveye batasıca!" dedi Rojer ve çeneliği Leesha'dan alıp yassı taşların üzerine atmak için havaya kaldırdı.

"Hayır!" Aynı anda bağıran Amanvah ve Leesha kollarından tutup ona engel olmak için uzandılar. Amanvah şaşkınlıkla Leesha'ya baktı.

"Sana verdiği gücü gördün," dedi Leesha. "Bir anlık öfkeye kapılıp bundan vazgeçme."

"Hanım doğru söylüyor," dedi Amanvah. "Üzerinde çalışılabilecek kaliteli bir parça bulabilsek bile, yenisini yapmak bir aydan uzun sürer."

Rojer ona soğuk bir şekilde baktı. "Bana kutuyu ilk verdiğinde, içinde bir çift altın pranga olup olmadığını merak etmiştim. Anlaşılan, tahminimde pek yanılmamışım. Senin kölen olmayacağım, Amanvah."

"Sırf bizi yakabiliyor diye ateşin kölesi miyiz?" diye sordu Leesha. "Artık bu çeneliğin gücünün farkındasın, Rojer. İstersen onu koyacağın bir kutunun üzerine sessizlik muhafazaları işleyebilirim. Mahremiyete ihtiyacın olduğunda içine koyup kaldırırsın, ama onu sakın yok etme."

"Onu taşlara fırlatmanın pek bir etkisi olmaz zaten," diye ekledi Amanvah. "Sihir, metali ve ahşabı güçlendiriyor. Onu imha etmekte epey zorlanırsın, ayrıca senden başka kimse onun gücüne layık değil."

Rojer sakinleşir gibiydi. Üzgün gözlerle baktıktan sonra nesneyi alıp cebine attı ve hana doğru döndü. "Ben yatmaya gidiyo-

rum." Onu takip edip etmediklerini görmek için beklemeden uzaklaştı. Enkido peşlerinde, Amanvah ve Sikvah da köpekler gibi onu izlediler.

Birkaç kasabalı meydanda dolaşıp iblis leşlerine korkuyla baktılar, ama bir rüzgâr iblisinin çığlığı geceyi yarınca hepsi içeri kaçıştı. Şalındaki muhafazalar nüvelikleri ondan uzak tutsa da, Leesha da aynısını yaptı.

İçeri girmeden önce, *Sharum*lardan birinin Everam'ın Armağanı'na doğru hızla ilerlediği Haberci yoluna son kez baktı.

Odasında tek başına kalınca ağlamaya başladı.

İblis zarlarını tam olarak anlamıyordu, onların kehanette bulunabilme özellikleriyle ilgili sırlar *dama'ting*ler tarafından titizlikle korunuyordu. Evejah, kehanet muhafazası denen bir muhafazadan bahsediyordu ama onu göstermiyordu; Leesha da Everam'ın Gelinlerinden herhangi birini, zar takımını incelemesi için kendisine izin vermeye ikna edebileceğini sanmıyordu.

Ama anladığı kadarıyla, zarlar kesin öngörülerde bulunmuyordu, sadece gelecekte olabilecekleri ima eden birtakım ihtimalleri sunuyorlardı. Büyük olasılıkla Amanvah Leesha'nın *Sharum*ları zehirleyebileceğini öngörememişti. Üstelik bu zehrin panzehiri ustalık isterdi ve hazırlaması zaman alırdı. Savaşçının yola çıkış hızına bakılırsa, Leesha Amanvah'ın ona yardımcı olabilecek herhangi bir şey yaptığını sanmıyordu. Savaşçı bir gün içinde güçsüz düşecekti. İki güne kalmadan da ölecekti.

Leesha'nın başka seçeneği yoktu. Çukur'u Ahmann'a karşı bir kale duvarı haline getireceği haberini Ahmann'ın nasıl karşılayacağını bilmiyordu. Bunu ondan sonsuza kadar saklayamazdı, ama Laktonluları ve Düşes Araine'i uyarmak için zamana ihtiyacı vardı. Çukur'u doldurmak ve hem Kara Ay'a hem de Sharak Sun'a hazırlanmak için. Ama yatağına girip örtüyü başının üzerine çekerken, bu ona kendisini daha az sefil hissettirmedi.

Leesha belki de ilk kez Everam'ın Armağanı'na hiç gitmemiş olmayı diliyordu. Evet, Ormancı Çukuru'ndan hiç ayrılmamış olmayı, Kocakarı Bruna'nın kulübesine hiç gitmemiş ve Otacı-

lığı hiç öğrenmemiş olmayı diliyordu. Harika bir kâğıt imalatçısı olabilirdi ve bu babasını çok mutlu ederdi.

Ama suçu birine atmayı ne kadar istese de, Leesha bunun biraz kolaya kaçmak olduğunu, üstelik doğru da olmadığını biliyordu.

"Neden zehirleri öğrenmem gerekiyor ki?" diye sormuştu yıllar önce.

"İyileştirmeyi öğrenebilmek için elbette," demişti Bruna ona. "Karışımları ve belirtileri öğrenmek seni kötü kalpli bir Cadı Otacı'ya çevirmez."

"Cadı Otacı mı?" diye sormuştu Leesha.

Bruna homurdanmıştı. "Başarısız Otacılar. İşe yaramaz ilaçlar satıp para uğruna soyluların düşmanlarını zehirliyorlar."

Leesha dehşete kapılmıştı. "Kadınlar bunu gerçekten yapıyorlar mı?"

Bruna tekrar homurdanmıştı. "Herkes senin kadar tatlı ve ahlaklı değil, canım. Yardımcılarımdan biri onlardan biri olup çıktı mesela. Bir daha aynı şeyin olmasına izin verirsem nüveyi boylayayım, ama neyle karşı karşıya olduğunu bilmen gerekir."

Kendimle karşı karşıyayım, diye düşündü Leesha. *Kendi rahatım için insan öldürüyorum. Bir Cadı Otacı'dan ne farkım kaldı?*

Bir kez daha hıçkırdı ve bitkinliğe yenik düşüp uykuya dalana kadar vücudu sarsıldı. Uykuda bile huzur bulamadı, rüyaları vahşetle doluydu. Boğmaya kalktığı Inevera ellerinin altında mosmor oluyordu. Ahmann başlarında öylece beklerken, savaşçıları Rizonlu adamları öldürüp kadınlara tecavüz ediyordu. Abban koltuk değneğinin ucundaki bıçakla Gared'ın boğazını kesmişti. Rojer kendi eşleri tarafından yatağında boğuluyordu. Kaval, Wonda'yı öldüresiye dövüp buna "eğitim" adını veriyordu. Ormancılar ve *Sharum*lar mızrak ve baltalarla kanlı bir çarpışma içerisindeyken, Arlen ve Ahmann onları daha da tahrik ediyordu.

Yalnız bir *Sharum* yolda ölüyordu.

İrkilerek uyandığında midesi bulanıyordu, bir an önce lazımlığa uzanmak için ileri atılırken neredeyse yatağından düşecekti. Yatağın altından çekerken lazımlığın içindeki sıvı çalka-

lanıp etrafa saçıldı, ama yeterince hızlı davranamadı ve önceki gecenin idrarıyla karışık bir şekilde döşemelerin üzerine kustu. Yatağın kenarında diz çöküp titreyerek öğürürken, yüzünden gözyaşları süzülüyordu. Göz çukurları acıyordu ve yeni bir baş ağrısı dalgasının yolda olduğunu biliyordu.

Ah, Bruna, ben nasıl bir insan oldum böyle?

Kapı tıklatılınca Leesha donup kaldı. Pencereden şafağın gökyüzündeki belli belirsiz morluğunu görebiliyordu. Kafilenin yola çıkması için henüz çok erkendi.

Kapı tekrar tıklatıldı. "Defol buradan!"

"Hemen kapıyı aç, Leesha Kâğıt, yoksa Gared'dan kapıyı kırmasını isterim," dedi annesi. "İnanmıyorsan bekle."

Leesha yavaşça ayağa kalktığında bacakları titriyor ve midesi hâlâ bulanıyordu. Temiz bir bez bulup yüzünü sildikten sonra lekeli geceliğinin üzerine bir sabahlık geçirip belini kuşağıyla sıkıca bağladı.

Kapıya gidip sürgüsünü kaldırdı ve hafifçe araladı. Elona'nın yüzü az önce limon yutmuş gibi görünüyordu, sabah ilk görmeyi istediği şey asla annesinin yüzü değildi.

"Şimdi sırası değil..." diye söze başladı Leesha, ama Elona ona aldırmayıp kapıyı iterek odaya girdi. Leesha içini çekip kapıyı onun arkasından kapattı ve sürgüyü tekrar yerine taktı. "Ne istiyorsun, anne?"

"Zırıldayarak beni ve babanı uyandırmaktan sıkıldığını sanıyordum," dedi Elona. "O çocuğu ölüme gönderdiğin için kendini kötü mü hissediyorsun?"

Leesha gözlerini kırpıştırdı. Annesi zihnini kaç kez okumuş ve onu can evinden kaç kez vurmuş olursa olsun, her seferinde buna şaşırmaktan kendini alamıyordu.

"Kendini kötü hissetme," diye çıkıştı Elona. "Sen yapman gerekeni yaptın, ayrıca o çocuk da mızrağını ilk kez eline aldığında kendisini nasıl bir işe bulaştırdığını biliyordu."

"Bu kadar basit değil–" diye söze başladı Leesha.

"Off!" Elona umursamazca elini salladı. "Şehri ele geçirdiklerinde o çocuk kaç Rizonluyu öldürmüştür tahmin edebiliyor musun? Onun kahramanlık hikâyeleri anlatmasına engel olarak kaç kişinin hayatını kurtardığının farkında mısın?"

Leesha bacaklarının onu taşımadığını hissetti ve zaten oturmak istiyormuş gibi görünmeye çalışarak yatağına çöktü. Midesi biraz fazla hızlı karıştırılmış ve taşmasına ramak kalmış bir tencere gibi kaynıyordu. "Şartlar farklı olsaydı bunu yapmazdım, ama bu yine de yaptığımla gurur duymam gerektiği anlamına gelmez."

Elona homurdandı. "Gelmeyebilir, ama *ben* yine de seninle gurur duyuyorum, kızım. Hak ettiğin kadar sık dile getirmediğimi biliyorum, ama bu doğru. Bu kadar cesaretli olduğunu düşünmemiştim. Biraz olsun bana çektiğini görmek güzel."

Leesha kaşlarını çattı. "Bazen sana biraz fazla çektiğimi düşünüyorum, anne."

Elona alaycı bir ses çıkardı. "Eh, şanslısın o zaman."

"Neden fikrini değiştirdin?" diye sordu Leesha. "Ahmann'la evlenmem ve onun kraliçesi olmam için beni zorlayan sendin."

"O zamandan bu yana Ahmann'ın yönetim tarzını daha yakından tanıma fırsatım oldu," dedi Elona. "Geriye kalan kırışıksız günlerimi, gözlerim hariç her yanım yedi kat giysiyle örtülü bir şekilde geçirmem mümkün değil." Açık yakalı elbisesinin zor zaptettiği göğüslerini kaldırdı. "Onları sergileyemeyeceksem, erkeklerin salyalarını akıtıp kadınları kıskançlıktan kudurturken gülemeyeceksem, bu göğüsleri taşımanın ne anlamı var?"

Leesha tek kaşını kaldırdı. "Kırışıksız mı?"

Elona dik dik bakıp ona devamını getirmesi için adeta meydan okudu. "O savaşçının gitmesine izin vermen, uğraşıp durduğun her şeyi riske atabilirdi. Olayın dramatik kısmını biraz abartmış olabilirsin, ama bu yolculuğun Çukur için iyi olduğunu inkâr edemem. Sonuçta koşullu bile olsa barışı sağladın, düşman kampını keşfe çıktın, liderinin kulağına bilgelik ve şüphe fısıldadın, zihin iblislerini ve kemik büyüsünü öğrendin. Ve bütün bu süreçte büyük bir heyecan yaşadın. Kocakarı Bruna hâlâ hayatta olsaydı, çok değer verdiği boğasıyla hava atan Ormancı Jan'dan daha çok gurur duyardı."

Leesha keyifsizce gülümsedi. "Umarım öyledir. Çünkü ben onu hayal kırıklığına uğrattığımı düşünüyorum."

Elona pencereye doğru döndü ve eleştirici gözlerle yansımasına baktı. Ortalıkta onu görebilecek bir erkek olmasa da, içgüdüsel bir şekilde saçlarını ve elbisesinin yakasını düzeltti. "Biraz uğratmış olabilirsin. Bruna'nın çıraklığını yapmış birinin –hayır, benim kızlarımdan birinin– hamile kalmadan bir erkekle birlikte olmanın tadını çıkarabilmesi gerekirdi."

Leesha yüzünün kıpkırmızı olduğunu hissetti. "Ne?"

Elona yerdeki iğrenç karışıma işaret etti, onun temizlenmesine yardım etmeye kalkmadı. "Senin birçok kez histeri krizine girdiğini gördüm, kızım, ama bu krizlerin seni hastalandırdığını hiç görmedim. Evet, hiç kustuğunu da hatırlamıyorum. Annenin sadece göğüsleri ve duruşunu almamışsın. Dayanıklı miden de bana çekmiş." Gülümseyip karnına hafifçe vurdu. "Ama ben de sana hamileyken sürekli kusardım."

Leesha midesindeki çalkantının aniden kesildiğini hissetti. Son kanamasından bu yana geçen günleri hesaplamaya çalıştı, ama boğazındaki yumru ona engel oldu.

Bu doğru olabilir miydi?

Lazımlığa uzandığından daha çaresiz bir şekilde cepli önlüğünü bulmaya gitti. Otlarını ve aletlerini karıştırıp birtakım işlemler yaptıktan sonra küçük cam şişede süte benzer bir sıvı elde etti. Bir çubuğu kendine sürttükten sonra cam şişenin içine sokup nefesini tuttu.

Kimyasalların tepki göstermesini beklerken ciğerleri daha fazla dayanamadı. Arkasını döndü ve sütün renginin beyazdan pembeye dönüp dönmediğini görmek için tekrar arkasına bakması gerekene kadar biner biner saydı.

Bin. İki bin. Üç bin...

"Ne çıkacağını biliyorsun," dedi Elona. "Tırnaklarını kemirmeyi bırak ve bu konuda ne yapacağını düşün."

Leesha tek kaşını kaldırdı. "Ne yapacağımı mı?"

"Bana aptal rolü yapma, evladım," diye çıkıştı Elona. "Beni de Bruna yetiştirdi. İstersen, bu sorunundan hemen kurtulabilirsin."

"Gerçekten mi, anne?" diye sordu Leesha içerleyerek. "Hayatım boyunca çocuk sahibi olmam için beni zorlayan sen şimdi bana bu çocuğu öldürmemi mi söylüyorsun?"

"Bir çocuk değil, sadece bir fikir," dedi Elona. "Ve kötü bir fikir. Bu bebeğin muhafazalarımızın arasında bütün iblislerin anasının geçebileceği kadar büyük bir boşluk oluşturacağını görmek için çok zeki olmaya gerek yok."

Yüz bin. Yüz bir bin. Yüz iki bin...

Leesha kafasını o kadar şiddetli bir şekilde salladı ki kulakları çınladı. "Hayır, hamileliğim midemin bulanmasına neden olacak kadar ilerlediyse, o bir fikir değil, bir hayat. En doğurgan yıllarımı kaçırmamdan şikâyet ediyordun, anne ve haksız değildin. Eğer Yaratıcı benim bu şekilde bir çocuk sahibi olmamı istiyorsa, onu kabul edeceğim."

Elona gözlerini devirdi. "Kendini Kutsal Kitap'ın öğretilerine bırakmak için kötü bir zaman seçtin, kızım." Omuzlarını silkti. "Ama eğer ondan kurtulmayacaksan, zaman kazanmak için bir an önce herkesin gözü önünde başka birini baştan çıkarsan iyi edersin."

Leesha'nın ağzı açık kaldı. "Yemin ederim, anne, eğer Gared'ın adını ağzına alırsan..."

Ama Elona tiksintiyle elini sallayarak onu tekrar şaşırttı. "Off! Ormancı Gared'dan daha iyisini bulabilirsin! Artık fırsatın olduğuna göre, diğer Kurtarıcı'yı dene. Çok gergin ve boşalmaya ihtiyacı olduğu gün gibi ortada. Çölün iblisiyle birlikte olduğun gibi onunla da birlikte ol, böylece kışa kalmadan ikisini de avucuna alıp dize getirmiş olursun."

"Veya iki tarafın erkeklerini de onların arkasında savaşa göndermiş olurum," dedi Leesha.

"Sen de biliyorsun ki, öyle ya da böyle bu olacak," dedi Elona. "En iyisi ne zaman ve nasıl olacağına senin yön vermen."

Leesha suratını buruşturdu. "Bu dünyada söylediklerinde haklı olmandan daha çok nefret ettiğim bir şey yok, anne."

Elona kıkırdadı.

"Dövmeli Adam'ı çocuğun ondan olduğuna ikna etmem mümkün olmayabilir," dedi Leesha. "Bana artık dokunmak istemiyor. Kendi vücudundaki iblis sihriyle bir çocuğu lekelemekten çok korkuyor."

Elona omuzlarını silkti. "Öyleyse, ona pomm çayı içtiğini

söyle. Birkaç yaprak yıka ve onun görebileceği bir yere koy. Ona sadece rahatlamak için olduğunu söyle."

Üç yüz elli bin. Üç yüz elli bir bin. Üç yüz elli iki bin...

Leesha kafasını salladı. "O kadar saf değil, anne."

"İblis pisliği," dedi Elona. "O bir *erkek*, Leesha. Her biri arada sırada aletlerinin yatıştırılmasını ister. Bir-iki kez ağzını kullanarak aklını çel. Ona kendini güvende hissettir, sonra onu sarhoş et ve saldır. Başına ne geldiğini anlamadan bitmiş olur." Sırıttı. "Hatta iyi iş çıkarırsan, belki daha sonra tekrar gelir."

Leesha midesinin tekrar altüst olduğunu hissetti. Annesi gerçekten bunu düşünüyor muydu? "Peki bir seneye kalmadan çocuğun tenindeki esmerliği ve gözlerinin yukarı doğru çekik olduğunu görünce ne olacak?"

Elona omuzlarını silkti. "Asla bilemezsin. Bebek sana benzeyebilir. Mesela senin dış görünüş olarak Erny'ye benzer hiçbir yanın yok ve doğrusunu istersen böylesi çok daha iyi."

"Asıl iyi olan kalbimin ona çekmiş olması," diye katıldı Leesha. "Ve aklımın da."

"Evet, ama cesaretini benden aldığın kesin," dedi Elona, "ve bunun için Yaratıcı'ya teşekkür edebilirsin. Krasialıların Çukur'a geldiği gün Ernal Kâğıt'ın elinden altına işemekten başka bir şey gelmez. Sen çaresiz değilsin, ama zamanı geldiğinde, yanında güçlü bir adamın olmasını isteyeceksin."

Leesha ona bağırmak istedi ama hali yoktu. Annesi son zamanlarda giderek daha mantıklı konuşmaya başlamıştı. O mu, yoksa Leesha mı değişiyordu?

Yedi yüz bin. Yedi yüz bir bin. Yedi yüz iki bin...

"Çöl iblisine ne kadar güveniyorsam, Dövmeli Adam'a da ancak o kadar güveniyorum," dedi Leesha.

Elona tekrar omuzlarını silkti. "Öyleyse başka birini bul. Kemancı çocuk hakkında yanılmışım. Gayet güçlü biri, üstelik karnındaki bebek Jardir'in çatallı sakalıyla doğsa bile senin yanında olur, ama o şansı kaybettin – tabii pis bir oyun oynamak istemiyorsan."

"Rojer'in evliliği benim katkım olmadan yeterince sorunlu zaten," dedi Lessha.

Elona başıyla onayladı. "Öyleyse, geriye tek seçeneğin kalıyor."

Leesha annesine baktı ve yüzünde zafer dolu bir gülümseme gördü. "Anne..."

Elona ellerini havaya kaldırdı. "Benden adını söylememeni istediğin için söylemeyeceğim, ama bunu bir düşün. Bir öküz kadar güçlü ve Çukur'daki bütün erkeklerden daha cesur. Dövmeli Adam ortada yokken, Ormancıların hepsi onu örnek alıyor. Üstelik adam seni seviyor. Kendine özgü kabalığıyla hep sevdi. Ayrıca bezelye tanesi kadar bir beyni var. Böyle bir adamla Çukur'u yönetebilirsin."

Bir milyon, diye içinden geçirdi Leesha şişeye bakmak için dönerken.

Ve büyük bir umutsuzluğa kapıldı.

Kaynar suya attığı bir avuç ot Leesha'nın midesini yatıştırdı, ama almaya cesaret ettiği hiçbir şeyin başını zonklatan ağrı üzerinde etkisi olmadı. O ve Elona nihayet odasından çıktıklarında, Gared, Wonda ve Enry'yi meyhanede boş yulaf lapası kâselerinin yanında beklerken buldular.

Shamavah hancıyla tartışarak pazarlık ediyordu. Her zamanki gibi her şeyde bir kusur bulabilmişti ve Sim'in duruşuna bakılırsa, Shamavah'ın çekip gitmesi için ne gerekiyorsa yapmaya hazır görünüyordu.

Shamavah dikkatinin odak noktasını kaybetmeden parmağıyla işaret edince, siyahlar içindeki *dal'ting* kadınlardan biri Leesha'nın çantasını almaya gitti. Normalde olsa Leesha buna karşı çıkardı, ama şu anda bitkindi, başı ağrıyordu ve dizleri güçsüzdü. Ona da bir kâse yulaf lapası koymuşlardı, ama Leesha kâseyi görmezden gelip sabırsızca beklemeye koyuldu. İstediği tek şey, at arabasına binip yalnız kalmaktı.

Doğrusu, Shamavah tamamen kabul edilebilir sayılabilecek şeyler yüzünden Sim'i azarlarken kimse konuşmaya hevesli görünmüyor, herkes rahatsız olmuşçasına etrafına bakınıyordu.

"Adamın parasını öde artık!" diye çıkıştı en sonunda Leesha. "Odalar gayet iyiydi!" Herkes onun sesini duyunca irkildi.

Shamavah başını eğdi. "Müstakbel eş nasıl isterse." Sesi gergindi. Hemen madeni paraları saydı ve handan çıktılar. Merdivenlerin tepesinde duran Enkido kapıyı tıklattı ve Amanvah, Sikvah ve Rojer dışarı çıktılar.

Merdivenlerden inip kapıdan çıkarlarken karıları Rojer'in etrafını korumaları gibi sardı. Kadınlar Leesha'ya "Hele bir yanımıza yaklaş bakalım!" der gibi bakıyorlardı.

Leesha'nın böyle bir niyeti yoktu. Dün gece sarkaç o kadar çok sağa ve sola savrulmuştu ki, artık kimin kime ne için kızgın olduğunu hatırlamıyordu. Bir an önce at arabasına varmak için sabırsızlanıyordu.

Baş ağrısı bu kadar şiddetli olduğunda ışık ona acı veriyordu. Verandadan at arabasına attığı birkaç adım Ahmann'ın Krasia çölünün çatlak topraklarına vuran yakıcı güneşi tarifine benziyordu. Arabaya biner binmez perdeleri kapattı.

Erny bir uca oturup hiç kimsenin kendisine söylemesine fırsat bırakmadan perdelerini kapattı, ama kucağındaki kitabı okuyabilmek için kendisine küçük bir aralık bıraktı. Elona kızının karşısına oturdu ama neyse ki sessiz kaldı, dalgın bir şekilde boşluğa bakıyordu.

Leesha annesinin hâlâ güzel bir kadın olduğunu kabul etmek zorundaydı. Öyle ki, onu çok iyi tanımayan biri bu boş bakışlarından yola çıkarak Elona'yı güzel ama yarım akıllı bir kadın sanabilirdi. Diğer her duruşu gibi, Elona bu bakışı da çalışarak geliştirmişti. Aslında yarım akıllı olmaktan çok uzaktı ve birçok insan böyle düşündüğü için pişman olmuştu. İnsanlar Leesha'nın zekâsını babasından aldığını söylerlerdi, ama o bundan o kadar emin değildi. Elona Kâğıt birçok şey olabilirdi ama kesinlikle aptal değildi.

Sabah ilerlerken Rojer'in at arabasından ne müzik ne de zevk iniltileri duyuldu. Ama bağırışlar vardı. Hem de çok. En kötüsü de, uzun sessizliklerdi.

Öğle yemeği için mola verdiklerinde, Leesha küçük su döküp at arabasına bir kâse getirtecek kadar uzun süre dışarıda kaldı. Rojer'in bacaklarını esnettiğini gördü ama yanında duran Sikvah'ı kışkırtmamak için mesafesini korudu.

Rojer yaklaşırken farklı kastlardan bütün Krasialılar sessizleşiyor ve geçip giderken ona işaret edip fısıldaşıyordu. Anlaşılan gece vakti sergilediği performansın haberi etrafa yayılmıştı.

Akşam olduğunda Leesha kendisini daha iyi hissediyordu. Krasialılar hiç sormadan bir sonraki köyü pas geçtiler ve yolun ilerisinde bir yerde at arabalarını çember oluşturacak şekilde durdurdular. Leesha kampın etrafında dolaşıp muhafazaları inceledi, ama Krasia çemberleri güçlüydü. *Sharum*lar çemberin iç çevresinde dolaşıp, yaklaşan iblisleri muhafazaların güvenliğinin ardından düzgün mızrak darbeleriyle öldürüyorlardı. Wonda da aynı şeyi yapıyor, yayıyla nüveliklerin işini bitirip bölgeyi temizliyordu. Aynı şekilde Gared da muhafazalı baltası ve palasıyla onları çabucak etkisiz hale getiriyordu.

Leesha ona bakarken annesinin söylediklerini düşündü. Gerçekten de Gared yakışıklıydı ve Leesha bir zamanlar onu sevmişti, ta ki katlanamayacağı kadar bencil ve sahiplenici olduğunu anlayana kadar.

Ama bu onu tanıdığı diğer erkeklerden farklı kılıyor muydu? Hiçbiri gerçekten standartlarına uygun değildi. Gared; Rojer, Marick, Arlen ya da Ahmann'dan daha mı kötüydü?

Ona kendisine ait bir çadır verdiler; halı serili zemini ve yatak görevi gören yastıklarıyla oldukça davetkârdı. Wonda çadır kanadının önünde durup yayı hazır bir şekilde bekledi.

Leesha'nın isteği üzerine, kız öldürdüğü iblislerden birinin irinini küçük bir kâseye koyup ona getirmişti. Nüvelik irini, muhafaza görüşünün altında göz alıcı bir şekilde parlıyordu. Leesha at kılından fırçasını çıkarıp en sade şalını aldı ve yanlış yönlendirme ve kafa karıştırma muhafazaları çizdi, bunlara Inevera'nın sihir kullanarak onu yastık odasında tuzağa düşürdüğü gece öğrendiği muhafazaları da ekledi. Gücü iblislere olduğu kadar insanlara da yönlendiren muhafazalardı bunlar.

Şalını omuzlarına atıp çadırının kanadını kaldırırken muhafazalar loşça parladı. Wonda kaskatı kesildi, etrafına bakıp dikkatle dinledi, ama tıpkı Rojer'in nüveliklere yaptığı gibi, gözleri Leesha'yı görmedi. Çadırın kanadını incelemeye koyuldu ve içeri baktığında Leesha'nın uyuyan bir bedene benzeyecek

şekilde düzenlediği yastık ve battaniyeleri gördü. Homurdanıp kanadı indirdi ve çadırın önündeki nöbetine devam etti.

Muhafazasız gözlere görünmeyen Leesha, nöbetçi *Sharum*-lara aldırmadan kamp alanında Gared'ın çadırına doğru ilerledi. Hâlâ ne yapması gerektiğinden emin değildi. Planladığı şeyi gerçekleştirip onunla birlikte olsa bile, annesinin tembihlediği şekilde onunla iş üstünde basılmayı göze alabileceğini sanmıyordu. Ama bunu göze alamadığı takdirde, yaptığı şeyin ne anlamı vardı ki?

Derin bir nefes alıp kararlı bir şekilde çadırın kanadına uzandı. İçeriden gelen tok bir ses aniden durmasına neden oldu.

"Hanımefendi, bunu yapmaya devam edemeyiz. Doğru değil."

"Baban beş metre ötede uyurken, sana neyin nereye girdiğini öğrettiğim zaman hiç sorun etmemiştin," dedi Elona, "ama şimdi yanlış geliyor, öyle mi?"

Bir hışırtı duyuldu ve Gared inledi.

"Son kez," dedi Elona. "Beni unutmaman için."

"Yakalanacağız," dedi Gared, ama daha fazla hışırtı duyuldu ve bu kez Elona inledi.

"Henüz yakalanmadık," dedi nefes nefese. Bunu birbirine vuran etlerin ritmik sesi izledi ve Leesha midesinin bulandığını hissetti. Çadırın kanadını kaldırıp içeri girdi ve şalını geriye doğru savurdu. Elona'nın kolları Gared'ın boynudaydı ve Gared onu havada tutuyordu, annesinin etekleri belindeydi ve Gared'ın pantolonu ayak bileklerinde toplanmıştı.

"İşte şimdi yakalandınız," dedi Leesha.

"Hayır!" diye bağırdı Gared ve Elona'yı bıraktı. Çıplak kalçaları çadırın sert bez zeminine vurunca Elona bağırdı.

Leesha ellerini beline koydu. "Daha çok alçalamayacağını her düşündüğümde, kendine daha alçak bir yer buluyorsun, anne."

"Tencere dibin kara, seninki benden kara," diye homurdanan Elona ayağa kalkıp eteklerini düzeltti. Gared pantolonunu çekip hâlâ sert olan organını içeri sokmaya çalıştı. Ama faydasız bir hareketti.

"Babama söyleyince..." diye söze başladı Leesha.

"Söylemeyeceksin," dedi Elona, "bunun zavallı babana ne yapacağını düşünmüyorsan, Otacı yeminine saygı göster."

"Bunun Otacılıkla ilgisi yok," dedi Leesha.

"O önlüğü giydiğin sürece her şeyin Otacılıkla ilgisi var!" diye öfkeyle karşılık verdi Elona. "Bruna kasabalıların ilişkilerini hiç ortaya döktü mü? Seni temin ederim ki, her birini biliyordu." Gözlerinde meydan okuyucu bir ifade belirdi. "Üstelik sırrı olan tek kişi ben değilim. Gecenin bir yarısı burada ne işin var, Leesha?"

Leesha Gared'a baktı, ama Gared onlara arkasını dönmüş, hâlâ pantolonunu toplamakla uğraşıyordu. Leesha annesi tarafından köşeye sıkıştırıldığının farkındaydı.

"Haydi gel," dedi ve Elona'nın omuzlarına dolamak için şalının bir ucunu kaldırdı. Kendi çadırlarına dönerlerken bu şal ikisini de koruyacaktı.

Gared en sonunda pantolonunu toplamayı başardı ve yüzünde suçluluk dolu bir ifadeyle onlara doğru döndü.

"Beni yine hayal kırıklığına uğrattın, Ormancı Gared," dedi Leesha. "Tam da senin değiştiğini düşünürken."

Gared çok üzgün görünüyordu. "Bu benim suçum değil."

"Elbette değil," diye çıkıştı Elona Leesha'nın şalının altına girerken. "Bayan Kâğıt seni iğfal etti ve *Sharum*lar karşısında Rizonlu bir kız ne kadar çaresizse sen de o kadar çaresizdin."

Leesha bu kez sabah bulantısına hazırlıklıydı ve kimsenin ters giden bir şey olduğunu anlamasına izin vermeden bununla baş etti. Öğle yemeğine doğru kendisini yine normal hissediyordu.

Bacaklarını esnetirken Gared yanına geldi. "Biraz konuşabilir miyiz?"

Leesha içini çekti. "Söyleyebileceğin çok fazla şey olduğunu sanmıyorum, Gar."

Gared kafasını salladı. "Sanırım bunu hak ediyorum."

"Sanmak mı?" diye sordu Leesha. "Gared, sen annemle seks yaptın!"

"Seni neden bu kadar ilgilendiriyor ki?" diye sordu Gared. "Uzun zaman önce nişanımızı bozdun ve o zamandan beri seni rahatsız etmedim. Sana hiçbir şey borçlu değilim."

"Peki evin mahvolduğunda sana evini açan babam ne olacak?" diye sordu Leesha. "Ona hiçbir şey borçlu değil misin? Ya da kendi babana?"

Gared ellerini iki yana açtı. "Nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun, Leesh. Bruna beni kasabaya senin hakkında yalan söylediğimi söylemeye zorlayınca, hiçbir kız benimle bir saniye olsun yalnız kalmak istemedi. Sen kasabadan ayrılıp Angiers'a gittiğinde bile, ancak bir ısırgan otu kadar popülerdim."

"Onları suçlayamam," dedi Leesha.

Gared kaşlarını çatmayıp sabrını korudu. "Olabilir. Ama çok yalnız kaldım. Annen bütün kasabada bana ilgi gösteren tek kadındı. Bana tükürükten daha değerliymişim gibi davranan tek kişiydi."

İçini çekti. "Ayrıca doğru ışığın altında, tıpkı sana benziyordu. Gözlerimi kapatıp senmişsin gibi..."

"Of!" diye bağırdı Leesha. "Annemi becerirken beni düşündüğünü bilmeye ihtiyacım *yok*..." Tekrar midesinin bulandığını, safrasının ağzına yükseldiğini hissetti.

"Özür dilerim," dedi Gared. "Sadece dürüst olmaya çalışıyorum. Seni istemekten hiçbir zaman vazgeçmedim."

Leesha ağzındaki ekşi tadı ayaklarının dibine tükürdü. "Çeneni kapalı tutsaydın, on beş sene önce bana sahip olabilirdin."

"Biliyorum," dedi Gared. "Her gece kendime lanet ediyorum. Bu yüzden sürekli kızgınım. Ama merak ediyorum, belki de Yaratıcı'nın Planı buydu?"

"Ne?" diye sordu Leesha.

"Sözümüzü tutsaydık, her şey çok farklı olurdu," dedi Gared. "Bruna'dan eğitim almayabilir ya da okumak için Hür Şehirlere gitmeyebilirdin. Kurtarıcı'yla birlikte geri dönmeyebilirdin."

"Dövmeli Adam Kurtarıcı değil, Gared," dedi Leesha.

"Nereden biliyorsun?" diye sordu Gared. "Her şeyi çözdüğünden nasıl bu kadar emin olabiliyorsun? Belki Yaratıcı'nın

onu kusursuz yaratmamasının bir sebebi vardır. Belki geri kalanımızı test ediyordur. Belki de Kurtarıcı'nın görevi sadece bize yol göstermektir ve bizim de bu yolda yürümemiz gerekiyordur."

Leesha merakla ona baktı. "O kalın kafana ne zamandır böyle derin düşünceler tırmanır oldu, Ormancı Gared?"

Gared kaşlarını çattı. "Senin için aptalın tekiyim, öyle değil mi? O koca beyninin dikkatine değer değilim."

"Gared, ben öyle söylemek is–"

"Elbette istedin," diye sözünü kesti Gared. "Her zaman çok mütevazısın, ama aptallarla konuşurken hepsi bir oyun." Uzaklaşmak üzere arkasını döndü.

Leesha uzanıp kolunu tuttu. "Gitme."

Ama Gared kolunu çekti ve ona bakmayı bile reddetti. "Hayır, anlıyorum. Kâğıt kadınları için ben sadece güçlü bir balta ve sert bir penisten ibaretim."

Hışımla uzaklaşıp Leesha'yı hiç olmadığı kadar yalnız ve kafası karışık bir halde bıraktı.

16. BÖLÜM

KHAFFİT'İN GİREMEYECEĞİ YER

D.S. 333 YAZ
KARA AY'DAN 28 ŞAFAK ÖNCE

Inevera yeşil toprakların rutubetli yaz aylarında hayli bunaltıcı olan kalın kumaşı çekiştirdi. Peçesi takılıyken aldığı her nefes başlığının içini buharla dolduruyor gibiydi. Bu buhar saçlarına tutunup terden yapış yapış olmasına neden oluyordu. Yıllardır *dama'ting* cüppesi ile peçesini bile takmak zorunda kalmamıştı, bunlar o kadar beyazdı ki, parlak güneş ışınları üzerinden kayar giderdi ve o kadar inceydi ki, teni çıplakmış gibi nefes alabilirdi. Bu birkaç keşif gezisi dışında, *dal'ting*lerin siyahlarına da bürünmek zorunda kalmamıştı ve kadınların buna nasıl dayandıklarını merak ediyordu.

Derin bir nefes aldı. *Bu sadece rüzgâr. Başka kadınların dayanıp senin dayanamayacağın hiçbir şey yok.*

Kılık değişikliği zorunluydu ve bu rahatsızlığa değerdi, çünkü bu sayede saraydan kaçıp rahatsız edilmeden Yeni Pazar'da dolaşabilme imkânı bulmuştu. Kendi adına korkuyor değildi – çok az kişi ona saldırmaya cesaret edebilir ve gerekirse birçok kişi onu savunmaya geçerdi– ama Damajah yanında maiyeti olmadan tek başına dolaşamazdı ve tek başına dışarı çıkacak olsa, kuşları kendine çeken yiyecek kırıntıları gibi, bön bakışlı kalabalıkları etrafına toplar, bu şekilde de en değerli sırrını riske atmış olurdu.

Zarları olmadan, annesinin tavsiyelerine her zamankinden daha çok ihtiyaç duyuyordu, en esnek palmiyeyi bile çıtırdatmakla tehdit eden rüzgâra karşı bir molaydı bu.

Everam'ın Armağanı'nın Yeni Pazar'ı henüz Krasia'daki Büyük Pazar kadar geniş değildi ama her geçen gün büyüyordu ve çok geçmeden o anıtsal ticaret merkeziyle bile rekabet edecekti. Everam'ın Armağanı Kurtarıcı'nın birliklerine teslim olduğunda, Abban şehir merkezinin dışındaki *chin* köyüne ilk çadırı dikmişti. Altı ay sonra, Yeni Pazar köyü yutmuş ve topraklarının ötesine taşarak tüccarlar, tacirler ve çiftçiler için bir odak noktası haline gelmişti.

Tüccarlar ve *dama* efendileri mallarını korumak için hiçbir masraftan kaçınmamışlar, tıpkı kuzeydeki Çukur kabilesi gibi, sokakları büyük bir muhafaza biçiminde düzenlemişler ve muhafaza ağına güç katması için de alçak duvarlar dikmiş, akşam olduğunda devriye dolaşarak sokakları temiz tutan muhafızlar görevlendirmişlerdi. Ancak gündüz vakti, boş olan her yer mallarla doluydu ve *dal'ting*, *khaffit* ya da *chin*ler bağırarak mallarını satmaya çalışıyordu.

Inevera arada sırada tezgâhların ya da kulübelerin önünde durup sepetine bir şeyler ekleyerek kıvrılan sokaklarda ilerlerken ailesine hazırlayacağı akşam yemeği için alışveriş yapan sıradan bir *Jiwah Sen*'den farksız görünüyordu. Rolüne kendisini o kadar kaptırmıştı ki, çoğu kadın gibi, her kuruşunun hakkını almak zorundaymışçasına ufak tefek ürünler ve küçük bir tuz parçası için pazarlık yapmaktan geri durmadı. Üç kişiye zor yeten parayla dört kişiyi doyurmaya çalışan Manvah'ın neler yaşadığını çok iyi hatırlıyordu. Bu tuhaf bir şekilde rahatlatıcıydı – Inevera, Armağan'daki her kadının Damajah'ı kıskandığını biliyordu, ama bazen en büyük endişesinin, tüccarları mallarını pazar fiyatının altında satmaya ikna etmek olmasını diliyordu.

Neredeyse gitmek istediği yere varmak üzereyken, bir *Sharum* muhafızı kalçasına dokundu. Adamın kolunu kırmamak için kendini zor tutan Inevera, *Sharum* ve savaşçı arkadaşları gülerek oradan uzaklaşırken hepsini öldürmemek için sakinleştirici birkaç nefes aldı. Beyazlar içinde olsaydı, hiç tereddüt

etmezdi ve onları öldürmek onun hakkı olurdu. Ama bir *Sharum*'a karşı siyahlar içindeki bir *dal'ting*'in sözüne kim inanırdı?

Pazara daha sık gelmeliyim, diye geçirdi içinden. *Halkla iletişimim koptu.*

Babası annesinin kulübesinin girişinde durmuş gür bir sesle potansiyel müşterileri çağırıyordu. Şakaklarına aklar düşmüş olsa da, yıllar Kasaad'a iyi davranmıştı. Tahta bacağı gitmiş, yerine cilalı ahşaptan, eklemli ve yaylı düzgün bir bacak takılmıştı. Hâlâ baston taşıyordu, ama onu destek almaktan ziyade müşterilere sallamak ve mallarını göstermek için kullanıyordu.

Hâlâ ayık, diye düşünerek hayret etti ve babası bir kahkaha patlatınca uzaklara ulaşan gür sesi yüreğini ısıttı. *Couzi*'yle sarhoş olduğu zamanlarda diğer *Sharum*larla birlikte attığı çakal kahkahalarına hiç benzemiyordu. Bu, mutlu ve huzurlu bir adamın kahkahasıydı.

Tanıdığı adamdan o kadar farklıydı ki, bunun babası olması – Soli'yi öldüren adam olması ona imkânsız geliyordu.

Inevera gözlerindeki yaşları silebilirdi, ama dökülmelerine izin verdi, yaşlar yüzündeki ter tabakasının arasında ve kalın, siyah *dal'ting* peçesinin altında kaybolup gitti. Neden ağabeyi ya da babası için döktüğü gözyaşlarına hâkim olsundu ki? O gece sanki iki adam da ölmüş ve Manvah, bir *Sharum*'un onuruna sahip olmasa da, kendisine daha layık olan yeni bir koca kazanmış gibi geliyordu ona.

Annesinin kulübesi yıllar boyunca büyümeye devam etmiş ve sepet örmenin ötesinde, çok farklı işlere açılmıştı. Bu iyi bir şeydi, çünkü sepetlerin hammaddesini oluşturan palmiye ağaçları artık yüzlerce kilometre güneydeydi. Artık sepetler yerine yer ve duvar halıları vardı, yeşil toprakların hammaddesi olan hasır ve mısır kabuğundan yapılma şeyler vardı. Çanak çömlekler, kumaş topları, tütsü kapları ve yüzlerce farklı şey vardı.

Dama Baden'in rakiplerinin önünde olmak için kullandığı gibi kullanması için Inevera zarları birçok kez Manvah'a sunmuş ama annesi hep reddetmişti. "Cüzdanımı doldurmak için *dama'ting* sihri kullanmak Everam'a karşı günah olur," demiş ve göz kırparak eklemişti: "Ayrıca işin bütün eğlencesi kaybolur."

"Everam'ın lütfu üzerinde olsun, onurlu anne," dedi bir çocuk, Inevera çadıra girdiği sırada. "Yardımcı olabilir miyim?"

Inevera ona baktı ve kalbi sıkıştı. Üzerinde hâlâ *Hannu Pash*'a çağrılmamış çocukların giydiği taba rengi giysiler vardı, ama Inevera Soli'ye ya da ağabeyinin çocukluk haline bakıyormuş gibi hissetti. İçgüdüsel bir şekilde uzandı ve ağabeyinin ona yaptığı gibi çocuğun saçlarını karıştırdı. Oldukça samimi bir hareketti ve çocuk şaşırmış görünüyordu.

"Bağışla," dedi. "Bana yıllar önce gecenin aldığı ağabeyimi hatırlattın." Çocuk boş gözlerle bakınca, Inevera tekrar onun saçlarını okşadı. "Önce bakacağım, ama bir şey satın almaya hazır olduğumda sana seslenirim." Çocuk kafasını sallayıp memnuniyetle uzaklaştı.

"Hangi eşten doğarsa doğsun, Kasaad'ın oğulları hep böyledir," dedi bir ses ve Inevera arkasına dönünce annesinin karşısında durduğunu gördü. Kendisi siyah cüppe giymiş olsun ya da olmasın, ikisi her zaman birbirlerini tanırdı. "Acaba Everam benden zamansızca alınan ilk göz ağrımın ruhunu geri mi gönderdi diye merak ediyorum doğrusu."

Inevera başıyla onayladı. "Ailen birçok güzel çocukla kutsanmış."

"Kil satıcısı mısın?" diye sordu Manvah. Inevera kafasını sallayınca devam etti. "Habercine söylediğim gibi, verdiğin fiyat çok yüksek."

Inevera başını eğdi. "Belki bu meseleyi baş başa konuşabiliriz."

Manvah kafasını salladıktan sonra onu kulübenin içinden geçirip taş bir kapıya doğru götürdü. Kulübenin arkasında geniş bir bina vardı; aile burada yaşıyor ve değerli eşyalarının çoğunu burada saklıyorlardı. Manvah onu üzeri hesap defterleri ve yazı malzemeleriyle dolu bir masanın, iki sandalyenin ve dokuma için küçük özel bir alanın olduğu bir çalışma odasına aldı.

Manvah dönüp kollarını uzattı ve Inevera memnuniyetle annesinin kollarının arasına girip ona sıkıca sarıldı.

"En son ziyarete geldiğinden beri yıllar oluyor," dedi Manvah. "Damajah'ın annesini unuttuğunu düşünmeye başlamıştım."

"Asla böyle düşünme," dedi Inevera. "Ama eğer istersen..."

Manvah ona engel olmak için elini kaldırdı. "Kurtarıcı'nın saray halkının Damajah'ın babasının bir *khaffit* olduğunu bilmesine gerek yok, ayrıca çay entrikaları ve zehir tadıcılarla da ilgilenmiyorum. Kardeş eşlerim bana çocuklar ve torunlar verdi, üstelik kalabalığın arasından izlemem gerekse de, kızımı ve onun oğullarını yeterince sık görüyorum."

Manvah çadırın dışında ellerini çırptı ve çok geçmeden genç bir kız üzerinde dumanı tüten gümüş bir çaydanlık getirdi. Sandalyelere aldırmayıp dokuma alanındaki yastıklara yöneldiler ve çay tepsisini yere koydular. Manvah çayı döktü ve çalışma odasında baş başa kalan iki kadın birbirlerine bakabilmek için peçelerini ve başlıklarını çıkardılar. Manvah'ın yüzünde daha fazla çizgi vardı ve altın sicimlerle bağladığı uzun saçlarına aklar düşmüştü. Hâlâ güzeldi ve etrafına güç saçıyordu. Inevera içindeki bir şeyin rahatladığını hissetti. Burası dünyada gerçekten kendisi olabileceği tek yerdi.

Manvah çaydanlığın ucuyla esnek hasır tutamlarına işaret etti. "Palmiye dokumak gibi değil ama hepimiz Kurtarıcı'nın bizi yürüttüğü yeni yola adapte olmak zorundayız."

Inevera kafasını salladı ve bir süre Manvah'ın birkaç tutam alıp dokumasını izledi. Birkaç dakika sonra, o da yığına uzanıp kendi sepetini dokumaya başladı ve dokumanın huzurunun üzerine çökmesini hissederken güçlü parmaklarının özgüveni arttı. "Bazı adaptasyonlar diğerlerinden daha zordur."

Manvah kıkırdadı. "Sevgili Kajivah nasıl?"

Inevera parmağına kıymık batınca içini çekti. "Sevgili kayınvalidem iyi. Hâlâ eriyen bir mum kadar akılsız ve hâlâ anlamsız konuşmalarıyla herkesin vaktini çalıyor."

"Ona bir koca bulamadın mı?" diye sordu Manvah.

Inevera kafasını iki yana salladı. "Oğluyla arasına hiçbir erkeğin girmesini istemiyor, zaten Ahmann da annesine layık biri olduğunu düşünmüyor."

"Peki zarlarının hiçbir yanıtı yok mu?" diye sordu Manvah.

Zarlarım yok ki, diye içinden geçirdi Inevera ve nefes alarak sakinleşmek zorunda kaldı. "Zarlara bir kez danıştım. Bana Ah-

mann'ın Dama Khevat'ı kayınpeder olarak kabul edeceğini ve eğer Dama Khevat Ahmann'dan onu isterse, Kajivah'ın bunu reddedemeyeceğini söylediler. Ama ne yazık ki Khevat bu öneriye, onunla evlenmektense bir eşekle evlenmeyi tercih edeceğini söyleyerek karşılık verdi."

Manvah kahkaha attı ve Inevera da onunla birlikte güldü. Gülmek iyi gelmişti. En son ne zaman güldüğünü hatırlamıyordu.

"Ona bir koca bulamıyorsan, tıpkı *Jiwah Sen*lere yaptığın gibi ona da bir görev ver," dedi Manvah.

"Kadın, Kurtarıcı'nın annesi," dedi Inevera. "Ona sürahi bile taşıtamıyorum, gerçek bir görev onu aşar."

"Öyleyse ona sahte bir görev ver," dedi Manvah. Parmakları işine devam etti ama bir an duvara bakarken dudaklarını büzüştürdü. "Ona Shar'Dama Ka'nın aylık Kara Ay Partisi'ni planlayıp planlamayacağını sor."

"Ama böyle bir parti yok ki– " diye söze başladı Inevera.

"Yarat," diye kızının sözünü kesti Manvah. "Kajivah'ı bunun büyük bir onur olduğuna, oğlunun çok hoşuna gideceğine ve bu sayede Ahmann'ın Everam'ın gözdesi olmaya devam edeceğine ikna et. Ona yiyecekleri, dekorasyonu, müziği, seremonileri ve davetli listesini planlamasına yardım edecek bir düzine asistan tahsis et. Onu bir daha hiç görmezsin."

Inevera gülümsedi. "Bu yüzden sana geldim, anne."

Manvah sepetinin taban kısmını bitirdi ve yanlarını oluşturan çerçeveye başladı. "Şehirdeki herkes erkek torunlarımın ne yaptığını biliyor ama kız torunlarım hakkında hiç haber yok. İyiler mi? Çalışmalarında ilerliyorlar mı?"

Inevera başıyla onayladı. "Kız torunlarının hepsi iyi ve yakında *dama'ting* olacaklar. Amanvah çoktan peçesini aldı ve evlendi."

"Şanslı damat kim?" diye sordu Manvah.

"Çukur kabilesinden bir *chin*," dedi Inevera. "Görünürde hiçbir özelliği yok, ufak tefek, çelimsiz bir çocuk, üstelik renk körü bir *khaffit*'ten bile daha renkli giyiniyor – ama Everam ona fısıldıyor."

"Müziğiyle *alagai*'ı büyüleyen çocuk mu?" diye sordu Manvah. Inevera tek kaşını kaldırdı ama Manvah elini sallayarak onu önemsemedi. "Şehirdeki herkes Kurtarıcı'nın sarayındaki *chin*'den bahsediyor. Çocuktan, devden, kadın savaşçıdan," dedikten sonra anlamlı bir şekilde Inevera'ya baktı "ve yeşil toprakların prensesinden."

Inevera dönüp yere tükürdü.

Manvah dilini damağına vurdu. "O kadar mı kötü?"

"Ahmann'ı onunla evlenmekten men ettim," dedi Inevera sesindeki zehri gizleme gereği duymadan.

"Bu senin ilk hatan," dedi Manvah. "Bir erkeğe hiçbir şeyi yasaklama. Kasaad bile, siyah cüppesini üzerinden çekip aldığın günden beri gayet uysal olsa da, yasaklar söz konusu olduğunda bir katır kadar inatçı olabiliyor ki senin kocan Shar'Dama Ka'nın ta kendisi, düşün artık."

Inevera başıyla onayladı. "Evejah'ting'de de yazıyor: *Bir erkeğe neyi yasaklarsanız, onu on kat daha çok ister.* Ama kalbim beynimden önce davrandı."

"Peki Kurtarıcı nasıl tepki gösterdi?" diye sordu Manvah.

Inevera tekrar tükürme isteği duydu, ama yutkunup derin bir nefes aldı. "Bana böyle bir hakkım olmadığını söyledi. Onu Kuzeyli eşlerinin üzerinde söz sahibi olacak yeşil topraklı *Jiwah Ka*'sı yapacağını söyledi."

Manvah dokumasını bırakıp Inevera'nın gözlerinin içine baktı. "Sen evlilik yeminine sadık kalmazken, onun kalacağını mı sanıyordun?"

Bu sözler Inevera'nın canını yaktı ve kocasını Andrah'la aldatmasından annesine bahsetmiş olduğu için pişmanlık hissetti, ama derin derin nefes alıp bu hissin geçmesini bekledi.

– Sana duymak istemediğin gerçekleri söyleyecek –

"Ben en azından bunu gizlice yapacak nezaketi gösterdim." Inevera sözlerine güçlükle devam etti. "Ama Ahmann o kadınla flört ediyor, onu benim yastık odama götürüyor ve beni bütün saray halkının önünde küçük düşürüyor."

"Bir aptal yetiştirdiğimi sanmıyordum," dedi Manvah ve sazlardan birinin uzun ucunu kırdı, "ama bu küçük farklılığın,

boynuzladığın kocanın umurunda olduğuna inanıyorsan, öyle olmalı. Sonuçta sen onu incittin ve o da sana üç kat fazlasıyla karşılık veriyor. Bu, çok uzun zaman önce sana dönmesini beklemen gereken bir hesaptı. Ama açıkçası, Kuzeyli bir fahişeyle birlikte olması neyi değiştirir ki? Yüce erkeklerin kadınları fethetmeleri beklenir ve sen *Jiwah Ka* olarak kalacaksın."

"Unvan olarak, ama gerçekte artık böyle değil," dedi Inevera. "Neredeyse iki aydır onunla birlikte olmadım."

Manvah alaycı bir ses çıkardı. "Eğer *Jiwah Ka*'nın tanımı buysa, ben Kasaad'ın *Jiwah Ka*'sı olmayı yıllar önce bıraktım demektir. Soli'den beri onunla birlikte olmadım."

"Kasaad Kurtarıcı değil," dedi Inevera.

"Öyleyse kaskatı durmayı bırakıp adamın yatağına git," dedi Manvah. "Ona Shar'Dama Ka olduğunu unutmadığını göster!" Gözlerini hızla Inevera'nın gözlerine çevirdi. "Ve ona Damajah'ı olduğunu hatırlat. Duyduğum kadarıyla, kadın Ahmann'ın teklifini kabul etmeden gitmiş. Kocana onu unuttur."

Inevera içini çekti. "Bu kadar kolay değil. Kuzeyli cadı Ahmann'a kendi Cennet'inin kapılarından fazlasını verdi. Kulağına zehir fısıldadı."

"Zehir mi?" diye sordu Manvah.

"O ve fahişe annesinin sarayda peçesiz dolaşmaları yeterince kötü değilmiş gibi," dedi Inevera, "şimdi de bütün kadınlarımızın Kuzeyli vahşiler gibi *alagai'sharak*'ta savaşması fikrini ortaya attılar. Onu memnun etmek için Ahmann savaşta bir *alagai* öldüren her kadının *Sharum'ting* ilan edileceğini ve savaşçı haklarına sahip olacağını duyurdu."

Manvah omuzlarını silkti. "Ne olmuş?"

Inevera'nın ağzı açık kaldı. "Bunu onaylıyor olamazsın."

"Neden?" diye sordu Manvah. Siyahlarına dokundu. "Bunları giymekten hoşlandığımı mı sanıyorsun? Kuzeyli kadınlara bakıp onlar gibi özgür olmayı hayal ediyorum. Kasaad'ınkini yönetmekten ziyade kendi kulübeme sahip olmayı. Neden olmasın? Kaji din adamları kadınları büyükbaş hayvan olarak gördüğü ve kutsal metinlere zulüm yerleştirdikleri için mi? Senin için görmezden gelmek kolay. Sarayda çırılçıplak dolaşabiliyorsun."

"Çıplak sayılmam, anne," dedi Inevera. Manvah ona bakınca gözlerini yere indirdi, annesinden gerçekleri gizleyemeyeceğini biliyordu. Inevera *Damaji*lerin canını sıkmak ve onlara kendi gücünü hatırlatmak için o şekilde giyiniyordu, ama bundan aynı zamanda zevk aldığını inkâr etmesinin hiçbir anlamı yoktu.

"Soli tehlikedeyken *alagai'sharak*'ı onaylamıyordun," dedi Inevera. "Oğullarımızın yanı sıra kızlarımızı da mı savaşa gönderelim şimdi?"

"Andrah'ın gururu yüzünden erkeklerimizi anlamsız bir şekilde kurban ettiğimizde *alagai'sharak*'tan nefret ediyorum," dedi Manvah. "Ama kıymetli zarların sana Ahmann'ın Sharak Ka'da bize önderlik etmesi için Everam tarafından gönderilen Kurtarıcı olduğunu söylemedi mi?"

"*Olabileceğini* söylediler," diye ona hatırlattı Inevera.

Manvah ona sert bir bakış attı. "Öyle olması için dua etsen iyi olur, yoksa hayatının son yirmi beş senesini boşa geçirdin demektir. Peki zarların her halükârda Sharak Ka'nın geleceğini söylemedi mi? *Alagai*, erkekleri öldürdüğü gibi kadınları da öldürür, kızım. Kendimizi savunmamıza izin verilmesinin bir Kuzeyli fikri olmasının seni kör etmesine izin verme. Bu çok önemli bir güç. Krisha ve çirkin kardeş-eşlerinin babanı dövmelerini hatırlıyorsun. Savaşmak için yaratılmış kadınlar var. Bırak savaşsınlar. Hatta onları *cesaretlendir*. Kuzeyli geleneğini benimsersen, o Çukurlu kadının üstünlüğünü elinden almış olursun."

"Kıyamet kopar," dedi Inevera.

Manvah başıyla onayladı. "Herkesin ortasındayken bağırıp çağıranlar olur, gözlerden uzaktayken de soğuk bir öfke duyarlar. Yumuşak aletli bir avuç aptal, öfkelerini çıkarmak için rastgele birkaç kadın seçer. Ama hiçbiri Shar'Dama Ka'ya açıkça karşı çıkmaya cesaret edemez ve çok geçmeden bu gelenek kabul görür." Sırıttı. "Tıpkı çıplaklığını herkese sergilemeye başladığın zamanki gibi."

Inevera şoke olmuş gibi yaparken Manvah ona göz kırptı. "Ama Krasialı kadınlar yüksek sesle dile getirmeseler de, bu yüzden sana tapıyorlar. Onlara bunu verirsen, sonsuza kadar kalplerinin sahibi olursun."

Inevera annesiyle görüştükten sonra pazarın içinde hızla hareket etti. Manvah'ın yanından ayrılmaktan nefret ediyordu. Onu tekrar ziyaret etmesinin aylar alacağını bildiği için her defasında üzüntüsü yenileniyordu. Ama saraydan ayrılalı çok uzun zaman olmuştu ve birini buraya yönlendirebilecek bir şüphe uyandırmak istemiyordu. Manvah ve Kasaad, Ahmann'ın bile bilmediği sırlardı. Qeva hatırlıyor olabilirdi ama zarları Kaji *Damaji'ting*'inin ona asla ihanet etmeyeceğini söylemişti.

Ama tam o sırada, zarlarının yardımı olmadan gerçekleştiğine inanamayacağı kadar büyük bir tesadüf sonucu Cashiv'i gördü, adam her zamanki kolsuz cüppesi ve dövülmüş altınla güneş gibi parlayan siyah çelikten göğüs zırhıyla pazarda dolaşıyordu.

Cashiv.

Yıllar önceki halinden farksız bir görüntüsü vardı, bu da savaştaki kahramanlıkları hakkında çok şey söylüyordu. Yüzünde Kurtarıcı'nın Mızrakları'na özgü bir ölümsüzlük ifadesi vardı, her gece o kadar çok sihre maruz kalıyorlardı ki, gözleri ve ifadeleri yaşlı adamlarınki gibi olsa da, bedenen en güzel çağlarına doğru birkaç saat geri gidiyorlardı. Kaval gibi daha yaşlı savaşçıların belirtileri görmesi biraz daha zaman alıyordu, ama genç olanlar hızla geriye gidiyor ve orada kalıyorlardı. Cashiv elliye yakındı, ama hâlâ güçlü ve savaşa hazır olan otuzlu yaşlarındaki bir adama benziyordu.

Bir adım gerisinde, her iki yanında birer *Sharum* vardı, ikisi de bedenen genç ve yakışıklıydı, ama bakışları yaşlıydı. Inevera ikisini de tanıyordu ve bir an aralarında Soli'yi de görmeyi umdu.

Cashiv yıllardır hiç aklına gelmemişti. Dama Baden Kurtarıcı'nın sarayında güçlü bir sesti, ama Inevera adamın en sevdiği *kai'Sharum*'u olan Cashiv'i uzun zamandır görmemişti – Kasaad'ın canını bağışladığı için Cashiv'in lanetlerine maruz kalmış ve o günden beri de onu görmemişti... Acaba Cashiv onu affetmiş miydi?

Bir anda donup kaldı. *Inevera* yaygın bir isimdi ve Cashiv'in ölen âşığının kız kardeşinin artık Damajah olduğunu bilip bil-

mediğini bile bilmiyordu. Ama eğer Cashiv onu burada görürse...

Doğrusu Dama Baden, Inevera'nın, Kurtarıcı'nın kayınvalidesinin nerede gizlendiğini öğrenmesini isteyeceği bir adam değildi. Dama Baden onu açıkça tehdit edecek kadar aptal olmayabilirdi, ama bu Inevera'nın göze alamayacağı bir zayıflıktı.

Onu öldürmek zorundayım, diye içinden geçirdi. *Hemen, başkalarına söyleme fırsatı bulamadan...*

Kendisini hazırladı, ama Cashiv ve diğerleri onun farkına bile varmadan yanından geçip gittiler. Savaşçılardan biri bir şey söyledi ve Cashiv köşeyi dönerlerken kahkaha attı.

Inevera tuttuğu nefesini verdi. Onu görmemişlerdi.

Elbette, aptal, dedi. *Siyahlar içindesin.*

Inevera, yatak odasında Ahmann'ın dönüşünü bekliyordu. Yastık dansı ipeklerini giymiş ve beyaz altın paralardan yapılma yeni tacı da dahil olmak üzere mücevherlerini takmıştı. Ona muhafazalı görüş imkânı veren ve duyularını güçlendiren sembollerin yanı sıra, zihin iblisinin her türlü saldırısına karşı beynini koruması için Ahmann'ın tacından kopyaladığı muhafazaları da yeni tacına eklemişti. Kum iblisleri gibi zeminde küçük girdaplar halinde süzülen ve odadaki sayısız muhafazaya doğru çekilen sihrin parıltısını görebiliyordu.

Elbette Inevera'nın kendisine ait odaları vardı. Hem de bu odalar Ahmann'ın bütün eşlerinin odaları arasında en iyileriydi, ama yine de eşlerin her birinin kendilerine ait birer kabul odası ve hem uyumak hem de Kurtarıcı'yı eğlendirmek için zengince döşenmiş yastık odaları bulunuyordu. Eşlerin tümü her an tıraşlı, yağ sürmüş ve Ahmann'ı tatmin etmeye hazır olurdu.

Alagai'sharak sırasında erkeklerin soğurduğu –muhafazalı mızraklarını iblislerin etine sapladıklarında emdikleri– sihir, genç kalmalarını sağlamaktan, onlara gece gücü ve yaralarını iyileştirme imkânı vermekten fazlasını yapıyor; avlanmak, öldürmek ve çiftleşmek gibi hayvani duygularını da uyandırıyordu. Sihrin tadına bakmadan önce bile, Ahmann şehvetli bir adamdı. Şimdiyse istekleri sonsuzdu ve eşlerinin çoğu vücutlarındaki

acıları dindirmek için banyoda hadımlara masaj yaptırmak zorunda kalıyordu.

Ama bütün eşlerinin güzel odaları olsa da, hiçbirinin odası Ahmann'ınkiyle boy ölçüşemezdi ve Ahmann genellikle orada rahatlamak isterdi. Parlak ve şeffaf ipekler kuşanan *Jiwah Sen*'leri dönüşümlü olarak banyosunu hazırlayıp yiyecek ve içeceklerle onu orada beklerlerdi.

Programı Inevera ayarlardı; *Jiwah Ka* olarak sorumlu olduğu çok sayıdaki görevinden biri de buydu. Arada sırada programı ayarlarken kadınların hamile kalabilmeleri için zarlarına danışırdı, ama bu bile onun takdirine kalmış bir şeydi. Kenevah'ın Kara Ay Çay Partisi gibi, Inevera bu programı kendisini en çok memnun edenleri kayırmak, hoşuna gitmeyenleri ise gözden düşürmek için kullanırdı.

Seçilenler ona da hizmet ederler ve sadece o izin verdiğinde Shar'Dama Ka onlara dokunabilirdi – ki bu da çok nadir olurdu. Inevera halkının iyiliği için başka kadınların Ahmann'a dokunmalarına katlanmak zorunda kalmıştı –hem Ahmann'ın her kabileyle olan bağının güçlü kalması için hem de kendisinin ilgilenmesi gereken başka meseleler varken kocasının arzularının dindirilmesi için– ama Inevera Ahmann'la diğer eşlerinin hepsinin toplamından daha sık beraber olurdu. Neredeyse sürekli *hora* büyüsü kullandığı için bedeni genç ve güçlü kalmıştı, üstelik arzuları da çok güçlüydü. Ahmann kendisini yatıştırabilecek bir kadın olmadığında nadiren rahatlayabilir ve Inevera da hazdan uzun süre uzakta kaldığında sabrının gitgide tükendiğini hissederdi. Diğer kadınlar ancak onun artıklarıyla yetinir ve bunun için Everam'a şükrederlerdi.

Ama Ahmann Leesha Kâğıt'la yatağa girdiğinden beri, diğer eşlerinden hiçbiri Shar'Dama Ka ile birlikte olmamıştı. Inevera kapıldığı öfkeden dolayı Ahmann'ı görmeyi reddetmiş, diğer eşler ise Ahmann tarafından –yeni bir aygır bulunca devesinin yüzüne bakmayan bir adam misali– geri çevrilir olmuştu.

Annesinin sözlerine rağmen, Inevera Kuzeyli fahişeyi ne zaman düşünse hâlâ sükûnetini korumak için büyük bir çaba sarf etmek zorunda kalıyordu. Ahmann'ın Kurtarıcı Çukuru'na

yapacağı ilk ziyaret için zarlarını atıp da kemikler ona kocasının bir *chin* kadına âşık olup ondan çocuk sahibi olacağını söylediğinde, zarlara inanmamıştı. Yıllardır ilk kez, attığı zarlardan şüphe duymuştu. Par'chin'in gelişinden beri ilk kez.

Inevera kocası gittikten sonra her gece Ahmann'ın kalbinin ona ihanet etmemesi için dua etmişti, çünkü zarlar kesinkes olacak olan şeyleri değil, olabilecekleri söylerdi.

Ama annesi doğru söylüyordu. Ahmann, Andrah'ı unutmamıştı. Adamı öldürmek ona çok az huzur vermişti. Inevera o zamandan beri kimseye, *Jiwah Sen*'lerine bile dokunmamıştı, ama önemi yoktu. Kocasının ona duyduğu güvensizliği, muhafazaların arasındaki bir boşluğu hisseder gibi hissedebiliyordu.

Leesha Kâğıt'la birlikte olup *Jiwah Ka*'sını küçük düşürmenin Ahmann'a bir yararı olmayacaktı, ama bu Ahmann'ın bizzat öğrenmesi gereken bir şeydi. Hiç kuşku yok ki Hasik'in yaşamasına –hatta kız kardeşiyle evlenmesine– izin veren adam, İlk Eş'ini affetmeyi de öğrenebilirdi.

Her şeyin bir bedeli vardır, diye buyuruyordu Evejah'ting. Ahmann'ın Sharak Ka'yı kazanması için ona ihtiyacı vardı ve Inevera'nın da bunu yapabilmesi için Ahmann'ın ona güç vermesine ihtiyacı vardı. Damajah olarak, Ahmann'a başka türlü edinmesinin mümkün olmayacağı avantajlar sağlayabilirdi. Aralarındaki ayrılık üstesinden gelinemeyecek bir noktaya varmadan, bir an önce barışmalıydılar.

İşte bu yüzden Inevera bu gece onu bekliyordu. Kalbindeki sızı yüzünden değil.

Küpelerinden biri hafifçe titreşince, kocasının odalarının dış kapısının açıldığını anladı. Rahatsız edilmemelerini emretmişti, o yüzden yaklaşanın Ahmann'dan başkası olamayacağını biliyordu.

Inevera korkunun rüzgârını hissetti. Ahmann diğerlerini reddettiği gibi onu da reddedecek miydi acaba? Yastıklardaki eski gözde *Jiwah Sen*'leri Qasha ve Belina bile yeşil toprakların kadını yüzünden bir kenara atılmışlardı. Melan ve Asavi'nin uyardığı gibi, Ahmann'ı büyüleyen şey o kadının beyaz teni miydi yoksa? Eğer öyleyse, halklarının birliğine ne olacaktı?

Damaji ve *Damaji'ing*ler onun bir *chin* kadını ganimet ve yastık eşi olarak almasına katlanabilirlerdi, ama yüksek kürsüdeki masasını bu kadınla paylaşması onları çileden çıkarırdı. *Jiwah Sen*'leri bir çözüm bulması için Inevera'dan medet umardı ve Inevera bir çözüm bulamadığı takdirde, hem kadınların ona olan saygıları hem de kendi gücü duman gibi dağılırdı.

Ama düzgün bir zihnin aldığı kararlarda korkuya yer yoktu. Büküldü ve endişelerinin geçip gitmesine izin verdi, sakin bir şekilde nefes alarak kendine hâkim oldu. Şimdi bu sorunla yüzleşecek ve çok geç olmadan hasarı tamir edecekti.

Kapılar açıldı ve Ahmann içeri girdi. Düzenli bir şekilde soluyordu, ama üzerinde kan ve ter kokusunun yanı sıra iblis irininin berbat kokusu da vardı. Bu, *alagai'sharak*'tan dönen bir adamın kokusuydu ve diğer liderler güvenle arkadan emirler verirken, Inevera kocasının cephe hattının en önünde savaşçılara liderlik ettiğini biliyordu.

Koku başını döndürdü. Birçok kez Ahmann ona bu şekilde sahip olmuştu; içindeki şehvet, damarlarında dolaşan sihirle adeta kükrerdi. Inevera onun için dans eder, Ahmann da banyoyu veya buhar odasını unutup onu en yakındaki mobilyanın üzerine yatırır ve istediğini alırdı. Hatırlamak içini ürpertti.

Odanın dört bir yanında *hora* sihri taşıyan tüm parçalar loş bir şekilde parlıyordu; güçleri, iblis kemiği nüvelerini ışıktan koruyan metal kabukların içinde barındırılıyordu. Banyodaki suyu ısıtmak, yaz havasını serinletmek ve odayı farklı ihlal türlerinden, casuslardan korumak için kullanılan muhafazalar da vardı.

Ama hiçbiri Ahmann kadar göz alıcı bir şekilde parlamıyordu. Inevera'nın tenine işlediği muhafaza yaraları, o gece yaptığı savaşta özümsediği sihirle parlıyordu, tacı daha da parlaktı ve elindeki Kaji Mızrağı güneş gibi ışıldıyordu.

Ama güçle dolup taşmasına rağmen, Ahmann'ın omuzları bir yük taşıyormuşçasına çökmüştü.

Inevera elini sallayarak içinde çok küçük bir parça alev iblisi kemiği bulunan serçeparmağındaki yakut yüzüğü etkinleştirdi. Odadaki bütün mumlar ve Ahmann'ın en sevdiği tütsü yanmaya başladı.

Ahmann Inevera'yı ancak o zaman fark etti. İçini çekti, omuzlarını ve sırtını dikleştirip temkinli bir şekilde onu süzdü. "Bu gece seni görmeyi beklemiyordum, karıcığım."

"Ben senin *Jiwah Ka*'nım, Ahmann," dedi Inevera. "Burası benim yerim."

Ahmann başıyla onaylasa da hiç rahatlar gibi görünmedi. "Aynı zamanda yeni gelinler edinmeme yardım ettiğin yer, ama çok değerli bir kadın olmasına rağmen Leesha Kâğıt'la uzlaşmak için hiçbir gayret sarf etmedin."

"Senden önce Everam ve Sharak Ka'ya hizmet ediyorum, beyim," diye karşılık verdi Inevera. "Sen de benden önce onlara hizmet etmelisin. Görmeyi tercih et ya da etme, ama Leesha Kâğıt'ı Kuzeyli *Jiwah Ka*'n olarak ilan etseydin, *Damaji*lerinin yarısı öfkeye kapılırdı."

"İstedikleri kadar öfkelensinler," dedi Ahmann. "Ben Shar'Dama Ka'yım. Onların sevgilerine değil, sadece sadakatlerine ihtiyacım var."

"Shar'Dama Ka *olabilirsin*." Inevera kelimeyi bir kırbacı şaklatır gibi telaffuz etmişti. "Ya da ben senden nasıl biri yaptıysam o kişi olabilirsin. Buna rağmen, bir somun ekmeği ikiye bölüyormuş gibi rahatça gücümü bölüyorsun, üstelik hakkında hiçbir şey bilmediğin bir kadın uğruna. Zarlar bana senin için her fırsatı değerlendirmem gerektiğini söyledi, ama uğrunda ölmeyi göze alacak insanların üzerine işeyen ve düşmanlarını altınlarla ödüllendiren bir aptal için bunu yapamam."

"Onun *Jiwah Sen* olmasını reddetmeseydin, böyle olmazdı," dedi Ahmann. "Ve bu hareketin hiç akıllıca değildi? Onurlu bir şekilde evlenmek için eve bir kadın getirdim, Sharak Ka'ya binlerce savaşçı kazandırabilecek ve senin bile bilmediğin muhafaza büyüleri bilen bir kadın. Abban çoktan kadının annesiyle başlık parası meselesini görüşmüştü, gayet cüzi bir miktara konu kapanacaktı. Bir miktar toprak, biraz altın, anlamsız bir Kuzeyli unvanı ve kabilesinin tanıması... Ama hepsini elinin tersiyle ittin. Neden? Ondan korkuyor musun?"

"O cadının senin aklına yaptıklarından korkuyorum," dedi Inevera. "Ona hak ettiğinden çok daha fazla değer veriyorsun.

Onu sarayına getirip yanında oturtmak yerine, eyerine atıp bir ganimet gibi taşımalıydın."

"Kadim Damajah hiçbir kadından korkmazdı," dedi Ahmann. "Gerçek Damajah ona hükmederdi. Söylesene, zarlar sana Damajah *olduğunu* mu, yoksa *olabileceğini* mi söyledi?"

Inevera tokat yemiş gibi hissetti. Sükûnetini korumak için nefes aldı.

"Sen o kadının halkını görmedin, onunla yolda haftalar geçirmedin," dedi Ahmann. "Kuzeyliler güçlü insanlar, Inevera. Eğer ittifaklarının bedeli yeryüzünde sana secde etmeyecek bir kadınsa, bu çok mu?"

"Peki ya senin için çok mu?" diye sordu Inevera. "Kuzeylilerin Kurtarıcı dediği Dövmeli Adam, Sharak Sun'ın anahtarı, Ahmann. Bir kör bile bunu görebilir! Ve senin kıymetli Leesha Kâğıt'ın onu koruyor, sırtına bir mızrak saplaması için onu güvende tutuyor."

Ahmann'ın yüzü morarınca Inevera üzerine fazla gitmiş olmaktan korktu, ama kocası ona saldırmadı. "O kadar aptal değilim. Artık Çukur'da ajanlarımız var. Eğer o Dövmeli Adam ortaya çıkarsa, haberim olacak ve üstünlüğümü kabul etmediği takdirde onu öldüreceğim."

"Ben de sana Erny'nin kızını ya da onun Everam'a olan sadakatsizliğinin kanıtını getireceğim," diye söz verdi Inevera. Yastıklardan kalkıp kalçalarını sallayarak yürüdü, böylece arkasındaki mumlar üzerindeki şeffaf ipekler yokmuş gibi görünmesine neden olup bütün kıvrımlarını ortaya çıkardı. Kocasının yanına yaklaşırken havadaki tütsü kokusu yoğundu ve kollarını boynuna dolarken Ahmann nefesini tuttu.

"Senin Kurtarıcı olduğuna inanıyorum, sevgilim," dedi Inevera. "Ahmann Jardir'in halkımızı Sharak Ka'da zafere götürecek adam olduğuna bütün kalbimle inanıyorum." Cesurca peçesini kaldırıp Ahmann'ı öptü. "Ama Ala'da Nie'yi yenmek istiyorsan her türlü avantaja sahip olmalısın. Birlik olmalıyız."

"*Birlik, kanla ödenen her bedele değerdir*," dedi Ahmann Evejah'tan alıntı yaparak. Sonra o da Inevera'yı öptü ve dilini ağzına soktu. Inevera kocasının gerginliğini hissetti, bu gerginliğin ne-

rede toplandığını çok iyi biliyordu. Hızla giysilerini çıkarıp onu banyoya götürdü. Ahmann sıcak suya girerken, Inevera parmaklarını kemerinde asılı olan zillere geçirip şeffaf ipeklileriyle dönerek duman ve mum ışığında dans etmeye başladı.

"Üç aydan kısa bir süre içinde Lakton'a saldırmak istiyorum," dedi Ahmann sessizce, birlikte uzanırlarken. Inevera'yı kollarının arasında tutarken, artık nadiren çıkardığı ve geceleri hep başında olan tacı dışında kaslı bedeni çıplaktı. Inevera'nın üzerindeyse sadece mücevherleri vardı. "Gündönümünden otuz gün sonra, yeşil topraklıların ilk kar dedikleri günde."

"Neden o gün?" diye sordu Inevera. "*Damaji* yıldız haritalarında o güne bir önem mi atfetmiş?" Sesindeki alaycılığı gizlemeye pek çalışmadı. *Dama*ların yıldızları okuyarak öngörülerde bulunma sanatı, *alagai hora*'ya kıyasla ilkel bir saçmalıktı.

Ahmann kafasını iki yana salladı. "Abban'ın casusları yeşil topraklıların o gün ekin vergilerini başkente götürdüğü raporunu verdi. Kusursuz bir saldırı onları kış boyunca erzaksız bırakırken, karın erimesini bekleyebiliriz."

"Bir *khaffit*'ten askeri tavsiyeler mi alıyorsun?" diye sordu Inevera.

"Abban'ın ne kadar değerli olduğunu sen de benim kadar iyi biliyorsun," dedi Ahmann. "Maddi kazançlarla ilgili öngörüleri neredeyse senin *hora*'n kadar doğru çıkıyor."

"Olabilir," dedi Inevera, "yine de ben olsam bütün adamlarımın kaderini ona inanarak riske atmazdım."

Ahmann başıyla onayladı. "Ben de o yüzden sana geldim, Abban'ın verdiği bilgiyi doğrulaman için. Kemiklerine danış."

Inevera çenesinin kasıldığını hissetti. Ahmann iblis prensin korumasıyla savaştığı için, zihin iblisinin Inevera'nın kemiklerindeki sihri çekip onları toza dönüştürdüğünü görmemişti. Şimdiye kadar Inevera bu kaybını herkesten, hatta Ahmann'dan bile gizlemişti.

"*Alagai hora* istediğini söyler, sevgilim," dedi. "Onlardan belirli bir bilgi vermelerini isteyemem."

Ahmann ona baktı. "Bunu binlerce kez yaptığını gördüm."

"Şu an için şartlar–" diye söze başladı Inevera, ama Ahmann'ın tacındaki mücevherlerden birinin sihirle parladığını görünce cümlesi yarıda kaldı.

"Yalan söylüyorsun," dedi Ahmann, sert ve kendinden emin bir sesle. "Benden sakladığın bir şey var senin. Nedir, söyle?" Delici bakışlarını Inevera'ya dikmeye devam ederken, tacı giderek daha çok parladı.

"İblis prens zarlarımı mahvetti," deyiverdi Inevera, aslında bunu itiraf etmekten nefret ediyordu, ama neler olduğunu anlayana kadar gerçeği daha fazla gizlemekten korkuyordu. Ahmann tacın gizli güçlerinden birini kullanıyordu.

Evejah'ting'e göre, kutsal metal, iblis kemiği nüvesinin etrafında her iki tarafında muhafazalarla işlenmişti. Inevera o muhafazaların sırrını öğrenmek istiyordu, ama kıymetli eseri parçalamadan onları açığa çıkaramazdı ve o bile böyle bir saygısızlığa cesaret edemezdi.

Ahmann'ın yüzü asıldı. "Bana söyleyebilirdin."

Inevera onu duymazdan geldi. "Yeni bir takım oymaya başladım. Çok yakında yeniden zarlarıma danışabileceğim."

"Belki bu arada *Jiwah Sen*'lerinden biri zarlara danışabilir," dedi Ahmann. "Bu iş bekleyemez."

"Bekleyebilir," dedi Inevera. "İlk karın düşmesine üç ay var ve ilgilenmen gereken daha acil meseleler bulunuyor."

Ahmann kafasını salladı. "Kara Ay."

Inevera uyandığında Ahmann'ı uyurken bile kendisine sahiplenici bir şekilde sarılırken buldu.

Onu uyandırmamaya özen göstererek, yataktan sessizce kalkana kadar kolunu uyuşturmak için başparmağını Ahmann'ın kolundaki baskı noktasına koydu. Çıplak ayakları tüylü halıya gömüldükten sonra o kadar hafif adımlarla ilerledi ki, zilli halhallarından en ufak bir ses çıkmadı.

Ahmann her geçen gün daha çok güçleniyor ve giderek daha az uyuyordu, ama Kurtarıcı'nın bile birkaç saatliğine de olsa gözlerini kapamaya ihtiyacı vardı ve Inevera onun rahatladığından emin olmuştu. Terasa çıkarken kocasının tohumları yavaş-

ça bacaklarından süzüldü. Birlikteliklerinden bir çocuk doğacak mıydı acaba? Zarlar olmadan emin olamazdı, ama sevişmeleri güçlüydü ve uzun zamandır ona bir erkek evlat vermemişti.

Hadım muhafızlar kocaman cam kapıları açtılar. Inevera yanlarından geçerken onlara aldırmadı, tenine değen ılık esintinin ve günışığının tadını çıkardı. Ahmann'ın eşlerini koruyan muhafızların ne hayaları ne de erkeklikleri vardı ve Inevera'nın kalçalarına şöyle bir bakmaya bile cesaret edemezlerdi.

Inevera bir zamanlar Rizon olarak bilinen yeşil topraklara, Everam'ın Armağanı'na bakan mermer parmaklıklara yaslandı. Araziye göz gezdirirken ani bir güç hissetti.

Ahmann'ın yeşil topraklardaki sarayı küçük bir binaydı. Eski sahibi, Rizon Kalesi'nin Dükü Edon zayıf bir hükümdardı ve kendisi gibi güçsüz hükümdarların oluşturduğu uzun bir soydan geliyordu. Etrafları bereketle sarılı olmasına rağmen, halkından bir avuç altından fazlasını almayı başaramamıştı. Böyle bir verimliliğe sahipken, Edon Andrah'ın kıskançlıkla içini çekmesine neden olacak bir saraya rahatlıkla sahip olabilirdi. Fakat sarayı sadece dört katlıydı ve iki kanadı vardı, duvarları da ince ve alçaktı. Inevera Krasia'da bu saraydan çok daha güzel binalara sahip olan bir düzine *dama* tanıyordu. Burası Shar'Dama Ka'ya hiç uygun değildi, ama çöldeki yolculukları boyunca kullandıkları çadırlara kıyasla tercih edilebilirdi.

Şimdiden Inevera'nın en iyi ustaları bu "malikâne"yi yıkıp yerine inşa edecekleri sarayın ve yeraltı sarayının planlarını çizmekle meşguldü. Saray o kadar ihtişamlı olacaktı ki kuleleri Cennet'e değecek; yeraltı sarayı ise Ala'nın o kadar derinlerine kadar inecekti ki iblislerin anası uçurumda tir tir titreyecekti.

Ama Edon soyu güçsüz olsa da, tamamen aptal değillerdi. Sarayları için seçtikleri tepenin benzersiz bir manzarası vardı. Everam'ın Armağanı Inevera'nın önünde göz alabildiğine uzanıyordu, her yer zengin topraklar, nehirler ve derelerle doluydu. Düzgün ekin ve ağaç sıraları geniş toprak yollarla dümdüz kesiliyordu, yollar bir tekerleğin jant telleri gibi şehir merkezinin etrafına doğru yayılıyordu, mısır tarlaları ve meyve bahçeleri birbirlerini izliyordu. Akarsu kenarındaki yüz köy, çöldeki

zorlu yolculuğun ve kış şartlarında ilerlemelerinin ardından yağmacılık arzularını tatmin etmek için kabilelerin arasında kolayca bölüştürülmüştü.

Yeşil topraklılar Inevera'nın halkından sayıca hayli üstündü, ama savaşçı değillerdi. Inevera'nın öngörüleri ve Ahmann'ın *Sharum*ları sayesinde, düklüğü kedinin fareyi yakaladığı gibi kolayca ele geçirmişlerdi. Zenginlikleri *chin*leri yumuşak kılmıştı.

Ahmann'ın burada bir iktidar merkezi inşa etmesi yerinde bir karardı, ama bu bolluk içindeki topraklarda rahata fazla alışmaları halkı için hiç iyi olmazdı. Savaşçıların mızraklarındaki kan kurumadan Inevera zarlara danışmıştı ve yeşil toprakların diğer kısımlarını fethetmek için yollarına devam etmezlerse, kendi halkını da aynı kaderin beklediğini görmüştü. Çöl onları katılaştırmıştı ve o katılık yaklaşan savaş için gerekliydi.

Kabul etmekten nefret etse de, *khaffit*'in kış gelmeden Lakton'a saldırma planı mantıklıydı.

Inevera içeri dönerek hizmetkârlarına sıcak su ve kokulu yağ hazırlamalarını işaret etti. Ona şeffaf kırmızı ipekler giydirdiler. Başka bir kadın olsa, yastık odasından üzerinde çok az giysiyle çıktığı için kendisini korunmasız hissedebilirdi ama Inevera Damajah'tı ve kimse onu rahatsız etmeye cesaret edemezdi.

Kölelerinin tepedeki kayalıklara oyduğu merdivenlerden sessizce ilerleyerek kocaman doğal bir mağaraya indi. Hadım muhafızlar önünde ve arkasında dolaşıyorlardı, ama Inevera kendi iktidar bölgesine yaklaşırken hiçbir tehdit hissetmedi. Zarları olmadan kördü, tehlikeyi öngöremiyordu, ama çılgın bir saldırgan ya da yaramaz bir *alagai* muhafızlarını geçmeyi başarsa bile, kendini koruyamayacak durumda değildi.

En sonunda, büyük taş kapıya vardı ve belindeki keseden kapının tek anahtarını çıkarırken muhafızlar kenara çekildi. Anahtar sahteydi, anlamsız bir tıkırtıyla çevriliyordu, ama eli kilide yaklaşırken, kilitlerin içindeki kemiklerle eşleşecek şekilde özel olarak muhafazalanan bileziğindeki altın kaplı *hora* ısındı ve ağır sürgüler kayarak açıldı. Muhafaza yapımında becerikli bir hırsız bu sırrı keşfetse bile, bileziğin taklit edilmesi imkânsızdı ve Inevera onu kolundan hiç çıkarmıyordu. Tonlarca ağırlıkta olma-

sına rağmen, kapı hafif bir dokunuşla içeri doğru açıldı ve aynı şekilde arkasından kapandı.

İçeride, Everam'ın ışığının hiç değmediği geçitlerde ilerledi. Karanlıkta lamba taşımıyordu, ama başının etrafındaki ince ince muhafazalanmış altın paralar hafifçe ısınarak duyularını dört bir tarafındaki sihre açık hale getirdi. Uçurumun gücü duvarlarda uğulduyor ve duman gibi havada süzülerek gündüz vakti yeryüzünde yürüyormuş gibi yolunu aydınlatıyordu.

Inevera etrafındaki güçten korkmadı. Aksine, bundan zevk alıyordu. Ala'yı Everam yaratmıştı ve merkezindeki güç de O'nundu. Nie'nin hizmetkârları Ala'nın kaynağındaki sihri kullanabilirlerdi, ama o sihir onlara ait değildi. Muhafaza yapımı bu gücü geri alıp Everam'ın amaçlarına uygun hale sokmanın sanatıydı.

Kayalık duvarda özel bir noktaya varana kadar süzülerek ilerledi, sonra diz çöküp bir taşı kenara doğru kaydırarak muhafaza araçlarını, *hora* kesesini ve bildiği bütün *hora*lardan daha şiddetli bir şekilde parlayan, Ahmann'ın öldürdüğü iblis prensinin işlenmiş kemiklerini ortaya çıkardı.

Ahmann onun iblislerin babası Alagai Ka olduğuna inanmamıştı, ama hiç kuşku yok ki bu yaratık Alagai Ka'nın soyundan geliyordu, Inevera'nın bile tam olarak anlayamadığı açılardan güçlüydü. Sonuçta onun *hora* kesesini alıp zahmetsizce sihrini emmiş ve Everam'la bağlantısının yerinde küllerden başka bir şey bırakmamıştı.

Ama Inevera kör olsa da, ağlayarak vakit kaybetmeden cesurca iblisin kemiklerini oymaya koyulmuştu. Sözlü olduğu yıllardan bu yana becerisi on kat artmıştı ve artık muhafaza ışığında işini rahatlıkla görebiliyordu. Yedi zardan üçünü çoktan tamamlamıştı ve bunlar kaybettiği zarlardan çok daha güçlüydü. Keşke bu üç zar ona tıpkı tek gözlü bir adam misali kısmen de olsa görüde bulunma imkânı verebilseydi, ama yedi zar toplu olarak ve ahenk içerisinde çalışırdı, hepsi bir arada olmadan parçalar işe yaramazdı.

Güneş tepe noktasına yaklaşırken Gölgeler Odası'ndan çı-

kıp saraya döndü. Taht odasına yaklaşırken Melan ve Asavi onu bekliyorlardı. *Sharum* muhafızlar eğilerek selam verip onu içeri almak için kapıları açarken kadınlar geride kaldılar.

"Ne oldu?" diye mırıldandı Inevera.

"Kurtarıcı saray eşrafıyla toplantısına yeni başladı, Damajah," dedi Asavi. "Sadece seremoniyi kaçırdınız."

Inevera başıyla onayladı. Bu planlı bir hareketti, sarayın formalitelerinden uzak kalmayı tercih ediyor, okunan uzun görev listelerini ve sıkıcı duaları dinlemek istemiyordu. Damajah bu tür şeylerin konuşulduğu toplantılara tenezzül etmezdi, tam gücünü geri kazanana kadar vaktini Gölgeler Odası'nda geçirmesi daha iyiydi. Everam'la doğrudan konuşmaya alışık biri için dua etmek anlamsızdı.

Gözleri beraberindekilerin *hora* keselerine kaydı. Zarları onları Damajah'larının kör olduğu konusunda uyarmış mıydı? Melan ve Asavi yıllardır sadık bir şekilde ona hizmet etmişlerdi, ama yine de Krasialılardı. Zayıflığını hissederlerse bundan yararlanırlardı, doğrusu onların yerinde olsa o da aynı şeyi yapardı. Bir an için Inevera, yeni takımını tamamlayıp görüşünü geri kazanana kadar onların ya da daha düşük derecedeki Gelinlerin zarlarına el koymayı aklından geçirdi.

Kafasını iki yana salladı. Aslında bunu yapmak elindeydi, ama çok büyük bir hakaret olurdu. Gelinlerden ellerini kesip ona vermelerini istese daha iyiydi. Everam'ın gelinleri onun zayıflığı hakkında bilgilendirmeyeceğine güvenmek zorundaydı, tabii bunun için Everam'ın gözünden düşmemiş olması gerekiyordu ki artık Ahmann'la barıştıklarına göre, düştüğünü düşünmesi için hiçbir sebep yoktu.

Kendini toplamak için derin bir nefes alıp kapılardan içeri girdi.

Her zamanki gibi, taht odası kalabalıktı. Kürsünün sağ tarafında toplanan on iki *Damaji*, Kurtarıcı'nın divanında hazır bulunuyordu. En güçlü iki kabilenin lideri; Ahmann'ın kayınbiraderi Kaji Ashan ve Majah'ın tek kollu, yaşlı lideri Aleverak bu on iki kişinin başını çekiyordu. *Damaji*lerin her biriyle Ahmann'ın *dama'ting* gelinlerinin ikinci oğulları ilgileniyordu; buna tek is-

tisnayı ise Ashan oluşturuyordu, onunla hem Inevera'nın oğlu Asome hem de yeğeni Asukaji ilgileniyordu.

Ahmann, Kaji kabilesinin liderliğini Ashan'ın oğluna söz vermişti, gerçi bu durumda Ahmann'ın yetmiş üç evladının en büyük ikincisi olan Asome hiçbir şeyin vârisi olamıyordu.

Ama kuzenlerin arasında düşmanlık yoktu. Aksine, yaşları kemale ermişti ve Sharik Hora'daki delikanlılık günlerinden beri yastık arkadaşıydılar.

Sevgili olmaları Inevera'nın umurunda değildi – ama Asome ağabeyinin ona veremeyeceği erkek çocuğunu doğurması için kuzini Ashia'yla evlenmeye kalkınca deliye dönmüştü. Amanvah'ı yeşil topraklı birine vermek Inevera'yı çok üzmüştü, ama Ahmann'ın sırf Ashan'la zaten güçlü olan bağlarını daha da sağlamlaştırmak için kızlarını Asukaji'ye vererek aile içerisindeki ensest ilişkilere bir yenisini eklemesindense böylesi daha iyiydi.

Kürsünün sol tarafında Qeva'nın önderliğinde on iki *Damaji'ting* bulunuyordu. *Damaji*ler gibi bu kadınları da vârisleri takip ediyordu – Kaji'yi temsilen Melan ve Ahmann'ın diğer kabilelere mensup *dama'ting* eşleri... Her iki kadın grubu da Inevera'nın iradesinin bir uzantısıydı. *Damaji*ler gürültülü bir şekilde tartışırken, *Damaji'ting*ler sessizce duruyordu.

Hasik kapıların iç tarafında duruyordu ve Inevera'yı görünce hazır ola geçip muhafazalı mızrağının metal kıçını sertçe mermer zemine vurdu. "Damajah!"

Inevera kocasının korumasına dönüp bakmadı bile. Adam mızrağıyla yüzlerce *alagai* öldürmüştü ve Ahmann'ın değersiz kız kardeşi Hanya'yla evli olduğu için onun eniştesi sayılırdı, ama Labirent'teki o mukadder gecede Inevera'nın sevgilisine saldıran ve onu ısıran kişi Hasik'ten başkası değildi. Ahmann onu dize getirmişti ama adam hâlâ bir hayvandan farksızdı. Kurtarıcı'nın küçük kız kardeşine nazikçe dokunması gerektiğini biliyordu, ama başkalarına acı vermekten zevk almaktan hâlâ vazgeçmemişti. Hasik'in işe yaradığı alanlar vardı, ama kendisine bir görev verildiği zamanlar haricinde dikkate almaya değmezdi.

Bu duyurunun üzerine herkes kafasını kaldırdı ve Inevera

yaklaşırken selam vermek için bir kuş sürüsü gibi ona doğru döndüler. *Damaji*ler yırtıcı kuşlar gibi onu izledi, ama Inevera onlara aldırmayıp Ahmann'ın gözlerinin içine baktı ve odada ilerlerken göz temasını hiç bozmadı. Yastık dansı yapıyormuş gibi kalçalarını kıvırarak yürüyordu ve incecik ipeklerinin içinde kocasına doğru ilerlerken bütün odayı okşuyormuş gibi görünüyordu.

Yanlarından geçip kürsüye doğru ilerlerken *Damaji*lerden yayılan arzuyla karışık nefreti hissedebiliyordu, bu yüzden gülümsemesini bastırmak zorunda kaldı. Bir kadının onlardan yüksekte oturması-yeterince küçük düşürücüydü, ama uyandırdığı şehvet daha da kötüydü. *Damaji*lerin çoğunun yastık eşlerini sırf ona benzedikleri için seçtiğini ve onlara hükmetmekten büyük bir zevk aldıklarını biliyordu. Inevera adamları daha da etkisi altına soktuğu için bu uygulamayı gizliden gizliye destekliyordu.

"Anne." Jayan saygılı bir şekilde eğilerek selam verdi. Savaşçı siyahları ve Sharum Ka'nın beyaz sarığı içindeki en büyük oğlu kürsünün önünde bekliyordu.

"Oğlum." Inevera başını eğerek gülümsedi ve oğlunun orada olmasına şaşırdı. Jayan'ın din adamları ve politikaya karşı pek sabrı yoktu. Yeşil topraklardaki malikânelerden birini kendi sarayı yapmış ve yeni bir Mızrak Tahtı inşa ettirmişti, günlerini *Sharum*larla gününü gün ederek geçiriyordu. Inevera onun hakkında ne söyleyecek olursa olsun, Jayan iyi bir İlk Savaşçı olmuştu.

Ahmann'ın sol tarafında, kürsüsünün hemen iki basamak aşağısında, kaliteli rengârenk ipeklere bürünmüş şişman *khaffit* Abban her zamanki gibi kocasının kulağına fısıldamaya hazır bir şekilde oturuyordu. Varlığı birçok kişiyi rahatsız ediyordu, ama birkaç küçük düşürücü dersin ardından artık kimse Kurtarıcı'nın yüzüne karşı bunu protesto etmeye cesaret edemiyordu.

Inevera'ya gelince, o Abban'ın odadaki bütün adamlardan daha mantıklı tavsiyelerde bulunduğunu düşünüyordu, ama bu durum ona karşı daha da temkinli olmasına neden oluyordu. Ahmann zaman zaman Abban'dan nefret ederdi, ama aynı

zamanda ona güvenirdi. Sakat *khaffit*'in çıkarına uygun olduğu takdirde, akıllıca tavsiyeler vermek yerine Ahmann'ın kulağına zehir fısıldaması pek o kadar zor olmasa gerekti. Zarlar adamın amaçları hakkında hiçbir zaman net bir bilgi vermemişti ve Inevera'nın ondan şüphelenmek için sebepleri vardı.

Inevera bu düşüncenin üzerinden esip geçmesine izin verdi ve rüzgârına karşı başını eğdi. Zamanı geldiğinde *khaffit*'le ilgilenecekti. Tekrar gözlerini Ahmann'a çevirdi.

Ahmann, Krasia'dan Kafatası Tahtı'nı yanında getirmişti ve yedi basamaklı kürsünün üzerindeki tahtında otururken tam bir Shar'Dama Ka gibi görünüyordu. Başındaki Kaji Tacı'nı herhangi bir erkeğin eski ve rengi solmuş bir sarığı taşıyabileceği kadar rahat bir şekilde taşıyordu. Yenilmez Kaji Mızrağı'nı kolunun bir parçasıymış gibi kullanıyor, hatta onunla gelişigüzel el hareketleri bile yapıyordu, her kelimesi bir lütuf ve emirden ibaretti.

Ama bu kez yeni bir unsur vardı: Yeşil topraklı fahişenin ilk tanışmalarında ona verdiği muhafazalı ipek pelerini giymişti. Inevera burun deliklerinin genişlediğini hissetti ve nefes alıp palmiye oldu.

Pelerinin güzel olduğunu inkâr edemezdi. Bembeyazdı ve üzerine gümüş ipliklerle yüzlerce muhafaza işlenmişti. Geceleri etkinleşen bu muhafazalar, *alagai*ların gözlerinin pelerini giyen kişinin üzerinden, tıpkı yağlı bir kumaşın üzerine dökülmüş su gibi kayıp gitmesine neden olurdu. Damajah'ın diktiği meşhur Kaji Pelerini'nin de benzer özellikleri vardı, ama bu pelerin zamanla harap olmuş, Kurtarıcı'nın Mızrağı'nı buldukları lahitte parça parça bulunmuştu.

Ahmann serbest eliyle ipeği bir sevgiliyi okşar gibi okşadı; bu pelerini sırtına geçirmiş olması, oradaki kadın ve erkeklere çok şey söylüyordu. Leesha'nın pelerinini açıkça giyerek Ahmann onunla evlenmeye niyetli olduğunu belirtmekle kalmıyor, aynı zamanda Leesha'nın ilahi olanla bir bağı olduğunu da söylüyordu.

Benim de bir zamanlar bağım olduğu gibi, diye acı acı içinden geçirdi Inevera. Üzerinde incecik ipekler olabilirdi ama ona kendisini asıl çıplak hissettiren, zarlarından yoksun olmasıydı.

Yine de kendisini kocasına sunarken ışıl ışıl gülümsedi, arsızca kucağına oturup onu öpmek için peçesini kaldırırken herkesin göreceği şekilde kıpırdanıp durdu. Ahmann bu gösteriye alışıktı, ama hiçbir zaman rahat olmamıştı. Inevera hemen kocasının üzerinden kalkıp tahtın sağındaki yastıklara doğru gitti. Bu sırada Abban'ın bakışları dikkatinden kaçmadı. Şehvetli değil, saygılı bakışlardı bunlar.

Bunu sakın unutma, khaffit, diye içinden geçirdi. *Kuzeyli fahişenle peşimden Ahmann'ın yatağına kadar gelmeye çalıştın, ama o artık yok.* Saçını düzeltirken Abban'ın kocasına fısıldadıklarını dinlemek için fark ettirmeden küpesinin ucunu çevirdi.

"Birliklerimizi toplamayı başarabildin mi, oğlum?" diye sordu Ahmann.

"Şey," dedi Jayan. "Şehir merkezindeki ve dışındaki garnizonlarımızı artırdık ve devriyelere başladık."

"Harika," dedi Ahmann.

"Ama *chin* köylerinden asker çekmenin ve yaklaşan Kara Ay için onları silahlandırmanın bir bedeli oldu."

"Sarayını dekore ettirmesinin bedelini kastediyor," dedi Abban kısık bir sesle. "Sharum Ka'nın savaş hazinesi fazlasıyla yeterli olmalıydı."

"Ne kadar?" diye sordu Ahmann oğluna.

"Yirmi milyon draki," dedi Jayan. Duraksadı. "Otuz milyon daha iyi olur."

"Everam'ın sakalı," diye homurdanan Abban şakağını ovuştururken *Damaji*ler kıpırdanmaya başladı. Inevera onları suçlayamazdı. Bu çok yüklü bir miktardı.

"Buna ayıracak o kadar param var mı ki?" diye sordu Ahmann kısık bir sesle.

"Yeşil topraklıların hazinesini eritip yeniden dökme hızımızı ve senin altın madenlerinin üretim randımanını artırabiliriz," dedi Abban, "ama savaş vergisinin nereye gittiğini ve yeni fonların nereye harcanacağını doğru düzgün anlamadan o çocuğa tek bir bakır para verirsen aptallık etmiş olursun."

"Oğlumu zor duruma sokamam," dedi Ahmann.

"*Khaffit* haklı, sevgilim," dedi Inevera. "Jayan paranın değe-

rinden anlamıyor. Ona bunu verirsen, iki hafta içinde daha fazlasını istemek için geri dönecektir."

Ahmann içini çekti. Kendisi para idaresinde hiçbir zaman iyi olmamıştı, ama en azından danışmanlarına güveniyordu. "Pekâlâ," dedi Jayan'a. "*Khaffit*'in savaş vergilerini nasıl harcadığına dair detaylı bir raporu ve bunun yanı sıra ek fonları nasıl harcamayı planladığına dair düşüncelerini Abban'a sunar sunmaz, istediğin parayı vereceğim."

Jayan donup kaldı, ağzı hareket ediyordu ama hiç ses çıkmıyordu.

"Belki ben yardımcı olabilirim, ağabey," dedi Asome. "Sen kalemden ziyade mızrağını kullanmakta hep daha iyi olmuşsundur."

"Bir *khaffit*'in yardımına ihtiyacım olmadığı gibi bir *push'ting*'in yardımına da ihtiyacım yok," diye kükredi Jayan.

Asome dolduruşa gelmedi, küstah bir gülümsemeyle başını eğdi. "Nasıl istersen." Hiçbir şeyin vârisi olmayabilirdi ama Ahmann'ın iki oğlunun da babalarının yerine geçmek istedikleri sır değildi. Jayan da Asome de birbirlerinin babalarının gözündeki itibarına zarar vermekten hiç çekinmezdi.

Bu sırada, Asome babasından birçok kez Andrah makamını yeniden tesis edip onu tahta çıkarmasını talep etmişti. Şimdiye kadar, Ahmann onu reddederek oğlunu bu onurdan mahrum bırakmıştı. Asome tarihteki herhangi bir Andrah'tan yirmi beş yaş gençti ve bu tayin onu ağabeyinin mevkice üstüne taşırdı.

Jayan içinden geldiği gibi davranan, kolay sinirlenen ve acımasız biriyken, Asome temkinli, sakin, tatlı dilli ve kurnazdı. Eğer Asome mevkice onun üstüne çıkarsa, kan çıkardı ve *Damaji*lerin çoğu Jayan'ı desteklerdi. Sharum Ka *Damaji* konseyine hizmet ederdi. Andrah ise onlara hükmederdi. Ahmann'dan emir almakla, *bido*'sunu geride bırakalı henüz bir sene olmamış bir *dama*'dan emir almak apayrı şeylerdi.

"Defterleri sana getirmelerini söyleyeceğim, baba," dedi Jayan kardeşine dik dik bakarak.

Zahven'ine dik dik bakarak...

17. BÖLÜM

ZAHVEN

D.S. 326-329

– Geçmişinden bir ses duyacak ve zahven*'iyle tanışacak –*

Inevera uzunca bir süre zarların şekline bakıp düşündü. Bağlamı ne olursa olsun, kehanet sembollerinin bazıları açık ve kolay anlaşılırdı. Ama çoğu değildi. Inevera onların şifresini çözmekte, yaşayan bütün kadınlardan daha becerikliydi, ama o bile *alagai hora*'da gerçeklerden ziyade kafa karışıklığı buluyordu.

Zahven yıllar boyunca birçok anlam kazanmış kadim bir semboldü ve bu anlamlardan hiçbiri hafife alınmamalıydı. "Kardeş" anlamına gelebildiği gibi rahatlıkla "rakip", "mevkidaş", "ezeli düşman" anlamına da gelebilirdi. Erkekler diğer kabilelerde kendileriyle aynı sosyal konuma sahip kişilerden *zahven*leri olarak söz ederlerdi, ama Everam da Nie'nin *zahven*'i olarak kabul edilirdi.

Peki ama Ahmann'ın *zahven*'i kimdi? Erkek kardeşleri, hatta kan bağıyla akraba olduğu kuzenleri bile yoktu. *Ajin'pal*'i ise Hasik'ti ve bu Ahmann'ın çoktan tanışmış olduğu biriydi. Yetişmekte olan başka bir Kurtarıcı daha var mıydı? Ona meydan okuyacak biri? Yoksa Nie'nin Ala'daki temsilcisiyle mi tanışacaktı? *Alagai*'ın en güçlü olduğu Kara Ay dönemindeydiler ve Alagai Ka'nın uçurumun yedinci katından doğacağı söylenirdi. İblislerin prensi Labirent'e bu gece mi gelecekti?

Inevera derin derin nefes alıp korku ve gerginliğin rüzgâr

gibi üzerinden geçip gitmesine izin vererek sükûnetini korudu. Ama nefesi onu güvende tutsa da, kehanetin başka bir bölümü hâlâ kafasını kurcalıyordu. Ahmann'ın geçmişindeki hangi sesti bu ve neden bu konu hakkında hiçbir şey bilmiyordu?

Geçmiş, borçlarını toplama vakti geldiğinde ziyaret eder, diye öğütlerdi Evejah'ting. Soli ve Kasaad'ın *dama'ting* çadırına girdikleri geceyi hatırlayan Inevera da aynı görüşteydi.

Kara Ay'ın ilk gününde şafak sökmeden önce borçlar ödenir ve yeminler yerine getirilirdi. *Sharum*lar maaşlarıyla evlerine gönderilir ve erkek evlatlar ailelerini görmeleri için *sharaj*'dan serbest bırakılırdı.

Inevera zarları kaldırdı ve sakinleşene kadar nefes alıp verdikten sonra zahmetsizce ayağa kalkıp Ahmann'ın uyuduğu yastık odasına gitti. Çoğu geceler Ahmann, Labirent *alagai*'dan temizlenince saraya dönerdi – genellikle şafağın sökmesine daha saatler olurdu. Güneş tepede yükselene kadar uyur ve öğlen uyanıp güne başlardı.

Ama Kara Ay'da oğullarıyla olabildiğince çok vakit geçirmek için şafakta kalkardı.

Inevera sabahlığını üzerinden çıkardı ve onu uyandırmak için yastıkların üzerinde emekledi.

Inevera mermer bir sütuna yaslanmış, Ahmann'la birlikte zaman geçiren Jayan ve Asome'yi izliyordu. Büyük oğullar babalarına en yakın evlatlar olurlardı. Ahmann odanın ortasında onlarla birlikte durmuş, tavandan sarkan alıştırma mankeni üzerinde onlara mızrak kullanma ve *sharusahk* dersleri veriyordu.

Inevera'nın kardeş-eşleri de oradaydı, oğullarıyla birlikte odanın etrafında bir daire şeklinde diz çökmüşlerdi, kendi başlarına küçük bir ordu gibilerdi. Inevera *Jiwah Sen*'lerine tıpkı Kenevah'ın ona hitap ettiği gibi "küçük kardeşlerim" demeye alışmıştı. Kullandığı küçültme sözcüğü kadınların hoşlarına gitmiyordu –sonuçta bunlar kendi kabilelerine egemen olmak için sırada olan kadınlardı– ama kimse onun bu kelimeyi kullanmasına karşı çıkmaya cesaret edemiyordu. O gün Kara Ay'dı ve

Ahmann eşleriyle oğullarının her birine ilgi gösterdikten sonra büyük yemeğe geçilecekti.

"Bir gün, Sharum Ka olacağım!" diye bağırdı Jayan mızrağını alıştırma mankenine saplarken.

Inevera artık on iki yaşında olan en büyük oğluna hüzünle baktı. Bir zamanlar çok zeki bir çocuktu. Kardeşi Asome kadar akıllı değildi, ama yine de yeterince meraklıydı. Fakat *Sharaj*'da geçirdiği üç sene, gözlerindeki zekâ parıltısını yok edip ona *Sharum*lara has ölü bakışları vermişti – acımasız, düşünme yetisinden yoksun bir hayvanın bakışlarını. Hayata ve ölüme bakıp ikincisini daha değerli bulan bakışları. Jayan dövüşte sınıfının birincisiydi, ama ondan bir yaş küçük olan Asome'nin yaşına göre çok büyük bir aşama kaydetmiş olduğu basit hesaplamalar ve yazılarda epey zorlanıyordu. Kâğıt üzerinde yazan sözcükleri okumaktan ziyade o kâğıtla kendini silmeye daha meyilliydi.

İçini çekti. Keşke Ahmann onu *dama*ların yanına vermesine müsaade etmiş olsaydı, ama hayır, Ahmann *Sharum* evlatlar istiyordu. Sadece ikinci erkek evlatların beyaz sarığı almalarına izin verilirdi. Diğerleri *sharaj*'a gönderilirdi.

Ama Ahmann'ı çocuklarıyla izleyip gözlerindeki sevgiyi görürken, onu suçlayamıyordu.

Ahmann onun aklını okumuş gibi dönüp gözlerinin içine baktı. "Kızlarım da Kara Ay'da eve geri dönebilseler çok sevinirdim doğrusu."

Onları hiç değmeyen adamlara verip bozuk para gibi harcardın, diye içinden geçirdi Inevera, ama sadece kafasını hafifçe sallamakla yetindi. "Onların eğitimleri bölünmemeli, beyim. *Nie'dama'ting*lerin *Hannu Pash*'ı... çok sıkıdır." Gerçekten de, doğdukları günden beri onları eğitiyordu.

"Herhalde hepsi *dama'ting* olamaz," dedi Ahmann. "Sadık adamlarımla evlendirebileceğim kızlarım olmalı."

"Olacak," diye karşılık verdi Inevera. "Hiçbir erkeğin zarar vermeye cesaret edemeyeceği ve eşlerinden çok sana sadık kızların olacak."

"Ve babalarından çok Everam'a," diye mırıldandı Ahmann.

Ve en çok da sana, dediğini duydu Kenevah'ın Inevera. "Elbette."

Etraftaki muhafızlar aniden hareketlendi ve Ashan odaya girdi. Sharum Ka'mn özel *dama*'sı olarak, Kara Ay sırasında nadiren görülür, başka yerlerde ayinler yönetip insanları kutsamakla meşgul olurdu. Asukaji de onunla birlikte içeri girdi ve çocuk hemen Asome'nin yanına gitti. Kuzenlerden ziyade kardeşlere benziyorlardı; Asome ve Jayan kardeş olmalarına rağmen, Asome ve Asukaji birbirlerine daha çok benziyordu.

Ashan eğilerek selam verdi. "Sharum Ka, bir sorun var ve *kai'Sharum*lar bu sorunu sizin çözmenizi istiyor."

Inevera vücudunda bütün kasların kasıldığını hissetti. *İşte bu.*

Kocasına eşlik etmek üzere ayaklanırken Ahmann tek kaşını kaldırdı, ama ona engel olmadı – zaten olamazdı. Saraydan çıkıp geniş taş merdivenlerden *Sharum*ların talim alanına bakan avluya indiler. Talim alanının diğer ucunda Sharik Hora vardı ve arazinin uzun kenarları boyunca kabilelerin çadırları bulunuyordu.

Basamakların başlangıcına yakın bir yerde, saray duvarlarının içinde, bir grup *Sharum* ve *dama* iki adamın etrafını sarmıştı. Biri iğrenç bir şekilde kilolu ve bir yastık eşinden daha renkli giyinmiş olan bir *khaffit*'ti. Üzerinde *khaffit*lere özgü taba rengi yeleği ve başlığı vardı, ama gömleği ve pantolonu rengârenk ipektendi, başlığı da ortasına mücevher yerleştirilmiş kırmızı ipek bir sarığın altında kalmıştı. Kemeri ve terlikleri yılan derisindendi. Fildişinden yapılmış, deve biçimli bir koltuk değneği vardı ve koltukaltını bu devenin iki hörgücünün arasına dayamıştı.

Diğeri Kuzeyli bir *chin*'di, bir *khaffit*'in taba rengi giysileri zannedilebilecek kadar soluk renkli, tozlu giysiler içindeydi, ama elinde *khaffit*lerin dokunmasının yasak olduğu bir mızrak taşıyordu ve etrafı o kadar çok savaşçıyla çevriliyken aklı başında olan her *khaffit*'in bürüneceği itaatkâr tavırdan eser yoktu. Yeşil topraklardan gelen bir Ulak olmalıydı. Inevera onları pazarda görmüştü, ama daha önce onlardan biriyle hiç konuşmamıştı.

Inevera Ahmann'ı izledi, kocasının *khaffit*'e bakan gözlerinde onu tanıdığını gösteren bir işaret gördü.

Geçmişten gelen ses.

Inevera biraz daha dikkatle bakıp adamın yüzünü inceledi. Kat kat olmuş gerdanını görmezden gelip eski zamanlara gitmek zorunda kalsa da en sonunda bu adamın yıllar önce Ahmann'ı *dama'ting* çadırına taşıyan çocuk olduğunu hatırladı. Bu çocuk yıllar sonra çadırı bizzat ziyaret etmiş ve *dama'tin*lerin iyileşeceğinden emin olmadığı topal bir bacakla ayrılmıştı. Inevera'nın babasına *couzi* satan tüccar Chabin'in oğlu Abban. Bu Inevera'nın ondan hoşlanmaması için yeterli bir sebepti.

"Sana burada gerçek erkeklerin arasında durmaya layık olduğunu düşündüren ne?" diye sordu Ahmann. Ses tonundaki öfke Inevera'yı şaşırtmıştı. Belki de geçmişin borcu ödenecek değil, ödetilecek bir borçtu. Yoksa neden bir *khaffit* İlk Savaşçı'nın sarayına gelip onun gazabına uğramayı göze alsındı ki?

"Özür dilerim, yüce savaşçı." Abban dizlerinin üzerine çöküp alnını toprağa değdirdi.

"Şu haline bak," dedi Ahmann öfkeyle. "Hem kadın gibi giyiniyorsun hem de pis servetini sanki inandığımız her şeye hakaret etmiyormuş gibi gözler önüne seriyorsun. Düşmene izin verseydim keşke."

Düşmek mi? diye merak etti Inevera.

"Lütfen, yüce efendim," dedi Abban. "Amacım hakaret etmek değil. Ben sadece tercümanlık yapmak için buradayım."

"Tercümanlık mı?" Ahmann o anda Kuzeyliyi ilk kez fark etti. "Bir *chin*'e mi?" Ahmann Ashan'a döndü. "Beni buraya bir *chin*'le konuşmam için mi çağırdın?"

"Sözlerini dinle," diye üsteledi Ashan. "Göreceksin."

Ahmann yeşil topraklıya uzunca bir süre baktıktan sonra omuzlarını silkti. "Konuş ve çabuk ol," dedi Abban'a. "Varlığın beni rahatsız ediyor."

"Adı Arlen asu Jeph am'Bales am'Dere," dedi Abban, Ulak'a işaret ederek. "Kuzeydeki Rizon Kalesi'nden geç vakitte çıkmış, size selamlarını getirmiş ve bu gece Krasia'daki adamlarla birlikte *alagai'sharak*'ta savaşmak için yalvarıyor."

Ahmann nefesini tutarken Inevera da bir şok dalgası hissetti. Savaşmak isteyen bir Kuzeyli, kızgın kumlarda yüzmek isteyen bir balıktan farksızdı.

Adamlar Kuzeylinin isteğinin yerine getirilip getirilmeyeceği üzerine tartışmaya başladılar, ama Inevera onlara aldırmadı. "Beyim," dedi kısık bir sesle, Ahmann'ın koluna dokunarak. "Eğer *chin* bir *Sharum* gibi Labirent'te bulunmak istiyorsa, o halde bir kehaneti olmalı."

Inevera yeşil topraklıyı bir zar atma odasına aldı. Ahmann ona eşlik etmekte ısrar etti ve Inevera onu reddetmenin kolay bir yolunu düşünemedi. Ahmann bazen saf olabiliyordu, ama kocası aptal bir adam değildi. Inevera'nın bu yeşil topraklıyla ilgilendiğini hissetmişti ve eğer Kuzeyli gerçekten onun *zahven*'iyse, bunu da sezmiş olmalıydı.

Inevera bıçağını çıkarırken, Ahmann adama "Kolunu uzat, Jeph'in oğlu Arlen," dedi. *Chin* kaşlarını çattı ama gömleğinin kolunu sıvayıp kolunu uzatmakta tereddüt etmedi.

Cesur, diye içinden geçirdi Inevera adamın kolunu keserken. Sallayıp attığı sırada zarlar elinde uğulduyor gibiydi.

Sonucu okurken içi ürperdi.

Hayır...

Başparmağını *chin*'in yarasına bastırdı. Adam homurdansa da karşı koymadı. Inevera zarları bir kez daha onun kanıyla ıslatıp tekrar attı.

Sonra bir üçüncü kez daha...

Arlen asu Jeph am'Bales am'Dere'nin kaderi gözlerinin önündeydi, üçüncü atışı da ilk atışıyla aynıydı. Inevera sayısız savaşçı için kemiklere danışmıştı, ama Ahmann'dan beri böylesini hiç görmemişti.

Kurtarıcı olabilir mi? Yeşil topraklıya baktı. Görünüşte farklı bir yanı yoktu, ne uzun ne de kısa boyluydu, saçları kum rengiydi ve yüzü bir *khaffit*'inki gibi sakalsızdı. Çirkin değildi, ama Ahmann kadar yakışıklı da değildi.

Fakat gözleri kocasınınki gibi sertti ve etrafında tıpkı bir lambaya çekilen böcekler gibi aynı potansiyellerin uğultusu duyuluyordu – insanların ona Kurtarıcı dediği, adamın şehit düştüğü ya da yalnız öldüğü veya başarısız olarak insanlığın soyunun tükenmesine yol açtığı farklı farklı gelecekler...

Keşke Ahmann'ın eşler edindiği gibi kocalar edinebilsem. Zihninde farklı olasılıklar dolaştı, ama imkânsızdı. Onun gücünün de sınırları vardı ve bir *dama'ting*'in bile iki ölümlü kocası olamazdı. Sadece biri bile sınırları zorluyordu. Bütün potansiyeline rağmen, bu yeşil topraklı adam onun halkının peşinden gideceği lider olamazdı, üstelik kuzeyde ve güneyde böyle iki farklı adam olamazdı. Topraklar ikisine yetecek kadar geniş değildi. İkiye bölünürdü ve bu arada Sharak Ka'da yenilirlerdi.

Öyleyse, Ahmann olmalı.

"Dövüşebilir." Zarlarını kaldırıp kesikte biriken kanı bezle sildi. Bir merhem alıp *chin*'in yarasını temiz bir bezle kapattı ve kanlı bezi cebine attı.

Ahmann ve *chin* odadan hemen çıktılar, kocasının salonda emirler yağdırdığını duyabiliyordu. Diz çöküp zarlarını bir kez daha eline aldı ve kanlı bezi üzerlerine sıktı.

"Ahmann Jeph'in oğlunun gücünü nasıl kazanır?" diye sorup zarları attı.

– *Zahven* güç bulduğunda, sırrı gerçek dostlarıyla paylaşacak ama bu sırrı herkese açmadan önce ölecek. –

Inevera hemen zarları kesesine kaldırıp ayağa kalktı ve kehanet odasından çıktı. Koridorun sonunda olan Ahmann talim alanına gitmek üzereydi. Uzanıp kocasının kolunu tuttu.

"*Chin* senin Shar'Dama Ka mevkiine yükselişinde etkili olacak," diye fısıldadı. "Onu kardeşin gibi kucakla, ama mızrağının ucundan fazla uzaklaştırma. Kurtarıcı olmak istiyorsan, günün birinde onu öldürmek zorundasın."

O gece şehirde alarmlar acı acı çalmaya başlamıştı, çan sesleri ve Aşağışehir'deki kadınların çığlıkları her yerde yankılanıyordu. İlk duvar aşılmıştı.

Bu akıl almaz bir şeydi. Hiç duyulmamış bir şeydi.

Ama Kara Ay dönemiydi ve zarlar Ahmann'ın *zahven*'iyle tanışacağını öngörmüştü. Yeşil topraklı onu öldürmüş müydü? Zarlar ya yeşil topraklıyı kastetmişse? Ya Alagai Ka gerçekten de bu gece doğduysa ve Ahmann şu anda onunla yüzleşiyorsa? Sharak Ka'nın bu gece başlamasına hazır mıydı acaba?

Ertesi sabah, Sharak Ka'nın başladığı ve onun buna hazır olduğu anlaşıldı. Bir kaya iblisi büyük kapıyı kırıp içeri girmiş ve çok sayıda savaşçıyı öldürerek yüzlerce *alagai* için yolu açmıştı. Çöl Mızrağı'nın tarihinde böyle bir şey hiç olmamıştı, en cesur adamın bile kanını dondurabilecek bir faciaydı.

Ama Ahmann onları yenmiş, kapıları tekrar kapatmış ve çok sayıda savaşçıyı kurtarmıştı. O ve yeşil topraklı Labirent'te kaya iblisinin karşısına çıkmış ve onu güneşe çıkarmak için tuzağa düşürmüşlerdi. Nüvelik ancak şans eseri kaçıp kurtulabilmişti.

Ama bedeli ağır olmuştu. Krasialı savaşçıların üçte birinden fazlası bir gecede ölmüştü ve iblis, yeşil topraklının can düşmanı çıkmıştı. Andrah adamın öldürülmesini istemiş, Ahmann ise yeşil topraklıyı kurtarmak için kendi şanını tehlikeye atıp liderine açıkça karşı çıkmış, Kuzeyliye Par'chin, yani "cesur yabancı" adını vermişti. Çok sayıda *Sharum*'un ve önemli *dama*ların desteği sayesinde Kuzeyli kurtulmuş ve Ahmann'ın başı omuzlarının üzerinde kalabilmişti.

"Par'chin'in kanına ihtiyacım olacak," dedi Inevera.

Ahmann güldü. "Çok kolay. Par'ching Labirent'te sık sık kan kaybediyor, ama her zaman *alagai*'a bedeli ağır oluyor." Bir sonraki seferde, Inevera'ya sıktığında neredeyse bir cam şişeyi tamamen dolduracak kadar kana bulanmış bir bez parçası getirdi. Inevera da ışık geçirmez sır katlarının altına sakladığı bir *hora* parçasını cama iliştirdi ve özünü koruması için camı muhafazaladı.

Par'chin'in mızrağı getirdiği gece Inevera çay servisini bizzat yaptı. Ahmann gözlerine inanamıyormuş gibi ona baktı, ama Inevera mızrağa yaklaşabildiği kadar yaklaşmak istiyordu. Diğer *Sharum*lar mızrağa hayretle bakarken, yeşil topraklı, silahın kökeni hakkında hiçbir şey söylemedi, ama Ahmann'la yalnız kaldığı bir sırada ona bu mızrağı kutsal Anoch Sun şehrinin kalıntılarından aldığını çoktan itiraf etmişti.

Yemek odasının kalın perdeleri sıkı sıkıya çekilmiş ve Inevera muhafazalı tacını takmıştı. En son çay servisi yaptığı günlerden beri yıllar geçmişti, ama bir *nie'dama'ting* olarak bu ritüelin

belirgin hareketleri içine işlediği için bütün dikkatini mızrağa verebilmişti. Silah Everam'ın ışığındaki güneş gibi parlıyordu – bu güç ancak bir iblis kemiğinin nüvesinden geliyor olabilirdi. Üzerinde görülen iç içe geçmiş yüzlerce muhafaza inanılmayacak kadar güzeldi. Metali ise Inevera'nın daha önce görmediği bir şeydi.

"Beni şereflendiriyorsunuz, Dama'ting," dedi Par'chin, Inevera bardağını doldurmak için eğildiğinde. Adam Krasia dilini kusursuz bir şekilde konuşuyordu, ayrıca son derece görgülüydü. Gülümsemesi kurnazlıktan uzaktı. Ya her yüz ifadesini önceden çalışmış usta bir hırsızdı ya da Inevera'nın halkının mezar soyguncularına ne yaptığının farkında değildi.

"Bu şeref bize ait, Par'chin," dedi Inevera. "Mızrağını bizimkilere ekleyen tek Kuzeyli sensin." *Ve bizden çalmaya kalkarken gözlerimizin içine bakmaya cesaret eden*, diye içinden ekledi.

Tekrar mızrağa baktı. Onu doğru düzgün inceleyebilmeyi çok istiyordu, ama *dama'ting*lerin silahlara dokunmaları kesinlikle yasaktı. Bu da aslında büyük bir ironiydi, çünkü Par'chin'in elindeki mızrak hiç şüphesiz bir *dama'ting* tarafından yapılmıştı.

İblis kemiği nüvesi taşıyan hakiki bir Anoch Sun eseri olduğundan hiç kuşku yoktu. Kökeni ne olursa olsun, bu mızrak *alagai*'ı binlerce yıldır hiçbir silahın yapamadığı şekilde etkisiz hale getirebiliyordu. Ama Shar'Dama Ka'nın zamanında Kaji'nin oğulları ve teğmenleri tarafından taşınan bu tür birçok silah vardı. Bu da onlardan biri miydi, yoksa gerçekten de Damajah tarafından kutsal metal kullanılarak yapılan Kaji Mızrağı mıydı? Emin olmanın tek yolu vardı.

Beyaz ipek elbisesinin kolunu mızrağın ucuna takmak için kolunu hafifçe oynatması yeterli oldu. Doğrulurken mızrak da onunla birlikte havaya kalkıp kumaşı yırttı.

Inevera nefesini tuttu ve tökezler gibi yapıp çayı döktü. Alçak masanın etrafında diz çökmüş oturan *Sharum*lar onun utancına tanık olmamak için bakışlarını kaçırdılar, ama Par'chin hızlı davranıp tek eliyle demliği yakalarken diğeriyle onu destekledi.

"Teşekkür ederim, Par'chin." Inevera mızrağın yuvarlandığı yere baktı ve umduğu şeyi gördü. Silahın uzunluğu boyunca

ince, neredeyse görünmez bir bağlantı yeri vardı. Muhafazalı görüşü olmasa bunu asla göremeyebilirdi.

Damajah'ın kutsal metalin ince tabakasını yuvarladığı bağlantı yeri.

Par'chin, Kaji Mızrağı'nı geri getirmişti.

"Bu gece beklenen gece," dedi Inevera heyecanla bir ileri bir geri yürüyerek. Par'chin'in gücü bulacağını biliyordu, ama bu en çılgın rüyalarından bile daha inanılmazdı. "Bunu öngöreli çok uzun zaman oldu. Onu öldür ve mızrağı al. Şafakta, kendini Shar'Dama Ka ilan edeceksin ve bir ay içinde bütün Krasia'ya sen hükmedeceksin."

Şimdiden kocasının yükseliş planını yapmaya başlamıştı. Andrah, Ahmann'ı durdurmak ya da öldürtmek için harekete geçecekti ama *Sharum*lar şimdiden Jardir'e daha sadıklardı. Eğer savaşçılar Ahmann'ın Labirent'te *alagai* öldürdüğüne tanık olurlarsa, en minnettar olanlardan başlayarak sürüler halinde ona koşarlardı.

"Hayır," dedi Ahmann.

Inevera'nın kelimeyi idrak etmesi biraz zaman aldı. "Krevakh ve Sharach hemen sana biat ederler, ama Kaji ve Majah..." Ahmann'a bakmak için döndü. "... kehanete karşı gelirler..."

"Kehanetin cehenneme kadar yolu var," dedi Ahmann. "İblis kemikleri sana ne söylerse söylesin, arkadaşımı öldürmeyeceğim. Onun malını çalmayacağım. Ben gece dolaşan bir hırsız değil, Sharum Ka'yım."

Inevera'nın öfke patlaması onun bile dayanamayacağı boyuttaydı. Ahmann'a tokat attı ve çıkan ses taş duvarlarda yankılandı. "Sen bir aptalsın! Şimdi ayrılık zamanı, *ihtimallerin* gerçeğe dönüşeceği an. Şafakta ikinizden biri Kurtarıcı ilan edilecek. Çöl Mızrağı'nın Sharum Ka'sının mı, yoksa mezar soyguncusu Kuzeyli bir *chin*'in mi Kurtarıcı olacağı sana bağlı."

"Senin ve bütün *dama'ting*lerin kehanetlerinden bıktım," dedi Ahman. "Geçersiz tahminlerinizle erkekleri istediğiniz gibi yönlendirmeye çalışıyorsunuz. Ama o muhafazalı *alagai* pisliklerinin üzerinde ne görüyormuş gibi yaparsan yap, senin için arkadaşıma ihanet etmeyeceğim!"

Inevera yirmi seneyi aşkın bir süredir uğrunda çabaladığı her şey yıkılıp paramparça oluyormuş gibi hissetti. Sırf kocasının Kaji'nin mezarına saygısızlık eden bir adamı öldürecek kadar cesareti yok diye tüm yaptıkları fiyaskoyla mı sonuçlanacaktı? Üstelik bu kadar uğraştan sonra? Haykırıp ona tekrar vurmak için elini kaldırdı ama Ahmann bu sefer bileğini yakalayıp iyice yukarı kaldırdı. Inevera bir süre çabaladı ama kocası ondan çok daha güçlüydü.

"Beni canını yakmak zorunda bırakma," diye onu uyardı Ahmann.

Şimdi de onu tehdit etmeye mi kalkıyordu? Sözleri Inevera'yı kendine getirdi. Hayatı boyunca Enkido'yla çalışmak ona gücün tek bir dokunuşla alaşağı edilebileceğini öğretmişti. Kıvrıldı ve kocasının omzundaki enerji hattını kesmek için sert parmaklarını etine bastırdı. Onu tutan kol gevşeyince hemen Ahmann'ın kollarının arasından çıktı ve bir adım geri çekilerek kendisini toplamak için nefes alırken elbisesini düzeltti.

"*Dama'ting*lerin savunmasız olduklarını düşünüp duruyorsun, beyim, ama bunun doğru olmadığını en iyi senin bilmen gerekir." Ahmann'ın uyuşan elini tutup kolunu dümdüz uzatırken, diğer başparmağını omzundaki baskı noktasına bastırarak enerji hattını onardı.

"Hakkın olan şeyi geri alıyorsan, hırsız olmazsın."

"Benim hakkım mı?" diye sordu Ahmann.

"Hırsız kim?" diye sordu Inevera. "Kaji'nin mezarını soyan *chin* mi, yoksa çalınan mızrağı geri alan akrabası mı?"

"Onun Kaji'nin Mızrağı olup olmadığını bilmiyoruz," dedi Ahmann.

Inevera kollarını göğsünde birleştirdi. "Biliyorsun. Onu gördüğün andan beri biliyorsun, tıpkı en başından beri bu günün geleceğini bildiğin gibi. Bu kaderi senden hiçbir zaman saklamadım."

Ahmann hiçbir şey söylemeyince Inevera ona ulaştığını anladı. Koluna dokundu. "İstersen çayına zehir katabilirim. Ölümü çabuk olur."

"Hayır!" diye bağırdı Ahmann geri çekilerek. "Hep en onur-

suz yöntemleri seçiyorsun! Par'chin köpek gibi öldürülebilecek bir *khaffit* değil! O bir savaşçı gibi ölmeyi hak ediyor."

Artık avucumun içinde, diye içinden geçirdi Inevera. "Öyleyse, ona böyle bir ölüm ver. Şimdi, *alagai'sharak* başlayıp mızrağın gücü anlaşılmadan."

Ama Ahmann kafasını sallayınca, Inevera kocasının fikrini değiştiremeyeceğini anladı. "Bunun yapılması gerekiyorsa, Labirent'te yapacağım."

Ertesi sabah, Ahmann Kaji'nin Mızrağı'nı herkesin görebileceği şekilde havaya kaldırarak Sharum Ka Sarayı'na zaferle döndü. *Sharum*lar tezahürat ederken, *dama*lar onu izlediler – bazıları dini bir coşku, diğerleri dehşet içindeydi. Dünyaları sonsuza dek değişmek üzereydi ve biraz olsun aklı olan herkes bunun farkındaydı.

Ama Ahmann gururlu, korkusuz bir lider gibi görünse de, bakışları tekin değildi. Etrafı teğmenler ve dalkavuklardan oluşan bir kalabalıkla sarılıydı ama Inevera bir an önce onunla baş başa konuşması gerektiğini biliyordu. İşaret edip küçük kız kardeşlerini gönderdi. Hiçbir erkek bir *dama'ting*'e engel olamazdı. Böylece Ahmann'ın etrafında geçit vermez bir halka oluşturan on bir *Jiwah Sen*, Inevera'yla rahatça konuşabilmeleri için onu özel bir odaya yönlendirdi.

"Ne oldu?" diye sordu Inevera. "Par'chin ö–"

"Gitti," diye sözünü kesti Ahmann. "Mızrağı gözlerinin arasına sapladım ve bedenini şehir surlarının çok uzağındaki kum tepelerine bıraktım."

"Everam'a şükürler olsun," diyerek nefesini bırakan Inevera, sıktığının farkında bile olmadığı kaslarını gevşetti. Zarlar bile Ahmann'ın arkadaşını öldüreceğini net bir şekilde söyleyememişti.

Ve bu acı ihanetin yutulmasını kolaylaştırmak için tatlı sözcükler kullanmış olmasına rağmen, olay bir cinayetti. Yeşil topraklı tanrısız bir mezar soyguncusuydu, ama Everam'ın hakikatlerine göre yetiştirilmemişti; üstelik Inevera da yerini ve içinde neler bulunduğunu biliyor olsaydı kendisi de gidip Ka-

ji'nin mezarını soyardı. Ahmann'a bir an önce oraya gitmesini çoktan tavsiye etmişti.

Uzanıp elini kocasının omzuna koydu. "Kaybın için üzgünüm, beyim. O onurlu bir adamdı."

Ahmann omzunu Inevera'nın elinin altından sertçe çekti. "Sen onur hakkında ne bilirsin ki?"

Sonra onun yanından hışımla uzaklaşıp Everam'a tek başına dua ettiği küçük mabede gitti. Inevera onu takip etmeye kalkmadı, ama küpesine kulak verip kocasının ağlamasını dinlerken derin derin nefes aldı.

Ahmann Kurtarıcı mıydı? Eğer böyle bir adam doğmuyor, ancak sonradan *oluyorsa*, Ahmann bütün iblislerin anası olan Alagai'ting Ka'yı öldürmediği sürece, Inevera kendisinin bu işte başarılı olup olmadığını bilebilecek miydi?

Inevera'nın ona çeşitli avantajlar sağladığı doğruydu, ama illa birisi Kurtarıcı olacaksa, bu Ahmann'dan başkası olamazdı. Ahmann Jardir hayatındaki her sınavı büyük bir başarıyla geçmişti. Üstelik zorla almış olsa bile, mızrak dönüp dolaşıp onun ayağına gelmişti. Başka biri olsa, yeşil topraklıyı hiç düşünmeden öldürürdü, ama bütün kudretine ve konumuna rağmen, Ahmann yine de arkadaşına yönelik ihaneti yüzünden gözyaşı döküyordu.

Inevera emretmemiş olsaydı, acaba bu fırsatı değerlendirir miydi? Inevera onunla hiç tanışmamış olsaydı bile? Kaji'sharaj'ın ürettiği o güçlü ama cahil ve ırkçı hayvanlardan biri olsaydı, Ahmann yine de Par'chin'le dost olur ve zamanı geldiğinde onu öldürür müydü? Ne kadar düşük bir mevkide olursa olsun, Ahmann'ın içinde iktidara tırmanmasını sağlayacak ilahi bir güç var mıydı?

Inevera bilmiyordu.

"Bugün," dedi Ahmann, Inevera zırhlı cüppesini giymesine yardım ederken.

Mızrağı alalı neredeyse yarım sene olmuştu, Andrah Sarayı için son baskıydı. Çok fazla kan dökmek isteseydi şehri daha önce ele geçirebilirdi, ama Ahmann bekleyip adamların ona

gelmelerinden memnundu ve her geçen gün daha fazlası geliyordu.

"Artık sarayda onun sahip olduğundan daha fazla adamımız var," dedi Ahmann. "Şafakta kapıları açıp eski usullere riayet eden *Sharum*ların her birini öldürecekler. Öğlene kalmadan Kafatası Tahtı'nda oturacağım. Sen ve *Jiwah Sen*lerinin içeri girmesi güvenli olduğunda size haber yollarım."

Inevera bu çok büyük bir habermiş gibi kafasını salladı, ama Ahmann'ın generalleriyle yaptığı gizli görüşmeleri dinlemiş ve kararlarını çoktan zarlarına teyit ettirmişti. Mızrak Ahmann'ın eline geçtikten sonra çok fazla bir şey yapmasına ya da söylemesine gerek kalmamıştı. Sadece kocasını yeni yerler fethedip askerlerine önderlik etmesi için hazırlamış, Ahmann da bu yeni misyonuna çok çabuk alışmıştı.

Kocası adamlarıyla görüşmek için ayrılınca, Inevera küçük kız kardeşlerini çağırdı. Kardeşler gelip onun beyaz ipek cüppelerini üzerinden çıkardılar. Bunun ardından Inevera hemen sıcak banyoya girdi; Everalia ve Thalaja tenini ovuşturmak ve bedenine kokulu yağ sürmek için onu orada beklemekteydi.

"Bana kırmızı yastık dansı ipeklerimi getir," dedi Qasha'ya ve *Jiwah Sen*'i hemen isteğini yerine getirmeye gitti.

"Akıllıca," dedi Belina gülümseyerek. "Onları beyazlarının altına giyersen, kocamızın yükselişini kutlamasına yardım etmek daha kolay olur."

Inevera başını geriye savurup kahkaha attı. "Ah, küçük kardeşim. Bir daha beyazlarımı asla giymeyeceğim."

Inevera Sharik Hora'nın Kafatası Tahtı'nın yanındaki yastıkların üzerinde yatıyordu. Kahramanların kemiklerinden yapılan tapınak artık onların sarayıydı ve burada kadim sihir vardı. İblis kemiklerinin yaydığı sihir kadar gösterişli değildi, ama en az onlar kadar etkiliydi. Bu sarayı dekore etmek için milyonlarca adam ölmüştü ve ruhları taşa bağlıydı.

Üzerinde sadece şeffaf ipeklerle ipek yastıklardan oluşan bir yatakta yatarken atalarının onu izlediğini bilmek Inevera'ya kendini daha iffetsiz hissettirdi. Pantolonunun iki bacağında

da derin yırtmaçlar vardı ve bunlar bileklerinde altın sırmalarla toplanmıştı, hareket ettikçe çıplak bacakları gözler önüne seriliyordu. Bluzu göğüslerini zor örten uzun bir ipek parçasından ibaretti. Kürekkemiklerinin altından basitçe düğümlenerek tutturulmuştu ve uzun uçları bol bir şekilde kollarından aşağı süzülerek altın bileziklerine bağlanıyordu. Saçları yağlanmış ve altın rengi sicimlerle bağlanmıştı.

Ama bunda da bir güç vardı. Ahmann karısının kendisini bu şekilde sergilediğini görmekten nefret ediyordu, ama ona Shar'Dama Ka'nın gücünün bile bir sınırı olduğunu alenen hatırlatmak güzeldi. Böylece, bu onun seçimiymiş gibi yapmak zorunda kalıyordu.

Önemli bir dersti ve eğer Inevera tahmininde yanılmıyorsa, bu dersi tekrar öğretmek üzereydi. Karşılarında Kajivah, Ashan, Imisandre, Hoshvah ve Hanya'nın yanı sıra Ahmann'ın yeğenleri Ashia, Shanvah ve Sikvah duruyordu.

"*Hannu Pash* oğlum Asukaji'nin beyazı almasını buyurdu, Kutsal Kurtarıcı," diyordu Ashan, "ama senin kanından gelen kızım Ashia'ya *dama'ting*ler tarafından karalar verildi. Bu bir hakaret."

"Kızlarına değer vermelisin," dedi Ahmann. "Dama'ting Sarayı'na girerlerse onları bir daha göremeyebilirsin. *Dal'ting* olmanın onursuz bir yanı yok." Kajivah'a işaret etti.

Ashan yerlere kadar eğilerek kadını selamladı. "Saygısızlık etmek istemedim, Kutsal Ana."

Kajivah da eğilerek selam verdi. "Alınmadım, Damaji." Oğluna döndü. Ahmann ondan yedi basamak yukarıda oturmasına rağmen, Kajivah oğluna tepeden bakıyor gibiydi.

"*Dal'ting* olmanın onursuz bir yanı yok, oğlum, ama bu bir yük. Kız kardeşlerinin ve benim yıllarca taşıdığımız bir yük. Senin kanından gelen bir çocuğa vuran bir kocayı savunan kanuna müsaade eder misin?"

Ahmann, Inevera'ya döndü ama Inevera onun konuşmasına fırsat vermeden araya girdi. "Zarlar onları çağırmadı." Sesi kısık çıkmıştı, sadece Ahmann'ın duyabileceği kadardı, onunla birlikte yüksekte oturmanın faydalarından biriydi. "Bir sakatı *Sharum* yapar mısın?"

Ahmann kaşlarını çattı, ama o da sesini alçak tuttu. "Yeğenlerimin sakatlardan farksız olduklarını mı söylüyorsun?"

Inevera kafasını iki yana salladı. "Onların başka şeyler yapmaları gerektiğini söylüyorum. İnsanların yüce olmaları için emir almalarına gerek yok, sevgilim. Buna kendin tanık oldun. İstersen, kızları Dama'ting Sarayı'na alıp eğitirim, tıpkı senin Sharik Hora'da eğitildiğin gibi."

Ahmann bir süre ona baktıktan sonra kafasını salladı ve sonra diğerlerine döndü. "Kızlar *dal'ting* olarak Dama'ting Sarayı'na götürülüp eğitilecekler. *Kai'ting* olarak saraydan çıkacaklar ve evlenince siyah başörtüleri ve cüppeleriyle birlikte, bugünden itibaren annemin ve kız kardeşlerimin de yapacakları gibi beyaz peçe takacaklar. *Dama'ting*lere olduğu gibi, bir *kai'ting*'e el kaldıran erkek ya suçu işleyen uzvunu kaybedecek ya da hayatını."

"Kurtarıcı–" diye söze başladı Ashan.

Ahmann mızrağını hafifçe sallayarak onun sözünü kesti. "Konuştum, Ashan."

Inevera ayağa kalkarken *Damaji* mütevazı bir şekilde geride kaldı. Inevera bir kez ellerini çırptı, hâlâ genç ve uysal olan üç kızı dikkatle süzerken ellerini ovuşturdu. Doğrusu, onlarla ne yapacağına dair en ufak bir fikri yoktu, ama bazen böyle olurdu.

Elinizdeki tohumları dikin, derdi Evejah'ting. *Çünkü beklenmedik meyveler verebilirler.*

Inevera kızları büyük salondan çıkarıp kendi özel girişine aldı. Kapının iç kısmında Qeva ve Enkido duruyordu, akustik sebebiyle ana salonda konuşulan her şeyi duymuş olmalıydılar.

"Kızlara her gün günde dört saat okuma yazma, şarkı söyleme ve yastık dansı öğretilecek," dedi Inevera, Qeva'ya. "Kalan yirmi saatleri Enkido'ya ait."

Ashia bunu duyunca nefesini tuttu, Shanvah uzanıp ona tutundu. Sikvah ağlamaya başladı.

Inevera onlara aldırmayıp hadıma döndü. "Onları saygın insanlara dönüştür."

18. BÖLÜM

GERGİN BULUŞMA

D.S. 333 YAZ
YENİ AYDAN 11 ŞAFAK ÖNCE

Çukur'un tanıdık manzarası karşısında belirirken Leesha midesindeki çalkantının yatıştığını hissetti. Eve dönmek güzeldi. Her birinin kendi büyük muhafazası olan sığınmacı köyleri inanılmaz bir hızla birleşiyordu.

Ama tam o sırada bir bağırış duydu ve kafile aniden durdu. Kafasını pencereden dışarı çıkaran Leesha merkezdeki büyük muhafazanın sınırında bir grup Tahta Asker olduğunu gördü. Ağır savaş atlarının üzerindeki elli asker yolu kapatmıştı, lakeli tahta zırhları cilalıydı ve güneşin altında parlıyordu. Yolun kenarındaki çalılardan gelen hışırtı sesleriyse okçuların varlığına işaret etti, deri zırhları hafifti ve ellerinde ikişer ok olan her okçu silahını kullanmaya hazır görünüyordu.

Arkalarında yüzlerce Ormancı vardı, bazıları mızraklıydı, diğerleri ise mesleklerine uygun aletler taşıyorlardı. Leesha bazı yüzleri tanıyordu. Ama çoğunu tanımıyordu.

"Bu da ne demek oluyor?" diye bağırdı Kaval ve Leesha aptal herifin mızrağına uzandığını anladı. At arabasının kapısını sert bir şekilde açtı ve inmek için acele ederken takılınca soluğu sere serpe yerde aldı. Bir an korkuyla karnını tuttu, ama dişlerini sıkıp yerden destek alarak ayağa kalktı.

"Sahibe Leesha!" diye bağıran Wonda hemen atından atladı. Kız yanına ulaşmadan Leesha ayağa kalkıp ona el sallayarak

yardımına ihtiyacı olmadığını belirtti. Beklediği gibi, Krasialı adamların hepsinin mızrakları ellerindeydi ve okçular onları önce etkisiz hale getirip sorularını daha sonra sormaya hazır görünüyorlardı.

"Silahlarınızı indirin!" diye bağırdı. Sesini güçlendirecek bir *hora* büyüsü yoktu, ama Leesha'nın gür bir sesle haykırma yeteneği de annesine çekmişti. Bütün gözler ona doğru döndü. Kimse silahını indirmek için hamle yapmadı.

"Sen kim oluyorsun da Kont Thamos'un askerlerine emir veriyorsun?" diye sordu atının sırtındaki askerlerden biri. Diğer Tahta Askerlerin bindiği parlak tüylü Angiers süvari atları yerine güzel bir savaş atına binmişti ve pelerinini altın bir zincir yerinde tutuyordu. Miğferinde bir yüzbaşı püskülü vardı.

"Ben Sahibe Leesha Kâğıt, Kurtarıcı Çukuru'nun Otacısı'yım," dedi Leesha, "ve ok atmak için parmakları kaşınan aşırı hevesli adamların yol açacağı yaraları dikme zahmetinden kurtulmak çok hoşuma gider."

"*Ormancı* Çukuru," diye düzeltti yüzbaşı. "Ve geciktin. Gönderdiğin Ulak bir hafta önce geldi ve bize senin Krasia ordusunun yarısını yanında getireceğine dair hiçbir şey söylemedi."

Bunu duyan Kaval kıkırdadı. "Kurtarıcı'nın ordusunun yüzde biri bu yolda yürüyor olsaydı, ayak seslerimizin gürültüsü bile seni atından düşürmeye yeterdi, evlat."

Yüzbaşı dişlerini gösterdi ve Leesha aralarına girmek için hızla yola doğru ilerledi. "Ağzını açma, Eğitim Subayı, eve dönüşümü berbat etmene izin vermeyeceğim."

Gared ve Wonda onun iki yanına geçtiler; Wonda ayaktaydı, vahşi atının tepesindeki Gared ise at sırtındaki en iriyarı askerlere bile tepeden bakıyordu. Tahta Askerler onu görünce aralarında fısıldaşmaya başladılar. Gared'ın ünü ondan önce yayılmıştı. Annesinin haklı olduğu şeylerden biri daha... Leesha onların köpekler gibi birbirlerine yapışmış haldeki görüntülerini aklından çıkarabilmeyi o kadar çok isterdi ki!

"Sen de kimsin?" diye sordu Gared yüzbaşıya. İriyarı adamın öfkesi açıktı. "Kanımızı akıttığımız topraklarda bana ve benim olana mızrak doğrultmanız hiç hoşuma gitmedi. Onları kıçınıza sokmadan önce yere indirseniz iyi olur."

Yüzbaşı gülümsedi. "Tehdit savuracak bir konumda değilsin, Bay Ormancı. Artık burada emirler yağdıramazsın."

"Öyle mi?" Gared parmaklarını dudaklarına götürüp tiz bir ıslık çaldı. Tahta Askerlerin arkasında duran Ormancılar sesi duyar duymaz sıradan ayrılıp kontun adamlarının iki yanına üşüştüler. Onlara Ormancı Dug ve Merrem önderlik ediyordu; Leesha ayrıca keşif yolunda tanıdığı başka yüzleri de gördü. Yon Gray, oğlu ve hepsi birbiriyle yaşıt görünen torunları. Testere Samm, Ormancı Ande, Tomm Wedge ve oğulları. Ormancı Evin ve devasa kurt köpeği.

Ormancılar tehdit etmediler, ama etmelerine gerek de yoktu. En kısaları bile kontun askerlerinden yirmi santimetre daha uzundu. Atlarının sırtındaki zırhlı adamlar bile sinmiş görünüyorlardı. Gölge neredeyse atlarla aynı boyuttaydı ve yanlarından geçerken atlar kişneyip korkuyla kımıldadı. Hayvan daha fazla büyürse, Evin yakında atı yerine ona binebilirdi.

Tereddüt eden Tahta Askerler talimat vermesi için yüzbaşılarına baktılar. Ama artık çok geçti, etrafları sarılmıştı ve yüzbaşı adamlarından ayrı düşmüştü.

Ağaçların arasında daha fazla Ormancı belirdi ve dik bakışları karşısında oklar indirildi. Dug ve Merrem, Gared'ın yanına giderek selam verdiler.

"Ee, ne diyordun?" diye sordu Gared küstahça.

Yüzbaşının yüzündeki katı ifade gevşemişti, ama adam kafasını iki yana sallayıp duruşunu geri kazandı. Bir elini kaldırıp adamlarına karışık bir dizi işaret verdi. Bunun üzerine askerler mızraklarını indirdi, rahatlamış bir halleri vardı, ama yine de silahlarını her an kaldırmaya hazır görünüyorlardı.

Asker atından indi, miğferini çıkardı ve hafifçe eğilerek Leesha'yı selamladı. "Adım Gamon, kontun muhafızlarının yüzbaşısıyım. Sizi Majestelerine götürmek için buradayız."

"Bunun için yetmiş adama mı ihtiyacınız vardı, Yüzbaşı Gamon?" diye sordu Leesha. "Çukur'un kalbi artık bu kadar tehlikeli mi?"

"Burada hiçbir şeyden korkmanıza gerek yok, sahibe," dedi Gamon, "ama Kont Thamos'un emri uyarınca, hiçbir Krasialı şehre silahlarıyla girmeyecek."

"Önce Nie'nin canını alması gerekir," diye gürledi Kaval Krasia dilinde. Leesha ona doğru dönüp tek kaşını kaldırdı.

"Bağışlayın, efendim," dedi eğitim subayı, "ama mızrağım bizzat Kurtarıcı'nın bana bir hediyesi! Onu yeşil topraklı yumuşak bir *chi'Sharum*'a teslim edemem."

"Edeceksin," dedi Gamon ona, "yoksa karşımıza kim çıkarsa çıksın, bize onlara el koyma emri verildi." Gared ve Leesha'ya baktı. "Burada sayıca bizden üstün olabilirsiniz, ama kontun bini aşkın Tahta Askeri var. Majestelerinin halkını malum işgalcilere karşı güvende tutma çabaları yüzünden kan mı dökmek istiyorsunuz?"

Leesha şakaklarını ovuşturdu. "Eğer amacı buysa, tuhaf bir gösterme şekli var." Kafasını salladı. "Ama hayır, istediğimiz bu değil." Kaval'a döndü. "Silahlarınızı ona değil, bana teslim edeceksiniz, Eğitim Subayı."

"Korkarım, bu yeterli olmayacak, sahibe," dedi Gamon.

Leesha ona küçümseyici gözlerle baktı. "Silahlarını indirdiler, Yüzbaşı. İşi uzatıp da tatsızlık çıkarmayın."

Gamon ağzını açsa da sesini çıkarmadı. Bu yeterli bir cevaptı. Leesha, Kaval'a döndü. "Adamlarından mızraklarını topla, hem *dal* hem *kha'Sharum*lardan ve onları at arabamın altına yerleştir. Çukur'dan ayrılırken onların size teslim edileceğine söz veriyorum."

Kaval tereddüt edip omzunun üzerinden arkasına bakınca Leesha öfkeyle atıldı. "*Dama'ting*'i görmek için etrafına bakınma," dedi Krasia dilinde. "Ahmann benden emir alacağını söyledi, ondan değil. Söylediklerimi yap. Hemen."

Eğitim subayı dudağını büktü, ama başını eğip emri yerine getirdi, adamlarından silahlarını toplayıp onları ulaşamayacakları bir yere istifledi. Hiç kuşku yok ki üzerlerinde bıçakları vardı ve Coliv de türlü türlü gizli silahlar taşıyordu, ama Krasialıların onurunu zorlamanın da bir sınırı vardı. Leesha ya da Yüzbaşı Gamon üzerlerini aramaya kalkacak olursa, kesin kan dökülürdü.

Kalabalığın içinden çıkan Darsy gelip Leesha'nın yanında durdu. Eğilerek selam vermek yerine, nefesini kesecek şekilde

Leesha'ya sarıldı. "Geri dönmene ne kadar sevindim bilemezsin." Leesha da sarılarak karşılık verirken Darsy'nin bir zamanlar ona ne kadar kırıldığını hatırladı. Bu değişiklik yeni değildi, ama onu şaşırtmaya devam ediyordu.

"Şimdi, Yüzbaşı," dedi, "bizi Majestelerine götürürseniz, onunla konuşmayı çok isterim."

Başıyla onaylayan asker miğferini takıp atına bindi. Ormancılar oluşturdukları çemberi açıp yüzbaşının tekrar adamlarının yanına gitmesine izin verdiler, ama yakınında kalıp Leesha'ya aylardır hissetmediği bir koruma duygusu hissettirdiler. Eve dönmek güzeldi.

Darsy, Leesha'nın at arabasını kullanan Krasialıdan dizginleri aldı; adam yere atlarken o ve Leesha baş başa konuşabilmek için oturağa geçtiler ve kafile bir kez daha yola koyuldu. Wonda atının üzerinde arabanın yanından ilerlerken, Gared atını Ormancılarla yol boyunca konuşabilecek şekilde yularından çekerek yürütmeye başladı.

"Son mesajımı aldın mı?" diye sordu Darsy. "Yanıt alamadım."

Leesha kafasını iki yana salladı. "Haftalardır yoldayız. Ulak'ı kaçırmış olmalıyım. Neler oluyor? Döndüğümüzde Thamos'un güç gösterisinde bulunmak için fırsat kollayacağını biliyordum, ama silahlı bir karşılama beklemiyordum. Durum kötüye mi gidiyor?"

Darsy kafasını salladı. "Açıkçası, Kont Thamos Çukur'a iyi davrandı. İnsanlara karşı adil oldu ve Kuzey'den sürekli erzak getirdi. Yeni büyük muhafazaların yapımını hızlandırmak ve insanların başlarını sokabilecekleri evler inşa etmek için mühendisleri çok uğraştı. Yeni Rahip de aynı. Jona'dan biraz daha katı, ama insanlar onu yeterince seviyorlar. Her şey eskisi gibi devam ediyor, bir seneye kalmadan Angiers'tan daha büyük olacağız."

"Şaşırtıcı değil," dedi Leesha. "Dükün Çukur'u ona öylece vermesi cesur bir hareketti, sonuçta kontun bin askeri olsa bile hâlâ sayıca dezavantajlı durumda. İktidarını sağlama alana kadar ona karşı çıkmak için bize bir sebep vermemesi en iyisi. Sonuçta Dövmeli Adam geri döndüğünde, kontun herkesin iyi niyetine ihtiyacı olacak."

Darsy boğazını temizledi. "Mesajım onunla ilgiliydi işte. Dövmeli Adam iki hafta önce döndü. Ama... farklı."

Leesha ona sertçe baktı. "Nasıl farklı?"

"Artık kendisine Arlen Bales diyor," dedi Darsy, "ve Rahip giysileri yerine sıradan insanlar gibi giyiniyor. Tibbet Deresi diye bir yerden geldiğini söylüyor, Miln'in kuş uçmaz kervan geçmez bir yerindeki ücra bir kasabaymış."

"Ciddi misin?" Leesha yüzünde bir gülümsemenin belirdiğini hissetti. Arlen nihayet iblisleriyle yüzleşip kendini bulmuş muydu? Birbirlerinden tuhaf bir şekilde ayrıldıkları son görüşmelerini, Arlen'ın gitmesini ne kadar istediğini, ama o son kucaklaşmada kendisini ne kadar güvende hissettiğini düşündü.

"Evet, kendi gözlerimle gördüm," dedi Darsy. "Ama dahası var. Onun... birtakım güçleri var."

Leesha ona baktı. "Onun her zaman güçleri olmuştur, Darsy. Muhafazalar–"

"Ondan daha fazlası söz konusu," diye araya girdi Darsy. "Geri döndüğü ilk gece, Ormancı Ande bir iblis temizliği sırasında, mezbahada kesilmiş bir domuz gibi yaralanmıştı. Oradaydım ve Yaratıcı'ya gitmesi için onu bırakmaya hazırdım. Yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Senin de olamazdı. Ama Dövmeli Adam elini havada salladı ve Ande'nin yaraları gözlerimin önünde kapandı. Ertesi gün Ande hiçbir şey olmamış gibi dolaşıyordu."

"Sadece ellerini mi salladı?" diye sordu Leesha. "İblis irini kullanarak Ande'nin tenine muhafazalar çizmedi mi?"

"Elbette hayır!" Darsy dehşet içindeydi. "Hangi ruh hastası, bir yaranın yanına iblis irini yaklaştırır ki?"

"Boş ver," dedi Leesha. "Öylesine el kol hareketi mi yapıyordu, yoksa havaya muhafazalar mı çiziyordu?"

Darsy bir süre düşündü. "Sanırım muhafazalar çiziyordu. Ama bilmediğim muhafazalar."

Leesha kafasını salladı. "Daha sonra Ande'yle konuşmak istiyorum."

"İstersen kasabanın yarısıyla konuş," dedi Darsy. "Ertesi gece hastaevine gitti ve orayı tamamen temizledi. Tedavi edecek şeytan tırnağı bile kalmadı."

"Yüce Yaratıcı!" dedi Leesha. Everam'ın Armağanı'ndayken *hora* büyüsüyle iyileştirme sanatına dair birkaç sır öğrenmişti, ama bu boyutta bir şey değildi. O ve Inevera'nın karşılaştıkları zihin iblisi havaya muhafazalar çizerek büyüler yapmıştı, ama Leesha aynı şeyi iblisin boynuzu elindeyken denemiş olsa bile, bu bir işe yaramamıştı. Arlen gücünü nereden alıyordu? Sarf ediyor olması gereken sihir miktarı şaşırtıcıydı.

"Evet," diyerek ona katıldı Darsy, "o zamandan beri her gece sığınmacı kasabalarına gidip aynı şeyi yapıyor. Ölüm döşeğinde olanların ayağa kalktığına dair hikâyeler herkesin dilinde. Hâlâ kendisinin Kurtarıcı olmadığını iddia ediyor, ama giderek daha az insan ona inanıyor. Yüce Yaratıcı! Neredeyse benim de inanacağım geliyor buna."

Leesha kaşlarını çattı. "Kont buna nasıl karşılık veriyor?"

"Az önce Gared ne yapmaya çalıştıysa, o şekilde," dedi Darsy. "Biraz ağırlığını koymaya çalıştı ama haddi bildirildi. Dövmeli Adam Thamos'a açıkça karşı çıkmıyor, ama kapalı kapılar ardında kontu ve yeni Rahip'i sindirdiğini bir aptal bile anlayabilir, adamlar başkalarının duyabileceği yerlerde onun hakkında konuşurken sözlerini dikkatle seçiyor."

Leesha baş ağrısı yüzünden şakaklarını ovuştururken, Arlen'ın yanında olup Çukur'daki hastaları iyileştirdiği gibi kendi baş ağrısını da iyileştirmesini diledi. "Bilmem gereken başka bir şey var mı?"

"Geçen yeni ayda bir tür akıllı iblisle savaştı," dedi Darsy. "İnsanın aklına giriyor ve diğer nüvelikleri çok iyi bir generalleri varmış gibi savaştırıyormuş. Arlen, Ay kararmadan önce herkese muhafazalı saç bantları yaptırdı." Bir parça bezi havaya kaldırdı ve Leesha bezi alıp üzerindeki zihin muhafazasını inceledi. Eve dönüş yolunda geçtiği köylerdeki insanlara öğrettiği muhafazanın aynısıydı.

Kafasını salladı. "Hepsi bu kadar mı?"

Darsy hayır dercesine kafasını sallayıp sesini alçalttı. "Yalnız değil."

Baş ağrısı delici bir acıya dönüştü. Darsy detaylandırmamıştı, ama ses tonundan ne demek istediği gayet açıktı.

"Öyle mi?"

"Yanında bir kız var," diye doğruladı Darsy. "Renna Tanner. O da Dere'den olduğunu söylüyor." Darsy duraksadı ve bakışları uzaklarda bir yere odaklandı. Sesi duygusuzlaştı. "Sözlenmişler, öyle söylüyor."

Darsy boşluğa bakmaya devam ederek Leesha'nın tepki vermesini bekledi. Çukur'daki neredeyse herkes Arlen'ın Ormancı Çukuru Muharebesi sırasında Leesha'nın tehlikede olduğunu sanıp adını haykırarak Kutsal Ev'e nasıl girdiğini fısıldaşıyordu. Nasıl bir anda yanında belirdiğinden ve günün her saati kulübesine gelip gittiğinden bahsediyorlardı. Fısıldaşıp tahminler yürütüyorlardı. Aralarındaki ilişkiyi artık resmiyete dökmeleri için bütün kasabanın dua ettiği ve bu işin neden bu kadar uzun sürdüğünü anlamadıkları bir sır değildi. Aslında Leesha'nın kendisi de bunu pek anlamıyordu.

Leesha nefesini tuttuğunu fark etti ve kendisini nefes almaya zorladı. Üzülmesi saçmaydı. Arlen'ı beklemekten çoktandır sıkılmış ve başka olasılıklar aramaya başlamıştı. Her sabah yaşadığı mide bulantısı da zaten her şeyi geride bırakıp kendi yoluna devam etmiş olduğunun bir kanıtıydı. Buna rağmen, onu çok istiyordu. Eğer Arlen da onu istemiş olsaydı, çekinmeden kendisini ona verebilirdi.

Ama Arlen onu istememişti. Bunun kendisi için bir lanet olduğunu iddia etmişti. Kanı iblis sihriyle kirlendiği için kendi ailesini kuramayacağını söylemişti. Her nedense, bu Leesha'nın onu daha da çok sevmesine neden olmuştu, Arlen'ın fedakârlığı çok yüce, çok onurluydu. Onun ardından başkalarının kollarında teselli bulmaya çalıştığı için kendisini zayıf hissediyordu.

Peki ama Arlen doğruyu mu söylemişti? Aşktan uzak duracağına yemin ettikten sadece birkaç ay sonra tutup başkasıyla sözlenmişti. Bütün iddiaları bir oyun muydu? Bu düşünce Leesha'nın içinin öfkeyle dolmasına neden oldu. Arlen buna nasıl cüret ederdi? Onun gerçekle baş edemeyecek kadar zayıf karakterli ve çaresiz olduğunu mu düşünüyordu? Onu reddederken bu acı ilacı tatlandıracak bir yalana ihtiyacı olduğunu mu sanıyordu? Korkak herif!

Bütün bunlar aklında dönüp durmaya devam etti, ama Leesha *dama'ting*'den önemli dersler öğrenmişti ve yüzünden hiçbir şeyi belli etmedi. En sonunda, "Çok iyi," demeyi başardı. "Mutlu olmayı hak ediyor ve iyi bir kadın, ayağını yere basmasını sağlar."

"Bu kadın sağlayamaz," diye homurdandı Darsy. Leesha ona merakla baktı, ama iriyarı kadın boğazını ovuşturmakla yetindi ve daha fazla detaya girmedi.

Nüvelik Mezarlığı'na gitmek yerine büyük muhafazanın başka bir bölümüne saptıkları zaman Leesha şaşırdı. Gittikleri yeri merak ediyordu ki, Thamos'un kalesi birden karşılarında belirdi.

Kale hâlâ yapım aşamasındaydı, ama katranlı kütükler sıkıca birleştirilerek şimdiden kocaman bir kazık duvar dikilmişti, askerlerin surda devriye gezip oklarıyla hazır bekleyebilecekleri kadar yüksek ve geniş bir duvardı, üstelik okçuların atış yaparken siper alabilmeleri için mazgallarla donatılmıştı.

Kütük kapı ardına kadar açıldı ve bütün kafilenin rahatlıkla sığabileceği kadar geniş bir avlu belirdi. Askerler girmelerini işaret ederken, Thamos'un tam da bunu yapmayı, yani herkesi içeri alıp kapıları arkalarından kapatmayı planladığı anlaşıldı. Leesha Krasialıların içeri girdikten sonra bir daha çıkamayacaklarından endişelendi. Onların hem rehine hem de casus olduklarını, Ahmann tarafından iyi niyet göstergesi olarak tasarrufuna sunulmuş olduklarını biliyordu, ama Leesha'nın niyeti en başından beri onlara herkese davrandığı gibi davranmak ve halkının iyiliğini yakından görmelerine izin vermekti.

Ne var ki Kont Thamos'un aynı şeyi yapacağından emin değildi. Kont şimdiye kadar hep iyilik gösterisinde bulunmuştu fakat amacı en başından beri belliydi: Çukur'un kontrolünü ele geçirip iblis öldürmenin sırlarını öğrenmek ve Angiers sınırını çölde Krasialılara karşı çekmek. Avludaki tavır çöl halkına karşı nefret doluydu. Krasialıların Rizon'a saldırmalarının ardından bunu hak etmedikleri söylenemezdi, ama gerginliğin artması şu an ihtiyaçları olan en son şeydi. Ahmann elinde geçerli bir sebebi olduğu takdirde Çukur'u –ve muhtemelen Angiers'ı– ezip geçebilirdi.

"Arabayı durdur," dedi Darsy'ye ve kadın hemen isteğini yerine getirdi. Kafilenin geri kalanı da onlarla birlikte durdu ve Leesha aşağı inip at arabasının kapısını açtı.

Elona dışarı bakıp kontun kalesini inceledi. Hafif bir ıslık çaldı. "Prens belli ki son aylarda epey meşgul olmuş. Kendisi evli mi?"

Leesha içini çekti. Şimdi bile, annesine bakmaya tahammül edemiyordu. "Umarım değildir. Dedikodulara göre, ona göz kırpan her genç kadını yatağa atıyormuş."

"Biraz başını döndürmesi için doğru kişiye ihtiyacı var sadece," dedi Elona.

"*Genç kadın* dedim, anne," dedi Leesha. "Bence sen pek onun tipi değilsin."

"Hey, annenle öyle konuşma!" dedi Erny. Leesha ona bakarken içinden haykırmak geldi. Babası şimdi bile karısını savunuyordu. Elona'nın Gared'la birlikte olduğunu duysa bile bu durum muhtemelen değişmezdi. Evet, muhtemelen karısını korurdu. Erny, karısı söz konusu olduğunda insanların sandığı kadar aptal değildi, ama Elona onun cesareti hakkında doğru söylemişti.

Leesha babasını duymamış gibi yaptı. "Ben şimdi Majesteleriyle görüşmeye gidiyorum. Ormancılardan bazıları size eve kadar eşlik etsinler. Oraya varınca, kimseye fark ettirmeden Krasialıların mızraklarını alıp kâğıt dükkânına saklayın. Kimsenin bulamayacağı bir yere."

Leesha ve Elona'nın tepkisizliği karşısında şaşırmış görünen Erny, hemen sonra kafasını salladı. "Pekâlâ, nereye saklayacağımızı biliyorum. Gizli bölmesi olan bir karışım fıçım var."

"*Öyle mi*?" diye sordu Leesha. "Peki neden böyle bir şeye ihtiyaç duyduğunu sorabilir miyim?"

Erny gülümsedi. "Meraklı kızların kâğıt yapımında kullandığım kimyasallara burunlarını sokup canlarını yakmalarına engel olmak için."

"On beş senedir çok daha kötülerini karıştırıyorum," dedi Leesha.

"Evet," diye ona katıldı Erny. "Ama o zamandan beri kimseyi

azarlamak için sebebim olmadı." Parmağını kaldırdı. "Sırlarımı seninle paylaşmaya karar verdiğimde öğreneceksin, genç hanım, daha önce değil. Altının nereye saklandığını bilmek istiyorsan, benimle konuşurken ses tonuna dikkat et."

"Blöf yapmıyor," diye homurdandı Elona. "Neredeyse otuz senedir onunlayım ve hâlâ hiçbir fikrim yok."

Yüzbaşı Gamon atıyla onların olduğu yere geldi. "Kont bekliyor," dedi sabırsızca. "Neden oyalanıyorsunuz?" Kontun tahtı –ve okçular– arkasındayken, yol üstünde sergilediği ilk küstahlığı geri dönmüş gibi görünüyordu.

"Majesteleriyle görüşürken, annemle babamı eve yolluyorum," dedi Leesha. "Kafilenin geri kalanı da biraz dinlenebilir doğrusu."

"Kalenin içinde de dinlenebilirler," dedi Gamon. "Hazırlıklar yapıldı. İçeride daha güvende olurlar."

"Kime karşı daha güvende?" diye sordu Leesha.

"Majestelerinin yeni halkının büyük kısmı güneyden geliyor. Krasialıların onların evlerine neler yaptığını unutmayın," diye hatırlatmada bulundu Gamon.

"Bunun farkındayım," dedi Leesha, "ama bu insanlar mahkûm değil, misafir."

Yanına gelen Gared ve Ormancılara döndü. "Bence Ormancılar silahı olmayan bir grup Krasialıyla barış içinde kalabilirler, sizce de öyle değil mi?"

"Sen hiç endişelenme," dedi Yon Gray baltasının sapını avucuna vurarak. "Sorun çıkaracak kadar odun kafalı biri varsa, çok geçmeden pişman olur." Yaşlı adamın sesinin hayatının en olgun ve güçlü evresindeki bir adamdan geldiğini duymak ürkütücüydü. Bir süredir Yon'un yavaş yavaş gençleşmesini takip ediyordu, ama aylarca ayrı kaldıktan sonra karşılaştığı bu ani değişiklik hâlâ bir miktar sarsıcıydı. Adamın saçındaki akların çoğu kaybolmuştu, Gray artık yetmişli yaşlarındaki bir adamdan ziyade kırklı yaşlarındaymış gibi görünüyordu.

"Evet," dedi Dug. "İcabına bakarız."

Gamon kafasını iki yana salladı. "Kontun çağrı emrinde sizden ve eşinizden ismen bahsediliyor, Bay Butcher. Ayrıca Bay

Ormancı Gared'dan, Hancı'dan ve Bayan Ormancı'dan da." Wonda'ya işaret etti.

"Ben mi?" diye sordu Wonda. "Kont beni neden görmek istiyor ki?"

"Ben de anlamadım." Gamon'un ses tonu alaycıydı. Angierslılar kadınlarına Krasialılardan daha çok değer verirlerdi, ama bu kadar da değil. Kadınların politika ya da askeri meselelere karışmalarından hoşlanmazlardı. Leesha sert bir karşılık vermek için ağzını açtı ama Gared ondan hızlı davrandı.

"Terbiyeni takın," diye gürledi Gared. "Wonda senin o çelimsiz bölüğünün öldürdüğünden daha çok nüvelik öldürmüştür."

Gamon'un kaşları sert bir V şekli oluşturdu. Kalenin yanındaki Tahta Askerlerin sayısı daha fazlaydı, ama her geçen dakika daha fazla Ormancı geliyordu. Dudaklarını büzüştürüp hiçbir şey söylemedi.

Gared homurdanıp Yon'a döndü. "Biz içerideyken gözün kafilede olsun. Kimse onları rahatsız etmeyecek, ama kimse gitmeyecek. Siyahlılara özellikle dikkat et."

Yon kafasını salladı. "Pekâlâ, evlat. Endişelenme."

Bir saniye sonra Rojer belirdi. Krasia geleneklerine göre bir adım gerisinden onu Amanvah izliyordu; Kaval, Coliv ve Enkido da hanımlarının birer adım gerisindeydiler; Shamavah ise onların bir adım gerisindeydi.

"Sikvah nerede?" diye sordu Leesha. "İyi mi?"

Amanvah hayır anlamında kafasını salladı. "Geleneklerimizi anlıyormuş gibi yapıyorsunuz, Bayan Kâğıt, ama bir erkeğin *Jiwah Sen*'ini bir soylunun huzuruna çıkarması gerektiğini düşünüyorsanız, anlaşılan bildikleriniz sınırlı."

Amanvah'ın ses tonu her zamanki gibi küstahtı, ama Leesha bu ses tonunun ardındaki öfkeyi hissedebiliyordu. Başını eğdi. "Hakaret etmek istememiştim." Amanvah karşılık vermedi.

"Majesteleri sizi çağırmadı," dedi Yüzbaşı Gamon. "Siz ve vahşileriniz avluda bekleyebilirsiniz."

Amanvah bakışlarını adama çevirdi, *dama'ting* dinginliği bu kabalık karşısında uçup gitmişti. Kaval ve Enkido gerildiler, ama

Amanvah elini sallayarak onları yatıştırdı. "Babam Ahmann asu Hoshkamin am'Jardir am'Kaji. İnsanlığı birleştirecek Shar'Dama Ka ve Kurtarıcı. Önemsiz bir prens tarafından yastıkların üzerinde çürümeye terk edilirsem bunu büyük bir hakaret olarak görür."

"Baban Yaratıcı olsa bile umurumda değil," diye çıkıştı Gamon. "Çağrılana kadar bekleyeceksin."

Amanvah'ın narin kaşları çatılır gibi oldu, ama kadın daha fazla üstelemedi.

Leesha durumun kötüye gittiğini hissederek Evin'e döndü. Adam dalgın bir şekilde kurt köpeğinin sırtını okşamakla meşguldü, hayvanın omuzları neredeyse sahibinin omuzlarına geliyordu. Leesha küçükken Evin'den hoşlanmazdı –acımasız, bencil ve asla güvenilmez biriydi– ama birçok insan gibi Dövmeli Adam'ın gelişi onu da değiştirmişti. "Evin, annemle babamı eve götürür müsün?"

Evin başıyla onaylayarak at arabalarının arabacı koltuğuna atladı. Gölge at arabasının yanında onları izlerken, atlar ayaklarını yere vurup dizginlerini çekiştirerek korkuyla kişnemeye başladı.

Evin tiz bir ıslık çaldı. "Hey, Gölge! Git ve Callen'ı bul!" Kurt köpeği gök gürültüsüne benzer bir sesle havladıktan sonra koşup uzaklaştı. Evin dizginleri güçlü bir şekilde tutup atları kontrol altına aldıktan sonra onları kırbaçladı ve at arabası yola çıktı. Kafilenin geri kalanı Ormancıların ve Tahta Askerlerin dikkatli gözetimi altında intizamsız bir şekilde geride kalırken, Leesha ve diğerleri kapılardan içeri geçtiler.

Kontun kalesi hâlâ yapım aşamasındaydı, ama temeller atılmıştı ve malikânenin bazı kısımları şimdiden inşa edilerek iş görür hale getirilmişti. Bir grup Tahta Asker ana girişte toplanmıştı, mızrakları ve kalkanları kullanıma hazırdı.

Leesha, Gared'a yaklaşıp sesini alçalttı. "Gared, eğer kont sana bir unvan ve üniforma vermeye kalkarsa, hemen kabul etme."

"Neden?" diye sordu Gared onun gibi sesini alçaltmaya gerek duymadan.

"Çünkü ordumuzu adama hediye etmiş olursun, aptal herif," dedi Rojer diğer taraftan yaklaşarak. Onun sesi de diğerlerinin duyamayacağı kadar alçaktı.

Gared, Jonglör'e öfkeli gözlerle baktı. "Senin için de koca bir şakadan ibaretim, değil mi? Dövmeli Adam o yokken seni güvende tutmamı söyledi, Rojer. Güneşin üzerine yemin ettim ve seni koruyacağıma söz verdim. Sözüme sadık kalmak için iblislerin, Krasialıların ve Yaratıcı bilir daha kimlerin karşısında durdum."

Birden öne doğru eğildi ve az öncesine kadar çok gururlu olan ufak tefek adam onun varlığının tehdidi karşısında sinip geri çekildi. "Ama Dövmeli Adam senin pisliğini yemek zorunda olacağımı hiç söylemedi, üstelik son zamanlarda fazla cüretkâr davranmaya başladın. Bana kalırsa, onun kasabaya dönmüş olması, verdiğim sözü tuttuğum ve bu sözün artık geçerli olmadığı anlamına geliyor. Bundan sonra arkanı kolla, seni sakat cüce. Bana bir daha aptal dersen ne olacak biliyor musun? Dişlerini dökeceğim." İki parmağını yaladı ve kontun duvarlarının tepesindeki güneşi yakalayacak kadar yukarı kaldırdı. "Güneşin üzerine yemin ederim."

Rojer şoke olmuş bir şekilde dururken, Leesha "Gared," dedi dikkatle. "Seni cepte gördüğümüz için bize kızmakta çok haklısın ve kendi adıma senden özür dilerim. Bazen hayatımda ters giden her şey için seni suçluyorum, ama açıkçası, milyonlarca çocuğun yaptığından daha farklı bir şey yapmadın. Seni bağışlıyorum. Yaptığını birçok kez telafi ettin."

Gared homurdandı. "Nüveyi boylayayım ki, ettim."

"Ama Rojer doğru söylüyor," dedi Leesha. "Kontun sana bir unvan vermesine izin verirsen, bu, Ormancıların Angiers ordusunun bir parçası olduğunu söylemekten farksız olur."

Gared omuzlarını silkti. "Değil miyiz ki? Siz ikiniz aptal olan benmişim gibi davranıyorsunuz, ama bana öyle geliyor ki kimin tarafında olduğumuzu asıl siz unutmuşsunuz, Krasialılarla yatağa girmeye devam ediyor ve ihtiyacımız olduğunda bizim yardımımıza kimin koştuğunu unutuyorsunuz."

"Nüve kadar eminim ki, Dük Rhinebeck değildi," dedi Rojer.

Gared kafasını salladı. "Bunu biliyorum. Kurtarıcı'ydı. Dövmeli Adam şimdilik kontun Çukur'u yönetmesine izin veriyor ve bu benim için yeterli. Yarın kontun kafasını koparın derse, bunu da yaparım."

"Ve bütün Ormancılar yanında olur," dedi Leesha tiksintiyle.

"Evet, bu doğru. *Benim* izimden gelirler. Senin değil, Leesh." Rojer'e işaret etti. "Şu kemancı çocuğun izinden de gitmezler. İkiniz ot toplayıp makara çevirmeye dönebilirsiniz. Erkekler bunu halleder."

Arkasını dönüp hızla ilerlerken, "Yaratıcı yardımcımız olsun," diye homurdandı Leesha.

"Siz gittiğinizden beri Çukur çok değişti, sahibe."

Thamos kabul salonunun ucunda yüksek bir platformun tepesindeki sağlam bir tahtta oturuyordu. Kale hâlâ yapım aşamasında olduğundan, duvarlar ve yüksek tavan kısmen çıplak kerestelerden, kısmen de kalın muşambayla örtülü kirişlerden oluşuyordu. Havadaki yoğun toz ve harç kokusu, baş ağrısını daha da artırıyordu. Yeni süpürülen talaş ayakkabılarının altında eziliyordu. Yine de, salonun boyutu ürkütücüydü ve tamamlandığında oda muhtemelen nefes kesici olacaktı.

Kont, üzerindeki iktidar sembollerine ek olarak, tepeden tırnağa zırha bürünmüştü ve mızrağı eline yakın bir yerde duruyordu. Kusursuz bir şekilde şekillendirilmiş olan sakalı keskin ve biçimli çenesini vurguluyordu, ince bir beli ve geniş omuzları vardı. Tam anlamıyla soylu bir asker gibi görünüyordu. Arkasında duran bir hizmetkâr, sanki her an savaşa çağrılabilecekmiş gibi kontun miğferini ve kalkanını tutuyordu.

Thamos'un sağ tarafında Araine'in aylar önceki görüşmelerinde söz verdiği şekilde Rahip Hayes duruyordu. İnancında dürüst ve adil, demişti Araine, ama kalbinde Angierslı.

Düşes Anne, farkında olsunlar ya da olmasınlar Angierslıların yaptığı her şeyin arkasındaydı. Leesha sarayı son ziyaret edişinde kadının gücüne ilk elden tanık olmuştu. Dük ve yaşlı prensler, kadının birinci vekili Janson tarafından hizada tutuluyordu, ama Leesha uzun zamandır en küçüklerinin doğrudan düşese rapor verdiğinden şüpheleniyordu.

O görüşmede, Araine, Thamos'u ve askerlerini göndereceğine söz vermişti, ama onun kont yapılacağıyla ilgili kısmı atlamıştı.

Bunun olacağını tahmin etmem gerekirdi, diye içinden geçirdi Leesha. *Kadın beni yine aptal yerine koydu, hem de dansa ayak uydurmam için beni azarladıktan sonra.*

Tahtın önünde, Lord Arther küçük bir yazı kürsüsünde duruyordu, kalemi elinde, yeni bir şişe mürekkep yanında ve defteri önünde açıktı. Yüzbaşı Gamon sol tarafta duruyordu, mızrağını kararlı bir şekilde yere koymuştu ve sırtı dimdikti. Arkasında, bir yaveri miğferini ve kalkanını tutuyordu.

"Durumlar epey değişmiş görünüyor, Majesteleri," dedi Leesha reverans yaparak. "Genellikle yolculuktan dönen vatandaşlarımızın etrafını okçularla sarmayız."

"Vatandaşlarımız tahttan izin almadan düşmanın arasına gitmezdi," dedi Thamos.

"Belki de bunun sebebi daha önce hiç düşmanımızın olmamasıdır," dedi Leesha. "Kasabamda arkalarında bir ordu olan elli Krasialı savaşçı vardı ve halkımı güvende tutmak için elimden geleni yaptım. Tahttan gelecek cevabı bekleyebilecek bir haftayı aşkın bir süremiz yoktu, ayrıca kasaba tüzüğünde dilediğim gibi seyahat edemeyeceğimi belirten bir kural yok."

Thamos içini çekti. "Ormancı Çukuru'nda dilediğiniz gibi hareket etmeye alışmışsınız, sahibe. Her sene birkaç kafilelik kereste çıkarmaktan başka bir işe yaramıyordunuz, ama hepsi değişti. Artık Çukur'un ve civarının lordu benim. Kasaba konseyiniz bana hesap veriyor, ben onlara değil. Kasaba tüzüğünüzle kıçımı silebilirim."

Leesha gülümsedi. "Dilediğinizi yapın, Majesteleri, ama böyle bir şey yapar da Çukurluların hoş karşılamadıklarını görürseniz sakın şaşırmayın."

"Tehdit mi ediyorsunuz, sahibe?" diye sordu Thamos. "Sarmaşık taht sizin yardım çağrınıza yanıt verip yiyecek, erzak, mühendisler, Muhafazacılar ve sığınmacıların yardımına koşup Krasialılara karşı size destek veren askerler gönderdikten sonra mı?"

"Tehdit etmiyorum," dedi Leesha. "Yardımınız için minnettarız ve Ekselanslarının düşünceli davranışına müteşekkiriz. Ben sadece size tavsiyede bulunuyorum."

"Peki yanınızda getirdiğiniz düşman askerlerine karşı ne tür bir 'tavsiye' vereceksiniz?" diye sordu Thamos. "Hepsini tutuklayıp idam etmemem için bana bir neden sunabilir misiniz?"

"Krasia ordusunu gördüm," dedi Leesha ona. "Yolda güvenliğimizi sağlamak ve halklarımız arasındaki ilişkileri canlandırmak için iyi niyetle gönderilen refakatçilerime zarar vermek, kazanma umudumuzun olmadığı bir savaş başlatmakla aynı şeydir."

"Onlara bir parça toprak bile teslim edeceğimizi sanıyorsan, aptalsın," diye gürledi Thamos.

Leesha kafasını salladı. "İşte bu yüzden gülümsemeli ve Çukur bu yeni duruma uyum sağlarken uygun zamanı beklemelisiniz. Misafirlerimize saygılı davranın. Onlara yaşam tarzımızın güzel olduğunu ve bizim de güçlü olduğumuzu gösterin."

Thamos kafasını salladı. "Krasialı casusların Çukur'un büyük muhafazasında rahatça yaşayıp dolaşmalarına izin veremem."

Leesha omuzlarını silkti. "Öyleyse, vermeyin. Kendi topraklarımda kalmalarına izin veririm."

"*Kendi* toprakların mı?" diye sordu Thamos.

"Bruna'ya babanız Dük İkinci Rhinebeck tarafından bin dönümlük bir arazi verilmişti." Leesha gülümsedi. "Sanırım Majestelerinin doğumuna yardımcı olduğu için."

Thamos'un yüzü kıpkırmızı olurken, Leesha kendi dudaklarındaki gülümsemenin silinip gitmesine izin verdi. "Bruna ölünce, bu toprakları vasiyetinde bana bıraktı. Ben de kasıtlı olarak o arazinin her dönümünü büyük muhafazalardan uzak tuttum."

"Darsy'nin kulübesinin etrafındaki arazi mi?" diye sordu Thamos. "Bu insanlara kendi duvarlarımı sunarkenki samimiyetimden şüphe duyuyor ve muhafazasız topraklarda kalmalarını mı öneriyorsun?"

"Topraklarım sandığınızdan daha güvenli, Majesteleri," dedi

Leesha. "Mızrakları olmadan, sayıları gerçek bir sorun çıkaracak kadar fazla değil, özellikle de eşleri ve çocuklarının yanlarında olduğu düşünülürse. Krasialılar yanlarında birtakım hediyeler ve ticaretini yapabilecekleri mallar getirdiler, daha fazlasının da geleceğini vaat ediyorlar. İşlerini yapmalarına izin verin ve karşılığında siz de aralarına kendi tüccar casuslarınızı gönderin. Savaştan kaçınamıyorsak, birliklerimizi güçlendirip düşmanımızın yöntemlerini öğrenirken savaşı olabildiğince geciktirmek bizim yararımıza olacaktır."

Thamos'un yüzündeki bıkkınlık ifadesini silinip giderken omuzlarındaki gerilim de büyük ölçüde kayboldu. "Annem senin böyle olacağını söylemişti."

Leesha gülümsedi. "Düşes Anne beni çok iyi tanıyor. Sağlığı yerindedir, umarım?"

Annesinden bahsedildiğini duyunca Thamos'un keyfi biraz yerine geldi. "Eskiden olduğu kadar dinç değil, ama sonuçta hepimizden uzun yaşayacağını düşünüyorum."

Leesha başıyla onayladı. "Bazı kadınlar yapmak istediklerini tamamlamadan ölmeyecek kadar inatçıdır."

"Annem sevgilerini yolluyor," diye devam etti Thamos. "Ve hediyeler de."

"Hediyeler mi?" diye sordu Leesha.

"Her şey sırayla," dedi Thamos bakışlarını Gared'a çevirerek. "Ormancı Gared?"

Gared bir adım öne çıktı. "Evet, Majesteleri?"

Arther kürsüsünden küçük bir parşömen aldı ve mührünü kırıp okumaya başladı: "'Ormancı Çukuru köyünden Steave oğlu Ormancı Gared, Sarmaşık Taç'ın sahibi, Orman Kalesi'nin Koruyucusu ve Angiers Dükü Ekselansları Dük Üçüncü Rhinebeck adına, Dönüş'ten sonra üç yüz otuz üç yılında, Ekselanslarına hizmet etmek için Ormancılar yüzbaşısı rütbesini alman ve sarayda Toprak Sahibi unvanını taşıman uygun görülmüştür. Kendi ev halkının bakımını sağlayacak vergileri toplaman ve gözetmen için Çukur'un bir bölgesi sana verilecektir. Bundan böyle sadece Tahta Askerlerin Mareşali Majesteleri Lord Thamos'a hesap vereceksin.' Bu şerefi ve görevi kabul ediyor musun?"

Gared'ın yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. "Yüzbaşı, ha? Toprak Sahibi?"

"Kabul etme," dedi Leesha sıktığı dişlerinin arasından. Bu, anlamsız bir unvandı. Gared zaten Ormancıların lideriydi. Bu sadece onun taca bağlılık yemini etmesi ve Ormancıların özel bir birlik değil, Rhinebeck'in ordusunun bir parçası olduğunu kabul etmesi için bir oyundu.

Gared kıkırdadı. "Endişelenme. Etmeyeceğim."

Kafasını kaldırıp konta baktı. "Çok teşekkür ederim, Majesteleri, ama Çukur'da Tahta Askerlerden daha fazla Ormancı var."

Odadaki herkes gerildi. Thamos'un eli mızrağının sapına gitti. "Ne diyordunuz, Bay Ormancı?"

Gared çenesini Gamon'a doğru uzattı. "O değersizle aynı rütbeye sahip olmaktansa nüveyi boylayayım. General olmak istiyorum. Ve... evet, baron gibi bir şey."

Gamon kaşlarını çattı, ama Thamos kafasını salladı. "Tamamdır." Leesha elini yüzüne götürdü, şakağının tekrar zonklamaya başladığını hissetti.

"Aptal," diye fısıldadı Rojer sadece onun duyabileceği bir sesle.

Thamos kalktı ve mızrağını Gared'a doğrulttu. "Diz çök."

Gared Leesha'ya zafer kazanmış gibi sırıtıp bir adım öne çıktı ve dizinin üzerine çöktü. Thamos mızrağının ucunu adamın iri omzuna koydu. Rahip Hayes de eski ama deri ciltli güzel bir kitapla öne çıktı, kitabın kapağı altın yaldızla parlıyordu. "Sağ elini Kutsal Kitap'ın üzerine koy, evladım."

Gared bunu yerine getirip gözlerini kapattı.

"Çukur Diyarı'nın Lordu Kont Thamos'a ölene kadar sadık kalacağına, ondan başkasına hesap vermeyeceğine yemin ediyor musun?"

"Evet," dedi Gared.

"Onun kanunlarını idame ettireceğine," diye devam etti Hayes, "halkına, Ormancı Çukuru'nun insanlarına adil davranacağına ve düşmanlarını mahvedeceğine yemin ediyor musun?"

"Evet," dedi Gared. "Sonuncusu için iki kez."

Thamos acımasız bir gülümsemeyle baktı. "Sarmaşık Taç'ın Sahibi, Orman Kalesi'nin Koruyucusu ve tüm Angiers'ın Lordu olan kardeşim Dük Rhinebeck tarafından bana verilen yetkiye dayanarak, seni Ormancıların Generali ve Ormancı Çukuru'nun Baronu ilan ediyorum. Kalkabilirsin."

Gared ayağa kalktı, Thamos platformunda duruyor olmasına rağmen konttan daha uzundu. Kont Butcher'lara işaret etti. "Sana bir üniforma ve zırh verilecek. Lütfen bu görüşmeden sonra teğmenlerine danış ve toplanıp denetlenmeleri için birliklerini hazırla. Butcher'lar ikinci derece subayların çoğunu terfi ettirdiler, ama elbette gerekli görürsen onların kararlarını değiştirebilirsin." Ses tonu bunun berbat bir fikir olacağını söylemek ister gibiydi.

"Evet," diyen Gared kafasını sallayıp elini uzattı. "Teşekkürler."

Thamos, Gared'ın uzattığı ele sanki iriyarı Ormancı az önce o elle kıçını silmiş gibi baktı, ama omuzlarını silkti ve uzatılan eli yine de sıkıverdi. "Sarmaşık tahtı onurlandıracağını biliyorum, Ormancı General."

Gared kocaman gülümsedi. "Ormancı General. Kulağa hoş geliyor."

Thamos homurdandı. " Pekâlâ, General, Krasia ordusu hakkında ne düşünüyorsunuz?"

"Leesha'nın söylediği gibi, kocaman," dedi Gared, "ama dağınık. Eninde sonunda buraya varacaklar, ama bu biraz zaman alacak. Onlar için hazırlanacak kadar vaktimiz var."

"Öyleyse, Çukur'da diledikleri gibi dolaşmalarına izin verilmesi hakkında Sahibe Leesha'ya katılıyorsun?"

Gared kafasını iki yana salladı. "Gözüm elbette üzerlerinde olacak. Ama hem nüveliklerle hem insanlarla nasıl dövüştüklerini gördüm ve bizden daha tecrübeli olduklarını inkâr edemem. Bize iblisleri öldürmemiz için hileler öğretecek adamlar yolladılar. Onlara izin vermezsek aptallık etmiş oluruz."

"Pekâlâ," dedi Thamos. "Adamların Sahibe Kâğıt'ın arazisine kadar kafileye eşlik etsinler. Sınırda nöbette beklesinler. *Sharum*larla talim de yapsınlar, ama her zaman denetim altında olacaklar, ikiye bir."

"Üçe bir, biz akıllıyız," dedi Gared.

Thamos kafasını salladı. "Size göre hangisi en iyisiyse öyle yapın, General."

Kendimi nasıl böyle boktan şeylere bulaştırıp duruyorum? diye içinden geçirdi Rojer.

Ama konuşmaktan başka seçeneği yoktu. Smitt'in hanında onu bekleyen güzel bir oda varken, Leesha'nın arka bahçesinde kamp yapmaktansa nüveyi boylamayı tercih ederdi.

Rojer işitilebilir bir şekilde boğazını temizleyince, bütün gözler ona döndü. "Peki ya eşlerim? En azından onlar kasabada kalabilirler mi?"

"Senin kâfir evliliğinin burada hiç anlamı yok," diye araya girdi Rahip Hayes. "Birden fazla eş alanlardan nefret edilir. Yaratıcı bu evliliği tanımaz."

Rojer omuzlarını silkti. "Senin için anlamı olmayabilir, Rahip, ama bunun benim için hiç önemi yok. Ben yeminimi ettim."

"Üstelik bu birlikteliği tanımamak Krasialılara çok büyük bir hakarette bulunmak anlamına gelir," diye ekledi Leesha.

Hayes karşılık vermeye hazırmış gibi görünüyordu, ama Thamos elini sallayarak onu susturdu. "Angiers'ta ancak tek bir eşiniz olabilir, Bay Han. Birini seçin. Eğer diğerinin de odalarınızda kalıp yatağınızı ısıtmasını isterseniz, hizmetkârlar size soru sormazlar."

"Odalar mı?" diye sordu Rojer. "Hizmetkârlar mı?"

Thamos başıyla onayladı. "Ustanız nasıl kardeşime hizmet ettiyse, sizin de aynı şekilde bana hizmet etmenizi istiyorum, Çukur'un kraliyet müjdecisi olarak."

Rojer Jonglör maskesini hiç bozmadı, ama Thamos perende atıp şarkı söylemeye başlasa bile bu kadar şaşırmazdı. Arrick'in Dük Rhinebeck'in kraliyet müjdecisi olduğu zamanı hatırladı. Altın ve şarap eşit miktarda akardı, o ve Rojer en güzel ipekleri ve süetleri giyerlerdi. Lordlar ve leydiler Arrick'i kendileriyle aynı düzeydeymiş gibi selamlarlardı. Arrick'in uzaklara ulaşan sesi ardındaki tahtın gücünü taşırdı. Dükün kendi malikâne-

sinde güzelce döşenmiş daireleri ve dükün şahsi genelevine erişimleri vardı. Arrick neredeyse her geceyi orada geçirir ve uzaktayken, sarhoşken ya da bir kadınla birlikteyken genç Rojer'i leydilerin bakımına bırakırdı.

Başka bir deyişle, neredeyse her gece.

Ama Rhinebeck en gözde fahişesinin yatağına –Rojer o yatakta derin uykudayken– sarhoş sarhoş girdiğinde her şey bir anda sona ermişti. Sarhoş haliyle, adam aradaki farkı anlamamış, Rojer'in pijamasını indirip mücadelesini rahatlıkla bastırmıştı.

"İnatçılık etmek mi istiyorsun, kız?" demişti dük dili dolanarak, nefesi alkol kokuyordu. Sonra da kıkırdamıştı. "İşe yaramaz. En iyisi eğil ve kabul et. Çabucak bitsin gitsin."

Rojer ancak haykırarak adamın şişman karnına dirseğiyle vurup yataktan fırladığı zaman, dük kalkıp lambayı yakmıştı. Rojer'i titrer bir halde odanın diğer ucunda elinde küçük bir bıçakla pijamalarını yukarı çekerken bulmuştu.

Dük öfkeyle kükremiş ve Arrick gittiği köylerden döndüğünde kraliyet beratını paramparça edilmiş bir halde bulmuştu. Eşyalarını alıp dükün malikânesini terk etmesi için ona bir saatlik süre verilmişti. Dük kovulma sebebi hakkında açıkça hiç konuşmamıştı ve ilk başta ona kol kanat geren birkaç hamisi olmuştu, ama Arrick giderek daha fazla içmeye ve kendini onlardan soyutlamaya başlamıştı, sonunda o ve Rojer geceyi nerede geçireceklerini bilemez hale gelmişlerdi.

Rojer bir anda her şeyi yeniden yaşadı ve kardeşi kadar vefasız olup olmadığını merak ederek Thamos'a baktı. Önemi yoktu. Arrick dükün adamı olmuştu, sahip olduğu güvenli mevkiden insanlara yeni vergileri ya da sıkıntıları duyurmak ona mutluluk vermişti. Rojer'in ise sadece kolay sinirlenen bir çapkın olarak tanıdığı Thamos adına konuşmak gibi bir isteği yoktu.

En gerçekçi maskesini takındı, yüzü sakindi. "Beni onurlandırıyorsunuz, Majesteleri, ama korkarım reddetmek zorundayım."

Arther ve Gamon gerildiler, ama sessiz kaldılar. Rahip Hayes, Rojer tam bir aptalmış gibi kafasını salladı.

"İyi düşünün, Bay Han," dedi Thamos. "Kâfir gelininizle,

çöl iblisinin sarayında ideal bir elçi olabilirsiniz. Üstelik kendi sahibeniz de buna ihtiyacımız olduğunu öneriyor. Tahtımız size karşı son derece cömert olacaktır. Hatta General Gared gibi arazi ve unvan sahibi bile olabilirsiniz."

Rojer omuzlarını silkti. "Leesha Kâğıt benim sahibem değil, ayrıca Gared'ın sahip olduklarının hiçbirini istemiyorum. Ben sadece çıraklarımı ve nüvelikleri büyülemek için sizinle birlikte Çukur'a gelen Jonglörleri eğitmek istiyorum."

Thamos'un bakışları sertleşti. "Bana bağlılık yemini etmeyen birinin Jonglörlerimi eğitmesi için hiçbir sebep düşünemiyorum."

Rojer başını eğdi. "Saygısızlık etmek istemem, Majesteleri, ama onlar sizin Jonglörleriniz değiller. Onlar bana ait, hepsini Lonca Ustası Cholls'dan yasal olarak satın aldım. Elimde yazılı belgeler var. Eğer o adamları benden mahrum bırakırsanız, sadece hayat kurtarmak için gücü boşa harcamış olmakla kalmazsınız, çok geçmeden Angiers'taki bütün şarkıcılar Çukurlu Kont Thamos'un başka adamların borçlarına sadık kalmadığına dair şarkılar söylemeye başlar."

Thamos ilk kez gerçekten öfkeli görünüyordu, ama Rahip Hayes onu sakinleştirircesine elini hafifçe koluna koydu.

"Pekâlâ," dedi. "Sözcü Smitt izin verirse, küçük kafileniz handa kalabilir. Ama bunu unutmayacağım."

Rojer tekrar en iyi maskesini takındı. "Teşekkür ederim, Majesteleri."

Thamos sakinleşmek için derin bir nefes aldı. "Şimdi, annemin hediyelerine gelince..."

Thamos'un işareti üzerine Arther, Leesha'ya yeşil kurdeleyle bağlı küçük bir parşömen uzattı.

"Düşes Hazretleri hâlâ Angiers'taki kadınların işlerini kontrol ediyor ve sizi Çukur Diyarı'nın Kraliyet Otacısı olarak tayin etti."

Leesha sakin kalmak için çaba gösterdi. Düşes Anne onu kontrol altında tutuyordu ve bunun farkındaydı, çünkü Rojer gibi kenara çekilemezdi. Yasal olarak, bir Kraliyet Otacısı diğer-

lerinden rütbece yüksekti. Leesha bu görevi reddederse başka biri üstlenir ve Çukur'da onun gücünü hafifletirdi, ama bu görevi kabul etmek Gared'ın kendisine teklif edilen unvanı kabul etmesinden pek farklı değildi. Thamos'un yönetimini yasallaştırmış ve üstünlüğünü kabul etmiş olurdu. Ayrıca konumu onu etkin bir şekilde kontun şahsi Otacısı yapardı. Thamos'u giysisiz görme fikri midesini bulandırdı, gerçi son günlerde bu onun doğal hali olmaya başlamıştı. Korsesini okşayıp kumaşın altında serpilmeye devam eden hayatı düşündü.

Salon son derece sessizdi, herkes onun yanıtını bekliyordu. Thamos, onun da tıpkı Rojer gibi teklifi reddetmesini bekliyormuş gibi görünüyordu. Leesha bunun onu hoşnut edip etmeyeceğinden emin değildi.

"Belki bu süslü unvanın yanında bir de üniforman olur," dedi Gared küstahça ve Leesha'nın içinden yüzüne bir avuç biber saçmak geldi.

En sonunda, eteklerini hafifçe kaldırıp eğilerek reverans yaptı. "Teklifinizi düşünmek beni onurlandırır, Majesteleri. Bir hafta içinde yanıtımı vereceğim."

Thamos dudaklarını büzüştürdükten sonra omuzlarını silkti. "Yanıtınızı sabırsızlıkla bekliyoruz. Başka birinin bu görevi alması için Angiers'a haber göndermemin gerekme ihtimaline karşı lütfen yedinci güne kadar yanıtınızı verin."

Leesha onaylarcasına kafasını sallarken Thamos Wonda'ya döndü. "Size gelince, Bayan Ormancı, size teklif edebileceğim bir arazi ya da unvan, rütbe ya da makam yok, ama annem sizden çok hoşlanmış ve size bir hediye yollamış." Hizmetkârlardan biri Düşes Araine'in, kasnağın üzerine yerleştirilmiş ahşap taç biçimindeki mührünün işlendiği düzinelerce ceketin asılı durduğu tekerlekli bir elbise askısı getirdi.

"Kadınlar orduda rütbe sahibi olamazlar, ama Çukur'un okçu kadınları efsanevidir ve annem sizin koruyucunuz olmak istiyor."

Hizmetkâr ceketlerden birini seçip Wonda'ya yaklaştı. "İzin verir misiniz?"

Wonda uyuşmuş bir şekilde kafasını salladı. Adam onun mu-

hafazalı pelerinini çıkardı ve kalın ceketi başının üzerinden geçirirken Wonda eğildi. Hayretler içerisinde doğrulurken ceketi okşadı ve eğilerek selam verdi. "Hiç bu kadar güzel giysilerim olmamıştı. Düşes Hazretlerine teşekkür ettiğimi iletin."

Thamos gülümsedi. "Ceketler mühim değil. Onları layık gördüğünüz kadınlara verebilirsiniz, ama annem ilkinin sizin olması konusunda kararlıydı. Taç aynı zamanda okçu takımına, ok yapımcılarına ve malzemecilerine para kesesi verecek." Tekrar işaret etmesi üzerine, muhafızlar duvardaki bir kapıyı açtılar ve düğmeli ceketine Zanaatkârlar Loncası'nın çekiç ve keskisi işlenmiş orta yaşlı dinç bir adam içeri girdi. Onu üç genç adam izledi, taşıdıkları yağlı kumaş tomarlarını dikkatle yere serdiler. Onları açtıklarında içlerinden Tahta Askerlerin giydikleri gibi güzelce muhafazalanmış ve parlak mineli kaliteli ahşap zırhlar çıktı. Wonda nefesini tuttu.

"Daha sonra üzerinize göre yapılabilirler, ama rica ederim en azından zırh göğüslüğü deneyin," dedi Thamos.

Wonda başıyla onayladı ve zanaatkâr parçayı alıp ona giydirmeye başladı. Leesha zırhın ona kadınsı bir biçim vermesini, olmayan göğüslerini vurgulamasını bekledi ama düşes bundan daha akıllıydı ve zırh genç kadının vücuduna tam oldu. Harika görünüyordu.

"Çok hafif," diye hayretini belirtti Wonda.

Zanaatkâr gülümseyerek kafasını salladı. "İlk önce size doğru düzgün metal bir ağ örmeyi düşündük, ama okçuların hızlı ve çevik olması gerekir. Ahşap zırh sizi en kaliteli Miln çeliği kadar iyi korur, üstelik onun kadar ağır olmaz."

Leesha içini çekti. Sahip olduğu gücü azaltmak için Düşes Arienne'in başvurduğu başka bir numaraydı bu da. Wonda çay partisinde sadakatini açıkça dile getirmiş ve Araine bundan hiç hoşlanmamıştı. Leesha, Wonda'ya, üzüntülerini bildirerek zırhı geri göndermesini söylemek istedi. Ona böyle söylerse, kız anında isteğini yerine getirirdi, ama iblisler babasını öldürüp onu yaralı bir şekilde bıraktığı günden beri nadiren gülen yüzünün mutlulukla ışıldadığını görünce, Leesha ona kıyamadı.

Herkes Wonda'nın yeni göğüs zırhına hayranlıkla bakarken, Rojer rahatlamaya başlamıştı, ama Thamos gözlerini tekrar gözlerine dikince kaslarının bir kez daha gerildiğini hissetti.

"Şimdi," dedi Thamos ellerini ovuşturarak. "Sanırım misafirlerimizle ilgilenmeliyiz." Arther kapı muhafızlarına işaret etti ve Amanvah, Enkido, Kaval ve Coliv içeri alındı.

"Krasialı Prenses Amanvah," diye bağırdı Arther, sesi geniş salonu rahatlıkla doldurdu, "Angiers Prensi, Tahta Askerlerin Mareşali ve Çukur Diyarı'nın Lordu Majesteleri Kont Thamos sizi ve beraberinizdekileri sarayına kabul ediyor."

"Bekletilmemin geçerli bir sebebi olsa iyi olur," dedi Amanvah, "ayrıca sarayınıza barış ve iyi niyetle gelmemize rağmen *chi'Sharum*larınızın kabalığının da." Parmağıyla alaycı bir şekilde Yüzbaşı Gamon'a işaret etti. "Krasia'da üstlerine karşı kabalık eden adamlar kırbaçlanırlar."

Rojer içini çekti. Bu hiç iyi gitmeyecekti.

Thamos kadının saldırganlığı karşısında hazırlıksız yakalanmış gibiydi. "Kaba bir muamele gördüyseniz özür dilerim, Prenses." Gamon'a baktı. "İleride daha dikkatli olmaları için adamlarımı eğiteceğimden emin olabilirsiniz. Gecikmeye gelince, herhalde sizi kabul etmeden önce kendi tebaamla kısa bir süre baş başa kalma isteğimi bana çok görmemişsinizdir."

"Gared'ı general yaptı," dedi Rojer, "ve bana kraliyet müjdecisi makamını teklif etti."

Amanvah Rojer'e bakıp kahkaha attı, sesi odada tiz bir şekilde yankılandı.

"Bu size komik mi geldi?" diye sordu Thamos. Sabrı azaldıkça sesi sertleşiyordu.

Amanvah gözlerini kısarak konta döndü. "Kocam sanki var olan her şeyin hükümdarının himayesini reddedip kendisini önemsiz bir prense adayabilirmiş gibi. Bu gülünç bir fikir."

"Önemsiz bir prens mi?" diye sordu Thamos ustura kadar keskin bir sesle.

Amanvah Rojer'e döndü. "Kont. Bu sizin kültürünüzde dükün altında oluyor, değil mi?"

"Majesteleri sarmaşık tahta çıkacaklar arasında üçüncü sırada," diye yardımcı oldu Rojer.

Amanvah kafasını sallayıp tekrar Thamos'a döndü. "Babam Kuzeyli düklerinizden biriyle tanıştı – Rizon Dükü Dördüncü Edon. Dük Edon diz çöküp alnını yere bastırarak gözyaşları içinde canının bağışlanmasını istediğinde, Shar'Dama Ka'ya sadakat yemini etmek ve on iki *Damaji*'nin sandaletlerinin altındaki tozu yalamak zorunda bırakıldı. Babam hoşuna gideceğini ima etseydi, hayalarını bile yalardı."

Thamos'un sabırsızlığı öfkeye dönüştü. Yüzü kıpkırmızı olmuştu. Rojer dişlerini gıcırdattığını neredeyse duyabiliyordu. Mızrağını o kadar sıkı kavramıştı ki, sapı ortadan ikiye kırılacakmış gibi görünüyordu.

"Önemi yok!" diye atıldı Rojer. "Herhangi bir koruyucum yok ve olsun da istemiyorum! Ne yazmak istiyorsam yazacağım ve hangi şarkıyı söylemek istiyorsam söyleyeceğim, aksini söyleyenin Nüve'ye kadar yolu var!"

Amanvah başıyla onayladı. "Öyle de olmalı zaten."

Rojer bu sözü üzerine merakla ona baktı, ama pek umursamadı. "Ve sen, eşim, peçenin ardında medeni bir dil takınacaksın."

"Kocanız mantıklı konuşuyor," dedi Thamos. "Babanız Angiers'ı Rizon kadar zayıf bulmayacak. Onun için hazırız."

"Rizonlular bir zamanlar zayıftı," dedi Amanvah. "Babam onları güçlendiriyor. Çukur'un zaten güçlü olduğunun farkında ve sizi kendi liderleri olan bağımsız bir kabile yapmayı teklif ediyor. Karşılığında sadece iki şey istiyor."

"Neymiş onlar?" diye sordu Thamos. "Zaten sahip olduğumuz şeyi geri almanın adil bedeli nedir?"

"Öncelikle," dedi Amanvah, "onun Shar'Dama Ka olduğunu kabul edecek ve İlk Savaş başladığında onun izinden gideceksiniz."

"İlk Savaş mı?" diye sordu Thamos.

Rahip Hayes ona doğru eğildi. "Son Savaş, Majesteleri. Kurtarıcı insanlığı birleştirip iblisleri Nüve'ye geri gönderdiği zaman."

Amanvah başıyla onayladı. "Evejah'ta olduğu gibi sizin Kutsal Kitap'ınızda da belirtiliyor, öyle değil mi, Rahip?"

Rahip Hayes kafasını salladı. "Doğru. Ama babanızın öngörülerde belirtilen kişi olduğuna dair hiçbir kanıt görmedik. Kurtarıcı şimdiden aramızda olabilir yahut yarın veya bin sene sonra da gelebilir. Kutsal Kitap'taki hiçbir şey bize onun beraberinde tecavüz, cinayet ve kâfir bir din getireceğini söylemiyor."

"Bütün savaşlarda kan dökülür ve kayıplar verilir," dedi Amanvah. "Birliğin bedeli bu ve adil bir bedel. Ama babam size barış öneriyor ve kabul ederseniz akıllılık etmiş olursunuz."

Thamos kaşlarını çattı. "Peki bu cömert barışın ikinci bedeli ne?"

Amanvah gülümsedi. "Elbette, Bayan Kâğıt'ın onun gelini olmayı kabul etmesi."

Yan taraftan bir hışırtı duyuldu ve Dövmeli Adam duvar görevi gören kalın muşambanın arkasından çıktı. "Böyle bir şey olmayacak."

Herkes şoke olmuş vaziyetteydi. Leesha onu en son gördüğünden bu yana birkaç ay geçmişti ama Darsy'nin söylediği gibi, Arlen bu süre içinde çok değişmişti. Rahip cüppesi gitmişti – artık üzerinde basit bir işçi tulumu ve rengi solmuş beyaz bir gömlek vardı, göğsüne dövmesini yaptığı büyük muhafazanın bir kısmını açıkta bırakmak için gömleğinin önünü bağlamadan bırakmıştı. Soğuk zeminde ilerlerken muhafazalı ayakları çıplaktı.

Ama bu değişim onu Leesha'nın umduğu şekilde insani göstermek yerine, üzerine daha fazla ilgi çekmesine neden olmuştu, boynuyla tıraşlı kafasındaki iç içe geçmiş yüzlerce muhafaza, artık Rahip cüppesi ve başlığının altında gizlenmediği için epeyce göze çarpıyordu.

Bir adım gerisinde Darsy'nin bahsettiği kadın duruyordu. Renna Tanner. Sözlüsü. Leesha eleştirel bir gözle onu süzdü, ama genç kadının görüntüsü o kadar tuhaftı ki, hakkında bir yargıya varılması neredeyse imkânsızdı. Yirmili yaşlarının başlarında olabilirdi, saçlarını kaba bir şekilde tepesinde bağlayıp uzun, kalın bir örgü halinde sırtından aşağı bırakmıştı. Üzerinde doğru düzgün giysi yoktu, sadece dar bir yelek ve bir ta-

rafında neredeyse beline kadar yırtmacı olan eğreti bir şekilde dikilmiş bir etek giymişti. Kemerinde sağlam bir bıçak, deri bir kese ve boncuklu uzun bir kolye vardı. Arlen gibi, o da tepeden tırnağa muhafazalar içindeydi, ama gerçek dövmeden ziyade karasapla çizilmiş gibi solgun sembollere benziyordu bunlar.

Nüveyi boylayasıca, diye içinden geçirdi Leesha. *Aynı şeyi yapmamam için bana yemin ettirdikten sonra bu şekilde karşıma çıkabiliyor.*

"Kiminle evlenip evlenemeyeceğimi söyleme hakkın olduğunu nereden çıkarıyorsun?" diye sordu, Arlen ona yaklaşırken.

"Müstakbel kocanı senden çok daha iyi tanıyorum," dedi Arlen. "Uzun süredir yoktun, seni kurtarmaya gelecektim."

Leesha bir öfke dalgası daha hissetti ve bu kez saklamaya gerek duymadı. "Kurtarılmaya ihtiyacım yoktu."

"Bu kez," dedi Arlen. "İpek yastıkların ve abartılı davranışların seni kandırmasına izin verme. Krasialılar yüzlerinde gülümsemeyle sana yaklaşırlar, ama gülüşlerin ardında azıdişleri vardır. En çok da Ahmann Jardir'in."

"Sen kimsin ki kutsal babam hakkında bu kadar laubali bir şekilde konuşabiliyorsun?" diye sordu Amanvah.

Arlen *dama'ting*'e döndü, eğilerek küçük bir selam verdi ve anadili olabilecek kadar kusursuz bir Krasiacayla konuşmaya devam etti. "O benim *ajin'pal*'im. Adım Arlen asu Jeph am'Bales am'Dere, halkın beni..."

"*Par'chin* olarak biliyor!" diye gürledi Kaval. Coliv'e dönüp eliyle boğazını keser gibi hızlı bir hareket yaptı.

Gözcü anında harekete geçip siyah cüppesinin içine uzandı ve kolunu hızla savurarak Arlen'a metal üçgenler fırlattı. Leesha onun ölmesinden korktu, ama Arlen ne irkildi ne de kenara çekildi. Döne döne üzerine gelmekte olan keskin üçgenleri, hafif bir rüzgârda uçuşan yaprakları uzaklaştırır gibi kolayca savuştururken kolunu çıplak gözle görmek neredeyse imkânsızdı. Üçgenler hiçbir zarar veremeden yere düştü, fakat eğitim subayı ile Gözcü, Arlen'a her iki tarafından saldırmak için çoktan harekete geçmişti bile. İkisi de sakladıkları silahlarını çıkarmıştı – Coliv'in, ucunda uzun, ağırlıklı bir zinciri olan orağı ve Kaval'ın ise iki kısa sopası vardı.

"Sana dövüşmeyi ben öğrettim, Par'chin," dedi Kaval. "Gerçekten de bir *Sharum*'la baş edebileceğini mi sanıyorsun?"

Arlen dövüş duruşunu alırken gülümsedi. "Sen ve Coliv'in beni öldürmeye çalıştığınız günden beri çok geliştim, Eğitim Subayı. Üstelik o zaman daha çok adamın vardı."

Öldürmek mi? diye içinden geçirdi Leesha, ama bu sözcüğün önemini tam olarak sindiremeden Coliv zincirin ağırlıklı ucunu arkadan Arlen'a doğru savurdu. Zincir Arlen'ın bileklerinden birine dolandı, ama Arlen onu kavrayıp sertçe çekerek Coliv'in dengesini bozdu. Kaval bu dikkat dağınıklığını kendi saldırısını gerçekleştirmek için kullandı ve gözle görülemeyecek kadar hızlı bir şekilde sopalarını çevirdi, ama Arlen serbest eliyle zinciri yakalayıp ilk iki darbeyi engelleyecek kadar gergin bir şekilde tutmayı başarmıştı. Üçüncü darbeyi de zinciri hızla çevirerek yakaladı ve eğitim subayını topuğuyla tekmeleyerek sırtüstü yere düşürdü.

Leesha darbenin etkisiyle adamın kaburgalarının çıtırdadığını duydu, ama eğitim subayı yuvarlanarak anında ayağa kalktı ve elinde kalan diğer sopayı sol eline geçirirken sağ eliyle bir bıçak çıkardı.

"Bu çılgınlığa son verin!" diye bağırdı Leesha, ama kimse aldırmadı. Thamos'un muhafızları müdahale etmeye hazır görünüyorlardı, ama kont emir vermeyip büyük bir ilgiyle dövüşü izledi. Gared ve Wonda da şaşkınlıkla olanları izliyordu.

Ayakta kalmayı başaran Coliv ise, hem orağı zincirinden ayırmıştı hem de serbest olan elinde kısa bir hançer vardı. Saldırıları hızlı ve kesindi, yanıltıcı ve ters hareketlerle doluydu, ama Arlen bu saldırıları rahat bir şekilde savuşturup onunla adeta oyun oynuyordu. Tam bu sırada Kaval bıçağıyla Arlen'ın sırtını hedef alarak kavgaya geri döndü.

Renna ona engel olmak için koştu, ama Amanvah'ın çok yakınındaydı ve Enkido ona engel olmak için harekete geçti. Genç kadını yakalamaya çalıştı, ama Renna çok hızlıydı, hadımın elinden kaçıp karın boşluğuna çok sağlam bir döner tekme attı.

Hadım hiç ses çıkarmadı ve kontrolünü hiç kaybetmeden darbeyle birlikte yuvarlanarak Renna'yla sırt sırta kalacak şekil-

de döndü. Kadının saç örgüsünü yakalayıp omzunun üzerinden sertçe çekti.

Leesha dövüşün burada sona ereceğini düşündü, ama genç kadın onu şaşırtarak çekişle birlikte sıçradı ve hadımın üzerinden takla attı. Tekrar yüz yüze kaldıklarında da adamın midesine sağlam bir yumruk geçirdi.

Bu kez Enkido hafif bir şekilde inledi, ama Renna'nın saç örgüsünü bırakmadı ve kadının başını yumruğuna doğru hızla çekerek ağzından kan fışkırmasına neden oldu. Renna'nın kendisine gelmesine fırsat vermeden, kaskatı tuttuğu parmaklarını kadının bacağını boşaltacak bir sinir birleşim noktasına bastırdı. Sonra da bileklerini kavrayıp sertçe bükerek onu bir dizinin üzerine çökmeye zorladı.

Hem Leesha hem de Enkido bu işin bittiğini sandılar, ama Renna Tanner sürprizlerle doluydu. Yırtıcı bir hayvan gibi uluyarak aşağı yönlü hareketini kontrol altına almayı bildi. Leesha onun birkaç dakika boyunca bacağını kullanamayacağına ve Enkido'nun kadından en az iki kat daha ağır olduğuna yemin edebilirdi, ama dişlerini sıkan Renna, hadımın gergin kaslarına karşı koyarak kendini yavaşça ayağa kalkmaya zorladı. Pozisyonları birbiriyle yer değiştirirken hadımın soğuk bakışlı gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Geriye doğru yatmak zorunda kalan bu sefer oydu; omurgası bir yay gibi kıvrılmış, bacakları gerilerek titremeye başlamıştı.

Gündüzleri de özel güçlere sahip, diye fark etti Leesha. *Tıpkı Arlen gibi.*

Renna birden kollarını büktü ve bileklerini tutan Enkido'dan rahatlıkla kurtuldu. Hemen hadımın bileklerinden birini yakaladı –bu o kadar kalın bir bilekti ki, eliyle yarısını bile kavrayamamıştı– ve adamı kendisine doğru çekip kemerinden yakaladı. Onu havaya kaldırırken hadım başarısız birkaç yumruk daha savurdu, ama genç kadın onlara aldırmadı ve hadımı odanın öteki ucundaki ahşap panelli duvarlardan birini göçertecek şekilde fırlattı. Enkido sersemlemiş bir halde, enkazın arasından kalkmaya çalıştı.

Bu sırada Arlen ile *Sharum*ların arasındaki kavga bütün şid-

detiyle devam ediyordu. Kaval ve Coliv, Leesha'nın hiç görmediği kadar acımasızca saldırıyorlardı, ama Arlen rahatlıkla kaçarak onların hamlelerini engelliyordu, odaklanırken yüzünde sakin bir ifade vardı. Arada sırada, sırf cezasız bırakmadığını göstermek için adamların hamlelerine karşılık veriyordu. Bir ara Kaval'ın bıçağını alıp silahın düz yüzeyiyle eğitim subayının başının yan tarafına vurdu ve onu Coliv'in üzerine düşürdü. Ardından Gözcü üzerine atılınca, kısa süreli boğuşmaları Coliv'in hançerinin kendi kalçasına saplanması ve Arlen'ın bu boğuşmadan kolayca sıyrılmasıyla sona erdi.

Leesha savaşçıların düşünce biçimlerini anlıyormuş gibi yapmadı, ama Krasia kültürünü, Arlen'ın adamları kasten küçük düşürdüğünü anlayacak kadar tanıyordu. Güçlü bir rakiple mücadeleye girip onurlu bir şekilde öldürülmek her savaşçının hayaliydi. Ama yenilgiye uğrayıp hayatta kalmak en büyük kâbustu. Adamların etraflarına yaydıkları utancı ve çaresiz öfkeyi hissediyor, onlara neredeyse acıyordu.

Neredeyse.

Ama onlar Arlen'ı öldürmeye çalışmışlardı. Bunu az önce Arlen'ın kendi ağzından duymuştu ve diğer şüphelerine rağmen, bunun doğru olduğunu biliyordu.

Dövmeli Adam dört sene önce Krasia çölünde doğdu, demişti Arlen, Leesha geçen sene yolda ona kaç yaşında olduğunu sorduğunda.

Peki muhafazaların ardındaki adam? diye sormuştu Leesha. *O öldüğünde kaç yaşındaydı?*

O öldürüldü, demişti Arlen, ama kimin tarafından öldürüldüğünü hiç söylememişti.

Leesha, Arlen'ın iki *Sharum*'la dövüşmesini izlerken, katillerden ikisini izlemekte olduğunu biliyordu. Onu kendi tenini muhafazalama çılgınlığına iten iki adamı. Ahmann da onlardan biri miydi? Abban'ın uyarısı doğruysa, muhtemelen.

Jeph'in oğlunu tanıyorsan, eğer ona haber verebilirsen, ona dünyanın öbür ucuna, hatta daha ötesine kaçmasını söyle, çünkü Jardir'in onu öldürmek için gidemeyeceği yer yoktur. Sadece bir Kurtarıcı olabilir.

Arlen, Leesha'ya ne yapmış olursa olsun, iyi bir adamdı. Bu

adamların zamanında öldürmeye çalıştıkları iyi bir adamdı hem de. Üstelik bu işte neredeyse başarıya da ulaşmışlardı. Leesha kendisine utanç veren bir yanıyla aslında onların acı çektiklerini görmek ve kırık kemiklerine tahta bağlarken onları uyuşturucu ilaçlardan mahrum bırakmak istiyordu.

İki *Sharum* bir kez daha hamle yapmak için pozisyon alırken, kulakları tırmalayan bir ses odayı doldurdu. Amanvah Krasia dilinde, "Hemen şunu kesin!" diye bağırırken herkes donup kaldı.

Kaval ve Coliv bir sonraki saldırılarını yarıda bıraktılar, ama saldırı pozisyonundan çıkmadılar. Eğitim subayı bakışlarını Arlen'ın üzerinden ayırmadan *dama'ting*'e yan gözle baktı. "Kutsal Kız, bu adam hakkında bilmediğiniz çok şey var. O bir kan haini, Shar'Dama Ka unvanı üzerinde hak iddia etti. Onur anlayışımız onu öldürmemizi gerektirir."

Coliv başıyla onayladı. "Eğitim subayı doğru söylüyor, Kutsal Kız."

Arlen gülümsedi. "Söylesene, *Sharum*, eğer Everam gerçekten varsa, yalanlarını nasıl cezalandıracak?"

Amanvah dönüp ona baktı. "Öyleyse, Kurtarıcı olduğunu iddia etmiyorsun?"

"Kurtarıcı hepimiziz," dedi Arlen. "Geceleri muhafazalarının ardına... ya da yeraltına saklanmak yerine dimdik duran herkes." İmalı bir şekilde ona baktı.

"Halkım artık öyle yapmıyor, Par'chin," dedi Amanvah.

"Benim halkım da yapmıyor," dedi Arlen. "Hepimiz insanlığı *alagai*'dan kurtarmak için uğraşıyoruz."

"Kutsal Kız, bu yalancı *chin*'i dinleme," dedi Kaval. "Adalet ve babanın güvenliği, onu hemen öldürmemizi gerektiriyor."

"Sanki öldürebileceksiniz de," diye atıldı Arlen. "Bir kan borcumuzun olduğu doğru, ama borçlu olan sizsiniz. Borcumu bugün alabilirdim, ama ben sadece *alagai* öldürüyorum."

"Bu adam neden bu kadar büyük bir tehdit oluşturuyor?" diye sordu Amanvah, Kaval'a. "Babamın unvanında gözü olmadığını kendi ağzıyla söyledi."

"Sözleriyle o unvanı alçaltıyor," dedi Kaval. "Korkak bir şe-

kilde zaman kazanıp saldırmak için fırsat kollarken, kâfir konuşmalarıyla babanın onurunu zedeliyor."

Amanvah'ın yüz ifadesi anlaşılmazdı. "İlk saldıran sendin, Eğitim Subayı. Babam sık sık Par'chin'den bahsederdi, hiçbir zaman da onursuz bir adam olduğunu söylemedi."

"Labirent'te babana ihanet ettiğinde onurunu kaybetti," dedi Kaval.

Arlen bir adım öne çıktı, gözlerinden öfke saçıyordu. "Labirent'ten mi bahsedeceğiz, Kaval? Burada toplanan herkese o gece neler olduğunu anlatayım da onurunu kaybedenin kim olduğuna *onlar* karar versin ister misin?"

Eğitim subayı karşılık vermeyip Coliv'le bakıştı. Amanvah ona bakmaya devam etti. "Evet, Eğitim Subayı? Ne diyeceksin?"

Kaval boğazını temizledi. "Konuşabileceğimiz bir mesele değil. Shar'Dama Ka'ya sessizlik yemini ettik. Bu konuda benim hükmüme güvenmelisin."

"*Güvenmeli miyim*?" diye sordu Amanvah kısık ama sert bir sesle. "*Dal'sharum*, Everam'ın Gelinlerinden birine ne yapması ya da yapmaması gerektiğini mi söylüyorsun şimdi de?" Adamlar kaskatı kesildiler, ama saldırgan duruşları değişmedi, her an atılabilecekmiş gibi görünüyorlardı.

"Lütfen, Par'chin," dedi Amanvah. "Bahsettiğin gece hakkında bizi aydınlat."

Arlen kafasını iki yana salladı. "Bilmek mi istiyorsun? Kurtarıcı'nın Mızrakları'na sor. Babana sor. Eğer sana anlatmazlarsa, o zaman nedenini merak edebilirsin."

Amanvah gözlerini kısarak ona baktıktan sonra Kaval'a döndü. "Rahata geç ve bana itaat et. Benim iznim olmadan artık bu meselenin peşine düşmeyeceksin ve şimdi sana bu izni vermiyorum." Adamlar tereddüt edince ekledi: "Bir daha söylemeyeceğim."

Ses tonunda savaşçıları bile titreten bir kesinlik vardı. En sonunda adamlar isteğini yerine getirdiler. Genç *dama'ting*'in arkasında durmak için geri çekilirlerken silahları kayboldu.

"Görünüşe bakılırsa, yeni komşularınız sizi epey bir eğlendirecek, Bayan Kâğıt," dedi Thamos ve Leesha adamın küstah bir tavır takınmakta haklı olduğunu düşünmesine engel olamadı.

Arlen Leesha'nın yanına geçti, sesi bir fısıltıdan ibaretti. "Sağ salim dönmene sevindim."

"Ben de," dedi Leesha.

"Konuşmalıyız," dedi Arlen. "Bu gece hava kararduktan sonra. Dördümüz senin kulübende."

"Dördümüz mü?" diye sordu Leesha kendine engel olamadan. Arlen'la gizli buluşmaları yeni bir şey değildi, ama her zaman üç kişi olmuşlardı. O, Arlen ve Rojer.

Zaten bildiği şeyi doğrulamaya yarayan anlamsız bir soruydu bu. "Renna ve ben sözlendik. Ben nereye gidersem, o da gelir."

Leesha kendinde konuşacak gücü bulmuş olmasına şaşırdı, bu cevabı beklemesine rağmen, duymak yine de içini acıtmıştı. "Rojer ve Amanvah da evliler," diye belirtti. "Ama Rojer'in karısını aynı haktan mahrum bırakacaksın, değil mi?"

Arlen omuzlarını silkti. "Orası senin evin, Leesha. İstediğini davet edebilirsin, ama bütün hikâyeyi dinlemek istiyorsan, sadece dördümüz olacağız."

Leesha çenesiyle Renna'ya işaret etti. Bakışları genç kadının dikkatinden kaçmadı, gözleri sertti. "Bana kimsenin tenine karasapla muhafaza çizmemem için yalvarmamış mıydın?"

Arlen içini çekti. "Bir şey hakkında ilk kez yanılmıyorum, Leesha Kâğıt. Son olacağını da sanmıyorum."

"Sarayın ne kadar uzakta?" diye sordu Amanvah at arabaları Kurtarıcı Çukuru'nda tıngırdayarak ilerlerken.

"Saray mı?" diye sordu Rojer.

Amanvah başını eğdi. "Bağışla beni, beyim, Kuzey'de saraylarınızın olmadığını unutmuşum. Malikânen demek istemiştim."

"Ah..." dedi Rojer. "Öyle bir yerim de yok. Smitt'te kalıyorum."

"Bu kelimeyi bilmiyorum," dedi Amanvah. "*Smint* ne demek?"

"Smitt," dedi Rojer. "Hanın sahibi."

"Peki Kara Ay'da ve Büyüyen Ay'da da bu... *yol kenarı hanında* mı kalıyorsun?" Amanvah hayret içindeydi.

"Ne?" diye sordu Rojer. "Benim için haftada bir çarşafları değiştiriyorlar ve hiç yemek pişirmek zorunda kalmıyorum."

"Kabul edilemez," dedi Amanvah.

"Kabul etmek zorundasın," diye çıkıştı Rojer, "çünkü sana bundan başka bir şey sunamam! Babana param olmadığını söylerken ciddiydim. Kontla tartışman yeterince kötüydü, şimdi de yaşadığım yeri mi kötüleyeceksin?"

Amanvah başını eğdi. "Özür dilerim, beyim. Hakaret etmek istemedim. Tek söylemek istediğim, Everam'ın dokunduğu birinin, yüceliğine yakışır bir yerde yaşamaya layık olduğuydu."

Rojer gülümsedi. Buna karşı çıkması zordu.

Hana vardıklarında kasabanın büyük bir bölümü toplanmıştı, ama Rojer onlara pek aldırmadı. Bir an önce eşlerinin yerleşmesini istiyordu, böylece hava karardıktan sonra Dövmeli Adam'la buluşabilir ve neler olduğunu öğrenebilirdi.

"Fazladan birkaç odaya ihtiyacımız olacak," dedi Smitt'e.

Sikvah elini tutup onu hafifçe geriye doğru çekti. "Lütfen, beyim. Bu tür alışverişler sana düşmez. Eğer izin verirsen..." Rojer'in bir adım önüne çıkıp Shamavah'ın yolda yaptığı gibi pazarlık etmeye başladı. Smitt önce şoke oldu, sonra bıkkın ve ardından uzlaşmacı bir hale büründü. En sonunda, Sikvah adamın eline birkaç altın para sıkıştırdı ve Smitt dönüp oğullarından birini çağırdı. Pazarlık Krasialıların kanında var gibi görünüyordu.

"Hancı müşterilerinden bazılarını çıkarıp odalarımızı hazırlayacak," dedi Sikvah dönünce. "Burada ya da kocamızın eski odasında bekleyebileceğimizi söyledi."

"Eski mi?" diye sordu Rojer. "O odayı çok severdim. Handa akustiğin en iyi olduğu oda oydu."

Sikvah, "Orası uygun düşmezdi, beyim," deyince Rojer içini çekti. Bu, kazanmayı umabileceği bir tartışma değildi.

Ön kapı açıldı ve bir grup Jonglör içeri girdi, enstrümanlarının kılıfları ve rengârenk giysileri sayesinde rahatça fark ediliyorlardı. Yanlarında genç bir kadın vardı, onu görünce Rojer'in içi korkunç bir suçluluk hissiyle doldu. Onun aptallığı yüzünden hayatını kaybetmesine ramak kalan çırağı Kendall'dı bu.

Zihninde bir anı belirdi, Gared kesikler ve kanlar içinde olan Kendall'ı savaş alanından taşıyordu. Bu görüntüyü zihninden çıkarıp atmak için kafasını salladı.

"Rojer!" diye seslenen Kendall yanına koşup ona sıkıca sarıldı. "Geri döndüğünü söylediler! Senin için çok endişelendik!"

Genç kadın bir anda onun yanından çekilerek uzaklaştırıldı ve Rojer kafasını kaldırıp bakınca, Sikvah'ın iki parmağıyla genç kadının bileğini bükerek edepsiz bir çocuğu kontrol altına alır gibi kolay bir şekilde onu hareketsiz kıldığını gördü. "Sen de kimsin ve kocama neden dokunuyorsun?"

Kendall ona baktı, acıyla yüzünü buruşturmasına rağmen şaşkınlığı barizdi. "Kocan mı?"

"Sikvah!" diye çıkıştı Rojer. "Hemen onu bırak! Bu Kendall, çıraklarımdan biri."

Sikvah hemen Kendall'ın bileğini bıraktı ve genç kadın bileğini geri çekip ovuşturdu. Sikvah ve Amanvah kurt gibi etrafında dönerek ona her açıdan değer biçmeye başladılar.

"Siz yeşil topraklılar kölelerinize çok fazla hak tanıyorsunuz," dedi Amanvah, "ama yeterince sağlam görünüyor. Başka kaç kölen var?"

"Kölesi değilim," diye çıkıştı Kendall. "Benim sahibim yok."

"Doğru söylüyor," dedi Rojer. "O ve diğer çıraklarım hür insanlardır. Kendall da içlerinde en yeteneklisidir."

Eşleri kızın etrafında daire çizmeye devam ederken, diğer Jonglörler de yanlarına geldi. Rojer hepsini bizzat tanımasa da ismen tanıyordu. Liderleri Yuvarlanan Hary'ydi. Bir zamanlar, kariyerinin başındayken, Hary kocaman bir topun üzerinde dikilerek enstrümanını o şekilde çalmıştı. O zamandan beri bu numarayı hiç tekrarlamamıştı ama *Yuvarlanan* adı ona yapışıp kalmıştı.

Hary artık yaşlıydı, gösterilerden ve öğretmenlikten elini eteğini çekmişti, ama hem besteci hem de kemancı olarak saygı görüyordu. Lonca Ustası Cholls usta Jonglörler göndereceğine söz vermişti, ama görünüşe bakılırsa şöhretli olanlar kendilerini Çukur'da tehlikeye atmaya pek hevesli değildi. Altıtelli Sly, Hary'den de yaşlıydı, omzuna attığı gitarı eski ve yıpranmıştı.

Rojer adamın performansını bir kez izlemiş ve Sly'ın kırışık parmaklarının çevikliği karşısında çok şaşırmıştı, ama bunun üzerinden de en az on sene geçmişti.

Diğerleri daha gençti, Rojer'in daha bir sene önce sokak köşelerini kapmak için rekabet ettiği müzisyenlerdi. Gaydacı Wil o zamanlar bir çıraktı. Acaba sırf bu görevi kabul etmesi için terfi ettirilmiş olabilir miydi?

Hary gelip Rojer'in elini sıktı. "Döndüğünü gördüğümüze sevindik, Usta Yarımel. Yokluğunda lonca ustasıyla olan anlaşmana uyup çıraklarına notaları öğrettim. Oldukça... disiplinsizlerdi, ama ilerleme kaydedebildik..."

Disiplinsiz. Rojer alaycı bir ses çıkardı. Böyle de denebilirdi. Onlar, yere daire biçiminde oturtup kulaktan çalmayı öğrettiği bir grup ahmaktı sadece. Öğrettiklerinin de loncanın verdiği o disiplinli eğitimle uzaktan yakından alakası yoktu ki Yuvarlanan Hary aslen bu türden disiplinli eğitimiyle tanınırdı.

Fakat o günler sona ermek üzereydi.

"Hepsini unut," dedi Rojer ve omuz çantasından *Kara Ay Şarkısı*'nın nota sayfalarını çıkardı. Kâğıtları adamın göğsüne vurunca Yuvarlanan Hary ani bir refleksle sayfaları aldı. "Herkesin öğrenmesi gereken yeni bir şarkı. Çıraklarına çok sayıda kopyasını çıkarmalarını söyle."

Yuvarlanan Hary sayfalara bakarken irkildi. "Bir teori mi?.."

"Test edildi," dedi Rojer. "Benim triom için işe yarıyor. Bakalım başkaları için de işe yarayacak mı."

Rojer'in odası bıraktığı gibiydi, ama Aynalar Sarayı'nda o kadar uzun zaman geçirdikten ve Everam'ın Armağanı'ndan buraya gelene kadar her hanın en iyi odasında kaldıktan sonra, odayı farklı bir gözle gördü. Küçük ve sıkışıktı, sadece yatabilecekleri sert bir yatak ve bir sandık vardı.

Çantaların hep hazır olsun, derdi Arrick.

Rojer sandığa gidip içini karıştırmaya başladı, ama Sikvah gelip koluna dokundu. "Lütfen, beyim. Bunu hizmetkârlara bırak. Zahmete girmen bizi utandırıyor."

"Hizmetkârlarım yok ki," dedi Rojer.

"Öyleyse, yeni odalar hazırlandığında, eşyalarını Smitt'in çalışanlarına taşıtırım." Sikvah onu çekiştirdi ve en sonunda Rojer pes edip yatağa oturdu.

Amanvah'a baktı. "'Öyle de olması gerekiyor' derken neyi kastettin?"

"Ne?" diye sordu Amanvah.

"Kontun salonunda," dedi Rojer. "Herhangi bir koruyucum olmadığını ve olmasına ihtiyacım da olmadığını söylediğimde."

Amanvah başını eğdi. "Tartışmamızdan sonra... kemiklere danıştım, beyim. Gücünün saf kalması için herhangi bir bağlılık yemininden muaf olman gerektiğini söylediler. Senden şüphelendiğim için özür dilerim. Sikvah ve ben artık seniniz. *Alagai*'la savaşında hangi yolu seçersen seç, senin izinden gideceğiz. Babam bu yüzden seninle evlenmemize razı oldu ve artık seni terk etmeyeceğiz. Renkli ipeklerimizi giyip gece vakti şarkı söylememizi emredersen, yaparız."

"Peki *Ormancı Çukuru Muharebesi*'ni söylemenizi emredersem?" diye sordu Rojer.

"Emrini yerine getiririz ama bundan pişman olman için elimizden geleni yaparız." Amanvah göz kırptı. "Biz senin kölelerin değil, eşleriniz."

Rojer bir an şaşırıp kaldı, sonra kahkaha attı.

"Bu Dövmeli Adam'a güveniyor musun?" dedi Amanvah. "Babamla arasında neler geçtiğini biliyor musun?"

"Evet, ona güveniyorum, ama hayır," Rojer kafasını salladı, "neler olduğunu bilmiyorum. Bu gece onunla görüşeceğim. Belki bir şeyler öğrenirim."

"Sana anlattıklarını bizimle paylaşır mısın?" diye sordu Amanvah.

Rojer uzunca bir süre ona baktı. "Anlattıklarını sır olarak saklamamı isterse, saklarım." Kaşlarını çatıp omuzlarını silkti. "Tabii saklamamaya da karar verebilirim." Gülümsedi. "Sonuçta özgür olmalıyım, değil mi?"

19. BÖLÜM

BOŞA KÜREK ÇEKMEK

D.S. 333 YAZ
YENİ AYDAN 11 ŞAFAK ÖNCE

Leesha Bruna'nın en sevdiği sallanan sandalyede oturmuş, yaşlı kadının şalına sarılı bir şekilde gözünün arkasındaki kör edici ağrıya aldırmamaya çalışarak oya işi üzerinde çalışıyordu. Darsy yokluğunda kulübeyle ilgilenmişti, ama bahçe, genç kadının bitkilerden hâlâ anlamadığını gösteriyordu, üstelik eşyaları olması gereken yerde tutmak konusunda da ümitsizdi. Kulübenin Leesha'nın memnun olduğu bir şekle bürünmesi günler sürecekti.

Her şeye rağmen, hocasının şalına sarılı bir şekilde sandalyesinde oturmak büyük bir rahatlıktı. Son haftalarda, birçok kez evini tekrar görüp göremeyeceğini düşünmüştü. Şimdi bile gerçekdışı geliyordu.

Neden gelmesin ki? Evindeydi, ama birçok açıdan hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı. Artık Çukur'da onların eski usullerinden ve bu süreçte Leesha'nın kasabadaki nüfuzundan kurtulmaya kararlı bir kraliyet üyesi vardı. Leesha ona engel olabilir miydi? Olmalı mıydı?

Arka bahçesinde, Bruna'nın ona bıraktığı topraklar üzerinde bir çadır kent kuran Krasialılar vardı. Leesha'nın hayalini kurduğu barışı getirecekler miydi, yoksa kâbuslarında gördüğü gibi Çukur'un ortasında bir kanser mi olacaklardı?

Çukur'u her zaman güvende tutacağını düşündüğü Arlen

onları kendilerini korumaya terk etmiş ve değişmiş bir adam olarak geri dönmüştü. Bunun iyi mi yoksa kötü mü olduğunu henüz bilmiyordu.

Ve karnımda bir bebek var.

Kimyasallar henüz doğrulamamış olsa da, her geçen gün karnında büyüyüp serpilen yaşamdan daha da emin oluyordu. Ahmann Jardir'in çocuğu. Öyle olmalıydı, çünkü başka biriyle birlikte olmamıştı, ama bu da gerçekdışı geliyordu. Arlen onu iblis bir çocuğa hamile bırakmaktan korkmuş ve Leesha ona umurunda olmadığını söylemişti. Şimdiyse çölün iblisi onu hamile bırakmıştı ve Leesha da kendi kendine aynı şeyi söylüyordu, peki ama bu doğru muydu? Çocuğu sevecek ve üzerine titreyecekti, ama Ahmann onu almaya geldiğinde kaç kişi hayatını kaybedecekti? Durumunu sonsuza kadar saklayamazdı. Lanet olsun, *dama'ting*ler öngörülerinde bunu çoktan görmüş olabilirdi bile!

Karnını okşarken burnundan aşağı yavaşça bir gözyaşının süzüldüğünü hissetti. *Lütfen kız olsun.*

Bu düşünceden utanç duydu. Erkek olursa onu daha az mı sevecekti? Elbette, hayır. Ama Ahmann bir kız çocuğu için muhtemelen bir ordu getirmezdi.

Bir kez daha annesinin sözlerini düşündü. *Bir erkek bul ve bir an önce onunla birlikte ol.* Elona bunu nasıl yapacağını kesinlikle iyi biliyordu.

Annesi mide bulandırıcı olsa da, genellikle haklıydı. Elona dünyayı kendi arzularının camından görüyordu ve mantıklı Leesha'nın asla anlayamayacağı bir şekilde başkalarının arzularını anlıyordu. Leesha'nın Gared'la yapmayı planladığı şey –onunla birlikte olup onu çocuğun ondan olduğuna ikna etmek– Elona'nın kocasının arkasından eski âşığının oğluyla birlikte olmasından daha mı masumdu?

Hayır, diye içinden geçirdi Leesha. *Sanırım benim planım daha kötüydü.*

En kötüsü de, bunu hâlâ aklından geçiriyor olmasıydı. Gared'la değil elbette, ama herhalde başka adaylar bulunurdu – Çukur'da cesur ve güçlü erkekler konusunda sıkıntı yoktu. Yon

Gray bile giderek daha genç ve yakışıklı oluyordu, üstelik on beş senedir duldu. Yon onunla ilgilendiğini belli edecek kadar çok kez kalçasını çimdiklemişti, ama o zamanlar bu çimdikler zararsızdı – pis ve yaşlı bir adamın ümitsiz hayalleriydi. Şimdiyse...

Dişsiz sırıtışını düşünmek bile ürperticiydi. *Hayır, Yon olmaz.* Ama başkaları vardı. Çocuğunun kökenini gizleyebilirse, kaç kişinin hayatını kurtarabilirdi?

Elbette, Ahmann nişanlısına el süren adamı öldürmek için kuzey topraklarına doğru yola çıkabilirdi. Hayır, muhtemelen Kaval onun yerine bu işi hallederdi. Korkutucu bir düşünceydi, ama kolay kolay akıldan çıkarılabilecek bir şey de değildi. Ahmann dünyayı kurtarmak için gerekli olan şeyleri yaptığına gerçekten inanıyor olabilirdi, ama bu amacın peşinde koşarken acımasızdı ve Leesha'nın –ya da en azından bacaklarının arasındaki şeyin– Kuzey'e giriş bileti olduğuna karar vermişti. Ona dokunmaya kalkan herkesi gözünü kırpmadan öldürürdü.

Tıpkı Arlen'ı öldürmeye çalıştığı gibi. Buna hâlâ inanmak istemiyor, Arlen'ın onu istemeyişinin gerçek nedenini saklamasıyla ikisinin bir bağlantısı olduğunu düşünmek istiyordu, ama iki sözde Kurtarıcı da fazlasıyla dürüsttü. Eğer böyle söylediyse, ona inanması gerekirdi. Ama Ahmann'ın Par'chin meselesi hakkında konuşmaktan kaçınması gibi Arlen'ın sözleri de esrarengizdi. Ona gerçekleri söyletmenin zamanı gelmişti.

Karnının şiştiğini görünce ne düşünecek?

Uzaktan gelen müzik sesi Rojer'in yaklaştığını haber veriyordu. Arlen gelmeden önce baş başa konuşmayı kararlaştırmışlardı, ama Leesha saatin bu kadar geç olduğunu fark etmemişti. Pencereye bakınca havanın neredeyse alacakaranlığa döndüğünü gördü, unuttuğu oya işi kucağında öylece duruyordu. Gökyüzü her geçen gün daha erken kararıyordu. Gündönümü epeyce geride kalmıştı ve karanlık güç kazanırken günışığı azalıyordu. Bu düşünce ürpermesine neden oldu.

Ama müzik yaklaştıkça, iblisleri kaçırdığı gibi Leesha'nın korku ve endişelerini de kaçırdı. Kalkıp ateşe bir demlik koydu ve Rojer için kapıyı açık bıraktı, Wonda'nın bahçede devriye gezerek diğer ziyaretçileri eve yaklaştırmadığını biliyordu.

Çok geçmeden Rojer içeri girdi, kemanıyla yayını bir elinde tutuyordu. Leesha'nın gözleri kemanın ucuna kaydı, ama muhafazalı çenelik yoktu.

"Handa bıraktım," dedi Rojer. Yayıyla Leesha'nın omuzlarına örttüğü Bruna'nın eski şalına işaret etti. "O eski paçavrayı etrafına dolamak için sabırsızlanıyordun, değil mi?"

Leesha eski örgü şala dokundu, kadının hünerli elleri tarafından yıllar içinde sayısız kez onarılmıştı. Çukur'da, Bruna'nın o şalı yarım asrı aşkın bir süre önce, gençlik dönemlerinde bile sırtında gezdirdiğini iddia eden aksakallı adamlar vardı. Leesha onu hiç yıkamadığı için şal hâlâ Bruna gibi kokuyor, onu bu kulübenin dünyadaki en güvenli yer olduğu günlere götürüyordu. "Senin uğurlu eşyaların olduğu gibi, benim de var, Rojer."

Rojer kapının yanındaki pelerin kancalarını tamamen görmezden gelerek Leesha'nın muhafazaladığı renkli Görünmezlik Pelerini'ni bir sandalyenin arkasına attı. Harikalar çantasını da üzerine asıp kendini sandalyeye pat diye bıraktıktan sonra, ayaklarını masaya koyup kemanını çenesinin altına sıkıştırdı. "Çok doğru söylüyorsun."

Leesha çay fincanlarını ve bisküvileri almaya giderken sandalyesini tekmeleyerek Jonglör'ün ayaklarını yere indirdi. "Buraya tek başına gelebilmek için eşlerine ne söyledin?"

"Sandığından daha kolay oldu," dedi Rojer. "Birkaç nasihat verip zarlar hakkında saçmaladıktan sonra beni gönderdiler."

"O zarların hiçbir tarafı kolay değildir," dedi Leesha çayı getirirken.

"Ciddiyim." Rojer kafasını salladı. "Ama güçleri gayet gerçek geliyor."

Leesha tükürmemek için kendini zor tuttu. "Yapacakları tahminlere biraz şekil vermek için onlardan destek alıyorlar sadece, ama o zarlar gerçekten de *dama'ting*lerin söylediği kadar güçlü olsaydı, Krasialılar Kuzey'deki bütün kadınlara çoktan peçe taktırmış, bütün erkeklerin eline de mızrak tutuşturmuş olurdu."

"Mantıklı," dedi Rojer çayını yudumlarken. Suratını buruşturdu. "Şeker atmayı hep unutuyorsun." Cebinden bir şişe çıkarıp fincanına karamel renkli bir sıvı döktü. Leesha kaşlarını

çatsa da, Rojer gülümsedi ve fincanını ona doğru kaldırdıktan sonra çayından bir yudum aldı. "Düzelmiştir. Ama acı çaydan ve zarlardan daha sonra bahsederiz. Deli kız hakkında konuşacaksak zamanımız azalıyor."

Leesha ona kimi kastettiğini sorma gereği duymadı. Zihninde bir anda Renna Tanner'ın görüntüsü belirdi, genç kadın Enkido'yu başının üzerinde havaya kaldırmıştı. Leesha o an ona dikkatle bakmıştı. Karasap muhafazaları ile hırıltılarının ardında güzel, yuvarlak bir yüz ve Leesha'nınkini bile gölgede bırakacak bir vücut vardı – hem kadınsı kıvrımlara hem de kaslara sahipti.

Arlen'ın istediği bu mu? diye merak etti. *Çıplak elleriyle iblisleri boğabilecek bir kadın mı?*

Eğer öyleyse, bu Renna'nın suçu değildi. Onu suçlamak adil değildi. "Kızın ondan daha deli olup olmadığını bilmiyoruz, Rojer."

Rojer güldü. "Kötü haberi ben vermek istemezdim, Leesha, ama Arlen iblis pisliği kadar kaçık bir adam. Hayatımı ona borçlu olduğumu unutmayacağım, ama aklı başında insanlar sağa dönerken adam hep sola dönüyor."

"Zaten bu yüzden güçlü," dedi Leesha. "Aynı şey senin için de söylenebilir."

Rojer omuzlarını silkti. "Aklı başında bir Jonglör'le de karşılaşmadım." Tekrar çayını yudumladı. "Kızla sözlendiğini söylüyorlar. Sence ciddi mi?"

"Bu bizi ilgilendirmez, Rojer," dedi Leesha.

"Hadi canım!" dedi Rojer. "Bu bütün nüveye batasıca dünyayı ilgilendirir, en çok da seni!"

"Nasıl?" diye sordu Leesha. "Bir sene önce beş dakikalığına birbirimize yapışmıştık, o zamandan beri de hiç konuşmadık."

"Adam hızlı atıcı demek?" dedi Rojer. "Destanlarda hiç geçmiyor bu mesela."

"Araya... başka bir şey girdi," dedi Leesha, onları birbirinden ayıran odun iblisini hatırlayınca. Hiçbir nüvelikten o anda olduğu kadar çok nefret etmemişti. "O zamandan beri kiminle birlikte olduğu beni ilgilendirmez."

"Smitt'in yerinde kaldıklarını biliyor muydun?" diye sordu

Rojer. "Nüveye batasıca koridorun sonunda. Her gece onları dinlemek zorunda kalacağım. Smitt'in kızı Melly iblis avından döndükten sonra duvarları titrettiklerini söyledi."

Leesha titremeye başlayan çay fincanını sıkıca tuttu. Rojer kemanının yayıyla fincana işaret etti. "Şunu görüyor musun şunu? İşte bu yüzden seni ilgilendiriyor."

"Az kaldı," dedi Arlen. Otacı'nın kulübesine varmak için Ormancı Çukuru'nun büyük muhafazasının kenarından yaklaşık bir buçuk kilometre gitmişlerdi. Muhafazalı bir yol vardı, ama Arlen onları ağaçların arasından geçirerek daha kısa bir yoldan götürdü. Bir ara, Renna tanıdık bir yerde olduklarını fark etti.

"Senin şu eski saklanma yerine çok yakınız."

"Leesha'nın ilgiye ihtiyacı vardı," dedi Arlen. "Akıllı kız, ama bazen bu başını belaya sokuyor."

Leesha Kâğıt'ın kontun taht odasındaki hali saatlerdir olduğu gibi bir kez daha Renna'nın gözlerinin önüne geldi. Kadının hayallerindeki gibi çıkmış olması yeterince kötüydü – Çukurluların neredeyse tapınır gibi sevdikleri cesur, akıllı ve zengin bir kadın– ama elbette, Arlen onun güneşin doğuşu kadar güzel olduğundan, erkeklerin bayıldığı şu yumuşak ve çaresiz görünüme sahip olduğundan hiç bahsetmemişti. "Dövmeli Adam sarhoş hikâyelerindeki gibi hemen içeri süzülüp onu kurtarabilsin diye buralardan pek uzaklaşmadın herhalde?"

Arlen yürümeyi bırakıp içini çekti. Sonra dönüp Renna'nın gözlerinin içine baktı. "Bir anlaşma yapalım, Ren. Bana Cobie Fisher'la aranda neler geçtiğini en ince detayına kadar anlatırsan, ben de Leesha Kâğıt'la aramda geçenleri en ince detayına kadar sana anlatırım."

Renna öfkesinin şiddetlendiğini hissetti ve etraftaki sihrin kendisine doğru hücum ettiğini gördü, bu sihir onun duygularıyla besleniyor ve onları güçlendiriyordu. Geceleri insanların etrafını saran sihirli havada güçlü duygular görülebilirdi. Öfkesi Arlen için gün gibi ortada olması gereken çıtırtılı bir parıltıydı, ama Arlen ona sakin bir şekilde bakmakla yetiniyordu. Geri adım atmıyor, ama onun daha fazla galeyana gelmesine neden olacak bir şey de söylemiyordu.

Haklıydı. Renna, Cobie Fisher'a karşı, Arlen'la hiç ilgisi olmayan şeyler hissetmişti ve Arlen'ın bunları bilmesine gerek yoktu.

Öyleyse, Renna neden aynı hakkı ona veremiyordu? Arlen onunla birlikte olmak için Leesha'yı aylarca Çukur'da bırakmış ve onunla sözlenmişti. Zamanında Leesha'ya karşı ne hissettiğinin ya da ikisinin ne yaptıklarının ne önemi vardı ki?

Ama vardı. "Cobie Fisher öldü," dedi. "Leesha Kâğıt ise bizi çay içmeye davet ediyor."

Arlen içini çekti. "Bu konuda ne yapmamı istiyorsun, Ren?"

Renna, Arlen'ın ona öğrettiği şekilde derin bir nefes alıp acıyı kabullendiği gibi öfkesini de kabullendi. Tamamen bu duyguya büründükten sonra aniden bir adım geri çekildi ve yaşadığı hiddetin geçip gitmesine izin verdi. Sihri yatıştı.

"Biraz haksızlık yaptım," dedi en sonunda. "Ama bu durum benim için hiç kolay değil."

Arlen kahkaha attı. "Haklısın. Benim için de hiç eğlenceli değil, Ren. Sadece... sana biri vurmadıkça, kimseye vurma, olur mu?"

Renna kıkırdadı. "Pekâlâ, sana en azından bunun için söz verebilirim. Ama başka bir konuda söz veremem."

"Benim için yeterli," dedi Arlen ve yeni dökülmüş geniş beton karelerden oluşan başka bir yola çıktılar. Taşlara çizilen güçlü muhafazalar nüveliklerin geçişini engelliyordu. Hafifçe parlıyor ve Nüve'den yayılan sihri kendilerine çekiyorlardı.

Gidecekleri yere yaklaştıkça muhafazalar daha detaylı bir hal aldı. Yol geniş bir bahçenin girişinde sona erdi, bahçe Harl'ın tarlasından daha büyüktü ama Renna'nın tanıdığı yenilebilir ekinlerden oluşmuyordu. Sadece yabani ve şifalı otlar vardı. Bir Otacı'nın bahçesi.

Bahçenin ortasından bir patika geçiyordu ve sağa sola kıvrıldığı alanda parça parça bitkiler yetişmişti. Her parçanın etrafını boyalı muhafaza taşları sarıyor ve bitkilerin bazılarını ısıtırken, köklerini beslemek için havadaki nemi çekerek diğerlerini soğutuyordu.

"Güzelmiş," diye homurdandı Renna, aslında bundan çok

daha fazlasının söz konusu olduğunun farkındaydı. Etrafta onun anlayamayacağı kadar karmaşık muhafaza ağları vardı. Sihrin alçalıp yükselmesini izlerken bile etkileri hakkında ancak tahmin yürütebiliyordu. Henüz Leesha Kâğıt'la doğru düzgün tanıştırılmamıştı, ama Renna şimdiden ondan nefret ediyordu. Ona göre Leesha, Jonglör hikâyelerindeki büyücülerden farksızdı.

Bahçeden çıkıp ortasında küçük bir kulübenin olduğu geniş bir avluya vardılar. Bütün ihtişam ve güzelliğin içinde sade ve mütevazı bir yerdi. Nedense, bu Renna'nın Leesha Kâğıt'tan daha çok nefret etmesine neden oldu.

Gece ılık olmasına rağmen ürperdi ve *onun* hediyesi olmasından nefret ettiği pelerinini iyice etrafına doladı.

Gölgelerin arasından bir kadın çıkınca sersemletici bir bulanıklık gördü, onun da etrafında bir Görünmezlik Pelerini vardı. Kirişine yerleştirdiği okunu aşağı doğru tutuyordu, sihirle parlarken tuhaf bir görüntüsü vardı, ama Renna onu tanıdı. Ormancı Wonda, Arlen'ın çıraklarından biriydi ve yeni tahta zırhıyla etkileyici görünüyordu.

Genç kadın karşılarında dağ gibi belirdi, hiçbir kadının olmaması gerektiği kadar uzun boylu ve iki kat cüsseliydi. Gülümseyince etrafındaki sihir ısındı ve yere kadar eğilirken davetkâr bir hal aldı. "Kurtarıcı."

"Sana birçok kez Kurtarıcı olmadığımı söyledim, Wonda," dedi Arlen, ama bu konu her açıldığında sesinde beliren o azarlayıcı tondan bu kez eser yoktu. Genç kadını seviyordu belli ki. "Bana Arlen diye hitap et."

Wonda kafasını iki yana sallayıp bakışlarını yere indirdi. "Bunu yapabileceğimi sanmıyorum, efendim."

"Bay Bales?" diye önerdi Arlen.

Wonda'nın yüzü aydınlandı. "Pekâlâ, sanırım bu olabilir." Renna'ya dönüp tekrar selam verdi. "Kulübeye hoş geldiniz, Bayan Tanner. Sizinle tanıştığıma memnun oldum. Taht odasında Enkido'ya yaptıklarınızı gördüm, üstelik o adamın nasıl savaştığını daha önceden biliyorum. Umarım bir gün sizin yarınız kadar iyi olurum."

Bunun bir bedeli var, diye içinden geçirdi Renna, ama kafasını sallayıp Arlen'a baktı. "İyi bir öğretmenim var."

Wonda gülümseyip gözlerinde neredeyse taparcasına bir ifadeyle Arlen'a baktı. "Evet." Kulübeye doğru döndü. "Sahibe Leesha, Rojer'le birlikte içeride. Bir dakika beklerseniz geldiğinizi haber veririm."

"Onu sevdim," dedi Renna, genç kadın yanlarından ayrılırken.

Arlen başıyla onaylar gibi bir hareket yaptı. "Arkamda Ormancı Wonda gibi yüzlercesi olsaydı, Nüve'yi darmadağın ederdim."

Wonda hava karardıktan bir saat sonra kapıda belirdi. "Geldiler, Sahibe Leesha."

"Teşekkür ederim, Wonda," dedi Leesha. "Lütfen onları içeri al ve sonra avluda dolaşıp yalnız kaldığımızdan emin ol."

Wonda başıyla onayladı. "Elbette, sahibe." Bir saniye sonra Arlen içeri girdi, hiç olmadığı kadar rahat görünüyordu. Onu Renna Tanner izledi, kadının gözleri vahşi bir şüpheyle etrafta dolaştı. Leesha'yla göz göze gelince, Leesha kadına kaba bir şekilde bakmakta olduğunu fark etti.

Elona'nın sesi zihninde yankılandı. *Bir şey söyle, aptal kız.*

Silkinip kadının yanına gitti. "Kulübeme hoş geldin. Renna'ydı, değil mi?" Gözlerini Arlen'a çevirdi. "Doğru düzgün tanıştırılmadık. Benim adım Leesha Kâğıt." Almak için genç kadının pelerinine uzandı ama görür görmez nefesini tuttu. Arlen için hazırladığı Görünmezlik Pelerini'ydi bu.

Ona mı vermiş? Bu pelerinin üzerinde ne kadar uğraştığını hatırlayınca ani bir öfkeye kapıldı, kendi peleriniyle Rojer'in pelerinine harcadığı çabanın toplamından daha çok emek vermişti o pelerine. Arlen'ı etkilemeyi, ona muhafazalama yeteneğini göstermeyi çok istemişti, ama pelerini onun omuzlarına yerleştirirken Arlen pelerine doğru düzgün bakmamıştı bile. Hatta o zamandan beri pelerini hiç giymemişti.

Söz hediyen bu mu? diye içinden geçirdi. Aniden ilişkileri onu *gayet* ilgilendiriyormuş gibi hissetti.

"Kim olduğunu biliyorum," dedi Renna.

Kadın öyle bir bakmıştı ki, Leesha'nın içinden Bruna'nın sopasını kapıp onu pataklamak geldi, ama hoşça gülümsemeye devam etti. "Çay alır mısınız?"

"Lütfen," diyen Arlen, kolunu Renna'nın beline dolayıp ona yön vererek kadınları birbirinden ayırdı.

Rojer bir taklayla sandalyesinden kalktı ve perende atıp dizinin üzerine çöktü. "Rojer Yarımel, hizmetinizdeyim."

Gülüp alkışlayan Renna birden masum bir kıza dönüştü. "Renna Tanner," dedi, Rojer elini öperken. "Arlen bana senden bahsetti."

"Tek kelimesine bile inanma," dedi Rojer göz kırparak. Renna ona gülümseyince Leesha'nın içinden çığlık atmak geldi, ama yüzündeki ışıl ışıl gülümsemeyi korudu.

"Gel ve çaya yardım et, Rojer," dedi. Rojer isteğini yerine getirdi ve fincanlarla tabakların gürültüsü içinde tezgâhın başında dururlarken, Leesha ona "Sen kimin tarafındasın?" diye fısıldadı.

"Aa, taraflar mı var?" diye sordu Rojer tatlılıkla. "Bizi ilgilendirmediğini sanıyordum." Leesha ona bir tekme savurdu, ama Rojer dans ederek kaçmayı başardı ve oturma odasındaki Renna ile Arlen'a götürmekte olduğu çayın tek damlasını bile dökmedi. Leesha da mutfak masasından fincanları getirdi ve Arlen'la Renna'nın kanepede, Rojer'in ise en yakındaki koltukta oturduğunu gördü. Erkeklerin bilerek onu ve Renna'yı birbirlerinden olabildiğince uzak tutmaya çalışıp çalışmadıklarını merak etti.

"Eee," dedi Rojer abartılı bir şekilde uzatarak. "Nasılsın?"

"Meşgul," dedi Arlen. "Çukur günbegün genişliyor, küçük köyleri yutuveriyor, insanlar Hür Şehirlerden buraya akın ediyor. Kışın planını yaptığımız büyük muhafazalar üzerinde çalışmaya başladık ve şimdiden bazıları etkinleşti."

Arlen'ın gözleri ışıldadı. "İşe yarıyor, Leesha. Büyük muhafazalar giderek güçleniyor, günün birinde iblislerle savaşmaya gerek kalmayacak. Nüve'de kapana kısıldıklarında savaşacak bir şey olmayacak. Bu gidişle, 'Kont' Thamos çok geçmeden kendisine dük demeye başlayacak ve Rhinebeck bu konuda söz söyleyemeyecek."

"Ama sen söyleyeceksin," dedi Rojer.

"Beni ilgilendirmez," dedi Arlen. "Büyük muhafazalar inşa edildiği ve insanlar yaklaşan şeye hazırlıklı olduğu sürece, hangi tahtta kimin oturduğu umurumda değil."

"Yaklaşan şey ne?" diye sordu Leesha.

"Savaş," dedi Arlen. "Büyük muhafaza sistemi kritik bir çoğunluğa ulaşmadan iblisler bizi durdurmaya çalışacak."

"İblis pisliği!" Rojer önce Leesha'ya, sonra tekrar Arlen'a baktı. "Meselenin tam ortasında durmanıza rağmen ikinizin de bunun sizi ilgilendirmediğinizi söylemenizden bıktım. O insanlar Hür Şehirlerden buraya akın ediyor, büyük muhafazalar inşa ediyor ve silahlanıyorlarsa, hepsi senin sayende Arlen Bales, Dövmeli Adam sayesinde, Kont Thamos sayesinde değil."

Arlen omuzlarını silkti. "Olabilir. Ya da saklanmaktan bıkmışlardır ve özgür olma şansı edinmek için savaşmak istiyorlardır. Ben etrafına üşüşülen bir sancak olabilirim, ama bu istesem bile bana tahta göz koyma hakkı vermez – üstelik istemiyorum. Neden Thamos'un karşısına çıkayım ki? Kendisini fazla kaptırmış olduğu doğru, ama iyi bir soylunun yapması gerekeni yapıp yollar ve kasabalar inşa ediyor, insanlara evlerini muhafazalamaları ve ekin dikmeleri için yardım ediyor, barışı sağlamak, çöpleri toplamak, borç vermek ve herkesin doyduğundan, ortak bir amaç uğrunda çalıştığından emin olmak için memurlar ve temsilciler görevlendiriyor. Koyduğu vergiler yüksek ama adil, Angiers'a bağlılık yemini ettikleri sürece yeni vatandaşlar kabul etmeye açık, ayrıca kimseye zulmedecek kadar adamı yok."

"Bini aşkın Tahta Askeri olduğunu duydum," dedi Rojer.

Arlen kafasını iki yana salladı. "Tahta bir miğfer takıp ellerinde mızrakla yürüyüş yapabilen bin adam, ama aslında iki yüz Tahta Askeri bile yok. Geri kalanı oklarıyla arada bir hedefi vurmayı başarıyor, ama çoğu Muhafazacı, mühendis ve inşaat işçisi."

"Ve şimdi de, sayende Gared ve Ormancılar var," dedi Leesha.

Arlen tekrar omuzlarını silkti. "Kont gündüzleri onlardan daha iyi yararlanabilir. Karşılığında, gece vakti Tahta Askerler-

le birlikte bana aitler. Bizzat Thamos da gece vakti dışarı çıkıp mızrağını gösterdiğim yere saplıyor."

"Şimdilik," dedi Leesha.

"Thamos istediğim anda kalesinin kapısını yıkabileceğimi biliyor," dedi Arlen. "Ben ortalıkta olduğum sürece, uslu duracak."

"Peki sen ortalıkta yokken ne olacak?" diye sordu Leesha.

Arlen gülümsedi. "Onu senin hizada tutman gerekecek, ayrıca sarayda yaptığın gibi ortadan kaybolma numarası çevirmek de yok."

Arlen'ın sırıttığını görünce Leesha içten içe hiddetlendi. "Ortadan kaybolma numarası" Düşes Araine'le görüşmek için başvurduğu bir bahaneydi yalnızca, Angiers'ta asıl gücü o kadın elinde bulunduruyordu – oğulları birer kukladan başka bir şey değildi. Arlen'ın dük ve kardeşleriyle görüşmesi de bir göz boyamadan başka bir şey değildi. Ama elbette Leesha, Araine'in güvenini sarsmadan böyle bir şeyi dile getiremezdi.

Bunun yerine Arlen'ın aptal olduğumu düşünmesine izin vermeliyim. Bu düşünce onu kızdırdı. "Dük Euchor'dan haber var mı?" diye sordu konuyu değiştirmek için.

"Rhinebeck, Euchor'un yardım için talep ettiği bedeli asla ödemez," dedi Arlen. "Krasialılar surlarının önünde toplanmadıkça ödemez, hatta buna rağmen ödemeye yanaşmayabilir bile. İttifak olmayacak."

Sözlerindeki kesinlik odaya bir ağırlık gibi çöktü. Bu, Angiers'ın Ahmann'la tek başına yüzleşmek zorunda kalacağı anlamına geliyor ve bu da aynı zamanda, Krasialılar gözlerini o yöne çevirmeden Lakton'a yardım edecek kimsenin olmayacağı anlamına geliyordu. Laktonluların ne kadar süresi kalmıştı? Bir sene mi? En fazla üç mü?

"Ne istiyormuş?" diye sordu Rojer.

"Rhinebeck'in hâlâ bir oğlu yok," dedi Arlen. "Euchor onun Düşes Melny'den boşanıp hepsi birer erkek çocuk sahibi olan kızlarından biriyle evlenmesini istiyor."

"Hypatia, Aelia ve Lorain," dedi Rojer. "Hür Şehirlerde taş iblislerinden ayırt edilememeleriyle tanınırlar. Rhinebeck'ten

pantolonunu indirip yüzükoyun bir fıçının üzerine uzanmasını istese daha iyi olurdu."

Arlen başıyla onayladı. "Eğer Krasialılar Angiers'ı ele geçirirse, metal taht Nehirköprü'de yollarını keser."

"Euchor aptal değil," dedi Leesha.

"Sandığından daha fazlası," dedi Arlen. "Euchor ateşin sırlarına sahip, Leesha, hem sırlara hem de onları hayal bile edemeyeceğin dehşetlere çevirebilecek çizimlere..." Deri ciltli eski bir kitap çıkarıp ona attı. Kitabın kapağında *Kadim Dünya'nın Silahları* yazıyordu.

"Okumadan önce dinlen," diye tavsiye etti Arlen. "Çünkü bir hafta boyunca uyuyamayacaksın."

Leesha kitabı alırken Arlen'ın gözlerinin içine baktı. Çok sakin ve huzurlu görünüyordu. Tümüyle bugüne odaklanabilmek amacıyla yarın için endişe etmeyi bırakmış bir adam gibiydi. "Çok değişmişsin. Sade giysiler, eski adına dönmen falan..." *Gözlerin*, demek istedi ama akıllılık edip dilini tuttu.

"Köklerime döndüm," dedi Arlen Renna'ya işaret ederek. "Bir daha onları asla unutmayacağım."

"Unutursan pataklarım," dedi Renna bir elini onun bacağına koyarak.

Arlen elini onunkinin üzerine koyup hafifçe sıktı. Çok küçük bir hareketti, ama anlamı büyüktü. Arlen dönüp tekrar kendisine baktığında Leesha ürpertisini bastırmak zorunda kaldı. "Artık ne olduğumu biliyorum, Leesh. *Kim* olduğumu. Artık şüphelere ve endişelere yer yok."

"Nasıl?" diye sordu Leesha.

Arlen'ın ses tonu ciddileşti. "Geçen yeni ayda, bir iblis beni öldürmeye çalıştı."

Rojer kıkırdadı. "Bunun diğer gecelerden farkı ne?"

"Bu sıradan bir iblis değildi, Rojer," dedi Arlen, sesi Dövmeli Adam'ın boğuk ses tonuna bürünmüştü. Rojer'in yüzündeki gülümseme kayboldu.

"Akıllı bir iblis," dedi Leesha. "Darsy bana anlattı. İnsanın zihnine giriyormuş."

Arlen şakağına hafifçe vurdu. "Ben de onunkine girdim.

Uzun bir süreliğine değil, ama neyle karşı karşıya olduğumuzu anlayacak ve sihri onlar gibi görecek kadar. Bir kez gördüğüm için artık unutamıyorum."

Elini kaldırıp havaya küçük muhafazalar çizdi. Teker teker, odadaki lambalar söndü. Leesha muhafazalı gözlüğünü almak için önlüğüne uzandı, ama onu takamadan Arlen tepelerine bir ışık muhafazası çizdi ve oda sabah güneşi pencerelere vurduğunda olduğundan daha çok ışıkla doldu.

"Yüce Yaratıcı!" diye fısıldadı Rojer.

"Bu sadece bir kısmı." Arlen ayağa kalkıp belindeki bıçağı çekti. "Artık canımı yakmak neredeyse imkânsız, eğer bir şey canımı yakarsa..." Elini kesip parlak bir çizgi halinde kan çıkardı.

"Arlen!" diye haykırdı Leesha ve kesiği incelemek için ayağa fırladı. Yarık, kemiğe kadar iniyordu – kan birikip yere akmadan önce kemiğin beyazlığını bir an için görmüştü. Dikiş atılsa bile, Arlen'ın eli bir daha asla eskisi gibi olmayabilirdi. Renna'ya baktı, ama kız endişesiz görünüyordu.

"... hemen iyileştirebilirim," diye sözünü tamamladı Arlen. Eli dumana dönüşüp Leesha'nın parmaklarının arasından kayboldu ve sonra tekrar eski halini aldığında, teninde dans eden karışık dövme desenleri dışında en ufak bir yara izi yoktu. Yerdeki kan lekesi bile kaybolmuştu.

Leesha daha yakından incelemek için muhafazalı gözlüğünü taktı. Muhafaza görüşüyle, Arlen daha önce hiç görmediği kadar güçlü bir parlaklık saçıyordu, Renna'nın da aynı güçle parladığını görünce biraz şaşırdı.

"Başkalarını da iyileştirebilirim," dedi Arlen, "ve iblislere dokunmadan onları öldürebilirim. Her gün yeni güçler keşfediyorum. Potansiyel sonsuz."

"Darsy bana hastaevini boşalttığını söyledi," dedi Leesha, "ama bütün parlaklığına rağmen, bu tür bir sihre yetecek kadarını barındırmıyorsun. Gücünü nereden alıyorsun? *Hora*'dan mı? İrinden mi?"

Arlen kafasını iki yana salladı. "Koltuk değnekleri. Büyük muhafazaların beni zayıflattığını söylerken haklıydın, Leesha. Kendi alanlarını güçlendirmek için sihrimi çekiyorlar." Gülümsedi. "Ama artık bu çekimi geri çevirebiliyorum."

Derin bir nefes aldı ve Leesha zeminin üzerinde süzülen sihrin ona hücum ettiğini görünce nefesini tuttu. Kulübenin dört bir yanına çizilmiş ya da oyulmuş olup az öncesine kadar güçle parlayan muhafazalar birden loşlaşırken, Arlen o kadar göz alıcı bir şekilde parlamaya başlamıştı ki, ona bakmak neredeyse imkânsızdı.

"Bütün bunları zihin iblisinden mi öğrendin?" diye sordu Leesha.

Arlen başıyla onayladı. "Ama sırf şansım yaver gittiği ve birini öldürdüğüm için onları hafife alma. Ben onlar için nefes almak kadar doğal olan güçleri daha yeni yeni keşfediyorum sadece. O iblislerden daha fazla olmalı ve beni bir daha hafife almayacakları kesin."

"İnsan gibi ama daha kısa boylu muydu?" diye sordu Leesha. "Soğan biçiminde kafası ve iki yanında boynuzları mı vardı?"

Arlen gözlerini kıstı. "Bundan kimseye bahsetmedim." Renna'ya baktı.

"Bana öyle bakma, Arlen Bales," dedi Renna. "Olanlar hakkında kimseye tek kelime etmedim."

"Biri Everam'ın Armağanı'nda bize saldırdı," dedi Leesha.

Arlen, Rojer'e baktı. "*O anlamda* bize değil," dedi Jonglör. "Ben banyodaydım. Her şeyi kaçırdım."

Arlen şaşırmış görünüyordu. "Ne oldu?"

Leesha olanları hatırlayınca tiksinmemek için kendini zor tuttu. "Kara Ay'da geldi, tıpkı seninki gibi. Kontrolümü... eline geçirdi."

Renna ona baktı, gözlerinde ilk kez empati vardı. "Seni bir şeyler yapmaya mı zorladı?"

Leesha başıyla onayladı. "Ahmann'ı öldürmek ya da bir şekilde halkın gözünden düşürmek için gelmişti. Beni ve eşi Ineveara'yı kuklalar gibi ona karşı kullandı."

"Büyünü nasıl bozdunuz?" diye sordu Arlen.

"Ahmann bize dokununca tacındaki muhafazalar parladı," dedi Leesha. "İblisin kontrolü anında kayboldu. Ahmann onu öldürdü, ama biz dikkatini dağıtmasaydık, iblis onu öldürebilirdi."

Arlen kafasını sallayıp Renna'ya döndü. "Erkekler yanlarında sağlam bir kadın olmadan hiçbir şeydir." Renna ona gülümsedi ve Leesha boğazından yükselen safrayı yutmak zorunda kaldı.

"Yalnız mıydı?" diye sordu Renna.

Leesha kafasını iki yana salladı ve kadının gözlerinden söylemek üzere olduğu şeyleri zaten bildiğini anladı. "Bir... koruması vardı. Bir şekil değiştiren."

"Mimik iblisi," dedi Arlen. "Görebildikleri ya da hayal edebildikleri her şeye dönüşebilirler. Normal şartlar altında, hayal güçleri iyi değildir ama onları kontrol eden bir zihin iblisi olduğunda..."

"Ahmann onun Alagai Ka prenslerinden biri olduğunu söyledi," dedi Leesha. "Ve bir sonraki Kara Ay'da daha fazlasının olacağını."

Arlen başıyla onayladı. "O herif öldürülmesi gereken bir pislik olabilir, ama haklı. Yeni aya bir buçuk hafta kaldı. Çukur'u hazırlamak için elimden geleni yaptım, ama durum Ormancı Çukuru Muharebesi'nin yaklaşan felaketin yanında bir çocuk oyunu gibi kalmasına neden olacak kadar çirkinleşecek."

Leesha kafasını salladı. "Burada ve Armağan'da da. Zihin iblisleri senden korktukları gibi Ahmann'dan da korkuyorlar. Onu öldürerek iblislere büyük bir *hediye* vermiş olursun." Sözleriyle Arlen'ın canını yakmak, ona bir keresinde Angiers'tan dönerken yolda sığındıkları mağarada olduğu gibi ne olursa olsun nüveliklerin karşısında olacağına dair ettiği yemini hatırlatmak istemişti.

Şoke olmasını, kızmasını ya da üzülmesini bekliyordu, ama Arlen sabırla ona bakmakla yetindi. "Küçük bir çocukken sana verdiğim söz yüzünden beni manipüle edemezsin, Leesha. Hayatım boyunca birçok söz verdim, onları nasıl ve ne zaman tutacağıma ben karar veririm."

"Ne sözü?" diye sordu Renna.

"Sonra konuşuruz," dedi Arlen, sesinde hafif bir gerginlik vardı. Renna bundan hoşlanmamış görünüyordu, ama üstelemedi.

"Abban ve Ahmann, Par'chin'den bir arkadaşları olarak bahsettiler," dedi Leesha.

Arlen güldü ve Krasia'daki adını Leesha'nın daha önce duymuş olmasına şaşırdıysa bile, belli etmedi. "Abban'ın arkadaşı yoktur, Leesha! Sadece kendisi için kârlı olan tanıdıkları vardır ki ben de kesinlikle onlardan biriydim. Ahmann Jardir'e gelince, onun da iki yüzü vardır: biri düşünceli ve adil, biri de nadiren gösterdiği gerçek yüzü. Güç için ne gerekiyorsa yapar."

"Labirent'te ne oldu?" diye sordu Leesha lafı uzatmadan. "Sana ne yaptı? Bilmece gibi konuşmandan sıkıldım! Bu adama güvenmememizi istiyorsan, sebebini söyle!"

İlk kez, Arlen'ın gözlerindeki sükûnet ifadesi kayboldu. Rojer cep şişesini kaldırdı ve Arlen havaya gelişigüzel bir muhafaza çizip şişenin mıknatıs taşına doğru çekilen demir tozları gibi eline uçmasını sağladı. Kapağını açıp büyük bir yudum aldı, elleri bacaklarının üst kısmında, bakışları yerde, kamburunu çıkarmış vaziyette oturuyordu.

"Ahmann Jardir benim *ajin'pal*'imdi," diye söze başladı. "Bu kelimeyi kuşkusuz duymuşsunuzdur, ama ne anlama geldiğini anladığınızı sanmıyorum. Beni iblislerle ilk gerçek savaşıma o götürdü, yanımda oldu, benimle birlikte kanını döktü..."

"Senin Çukurlular için yaptığın gibi," dedi Rojer.

"Ve benim için de," dedi Renna.

Arlen başıyla onayladı. "Evet, ama bu farklıydı. Krasialılar dövüşmemi istemediler. Buna uygun olmadığımı düşündüler. Beni ipe çekecekleri sırada Jardir yanımda oldu. Beni sarayına kabul etti, dilimi öğrendi. Benim için bir kardeş gibiydi, bana dünya ve kendim hakkımda tek başıma öğrenmemin bir ömür süreceği şeyler öğretti."

"Öyleyse, gerçekten arkadaştınız," dedi Leesha, ama kelimeleri Arlen'ın ses tonunun ona hissettirdiği korkuyu hafifletmedi.

"Benim açımdan öyleydik," diye ona katıldı Arlen. "Ama geçmişe bakınca, onun için işe yaramadığımda beni sırtımdan mızraklamak için her zaman hazır beklediğini görebiliyorum, hep kuzeye gelmeyi planlıyordu ve planlarını benim aklımdan alıyordu."

Derin bir nefes verdi. "Belki sandığım gibi değildir. Belki de, birden böyle olmuştur."

Oda sessizdi, herkes Arlen'ın sözlerini duymak için öne doğru eğilmişti, Renna bile.

Sanırım, ne olursa olsun her şeyi anlatmayacak, diye içinden geçirdi Leesha.

"O günlerde sadece Krasialıların yanında savaşmıyordum," dedi Arlen. "Ulak olarak çalışmaya devam ettim ve yıllarca harabe avına çıktım. Genellikle hiçbir yere çıkmayan eski haritalara birçok insanın hayatı boyunca görmediği kadar altın harcadım ve birçok kez ölümle burun buruna geldim. Ama sonra, birkaç sene önce, Abban bana Anoch Sun'a giden bir harita vereceğine söz verdi."

"Kaji'nin ebedi istirahatgâhı," dedi Leesha.

Arlen başıyla onayladı. "Haritayı ele geçirmeye çalışırken neredeyse ölüyordum, *dama*ların burunlarının dibinde bir kopyasını çıkardım. Krasialılar kumlara gömülüp kaybolduğunu söylüyorlardı, ama inatçıyımdır işte."

"Katılıyorum," dedi Leesha.

Arlen'ın gözleri ışıldadı. "Ama onu buldum, Leesha! Kaji'nin kayıp şehri Anoch Sun'u buldum! Yarı gömülüydü, ama buna rağmen gördüğüm her yerden daha güzeldi. Düklerin malikâneleri, oranın kumlar altında kusursuz bir şekilde korunan sarayları yanında hiç kalır. Bu sarayların en büyüğünde yeraltı mezarlığına inen bir merdiven buldum ve araştırmaya başladım."

Rojer daha hevesli bir şekilde öne doğru eğilmişti. "Ne buldun?"

"Kaji'yi," dedi Arlen. "Ya da onun soyundan gelenlerden birini. Mumyalanıp beze sarılmıştı, mızrağı hâlâ kollarındaydı."

"Kaji'nin Mızrağı," dedi Leesha, karın boşluğunda soğuk bir his belirdi. *Ahmann'ın mızrağı*.

Arlen başıyla onayladı. "Sırlarını paylaşmak için onu Krasia'ya götürdüm. Parlayarak canlanıp Labirent'te bir iblisi öldürene kadar hepsi yalancı olduğumu düşündü. Bir saat sonra, saldırıya önderlik ediyordum, bütün *Sharum*lar adımı haykırıyordu. İki saat sonra, Jardir ve adamları mızrağı benden çalmak için tuzak kurdular, Kaval ve Coliv de aralarındaydı. Beni dövüp mızrağı aldılar ve ardından beni canlı bir kum iblisinin olduğu çukura attılar."

"Yüce Yaratıcı!" dedi Renna gözlerini kocaman açarak. Dudakları hırlar gibi geriye çekilirken, belindeki kınında duran bıçağın kemik sapını kavradı.

"Nasıl kaçtın?" diye sordu Rojer.

"İblisi öldürüp çukurdan çıktım," dedi Arlen. "Jardir başıma vurup beni bayılttı ve kum tepelerinde ölüme terk etti."

Renna hırladı. "O iblis oğullarının içini dışına çıkaracağım..."

Arlen elini elinin üzerine koyunca genç kadın sakinleşti. "Kaval ve Coliv emirleri yerine getiriyorlardı. Onların suçu yok. Onlar sadece emir eri. Her şeyin arkasında Jardir var."

"Kutsal şehri ve Kaji'nin mezarını yağmalamanı korkunç bir ihlal olarak görmüş olmalı," dedi Leesha.

Arlen omuzlarını silkti. "Kayıp sihirleri kumun altında uyumaya mı bıraksaydım?"

"Elbette hayır, ama onların bakış açısını anlamalısın," dedi Leesha.

Arlen ona şaşkın gözlerle baktı. "Anladığım kadarıyla, Jardir yeryüzündeki en güçlü silahı benden çaldı ve mızrağın sırlarını paylaşmak yerine onu Thesa'nın dört bir yanında insanları öldürmek, esir almak için kullanıyor. Anlamadığım şeyse, neden o deve pisliğinin oğlunu hâlâ savunduğun..."

Gözleri kocaman oldu. "Ona saplanmışsın sen."

"Bu seni *hiç* ilgilendirmez!" Leesha bağırmak istemezdi, ama içinde bütün gece büyük bir öfke birikmiş, buna da bir türlü geçmek bilmeyen mide bulantısı ve başındaki –bir ineği bile dağlayabilecek– yanma hissi eklenmişti. Aslında bu patlamasıyla Arlen'ın sözlerini doğruladığının farkındaydı, ama bu onu daha da çok sinirlendirmeye yaradı. "Hem bunu sen mi söylüyorsun!" Elini Renna'ya doğru savurdu.

Renna hiçbir şey söylemeyip yerinden kalktı ve sehpanın etrafından dolaşıp Leesha'ya yaklaştı. Göz göze geldiklerinde, Leesha artık Kaval üzerine yürüdüğünde Rojer'in kendini nasıl hissettiğini biliyordu. Önlüğünün ceplerinde kendisini savunurken kullanabileceği bir şey bulmaya çalıştı, ama Renna bileğini tutup çekti.

"Bana söylemek istediğin bir şey varsa, buradayım," diye hırladı.

"Ahhh!" Genç kadın bileğini bükerken Leesha nefesini tuttu.

Arlen hemen yanlarına koşup Renna'nın bileğini kavradı. "Bu kadarı yeter, Ren!" Onu tutup çekti, ama bir an için Renna ona karşı koydu. Arlen bir kaya iblisi kadar güçlüydü ve kadın ona karşı koyuyordu. O da Leesha kadar şaşkın görünüyordu. Bir an için Leesha, Renna'nın kendisini öldürüp öldürmeyeceğini merak etti. Vahşi genç kadın, burunları neredeyse birbirine değecek şekilde üzerine eğilirken Leesha geriye çekildi, altına kaçırarak gururunun son kırıntılarını da kaybedeceğinden endişe ediyordu.

Ama Renna kısık ve anlaşılır bir sesle konuşmaya başladı. "O bana söz verdi, Leesha Kâğıt. Sana söz verdiğini duydun mu?"

Leesha'nın ağzı açık kaldı. Genç kadının sözleri, Leesha yüzünden yumruk yumruğa kavga etmeden önce Ormancı Gared'ın Ulak Marick'e söylediklerinin neredeyse tıpatıp aynısıydı. En sonunda, "Ha-hayır," diye kekelemeyi başardı.

"Öyleyse, sen de kendi işine bak." Renna, Leesha'nın bileğini bırakıp geri çekildi. Arlen'ın kolunu bırakmasıyla genç kadın topuklarının üzerinde döndü ve hışımla kulübeden çıktı.

Leesha incinen bileğini ovuşturup Arlen'a sert bir bakış attı. "Çok hoş bir kadın bulmuşsun."

Arlen ona dik dik bakınca sözlerinden pişman oldu. Ona doğru uzandı, ama Arlen dumana dönüşüp ortadan kaybolurken eli havada kaldı.

Bir an o ve Rojer, Arlen'ın az önceye kadar durduğu yere bakakaldılar. En sonunda, Rojer kafasını sallayıp sırıtarak Leesha'ya döndü. "Daha kötüsü de olabilirdi."

Leesha sinirli bir şekilde ona baktı. "Senin karılarının yanına dönmen gerekmiyor mu?"

Rojer kafasını sallayıp onun yanına gitti ve kollarını omuzlarına doladı. "Biraz bekleyebilirler."

Leesha ondan uzaklaşmaya çalıştı, ama Rojer onu sıkıca tuttu ve Leesha bir süre sonra karşı koymayı bıraktı. Yavaşça kollarını kaldırıp Rojer'in sarılışına karşılık verdi.

Ve sonra ağlamaya başladı.

Renna, Ormancı kıza doğru düzgün bakmadan yanından geçti ve labirenti andıran bahçeye girerken hızını artırdı. O cadının kulübesiyle arasına olabildiğince çok mesafe koymak istiyordu, derken hızlı adımları koşmaya dönüştü. Ama ne kadar hızlı giderse gitsin, acı ve öfke onu izliyordu, onları kabullenmesi imkânsızdı.

Bıçağını çekti. Avlanacak, bir iblis öldürüp sihirle dolu etini midesine indirecekti. Güç, acısını dindirebilirdi – gücün heyecanına kapıldığında zevkten başka bir şey hissetmeyecekti.

Arlen'ın bileğini kavrayışını hatırladı. Arlen onu sertçe çekmiş ve Renna ona karşı koymuştu. Arlen bütün gücünü kullanmış olsaydı Renna'nın elini rahatlıkla çekebilirdi, ama Renna şimdiden onunla mücadele edebilecek hale gelmişti. Çok geçmeden, onun kadar güçlü olacaktı.

Önündeki patikada bir sis yükseldi. Renna bir an gerildi, karşısındaki şeyin öldürebileceği bir nüvelik olduğunu düşündü. Ama güneş batalı çok oluyordu ve iblislerin başka bir zaman yükseldiklerini hiç görmemişti. Gelen Arlen'dı.

Bu, onun yeni numaralarından biriydi. Her geçen gün yeni numaralar keşfettiğini söylerken yalan söylemiyordu ve onları kullanırken –en azından Renna'nın karşısında– kendini gitgide daha rahat hissediyordu. Bu numaraya "kaymak" diyordu – yüzeyin altına sızıp sihir akıntısına kapılarak bir yerden başka bir yere anında seyahat edebiliyordu.

Renna da buna kalkışmıştı, ama şimdilik şekil değiştirmek onu aşan bir şeydi. Yeterince nüve eti yemediği için mi, yoksa henüz üzerinden yeterince zaman geçmediği için miydi bilmiyordu. Aylar alabilirdi. Ya da yıllar.

Ama bunu başaracağım, diye kendi kendine söz verdi. *Güneşin doğuşu kadar eminim.*

Arlen belirginleşti ve ona doğru koşan Renna'yı yakaladı. "O neydi öyle? Öfkeni kontrol edeceğine söz vermiştin."

Renna kafasını salladı. "Kimseye vurmayacağıma söz verdim. Ve vurmadım."

Arlen içini çekti. "Haklısın, ama sen yetişkin bir kadınsın, Ren. Herkese kabadayılık edemezsin."

"Cadının biraz kabadayılığa ve senin ona ait olmadığını duymaya ihtiyacı vardı." Dik dik Arlen'a baktı. "Ayrıca o da sana ait değil, her ne kadar bir zamanlar birlikte olmuş olsanız ve bunu dile getirmeyi uygun görmemiş olsanız da."

Tekrar harekete geçti ve rasgele bir yön seçerek yürümeye başladı. Bunun üzerine Arlen da ona ayak uydurmak için hızını artırmak zorunda kaldı. "Samanlıkta kiminle birlikte olduğunu sana hiç sormadım, Ren. Geçmişin geride kaldığına karar vermiştik."

Renna umursamazca elini salladı. "Seni suçlayamam. Bazı sorunlarımın olduğunu biliyorum, eh Bayan Kusursuz da bir erkeğin isteyebileceği her şeye sahip. Para, sihir ve herkesin sevgisi. Ve şu işe bak! O da bir zihin iblisini öldürmeye yardım etmiş! Yerinde olsam, ben de beni bir kenara iterdim."

Arlen onu tutup sertçe kendisine doğru çevirdi. "Seni kenara ittiğim yok, Ren. Ne şimdi, ne de başka zaman. Evet, Leesha'nın iyi yanları var, ama onun da delilikleri var ve ne yapmış olursa olsun, bakışlarınla onu alt ettin." Güldü. "Onu hiç bu kadar korkmuş görmemiştim. Altına işeyeceğini sandım."

Renna sırıttı. "İşemesini umuyordum."

"Kendi ağzından duydum," dedi Arlen. "Ona söz vermedim, Renna Tanner. Sana söz verdim."

Renna ona baktı, sözlerine inanmak istiyordu, ama hepsi ona saçmalık gibi geliyordu. Bu dansı daha önce de etmişlerdi. Arlen şevkle konuşur, ona dünyasının merkezi olduğunu ve başka birini istemediğini söylerdi. Onun kendisi için gündoğumu ve günbatımından farksız olduğunu iddia ederdi.

Renna yeterince dinlediği takdirde, Arlen'ın sözlerine ikna olacağını ya da onları duymaktan bıkarak sırf yaylım ateşini durdurmak için ona katılacağını biliyordu.

Ama sonuçta, hepsi sözdü işte.

"Renna Bales," dedi.

"Ne?" diye sordu Arlen.

"Tanner değil," dedi Renna. "Ciddiysen, bir Rahip bulup sözünü tutarsın. Yoksa yaptığımız boşa kürek çekmekten farksız."

20. BÖLÜM

TEK TANIK

D.S. 333 YAZ
YENİ AYDAN 11 ŞAFAK ÖNCE

Arlen uzunca bir süre Renna'ya baktı. Renna bu bakışların karşısında kendisini nüvelik prensi zihnine sızdığında olduğu kadar çıplak hissetti. Arlen'ın da bu numarayı öğrenip öğrenmediğini ilk kez merak etmiyordu. Bakışlarında yargılayıcı bir ifade vardı.

"Buna hazır olduğunu mu düşünüyorsun, Ren?" diye sordu kısık bir sesle.

Renna dimdik durup onun gözlerinin içine baktı. "Evet. Uzun zamandır hazırım."

"Bir kadın ve kocası birbirlerinden sır saklamamalıdır," dedi Arlen.

"Bunu biliyorum," dedi Renna.

Arlen elini yüzüne götürüp baş ve işaretparmağıyla şakaklarını ovuşturdu. "Aptal olduğumu mu sanıyorsun, Ren? İblis eti yediğini anlamadığımı mı düşünüyorsun? Nefesinden kokusunu alabiliyorum, kanında görebiliyorum ve sihrinden tadına bakabiliyorum. Sana bunu yapmaman için yalvardığım gece, gidip iblis eti yedin. Ve o zamandan beri eline geçen her fırsatta aynı şeyi yaptın."

Renna dişlerini sıktı, öfkesini bastırmaya çalışsa da başarılı olamadı. Arlen onu yargılıyor muydu? Hem de Renna bunu onun hayatını kurtarmak için yapmış olmasına rağmen? Üzeri-

ne hücum eden sihir içini güçle doldurup öfkesini on kat artırdı. Hiddetini bastırmak için bütün gücünü kullanmak zorunda kaldı. "Sana daha önce de söyledim, Arlen Bales, bana ne yapacağımı söyleyemezsin."

Hiç şüphesiz, Arlen sihrinin yükseldiğini görmüş olmalıydı, ama endişeli görünmüyordu. Kafasını salladı. "Söyledin. Ben de sana ne yapıp yapamayacağını söylemedim. Sadece ne düşündüğümü söyledim. Beni görmezden gelmek istiyorsan, bu seni ilgilendirir. Sorun gerçeği benden gizlemiş olman değil. Senden hiçbir şey saklamadığımı ben de iddia edemem. İnsanların sır saklamaya hakkı olmalı."

"Öyleyse, sorun ne?" diye çıkıştı Renna.

Arlen içini çekti. "Çoktan söyledim. Aptal olduğumu düşünen biriyle nasıl evlenirim?"

Bu sözler üzerine, Renna'nın öfkesi geldiği kadar hızlı bir şekilde uçup gitti ve yerini kesinlikle dayanamayacağı kadar güçlü bir suçluluk duygusu aldı. Gözleri dolarken Arlen bulanıklaştı. Bacakları güçten düşen Renna dizlerinin üzerine yığıldı.

Arlen hemen yanına çöküp ona omuz verirken Renna da ona sokularak beyaz gömleğini gözyaşlarıyla ıslattı. Arlen ona sımsıkı sarılıp saçlarından geriye kalan dik dik tutamları okşadı.

"Geçti, Ren. O kadar da kötü değil." Elini Renna'nın yanağına koyup gözlerinin içine bakması için başını kaldırdı. "Yaratıcı biliyor ki, kusursuz değilim."

"Sadece sana ayak uydurmak istedim," dedi Renna. "Önünde zor bir yol olduğunu biliyordum ve seninle birlikte yürümeye söz vermiştim. Nüve'ye sızarsan ve elimden sana seslenmekten başka bir şey gelmeden geride kalırsam bunu yapamam."

Arlen ona gülümseyecek kadar geri çekildi. "Bana seslenmen beni sonsuza kadar oraya tıkılıp kalmaktan kurtardı, Ren. Kendini değersiz görme."

"Yeterli değil," dedi Renna. "Er ya da geç, oraya gideceksin. Bazen bunu üzgün bakışlarında görebiliyorum, Nüve'ye giden yola dalıp gidiyorsun. Sana oraya gitmemeni söylemiyorum, ama tek başına gitmene izin veremem."

Arlen ona donuk bir ifadeyle baktı, ama gözleri dolmuştu.

"Bunu benim için yapar mısın, Ren? Nüve'ye kadar gider misin?"

Renna başıyla onayladı. "Yanımda olduğun sürece nereye olursa giderim, Arlen Bales."

Arlen hıçkırdı ve birden Renna'nın ona destek olması gerekti. "Senden bunu yapmanı isteyemem, Ren. Kimseden isteyemem. Oradan geri dönüş olduğunu sanmıyorum."

Renna yüzünü ellerinin arasına alıp onu kendisine bakmaya zorladı. "Bunu benden sen istemedin. Ama bana ne yapacağımı söyleyemezsin."

Bunu söyledikten sonra Arlen'ı öptü ve bir an için Arlen donup kaldı. Geri çekilecekmiş gibiydi, ama sonra eğilip Renna'nın öpücüğüne karşılık verdi ve sıkıca sarılarak onu kendisine doğru çekti.

"Seni seviyorum, Arlen Bales," dedi Renna.

"Seni seviyorum, Renna Bales."

Kasabaya döndüklerinde Nüvelik Mezarlığı son derece hareketliydi. Bir düzineyi aşkın Jonglör ses kabuğunun etrafına toplanmış enstrümanlarını akort ediyor, Krasialı eğitim subayı ise yeni seçilmiş bir asker grubuna –Ormancıların deyimiyle ham odunlara– eğitim veriyordu. Renna'nın gördüğü en iriyarı adam olan General Gared, peşinden yürüyen Butcher'larla meydanda dolaşarak emirler yağdırıyordu. Ormancılardan oluşan bir devriye ekibi ise, geceye karışmadan önce Rahip Hayes'in duasını almak için bekliyordu.

Arlen onlara doğru yaklaşırken, ikiliyi gören Kutsal Adam duasını şaşırdı. Gerçi hemen kendisini toparlayıp devam etti, ama çok geçmeden insanlar kafalarını onlara doğru çevirmeye başladı. Arlen ortaya çıktığında hep olduğu gibi etraftan fısıltı sesleri yükseldi.

Gared da onlara yaklaşmak için hamle yaptı, ama Arlen elini kaldırarak ona engel oldu, sessizce duanın bitmesini ve Rahip'in savaşçıların üzerinde havaya muhafazalar çizmesini bekledi. Normal şartlar altında, Ormancılar hemen uzaklaşırdı, ama Hayes Arlen'a doğru dönerken oldukları yere çakılıp kaldılar.

"Bay Bales, Bayan Tanner," dedi Engizisyoncu başını eğerek. Sesi gergindi – Renna ve Arlen akşam yemeği masasını terk ettikten sonra hiç konuşmamışlar ve birbirlerinden uzak durmaya özen göstermişlerdi. "Sizin için ne yapabilirim?"

"Rahatsız ettiğim için üzgünüm, Rahip," dedi Arlen. "Bir... ricam var."

Engizisyoncu tek kaşını kaldırdı ve en yakınlarında duran insanlar bu sözleri diğerlerine aktarırken kalabalığa göz gezdirdi. Derken bütün avlu gevezelik etmeye başladı.

Bir süre, Engizisyoncu karşılık vermedi ve Renna onu çok gücendirmiş olduklarından endişe etti. Ama en sonunda adam kafasını salladı. "Elbette. Kutsal Ev'deki odama geçelim..."

Arlen kafasını iki yana salladı. "Sunağa." Renna bunun üzerine onun elini tuttu ve bu hareketi Hayes'in dikkatinden kaçmadı. "Bizi evlendirebileceğini söylemiştin. Bunu yapmanı istiyorum. Şimdi." Kalabalığın uğultusu karman çorman bir gürültüye dönüştü, heyecanlı fısıltıların yerini bağrışlar ve tezahüratlar aldı. Bir kısım insan ise sessiz olmaları için diğerlerini azarlayıp can kulağıyla dinlemeye koyuldu.

"Emin misiniz?" diye sordu Engizisyoncu. "Nikâh güneşin altında kıyılmalıdır, gecenin bir yarısı aceleye getirilmemelidir."

Arlen başıyla onayladı. "On beş senedir sözlüyüm, Rahip. Sözümü tutmanın vakti geldi."

"Ve vaktini ayırmanın da," dedi Renna.

Hayes, Franq'a döndü. "Sunağı hazırla." Artan kalabalığa baktı. "Kutsal Ev'de herkesi barındıracak kadar yerimiz yok..."

"Sadece biz bize olacağız, Rahip," dedi Arlen. "Büyük bir törene gerek yok. Bu bir Jonglör gösterisi değil."

Kalabalığın hayal kırıklığına uğradığını belirten haykırışları giderek artarak hoşnutsuz bir gürültü halini aldı. Gared baltasını ve bıçağını çıkarıp birbirine vurarak kalabalığın dikkatini çekti. "Kesin şunu! Adam bu kasabayı kurtardı ve yalnız kalmak istiyorsa yalnız kalacak!" Ormancılara döndü. "Adamı duydunuz! Yolu açın! Kimse Kutsal Ev'e yaklaşmayacak!"

Ormancılar anında etraflarını sarıp kalabalığın içinde yol açtılar. "En azından bir şahide ihtiyacınız var," dedi Hayes.

Arlen dönüp Gared'a baktı. "Şahidimiz olur musun, Gar?"

"Ben mi?" Gared bunu tiz bir sesle sormuş, birden sesi Ormancıların dev generalinden ziyade ergen bir çocuğunki gibi çıkmıştı.

"Bir ordu dolusu iblisin karşısında yanımda durdun," dedi Arlen. "Sence bunun üstesinden gelebilir misin?"

"Evet," dedi Gared. "Şeref duyarım."

"Baron yeterli," dedi Hayes, Franq'a işaret ederek. "Diğerleri dışarıda bekleyecek." Çocuk kafasını sallayıp hemen Kutsal Ev'e doğru gitti. Engizisyoncu ve konukları yaklaşırken bir grup insan onları izledi. Sıkışmaya çalıştılar ama Ormancılar herkesi geride tuttu.

"Yüzükler sende mi?" diye sordu Rahip Hayes Arlen'a.

"Yüzüğe gerek yok..." diye söze başladı Renna, ama Arlen cebinden iki yüzük çıkarınca cümlesi yarıda kaldı – küçük muhafazalarla kaplı, birbirine örülü altın ve gümüşten yapılma yüzüklerdi bunlar. Şöyle bir göz atınca bile, Arlen'ın narin çizgilerini tanıdı. Arlen'ın sihrini çeken yüzükler güçle parlıyordu.

Durup Arlen'a baktı, müstakbel kocası bir kedi gibi sırıtıyordu. "Bunu planlamadığımı mı sanıyorsun, Ren? Bunu yeni aydan sonra yapmayı planlıyordum, hâlâ hayattayken, ama yüzükleri günler önce bitirdim."

Renna gözlerinin dolduğunu hissetti ve Arlen yüzüklerden küçük olanı parmağına geçirirken gözyaşlarını tutmaya çalışmadı. Sonra büyük yüzüğü alıp Arlen'ın parmağına geçirirken elleri titredi. "*Harika* bir düğün gecen olacak," diye fısıldadı.

Rahip öksürdü. "Yaratıcı adına, O'nun evinde, sizi karı koca ilan ediyorum. Gidin ve O'nun için üreyin. Gelini öpe..."

Renna kendini Arlen'ın kollarına atıp dudaklarını dudaklarına bastırdı ve Rahip cümlesini tamamladıysa bile, kanı kulaklarında zonkladığı için onu duymadı.

Nihayet birbirlerinden ayrıldıklarında, "Sana bir iyilik borcum var," dedi Arlen, Rahip'e. "Unutmayacağım."

Hayes gülümsedi. "Ben de unutmayacağım."

"Tebrikler," dedi Gared, Arlen'ın sırtına vurarak. Bu küçük

hareket çoğu erkeği zemine serebilirdi, fakat Arlen sarsılmadan durmayı başardı. "Şahidin olmak benim için bir şeref. Bunu hak etmiyorum."

"Bu şeref bize ait, Ormancı Gared," dedi Arlen. "Çukur'da artık şerefin koruyucusu olan iyi adamlar var."

Gared birden üzgün göründü. "Olmam gereken kadar iyi olmadım. Sen Çukur'a döndükten sonra bile. Hatalar... yaptım."

Arlen gülümseyip dev Ormancı'nın omzuna elini koymak için uzandı. "Hepimiz hata yapıyoruz, Gared. Ama hata yaptığının farkında olanlar daha iyi bir adam olma yolunu yarılamış olurlar. Ne yapmış olursan ol, seni affediyorum."

Gared'ın yüzü bariz bir şekilde aydınlandı. İyice doğruldu – bir basamak yukarıda, sunağın yanında duran Engizisyoncu'dan bile daha uzundu artık– ve sonra yere kadar eğildi. "Şu andan itibaren yolun diğer yarısını da kat edeceğim." Hayes'e baktı. "Yaratıcı şahidim olsun."

"Seni seviyorum, Arlen Bales," diye fısıldadı Renna. Arlen elinden tutup onu sıraların arasından geçirdi.

Gared önlerinden koşup geniş kapıları tüy kadar hafif şeylermiş gibi kolayca iterek açtı. Büyük bir gümbürtüyle açılan kapılar Kutsal Ev'in etrafında biriken yüzlerce insan olduğunu ortaya serdi, her sokaktan akın eden insanlar Nüvelik Mezarlığı'nı dolduruyordu. Daha iyi görebilmek içim meydanın etrafındaki balkonlara çıkmışlardı, çocuklarsa anne babalarının omuzlarındaydılar.

Renna donup kaldı. Daha önce böylesine bir kalabalığı sadece, kazığa bağlanarak iblislere yem olmasını izlemek için bütün Tibbet Deresi'nin kasaba meydanında toplandığı gece görmüştü. Tam bin kişi... izlemeye gel ve nüvelikler ona saldırdığında parmağını bile kıpırdatma!

Kalbi duracakmış gibi hissetti ve ne olduğunu anlamadan eli bıçağına gitti.

Gared, "Karı koca!" diye kükreyince, kalabalıktan yükselen sağır edici tezahürat Renna'yı şoke ederek kendine getirdi. Aceleyle toplanmış çiçekler üzerlerine yağar ve ses kabuğundaki Jonglörler bir şarkı çalmaya başlarken şaşkınlıkla bakakaldı.

Arlen başını eğip ona kolunu uzattı, sesi işitme yetisi güçlenmemiş birinin duyamayacağı kadar kısıktı. "Canını yakmak için gelmediler, Ren. Sadece tebrik etmek ve dans etmek için buradalar."

Renna onun koluna girdi ve Arlen karısıyla birlikte kalabalığın içinde yürümeye başladı. Derken yaşlı bir kadın belirdi ve yüzünde gergin bir gülümsemeyle reverans yaptı. "Ormancı Meg," dedi. "Ailem Ormancı Çukuru Muharebesi'nde kocanızın yanında yer almış olmaktan gurur duyuyor. O olmasaydı, hiçbirimiz burada olmazdık."

Renna'nın ellerine yarı solmuş çiçeklerle bezeli, güzelce boyanmış bir saksı tutuşturdu. "Bu saksı yüz yıldır ailemde. Doğru olup olmadığını bilmiyorum, ama büyükbabam onu vakti zamanında bir Ulak'tan almış, Ulak da ona saksının ta Dönüş öncesi yıllardan kalma olduğunu söylemiş. Çok büyük bir şey olmadığını biliyorum, ama evliliğinizi kutsaması için size vermek istedim."

Ne diyeceğini bilmeyen Renna donup kaldı. Kadın bu hediye önemsiz bir şeymiş gibi davranıyordu, ama gözlerinden ona çok değer verdiği belliydi. Böyle bir şey önemsizce verilmezdi.

"Te... teşekkür..." diye söze başladı en sonunda, ama kadın kalabalığın arasına çekilirken yerini başka biri aldı. Renna bu seferki kadının simasını tanıyordu, ama adını bilmiyordu. Kadının bahçesindeki gül ağacı çok hoşuna gitmişti ve bir keresinde bahçenin önünden geçerken bunu ona söylemişti.

"Terzi Sandy." Kadın beceriksizce eğilerek selam verirken, kollarında taşıdığı, kırmızı ipekle bağlı çok sayıdaki gülün ağırlığı dengesini bozdu. Renna, Sandy'nin aceleyle gülleri toplarken dikenlerinin elbisesinin kollarını ve tenini kestiğini görebiliyordu. Buketi oluşturmak için bütün gül ağacını toplamış olmalıydı. "Gülleri sevdiğini biliyorum ve bir gelinin buketi olmalı." Yüzü çiçeklerden daha çok kızardı ve gitmek üzere arkasını döndü, sonra tekrar Renna'ya bakıp ipeğe işaret etti. "O gerçek Krasia ipeği," dedikten sonra da kalabalığın içinde gözden kayboldu. Renna onları saksıya koymaya çalıştı ama sığdıramayınca ikisini de elinde beceriksizce tutmak zorunda kaldı.

İnsanlar yanlarına gelmeye devam ettikçe kendisini sarhoş gibi hissetti. Nüveliklerin arasındayken onu canlı tutan gece duyuları, gece içgüdüleri ona haykırıyor, karşısındaki varlıkların öne atılıp saldırmasını, pençelerini savurmasını bekliyordu. Ama insanlar eğilerek selam verip aceleyle seçtikleri hediyeleri onlara sunmaya devam ediyordu. Çukurluların parası yoktu, ama Renna'nın paradan çok daha değerli olduğunu bildiği hediyelerle yanlarına gelmeyi sürdürdüler.

"Kocanızın yanında yer aldım..."

"... lütfen kabul edin..."

"... Mairy Blower..."

"... lütfen kabul edin..."

"... kocanız hayatımı kurtardı..."

"... oğlumun hayatını..."

"... her birimizin hayatını..."

"... lütfen kabul edin..."

"... lütfen kabul edin..."

"... lütfen kabul edin..."

Gece gücüne rağmen, bütün sepetleri ve demetleri taşıması giderek zorlaşıyordu. Çok geçmeden, kendini bir Ulak'ın yük katırı gibi hissetmeye başladı, üstelik iyi dileklerde bulunanlar hâlâ gelmeye devam ediyordu, hatta sırada yüzlercesi vardı. Belki binlercesi.

Şaşırtıcı bir şekilde, onu kurtaran Krasialı bir kadın oldu.

Kalabalığın içinden çıktığında güneylilere özgü bir şekilde tepeden tırnağa siyah örtülere bürünmüştü ama gözleri nazikti. "Bu da ne?" dedi yüksek sesle. "Bir gelin nikâh gecesi kendi hediyelerini taşımamalı!" Etrafındaki herkes donup kaldı ve kadın, rahat bir sesle emir vererek, çoktan hediyelerini sunmuş olan birkaç kadına işaret etti. "Onları koyacak bir masa bulun, bu denli değerli şeyler *alagai'sharak*'ta halkınızın kanıyla kutsanan bu toprağa değmemeli."

Kadınlar hevesle kafalarını sallayıp yanlarına başkalarını çağırdılar ve hediyeler Renna'nın ellerinden alındı. Krasialı kadın ona bakınca, Renna gözlerinin etrafındaki kırışıklıklardan kadının gülümsediğini anladı. "Lütfen kendimi takdim etmeme izin

verin. Adım Shamavah, Kaji'nin Haman soyundan Chabin'in oğlu Abban'ın İlk Eşi'yim." Arlen bunun üzerine sertçe kafasını kaldırıp kadınla göz göze geldi. "Kocam Par'chin'in hep gerçek bir dostu olmuştur."

Arlen bir süre ona baktıktan sonra kafasını sallayıp gülümsedi. "Seni tekrar görmek güzel, Abban'ın İlk Eşi. Umarım kardeş-eşlerin ve kızların iyidir."

Shamavah başını eğdi. "Seni de görmek güzel, Jeph'in oğlu. Senin ve onurlu ailenin işlerinizin rast gitmesini dilerim." Renna'ya döndü. "İşini kolaylaştırmama izin verirsen, bu kutsal gecede Par'chin'in *Jiwah Ka*'sına yardım etmek benim için büyük bir onur olur."

Renna gözlerini kırpıştırdı, sonra kafasını sallayıp kekeledi, "E-elbette."

Shamavah tekrar başını eğdi, küçük bir yazı tahtası, kâğıt ve kalem çıkardı. Bir sonraki kadın hediyesini Renna'ya sunduğunda, Shamavah kadının adını ve hediyeyi not aldı, sonra da hediyesini kadınların hazırlayıp üzerini beyaz bir örtüyle örtmekte oldukları masaya koymasını istedi.

"İstersen masanın yanında muhafızların durmasını ayarlayabilirim," dedi Shamavah Renna'nın baktığını görünce.

"Gerek yok," dedi Arlen. "Burada kimse bir şey çalmaz."

Shamavah kafasını salladı. "Nasıl isterseniz."

Hediye takdimi bir süre daha devam etti ve Krasialı kadın her şeyi kusursuz bir şekilde yönlendirirken Renna yavaşça rahatladığını hissetti. Şu Shamavah denen kadın kimin nesiydi, kimin karısıydı bilmiyordu ama, resmen gecesini kurtarmıştı.

O sırada bir bağırış duyuldu ve bir grup Tahta Asker kalabalığı yarmaya başladı. Toplanan insanları kenara iterken cilalı zırhları ve kalkanları parlıyordu. Renna, Arlen'ın bir an için gerildiğini hissetti, Shamavah bile kaskatı kesildi. Ama sonra askerler dağılıp Kont Thamos'a yol açtılar. Adam ipek ve kadifeler içindeyken de zırhıyla olduğu kadar etkileyici görünüyordu. Makamının ağır madalyonu göğsünde sallanıyordu. Saçlarına da ortasına zihin muhafazası oyulmuş altın bir sarmaşık tacı takmıştı.

Kont, Renna'nın yanına gitti ve bir dizi yassı taşların birkaç santimetre yukarısında kalacak şekilde çökerek soylulara yakışır bir şekilde selam verdi.

"Nikâh gecenizi tebrik ederim." Uzanıp Renna'nın elini öptü. "Lütfen Çukur Diyarı halkının bu küçük hediyesini kabul edin." Arkasına işaret etti ve Arther hemen yanına koştu, nefes nefese görünüyordu. O da süslenmişti, ama görünüşe bakılırsa daha acelecı bir şekilde giyinmişti. Kont onun uzattığı siyah kadife kutuyu aldı ve dizinin üzerinde duruşunu bozmadan dönerken kutuyu açıp Renna'ya uzattı.

İpek bir örtünün üzerinde, ortasında köpek gözü kadar büyük bir zümrüdü çevreleyen değerli taşların bulunduğu altından yapılmış narin bir kolye vardı. Renna para fikrine hâlâ alışma aşamasındaydı –Tibbet Deresi'nde para pek işlerine yaramazdı– ama bir hazine gördüğünde, bunu anlayabilirdi.

Elini uzattı ve keskin bir şekilde kesilmiş taşlara parmak uçlarıyla dokundu. "Çok güzel."

Arther bir kez daha öne çıktı ve Thamos kolyeyi herkesin görebilmesi için kaldırırken kutuyu aldı. "Boynunuzda daha da güzel görünecek," dedi kont yüksek sesle.

İnanılmaz bir hediyeydi, diğerlerinden çok daha değerliydi, ama sahte bir yanı vardı. Çukurlular onunla en özel eşyalarını paylaşmışlardı. Parmakları değerli taşlarla süslü yüzüklerle dolu olan Thamos ise ona para veriyordu. Evlenmesi gerçekten umurunda mıydı, yoksa bu sadece bir politika oyunu muydu?

Renna başparmağının yumuşak kısmıyla parmağındaki örülü yüzüğü okşadı. Kolye gerçekten güzeldi, ama Renna ihtiyacı olan mücevhere zaten sahipti.

Gülümsedi ve konta ayak uyduracak şekilde sesini yükseltti. "Teşekkür ederim, Majesteleri. Bu gece bu kolyeyi takmak beni onurlandırır, ama Çukur Diyarı'nda hâlâ aç insanlar varken böyle bir hediyeyi kabul edemem."

Shamavah homurdandı ve Thamos'un gülümseyen dudaklarının kenarları seğirmeye başladı, ama kont çabuk toparlandı ve kolyeyi Renna'nın boynuna takarken tekrar başını eğdi. "O artık sizin, istediğinizi yapabilirsiniz, Bayan Bales. Yarın satıp birçok aç karnı doyurabilirsiniz."

Renna gülümseyerek kafasını salladı ve kalabalık tekrar tezahürat etti. Arlen onun elini tutup sıktı. Renna bu basit harekette bile kocasının sevgisini hissedebiliyordu.

Wonda'nın kapıya gelip artık alışkanlık haline getirdiği üzere aynı anda hem ahşabı tıklatıp hem kapıyı açmasıyla Leesha kafasını kaldırıp baktı. Bir saatin büyük bir bölümünü düşüncelere dalıp fincanlarına bakarak geçirdikten sonra o ve Rojer tekrar masaya dönmüşlerdi.

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim, Bayan Leesha," dedi Wonda, "ama kasabada bir gürültü var. Neler olduğunu bilmiyorum, ama ses buraya kadar geliyor, o yüzden iyi bir şey olduğundan emin değilim."

Leesha fincanını masaya bıraktı ve Ahmann'a verdiği pelerinin yerine yapmaya başladığı yarı muhafazalı pelerinine uzandı. Bir an için dinen ama hiç geçmeyen baş ağrısı geri dönmüştü. "Yüce Yaratıcı, sessiz bir gece istemek çok mu?"

Rojer hemen sandalyesinden kalkıp pelerinini ve keman kutusunu aldı. Kapıya doğru koşarken tek söylediği, "Amanvah ve Sikvah da oradalar," oldu.

"Rojer, bekle!" diye haykırdı Leesha, ama Rojer sanki peşinden Nüve geliyormuş gibi koşarak çıkıp gitmişti bile. Wonda onun gidişini izlerken içini çekti. "Umarım o Krasialı kızlar neye sahip olduklarını biliyorlardır. Benim için böyle şeyler hisseden bir erkek için her şeyimi verirdim."

Leesha elini onun omzuna koydu. "Sihir seni bir kadının bedenine yerleştirdi, Wonda ve iblis avının ardından gelen heyecanla erkeklerle birlikte olduğunu biliyorum, ama henüz on altı yaşındasın. Erkekleri anlaman ve birkaçını denemen için hâlâ vaktin var. Ayrıca, birçok kızın aksine senin yardımına koşacak bir erkeğe ihtiyacın yok."

Wonda kafasını salladı. "Evet, sanırım sorun da bu." Yaralı yüzüne işaret etti. "O ve bu. Sevişmek için iyi olabilirim, ama kimse beni gündönümü dansına götürmek için sabırsızlanmıyor."

"Eğer bir adam sana baktığında sadece yara izlerini görüyorsa, seni hak etmiyor demektir," dedi Leesha.

"Hak eden birini beklemek yerine pantolonuma çorap sokuşturup kızların peşinden koşturmak daha iyi," dedi Wonda patikadan kasabaya doğru ilerlerlerken.

"Saçmalama," dedi Leesha. "Başını dik tut, çok geçmeden senin için kavga ediyor olacaklar, Ormancı Wonda. Sözümü bir kenara yaz."

Hızlı adımlarla ilerlediler ve Leesha koşmamak için kendini tuttu. Yıllarca Bruna'nın ağır adımlarına ayak uydurmak ona sabırlı olmayı öğretmişti. "Eğer insanlar ben yanlarına varana kadar hayatta kalamıyorlarsa, zaten onlar için yapabileceğim pek fazla şey yok demektir," derdi hocası. "Düşüp kalçamı kırmamın kimseye bir faydası olmaz."

Kasaba yolunun yarısına gelindiğinde, hemen patikanın yan tarafında büyük bir kaya vardı ve tepesinde muhafaza ışığında doğru düzgün seçilemeyen bir siluet duruyordu. Yaklaşırlarken Wonda okunu o siluete doğrulttu, ama iyice yaklaşınca siluetin Rojer olduğunu gördüler, Jonglör dikkatle dinliyordu.

"Her neyse, kötü bir şey değil," dedi Rojer ve onların yanına atladı. "Kulağa kutlama gibi geliyor." Rahatlamış olduğu yüzünden belliydi, ama –hiçbir partiyi kaçırmak istemediğinden– onlara adımlarını hızlandırmaları için ısrar etti.

Müzik, tezahüratlar ve kahkaha, Nüvelik Mezarlığı'na yaklaşıldıkça arttı ve hiç dinmeyen bir gürültüye dönüştü. Leesha, adamlar aceleyle kutlama çadırları kurarken havada sallanan direkleri görebiliyordu, ses kabuğunda Jonglörler vardı, sahnede ise kadınlar dans ediyordu.

"Bu da ne böyle?" diye sordu Rojer merakla.

Smitt'in küçük torunu Stela yeni kesilmiş bir sepet dolusu çiçekle yanlarından koştu. "Hey, Stela!" diye seslendi Wonda. "Neler oluyor?"

Stela yavaşlayıp onlara baktı, ama durmadı. "Duymadınız mı? Kurtarıcı az önce evlendi!" Önüne dönüp koşmaya devam etti ve ilerideki kalabalığa karıştı.

Rojer ve Wonda gözlerini Leesha'ya çevirdiler. Nefeslerini tutmuş onun vereceği tepkiyi bekliyorlardı. Leesha bunu görebiliyordu.

"Wonda," dedi, "kulübeye koş ve kutlama ateşini al. Gelirken dikkatli ol."

Wonda bir süre ona baktıktan sonra yayını indirdi ve silahını omzuna takıp koşmaya başladı.

"İyi misin?" diye sordu Rojer.

Leesha omuzlarını silkti. "O seçimini yaptı, Rojer. Kendimi nasıl hissettiğimin önemi yok. Arlen Bales bizi ve bu kasabayı kurtardı, eğer istediği buysa, ona huzur veriyorsa..."

Rojer ona baktı. "Öyleyse çenemizi kapatıp dans edelim."

Leesha gülümsedi. "Olur."

Stela tekrar yanlarından geçti ve birkaç saniye sonra daha fazla çiçekle geri döndü. Bu kez Leesha onu durdurdu, avucuna para sıkıştırıp birkaç çiçek aldı.

"Bu taraftan," dedi Rojer ve kalabalığın geri kalanından ayrı duran bir grup Krasialıya doğru ilerledi. En önde Amanvah ve Sikvah duruyordu, etraflarını *dal'Sharum*lar sarmıştı. Rojer adımlarını hızlandırınca, Leesha'nın ona ayak uydurmak için eteklerini kaldırması gerekti.

Amanvah yaklaştıklarını gördü ve hemen kocasının yanına gitti, Sikvah da bir adım gerisinden onu izledi. "Merhaba, beyim. Görünüşe bakılırsa Çukur kabilesi için hayırlı bir günde geri dönmüşüz. Par'chin ve yeni *Jiwah Ka*'sının kimseye haber vermediği söyleniyor. Kabileliler hazırlıklı değillermiş ve şimdi... telaşlı bir heyecan yaşıyorlar. Shamavah'ı geline yardım etmesi için gönderdim, kız çok bunalacaktı yoksa."

"Çok naziksin," dedi Leesha.

Amanvah başını eğdi, ama gözlerini Rojer'den ayırmadı. "Kuzey'in düğün geleneklerini gözlemlemek benim için bir şeref."

Rojer kafasını salladı. "Düğün kutlamaları gözlemlenmez, Amanvah. Tadı çıkarılır."

Amanvah da kafasını salladı, Sikvah bile şaşırmış görünüyordu. "Bu bizim kabilemiz değil..."

"Kabileleri değilmiş," dedi Rojer. "Benim eşim misiniz, değil misiniz?"

Amanvah gözlerini kırpıştırdı. "Elbette eşiniz..."

"O halde..." Rojer kollarından tutup onu kendisine doğru çekti ve ince beyaz ipek peçesinin üzerinden burunları birbirlerine değince gülümsedi. "... lütfen çeneni kapat ve benimle dans et."

Bunu söyledikten sonra, ikisini de Nüvelik Mezarlığı'ndaki geniş açıklığa çıkardı. İnsanlar dans ediyor, alışılmış bir rahatlıkla birbirlerinin kollarında dönüyorlardı. Amanvah ve Sikvah temkinli bir şekilde dansı izlediler. Krasia'da böyle bir dansın olmadığına hiç şüphe yoktu. Evli olmayan kadın ve erkeklerin birbirlerine bu şekilde dokunmaları Evejah kanunlarına aykırıydı ve hiç şüphesiz karınız olmayan bir *dama'ting*'e dokunmak bir adamın elinin kesilmesi anlamına gelirdi. Rojer gözünün ucuyla bakınca Enkido'nun yakınlarda dolaştığını gördü.

"Bana bakın," diye emretti Rojer ve iki kadın da ona doğru döndü. "Bu dansın ürkütücü göründüğünü biliyorum, ama aslında çok basit. Ayaklarımı izleyin." Sekiz çizer gibi bir dizi hızlı adım attı. "Siz de deneyin," dedi ve hareketi tekrarlamaya devam etti.

"Güzel!" diye haykırdı Rojer eşleri hareketi yapınca. "Şimdi ellerinizi çırpıp ayaklarınızı müziğin ritmine göre yere vurun." Ayakları yassı taşların üzerinde sabit bir ritim tuttururken ellerini çırpmaya başladı.

"Evet, işte öğreniyorsunuz," dedi Rojer ve hareketini Amanvah'a yaklaşacak şekilde ilerletti. "Birbirimize yaklaştığımızda, koluma gir, hızından yararlanarak seni döndüreceğim. Sonra aynı şekilde hareketi tekrarlamaya devam edeceksin."

"*Sharusahk*'taki gibi." Amanvah başıyla onayladı. Rojer'in kolunu zahmetsizce yakaladı ve kocası onu döndürürken yardımcı olmak için hafifçe sıçradı. Ritme rahatlıkla adapte oldu ve ayakları yere değip dansa devam ederken minik bir kahkaha attı.

"Şimdi sen, Sikvah!" diyen Rojer, diğer eşine döndü ve dans ede ede ona doğru ilerlerken başını eğdi. Ayaklarını yerden kestiği anda, Sikvah neşeyle çığlık attı.

Bu şekilde devam ettiler, Rojer sırayla eşlerini döndürürken ritme iyice uyum sağladılar. Artık iki kadın da rahatça kahkaha atıyordu. Rojer ise kalbinin sevinçle dolduğunu hissediyordu.

"Bu taraftan!" diye seslendi ve ikisinin de koluna girip dans ederek onları kalabalığa doğru götürdü. Başka erkekler onlara doğru yaklaşınca iki kadın da çığlık attı, ama sonra kalın kollu bir Ormancı Amanvah'ın ayaklarını yerden kesti ve kadını yere bıraktığında Rojer onu kolundan yakalayıverdi.

"Everam'ın sakalı," diyen Amanvah heyecanla nefesini tuttu, ama sesinde neşe gizliydi.

"Geleneklerimize ortak olarak bizi onurlandırıyorsunuz," dedi Rojer ve hemen ardından sıradaki adam Amanvah'ı havaya kaldırıp döndürdü. Rojer arkasını döndüğünde, Sikvah'ı Benn Blower'ın çıraklarından birinin elinden aldı.

"Bunu yaptığıma inanamıyorum!" diye neşeyle çığlık attı Sikvah.

Dans bir süre daha devam etti. *Dama'ting*'in dans ettiğini gören diğer Krasialı kadınlar ve erkekler kalabalığa doğru çekilip alkışlamaya ve ayaklarını yere vurarak ritim tutmaya başladılar. Ailelerinin yanından ayrılmış değillerdi, ama dansı taklit ediyor ve birbirlerini döndürürken gülüyorlardı.

Sahnedeki Jonglörlerden biri Rojer'i görünce kemanının yayıyla ona işaret edip, "Yarımel!" diye bağırdı.

İsmi kalabalığın içinde gürleyerek dolaştı. "Yarımel! Yarımel! Sahneye çık!" Dans aniden durdu ve bütün gözler ona döndü. Rojer eşlerini başını eğerek selamladı ve bir süre duraksayıp Amanvah'ın kulağına fısıldadıktan sonra kemanını kutusundan çıkardı ve kadınlar kenara çekilirken sahnedeki ses kabuğuna giden basamaklardan çıktı.

Yeni konumundan, Rojer mutlu çifti görebiliyordu, Arlen ve Renna'nın etrafı el sallayan ve el sıkışan insanlarla doluydu. Shamavah Renna'nın yanında duruyordu, Gared ise Arlen'ın yanında durmuş herkesi kontrol ediyor ve ihtiyaçlarıyla ilgileniyordu.

"Böylesine özel bir gecede burada olmak bir şeref," dedi Rojer yüksek sesle. Sesi güçlendirmek için sihirli çeneliği yoktu, ama kabuk da en az onun kadar etkiliydi ve Rojer her halükârda sesi nasıl etrafa yayacağını biliyordu. Kalabalık sessizleşti ve Arlen'la Renna'nın ona baktıklarını gördü. Karşılığında onlara

kocaman bir el salladı. "Oradaki adam olmasaydı bu gece burada olamazdım, sadece ben değil, belki de hiçbirimiz olmazdık." Eliyle işaret etti. "Arlen Bales. Birçok kez hayatımı kurtardı, bir keresinde de tam burada."

Meydanın her noktasından onunla hemfikir olduğunu belirten sesler yükseldi. Rojer bir an onlara izin verip heyecanı artırdıktan sonra sesler kesilene kadar elini salladı. Kalabalığa göz gezdirdi ve elinde köpüklü birasını tutan bir adam görünce işaret etti, bardağı adamın elinden alıp havaya kaldırdı. "Şimdi de dostumuz kendine güzel bir gelin seçti." Eliyle gösterdi. "Huzurlarınızda Renna Bales!"

Büyük bir tezahürat koptu ve Rojer birayı kafasına dikerken yüzlerce Ormancı da aynı anda içkilerini yudumladı. Derken Rojer boş bardağı adama geri fırlattı ve bardağı yakalayan adam onu ellerinin arasında bir ganimet gibi tuttu.

"Bu sahnede birçok yeni yüz görüyorum," dedi Rojer, Jonglörler Loncası'nın ustalarına ve yetenekli çıraklarına dönerek, "ama kendi yazdığım bir şarkıyı çalacağım, umarım bana eşlik edebilirler." Kalabalığa gülümsedi. "Belki sözler konusunda onlara yardım edebilirsiniz."

Bunun üzerine kemanını alıp *Ormancı Çukuru Muharebesi*'nin açılış notalarını çalmaya başladı. İnsanlar şarkıyı tanıyıp tekrar tezahürata başladılar, ayaklarını yere öylesine sert vuruyorlardı ki, Rojer sağlam sahnenin sarsıldığını hissediyordu. Kendall'ın sahnenin sağında olduğunu gördü ve o da çalmaya başlayana kadar yayını çevirerek ona işaret etti.

Birlikte melodiye başladılar, bu beraber binlerce kez çaldıkları bir şarkıydı. Diğer Jonglörler de belli ki şarkıyı öğrenmişlerdi, çünkü ikiliye rahatlıkla katıldılar ve Rojer şarkıyı söylemeye başlarken onların liderliğine eşlik ettiler. Rojer tempoyu yavaş tuttu, Çukurlulara o gecenin zorluklarını ve zaferini tekrar yaşatırken her kıtanın kendi küçük dünyasını oluşturmasına izin verdi.

Şarkıda bir solo vardı, ama Kendall diğer müzisyenler sessizleşirken bile çalmaya devam etti. Rojer'in onu en son gördüğünden beri keman çalışını ilerletmişti, durup Rojer'e sırıttı.

Rojer müzikal bir meydan okumadan asla kaçınmazdı, ikisi de birbirinden karmaşık melodiler çalarken soloları bir savaşa dönüştü. Kendall onunla öylesine rahat çekişiyordu ki, Rojer kahkaha atıp şarkının bir sonraki kıtasına geçmeden son raundu onun almasına izin verdi. Son notalar da çalınıp müzisyenler tamamen sessizleşince insanlar ellerini havaya kaldırıp tezahürat ettiler. Seyircilerin arasında gözyaşlarını silenler vardı.

Derken Rojer'in gözünün ucuna bir renk ilişti ve kafasını çevirince, Amanvah'la Sikvah'ın yaklaşmakta olduklarını gördü; *Jiwah Ka*'sı parlak kırmızı ve turuncu ipekler içindeydi, *Jiwah Sen*'i ise mavi ve yeşil ipeklere bürünmüştü. Kumaşlar iç göstermiyordu ama Krasia ipeğinden beklenebilecek şekilde ince ve uçuşur gibiydi. Kadınlar muhafazalı mücevherlerle süslenmişler ve muhafazalı gerdanlıklarını takmışlardı.

Çukurlular ağızları açık bir şekilde bakarken sahneye çıktılar. İpeklilerinin kesimi yatak odasında giydiklerinden daha mütevazıydı, ama yine de vücutlarını herhangi bir Krasialı kadının, hatta bir *dama'ting*'in bile topluluk içindeyken cesaret edebileceğinden daha fazla açıkta bırakıyordu. Kuzey standartlarına göre bile, giysileri müstehcen sayılırdı.

Amanvah selam verip çeneliğini Rojer'e uzattı. "Teşekkür ederim, *Jiwah Ka*'m," diyen Rojer çeneliği alıp kemanının ucuna yerleştirdi.

Tekrar kalabalığa döndü. "Uzaklardayken yeni bir şarkı öğrendim. Onu Thesa diline çevirip birkaç değişiklik yapmam gerekti, ama bu şarkı hepimiz için önemli bir konu hakkında ve sanırım muhafazalı çift de duymak ister." Arlen'a başıyla işaret etti. "Umarım hoşunuza gider."

Ve bunu söyledikten sonra, *Kara Ay Şarkısı*'na başladı. Artık tereddüt yoktu, Amanvah ve Sikvah ona rahatlıkla katıldılar. Muhafazaların kemanın tınısını iyice gürleştirmesi ve ses kabuğunun sesi yönlendirmesi sayesinde, şarkı sahip olduğu güçle kalabalığı sarstı.

Diğer müzisyenler sessiz kaldılar ve dikkatle onları dinlerken şarkıya katılmaktan çekindiler. Gözlerini kocaman açan Çukurlular da aynısını yaptı.

Şarkı bittiğinde çıt çıkmıyordu. Rojer Arlen'a bakıp tek kaşını kaldırdı. Adamla arasında yüz metreden uzun bir mesafe vardı, ama Rojer hareketi yakaladığından emindi. Arlen başını sallayıp güçlü bir şekilde alkışlamaya başladı. Çok geçmeden bütün kalabalık ona katıldı, tezahüratlar eşliğinde ayaklar yere vuruldu.

"Şimdi," dedi Rojer gülümseyerek, "çenemizi kapatıp dans edelim!" Başka bir şarkıya başladı ve diğer müzisyenler enstrümanlarını hazırlayıp ona katılmak için yarıştılar.

Leesha istese sıranın önüne geçebilirdi. Sonuçta Çukur'un Sahibesi'ydi ve bu insanlar hâlâ onun çocuklarıydı. Dosdoğru yürüyüp çiftin yanına gitse bile, kimse ona engel olmazdı. Hatta yüzünü görür görmez selam vererek yolundan çekilirlerdi.

Ama Leesha'nın acelesi yoktu, kafasını toplamak için ağırdan alabiliyor olmaktan memnundu. Arlen ve Renna'yı izlerken parmakları gergin bir şekilde çiçeklerle uğraşıyordu. Genç kadın kocaman gülümsüyordu, Çukurlular onları tebrik etmek için yanlarına geldiğinde dudaklarındaki ve gözlerindeki teşekkür ifadesi içtendi.

Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorsun, dedi Leesha kendi kendine, ama söylerken bile bunun bir yalan olduğunu biliyordu. Emin olduğu bir şey vardı. Arlen onu seviyordu. Eğer Arlen'ı gerçekten önemsiyorsa, bu yeterli olmalıydı.

Yine de, Rojer'in şarkılarına rağmen, sıra korkutucu bir hızla ilerledi ve Leesha çok geçmeden kendisini çiftin karşısında buldu.

Herkes bir an için dondu, Gared bile. Sadece Shamavah etkilenmemiş görünüyordu. "Erny'nin kızı Sahibe Leesha Kâğıt," dedi Renna'ya adını listeye yazarken.

Leesha gülümseyip reverans yaptı. "Bir gelinin saçına takabileceği doğru düzgün bir tacı olmalı," dedi ve Stela'nın sepetinden aldığı çiçeklerle ördüğü tacı kaldırdı.

Renna ona baktı, gözleri kelimelerin söyleyebileceğinden çok daha fazlasını söylüyordu. "Çok güzel, teşekkür ederim." Leesha tacı tepesine yerleştirmek için uzanırken başını eğdi.

"Evliliğinizi kutlarım," dedi Leesha ve Arlen'a döndü. Arlen kollarını açtı ve Leesha kendisini onun kollarının arasına bırakıp bir kez sıkıca sarıldıktan sonra hemen geri çekildi.

Arlen'ın gömleğindeki gözyaşlarını fark etmemesini umdu. Derken yakınlarında Wonda belirdi, tepeleme yüklenmiş bir katırın dizginlerinden tutuyordu. Leesha kızın yanına gitmek için izinlerini istedi.

"En iyilerini getirdim," dedi Wonda.

"Teşekkür ederim," dedi Leesha ve oradan geçen bir çocuğa kutlama maytabıyla bir kibrit verdi. Ağzı kulaklarına varan çocuk neşeyle haykırıp ödülüyle birlikte koştu. "Bana içecek bir şey getirebilir misin?"

"Elbette," dedi Wonda. "Çay mı, su mu istersin?"

Leesha kafasını iki yana salladı. "Verandamın cilasını kaldıracak kadar sert bir şey olsun."

Eşleri onunla birlikte sahnede dans ederken Rojer kahkahalarla gülüyor, Amanvah'la Sikvah'ın parlak ipeklileri uçuştukça kalabalıktaki insanlar nefeslerini tutup tezahürat yapıyordu. Zaten bir düzine Jonglör çalıp söylediği için, Rojer'le Kendall'ı da dansa çekmişlerdi, hepsi alkışlayıp gülüyordu. Derken kalabalığın arasında alev gösterileri başladı, maytaplar patladı, alev düdükleri öttürüldü ve alev çarkları çevrildi. Mezarlığın ortasında bir alan açıldı ve Leesha orada durup karanlık gökyüzünü aydınlatan roketleri, kuyruklu yıldızları fırlattı.

İnsanlar hayretle gökyüzünü izlerken dans sona erdi. Amanvah ve Sikvah kocaman gözlerle Leesha'nın havaya fırlattığı roketleri izliyor, roketler patlayıp parlak renkler halinde gökyüzünden aşağıya yağarken şaşkınlıkla alkışlıyorlardı.

"Yeni çifti tebrik etmek için harika bir zaman," dedi Rojer ve onları Arlen'la Renna'nın durdukları yere en yakın olan, sahnenin solundaki merdivenlere götürdü. Eşleri Kendall'ı da beraberlerinde sürüklediler.

"Bize Kuzeyli düğün geleneklerinizden biraz daha bahset," dedi Amanvah kıza.

"Çifti tebrik ederken genellikle hediye veririz," dedi Ken-

dall. "Ama o şarkının yanında... sanırım bütün hediyeler hafif kalır."

"Eğer gelenek buysa, bir şey vermeliyiz," dedi Sikvah.

Amanvah başıyla onayladı. "Biz gösterildiği şekilde vereceğiz." Rojer bundan nasıl bir anlam çıkarması gerektiğini bilemedi, ama kalabalık kenara çekilip onlara yol açarken fazla vakti olmadı.

Arlen uzanıp Rojer'e beklenmedik bir şekilde sarıldı. Şaşırtıcıydı. Dövmeli Adam ne zamandır birilerine sarılıyordu?

"Bu çok güzeldi, Rojer. *Kara Ay Şarkısı*'nı daha önce de duymuştum, ama hiç bu şekilde duymamıştım. Çok..."

"Güçlü," dedi Rojer. "Bir kaya iblisini durduğu yerde öldürecek kadar güçlü. Söz verdiğim gibi, kemanlı büyücülerin olacak." Dönüp gülümseyerek Renna'ya yaklaştı. "Özel günün için bir hediye."

Amanvah yanına giderken Renna'nın yüzü kızardı. "Adım Amanvah, Çukur kabilesinden Jessum'un oğlu Rojer'in İlk Eşiyim." Beraberindekilere döndü. "Bu benim kardeş-eşim Sikvah ve bu da kocamın çırağı Kendall." Kadınlar sırayla eğilerek selam verdiler ve Amanvah kesesinden bembeyaz bir ipek çıkardı.

"Kendall düğün hediyelerinin halkınızın bir geleneği olduğunu söyledi. Benim halkımın da böyle bir geleneği var." Kumaşı kaldırdı. "Sen Par'chin'in *Jiwah Ka*'sısın ve bir gelin duvağın olmalı. Bu benim kendi duvağım, en saf ipekten örülüp Dama'ting Sarayı'nda kutsandı."

Amanvah ipeği yüzüne bağlayıp muhafazalarla lekeli yüzünü burnundan çenesine kadar gizlerken Renna gülümsedi. "Bunu ne kadar süre takmalıyım?"

Sikvah güldü. "Par'chin seni öpmek için çıkarana kadar."

Renna alaycı bir ses çıkardı. "Nüve'ye batsın!" Arlen'a dönüp peçe duvağını kaldırdı ve ona uzun bir öpücük verdi. Amanvah, Sikvah ve Kendall kahkaha atıp alkışladılar, onları gören insanlar da alkışlamaya başladı.

"Bu nasıldı?" diye sordu Renna geri çekilerek. Peçesi kendiliğinden düşüp tekrar yüzünü örtse de onu çıkarmaya kalkmadı.

Amanvah gülümsedi. "Düğün gelenekleri bizim halkımızın

arasında da pek farklı değil." Rojer'e baktı. "Bazen benim asla böyle bir kutlamam olmayacağı için üzülüyorum."

Rojer yüzüne bakınca karısının gözlerindeki üzüntüyü gördü. Bütün Kuzeyli kızlar düğün günlerinin hayalini kurarlardı. Demek Krasialılar da bundan farklı değildi. Onlarla aniden evlenerek bütün gelenekleri bir kenara itmişti. Birden kızların hayallerini çiğnemiş olduğunu fark etti. Bunu telafi etmesi gerekecekti.

"Kutlaman olmadı mı?" diye sordu Renna. "Öyleyse benim düğünümü paylaşalım! Hadi gel ve benimle dans et." Amanvah'ın elinden tuttu ve Sikvah'la Kendall'a uzanarak onları da dans bölümüne çekti. Büyük bir tezahürat koptu ve Jonglörler başka bir şarkıya girdiler.

"İki dakikan var, Arlen Bales," diye seslendi Renna, "seni de burada görsem iyi olacak!"

"Ah, evlilik," dedi Rojer ve Arlen güldü.

"Ne zaman başım sıkışsa, sende iki tane olduğunu hatırlayacağım," dedi Arlen dans eden dört kadını izleyerek. "Ne yaptığını biliyorsun, değil mi? Bir *dama'ting*'le evli olmak hafife alınacak bir şey değildir, üstelik o Jardir'in kanından geliyor..."

Rojer omuzlarını silkti. "Aynı şey senin için de geçerli. Bazen ne yaptığımı bildiğimi sanıyorum, bazen de..."

"... kendini akıntıya bırakıyorsun," diyerek onun yerine cümlesini tamamladı Arlen.

Rojer başıyla onayladı. "Evet. Ama *Kara Ay Şarkısı*'nın gücünü duydun. Ve kendimi çoğunlukla mutlu hissediyorum."

"Ne demek istediğini biliyorum," dedi Arlen. "Yeni ay geldiğinde hepimiz ölebiliriz, ama şu anda kendimi hiç olmadığım kadar huzurlu hissediyorum."

"Düğün gecen için fazla kasvetli bir düşünce," dedi Rojer. "Eh, dans etmemiz için de daha büyük bir sebep."

"Evet," dedi Arlen ve yassı taşlara doğru hareket ettiler. Dans becerileriyle Rojer'i şaşırttı ve kahkaha atarak bir kolunda Renna'yı, diğerinde Kendall'ı döndürdü. Çukurlular etraflarını sardılar, sırayla gelin ve damadın koluna girerek dans ettiler, hepsinin yüzü gülüyordu.

Müzisyenler Çukurlulara soluklanmaları için zaman tanırken, "Krasia'daki düğünlerde nasıl danslar ediyorsunuz?" diye sordu Renna, Amanvah'a.

"Biz topluluk içinde dans etmeyiz," dedi Amanvah, "ama gelin odasına çekildiğimizde kocalarımız için ettiğimiz bir dans var."

"Ah, bana mutlaka göstermelisin!" diye bağırdı Renna. Amanvah ve Sikvah birbirlerine baktıktan sonra Rojer'e döndüler.

"Burada dans etmek günah değildir." Rojer gülümsedi. "Giysilerinizi çıkarmayın yeter."

Amanvah kafasını salladı. "Bir kocadan başka hiçbir erkeğin görmemesi gereken şeyler vardır."

"Evet, bunu görmeliyiz," dedi Ormancı Brianne. "Bayanlar, bir daire oluşturun! Krasialı kızlar bize danslarını gösterecekler!" Saniyeler içinde Çukur'un uzun boylu kadınları Renna'nın ve Rojer'in eşlerinin etrafını sardılar. Rojer'in kalmasına izin verildi, ama Arlen bile uzaklaştırılıp tebrike gelenleri kabul etmeye gönderildi.

"Henüz sana düğün hediyeni vermedim," dedi Sikvah, Renna'ya ve kemerinin kesesinden zillerini çıkardı. "Lütfen bunları kabul et, dansına yardımcı olacaklar."

O Renna'nın zilleri parmaklarına takmasına yardım ederken Amanvah da kendi zillerini taktı. Çok geçmeden bir ritim tutturdular ve Çukurlu kadınlar da alkışlamaya başladı. Rojer kemanıyla melodiye uyum sağladı ve sesi güçlendirmek için muhafazalı çeneliğini kullandı. Kadınların oluşturduğu dar çemberi göremeseler de, çok geçmeden Jonglörler de ona eşlik etmeye başladı.

Diğer erkeklerin gözlerinden uzakta, Amanvah, Renna'ya kalçalarını hipnotize edici bir güçle kullanmayı öğretti. Genç kadın hareketi kavramakta gecikmedi. Derken Kendall ve Brianne de dahil olmak üzere Çukurlu kadınların çoğu onları izledi. Sikvah kadınların arasında ilerleyerek adımlarını düzeltmelerine yardım edip kalçalarını nasıl sallayacaklarını gösterdi.

Rojer kasıklarında tanıdık bir seğirme hissedince yüzü kızar-

dı ve alacalı bol pantolonunun ön kısmını gizlemek için pelerininden yardım aldı. Eşlerinin bu şekilde dans ettiklerini sadece onlarla sevişmeden önce görmüştü, belli ki Krasialı eşleri onu iyi eğitmişti. Renna ve Kendall sanki bu dansla büyümüşler gibi hemen figürlere uyum sağladılar. Çukurlu kadınlar ateşli hareketleri neşeyle çığlık atarak uygularken Rojer daha da kızardığını hissetti. Diğer Krasialı kadınlar da onlara katılıp *dama'ting*lerinin figürlerini göstermeye yardım ettiler. En sonunda, kendisini ait olmadığı yatak odalarını gözetliyormuş gibi hisseden Rojer izinlerini istedi.

Bir süre sonra çember bozuldu, Krasialılar ve Çukurlular kızarıp kahkaha attılar. Ormancılar o sırada düğün direklerini getirdiler ve çifti tekrar bir araya gelmeye zorladılar. Mezarlığın öteki ucuna bir düğün çadırı dikilmişti.

"Bu ne?" diye sordu Amanvah.

"Gelin ve damat o sandalyelerde oturacak," dedi Rojer işaret ederek, "Çukurlular da onları direklerin üzerinde havaya kaldırıp herkesin görebilmesi için meydanda taşıyacaklar. Genellikle tören alayı çiftin yeni evine gider, ama evleri olmadığında düğün çadırı kullanılır. Par'chin gelinini eşikten geçirecek ve bütün kasaba gürültü yaparken, onlar... ee..."

"Birlikte olacaklar," diye yardımcı oldu Kendall.

"Evliliklerini tamamına erdirecekler," dedi Rojer. Eşlerinin rahatsız olup olmadıklarını görmek için baktı, ama Amanvah ve Sikvah bu fikirden çok hoşlanmış görünüyorlardı. Tören alayı Nüvelik Mezarlığı'nın etrafında üç kez dönüp çadıra varırken hevesle kalabalığı takip ettiler. Arlen sandalyesinden zahmetsizce atladı ve kendisini onun kollarına bırakan Renna'yı tuttu. Çadıra girerken karısını öptü ve çadırın kapağını arkalarından kapattı.

Amanvah hemen zılgıt çekti, muhafazalı gerdanlığı sesinin gücünü on kat artırdı. Sikvah ve diğer Krasialı kadınlar da onu izlerken, Çukurlu kadınlar tezahürat edip alkışlamaya ve ayaklarını yere vurmaya başladılar. Tencereleri, tavaları, bira fıçılarını, bira bardaklarını birbirlerine vurarak büyük bir gürültü koparmak için ellerinden geleni yapıyorlardı. Leesha da havaya daha fazla havai fişek gönderdi.

Eğlenceye sadece *Sharum*lar katılmadı. Kaval dik dik çadıra bakarken, Rojer adamın çadırı ateşe vermeye çalışmasından korktu.

Adamın bakışları Amanvah'ın dikkatinden kaçmadı. "Kibar olamıyorsan en azından bir işe yara, Eğitim Subayı. Adamlarını alıp bu evliliğin şerefine yedi *alagai* öldür. Cennet'in yedi katı için yedi *alagai*."

Kaval başını eğerken bıkkın görünüyordu. "Mızraklarımız yanımızda değil, *dama'ting*."

Amanvah kaşlarını sertçe çatınca, hem Rojer hem de Kaval sabrının taşmak üzere olduğunu anladılar. "Üç yüz yılı aşkın bir süre boyunca, *Sharum*lar *alagai*'ı muhafazalı mızrakları olmadan öldürdüler, Eğitim Subayı. Savaş muhafazaları sizi güçten mi düşürdü? Becerilerinizi unuttunuz mu?"

Kaval diz çöküp alnını yassı taşlara yasladı. "Bağışlayın, *dama'ting*. Emrinizi yerine getireceğiz." Diğer adamlara işaret edip Nüvelik Mezarlığı'ndan ayrılırken neredeyse rahatlamış görünüyordu.

İblis öldürmek için bir bahane olsun da, diye içinden geçirdi Rojer.

"Eğer onlar yedi tane öldürecekse, biz yetmiş tane öldüreceğiz," dedi Gared Wonda'ya. "Ormancılar! Baltalarınızı alın! Kurtarıcı'ya düğün hediyesi vereceğiz: Yaratıcı'nın Cennet'ten görebileceği kadar büyük bir iblis ateşi yakacağız!"

Amanvah Ormancıların toplanıp gecenin içinde gözden kaybolmalarını izlerken içini çekip Rojer'in koluna girdi.

"Babam haklı," dedi. "Halklarımız arasında pek fark yok."

Wonda, Leesha'nın isteğini yerine getirip ona içinde kehribar rengi bir sıvının olduğu küçük bir şişe getirdi. Leesha sert içkilere alışık değildi ve şişenin içinde ne olduğuna dair hiçbir fikri yoktu, ama bu sıvı Abban'ın ona verdiği *couzi* gibi boğazını yakıp uzuvlarını ısıttı. Çok geçmeden kendini rahat bir sisin içinde buldu – alev gösterisiyle heyecanlanan çocukların ve yetişkinlerin yüzleri onu mutlu etti.

Ama Arlen'ı ve yeni gelinini mezarlığın etrafında üç kez

gezdirdikten sonra düğün çadırına götürdüklerinde, çocuklar onunla alay ediyorlarmış gibi hissetti. Hepsi onun Arlen Bales'ten hoşlandığını biliyordu. Bütün kasabanın diline düşmüştü.

Tıpkı Marick'le olduğu gibi. Ve Gared'la da. Ne yaparsa yapsın, aşk hayatı her zaman arkasından fısıldanan dedikoduların konusu oluyordu.

Çukurluların gürültülü kahkahaları içine işledi. Onu bu şekilde küçük düşürmekten zevk mi alıyorlardı? Gerçekten de annesine mi dönüşmüştü?

Elona'yı bir kez daha zihninde Gared'la birlikte gördü. Ama sonra Gared'ın yerini, muhafazalı çıplak tenini saatlerce incelediği Arlen aldı, annesini kucağında tutuyordu. Elona, Leesha'ya bakıp kahkaha atıyor ve kalçalarını Arlen'a sürtüp üzerinde yükselip alçalmaya devam ediyordu. Sonra annesi kaybolup yerine Renna Tanner geçti, Arlen içine girerken zevkle haykırıyordu.

Kalabalığın gürültüsüne rağmen, düğün çadırında birlikte olurken çıkardıkları sesleri duyduğuna yemin edebilirdi. Kutlama maytaplarını ateşledi, ama işe yaramadılar. Giderek azalan malzemelerinden büyük bir roket çıkardı ve dibini birkaç gevşek taşın arasına yerleştirirken çıkacak patlama sesinin birkaç saat boyunca herkesin kulağını çınlatmasını umdu.

Ama roketi dik tutmakta zorlandı ve kibriti çakıp parmaklarını yakınca çığlık atarak roketi bıraktı, gözyaşları yüzünden süzülürken parmaklarını emdi.

"Şu haline bak, ne kadar sarhoşsun," dedi bir ses ve Leesha arkasına dönünce Darsy'yi karşısında buldu.

"Ver şunları bana," dedi Darsy ve kibritleri Leesha'nın elinden aldı. "Bana tahta kafalı diyorlar, ama ben bile içkiyle ateşin bir arada iyi gitmeyeceğini biliyorum. Parmaklarından mı olmak istiyorsun? Bir evi mi yakmak istiyorsun? Yoksa birini öldürmek mi?"

"Bana nutuk atma, Ormancı Darsy," diye çıkıştı Leesha. "Çukur'un Otacısı sen değilsin, benim."

"Öyleyse, ona göre davran," dedi başka bir ses ve Leesha Elona'nın Darsy'nin yanına geldiğini gördü. Dünyada görmek istediği son kişi. "Bruna seni bu halde görseydi ne derdi?"

Ateşin sırlarını saklamamızın bir sebebi var, derdi Bruna. *İnsanların bu tür bir güce saygı duyacağına güvenemeyiz.*

Leesha birden büyük bir utanca kapıldı. Bruna ayaklarının dibine tükürür ya da bastonuyla onu pataklardı.

Üstelik Leesha bunu hak ettiğinin farkındaydı. Hocasını hayal kırıklığına uğratma düşüncesi çok fazlaydı, sarsılarak ağlamaya başladı.

Darsy onu tutup sıkıca sarılarak bir anlık zayıflığını kalabalıktan gizledi. "Bir şey yok, Leesha," diye fısıldadı. "Hepimizin böyle anları olur. Annenle git. Ateş gösterisini bana bırak."

Leesha burnunu çekip kafasını salladı, sonra da gözlerini sildi ve birbirlerinden ayrılırlarken dikleşti. Yavaşça annesinin yanına giderken yassı taşların üzerinde tökezlememek için çaba gösterdi. Elona ona kolunu uzatınca, Leesha mağrur bir ifadeyle annesinin koluna girdi. Düşmemek için bu koldan ne kadar destek aldığını sadece annesi biliyordu.

"Biraz dayanırsan dinlenebilirsin," dedi Elona. Yassı taşların etrafını saran çok sayıdaki banktan birine gittiler. Bankta oturan kadınlar hemen kalktılar ve yerlerini onlara bırakırken küçük birer reverans yaptılar.

"Pekâlâ," dedi Elona. "Ne kadar içtin?"

Leesha omuzlarını silkti. Önlüğünü yoklayıp Wonda'nın ona verdiği şişeyi çıkararak annesine verdi. Elona şişeyi ışığa doğru tuttu, sonra tıpasını çıkarıp kokladı. Burnundan nefesini verip geri çekildi. "Ben de bu kadar içsem sersemlerdim, bahse girerim sabahtan beri yediğin her şeyi çıkarmaya hazırsındır."

Leesha kafasını iki yana salladı. "Sadece soluklanmak için biraz zamana ihtiyacım var."

"Eh, öyle bir zamanın olmayacak," dedi Elona. Bulunduğu odaya ne zaman bir erkek girse hep yaptığı gibi sırtını dikleştirdi ve elbisesinin bağcıklarını çekerek yaka kısmını aşağı indirdi. "Önüne bak. Sakın kusma."

Leesha kafasını kaldırdı ve Kont Thamos'un yaklaştığını gördü. Adam kaliteli giysileri ve mücevherleriyle muhteşem görünüyordu. Onu birkaç Tahta Asker izledi, ama kont onların farkında değilmiş gibi görünüyordu, yakışıklı gülümsemesi

rahat ve tasasızdı. Soyluların makamları gerektirmediği halde eğilerek selam verdiklerinde yaptıkları gibi küstah bir ifadeyle eğilip selam verdi.

"Sizi tekrar görmek bir zevk, sahibe," dedi ve Elona'ya döndü. "Bir kız kardeşiniz olsaydı herhalde duyardım, öyleyse bu güzel kadın anneniz, meşhur Bayan Kâğıt olmalı."

Leesha gözlerini devirdi. Prensin en azından orijinal olmasını beklerdi. Erkekler Elona'ya kendilerini sevdirmek için bu söze her başvurduklarında kenara bir klat ayırmış olsaydı, Dük Rhinebeck'ten daha zengin olurdu.

Aynı şekilde, Elona'nın yanıtı da hiç değişmezdi, gözlerini yere çevirip yüzü kızarırken, daha önce hiç bu kadar zekice bir iltifat duymamış gibi kıkırdardı. Leesha Elona'nın yüzünü gerçekten kızartabilecek bir şey olduğunu sanmıyordu, ama annesi istediği zaman bunu yapabiliyordu.

Elona öpmesi için elini konta uzattı. "Korkarım anlatılanlar doğru, Majesteleri."

İşte bu konuda haklı, diye içinden geçirdi Leesha ve sükûnetini korumak için derin bir nefes aldı.

Thamos'un gülümsemesi Ulak Marrick'in kurdu andıran gülümsemesi gibi vahşiydi. Leesha Thamos'un annesine bu şekilde bakmasına dayanamadı. Özellikle de hemen yanı başındayken. Hem de bu gece. Yüzüne bir gülümseme yerleştirip kendi elbisesinin bağcıklarını çekti.

"Kutlamalar hoşunuza gitti mi, Majesteleri?" diye sordu, kontun bakışlarını kendi üzerine çekip göz temasını elinden geldiğince korumaya çalışırken. Thamos'un gözleri aşağı inip yukarı çıktı, ama tıp Elona gibi Leesha bunu hiç fark etmemiş gibi yaptı.

"Daha önce küçük bir köy düğününe hiç katılmamıştım," dedi Thamos, "ama şimdi bunun ne büyük bir kayıp olduğunu görebiliyorum. Saraydaki balolar bunun yanında sönük kalır."

"Ah, abartıyorsunuz," dedi Leesha. "Gösterişsiz elbiseler giyen Çukurlu kadınlar nasıl olur da ipeklere ve altınlara bürünmüş makyajlı kadınlarla kıyaslanabilir?"

Thamos'un gözleri yine aşağı kaydı ve Leesha gülümsemesi-

nin genişlediğini hissetti. "Saraylı kadınlar kendilerinden başka kimseyi önemsemezler." Jonglörler bir başka dans parçasına giriş yaparken gülümseyip elini uzattı. "Düşüp kalkabilirler, ama dans etmeyi bilmezler."

Leesha yakışıklı kontla dans edip gülüşürken sonraki birkaç saat hızla geçti. Kont onu diğer dansçılarla istemeye istemeye paylaştı, ama yanından hiç ayrılmadı ve onu evine götürürken at arabasında verdiği öpücükler içten ve tutku doluydu. Pantolonunun içinde erkekliği kaskatıydı, Leesha yaklaşıp kalçaları ve bacaklarıyla ona sürtündü. Her geçen dakika kendisinin de daha çok ıslandığını hissetti ve onunla at arabasında birlikte olma fikrini gözden geçirirken kulübesine vardılar. Arabacı aşağı inip merdiveni indirdikten sonra kapıyı açtı.

Önce Thamos indi ve sendeleyerek aşağı inen Leesha'nın destek alması için elini uzattı.

"Sen eğlenceye dön," dedi arabacıya. "Ben yürüyerek dönerim."

"Majesteleri," dedi arabacı. "Saat çok geç, üstelik bu ağaçlık Krasialılarla dolu..."

"Öyleyse şafakta dön," dedi Leesha. "Şimdi git!"

Arabacı omuzlarını silkti ve dizginleri şaklatıp yolda uzaklaştı.

"Çok ince bir manevra," dedi Thamos ve Leesha onu kolundan tutup neredeyse içeri sürüklerken kont sırıttı. Leesha rol yapmayıp adamı dosdoğru yatak odasına çekti. Loş bir ışık yaktıktan sonra döndü ve kontu sertçe itti. Thamos da itmenin etkisiyle yorganın üzerine sırtüstü serildi. Leesha gülümseyerek eteklerini kaldırıp adamın üzerine çıktı, yüzünü, dudaklarını ve boynunu öptü. "Ve şimdi, sizden faydalanacağım, Majesteleri."

Thamos sağa sola kıpırdanarak onun elbisesinin bağcıklarını çözerken yüzünü göğüslerinin arasına bastırdı. "Genellikle tam tersi olur."

Leesha gülümsedi. "Evet, ama biz Çukur'da bazı şeyleri farklı yaparız. Arabacın dönene kadar üzerinden inmeyeceğim." Uzanıp kontun kemerini çözdükten sonra pantolonunun bağ-

cıklarıyla uğraşmaya başladı. Saniyeler içinde erkekliğini eline almayı umuyordu, ama en sonunda göz temasını bozup çözmeden önce son düğüme bakmak zorunda kaldı. Nihayet pantolonu yırtarcasına açtı, ama karşısında bulduğu organ sertliğini büyük ölçüde kaybetmişti.

Onu eline alıp hafifçe okşarken kontu öpmeye başladı, ama hâlâ yumuşaktı. Yukarı çıkıp Thamos'un yüzünü göğüslerine bastırırken erkekliğini sertçe çekti ve bu işe yaradı, kont yeterince sertleşmişti. Hemen iç etekliğini çıkarıp adamı içine almaya çalıştı, ama Thamos bir kez daha sertliğini kaybetti.

"Sorun ne?" diye sordu adamın erkekliğini tekrar eline alırken.

"Ahhh... Hiçbir şey..." Thamos inledi. "Sadece çok geç... içki... ve senin böyle olacağını beklemiyordum..."

"İstekli mi?" diye sordu Leesha, üzerine tükürüp okşayışını kayganlaştırmak için aşağı doğru inerken. Islak erkekliğini ağzına alırken kont inledi, ama hâlâ yumuşaktı.

Sorun ben miyim? diye merak etti Leesha. *Beni gerçekten isteyen tek erkek Ahmann mı?*

Bu düşünceden sıyrılıp yataktan kalktı.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu kont. "Düzelirim. Sadece biraz..."

"Şşş," dedi Leesha, kollarını elbisesinin içinden çıkarıp kıyafetini aşağı indirirken. "Sana ihtiyacın olan şeyi vereceğim."

Kont onun loş ışıkta soyunmasını izledi, eteklerinden kurtulmak için eğilen Leesha aşağı bakınca adamın sertleştiğini gördü. Her erkeğin gurur duyacağı bir mızrağı vardı. Leesha onu içine almak için sabırsızlanarak dudağını ısırdı. Sonra uzanıp onu sıktı.

Kont hayvani bir şekilde inledi ve anında ayağa fırlayıp onu yatağa yasladı. Leesha isteyerek gitti ve kont ona arkasından sahip olurken zevkle inledi. Kendisini ona doğru yaklaştırıp güçlü hamlelerine karşılık verirken aldığı zevkin arttığını hissetti.

Ve sonra, kontun inleyerek üzerine yığılmasıyla her şey bitti. Leesha kıpırdanarak, doyuma ulaşabilmek için sürtünmeden son kez faydalanmaya çalıştı, ama Thamos tekrar sertliğini

kaybetmiş ve içinden çıkmıştı. Haykırmak istedi, ama hali yoktu. Kontu bütün gece boyunca evine hapsetmek yerine, keşke arabacıya kendileri bir fincan çay içerken kapıda beklemesini söyleseydi! Umuyordu ki, kont bu saatte dışarı çıkıp sarayına dönebilecek cesareti gösterecekti.

Ama Thamos giysilerinin geri kalanını çıkarıp yatakta onun yanına uzandı. "Harikaydı," diye mırıldanarak vücudunu Leesha'nın sırtına bastırdı. Örtüleri ikisinin üzerine çekip kalın kollarını ona doladı ve memnuniyetle boynuna sokuldu. "Seni Jizell'in hastaevinde gördüğümden beri istedim, ama bu kadar güzel olacağını hiç düşünmemiştim."

Bunu duyan Leesha bir an için çaresizliği uçup gitmiş gibi hissetti, kontun kollarında kendini güvende ve sıcak hissediyordu. Thamos onun için yeterince erkeksi olmamış olabilirdi, ama Leesha onun için yeterince kadın olmuştu. Bundan tuhaf bir gurur duydu ve gülümseyerek uykuya daldı.

Leesha, Ahmann'ı ve birbirlerinin kollarında geçirdikleri geceleri gördüğü rüyasından uyandığında hava hâlâ karanlıktı. Sihir yüzünden Ahmann adeta dizginlenemez bir hayvana dönüşür ve ikisi de yarı aralık gözlerle uyuklarken ona sık sık gecenin bir yarısı sahip olurdu. Leesha'yı öpücükler ve okşamalarla uyandırır Leesha da onu yavaşça okşardı. Onu içine alacak kadar tahrik olduğunda, Ahmann sertçe içine girer ve ikisi de haykırana kadar hamle yapmayı sürdürürdü. Bir dakika sonra tekrar uykuya dalarlar ve Ahmann gündoğumunu kutlamak için ona tekrar sahip olmadan önce kısa bir süreliğine kestirirlerdi.

Yüce Yaratıcı! Leesha onu özlüyordu resmen. Yirmi sekiz sene boyunca kendi kendini inkâr ettikten sonra, bir hafta oburluk yapmıştı ve şimdi vücudu Ahmann'ın dokunuşunu özlüyordu. Aslına bakılırsa herhangi bir dokunuşa razıydı. Artan şehvetin hamileliğin sık görülen belirtilerinden biri olduğunu biliyordu, ama geçmek bilmeyen baş ağrısı ve mide bulantısından daha güçlü olacağını beklemiyordu.

Arkasında, Thamos halinden memnun bir şekilde horluyordu, kaslı göğsü sert ve tüylüydü. Leesha ona doğru kıpırdanıp

kalçalarını kasığına yaklaştırdı. Bir seğirme hissedince kontu sırtüstü çevirdi ve daha önce yaptığı gibi onu ağzına aldı. Bu kez, kont neredeyse anında sertleşti.

Bir anda inleyiverdi, hâlâ yarı yarıya uykudaydı, ama hemen ardından elini aşağı indirip Leesha'nın saçlarını okşayınca Leesha kontun uyandığını anladı. Hemen adamın üzerine çıktı, hâlâ kontun tohumları ve kendi arzusuyla ıslaktı. Kont inledi ve Leesha üzerinde yükselip alçalırken ellerini uzatıp göğüslerini ve kalçalarını nazikçe okşadı. Leesha gözlerini kapalı tutup Ahmann'ı hayal etti.

Arada sırada kontun seğirdiğini hissedince üzerinden kalktı ve eğilip nefes alışı normale dönene kadar onu öptü. Sonra tekrar kaldığı yerden devam etti.

Çok geçmeden, doyuma ulaşmak üzere olduğunu hissetti ve hızını artırıp kontu yatağa çiviledi. Bir dakika içinde zevkle inlemeye başlayınca Thamos uzanıp kalçalarını sıkıca kavradı. Zevk anı hayli uzun sürdü. Yatışmaya başladığındaysa, Leesha gülümsedi ve kalçalarını sıkarak sabit bir ritim tutturup kontu tekrar tüketti.

Eğilip kontu öptü, ama ikisi de nefes nefeseydi. Derken öpüşmeleri bir kahkahayla bölündü.

"İnanılmaz," dedi Thamos tekrar.

"Evet," dedi Leesha, üstelik bu konuda gayet ciddiydi, ama anlaşılan midesi onunla aynı fikirde değildi, ateşte unutulmuş çorba gibi fokurduyordu.

Derin bir nefes alıp mide yanmasının geçmesini umdu, ama birkaç dakika sonra eliyle ağzını kapatıp odadan koşarak çıkmak zorunda kaldı ve tuvalete kustu. Bu her gün tekrarlanan bir ritüele dönüşmüştü ve Leesha sırf bu işten kurtulup güne başlamak için kusma anını neredeyse iple çekiyordu.

Kusmak her defasında delici bir baş ağrısına sebep olurdu. Dolayısıyla Leesha şakaklarına masaj yapmak için içgüdüsel bir şekilde uzandı. Ama sonra irkildi.

Aylardır ilk kez başı ağrımıyordu. Ağrı yalnızca hafiflemekle kalmamış, tamamen kaybolmuştu. Gözleri yaşarırken yüzünün gerildiğini hissetti ve bir süre mutluluktan ağladı.

Çıplak ve utanç içerisinde ama bir kez daha kendini güçlü hissederek dışarı çıktığında, Thamos pantolonunu ve gömleğini giymiş halde onu tuvaletin kapısının yanında bekliyordu. Kont gülümseyerek onun sırtına bir battaniye örttü ve ardından bir bardak su uzattı. "İçki içip dans ederek geçirilen bir gece hepimizi bir şekilde etkiler. Benimkinden kimseye bahsetmezsen, ben de seninkinden kimseye bahsetmem."

Leesha kafasını salladı ve bardağı alıp suyu yudumladı.

"Kardeşim dük olmadan önce," dedi Thamos, "bana akşamdan kalmışlığa en iyi gelen şeyin domuz pastırmalı yumurta olduğunu söylerdi. Teorisini test ettim ve daha iyisini bulamadım."

"Sana biraz hazırlarım," dedi Leesha, yapabilecek bir şey bulduğuna sevinerek.

"Kendim de yapardım..." diye söze başladı kont.

Leesha ona gülümsedi. "Ama hayatınızda hiç yumurta pişirmediniz değil mi, Majesteleri?"

Thamos özür dilercesine omuzlarını silkti ve Leesha'ya hiçbir kadının karşı koyamayacağı bir gülümsemeyle baktı.

Leesha alaycı bir şekilde reverans yaptı. "Öyleyse, Majesterinin kahvaltısını hazırlamak benim için bir zevk olacak."

21. BÖLÜM

AURALAR

D.S. 333 YAZ
YENİ AYDAN 11 ŞAFAK ÖNCE

Arlen ve Renna sersemlemiş bir şekilde düğün çadırlarından çıktıktan sonra bile parti saatlerce devam etti. Arlen bunun romantik bir birleşme olacağını düşünmüştü, ama çadırın kapağı kapanır kapanmaz karısı bir hayvan gibi üzerine saldırmış, aurası şehvetle aydınlanmıştı.

Karısı. Renna Tanner. Bu düşünce en az sevişmeleri kadar baş döndürücüydü. Sırf Renna'yla evlenmemek için kasabasını terk etmiş, ama sonunda yine onunla evlenmişti. Demek kaderlerine yazılmıştı.

Kaderlerine yazılmak mı? Alaycı bir ses çıkardı. *Bütün hayatını ortada bir Yaratıcı ve Kurtarıcı olmadığına inanarak geçirdin, ama sırf bir kızla anlaştığın için bunun ilahi bir planın parçası olduğuna mı inanıyorsun?*

Bu düşünceyi gülünç olarak bir kenara atmak istese de, yapamadı.

Tezahürat eden kalabalığın arasına döndüklerinde ikisinin de bacakları titriyordu. Ve Arlen kafasını kaldırıp bakınca bu kalabalığın aurasına bir kez daha hayret etti.

Bir zamanlar sihrin kötü bir şey olduğunu düşünürdü, ama sihir bu tür tanımların çok ötesindeydi, rüzgâr, yağmur ya da elektrikten daha kötü bir şey değildi. Yaşayan her canlının içinde nabız gibi atarak onları hem içten hem de dıştan zengin bir

bilgiyle kuşatıyordu. İnsan auraları iblislerin auralarından daha loş ve karışıktı, ama Çukur Diyarı'nın büyük muhafazalarının merkezinde güçlü bir sihir vardı. Farkında olmadan, Çukurlular neşeleriyle bu sihri etkiliyorlardı. Bu güçlü, bulaşıcı sihir de mutlulukla etraflarında dans ediyordu.

Arlen gözlerinin etrafına ilk kez muhafaza çizdiğinden beri auraları görebiliyordu, ama iblis prensiyle karşılaşana kadar renk, parlaklık ve dokunun ince farklılıklarını hiç anlamamıştı. Bir an için zihinleri birbirine dokunmuştu ve dünyayı iblislerin gördüğü şekilde görmüştü.

Şimdi gözünün ucuyla bakınca bile bir insanın duygusal durumu hakkında çok fazla şey görebiliyordu, gözlerini herhangi birinin üzerine dikmekse ona o kişi hakkında daimi bir bilgi akışı sağlıyordu. İnsanların ona ne zaman doğru, ne zaman yalan söylediklerini, ne zaman kavga etmeye hazır olup ne zaman kaçacaklarını biliyordu. Belli bir anda şu ya da bu insanın kendini nasıl hissettiğini görebiliyordu, ama yine de sebebi hakkında tahmin yürütmek zorundaydı.

Nüvelik prensinin yaptığı gibi henüz insanların zihnini okuyamıyordu. Ama konsantre olunca, insanların içinden özlerini taşıyan bir sihri çekip kendine katabiliyordu. Onları bir sevgiliden ya da Otacı'dan daha iyi tanıyor, her yaralarını, her acılarını, her duygularını hissedebiliyordu.

Bazen zihninde görüntüler beliriyordu – insanlar, mekânlar ya da *okumakta* olduğu kişi için önem taşıyan duygusal bağlantılar beliriyordu, ama bunları yorumlamak tamamen ona bağlıydı.

Bitkilerin bile sırları vardı. Bir ağacın dallarının arasından geçen esintiyi içine çekince bile, Arlen ağacın halkalarını okuyan bir ormancıdan daha net bir şekilde o ağacın geçmişini görebiliyordu. Sellerin ya da kuraklıkların yaşandığı yıllar. Yangınların ya da donların meydana geldiği zamanlar. Kabuğunu pençelemiş iblislerin türleri. Tohumunun çatladığı andan itibaren olan her şey... hepsi anlık bir görüntüye sığıyordu.

Partiye döndüklerinde, Shamavah; Rojer, Kendall ve yeni eşleriyle birlikte onları bekliyordu.

Rojer'in aurası bilhassa ilginçti. Jonglör kemanını çalarken ya da bir olayı canlandırırken, üzerine Arlen'ın okumasının imkânsız olduğu bir maske düşüyordu.

Ama diğer zamanlarda, genç arkadaşı açık bir kitap gibiydi. Etrafına bazıları loş, bazıları belirgin görüntüler üşüşüyor, her biri karışık bir duygu ağıyla Rojer'e bağlı oluyordu.

Arlen kendisini ve Renna'yı seçebiliyordu, aynı şekilde Amanvah, Sikvah ve Leesha'yı da. Rojer'in Renna ve evliliği hakkındaki endişeleri olduğunu görebiliyordu, ama bu konuda Rojer de tartışmaya açık kararlar vermişti ve nutuk atmaya hakkı olduğunu düşünmüyordu. Olan olmuştu ve Arlen'ın dostu olarak, Rojer ona destek olacaktı.

Elini Jonglör'ün omzuna koydu. "Ben senin de yanındayım, Rojer. Gerçekten. Renna'yla ilgili hiçbir şey sana olan borcumu azaltmaz."

Rojer gözlerini kırpıştırdı. "Ne düşündüğümü nasıl..."

Amanvah ona odaklanırken aurası aniden parladı. Uyanık bir kadındı, kocası cümlesini tamamlamadan ne söylemek istediğini hemen anlamıştı.

Bir an, Arlen kadının etrafında dolaşan görüntüler gördü, en belirgin olanı annesiyle babasının görüntüleriydi. Amanvah onların gölgelerinde yürüyordu. İki görüntü arasında da bir kitap uçuşuyordu.

"Evejah'ta sadece Kurtarıcı'nın insanların kalbinden geçenleri okuyabileceği yazıyor ve sen de bunu düşünüyorsun," diye tahminde bulundu Arlen.

Amanvah'ın aurası şokla sarsıldı, ama sonra genç *dama'ting* sakinleşti. Hisleri, düzenli bir şekilde alıp verdiği nefesinin altına gömüldü. Arlen'a aynı dikkatle bakmaya devam etti, ama Arlen'ın onu okuma yeteneği kayboldu.

"Öyle yazıyor," diye ona katıldı Amanvah. "Ama sen o değilsin."

Arlen, Sikvah'a baktı, onun zihninin de Amanvah'ınki kadar katı bir disipline sahip olduğunu görünce şaşırdı. O da göründüğünden fazlasıydı. Belki de beyaz peçesiyle ilgili bir yanı vardı.

Ama Rojer'in eşleri auralarını gizleyebilseler de, taşıdıkları parçaların sihrini gizleyemiyorlardı. Amanvah ve Sikvah'ın gerdanlıklarına yerleştirilmiş olan muhafazalı kemikler, boğazlarının alev alev yanıyor gibi görünmesine neden oluyordu. Arlen muhafazaları gözden geçirdi, Rojer'in kemanındakine benziyorlardı. Bu muhafazaların ses artıran etkilerini sahnede görmüştü. İşe yarar bir sihirdi.

Kadınların diğer mücevherleri de benzer bir alevle parlıyordu. Amanvah'ın belindeki *hora* kesesi fark edilir şekilde sihirle zonkluyordu; Shamavah'ın bile yüzükleri ve bileziklerinin arasında küçük iblis kemikleri vardı, ama bunların etkileri hakkında ancak tahmin yürütebilirdi.

"Bana güvenmiyorsunuz," dedi Arlen.

"Sana güvenmemiz için bir sebep var mı?" diye sordu Amanvah.

Arlen odaklandı ve genç kadınların sihrini içine çekerek onları okudu.

"Yok, ama sana güveniyorum, Amanvah vah Ahmann." Başıyla Sikvah'a işaret etti. "Hem sana hem de kardeş-eşine. Nie'nin müttefiki olmadığınızı görebiliyorum, ayrıca dostuma karşı hisleriniz içten."

"Öyle mi?" diye sordu Rojer.

"Fazla heyecanlanma," dedi Arlen ona. "Emirlerine harfiyen uyabilirler, ama senin için iyi olduğunu düşünürlerse, onlara karşı gelmekten de çekinmezler."

Amanvah bu yorum karşısında kaygılanmış görünmüyordu. "Şerefli kocamızın... bazen rehberliğe ihtiyacı oluyor."

Arlen güldü. "Çok doğru."

"Hey!" diye bağırdı Rojer.

Arlen sırıttı. "Kurtarıcı olduğumu düşünmüyorum, Amanvah. Babanın da Kurtarıcı olduğunu sanmıyorum. Hatta herkesin arzu ettiği bir sembol olmak dışında bir Kurtarıcı'nın var olduğuna da inanmıyorum."

"Sapkın değil de imansızsın demek?" diye sordu Amanvah. "Böyle demek daha mı doğru?"

Arlen başını eğdi. "Buna karar vermek size kalmış, Prenses."

Amanvah'ın gözlerinin kenarları kırıştı. "Başka gün verilmesi gereken bir karar. Kutlamanıza katılmamıza izin vererek bizi onurlandırdığınız için teşekkürler."

Shamavah tam o sırada öne çıktı. Arlen'ın yüzlerce kez elinde gördüğü aynı yazı tahtasını tutuyordu. Bu da Abban'ın Büyük Pazar'daki çadırlarına dair sıcak anıların esintisini beraberinde getirmişti.

Arlen kadının aurasında, ödenen ve alınan borçları hesapladığı defterin kırmızı ve siyah satırlarıyla bağlantılı görüntüler gördü. Amanvah onu bir barış elçisi olarak göndermişti ve Shamavah kendisini hem Amanvah'a hem de Arlen'a sevdirme şansını edindiği için mutluydu. Kime rüşvet vermesi ya da bağırması gerekirse gereksin, bu gecenin kusursuz olması için elinden geleni yapardı.

Arlen gülümsedi. "Kocana o kadar benziyorsun ki, dostum Abban'ı tekrar görmek için yüreğimde büyük bir istek uyandı."

Shamavah başını eğdi. "Jeph'in oğlu çok kibar." Belli etmese de, aurası Arlen'ın sözlerinden gerçekten etkilenmişti.

Ve bu sözler dürüsttü. Arlen, *khaffit* tüccar dostunu çok özlemişti, ama Abban arada sırada güvenilir olsa da, kendisine asla tam olarak *güvenilmemesi* gerektiğini birçok kez kanıtlamıştı. Gerektiğinde yalan söylerdi, ama bundan daha da sık olmak üzere karşısındakinden gizlediği bir şeyler olurdu. Genellikle önemli şeyler.

Arlen, Krasia'ya yaptığı son ziyareti zihninde binlerce kez tekrarlamıştı ve her defasında aynı şüphelerle boğuşmak zorunda kalıyordu. Ne de olsa, Arlen'ı Anoch Sun harabelerine ve muhafazalı mızrağı bulduğu Kaji'nin mezarına götüren haritayı temin eden Abban'dı. O da ganimetini önce Abban'a göstermiş ve gerçekliğini doğrulatmıştı. O gecenin ilerleyen saatlerindeyse, bir zamanlar Abban'ın en iyi dostu olan Jardir, bunun için onu öldürmeye çalışmıştı.

Şimdiyse birlikte çalışıyorlardı. Marick aylar önce bunu doğrulamamış olsa da, Krasia'nın fethinin büyük bir bölümü Abban sayesinde gerçekleşmişti. Bu diğer alternatiften daha iyiydi, çünkü Abban hiçbir zaman Jardir kadar acımasız ve müs-

rif olmamıştı. Rizon Kalesi'ni çiğneyip geçtikten sonra, evlere, tarlalara ve kızlara el sürmeden güneydeki toprakların büyük bir bölümü fethedilmiş ve *dama*ların yönetimi ve Evejah kanunları altında olsa da, ticaret yolları açık bırakılmıştı. Abban sırf kâr etmek amacıyla olsa bile Jardir'in kulağına merhamet sözcükleri fısıldamıştı.

Kimin tarafındasın, Abban? diye içinden geçirdi. *Arkadaşının beni öldürmeye çalıştığını bilmiyor musun? Öylece kabullendin mi? Yoksa başından beri hepsi senin fikrin miydi?*

İçini çekti. Bunun önemi var mıydı ki? Şimdi bu konu hakkında düşünerek vakit kaybetmenin anlamı yoktu. Yakında, iki adamla da yüzleşip gerçeği öğrenecekti. Ama öncelikle, yeni ayı atlatmalıydılar.

Partiye döndükleri anda, çifti tebrik etmek isteyen insanlar tekrar sıraya girdiler. Sırada yaşlı bir kadın vardı, yanında da orta yaşlı bir adam duruyordu. Adamın beyaz perde inmiş gözleri boşluğa bakıyordu. Bu çiftte tanıdık olan bir şey vardı. Arlen aradığı cevabı kadının aurasında buldu: Kadın onunla daha önce tanışmıştı ve kendisini ona karşı borçlu hissediyordu.

"Lorry Shepherd, Bay ve Bayan Bales," dedi kadın kaskatı bir selamla. "Bu benim oğlum, Ken. Saygı ve teşekkürlerimizi sunmaktan başka size verebilecek bir şeyimiz yok, ama umarım kabul edersiniz. Krasialılardan kaçarken nüvelikler ailemin geri kalanını yolda öldürdü. Siz gelmeseydiniz, beni ve Kenny'yi de öldürürlerdi." Adamın koluna vurdu. "Kolay olmadı, ama kafilemizi buraya getirdiğinizde Çukur bize kalbini açtı ve o zamandan beri Kenny çalışamasa bile, ne aç ne de soğukta kaldık. Bunun için minnettarız."

"Bunu bütün Çukur'a borçlusunuz," dedi Arlen. "Ve zor zamanlarda güçlü olduğunuz için kendinize de."

Sessizce annesinin yanında duran Ken Shepherd'a baktı. Adamın aurasına sessiz bir utanç hâkimdi, yaşlı annesine muhtaç olduğu ve ailesine yardım edemediği için kendisinden nefret ediyordu. Ama yaşlılığı sebebiyle ona yaslanan annesine destek olabildiği için küçük bir gurur duymuyor da değildi. "Hep kör müydün?"

Ken başıyla onayladı. "Evet, kendimi bildim bileli."

"Yüksek ateş onu kör ettiğinde henüz bebekti," dedi Lorry.

Arlen güçlü bir nefesle ondan biraz sihir çekerek Ken'in gözlerini okudu ve uyumsuzluğun kaynağını buldu. İçgüdüsel bir şekilde uzanıp büyük muhafazadan bir tutam güç çekerken parmağıyla adamın alnına ve gözlerinin etrafına muhafazalar çizdi.

Ken'in gözlerine inen perdeler kalkıp parlak ela gözleri ortaya çıkarken etraftan hayret dolu sesler yükseldi. Gözleri şaşkınlıkla kocaman açılan Ken de kafasını sağa sola çevirerek kekeledi. Bir an aurası neşeyle parladı, sonra yerini şaşkınlık ve büyük bir korku aldı. En sonunda gözlerini sımsıkı kapattı ve ellerini gözlerine koyarken bütün vücudu sarsılmaya başladı.

Arlen onu sakinleştirmek istercesine elini omzuna koydu. "Her gün biraz daha kolaylaşacak, Ken Shepherd. Bana inan. Neler yaşadığını çok iyi biliyorum."

Shepherd'lar yüzünden çıkan curcuna diner dinmez, tek başına bir *kha'Sharum* geldi. Yaklaşırken hiç tereddüt etmedi, ama Arlen adamın aurasındaki korkuyu görebiliyordu. Korku ve utanç. Bu sırada Amanvah'ın aniden nefesini içine çektiğini duydu. Kadın diğerlerinin duyamayacağı kadar alçak bir ses çıkarmış ve aurası bir an için öfkeyle parladıktan sonra tekrar *dama'ting* sakinliğine bürünmüştü.

Savaşçı Arlen'ın önünde diz çöküp alnını yassı taşlara yasladı. Adamın neler hissettiğini anlamak için Arlen'ın onun içini okumasına gerek yoktu. *Sharum*larla yeterince zaman geçirmişti, o yüzden kendisine edilen hakareti çok iyi algılayabiliyordu, ancak bu hakaretin kaynağı, yanına zorla gönderilen bu zavallı *kha'Sharum* değildi.

Hiç şüphesiz, bu işin arkasında Eğitim Subayı Kaval vardı. Saygılarını ifade etmek ve Cennet'e ilk hediyeyi sunmak için bir *khaffit* savaşçıyı göndermenin ustaca bir politik hamle olduğunu düşünmüş olmalıydı. Sözde Kurtarıcı'nın Mızrakları'nı –yani Jardir'in Arlen'ı alaşağı edip Kaji'nin Mızrağı'nı çalmasına yardım etmiş olan adamları– Arlen'dan gayet münasip bir şekilde uzak tutan pasif bir hakarete imza atmak istemişti.

Ama karşısında *khaffit* bir savaşçı bulmak Arlen için bir hakaret değildi. *Khaffit*lere Krasia'da kötü davranıldığına, haklardan ve sosyal hareketlilikten mahrum bırakıldıklarına kaç kez tanık olmuştu? Dönüş'ten beri hep böyle olmuştu, ama hükümdarlığının ilk birkaç senesinde Jardir bunu değiştirmişti. Bu da Aban'ın fısıltılarından biri miydi –ne de olsa, savaşçı kazanmanın hızlı bir yoluydu–, yoksa Arlen'ın hain *ajin'pal*'i nihayet merhamete gelmeye mi başlamıştı?

Diz çöken savaşçı, Arlen ve Renna'nın ayaklarının dibine bir çift orman iblisi boynuzu bıraktı. Arlen boynuzların yaydığı sihrin yavaşça uzaklaşarak büyük muhafazanın gücünü beslemeye gittiğini görebiliyordu.

"Jaddah." Arlen havaya Cennet'in ilk katını temsil eden muhafazayı çizdi. Amanvah ona şaşkınlıkla baktı, ama Arlen ona aldırmayıp savaşçıya gülümsedi.

"Jaddah," diye tekrar etti savaşçı. Bakışlarını Amanvah'a çevirince korkusu arttı.

"Kalk ve dik dur," dedi Arlen, Krasia dilinde. Adam isteğini yerine getirince, Arlen eğilerek selam verdi. "Korkma, kardeşim. Kaval şahsen cesaret edemediği bir hakarete senin gibi bir *khaffit*'i alet etmenin ironisini anlamayabilir, ama ben anlıyorum. *Kha'Sharum, dal'Sharum*'u onurlandırır, tam tersi geçerli değildir."

Savaşçı yerlere kadar eğilerek selam verirken aurasındaki değişiklik görmeye değerdi; utancının yerini gurur, korkusunun yerini sevinç almıştı. "Teşekkür ederim, Par'chin." Tekrar Renna'ya selam verdi ve son olarak Amanvah'ı selamladıktan sonra dönüp karanlığa karıştı.

Altı kat kalmıştı.

"Kaval'ı yola getireceğim," dedi Amanvah savaşçı gidince. "Lütfen bu hakaretin benden kaynaklanmadığını bilin."

"Doğru söylüyorsun," dedi Arlen. "Geceleri *Sharum*larla koştum, ama en ufak olay yüzünden kan davası başlatmaya eğilimli olanlara karşı hiç sabrım olmadı. Kaval sadece kendisini küçük düşürüyor."

Amanvah başını yana eğerek ona baktı, aurasında bir saygı

ifadesi vardı, ama bakışları hiçbir şey söylemedi. Karşılığında Arlen hafifçe başını salladı.

Bir süre sonra Ormancı Wonda gelip bir rüzgâr iblisinin uzun ve kıvrımlı boynuzunu yere koydu, iblisin kanat zarı hâlâ boynuzuna ilişikti. "İlk hediyeniz bu olurdu, ama bu şeyleri oymak öldürmekten daha zor."

Arlen gülümsedi. Wonda'nın aurasında korkuyla karışık bir gurur vardı. Biraz daha derinlerine inip onu yakından okumaya çalıştı. Kadın ondan bir şey isteyecekti. Arlen'ın yapamayacağından –ya da daha kötüsü, yapmak istemeyeceğinden– korktuğu bencilce bir şey.

"İyi dileklerim seninle, Ormancı Wonda," dedi Amanvah, "*Sharum'ting*lerin birincisi."

Sharum'ting mi? Arlen şaşırmıştı. Jardir şimdi de kadınlara mı haklar veriyordu? Bu mucizeler ne zaman sona erecekti?

"Seninle gurur duyuyorum, Wonda," dedi Arlen herkesin duyabileceği şekilde sesini yükselterek. "Krasia'daki ilk kadın savaşçı olmak hafife alınacak bir şey değil. Senin için yapabileceğim bir şey varsa, söyle."

Wonda gülümserken aurasını bir rahatlık sardı. "Ken Shepherd'a görme yetisini geri verdiğini söylediler."

Arlen başıyla onayladı. "Evet."

Wonda saçını iblisin yüzünü pençelediği yerin üzerine düşecek şekilde kesmişti. Şimdiyse saçlarını geriye atıp cildindeki yara izini ortaya çıkardı. Sesini alçalttı. "Bu izleri geçirebilir misin?"

Arlen tereddüt etti. Bunu anında yapabilirdi, ama Wonda'nın aurasına bakınca yapması gerektiğinden emin olamadı. Yanıtını sadece onun duyabilmesi için havaya bir muhafaza çizdi.

"Geçirebilirim." Kadının gözleri aydınlandı ve aurası hem sevinç hem de korkuyla kabardı. "Ama yeni ay geldiğinde, ne için endişeleneceksin, Ormancı Wonda? Komşuların için mi, yoksa yüzün için mi?"

Kadının aurası utançla doldu ve Arlen yüzlerce dövmeyle kaplı olan kendi yüzüne işaret etti. "Yaralar bizi koruyabilir, Wonda. Bize asıl neyin önemli olduğunu hatırlatırlar."

Genç kadın kafasını sallarken Arlen uzanıp onun omuzlarını sıktı. Gözlerinin içine bakabilmek için kafasını yukarı çevirmek zorunda kaldı. "Bir düşün. Yeni aydan sonra, hâlâ bunu yapmamı istiyorsan, tek yapman gereken sormak."

Kadının aurası daha nötr bir renge ve dokuya büründü, ama Arlen'ın sözlerini düşünürken yavaş bir dalgalanma başladı.

"Sanırım bu, çöl iblisinin teklifini kabul etmeyeceğin anlamına geliyor?" diye sordu Thamos sonuncu domuz pastırmasını çiğnerken.

Leesha ona gülümsedi. İştahı geri dönmüştü ve haftalardır ilk kez kendini güçlü hissediyordu. "Sanmıyorum."

"Annem Çukur Diyarı için en iyisini yapacağına güvenebileceğimizi söylüyor," dedi Thamos, "ama bundan emirlerime itaat edeceğini çıkarmamalıymışım."

Leesha güldü ve tabakları toplamak için kalktı. "Düşes Anne bu konuda haklı."

"Ona çok benziyorsun," dedi Thamos.

Leesha kalçasıyla ona vurdu. "Umarım çok fazla benzemiyorumdur, yoksa dün gece düşünmek istemeyeceğim bir şey olur. Biliyorum, siz Soylular soyunuzun saflığını korumak istersiniz."

Thamos kahkaha attı. "O kadar da değil, ama annemin gençliğinde çok güzel olduğunu bilmeni isterim."

"Ondan hiç şüphem yok," dedi Leesha.

"Soyumuza gelince..." Thamos omuzlarını silkti. "Bizimki bir asır önce küçük bir hanedandı. Büyükbabam aramızda sarmaşık tahta ilk oturan kişiydi ve onu oraya oturtan şey kandan ziyade paraydı."

Hemen ayağa kalkıp Leesha'yı kollarına aldı. "Her halükârda, Çukur ahalisi içerisinde bir soyluya en fazla benzeyen varlık sensin. Bir kontes olarak neler başarabileceğini hiç düşündün mü?"

Leesha alaycı bir ses çıkardı ve kontu hafifçe geriye doğru itip kendinden bir miktar uzaklaştırdı. "Majesteleri ona göz kırpan her genç kızla birlikte olmasıyla tanınıyor. Bana sadık kalacağına inansam mı?"

Thamos gülümseyip onu öptü. "Senin için sadakati deneyebilirim."

"Eğer ikimiz de önümüzdeki hafta hâlâ hayattaysak, bunu düşünürüm," diye söz verdi Leesha ve dudaklarına küçük bir öpücük kondurduktan sonra temizliğe devam etmek için geri çekildi. Kontun teklifinin içten olduğuna hiç şüphesi yoktu, ama bunun sevgiden ya da aşktan ziyade politikayla ilgisi vardı. Birliktelikleri Thamos'un Çukur üzerindeki kontrolünü, Rhinebeck'in de düklük üzerindeki hâkimiyetini pekiştirecekti ve Araine bunu biliyordu.

Bu o kadar da kötü bir şey mi? Gerçekten bilmiyordu.

"Bay Bales'in bahsettiği zihin iblislerinden biriyle karşılaştığın doğru mu?" diye sordu Thamos.

Leesha başıyla onayladı. Yazı masasına gitti ve balmumuyla damgalanmış bir zarf alıp havan ve tokmaktan oluşan mührünü bastı. Zarfı konta verdi. "Annen için."

Thamos tek kaşını kaldırdı. "Kardeşim demek istedin, sanırım."

Leesha da kaşını kaldırarak karşılık verdi. "Baş başayken bile bu oyunu oynamak zorunda mıyız?"

"Bu bir oyun değil," dedi Thamos. "Rhinebeck dük, üstelik paranoyak ve gururlu bir dük. Ona açıkça saygısızlık edersen sonuçları olur."

Leesha başıyla onayladı. "Evet, ama durumla ilgili raporu senden alacak, eh sen de Araine'e bir mesaj iletebilirsin herhal–"

"Hanımefendi Hazretlerine," diye düzeltti Thamos.

"... Hanımefendi Hazretlerine," diye düzeltti Leesha. "Evet, herhangi bir engelle karşılaşmadan kendisine bir mesaj iletebilirsin herhalde. Otacıların hâlâ onun hüküm alanında olduğunu sen söyledin. Burada herhangi bir saygısızlık yok."

Thamos kaşlarını çattı ama mektubu aldı.

"Dürüst olacağım, Majesteleri," dedi Leesha. "Yatağımda veya dışarıda size de ne kadar güvenebileceğimi bilmiyorum. Gerçekten istediğin için mi buradasınız, yoksa Çukur Diyarı'ndaki iktidarınızı güçlendirmek istediğiniz için mi?"

Thamos gülümsedi. "Elbette, ikisi için de. Ormancı Çukuru

hep Angiers'ın bir parçası oldu ve sizi dünyanın geri kalanına bağlayan Ulak yolu da dahil olmak üzere birçok şey için tahta bağlı kaldı. Kısa bir süre öncesine kadar önemsiz bir köydü, ama sadakat yeminleri iktidara gelince hemen bozabileceğin şeyler değildir. Topraklarınızda altın ya da kömür bulsaydınız, tahtın sizi rahat bırakmasını bekler miydin?"

Leesha kafasını salladı. "Elbette, beklemezdim."

"Bay Bales'in size getirdiği bu muhafazalar da onlardan farksız," dedi Thamos. "Hem bu kadar kötü ne yaptık? İstediğiniz gibi, ihtiyacı olan insanlara yiyecek ve tohum, besi hayvanları ve sıcak tutacak giysiler getirmedik mi? Evlerini inşa etmelerine ve büyük muhafazaları kurmanıza yardım etmedik mi? Sahip olduğum kale biraz azametli görünüyor olabilir, sahibe, ama korumam altındaki insanlara korku saçmak için değil, Krasialıların saldırılarına dayanabilecek şekilde inşa edilmiştir."

Leesha başıyla onayladı. "Ama pek işe yaramayacak. İki sene içinde, Krasialıların Angiers'taki kadın, çocuk ve erkeklerin toplamından daha fazla savaşçısı olacak. Şimdi bile, isterlerse Çukur'u bir günde ezip geçebilirler, ama bunu yaparken Everam'ın Armağanı'nı zayıf bırakmak zorunda kalırlar ve Lakton'daki düşmanları peşlerinde olur. Ama Çukur'u ele geçirdikten sonra, onu geri almak için elimizden bir şey gelmez ve Lakton kerpetene sıkıştırılmış bir diş gibi arada kalır."

Thamos kafasını iki yana salladı. "Çöl fareleri birden denizci olmadıkça, Krasialılar Lakton'u asla ele geçiremezler. Lakton'un erzak nakliye etmek için kıyılarında kilometrelerce uzanan köy limanları var. Dünyadaki hiçbir güç hepsini birden koruyamaz, bunu denedikleri takdirde yapay adalar ve bataklık iblisleri büyük zarar alır. Laktonlular gemilerini çevirip Rıhtımkent'e ya da kıyılara ok yağdırabilirler, ama tersane müdürleri korkaktır ve savaşı kıyının ötesine taşımakta hiçbir fayda görmezler. Gemisiz kalmış bir Laktonlu, yere inmiş bir rüzgâr iblisinden farksızdır. Kimseyle boy ölçüşemez."

"Katılıyorum," dedi Leesha. "Köylerdeki Laktonlulara Çukur'a kaçmalarını söylüyordum."

Thamos gözlerini kıstı. "Şimdiden kontes gibi mi davran-

maya başladın? Bu tür bir uyarıda bulunmaya hakkın yok. Kapasitemizi çoktan doldurduk."

"Saçmalık," dedi Leesha. "Krasia işgaline karşı dayanmamızın tek yolu mümkün olduğunca çabuk büyümekten geçiyor. Çukur'u doldurmalıyız." İçini çekti. "Tabii Kara Ay'da geriye doldurulabilecek bir Çukur kalırsa."

Thamos ellerini tutup ona doğru yaklaştı. "Aramızın bozulmasına gerek yok, Leesha Kâğıt. Bana ihtiyacım olan yanıtları verirsen, buradan Krasia çölüne kadar bütün bitli köylülerin kapımın önünde kamp yapmalarına izin veririm."

"Yanıtlar mı?" diye sordu Leesha, oysa kontun ne demek istediğini çok iyi biliyordu.

Thamos başıyla onayladı. "Krasialıların kaç savaşçısı var ve nerede konuşlanmış durumdalar? Zihin iblislerinden bu kadar korkmana neden olan ne öğrendin? Onlarla mücadele ederken Bay Bales'in insanların hayatını boşa harcamayacağına güvenebilir miyiz? Hükümdarlığımı destekler misin?"

Güneş yükselmeye başlamıştı ve kontun arabasının yaklaştığını duyunca ikisi de irkildiler. Leesha içini çekti. "Sorularınızı düşüneceğim, Majesteleri ve yakında yanıt vereceğim."

Thamos askeri bir kesinlikle kalkıp kaskatı bir şekilde eğilerek selam verdi. Ani resmiyeti normalde soğuk görünebilirdi, ama bakışlarını Leesha'dan hiç ayırmadı ve sakallarla kaplı olan hoş yüzünde hınzır bir gülümseme belirdi. "Akşam yemeği, öyleyse. Bu gece."

Leesha gülümsedi. "Görünüşe bakılırsa, size boşuna avcı demiyorlar."

Thamos ona göz kırptı. "Akşam karanlığında arabacımı gönderirim."

Güneş neredeyse doğmak üzereyken tebrik sırası azaldı, ama Çukurluların çoğu hâlâ dans ediyordu. Ormancılar ve *Sharum*lar sihirli bir enerjiyle yüklenmiş halde geri dönerek Nüvelik Mezarlığı'nın ortasına bir insan boyu yüksekliğinde iblis kemiği yığmış ve kutlamaya yeni bir soluk getirmişlerdi.

Arlen derin bir nefes alıp Jonglörlerin ses kabuğuna gitti.

Platform neredeyse iki metre yükseklikte olmasına rağmen basamaklara gerek duymadan zarifçe sahneye atladı. Müzisyenler çalmayı bırakıp sahneyi ona verdiler. Kalabalık tezahürat etti ve Arlen elini Renna'ya uzattı. O da zahmetsizce sahneye atladı ve Arlen kolunu ona doladı.

"Kulağa çılgınca geldiğini biliyorum," dedi Renna, "ama bu insanların sana olan sevgilerini etraflarında bir hale gibi görebiliyorum. Daha önce hiç bu kadar güzel bir şey görmemiştim."

"*Bize* olan sevgileri," diye düzeltti Arlen onu hafifçe sıkarak. "Ve evet, gündoğumuna bakmak gibi."

"Sonsuza kadar süremez, değil mi?" dedi Renna. "Özellikle de, yaklaşan felaket düşünüldüğünde."

Seni seviyorum, Renna Tanner. Arlen kafasını iki yana salladı. "Kanlı bir balayı olacak."

Renna başını onun omzuna koydu. "Öncesinde dans edebildiğimize sevindim."

"Evet," diye ona katıldı Arlen ve onu son kez sıktıktan sonra bırakıp ellerini havaya kaldırarak insanların dikkatini çekti. Kalabalık sessizleşti, ama önemi yoktu. Arlen havaya birkaç ses muhafazası çizdi ve sesinin net bir şekilde uzaklara ulaşmasını sağladı.

"Bu harika gece için herkese teşekkür etmek istiyorum," diye seslendi. "Ben ve Renna kimseye planlarımızdan bahsetmedik, ama Çukurlular bize bir çiftin hayal edebileceği en güzel partiyi verdi." Bunun üzerine kalabalık gürledi ve insanlar ayaklarını yere vurarak tezahürat ettiler.

Aydınlanmaya başlayan gökyüzü Arlen'ın tenini yakıyordu. Şafakta acı çekmeye alışıktı, ama artık gücü teninin yüzeyinden nasıl uzaklaştıracağını biliyordu ve ışıktan gizleyip olabildiğince koruyordu.

Yine de, güneş, muhafazalarına tutunan fazladan gücü yakarak adeta tenine alevle işlenmişler gibi hissetmesine neden oluyordu. Kısa bir süre öncesine kadar acının güneş tarafından reddedilmek anlamına geldiğini düşünüyordu. Ama şimdi gerçeği anlıyordu ve bundan gurur duyuyordu.

Yanında duran Renna nefesini tuttu.

Acı öğretir, Par'chin, demişti Jardir ona bir keresinde, *bu yüzden rahatça acı veririz. Zevk hiçbir şey öğretmez ve o yüzden kazanılmalıdır.*

Arlen karısının elini tuttu. "Güneşte yürümenin bedeli acıdır, Ren. Bunu hak et." Renna başıyla onaylayıp derin derin nefes aldı. Savaşçılar da güneşin etkisini hissediyordu, ama tenlerinde muhafazalar ya da kanlarında iblis irini olmadığı için, sihir onları çok fazla etkilemedi. Biraz kıpırdandılar ve açıkta kalan tenlerini kurdeşen döküyormuş gibi kaşıdılar. Kalın derilerindeki iblis irinleri ani parlamalar ve patlamalarla yanınca birkaç kıvılcım çıktı. İyice irine bulanmış bir Ormancı'nın tüyleri alev aldı. Arlen yanına gitmek üzereyken adam yarı dolu bir bira fıçısını alıp üzerine boşalttı. Yanındaki insanlar güldüler.

"Bir dahaki sefere birayı boşa harcama, üzerine işeriz!" diye seslendi bir Ormancı. Herkes kahkaha attı.

"Çukur bize iyi davrandı," diye devam etti Arlen, "ama artık eşimle yalnız kalma vakti." Renna bu sözü üzerine elini sıkınca Arlen'ın içini bir heyecan sardı. "Ve herkesin işinin başına dönme vakti. Gece boyunca dans etmek bize çok iyi geldi ama yeni aya on gün kaldı ve hâlâ yapmamız gereken işler var. İblisler var güçleriyle saldıracaklar ve Çukur Diyarı'nın onları ait oldukları Nüve'ye geri göndermeye hazırlıklı olması gerekiyor."

Günışığı üzerine vurduğu sırada kocaman iblis boynuzu yığınına işaret etti. Boynuz yığını o kadar parlak bir şekilde yanmaya başladı ki, bakmak gözlerini aldı ve Ormancılar baltalarını havaya kaldırarak kükrediler. *Sharum*lar bile yumruklarını havaya kaldırarak bir bağırış kopardılar.

Bu sesin üzerine, Arlen iblis prenslerinin korkmakta haklı olduklarını anladı. Ama o Nüve'nin neler yapabileceğini de görmüştü. Bunun üzerine çok düşününce, asıl korkan kendisi oluyordu.

Renna ona dokundu. "Sen iyi misin?"

Arlen elini karısınınkinin üzerine koydu. "İyiyim, Ren. Ben iyiyim."

"Her şey teslim edildi," dedi Smitt'in hanındaki odalarına

kadar onlara eşlik eden Shamavah. Düğün hediyelerinin düzgün bir şekilde odalarına yerleştirildiğini göstermek için kapıyı açtı. Güller düzgün bir şekilde kesilip eski boyalı saksıya koyulmuştu, taze yiyecekler büfeye yerleştirilmişti. Diğer hediyeler ise şifonyerlerin ve komodinlerin üzerine konmuştu.

Arlen bir seneden uzun bir süredir Çukur'da yaşıyordu ve Ormancıları kendilerini iblislere karşı savunmaları için eğitirken aynı zamanda onları tanıma fırsatı da bulmuştu. Odanın dört bir yanına yerleştirilmiş hediyelerin ne kadar değerleri olduğunu biliyordu. Ama hediyeleri veren insanların auralarındaki o yakıcı gururu görmüştü. İçten minnettarlığı ve sevgiyi. Ve inancı da...

Onu en çok etkileyen sonuncusuydu. Bu insanlar, kendisinin onlardan isteyeceği her şeyi yaparlardı, ona taptıkları için değil, güvendikleri için. Yanlarında savaşarak kendini onlara kanıtlamıştı ve onları asla hayal kırıklığına uğratmayacağına içtenlikle inanıyorlardı.

Uğratmayacağım da, diye içinden söz verdi. *İblisler yeni ayda Çukur'u ele geçirirlerse, bu onları durdurmaya çalışmadığım için olmayacak.*

Shamavah güllerin yanına gitti ve saksının etrafına sarılmış bir kuşağı havaya kaldırdı. Kuşağın ucuna küçük birer kâğıt iliştirilmişti. "Her birine, veren kişinin adı iliştirildi. Ernal Kâğıt'a danışıp sizin adınıza uygun teşekkür mektupları hazırlatacağım. Siz sadece imzanızı atarsınız."

Renna kaskatı kesildi ve kokusu değişti. Aura okumaya kıyasla bu ilkel bir şeydi, ama günışığında bile, Arlen'ın güçlü hisleri ona etrafındaki her şey hakkında hiç bitmeyen bir bilgi akışı sağlıyordu. Bir çizmeye yapışan pislik gibi Renna'nın korkusunun kokusunu alabiliyordu.

Ani bir sempati hissetti, karısının korkusunun sebebini anlaması için bir görüntüye ihtiyacı yoktu. Tibbet Dereli birçok insan gibi Renna da okuma-yazma bilmiyordu.

Arlen, Shamavah'a arkasını döndü ve ancak işitme duyusu kendisininki gibi hassas olan Renna'nın duyabileceği kadar kısık bir sesle konuşmaya başladı. "Endişelenme, Ren. Sana o

zamana kadar adını yazmayı öğretirim, çok geçmeden okumayı da sökersin."

Renna'nın gözleri ışıldadı ve gülümsedi, kokusu minnettarlık ve sevgi saçıyordu. "Gared için de güzel bir şey yapmalıyız. Yanımızda durduğu için."

"Evet," dedi Arlen.

"Baron için bir hediye seçmekten onur duyarım," dedi Shamavah.

Arlen kafasını iki yana salladı. "Bunu ben hallederim, teşekkürler."

Shamavah başını eğdi. "Kontun size verdiği kolye çok güzel," dedi Renna'ya. "Ondan ayrılmak istediğinizden emin misiniz?"

İşte başlıyor, diye içinden geçirdi Arlen.

Renna aynaya gitti, parmak uçlarıyla mücevherlere dokunurken kolyeye hayranlıkla baktı. Arlen kolyenin ona verdiği zevkin kokusunu alabiliyor ve kısık bir sesle içini çektiğini duyabiliyordu.

Son bir dokunuştu bu. Renna kafasını sallayıp kolyeyi çıkardı. "İnsanların birçok şeye ihtiyacı varken, böyle bir kolyeyle ortalıkta dolaşmak doğru değil."

"İnsanların mücevherlerle süslü bir liderden alabilecekleri ilhamı hafife almayın," dedi Shamavah. "Ama gerçekten istiyorsanız, onu satın almaktan mutluluk duyarım. Karşılığını size para olarak ya da isterseniz ihtiyacı olanların evine teslim edilecek yiyecek ve besi hayvanı olarak verebilirim."

Renna kafasını kaldırıp ona baktı ve Arlen kokusundan kadının düşünceli davrandığı fikrine kapıldığını anlayınca şoke oldu. "Bizim için bunu yapar mısın?"

Onun suçu değil, dedi Arlen kendi kendine. *Okuma-yazma bilmek gibi. Dere'deki insanlar pazarlık yapabilseydi, Hog kasabanın yarısından fazlasına sahip olmazdı.*

Shamavah gülümseyip bu önemsiz bir şeymiş gibi elini salladı. "Sorun değil. Kolye gayet güzel bir parça, onu eşlerinden birine hediye olarak verecek varlıklı bir *Damaji*'ye satmakta hiç zorlanmam."

Arlen kafasını çevirip gözlerini devirdi. "Sorun değil," diye

mırıldandı sadece Renna'nın duyabileceği şekilde, "ayrıca Krasialıların bizim ismimizi kullanarak Çukur Diyarı'nda alışveriş bağlantıları oluşturmaları için bir fırsat."

Shamavah'ı süzerken Renna'nın ona inanmakta zorlandığının kokusunu alabiliyordu, bunu hızla hayal kırıklığı izledi. Renna kolyeyi bir kez daha inceliyormuş gibi yaparken sadece ikisinin duyabileceği kadar kısık bir sesle konuşmaya özen göstererek karşılık verdi. "Sence satmamalı mıyım?"

"Sat, ama para iste," diye fısıldadı Arlen. "Teslimatta ödenecek şekilde."

Renna dönüp Shamavah'a kocaman gülümsedi. "Yardımın için teşekkürler. Teslimatta para ödenmesi iyi olur."

Shamavah tam da bu cevabı bekliyormuş gibi başıyla onayladı. "Parçaya bir bakabilir miyim?" Renna kolyeyi ona verince kadın elindeki mücevhere yakından baktı ve gözüne bir mercek yaklaştırıp değerli taşları ışığa doğru tuttu.

"Şimdi kusurlar bulup seninle pazarlık yapmaya çalışacak," diye mırıldandı Arlen. "Ne derse desin, ona aklını kaçırmış olduğunu söyle ve kolyeyi Smitt'e satmakla tehdit et. Teklifini iki katına çıkarır. Ama sen beş katını iste."

"Ciddi misin?" Renna gülümsemesini bozmadan mırıldandı. "Onu gücendirmek istemem."

"Gücendirmezsin," diye mırıldandı Arlen. "Krasialılar pazarlık edemeyenlere saygı göstermezler. İstediğin fiyatın yarısına razı ol."

Renna homurdandı ve Shamavah'ın incelemesini bitirmesini bekledi.

"Çok güzel gerçekten." Abban'ın eşi ses tonuna küçük bir hayal kırıklığı ekledi. "Ama elmaslar lekeli ve zümrüdün kenarında da bir kusur var. Altını Krasia'daki kadar saf değil. Fakat belki, bir zamanlar yeşil topraklı bir konta ait olması alıcı bulmayı kolaylaştırır. Size bunun için yüz draki veririm."

Renna bir kahkaha attı, gerçi tutar muhtemelen onun için anlamsızdı. "Sanırım merceğini tamir ettirmelisin. O taşların hiçbir kusuru yok ve altın da kar kadar saf. Değerinin karşılığını vermek istemiyorsan, eminim Smitt..."

Shamavah güldü ve başını eğdi. "Par'chin'in *Jiwah Ka*'sını hafife almışım. Keskin bir gözünüz var. İki yüz draki."

Renna kafasını iki yana salladı. "Bin."

Shamavah alınarak nefesini tuttu. "Bu paraya onun gibi üç kolye alırım. Üç yüz, bir klat daha vermem."

"Beş yüz, yoksa Smitt'e satarım," dedi Renna sakin bir sesle.

Shamavah onu süzdü. Arlen'ın kadının son kez üstelemeyi aklından geçirdiğini anlamak için ekstra duyulara ihtiyacı yoktu. En sonunda Shamavah başını eğdi. "Yeni *Jiwah Ka*'dan düğün gününde hiçbir şeyi esirgeyemem. Beş yüz draki."

"Müteşekkirim," dedi Renna. "Böylece birçok bahçede besi hayvanı olacak ve birçok insan, sırtını sıcak tutan giysiler giyecek."

"İyi pazarlık ediyorsunuz," dedi Shamavah. Arlen'a döndüğünde gözlerinin kenarları kırışmıştı, kokusunda neşe vardı. "Yakında, Par'chin'in size tavsiye vermesine ihtiyacınız olmayacak."

"Pekâlâ, Wonda, yeterince bekledim," dedi Leesha. "Dışarı çık."

"Çıkmak istemiyorum," dedi Wonda.

"Ormancı Wonda," diye uyardı Leesha, "eğer beş saniye içinde dışarı çıkmazsan–" Wonda Düşes Araine'in verdiği giysilerle odaya girince nefesini tuttu.

"Vay canına," dedi.

"Aptal görünüyorum, değil mi?" dedi Wonda içerleyerek. "Biliyordum."

"Hiç de değil," dedi Leesha. "Harika görünüyorsun. Kasabadakiler seni görünce ve insanlar bu üniformayı Düşes Anne'nin terzisinin diktiğini duyunca, Çukur'daki her kadın bir takım isteyecek."

Bu doğruydu. Leesha kabul etmekten nefret etse de, kraliyet terzisi kendisini aşarak bir erkek askerin giyebileceği kadar sade ve pratik ama belirgin bir kadınsılığı olan bir üniforma hazırlamıştı.

Bluz sarmaşık işlemeli koyu yeşil ipektendi ve düz göğsü-

ne doku kazandırmak için altın rengi iplikle muhafazalar işlenmişti. Kolları omuzlarından dirseğine kadar boldu, ama yayına takılmasını önlemek ve tahta bilekliklerinin içine rahatlıkla sokulmasını sağlamak için önkollarında bağcıklarla sıkıca bağlanmıştı. Bluzunun üzerinde kalın kahverengi deri bir yelek vardı, iç kısmı dolguluydu ve düğmeleri iliklenerek bedenini sarıyordu. Bu yelek, bluzla göğüs zırhı arasında bir tampon görevi görmesi için dikilmişti, ama düzgün ve şık kesimi onu Wonda zırhsız olduğunda da gayet elverişli kılıyordu.

Kaliteli kahverengi yün pantolonunun belinden dizlerine kadar inen kısmı, akıllara savaşçı Çukurlu kadınların en sevdiği bölmeli etekleri getiriyordu – kadın hareket etmediği sürece bir elbiseye benzeyecek kadar boldu. Savaşta, Wonda, bir yandan güçlü muhafazalarla koruma sağlarken bir yandan da hareket özgürlüğünü ve hızını kısıtlamayacak şekilde tasarlanmış olan, esnek altın ağacı suntalarından yapılma bir üst etek giyecekti.

Pantolonun bacakları dizlerinden aşağıya doğru daralarak düğmeli dantel paçalarla son buluyor, bu paçalar da tahta baldır zırhlarını ve ayakkabılarını koruyarak diz hizasına kadar çıkan karaca derisi çizmelerinin içinde kalıyordu. Bu ayakkabılarla Wonda bir ayağını ısıran orman iblisine dayanırken, diğer ayağıyla nüveliğin kafatasını tekmeleyebilirdi.

Kolunun altında, Wonda üzerinde daha fazla sarmaşık oyması bulunan, yüz kısmı açık, cilalı ahşaptan bir miğfer taşıyordu. Eğer botları iblisin kafatasını kıramazsa, Wonda bunu kafasıyla rahatlıkla yapabilirdi. Gözlerinin etrafına zihin ve görüş muhafazaları eklemek Leesha için çok basit bir işti.

"Peki ya ceket?" diye sordu Leesha.

"Kontun söylediği gibi onları başkalarına verdim," dedi Wonda.

"Bir tanesini bile kendine saklamadın mı?" diye sordu Leesha.

Wonda kafasını iki yana salladı. "Ben Düşes Anne için çalışmıyorum, o yüzden onun sembolünü taşımak bana doğru gelmedi. Bana üzerine havan ve tokmak işlenmiş bir ceket verirsen, onu giyerim. Olmazsa, bu yeterli." Kapının yanındaki çividen muhafazalı pelerinini alıp omuzlarına attı.

Leesha gözlerini kırpıştırdı. Fark ettirmeden gözlerini silmek için çay fincanını almaya gitmiş gibi yaptı. "Yeni aya kadar zırhın için ek muhafazaları hazırlayacağım. Yayın için de... tabii on saniyeliğine onu gözünün önünden ayırırsan."

Wonda kapının yanındaki duvara yaslı duran silahına baktı. "Yaya ne yapman gerektiğini anlamadım. Onu Dövmeli Adam yaptı."

"Tek bir muhafazayı bile değiştirmeyeceğim," dedi Leesha. "Sadece tutma yerine bir parça iblis kemiği yerleştireceğim."

Wonda suratını buruşturdu. "Neden?"

"Çünkü Arlen yayın muhafazalarını elleriyle etkinleştirebilse de, sen bunu yapamazsın," dedi Leesha. "Kemik, muhafazaların her zaman etkin olmasını sağlayacak. Muhafazalanmamış oklar fırlatsan bile, iblisleri haklayabilirsin."

Wonda kaşlarını kaldırdı. "Öyle mi? Bu hoşuma gitti–" Birden gerildi ve hemen pencereye yaklaşırken eli bıçağına gitti. Dışarı bakar bakmaz rahatladı.

"Darsy'ymiş." Tekrar Leesha'ya baktı. "Aptal görünmediğimden emin misin?"

Leesha ona aldırmadı. "Ben sıcak su hazırlarken, lütfen kapıyı aç."

Bir dakika sonra Darsy ellerini ovuşturarak içeri girdi. "Bilmen gereken bir şey var, Leesha ve hiç hoşuna gitmeyecek."

Leesha içini çekti. "Sana da iyi günler, Darsy."

Darsy karşısında öylece durup ellerini sert hamur gibi ovuştururken, Leesha parmaklarını çıtlattı. "Madem canını bu kadar sıkıyor, öyleyse bir an önce söyle."

Darsy başıyla onayladı. "Kontun arabacısı dün gece sizi bıraktıktan sonra Nüvelik Mezarlığı'na döndü ve yaklaşık altı bira içti. Oradaki birkaç kişiye yatmaya gitmesinin bir anlamı olmadığını söyledi, çünkü sen şafakta geri dönüp kontu almasını söylemişsin."

"Yüce Yaratıcı!" dedi Leesha. "Birkaç kişi derken tam olarak kaç kişi?"

Darsy omuzlarını silkti. "İnsanlar konuşur, Leesh. Sen bunu herkesten daha iyi biliyorsun. Kasabadaki yeni insanlar bile adı-

nı biliyor. Şimdiye kadar duymamış birini bulmak için en az on beş kilometre öteye gitmen gerekir."

"Sahibe Leesha'nın geceyi kiminle geçirdiği kimi ilgilendirir?" diye sordu Wonda.

"Kimseyi ilgilendirmez," diye ona katıldı Darsy, "ama gel de insanları buna ikna et."

Leesha elini karnına götürüp okşadı. *Bir an önce yap*, demişti Elona. *Herkesin duyacağı şekilde.*

Darsy'ye bakıp abartılı bir şekilde içini çekti. "Hastaevinden uzak kaldığı sürece, konuşmalara aldırma. İnsanlar aşk hayatım hakkında dedikodu yapmazlarsa buraya Çukur denemez zaten."

Darsy alaycı bir ses çıkardı. "En azından bir aşk hayatın var."

"Evet," diye ona katıldı Wonda.

Darsy kızı ilk kez fark etmiş gibi ona baktı. "Giysine bayıldım. Güneyden mi aldın?"

Wonda kafasını salladı. "Düşes Araine gönderdi. Geçen baharda onunla çay içmiştim. Sanırım benden hoşlanmış."

Arlen Renna'ya baktı, karısı alışılmış öğle uykusuna dalarken huzurlu görünüyordu. Uzanıp alnını öptü. "Sen uyanana kadar dönerim, aşkım." Renna yüzünde bir gülümsemeyle içini çekip onun kolunu tuttu. Arlen bir an ona sokulduktan sonra geri çekildi. Aslında epey bitkindi, karısının yanına uzanmayı çok isterdi, ama dinlenmek için vakti yoktu. Kanındaki sihirden güç alıp doğruldu ve kapıdan çıkıp merdivenlerden inerek çabucak hanın arkasından çıktı. Geçerken insanlar ona işaret ettiler, ama kimsenin yolunu kesemeyeceği kadar hızlı hareket ediyordu.

Arlen artık onu korkutabilecek hiçbir şey olmadığını düşünmekten hoşlanıyordu, ama Leesha'nın kulübesine doğru attığı her adımda sakinliğinin azaldığını hissetti. Çukur'daki herkes içinde aurasını okumakta en çok zorlandığı kişi Leesha'ydı. Leesha ilk bakışta bir *dama'ting* kadar sakindi, ama içinde birbiriyle çelişen güçlü duygular vardı. Arlen'ın ondan hoşlanmış olmasının en önemli sebeplerinden biri de buydu zaten.

Kendini hiçbir zaman Leesha dün gece o çiçek buketini Renna'ya sunduğunda olduğu kadar kötü hissetmemişti. Bu

Ren'i bile yatıştıran, son derece nazik bir hareketti, ama Arlen Leesha'nın kendi içinde verdiği mücadelenin farkındaydı. Başka birisi olsa, sihrini içine çekip hislerini tam olarak okumakta en ufak bir mahzur görmezdi, ama Leesha söz konusu olduğunda, bu ona çok büyük bir saygısızlık olurmuş gibi geliyordu. İnsanları iyileştirmek, onlara yardım etmek, liderlik etmek ya da ilham vermek için içlerini okumakta hiçbir sorun yoktu, fakat evli olmadığı bir kadının ona ne gibi hisler beslediğini öğrenmek için ruhunun altını üstüne getirmek bambaşka bir şeydi.

Arlen ona kendisini açıklamak istiyordu, ama bunu nasıl yapabilirdi ki? Objektif olarak bakıldığında, Leesha Kâğıt bir erkeğin bir kadında aradığı her şeye sahipti. Güzel, zeki, düşünceli, zengin ve fedakârdı. Ama zamanı geldiğinde, bu yeterli değildi. Arlen yürüdüğü karanlık yolda çok ileri gitmişti ve onu hak etmediğine inanıyordu. Onu o yoldan çekip çıkaracak bir kadına ihtiyaç duymuş, ama bu kadın Leesha olmamıştı. Bu, hiçbir eski sevgilinin duymak istemeyeceği türden bir şeydi. Tıpkı Jardir'in onunla nasıl yatağa girdiğini kendisinin de duymak istemeyeceği gibi.

İkisinin sarmaş dolaş hali zihninde belirince suratını buruşturdu.

Boş ver, dedi kendi kendine. *Leesha kararını verdi, ben de kararımı verdim. Bu, yaklaşmakta olan şeyi ya da ne kadar az vaktimiz kaldığını değiştirmez.*

Kulübenin kapısı aralıktı ve verandaya varmadan çok önce kadınların seslerini duydu. Gizli gizli dinlemek gibi bir niyeti yoktu, ama kulakları onların izinlerini istemeden söyledikleri her şeyi işitti.

Leesha Thamos'la birlikte mi olmuş? Bu fikir ona gülünç geldi, ama Leesha inkâr etmeye kalkmadığına göre doğru olmalıydı.

Kafasını iki yana salladı. *Önemi yok. Yeni aydan başka hiçbir şeyin önemi yok.*

Yalınayaktı, ama verandanın basamaklarını çıkarken pat pat ses çıkardı ve böylece kapıya ulaşmadan geldiğini duyurdu. Sertçe kapıyı tıklattıktan sonra da içeri girmesine izin verilmesini bekledi.

Darsy, Wonda ve Leesha donmuş gibi ona bakakaldılar. Darsy ve Wonda korktuklarını belirten bir koku yayarken, Leesha'nın kokusu tıpkı aurası gibi anlaşılmazdı. Geri döndüğünden beri farklı bir yanı vardı, Arlen'ın çözemediği bir şey. Onu okumak için bir kez daha güçlü bir arzu hissetti ve kulübeye süzülerek sihri engelleyen günışığına minnettar kaldı.

Leesha'nın kulübesindeki havaya her zamanki gibi çok sayıda farklı koku hâkimdi – baharatlar, otlar, yetişen bitkiler ve kuru bitkiler, nemli toprak ve taze yiyecekler. Odadaki en belirgin kokuysa etrafa lezzetli bir şekilde sinen domuz pastırması kokusuydu. Ama hiçbiri yatak odasından gelen seks kokusunu ya da havadaki ekşi kusmuk kokusunu bastırmaya yetmiyordu.

Sanırım doğru, diye içinden geçirirken yumruğunu sıkmamaya çalıştı. Leesha istediğini yapmakta özgürdü, ama Thamos'un kadınlar söz konusu olduğunda kötü bir şöhreti vardı. Leesha'ya ya da Leesha'nın saygınlığına zarar verirse, Arlen onun o biçimli burnunu kırabilirdi.

Derin bir nefes aldı. *Sihir yüzünden böyle konuşuyorsun.* Buna inanmak için büyük bir çaba harcadı.

"Günaydın, hanımlar," dedi neşeli bir gülümseme takınarak. "Dün geceki ziyaret kısa sürdü." Leesha'ya baktı. "Biraz konuşabilir miyiz?"

Leesha gözlerini kırpıştırdıktan sonra kafasını salladı. "Elbette. Benimle bahçede yürüyüşe çıkmak ister misin? Uzun süredir bitkileri ihmal ettim."

Arlen başıyla onaylayınca Leesha bahçe aletlerinin bulunduğu sepeti alıp önden avluya çıktı. Bahçeyi oluşturan labirente doğru ilerlerlerken, kulübede kalan Darsy ve Wonda'nın birbirleriyle konuşmaları Arlen'ın dikkatinden kaçmadı.

"Şu anda bahçede vızıldayan bir arı olmak için neler vermezdim," dedi Darsy.

"Şu an onların etrafında vızıldayan yeterince insan var, Ormancı Darsy," dedi Wonda. "Umarım kasabaya indiğimde, insanların onların bahçede yürüyüşe çıktıklarını konuştuklarını duymam."

"Beni tehdit mi ediyorsun sen?" diye atıldı Darsy sesini yükselterek.

"Evet," diye kısık bir sesle karşılık verdi Wonda. "Ve uyarımı dikkate alsan iyi olur."

Arlen kendi kendine gülümsedi. Başka biri böyle söylemiş olsaydı, Darsy o sözleri o kişiye yedirirdi. Ama Darsy bile Ormancı Wonda'ya yumruk sallamaya kalkacak kadar aptal değildi.

Leesha bir parça yabani otun yanında durup çapalama aletini çıkardı. "Yemin ederim, Darsy bir oduncu olmalıymış. Bitkileri öldürmekte üstüne yok."

Arlen başıyla onayladı. "Aynı zamanda, kasabada dedikodu yapmakta üstüne yok. Wonda az önce küçük gezimiz hakkında sesini çıkarmaması için onu uyardı."

Leesha'nın kokusu neşeli bir hal aldı. "O kıza bayılıyorum." Toprağı çapalamaya başladı. "Sanırım senin burada olduğunu bilmek yeni eşinin hoşuna gitmez."

"Ona nereye gittiğimi söyledim," dedi Arlen. "Evliliğime yalanlarla başlamak istemiyorum."

"Çok ani oldu," dedi Leesha.

Arlen omuzlarını silkti. "Tuhaf bir geceydi."

"Evet," diye ona katıldı Leesha.

"Sana o şekilde davrandığım için üzgünüm," dedi Arlen. "O şekilde kızmaya hakkım yoktu."

"Vardı," dedi Leesha. Arlen şaşkınlıkla ona bakarken, Leesha hayat kokan bereketli, taze toprakla kaplı küreğini kaldırdı. "Yaptığım şeyler için özür dilemiyorum ya da tekrar fırsatım olsa daha farklı davranacağımı söylemiyorum. Ama eğer Ahmann hakkında söylediklerin doğruysa, o zaman Nüve kadar sinirlenmeye hakkın var. Bu yüzden özür dilerim. Seni incitmek istemedim."

"Doğru," dedi Arlen.

"Biliyorum," dedi Leesha. "Bazen seçimlerini onayladığımı söyleyemem, ama sen tanıdığım en dürüst adamsın." Omuzlarını silkti. "Ne olursa olsun."

"O halde, ikimiz de özür diliyoruz, ama üzgün değiliz," dedi Arlen. "Bu şekilde nereye varacağız?"

"İşe elbette," dedi Leesha. "Kara Ay'a on gün kaldı. Bir planın var mı?"

Arlen kaşlarını çattı. *Kara Ay*. Krasia'daki karşılığı. Nedense, bu içine dert oldu.

"Birçok küçük planım var," dedi Arlen. "İblislerin ne yapacağını bilmiyorum, o yüzden büyük bir plan yapmak aptalca olur."

"Katılıyorum," dedi Leesha. "Akıllılar. Belki de bizden daha akıllılar."

"Evet, belki de," dedi Arlen, "ama bizi hafife alıyorlar, usullerimizi sandıkları kadar iyi anlamıyorlar. İçgüdülerim bana bir an önce bizi ezmeye çalışacaklarını söylüyor. Kalabalık gelip dağı titretecekler, beni ve Jardir'i öldürüp ordularımızı dağıtacak ve dünyanın geri kalanını sindirecekler."

Leesha ürperdi. "Sence bunu yapabilirler mi?"

Arlen omuzlarını silkti. "Belki." Parmağını kaldırdı. "Ama başarısız olurlarsa, insanlar cesaretlenip toplanacaklar. Altı ay içinde şimdi olduğumuzdan daha güçlü olacağız."

"Öyleyse, var gücümüzle karşılık vermeliyiz," dedi Leesha.

Arlen başıyla onayladı. "Yapabileceklerimin yarısına bile hazır değiller."

Leesha o gün daha sonra kasabada dolaşıp eski arkadaşları ve hastalarıyla görüştü, sağlık durumlarını sordu. Durum Darsy'nin söylediği gibiydi. Arlen en ufak hastalıklar ve yaralanmalar da dahil olmak üzere hastaevini boşaltmış ve Çukurluları en çok ihtiyaç duyulan yerlerde işe koymuştu.

Otacılar da meşguldü, zihin muhafazası taşıyan saç bantları ve Görünmezlik Pelerini görevi görecek basit ama işe yarar pelerinler hazırlamaları için iğne tutmayı beceren her kadını ve adamı topluyorlardı.

Leesha gidip kasaba konseyiyle de görüştü, gerçi konseyin artık sembolik bir gücü kalmıştı. Thamos onca insan dururken Gared'a hesap verecek resmi görevliler ve vergi toplama memurları görevlendirmişti.

Kafasını iki yana salladı. Ormancı Gared, Çukur Diyarı'nın başkenti Ormancı Çukuru'nun Baronu. Buna alışmak zaman alacaktı.

Kasabanın geri kalanı bu tayinden gurur duyuyor gibi görünüyordu. Çukur'un hiçbir zaman lordu olmamıştı ve birkaç sene öncesine kadar kasabanın kabadayısı olan Gared'ı çabucak unutmuşlardı. Gared çocukluğunda popüler, yakışıklı ve bir öküz kadar güçlüydü; babası kâğıdı altına dönüştüren Leesha Kâğıt'la nişanlıydı. Ama ayrılıklarının ardından, ikisinin de adına leke sürülmüştü, çünkü Bruna, onun Leesha'yla birlikte olduğuna dair söylediği yalanları herkesin içinde geri almasını istemişti.

Bir eşe ya da kasabanın saygısına sahip olamayan Gared, hürmet görmek için gücünü kullanmaya başlamış ve bunda ancak kısmen başarılı olmuştu. Kimse ona karşı gelecek kadar aptal değildi, ama yine de ondan uzak durmaya özen göstermişti.

Bütün bunlar Ormancı Çukuru Muharebesi'yle değişmişti. Gared babasını yeni kaybetmişti ve herkes Steave'ın başından beri çocuğun üzerinde kötü bir etkisi olduğu düşüncesindeydi. Steave'ın Elona'yla gizli bir ilişkisi olduğunu herkes biliyordu. Ama Gared savaştan bir kahraman olarak çıkmış ve o günden beri her gece hayatını tehlikeye atarak kasabanın güvende olmasını sağlamıştı. Eski Gared'ı unutmak kolay olmuştu. Böylece Ormancıların çoğu amaçlarını bulmuş ve geceyi sağ salim çıkarmak için kasabalılar birlik olup birbirlerinin kusurlarını affetmişti.

Leesha Gared'ın kötü bir lord olacağını pek sanmıyordu. Sonuçta kont onun gücünü kötüye kullanmasını engelleyebilirdi, üstelik Gared da başkalarına yetki vermekten ve aslen Ormancılara liderlik etmeye odaklanmaktan memnun görünüyordu. Arlen haklıysa ve insanların saygı duyacakları gerçek kahramanlara ihtiyaçları varsa, Gared bu tanıma kusursuz bir şekilde uyuyordu.

Ama bir kez daha Gared'la annesinin görüntüsü zihninde belirdi ve bunu zihninden çıkarıp atmak için kafasını salladı.

Görünüşe bakılırsa, hiçbir şey o görüntüyü kafasından atmasına yetmeyecekti.

Söz verdiği gibi, Thamos'un at arabası alacakaranlıkta onu almaya geldi. Leesha hastaevindeydi ve birçok insan onu ara-

baya binerken gördü. İnsanlar birbirlerine sokulup fısıldaştılar, Leesha onların neler konuştukları hakkında ancak tahminler yürütebilirdi. Onu hor mu görüyorlardı, yoksa yakın gelecekte yeni bir büyük düğün olmasını mı umuyorlardı?

Çukur'u çok iyi tanıdığım için muhtemelen her ikisi de. Leesha bunu düşünmeyi bırakıp kendini at arabasına bıraktı. Karnı şişmeye başladığında durum daha da kötü olacaktı, insanların çocuğun zampara Thamos'tan olduğunu düşünmeleri daha iyiydi.

Kontun yeni kalesinin etkileyici olduğunu kabul etmeliydi. Aslında kale şu anda iskelet halinde sayılırdı, Nüvelikler ve Krasialılar ilk başta ona saldırmadıkları takdirde çok daha etkileyici bir yapı olacaktı, fakat şimdiden yine de güçlü bir savunma mevkiiydi, temeli kazan işçileri korumak için uçları sivriltilmiş geçici kazıklarla çevrili yüksek bir alana kurulmuştu ve kalıcı bir duvar örülmesi için taşlar taşınıyordu.

Lord Arther Leesha'yı avluda karşılayıp onu çalışanların, hizmetkârların ve silahlı adamların bulunduğu çadırların önünden geçirdi. Kalenin merkezi iskelet halindeki bir labirent gibiydi, ama Arther onu Thamos'un geçici şahsi odalarının bulunduğu küçük yaşanabilir bir bölüme geçirdi, kontun asıl odaları tamamlandığında burası muhtemelen misafir odaları olarak kullanılacaktı.

Yine de, yemek salonu Angierslı bir prense yakışır şekilde zenginçe döşenmişti. Uzun masanın başında bekleyen Thamos, Yüzbaşı Gamon'la konuşuyordu, ama Leesha içeri girer girmez iki adam da ayağa kalktı ve yüzbaşı eğilerek selam verdi. "Sizi tekrar görmek bir zevk, Sahibe Kâğıt. İzninizle." Leesha kafasını sallar sallamaz, Gamon kapıdan dışarı çıktı.

Thamos onun için sandalyesini çekti ve sonra bir hizmetkâr şarap kadehlerini doldururken kendi yerine geçti. Elini sallayarak kadına çekilebileceğini belirtti ve hizmetkâr aceleyle odadan çıktı.

"Nihayet yalnızız," dedi Thamos. "Bütün gün seni düşündüm."

"Sen ve bütün kasaba," dedi Leesha. "Arabacın dün gece bizi eve bıraktıktan sonra Çukur'un yarısına hikâyeler anlatmış."

Kont tek kaşını kaldırdı. "Dilini kestirmemi ister misin?"

Leesha'nın gözleri kocaman olunca Thamos kahkaha attı. "Şaka yapıyorum!" Onu sakinleştirmek için ellerini havada salladı. "Ama cezalandırılmalı."

"Aklından ne geçiyor?" diye sordu Leesha.

"Para almadan bir hafta boyunca lağım çukuru kazmak onu bir daha böyle bir şey yapmadan önce iki kez düşündürür," dedi Thamos. "Hizmetkârlarım arasında çenesi düşüklere müsaade edemem." Göz kırptı. "En azından, işime gelmediğinde."

"Ve bu işine gelmiyor, öyle mi?" diye sordu Leesha. "Benimle evlenmenin Çukur'da sana avantaj kazandıracağını düşünmeseydin, kasabada beni at arabanda dolaştırmazdın."

"Seninle doğru düzgün flört etmek bana avantaj kazandırır," diye ona katıldı Thamos. "Bir meyhane fahişesiymişsin gibi seni yatağa atmak bana hiçbir şey kazandırmaz." Kafasını salladı. "Annem öğrendiğinde ne söyleyeceğini şimdiden duyabiliyorum."

"Neden bilmesi gerektiğini anlamıyorum," dedi Leesha.

Thamos kıkırdadı. "Kendini kandırma. Annemin Çukur'da çok sayıda casusu vardır."

"Peki bu konuda ne yapacağız?" diye sordu Leesha.

Thamos kadehini kaldırdı. "Kraliyet Otacısı makamını kabul et ve birlikte Çukur Diyarı yararına çalışalım. Bu arada, seni akşam yemeklerine davet eder, kulübene çiçekler gönderir ve seni pahalı hediyelere boğarım, bu esnada da esprili sohbetlerimle bol bol eğlendiririm. Sonrasını... düşünürüz."

"Peki bu akşam yemeklerinin yatak odanda sonlanmasını mı bekliyorsun?" diye sordu Leesha.

Thamos gülümsedi. "Dün gece *benden* faydalananın *siz* olduğunuzu hatırlatırım, Bayan Kâğıt."

Leesha kadehini onunkiyle tokuşturdu. "Çok doğru."

Arlen onu bulduğunda Gared Ormancılarının Nüvelik Mezarlığı'nda toplanmasını denetliyordu.

"İyi akşamlar, Baron," dedi Arlen.

Gared ona bakarken aurasında utanç belirdi. "Bana böyle hitap etmeniz doğru gelmiyor, efendim."

"Generale ne dersin?" diye sordu Arlen gülerek.

"Hayır, o daha kötü," dedi Gared.

"Bana efendim diye hitap etmenden daha kötü değil," dedi Arlen. "Benden en az beş yaş büyüksündür. O halde, neden resmiyeti bırakmıyoruz? Ben sana Gared diye hitap edeyim, sen de bana Arlen diye hitap et."

Utancın yerini gerçek bir korku aldı. Gared kafasını iki yana sallamaya başladı ama Arlen uzanıp elini omzuna koydu. "Bir yanda iblisler, diğer yanda nüvelikler var, Gar. Ben ya sıradan bir insanım ve gerçek adımla hitap edilmeyecek kadar üstün değilim ya da Kurtarıcı'nın ta kendisiyim ve sen de söylediğimi yapmak zorundasın."

Gared ensesini ovuşturdu. "Sanırım böyle söyleyince, pek seçeneğim kalmıyor."

"Arlen," dedi Arlen.

"Arlen," diye tekrarladı Gared.

Arlen onun omzuna vurdu. "Dilin yanmadı, değil mi? Benimle biraz yürü. Sana göstermek istediğim bir şey var."

Gared başıyla onayladı ve birlikte Renna'nın Rockslide'la birlikte beklediği özel noktaya doğru ilerlediler. Hayvan mücadele etmeyi nihayet bırakmış gibi görünse de, Renna aygırın örgülü kalın deri dizginlerini sıkıca tutuyordu. Rockslide'ın, cüssesinin ancak onda biri kadar olmasına rağmen onu hareketsiz bir şekilde tutacak kadar güçlü olan Renna'yı kabullenmesi uzun bir zaman almış ve tabii bu sırada birkaç dizgin kopup parçalanmıştı.

Gared muhteşem hayvanı görünce olduğu yerde durdu ve kısık bir ıslık çaldı. "Alacakaranlık Dansçısı'ndan bile büyük."

"Rockslide Dansçı'nın babası," dedi Arlen. "Şimdiye kadar gördüklerim arasında senin ölçeğinde yaratılmış tek at, Ormancı Gared ve senin dışında onu ehlileştirecek kadar güçlü biri olabileceğini sanmıyorum. Ormancılar ona eyer takmayı becerdiler, ama hiçbiri eyerin uzun süre yerinde kalmasını sağlayamadı."

"Arlen'ın seni korkutmasına izin verme," dedi Renna dizginleri Gared'a verirken. "Rocky çok tatlı bir hayvan. Sadece onu anlaman gerekiyor."

"Öyle mi?" diye sordu Gared. Uzanıp atın boynunu okşadı,

ama Rockslide kafasını çevirip ona öfkeli gözlerle bakınca fikrini değiştirdi.

"Evet," dedi Renna. "Rocky yıllarca muhafazaların ardına kapatılmış, ama onun geceleri özgürce koşması gerekiyor."

"Nasıl olduğunu bilirim," dedi Gared.

Renna başıyla onayladı. "Onu duvarların ardına koymaz ve aptallıklarına tahammül edersen, seninle dost olur. Ayrıca toynaklarına oyduğum muhafazalar sayesinde, sana yan gözle bakan bütün iblislerin kafasını paramparça eder."

"Kulağa hoş geliyor." Gared, Rockslide'ın gözlerine baktı. At geri çekilmeye çalıştı ama Gared, Renna kadar güçlü olmamasına rağmen, yine de Arlen'ın tanıdığı en güçlü adamdı. Kalın kolu kasıldı ve dizginler gıcırdadı, ama Gared elini boynuna koyarken Rockslide'ın başı hareket etmedi. Bir süre sonra aygır tekrar rahatladı.

"Bunu hak etmiyorum," dedi Gared.

"İnsanların sana neler verdiğine karışamazsın," dedi Arlen. "Bu atı on kez hak ettin."

"Sadece atı kastetmiyorum," dedi Gared. "Her şeyi. Kont bana bir hanedan arması yaptırıyor. Bana! Lanet olası Ormancı Gared'a." Kafasını salladı. "Her an bu yalandan uyanıp ağaç kesmeye gönderilecekmişim gibi hissediyorum. Benden ne yapmamı istediğinizi söylemenize ihtiyacım var."

"Biraz erkek olup kendi kararlarını vermeni istiyorum," dedi Arlen. "Hoşuna gitsin ya da gitmesin, artık Ormancı Çukuru'nun Baronu'sun. İşin öncelikle kendi altındaki insanların kıçını kollamak, ikinci olarak da kontun adamı olmak. Senden doğru olmadığını düşündüğün bir şey yapmanı isterse, vicdanını dinle."

"Bütün bu sorumluluğu istemiyorum," dedi Gared. "Ben akıllı falan değilim, üstelik vicdanım sık sık başımı belaya sokuyor."

"Doğruyla yanlışı ayırt etmek için akıllı olmana gerek yok," dedi Arlen, "ayrıca istemediğin sorumlulukları yüklenmenin nasıl olduğunu bilirim. Ama hayat adil değil, Ormancı Gared. Her zaman yanında sana ne yapman gerektiğini söyleyen biri olmayacak."

22. BÖLÜM

YENİ AY

D.S. 333 SONBAHAR
YENİ AYIN İLK GECESİ

Yeni ay mağaranın ağzını zifiri karanlıkta bırakmıştı. Ancak küçük bir yarık sayılabilecek mağara ağzı, unutulmuş bir tepenin kayalıklarında esneyen açık bir yara gibiydi. İçindeki alan giderek daralsa da tamamen son bulmuyor, sonsuz bir çatlaklar ve tüneller labirentine doğru uzayıp gidiyordu; kimisi oldukça basık olan, kimisi de genişleyerek devasa yeraltı mağaralarına dönüşen bu çatlak ve tüneller, dünyanın merkezine kadar iniyordu sanki. Oralara yıldızların ışığı bile uzanmıyordu, etraf tamamen karanlıktı.

Karanlığın içinden daha da karanlık bir şey çıkageldi, ışığın yokluğunun ötesinde bir yozlaşma. Mürekkep gibi akarak mağara zeminini yağlı bir karanlığa bulayıp geceye sızdı. Tepe boyunca bu lekeden çeşitli biçimler doğdu, etrafa yayılırken giderek büyüdüler ve mağara ağzının etrafında dişler gibi duran altı ağaç halini aldılar.

Mağaranın ortasında oluşan büyük dikit, devasa bir mimik iblisine dönüştü. Kocaman çenelerinde sıra sıra dişler belirdi, uzuvlarının ucunda büyük pençeleri vardı. Bir kısmı sivri ve keskin, bir kısmı pürüzsüz olan vücudunun geri kalanı asla sabit durmayıp yılan gibi kıvrılıyordu.

Nüvelik alanı dikkatle inceledikten sonra yılan gibi sürüne-

rek mağaranın arkasında konum aldı. Asil Eşi şekil alırken orada nöbet tuttu.

Eşi, ufak tefekti ve cılız bedeninin üzerindeki devasa başının ağırlığıyla iki büklüm olmuş gibi kambur duruyordu. Boynuzları küçüktü ve kafatasının kara derisindeki pürüzsüz tümsekler ve çıkıntılar gibi zonkluyordu. Tırnakları ve dişleri keskindi, ama mimik iblisinin devasa pençe ve dişlerine kıyasla iğne gibilerdi.

Gerçi eşin bu tür şeylere ihtiyacı olduğu söylenemezdi tabii. Kontrolündeki mimik iblislerinin bedenleri ve duyuları onunkilerin bir uzantısıydı. Onların gözlerinden görüp onların pençeleriyle öldürüyor ve onların burun delikleriyle yüzeydeki havanın tadına bakıyordu. Hava soğuk ve yavandı, neredeyse sihirden yoksundu, nefretlik gün yıldızı tarafından her döngüde yakılıp temizleniyordu. Sarayda hava sıcaktı – Nüve'den yayılan sihirle dolup taşıyordu, alınan her nefes lezizdi ve güçle doluydu.

İblis, kaynağına kadar giden bir güç membaı olan yarıktan içgüdüsel bir şekilde sihir çekti. Onunla içini doldurup güce büründükten sonra mağaranın ağzına doğru hareket etti. Loş yıldız ışığında gözlerini kıstı, gücünün biraz azaldığını hissetti, tıpkı sıcaklığı alıp götüren hafif bir esinti gibi...

Mağara kayalık tepelerin doruğundaydı ve yüzeyin çok geniş bir manzarasını sunuyordu. Güneybatı ve kuzeydoğu tarafları insanlarla kaynıyordu, yeni edindikleri gücün tadını çıkarırken üreme alanları dolup taşıyordu. Kilometrelerce ötede olmasına rağmen Eş onların topladıkları sihri hissedebiliyordu. Bölgedeki rüzgâr iblislerinin tam gelişmemiş bilinçlerini ele geçirip daha fazla bilgi toplaması zor olmadı.

Sonuçlar etkileyiciydi. İnsanların bu tür bir güç kazanmaları genellikle binlerce yıl sürerdi, özellikle de iblislerin onları zevk için öldürdükleri düşünülürse. Bunca şeyi, tek bir döngü süresince başarmışlardı.

İblislerin güvenilmez hafızalarından edindiği ilk raporlarda bir gariplik olduğunu düşünmüş ve konuyla ilgilenmeleri için iki önemsiz prens göndermişti. Raporları rahatsızlık vericiydi. İnsanlar yerel üreme alanlarının üçünde hem savaş muhafaza-

ları hem de cesaret kazanmışlardı, oysa bunların telafisi olmayacak şekilde ezildiği düşünülüyordu. İblisleri güçlenirken, insan zihinleri şekilleniyordu. Kraliçe'nin insanların soylarını tüketmek gibi bir niyeti yoktu –yoksa zihni neyle beslenirdi?– ama ayaklanmaya da tahammül edilemezdi.

Ama Eş'in ve Kraliçe'nin gözüne girmeye hevesli prensler onu, yozlaşmaları diğer üreme alanlarına yayılmadan zihinleri öldürüp orduları dağıtmanın zor olmayacağı konusunda temin etmişlerdi. Son raporlarında saldırıya geçmekten söz ediyorlardı.

Ama sonra hiçbir şey olmamıştı.

Bütün zihin meclisi dönmelerini beklemişti, ama sadece sessizlik vardı ve düşünmesi bile hoş olmayan şeyi gitgide kabullenmeye başlamışlardı. Anlaşılan başarısız olmuşlardı, ama bu bile dönüşlerine engel olacak kadar utanç verici değildi. Nüve güçlerini yenileyip iblislerini geliştirerek daha güçlü bir şekilde geri dönmelerini sağlayabilecekken utanç söz konusu olamazdı. Gerçekse çok daha kötüydü.

Başarısız olmakla kalmamış, yok edilmişlerdi.

Prensler gençti –türlerinin standartlarına göre zayıflardı– ama yine de zeki ve temkinliydiler, insanlar sihirle ilk muhafazalarını çizen yavru iblisler gibi oynarken, onlar sihirlerinin kontrolüne tamamen sahiplerdi. Nasıl böyle yenilebilirlerdi?

Gerçek iyice anlaşılınca Kraliçe öfkeye kapılmıştı. En zayıfından en güçlüsüne kadar bütün prensler onun için potansiyel birer eşti ve çok değerliydi, özellikle de şimdi. Öfkesi ve onu ifade ederkenki tutarsızlığı, Eş'in türdeşlerinin bir süredir bildikleri şeyi açıkça ortaya koyuyordu – Kraliçe yumurtlamak üzereydi ve çok geçmeden prensler onun yumurta kesesini damgalama hakkını elde etmek için mücadele ederken bütün saray birbirine girecekti.

Eş yerin yüzeyinden nefret ediyordu, ama şimdi buraya gelmek zorunda kalmış olmaktan daha çok nefret ediyordu. Yiyecek olduklarını unutmuş bir ırkla uğraşmak yerine sarayda olup Kraliçe'yle ilgilenmeli ve rakiplerini ondan uzak tutmalıydı. Ama Kraliçe onun bizzat gitmesini istemişti ve döngüsü sebebiyle Kraliçe'nin zihni karışık olsa da, ona karşı çıkacak kadar aptal olan her iblisi zorlayacak kadar güçlüydü – tabii pençele-

rini gelişigüzel bir şekilde sallayarak onları öldürmezse. Kraliçe ona tamamen sahipti ve Eş bu yüzden ondan nefret ediyordu.

Kilometrelerce uzaktaki aysız gecede doğan diğer nüvelik prenslerinin zihinlerini araştırdı. Kuzeyde ve güneyde üçer tane vardı; Eş kendisi isyanı bastırırken emirlerini yerine getirecek en büyük rakiplerini de onunla birlikte yeryüzüne göndermesi için Kraliçe'yi ikna etmişti.

Bu bir riskti, prensler Kraliçe'den ne kadar uzaklaşırlarsa, Kraliçe'nin onların üzerindeki gücü o kadar azalırdı. Her geçen saatle birlikte, onun ve Eş'inin emirlerine karşı gelmek için daha çok özgürlüğe sahip olacaklardı. Savaşmak onları daha güçlü ve tecrübeli kılacaktı, hatta savaşın ortasında birbirlerine saldırma fırsatını bile değerlendirebilirlerdi. Rakibinin zihniyle kendine ziyafet çeken bir prensin gücü ikiye katlanabilirdi, hatta Eş'e saldıracak kadar cesaretlenmesine bile neden olabilirdi. Birlik olarak da saldırabilirlerdi. Çok az şey daha güçlü nüvelik prenslerinin birlik içinde hareket etmesini sağlayabilirdi ve onları içlerinden birini öldürmek için komplo kurmaya itebilecek çok daha az şey vardı, ama çiftleşme yaklaşırken Eş'i tahtından etmek bunlardan biriydi. Eş her birinden daha güçlüydü, ama birlik olduklarında *hepsinden* daha güçlü olamazdı.

Fakat bütün risklere rağmen, onları saraydan tamamen uzaklaştırmak daha iyiydi. Kraliçe yumurtalarıyla şişmişti ve her an yumurtlayarak tüm prensleri onun yanına ilk sırada varmak için yarışa sokabilirdi.

Eş bu yüzden savaşı mağaradan yönetmeyi seçmişti. Bin kilometrelik bir alanda Nüve'ye en yakın yerde bulunarak, her saldırıyı geri püskürtecek kadar sihir çekebilir ve şahsi kileri için esirleri aşağı indirebilirdi. Eğer Kraliçe bir çağrıda bulunursa bu çağrıyı yüzeyde bulunan diğerlerinden daha önce duyacak ve saraya daha hızlı dönebilecekti.

Yine de, Kraliçe'nin yanına ondan önce varanlar olacaktı ama Kraliçe seçimini hemen yapmayacaktı ve Eş daha önce de çeşitli engelleri ortadan kaldırmayı bilmişti. Yaşlıydı, diğerlerinin hepsinin toplamından daha yaşlıydı ve damarlarındaki sihir daha da yaşlıydı. Birçok zihinle beslenmişti; önce babası, amcaları ve kardeşlerinin, sonraki çiftleşme dönemleri gelip geçerken de

oğulları ve torunlarının zihinleriyle... Saf gücüne denk bir aklı ve faydalanabileceği binlerce yıllık bir tecrübesi vardı.

Gözlerini kapatıp generallerinin zihinlerine dokunurken kafatası kemikleri zonkladı. Nüve'nin sihrinden koptukları, ancak kendi içlerinde depolayabildikleri ve sadece yeryüzündeki çatlaklarla astlarından çekebildikleri sihirle sınırlı oldukları için ondan daha hoşnutsuzlardı. Bu sihir, yeryüzündeki neredeyse her şeye karşı koymaları için yeterliydi, ama yine de kendi türlerine karşı savunmasız kalmalarına neden oluyordu. Yeryüzüne dair düşüncelerini Eş'e aktarırken hepsi temkinli davranıyordu.

Rüzgâr iblisi casuslarına duyularını aktardı ve anında diğerlerinin raporları zihnine üşüşüp kendi iblislerinin keşiflerini besledi. Savaş meydanları hemen seçildi ve hazırlıklara başlandı.

Eş zihinlerinden çekilerek generallerinin detaylarla ilgilenmelerine izin verdi. Onların çabaları sürerken zihnine sürekli bilgi akıyordu. Hava bile bilgiyle uğulduyordu.

Korunaklı mağarasından dışarı bakarak bir kez daha karşısındaki topraklara odaklandı. En son yeryüzünü ziyaret etme ihtiyacı hissettiğinden beri kaç asır geçmişti? Burun delikleriyle dışarının berbat kokusunu içine çekerken, bu kokuyla birlikte ağzını sulandıran bir koku aldı.

İnsanlar.

Eş'in bu insanların yerlerini belirlemesi bir saniyesini aldı, iblisleri kullanmaya bile gerek duymadı. Seyahat yollarının uzağında, birleşmelerle yaşanan katliamlardan kendini gizlemiş olan küçük köyün koruma amaçlı muhafazaları güçlü olsa da, hiçbir zihin muhafazası yoktu. Onların şekline girecek bir mimik iblis kadar rahat bir şekilde köylülerin zihinlerine sızdı.

Küçük bir emirle, köydeki bütün kadınlar, erkekler ve çocuklar meşgul oldukları işleri bırakıp sessizce taşıyabilecekleri kadar su ve yiyecek toplamaya başladılar, sonra köyün muhafazalarının korumasının dışına çıkarak iblisin çağrısına uyan diğerlerine katıldılar.

İzledikleri yol, bir muhafazaya çekilen sihir gibi Eş'in varlığına çekilen iblislerle kaynıyordu, ama insanlar rahatsız edilmeden sık ormanın içinden ilerleyip tepeye tırmandılar. Çok geçmeden mağaranın ağzının önünde durup boş gözlerle baktılar.

Liderlerini seçmek basit bir işti, ama bunun zihni yoktu. Karşı koymadan kaderine doğru ilerledi. Mimik iblislerinden biri onu yakaladı ve kıvrımlı pençesini uzatarak adamın başını kopardığı gibi gövdesinin yere düşmesine izin verdi. Ardından öne çıktı ve efendisine sunmak için kafatasını açtı.

Eş narin pençelerini kafatasına soktu ve tatlı eti sıyırıp ağzına attı. Et sertti, türünün anlamsız ihtiyaçları ve istekleriyle boğum boğumdu, Eş'in şahsi kilerinde uzun zamandır barınmayan özelliklerdi bunlar. Yeryüzünün tadının ne kadar farklı olduğunu unutmuştu, dişlerine bulaşan yapışkan sıvıyı yalarken adamın hayatı boyunca edindiği her düşüncenin ve duygunun tadını çıkardı.

Sayıları iki yüzü aşkın olan diğer insanlara baktı ve büyük bir zevk hissetti. Saraydaki kendi türdeşleri yeryüzünün tadına bakmak karşılığında ne verirdi?

İradesini insanların zihinlerinin derinliklerine yönlendirip her birine kesin talimatlar verirken kafatası kemikleri zonkladı. İnsanlar teker teker yüklerini omuzlarına alıp mağaranın arkasındaki çatlaktan içeri girmeye başladılar. Yanından geçtikleri sırada Eş kokusunu onların üzerlerine bıraktı, böylece Nüve'ye yapacakları uzun yolculuk boyunca hiçbir yaratık ya da iblis onları rahatsız etmeye cesaret edemeyecekti.

Yeni aydan önceki son günün ilerleyen saatleriydi ve Leesha Araine'in kraliyet zırh yapımcısının Wonda'nın son provası için uğraşmasını izliyordu.

Leesha bu zırhın üzerinde çalışırken birçok uykusuz gece geçirmiş, zaten etkili olan güç, hız ve yanlış yönlendirme muhafazalarına yenilerini eklemişti. Erkeklerin gözleri yakası açık bir elbise giymiş bir kadının yüzünden nasıl aşağılara kayıyorsa, Wonda hareketsiz durduğu takdirde, nüveliklerin bakışları da üzerinden kayıp gidecekti. Zırh takımı ortamda bulunan sihri çekmenin yanı sıra ona saldıran nüveliklerin sihirlerini de çekecekti, ayrıca cilasına yerleştirdiği iblis kemiği parçaları, etrafında hiçbir kaynak olmadığında batarya görevi görecekti.

Ayrıca Wonda'nın yayını, onun yanı sıra Gared'ın zırhlı eldivenlerini, baltasını ve palasını da aynı şekilde güçlendirmişti.

Adam hakkında ne düşünürse düşünsün, Gared bu geceki dövüşün tam ortasında yer alacaktı ve yaklaşan çarpışmada kendisinin kimin tarafında olduğundan Leesha'nın en ufak bir şüphesi yoktu. Gared iblisleri yumruklarıyla ezebilecek ve güçlü silahlarıyla onları daha önce hiç olmadığı kadar kolay bir şekilde etkisiz hale getirebilecekti.

Ama bütün bu muhafazalara rağmen, Leesha sadece sıradan orman iblislerinin kemiklerini kullanmıştı. Savaşçıların miğferlerindeki muhafazaları etkinleştirmek için kullandığı –şımartılmış soylu bir kadının tırnaklarından farksız olan– minik pençeler dışında, zihin iblisinden elde etmiş olduğu kurutulmuş kol parçası ile boynuz parçasını saklamıştı. Hiçbir nüvelik prensi daha önce onun zihnine sızdığı gibi savaşçıların zihinlerine sızamayacaktı. Kendi deneyimini hatırlayınca ürperdi.

"Gerçekten nefes kesici," dedi Thamos prova odasına girince. "Tahta Askerlerim kıskançlıktan dişlerini gıcırdatacaklar."

Wonda'nın yüzü kızardı ve yakışıklı kontu her gördüğünde yaptığı gibi bakışlarını yere çevirdi. Wonda, Leesha'nın yanından hiç ayrılmazdı ve kontla geçirdiği geceler de dahil olmak üzere her sırrını bilirdi. Ama Wonda, yaşı ve güzellik derecesi ne olursa olsun karşısında bulduğu her güzel kadına iltifat eden Thamos'unkine benzer erkek ilgisine alışık olmayan bir kızdı.

Ortamda senden başka kimse yokmuş gibi hissetmene sebep olur, diye içinden geçirdi Thamos'a bakan ve utangaç bir şekilde gülümsememek için kendini tutan Leesha.

"Teşekkürler, Majesteleri." Wonda eğilerek selam vermeye çalıştı, ama zırhı ona engel oldu.

"Hareket etme," diye homurdandı Thamos.

Wonda daha çok kızardı, ama Thamos fark etmemiş gibi yaptı. "Hanımın gece vakti Ormancı Darsy'den bile daha cesur oluyormuş, öyle söylediler."

"Ben onu korurum," diye söz verdi Wonda.

"Bundan hiç şüphem yok." Thamos gülümsedi, ama Leesha kontun dudaklarının gerildiğini fark etti. Aslında şüpheleri vardı ve Leesha'yla yalnız kaldığında onunla uzun uzun tartışmıştı. Bakışlarını gözlerden uzaktaki duvar oyuğuna çevirdi ve Leesha onunla baş başa konuşmak için oraya doğru ilerledi.

"Tekrar düşünmeni istiyorum," dedi Thamos. "Savaşta yanımda ol. Tahta Askerlerim..."

"Etrafımda beş adam kalınlığında bir çember oluşturur ve işimi yapmama engel olurlar," dedi Leesha. "Onlar ve sen dikkatinizi iblislere vermelisiniz, beni korumaya değil." Gülümsedi. "Wonda ve ben bu meseleyle senden çok daha uzun zamandır karşı karşıyayız."

Kont yüzünü ekşitti, ama karşı çıkamazdı. "Beni endişelendiren sadece iblisler değil. Casuslarım birlikte olduğumuz... düğün gecesinden beri, Krasialıların birçoğunun senin hakkında homurdanıp durduklarını ve tehditler savurduklarını iletti-ler."

"Aklıma gelmişken," dedi Leesha. "Bu gece toplandıkları zaman *Sharum*lara silahları geri verilecek."

"Ne?" Thamos bunu derken adeta tükürükler saçmıştı. "Az önce söylediklerimi duydun mu–"

"Konuyla alakası yok," dedi Leesha. "Bu gece eli silah tutan herkesin savaşmasına ihtiyacımız var ve *Sharum*lar silahları olsun ya da olmasın birini istedikleri zaman öldürebileceklerini çoktan kanıtladılar. Zaten dinleri de kara ay sırasında insanlara saldırmalarını yasaklıyor. İblislerden başka kimsenin onlardan korkmasına gerek yok. Ay tekrar büyüyünce, silahlarını teslim edecekler."

"Bunu yasaklıyorum," dedi Thamos.

Leesha gülümsedi. "Karar çoktan verildi, Majesteleri. Onları şimdi tekrar silahsız bırakırsan, Çukurluların hiçbiri seni desteklemez."

Thamos kafasını sallayıp çaresizce güldü. "Sen imkânsız bir kadınsın, Leesha Kâğıt."

"Soylular arasındaki ürkek leydilerden biri kontesin olmasın istemez miydin? Verdiğin karardan emin misin?"

Thamos'un yırtıcı gülümsemesi geri döndü. "Kesinlikle."

Rojer, Yuvarlanan Hary'nin şef çubuğunu havada tutarak son notayı uzatmasını izledi. Jonglörler ve çıraklar, Arlen'la Renna'nın düğününün etkisinden kurtulduklarından beri durmaksızın *Kara Ay Şarkısı*'nı çalışıyorlardı. Rojer'in kutlamadaki

performansı yeterince etkileyici bulunmamış olsa bile –ki bulunmuştu–, ertesi gece büyük muhafazaların ötesindeki gösterisi kesinlikle etkileyiciydi.

Müzisyenlerin çoğu henüz hazır değildi. Hary iyi bir öğretmen olduğunu kanıtlamış, şarkıyı çabucak öğrenip başkalarına da öğretmek için yorulmak bilmeden çalışmaya koyulmuştu, ama sadece Jonglörlerin en beceriklileri onlara verilen süre içinde karışık aranjmanın üstesinden gelebilmişlerdi.

Önceki gece hünerlerini test ettiklerinde karışık sonuçlar elde etmişlerdi. Jonglörlerin çoğu Rojer'in bir zamanlar yaptığı gibi iblisleri etkileyebiliyordu – onları büyülüyor, dans etmeye ya da takip etmeye, kaçmaya ya da saldırmaya tahrik ediyorlardı. Hatta melodiyi çaldıkları sürece gece vakti rahatsız edilmeden dolaşabiliyorlardı.

Ama ne doğaçlama yapabiliyor ne de Rojer, Amanvah ve Sikvah gibi iblislerin canlarını gerçekten yakabiliyorlardı.

Gücün bir kısmı Rojer'in triosunun *hora* sihri sayesinde ürettiği ses hacminden geliyordu, ama Rojer diğer Jonglörlerin müziğinde şunu rahatlıkla duyabiliyordu ki, bu müzik ne kadar güçlü olursa olsun ses kesilir kesilmez bir iblis kendini çabucak toparlayabilirdi. Sadece Kendall işin püf noktasını anlamış gibi görünüyordu, ama onun bile kat etmesi gereken uzun bir yol vardı.

Hary yumruğunu sıktı ve müzisyenler aynı anda durdular, sonra curcuna başladı. Bazıları arkadaşlarıyla sohbet ederken, diğerleri enstrümanlarını akort ediyor ya da kılıflarına kaldırıyordu. Hary Rojer'in yanına gitti. "Harika çalıyorlar, değil mi?"

Rojer başıyla onayladı. "İki haftadan kısa bir süre prova yaptıkları düşünülürse, gayet iyiler. Bunun yeterli olması için dua edelim."

Hary homurdandı. "Öğretmen olmak istersen sana bir tavsiye, Rojer. Birinin sırtına hafifçe vurman kaşlarını çatarak kafanı sallamandan daha çok cesaret verir."

Arrick'e göre değil, diye içinden geçiren Rojer yüzüne bir gülümseme takınıp, dinlenen müzisyenlere el salladı. "Bravo, herkese bravo! Biraz dinlenin. Uzun bir gece olacak."

Hary'ye döndü. "Üzgünüm. Bugün herkes gergin."

"Bu 'Kara Ay' gerçekten de o kadar kötü mü?" diye sordu Hary. "Birçok yeni ay gördüm geçirdim, hiç de kafama takmadım. Hatta birkaçında yoldaydım, küçük köylerde adımı duyurmaya çalışıyordum."

Rojer omuzlarını silkti. "İzlemeye kimse gelmezse boşu boşuna büyük bir prodüksiyon hazırlamış olabiliriz," diye itiraf etti. "Ah umalım da öyle olsun. Ama eğer Leesha ve Dövmeli Adam'ın söyledikleri doğruysa ve o öldürdükleri akıllı iblislerin aileleri bu gece onları aramak için ortaya çıkacaklarsa, mümkün olduğunca çok yardıma ihtiyacımız olacak." Muhafazalı pelerininin başlığını çekiştirdi. Leesha kenarına zihin muhafazaları işlemişti, ama Rojer her ihtimale karşı Jonglör boyasıyla alnına da bir tane çizmiş ve diğerleri de onu izlemişti.

"Bu şarkın çok daha fazlasını yapacak," diye onu temin etti Hary. "Şarkıyla kayalık iblislerini parçalayamadığımız için hayal kırıklığına uğramış gibisin, ama şimdiden kendimizi ve başkalarını koruyabiliyoruz, savaşçılara avantaj sağlamamız da cabası."

Rojer kafasını iki yana salladı, ama müzisyenlerin hatırına takındığı gülümseme yüzünden hiç eksik olmadı. "Avantaj olabilir, ama ezici bir avantaj değil. Biri onlara baltayla saldırdığında, hiçbir müzik iblisleri kontrol edemez."

"Yine de," dedi Hary, "şarkını hiçbir karşılık beklemeden verdiğine inanamıyorum."

"Ne yapmam gerekiyordu?" diye sordu Rojer. "Arkadaşlarım ölürken milleti haraca mı bağlamalıydım?"

Hary kafasını sağa sola salladı. "Elbette hayır. Ama kont sana müjdeci olarak bir iş teklif etti ve bu hiç de hafife alınacak bir görev değil. Birçok insan bu teklif için birilerini öldürebilir."

Zaten öyle yaptılar, diye içinden geçirdi Rojer Hary'ye bakarken. Angiers'taki Jonglörler ortalıkta Soylular olduğunda nasıl davranmaları gerektiğini bilirlerdi ve teklif edildiğinde sipariş almaktan mutluluk duyarlardı, ama lonca koridorlarında nadiren sarmaşık tahta sadık bir şekilde konuşurlardı. Rhinebeck kanunları ve vergileri yüzünden genellikle kötülenirdi. "Hatırlarsan, kraliyet müjdecisi olmak efendime pek yaramadı."

"Gözde sevgilisinin yatağında uyuyup kalarak dükün zevkine mani olan Arrick değildi," diye ona hatırlattı Hary. "Bu her

erkeğin tepesini attırır, özellikle de bir Soylunun. Kadının yerine seni becermediği için şanslısın."

Rojer yüzündeki maskeyi korudu. Hary'nin Arrick'in neden gözden düştüğüne dair detayları bilmesine şaşırmamıştı. Jonglörler dedikodu yapmalarıyla tanınırlardı, özellikle de birbirleri hakkında.

"Müjdeci olmak istemiyorsan bile, dostun Gared gibi pazarlık edebilirdin," diye devam etti Hary. "Sırf istediği için baronluk aldı. Bir baronluk! Düklük yükselişte, evlat, sözlerime kulak ver. Ve Çukur Diyarı onun merkezi olacak. Rol dağılımına geç kalmak istemezsin."

"Evet," dedi Rojer, "ama Angiers benim için ne yaptı? Rhinebeck küçük bir sorunu büyütüp efendimi çöp gibi bir kenara attı. Bize sokaklarda aç kalmaktan başka bir seçenek bırakmadı. Savaş bittiğinde, onun ya da bu yeni kontun Gared'a da aynı şeyi yapmayacağını kim söyleyebilir?"

"Düke ben de bayılmıyorum," dedi Hary, "ama gençsin, belki de ustanı sandığın kadar iyi tanımıyordun. Ben onu tanıdığımda sen daha doğmamıştın bile; Arrick Tatlınağme hiçbir zaman kendisinden başka birini düşünmedi. Sürekli içtiği için kaba sabaydı ve makamından duyduğu gurur, ona hiçbir şey veremeyecek olanlara tepeden bakmasına neden oldu. Sen genelevde yakalanmadan çok önceden beri dük onun sözleşmesini bozmanın bir yolunu arıyordu."

Rojer ağzını açtı, öfkeli bir şekilde ustasını savunmaya hazırdı, ama kelimeler boğazına takıldı. Arrick'in hatalarını çok iyi biliyordu.

"Dürüst olmam gerekirse," dedi Hary, "hiçbirimiz sana bakmayı neden sürdürdüğünü anlamadık."

Rojer kıkırdadı. "Kalabalık dağıldığında pek de eğlenceli bir hayatımız yoktu."

Hary başıyla onayladı. "Evet, sarhoşken tam bir nüvelik gibi olduğundan eminim, ama senden vazgeçmesinin kariyeri için iyi olacağı zamanlar da bile sana destek oldu. Kemancı Tom'un seni almayı teklif ettiği zamanı hatırlıyor musun?"

"Arrick adamın burnunu kırdı," dedi Rojer. Kafasını salladı. "Zaten Tom'la gitmek istemedim. Duyduğuma göre, ondan

para saklamadıklarından emin olmak için çıraklarının ceplerini karıştırıyormuş, ama herkes adamın asıl amacının onlara dokunmak olduğunu biliyor."

Hary tekrar kafasını salladı. "Evet, ama Tom'un bağlantıları vardı. O yumruk Arrick'in birçok işten olmasına neden oldu. Tıpkı ustan öldüğü için gülen Jasin Altınses'a attığın yumruğun iş bulamamana sebep olduğu gibi."

"Bunu duydun mu?" diye sordu Rojer, şaşkınlıktan maskesi bir an için kaydı.

Hary güldü. "Duymak mı? Evlat, lonca aylarca bunu konuştu! Arrick'in kanından olmayabilirsin, ama bazı açılardan ona çok benziyorsun."

"Bunu bir iltifat olarak mı yoksa bir hakaret olarak mı algılamalıyım bilmiyorum," dedi Rojer. Jasin'i yumruklaması loncadaki koruyucusu Usta Jaycob'ın öldürülmesine sebep olduğu gibi, kendisinin de ölümün tadına varacak kadar dayak yedikten sonra soluğu Leesha'nın hastaevinde almasına neden olmuştu. Leesha onu iyileştirmişti, ama Rojer hem o dönemde hem de daha sonra birkaç kez "Keşke Leesha beni hiç iyileştirmeseydi," diye düşünmemiş değildi.

Hary omuzlarını silkti. "Bende ne amaçla söylediğimden emin değilim zaten." Göz kırptı. "Şimdi senin yerinde olsaydı, Arrick kendi kasabasını kurmak için uğraşıyor olurdu."

"Neden buna razı olayım ki?" diye sordu Rojer. "Çöl iblisinin kızıyla evliyim ve müthiş Kurtarıcı'yla dostum. İlk oğlum kral olmalı."

Hary uzunca bir süre ona bakıp ciddi olup olmadığını anlamaya çalıştı. En sonunda, gülmeye başladı ve Rojer de ona katıldı. Ölümün karşısında gülmek iyi geldi ve iki adam da kendilerini tamamen bırakıp karınları ağrıyana kadar kahkaha attılar.

Sakinleştiklerinde Rojer içini çekti. "Şimdi önümüzdeki birkaç gece boyunca herkesi hayatta tutmaya odaklanalım. Eğer bunu başarabilirsek, Soyluların beni nasıl ödüllendirmesi gerektiğini düşünmek için yirmi yedi gecemiz daha olacak."

Arlen Jonglörlerin ses kabuğuna doğru giderken Renna onu izledi. Arlen günlerdir uyumuyor ve Renna'nın onu biraz din-

lenmesi için ikna etme çabalarını inatla reddediyordu. En güçlü olması gereken bugün bile dinlenmemişti.

"Yapılması gereken işler varken dinlenmeyeceğim," demişti ve Renna onun ses tonundan ne kadar inatçı olabileceğini anlamıştı. Arlen Bales topuklarını bir katır kadar derine gömebilirdi.

Ama gerçekten de yapılacak çok iş vardı ve şimdi, alacakaranlığa bir saat kalmışken, Arlen'ın hiç hafife alınamayacak çabaları sayesinde, her şey tamamlanmıştı – daha doğrusu olabildiğince tamamlanmıştı. Büyük muhafaza ağları yer yer zayıftı, ama etkin ve birbirine bağlıydı, her muhafaza diğerlerine güç aktarıyordu. Hiçbir nüvelik, hatta bir zihin iblisi bile, Çukur topraklarına adımını atamaz ya da bir buçuk kilometreden alçak bir mesafede üzerinde uçamazdı.

Arlen sahneye çıkarken kalabalığa sessizlik çöktü. Herkes Çukur'da değildi – çoğu görev yerlerindeydi, günbatımına kadar büyük muhafazaların zayıf yerlerini güçlendirmek için takviye toplayacak olan işçileri koruyorlardı. Ama liderlerin hepsi oradaydı, Arlen'ın son sözlerini bekliyorlardı.

Tecrübeli ve çaylak Ormancılar hazır olda duruyorlardı. Çoğu Çukur'da bolca bulunan güçlü kuvvetli adamlardan oluşuyordu, ama yüz hatlarına bakıldığında uzak yerlerden geldiği belli olan birçok insan da vardı. Ayrıca yüzlerce kadın da göze çarpıyordu, bunların birçoğu Wonda'nın zırhının altına giydiği türden, ayak bileklerine doğru daralan pantolonlar ve yelekler giymişti. Çoğu yay taşıyordu ve sevgililerini okşar gibi muhafazalı oklarının kılıflarını okşuyorlardı. Hepsi üzerine zihin muhafazaları çizilmiş saç bantları takıyordu.

Tahta Askerler dimdik bir şekilde, besili atlarının sırtında oturuyorlardı. Uzun mızraklarına onları gerektiğinde kargı gibi kullanabilecekleri şekilde özel tutma yerleri eklenmişti. Kısa mızraklarıysa rahatlıkla ulaşabilecekleri şekilde koşumlarına asılıydı. Sırlı zırhıyla göz alıcı görünen Kont Thamos güçlü savaş atının sırtında dağ gibi duruyordu. Hayvanın zırhıysa, vücuduna oturan tahtanın üzerini kaplayan muhafazalı camdandı.

Bir kez daha mızrakları ve kalkanlarıyla silahlanmış olan Kaval'ın *Sharum*ları düzgün bir kare şeklinde duruyorlardı. Renna

sorun çıkaracaklarını düşünerek onları dikkatle izlemişti, ama herkesten daha disiplinli görünüyorlardı.

Bir tarafta cepli önlükleriyle kendilerini belli eden bir grup Otacı Leesha'nın etrafını sarmıştı, diğer tarafta ise Jonglörler Rojer ve Yuvarlanan Hary'nin yanında toplanmıştı. Engizisyoncu Hayes ve yardımcıları bile sessizlik içinde Arlen'ın söyleyeceklerini duymayı bekliyorlardı.

"Bu ay iblisler için hazırlanırken çok yol kat ettik." Sihir olmadan bile Arlen'ın sesi uzaklara net bir şekilde ulaşıyordu. Alkışlayıp tezahürat edenler oldu ve Arlen sözlerine devam etmeden önce ciddi bir ifadeyle gürültünün dinmesini bekledi. "Ama size yalan söylemeyeceğim. İblisler güçlendiğimizin farkında ve bu gece tahmin edemeyeceğiniz kadar çok iblis doğacak, bizi çamura gömmeye kararlı olacaklar. En kötüsü de, akıllıca savaşıp en çok zarar verebilecekleri zayıf noktalarımıza saldıracak olmaları. Hepiniz..." İmalı bir şekilde Krasialılara baktı. "... bu gece daha önce hiç görmediğiniz bir savaş göreceksiniz." Aynı anda herkesin gözünün içine bakmaya kararlıymış gibi kalabalığı süzdü. "Ve bu gece sizi kurtarmam için bana güvenemezsiniz."

Bunun üzerine şaşkınlık dolu bir mırıldanma başladı ve Arlen devam etmeden önce bu sözünü idrak etmeleri için bir süre bekledi. "İstediğimiz kadar iblis öldürebiliriz, ama zihinleri orada olduğu sürece, bu, yağmur damlalarına tokat atmaktan farksız olacak. Bu gece zihin iblislerini avlayacağım ve küçük dövüşler için her zaman vaktim olmayabilir."

Sesi sertleşti ve gözleri yoğunlukla parladı. "Ama dünyada kendi başlarının çaresine bakabileceklerine güvendiğim bir topluluk varsa, o da Çukurlulardır. Bu konuda size gerçekten güvenebilir miyim?"

Kalabalık gürleyerek silahlarını havaya kaldırdı. "Seni hayal kırıklığına uğratmayacağız!"

"Bizim için endişelenme, geri döndüğünde orman iblislerini doğruyor olacağız!"

Arlen yumruğunu havaya kaldırınca tekrar sustular, ama havada yoğun bir enerji vardı. "Burada birçoğunuzla omuz omuza savaşma şerefine eriştim, ayaklarınızın altındaki yassı taşlara bolca kan ve iblis irini akıttık. Kaybettiğimiz iyi insanlar oldu ve

bazılarımız savaşı bugün hâlâ taşıdıkları yaralarla atlattılar. Ama elimizden geleni yaptık, o iblisleri yendik ve günün doğuşuyla birlikte cayır cayır yanmalarını izledik." Tekrar Krasialılara baktı. "Krasia'da bu olay, bu toprakları kutsal kılar ve bizi aile yapar."

Kalabalıktakiler kafalarını sallayıp homurdanarak onunla aynı görüşte olduklarını belirttiler, ama kimse konuşmaya cesaret etmedi, Arlen'ın sözlerini beklediler. "Üç yüz seneden uzun bir süredir bir Kurtarıcı'nın gelip bizi iblislerden kurtarmasını bekledik. Ve beklerken, her birimizin aslında güçlü insanlar olduğunu unuttuk. O kadar güçlüyüz ki, birlik olduğumuzda hiçbir şey bizi durduramaz. Kadim zamanların Kurtarıcıları bunu tek başlarına başarmadılar. Bütün övgüyü onlar alıyor, evet, ama yanlarında sizin gibi binler, hayır, milyonlarca iyi insan olmasaydı, hiç şansları olmazdı.

"O yüzden bu gece kendinizi ve size ait olan şeyleri savunun. Gururlu olun, Ay tekrar büyüdüğünde, Çukur toprakları hâlâ ayakta dururken, biri gelip Kurtarıcı'nın kim olduğunu sorarsa, bütün dürüstlüğünüzle, 'O benim,' diyebilirsiniz."

Kalabalık bir kez daha tezahürata başlayıp tekrar tekrar "Kurtarıcılar!" diye bağırdı. Tezahüratlara katılmayıp mızraklarını kalkanlarına vurarak gürültüye katkıda bulunan Krasialılar bu sözler karşısında yatışmış görünüyorlardı – ne de olsa Arlen'ın Kurtarıcı olduğu, Jardir'inse olmadığına dair hiçbir imada bulunulmamıştı. Şimdi ayrılık zamanı değildi.

Arlen bu güçlü enerjinin kalabalığın arasında süzülerek herkesin korkularını uzaklaştırmasına izin verdikten sonra ellerini havaya kaldırıp sessizlik sağlanana kadar salladı. "Saldırıların nereden geleceğini bilmiyorum. Dış kasabalardan olmasını bekliyorum, ama emin olmak zor. Bu yüzden burada hazır bulunuyoruz. Ormancı Çukuru ağın merkezi ve ihtiyacı olanlara yardım etmek için hızlı hareket edebileceğiz. İblisler kısa bir süre sonra doğacaklar, ama zihin iblisleri gecenin en karanlık saatlerine kadar ortaya çıkmayacaklar. Şimdilik, silahlarınızı hazırda tutun ve komutanlarınıza kulak verin. Saldırıya geçmek için hazır olun."

Bunu söyledikten sonra sahneden atlayıp Renna'nın yanına gitti. "Zihin iblislerini mi avlayacaksın?" diye sordu Renna.

"Elimden geldiğince," dedi Arlen. "Ormancılara söylediklerim senin için de geçerli, Ren. Bu gece çekinerek hareket edemem. Güçlü olmadığını düşündüğüm için seni geride bırakıyor değilim, ama bu gece bana ihtiyaç duyulan yere olabildiğince hızlı bir şekilde gitmem gerekecek. Belki de, bana ayak uydurama-yacağın kadar hızlı bir şekilde."

Sözleri Renna'nın sinirini bozdu, Tibbet Deresi'nden ilk ayrıldıklarında Arlen'ın yaptığı uyarıyı hatırlatmıştı. *Ya bana ayak uydurursun ya da seni varacağımız bir sonraki kasabada bırakırım.* Sert sözlerdi, ama Renna çok çaba göstermiş ve ona ayak uydurmak için birçok fedakârlıkta bulunmuştu. Yine de yeterli değildi. Arlen maddesel olmaktan çıkıp büyük muhafazaya sızarak göz açıp kapayıncaya kadar kısa bir sürede Çukur topraklarının istediği noktasına gidebilirdi.

"Bana o numarayı öğretirsen, sana ayak uydurabilirim," dedi Renna.

Arlen kafasını iki yana salladı. "Bu, acıyı kabullenmek ya da bir iblisi nasıl fırlatıp atacağını bilmek gibi değil. Sırf ortadan kaybolmayı öğrenmek için bile yıllarca sihir özümsemem ve iblis eti yemem gerekti, bunu istediğim zaman yapıp tekrar geri dönmeyi öğrenmem de aylar sürdü. Üstelik bu anlattığım, suyun içinde batmadan kalmayı öğrenmek gibi bir şey sadece. Oysa şimdi yapacağım, bir çalı parçası gibi seni alıp götürecek kadar güçlü bir akıntıda yüzmek gibi."

Renna kaşlarını çattı. "Bundan hoşlandığımı söyleyemem."

Arlen omuzlarını silkip gülümsedi. "Ben de söyleyemem. Ama Çukur'un güvende olmasını sağlamak için ne gerekiyorsa yapacağım. Senin de yapacağını bilmeye ihtiyacım var. Ormancılar güçlüler, ama ben yanlarında yokken, Çukur'daki en güçlü kişi sensin. Yanlarında olmazsan pes edebilirler. Bu gece kendi başına hareket etmek yok. Sana ihtiyaçları var."

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" diye çıkıştı Renna. "Çukurlular bana iyi davrandılar. İnsanların böyle iyi olabileceklerini hiç düşünmezdim. Onları hayal kırıklığına uğratmaktansa ölmeyi tercih ederim."

Arlen uzanıp onun yüzüne dokundu. "Söz verdiğim kadın bu işte. Sadece," dedi onu öperken, "nefes almayı unutma."

Renna parmağıyla Arlen'ın göğsünü dürttü. "Sen de dünyadaki bütün iblislerle uğraştığın yeraltına değil," dedi yassı taşlara işaret ederek, "yeryüzüne ait olduğunu unutma. Bizi bırakırsan, peşinden gelip seni hayalarından tutup gerisingeriye sürüklerim." Vurgulamak istercesine Arlen'ın bacaklarının arasına uzanıp sıktı. Arlen yarı çığlık yarı kahkaha atar gibi bir ses çıkardı.

"Sen ciddisin," dedi gergin ve tiz bir sesle. Renna bunu duyunca güldü.

Sandığımdan daha kolay oldu, diye içinden geçirdi Arlen, Renna onu bırakırken. Karısının içinde birbiriyle savaşmakta olan ve sihrin etkisiyle gitgide şiddet kazanan duyguların kokusunu alabiliyordu. Renna aylar önce Tibbet Deresi'nden yola çıktıklarında sihrin tadına ilk kez baktığı zamana kıyasla, geçen hafta boyunca öfkesini daha iyi kontrol etmişti.

Şu an Arlen'ın annesi olsa, "Evlilik ona iyi geldi," derdi, ama şurası kesindi ki, Arlen ona bunca zamandır gizli gizli iblis eti yediğini gayet iyi bildiğini söyledikten sonra genç kadın epey rahatlamıştı. Arlen da bu yalanın ağırlığından kurtulduktan sonra omuzlarından bir yük kalkmış gibi hissetmişti. Önceleri saygısından sessiz kalmış, Renna'nın ona doğruyu söyleyeceğini, sadece doğru anı kolladığını düşünmüştü. Ama günler ve haftalar geçtikçe, durumun hiç de sandığı gibi olmadığını anlamıştı.

Olay, Renna'nın yakalanmadan gerçeği itiraf edip etmeyeceğini görmek için bir teste dönüşmüştü. Onun muhakeme gücünü ve sevgisini sınayan bir teste. Arlen'ın ona ne kadar güvenebileceğini gösterecek olan bir teste... Renna'nın geçmişinde bir ömür boyunca aldığı kötü kararlar vardı. Güya sıfırdan bir başlangıç yapacaktı, ama günden güne bir yalanı yaşamaya devam etmişti.

Arlen aslında kendisinin de ne kadar inatçılık etmiş olduğunu ancak şimdi, yani Renna'yı karşısına alıp affettikten sonra, anlayabiliyordu. Gururundan kesinlikle ödün vermemiş ve ona ihtiyacı olan bir insana yardım elini uzatmak için o insanın bir şeyleri kanıtlamasını beklemişti. Ama neyi? Sonuçta Arlen'ın

geçmişinde de kötü kararlar yok değildi ve düşüncelerini kendine saklamakta hiçbir zaman tereddüt etmemişti. Aynı şeyi yapmış olan Renna'yı ne hakla yargılıyordu?

Renna "Ne oldu?" diye sorunca, Arlen bir süredir ona baktığını fark etti.

"Hiçbir şey," dedi ve elini karısının yanağına koyup uzun bir öpücük vermek için ona yaklaştı. "Evliliğin bana iyi geldiğini düşünüyordum." Gülümsedi, karısının kokusu sevgi doluydu.

Sonra hemen kafasını çevirdi, bu görüntüyü ve kokuyu aklında tutmak istiyordu. Bunu berbat etmeyeceğine güvense bile, artık vakit yoktu.

Hemen Ormancı Evin, Yon Gray ve bir çift Tahta Askerin atlarıyla birlikte bekledikleri yere gitti. Gölge yakınlarda dolaşıyordu ve Evin'inki de dahil olmak üzere atlar gergin bir şekilde kıpırdanıyordu. Sadece Rockslide, Alacakaranlık Dansçısı ve Söz oldukları yerde durmuş, bir köpeğin kediyi izlediği gibi, dev kurt köpeğini izliyorlardı. Bir gece kurdu bile Angierslı bir vahşi atın dengi değildi.

Gared ve Yüzbaşı Gamon, onun başıyla işaret etmesi üzerine atlarına binip yanına geldiler. Arlen Alacakaranlık Dansçısı'na bindiğinde herkesin karşısında dağ gibi durmaya alışıktı, ama şimdi Gared atının sırtında ondan bile daha iri duruyordu. Baron ve dev aygır hâlâ temkinli bir şekilde birbirlerini süzüyorlardı, ama savaş meydanında büyük bir dehşet uyandıracakları kesindi. Arlen insanların auralarında Gared'a ne kadar saygıyla baktıklarını, ona ne kadar güvendiklerini görmüştü. Üstelik kendisi baronda başka ne görürse görsün, Arlen önlerindeki birkaç gün içerisinde Gared'ın onları hayal kırıklığına uğratmayacağını düşünüyordu.

Leesha, Rojer ve kont da hemen arkalarından geldiler, onları Rojer'in eşleri ve sessiz korumaları izliyordu. Arlen'ınki gibi keşif grupları sınırda devriye gezerken, onlar diğerleriyle birlikte mezarlıkta bekleyip onlara ihtiyaç duyulduğunda hazır olacaklardı.

Arlen Thamos'un bundan hoşlanmadığını görebiliyordu, gülümsedi. Kontun da her erkek gibi kusurları vardı, ama Çukur için iyi bir lider olmuştu. Cesareti uyandığında, prens bece-

rikli bir savaşçıydı, ama keşifçi olarak sorun çıkarmaktan başka bir işe yaramazdı. Güçlü atının taarruz etmesi gerekirse, onun için yeterince mücadele olacaktı.

"İyi şanslar," dedi Leesha. Onun içini okumak Arlen için her ne kadar zor olsa da, Leesha'nın içinde de onlarla gitmek için güçlü bir istek olduğunu görebiliyordu. Leesha kesinlikle korkmuyordu ve sınırdaki durumu değerlendirme işine herkesten daha uygun olduğunu düşünüyordu. Haklıydı da, ama bu gece iyileştirme becerilerine daha çok ihtiyaç vardı. Arlen onunla tartışmaya hazırdı – gerçi bunun ne kadar işe yarayacağından o kadar emin değildi. Leesha Kâğıt bir şeyi kafasına koyduğunda, Nüve bile onu durduramazdı.

Ama tartışma çıkmadı. Yüreği ne isterse istesin, Leesha hastaevini hazırlayıp en yoğun çarpışmanın nerede yaşanacağını görmek için beklemeye koyulmasının herkes için çok daha yararlı olacağını biliyordu.

Rojer öne çıktı. "Gelmemi istemediğinden emin misin?" Sesi efsanevi korkusuz gezgin Marko Rover rolünü oynadığında olduğu gibi sertti. Orada bulunan herkese bunu bir haftadır kendi aralarında tartışıyorlarmış gibi geldi, ama açıkçası bu konu hakkında ilk kez konuşuyorlardı.

Arlen Rojer'in gözlerinin içine bakıp omuzlarını silkti, amacının ne olduğunu anladığını belli etmedi. "İstersen gelebilirsin, ama anlamı yok. Hangi devriye grubunun bir şey bulacağını kestirmek güç. En iyisi burada kalıp işaretimizi bekle. Yakında hepimizi meşgul edecek kadar çok olacaklarından emin olabilirsin."

Söz konusu işaret, Leesha'nın en iyi fişeklerinden biriydi ve her devriyeye birer tane verilmişti. Tiz bir ses çıkarıp karanlık gökyüzünde parlak bir çizgi bırakan roketler, yedek güçleri ihtiyaç duyulan yerlere doğru yönlendirecekti. Roketler tehdidin boyutunu ve yardıma ihtiyacı olan yaralıların olup olmadığını belirtecek şekilde özellikle renklendirilip işaretlenmişti.

Ama Rojer onları şaşırttı. "Hayır, geleceğim. Dansçı daha önce de ikimizi birden taşıdı."

Amanvah elini omzuna koydu. "Beyim..."

"Sessiz ol, *Jiwah*!" Rojer sırtını eşlerine döndü ama kafası-

nı hafifçe çevirdi ve kadınlara konumlarını hatırlatan Krasialı adamların sık sık yaptığı gibi yan gözle onlara tehditkâr bir bakış attı. Jonglör'ün Krasia kültürünü bu kadar çabuk bir şekilde benimsemesine şaşıran Arlen gözlerini kırpıştırdı. "Ben devriyeye katılırken ikiniz de diğerleriyle birlikte burada bekleyeceksiniz."

Ne kadar disiplinli olsalar da, kadınlar kendilerine sıradan birer *dal'ting* gibi hitap edilmesi karşısında duydukları öfkeyi kokularından gizleyemediler. Rojer'in kokusuysa daha sonra bu sözlerinin bedelini ödeyeceğini bildiğini söylüyordu, ama yine de bildiğini okuyordu.

Amanvah Enkido'ya döndü, parmakları çok hızlı hareket etti. Arlen Labirent'te geçirdiği süre içinde Krasia el işaretleri hakkında birkaç şey öğrenmişti, ama bu çok karışık bir mesajdı. *Sharum*lar el işaretleriyle birkaç hızlı emir verirken, Amanvah uzun bir konuşma yapıyor gibiydi. İriyarı hadım arada sırada *nie*'nin işaretini yaparak karşı çıkmaya çalışsa da, Amanvah ısrarcıydı. En sonunda, hadım başını eğip Rojer'in yanına gitti. Eğilip başını yere koyduktan sonra kalktı, bu *kai'Sharum*'unu korumak için canını verebileceğine dair yemin eden bir savaşçının hareketiydi.

Ama Rojer kafasını iki yana salladı. "Damajah seni Amanvah'ın kanını korumakla görevlendirdi, Enkido. Eşlerimin yanında kalacaksın."

"Kaval, öyleyse," dedi Amanvah dişlerini sıkarak.

Rojer güldü, ama bu da planladığı bir hareketti. "Adam beni öldürmeye çalıştıktan sonra mı? Kesinlikle olmaz. Kendi başımın çaresine bakarım. Ayrıca..." Kemanını yukarı kaldırdı. "... başım derde girerse, haberin olur."

Arlen bağlantıyı daha önce de fark etmişti, kemanın çeneliğini Amanvah'ın küpelerinden birine bağlayan ışıltılı bir iplik gibiydi. Güneş batınca, Amanvah Rojer'in yanında konuşulan her şeyi duyabilecekti ve anlaşılan Rojer de bunun farkındaydı. İlginç.

Arlen, Alacakaranlık Dansçısı'nın sırtına atladı ve elini uzattı. Rojer elini tuttu ve Arlen, Jonglör'ü rahatça yukarı çekip arkasına oturttu.

Derken Amanvah öne doğru bir adım attı ve kocasına rengâ-

renk giysileriyle uyumlu olan, renkli ipekten dikilmiş bir maske uzattı. İpek kumaşın üzerine muhafazalı görüş sembollerinin yanı sıra zihin muhafazaları da işlenmişti.

"Kara Ay hediyesi," dedi Amanvah, "onurlu eşimizin güvenliğine katkıda bulunması için. Onu hiç çıkarma." Kokusu dürüsttü. Krasialı kadınların ne gibi amaçları olursa olsun –ki Arlen birçok amaçları olabileceğini biliyordu– Rojer'i sevdiklerinden en ufak bir kuşku duyulamazdı.

Rojer ipek maskeyi bağlarken, Jonglör maskesi kaydı. "Size bir şey almam gerekiyor muydu?"

Amanvah kafasını iki yana salladı. "Kadınlar kocalarına Kara Ay hediyeleri verirler. Erkeğin hediyesi ise onuru ve mızrağı sağlam bir şekilde eve sağ salim dönmektir."

Arlen Rojer'in korkusunun kokusunu alabiliyordu, ama Jonglör maskesi hemen geri dönmüştü. Güldü ve kasıklarını avuçladı. "Merak etme, güvende tutarım."

Amanvah hiç de neşeli görünmüyordu. Burnundan soluyup topuklarının üzerinde döndü ve peşinden gelen Sikvah ve Enkido'yla birlikte hışımla uzaklaştı. Rojer arkalarından bakakalmıştı. Arlen Alacakaranlık Dansçısı'nı sertçe çevirince Jonglör'ün bakışları onlardan ayrıldı ve yolda gruba önderlik etmeye başladılar.

"Geri döndüğünde özür dilersin," dedi Arlen diğerlerinin duyamayacağı kadar kısık bir sesle. "Yanında iki Bales ve Ormancı Gared varken, hiçbir şey sana zarar veremez."

Rojer, Gared'a baktı ve aralarında bir şey geçti. Gared'ın kokusu kızgındı, Rojer'inkine ise utanç hâkimdi.

Harika, diye içinden geçirdi Arlen ve Alacakaranlık Dansçısı'nın böğrünü tekmeleyip sınıra doğru gruba dörtnala önderlik etti.

"Neden burası?" diye sordu Renna, Newhaven kasabasına girdikleri sırada.

Bir aydan kısa bir süre önce, Arlen ve Renna Ormancıları bu toprakları iblislerden arındırırken bulmuşlardı. Şimdi, Çukur topraklarının bu yeni parçası bin iki yüz göçmen barındırıyordu, göçmenlerin çoğu Krasialılardan ilk kaçtıklarında Çukur'un

kuzeyine gidip Angiers'tan yardım bekleyen Rizonlulardı. Fakat orada hoş karşılanmamışlardı – şehir zaten sığınmacılarla dolup taştığı için daha fazla insanın girişine izin verilmemişti.

Prens Thamos Çukur'un kontrolünü ele almak için yüzlerce asker, erzaklarla yüklü at arabaları, sürülerce besi hayvanıyla birlikte güneye doğru yola çıktığında, yüzlercesi eşyalarını toplayıp onu izlemişti. Hatta bazıları Çukur'da daha iyi bir hayat umarak kalabalık şehri ve küçük köyleri terk etmişti.

"Çukur'a saldıracak olsaydım, buradan başlardım," dedi Arlen.

Kasabada kısmen inşa edilmiş halde olan birkaç ev vardı, ama Newhaven'ın erkekleri ve kadınları, Çukur Diyarı'nı saran ağın sonuncusu olan büyük muhafazayı oluşturmak için çoğunlukla sokak, duvar ve çit inşasına odaklanmışlardı. Her büyük muhafaza diğerlerinden bağımsız bir yasaklama alanıydı, ama birleştiklerinde güçlerini aralarında paylaşarak, doğrudan saldırı altında olan dış kasabaların hâlâ güvende olan kasabalardan, özellikle de ağın merkezinde korunaklı bir konumda olan Ormancı Çukuru'nun büyük muhafazasından güç çekmesine imkân sağlıyorlardı.

Kasabanın büyük muhafazası önceki gece aktif hale gelmişti. İlk iblisler onu test edip geri püskürtüldüklerinde Havenlılar neşeyle tezahürat etmiş ve ışıltılı sokaklarda insanlar dans etmişlerdi.

Arlen muhafazanın aslında zayıf olduğunu biliyordu. Ormancı Çukuru'nun büyük muhafazası yassı taşlardan, dökülmüş betondan, yaşlı ağaçların oluşturduğu sık koruluklardan, geniş binalardan ve küçük bir göl oluşturan, yatağı saptırılmış bir akarsudan oluşuyordu. Newhaven'ın büyük muhafazasıysa toprak yollardan, sık çalılardan, tahta çitlerden ve yeni ekilmiş tarlalardan oluşuyordu. Yarı tamamlanmış binalar, yığılmış taşlardan oluşan duvarlar, toprak siperler ve birkaç yaşlı ağaç muhafazaya güç katıyordu, ama eğer iblisler tahtaları yakmak için yangın çıkarır ve kilit noktalara birkaç ağır taş fırlatırlarsa, muhafazanın yeterli bir koruma sağlaması pek mümkün görünmüyordu. Bir zihin iblisinin komutasındaki küçük bir grup nü-

velik bile büyük muhafazayı etkisiz hale getirip Newhaven'ın sokaklarını doldurabilirdi.

"Belki de biliyorlardır," dedi Renna. "Belki de ülkenin öteki tarafına saldırırken senin burada olacağına güveniyorlardır."

Arlen omuzlarını silkti. "Aynı şeyin aklımdan geçmediğini söyleyemem, ama başka ne yapabiliriz? Bölgenin her yerinde fişekleri olan keşif grupları var. İşaret verdikleri anda roketler sönmeden oraya varabilirim. O zamana kadar..."

"Zayıf noktaları koruyacağız," dedi Gared.

Arlen Havenlılara baktı, birçoğu şiddetli bir çarpışmada herhangi bir yardımları dokunamayacak kadar genç ya da yaşlıydı, ama yine de mızrakları ve aceleyle muhafazaladıkları kalkanlarıyla yeni yurtlarını korumaya hazır bir şekilde bekliyorlardı. Diğerleri yangınları söndürmek için kova sırasına girmişti ve güneş batarken bile kasabanın en güçlü erkekleri iki büklüm olmuş halde çamurla uğraşıyor, siperlere ekledikleri her kürek dolusu toprak büyük muhafazayı biraz daha güçlendiriyordu.

Güneş nihayet ufukta kaybolup toprakların üzerine karanlık bir örtü örtülürken ortalığa bir sessizlik çöktü. Büyük muhafaza Nüve'nin yaydığı gücü çekerken Newhaven'ın sokakları hafifçe parlamaya başladı. Kasabada etrafı görmek kolaydı, ama sınırlara ürpertici bir karanlık hâkimdi.

"Nüvelikler gözümüzün önünde doğsalar bile farkında olmayız," dedi Gamon.

Gared kafasını iki yana salladı. "Gözümüzün önünde doğmayacaklar. Leesha karanlıkta görebilmem için miğferimi muhafazaladı. Başlarıyla kıçlarını ayırt edemeyebilirim, ama iblisler meşale gibi parlar. Orada olsalardı, onları görürdüm." Rojer başıyla onayladı, yeni maskesi ona da aynı şeyi söylüyordu.

"Alışmak zaman alıyor," dedi Renna, "ama haklısın. Yakınlarda hiç iblis yok."

"Belki de, bu ay gelmezler," diye düşüncesini dile getirdi Evin, ama tam o sırada Gölge kısık bir sesle uludu, Arlen beraberindekilerin auralarına sızan korkuyu görebiliyordu. Aurası heves ve açlık belirten Renna hariç herkesin.

"Oradalar," dedi genç kadın, "ama yakında değiller. Kokularını alabiliyorum."

"Doğuş sırasında zayıf olurlar," dedi Yüzbaşı Gamon. "Oklarımızdan uzak bir yerde doğmaları onlar için mantıklı."

Arlen başıyla onayladı, ama bu onu rahatlatmadı. Derin bir nefes alarak görüş alanının ötesinden bir miktar sihir çekip o bölgenin tadına baktı. Gerçekten de uzakta toplanan iblisler vardı. Daha önce tek bir noktada gördüğünden çok daha fazlalardı, ama yine de sayıca beklediğinden daha azlardı.

Bir dakika sonra parçalanan ağaçları ve yarılan topraktan çıkan sesleri herkes duyabiliyordu. "Geliyorlar!" diye bağırdı biri. Korkuya kapılıp silahlarını kavrayan Havenlılar boş yere karanlığa doğru baktılar. İyice kendini kaybedenler evlerine kaçıp hiçbir işe yaramayacak olsa da kapılarını kilitlediler.

"Kaçak hainler!" diye gürledi Gamon. "Onları..."

"Çeneni kapatıp gözlerini önünden ayırmasan iyi olur," dedi Arlen. "Dövüşmek senin işin. Onlar sadece korkak insanlar. İblisler muhafazalara dayanmışken birbirimize cephe almak kimseye yaramaz."

Yüzbaşı sükûnetini korumayı başardı, ama hem kendisinin –hem de kontun en çok güvendiği danışmanlarından çoğunun– efendilerine yönelik bir tehdit olarak gördükleri sıradan bir adam tarafından azarlandığı için aurasında öfke göze çarpıyordu. Arlen'ın bu ateşi beslemeye niyeti yoktu, ama Gamon ve adamlarının hadlerini bildiklerinden emin olması gerekiyordu. Yüzbaşının aurası görevini yerine getirip itaat edeceğini gösteriyordu. Şimdilik, bu yeterliydi.

"İşaret göndermeli miyiz?" diye sordu yüzbaşı.

Arlen kafasını iki yana salladı. "Henüz değil. Bir numara olabilir."

Ses giderek güçlenip tıpkı şamatalı bir meyhanede olduğu gibi hiç kesilmeyen bir arka plan gürültüsüne dönüştü. Bir süre daha devam etti ama hiçbir iblis yaklaşmadı. Rojer, Gared ve Renna öne doğru eğilip muhafazalı görüşlerini zorladılar, ama Arlen bile iblislerin parıltısını göremiyordu.

Yaklaşmalarını gizlemek için sihir mi kullanıyorlar?

"Keşke bir an önce saldırıya geçseler." Gürültü o kadar artmıştı ki, Rojer sesini duyurmak için bağırmak zorunda kalmıştı.

"Sadece bizi sinir etmeye çalışıyorlar," dedi Gared.

"İşe yarıyor," dedi Rojer.

"Sakin olun." Arlen bağırmalarına gerek kalmadan sözlerinin net bir şekilde anlaşılması için bir muhafaza çizdi. Diğerleri onun ses tonunu duyunca biraz rahatladılar. Arlen kendi içindeki huzursuzluğu dindirmenin de bu kadar kolay olmasını isterdi.

Buruk bir koku alınca burun delikleri genişledi. Saniyeler sonra ağaçlık alandan gelen duman, savunmacıları nefessiz bırakıp görüş alanlarını karartırken, ağaçların arasında parlayan turuncu bir ışık belirdi. Arlen'ın muhafazalı görüşü bile bulanıklaştı.

"Bizi duman altında mı bırakmaya çalışıyorlar?" diyerek öksürdü Gared.

"Daha çok, saldırılarını gizlemeye çalışıyor olmalılar," dedi Gamon.

Arlen hiçbir şey söylemeyip tekrar içine sihir çekti ve dumanın içinden küçük bir grup alev iblisinin yaklaştığını, yollarına çıkan her şeyi neşeli bir şekilde ateşe verdiklerini hissetti.

Normalde, orman iblisleri alev iblislerini kontrol altında tutar, ormana girenleri öldürürlerdi. Ama zihin iblisinin etkisi altındayken, orman iblisleri tek bir pençelerini bile kaldırmalarına gerek kalmadan, alev iblislerinin Çukur'un yarısını öldürebilecek bir yangın çıkarmaları için anında bölgelerini onlara bırakmıştı.

Alev tükürükleri büyük muhafazanın içine işleyemezdi, ayrıca sınır boyunca yangınlara karşı çok sayıda engeller vardı ki bunlar alev tükürüklerinin sık ağaçlıklı bölgede tutuşturabileceği sihir kaynaklı olmayan yangınlara karşı bir duvar oluşturuyordu, ama hiçbir muhafaza Havenlıların dumandan boğularak ölmelerine engel olamazdı.

"Gared haklı." Arlen gökyüzünü inceledi, ama dumandan eser yoktu. "Yangın burada, çünkü rüzgâr sağ taraftan esiyor."

"Oklarınızı hazırlayın!" diye bağırdı Arlen. Havenlılar hemen emrini yerine getirdiler. Uzunca bir süredir topraktan geçimlerini sağlayan Çukurluların çoğu ok atabiliyordu ve birçoğu becerikli avcılardı. Hatta o kadar çoklardı ki, ortalıkta yeterince muhafazalı ok yoktu. Demirciler artık kalıp kullanıyorlardı,

ama yine de ok imalatları belli bir hıza erişebiliyordu. Sonuçta her okçuya sadece üç adet muhafazalı ok başı verilmişti. Bazıları sembolleri ok kılıflarındaki diğer okların başlarına kopyalamışlardı, ama Çukurluların muhafazalama becerisi farklı farklı düzeylerdeydi. Arlen yarısından çoğunun işe yaramayacağını düşünüyordu ve işe yarayanların da gücü yarımdı.

Dolayısıyla her atışın isabet etmesi gerekiyordu.

Yon, Evin ve Tahta Askerler atlarından inip yaylarını gerdiler. Muhafazalı oklarla dolu ok kılıfları taşıyorlardı ve atlarının sırtında daha fazla ok vardı. Hepsi usta okçulardı, ama dumanlı karanlıkta onların becerileri bile işe yaramazdı.

Arlen ses muhafazaları çizip sesinin sınırın her yerine ulaşmasını sağladı. "Bana güvenmenizi istiyorum. Bizi dumandan boğularak öldürmeden alev iblislerini öldürmeliyiz."

Duraksadı. "Bu da büyük muhafazadan dışarı çıkıp dumana girmek anlamına geliyor. Herkes zihin muhafazalarının yerinde ve oklarının yaylarında gerili olduğundan emin olsun."

"Mümkün değil!" diye bağırdı adamın biri. Havenlıların çoğu onunla aynı fikirdeydi. Auraları toplu olarak korku içindeydi.

Araya giren kişi, şaşırtıcı bir şekilde, Gared oldu. "Ormancı Çukuru Muharebesi'nde büyük muhafaza yoktu!" diye gürledi devasa Ormancı. "Şimdi onların ardına gizlenmeye başlarsak Çukur'u kaybettik demektir. Evleriniz için mücadele etmek istiyorsanız, çıplak geceye adımınızı atmanız gerekiyor! Yoksa gidip yataklarınıza saklanın ve sizi bulmalarını bekleyin!"

Kalabalığın aurasındaki korkunun yerini kararlılık alırken Arlen gülümsedi. Ona fanatik bir güven duyan Gared'a baktı. "Teşekkür ederim, General. Bundan daha iyi dile getiremezdim." Gared'ın aurası... kızardı.

"Muhafazanın dışına çıkmalarına senin önderlik etmeni istiyorum, Gar," dedi. "Bir kozum var, ama ironik bir şekilde, bunu oynamak için büyük muhafazanın içinde kalmam gerekiyor."

"İro-ne?" diye sordu Gared. Sonra başını salladı ve aurasındaki kafa karışıklığı kayboldu. "Önemi yok. Nüve'ye yürüyün desen bile, koşar adım giderim."

Arlen, Gared'ın omzuna vurdu. "Alev iblisleri hâlâ ağaçlığın

iç kısımlarında. Onları yakına çekip şaşırtmalıyız. Boşa harcayacak ne zamanımız var ne de oklarımız."

Gared öksürdü. "Bu dumanda oklar pek işe yaramaz. Nereye nişan aldığımızı nasıl göreceğiz?"

Arlen eyerinden aşağı indi ve çıplak ayaklarının altında büyük muhafazanın zonklamasını hissetti. "Doğru yere vardığında, sana hedefleri göstereceğim. Ben işaret verene kadar kimsenin nişan almadığından emin ol."

Gared başıyla onayladıktan sonra keşifçilerin geri kalanına ve Newhaven'ın en iyi okçularına karanlığa doğru önderlik etti. Çok fazla ilerlemeden teker teker dumanın içinde gözden kayboldular.

Arlen derin bir nefes alıp Çukur'un bütün muhafaza ağından daha önce hiç cesaret etmediği kadar güç çekti. İçinin güçle yandığını hissetti, bu gücü içinde daha fazla barındırırsa onu tüketeceğini biliyordu.

"Kendinizi hazırlayın," dedi Çukurlulara ve sesi her kulağa ulaştı. Sonra iki parmağını kaldırıp ısı ve hava muhafazaları çizerek serbest bıraktığı enerjiye biçim verdi. Güçlü bir rüzgâr çıktı ve hem dumanı uzaklara süpürdü hem de alevleri doğum günü mumları gibi söndürdü.

Sihir vücudunda dolaşıp onu terk ederken sersemlediğini hissetti, ama kaybedecek zamanı yoktu. Tekrar büyük muhafazadan güç çekti, bu kez havaya göz alıcı beyaz ışıklar saçan muhafazalar çizip bir an için geceyi gündüze çevirdi. Işık sayesinde alev iblisleri ortaya çıktı, ani parlaklıktan korkup donmuş bir şekilde dururken gözleri ve ağızları parlıyordu.

Bu kez sihir onu terk ettiğinde Arlen yalpaladı. Renna hemen yanına koşup bir kolunu tuttu. Bir saniye sonra Rojer de gelip diğer kolunu tuttu.

Arlen onu sabit tutmalarına izin verip büyük muhafazadan sesini okçulara ulaştırabilecek kadar güç çekti. "Ateş."

23. BÖLÜM

TUZAK

D.S. 333 SONBAHAR
YENİ AYIN İLK GECESİ

Rojer yayların aynı anda uğuldadıklarını ve Çukurluların etkisiz hale getirdiği alev iblislerinin çığlıklarını duydu.

Hâlâ maskesinin ona kazandırdığı muhafazalı görüşe alışmaya çalışıyordu, ama bir saniye önce Arlen'ı güneş kadar parlak bir şekilde görmüştü. Fakat şimdi Arlen loştu, hatta sıradan insanlardan bile loştu.

"Büyük muhafazaya geri dönün," diye emretti Arlen bir saniye sonra. "Hemen." Gökyüzünde topladığı ışık azalırken öne doğru sendeledi ve birden bütün ağırlığını Renna ve Rojer'e verdi. Rojer de sendeledi ama Renna küçük bir çocuğu kaldırıyormuş gibi ikisini de zahmetsizce doğrulttu. Rojer bir kedi kadar hızlı bir şekilde ayaklarını tekrar yere bastı.

Kafasını kaldırıp bakınca Havenlılardan ilk birkaçının yüzlerinde zafer dolu ifadelerle geri döndüklerini gördü.

"Kendini topla," dedi dişlerinin arasından. "Sihrin sana ne yaptığını bilmiyorum, ama bu insanların seni ayakta görmeye ihtiyaçları var."

"Sakın ona..." diye söze başladı Renna, ama Arlen ona engel oldu.

"Hayır, Rojer haklı," dedi Arlen. "Sadece biraz zamana ihtiyacım var..." Ayaklarının dibindeki parlak pus ona doğru çe-

kilmeye başlayınca ışıltısı geri döndü. Onların desteğine ihtiyaç duymadan tekrar ayağa kalktı. "İşte."

Havenlılar bir kez daha sınırın etrafındaki yerlerini alırken Gared ve keşif grubunun geri kalanı Arlen, Renna ve Rojer'in bulunduğu yere döndüler, Arlen'ın bir anlık zayıflığının farkında bile değillerdi. Uzakta, devrilen ağaçların çatırdamaları ve kopan kayaların zeminde sarsıntıya yol açan gümbürtüsü aralıksız devam ediyordu.

"Ne yapıyor bunlar?" diye bağırdı Gared gürültüde sesini duyurmak için.

"Bu bir tuzak," dedi Rojer. "Bizi daha uzağa çekmeye çalışıyorlar."

Arlen kafasını iki yana salladı. "Tuzaksa neden bu kadar çok gürültü çıkarsınlar ki? Bir şey yapıyorlar. Hayalarım üzerine bahse girerim."

"Ne yapacağız?" diye sordu Gared.

"*Biz* hiçbir şey yapmayacağız," dedi Arlen. "*Ben* gidip bakacağım."

Renna kafasını sağa sola salladı. "*Birlikte* gidip bakacağız."

Arlen dönüp ona bakınca, Renna sert bakışlarla karşılık verdi. "Arlen Bales, oraya tek başına gitmene izin vereceğimi bir saniye bile aklından geçirme."

"Başka birinden izin alan kim?" dedi Arlen. "İblisler canımı yakamaz, Ren. Bana bir şey olmaz."

"O mimik iblisi seni incitti," dedi Renna. "Zihin iblisi daha da kötü etkiledi."

"Evet, ama şimdi onları nasıl inciteceğimi biliyorum," dedi Arlen.

"Sen onlardan *birinin* canını yaktın," diye ona hatırlattı Renna, "ancak ben senin muhafazalı pelerinini üzerime geçirip onu arkasından bıçakladıktan sonra. Bu gece orada kaç tane olduklarını kim bilir?"

"Belki de bizim için hazırlanmış bir tuzak değildir," dedi Rojer. "Belki sizin içindir."

Arlen boş gözlerle ona baktı.

"O haklı," dedi Renna. "Büyük muhafazanın dışına çıkar

çıkmaz, karanlıkta bir fener gibi göze batacaksın. Anında üzerine üşüşürler."

Rojer dudağını ısırdı. *Sakın söyleme, sakın söyleme, sakın söyleme.*

"Ben gelirim," dedi ve içinden kendisine küfretti. Herkes şaşkınlıkla ona baktı, Rojer onları suçlayamazdı. Sonuçta cesaretiyle tanınan biri değildi, ama başka yolu yoktu. *Kara Ay Şarkısı*'yla dünyaya geri getirdiği güç ona gurur veriyordu, ama Arlen'ın az önce yaptığı şeyi gördükten sonra, hangisinin daha kolay harcanabilir olduğu konusunda hiçbir şüphesi yoktu.

Arlen kafasını iki yana salladı. "Gücünün bir zihin iblisi üzerinde işe yarayıp yaramayacağını bilmiyorum. Bütün gün bir kediyi bir ışık yansımasının peşinde koşturabilirsin, aynı şekilde iblisler de pek akıllı sayılmazlar, ama bu numarayı insanların üzerinde denemeye kalkmazsın."

Rojer omuzlarını silkti. "İnsanlar bile gözlerine ışık tuttuğunda kör olurlar. Hem Renna da az önce Leesha'nın pelerininin o iblisi kandırdığını söylemedi mi?" Muhafazalı rengârenk pelerininin ucundan tuttu ve kendi etrafında dönerek pelerinini savurdu.

"Rojer, buna izin veremem–" diye söze başladı Arlen.

"Hayır, asıl ben *sana* izin veremem," dedi Rojer. "Elimi sallayarak orman yangınlarını söndüremeyebilirim, ama bunun üstesinden gelebilirim."

"Bunu *birlikte* yapabiliriz," dedi Gared onun yanına giderek. "Ben de seninle geleceğim. Darsy'nin benim için diktiği pelerin seninki kadar iyi olmayabilir, ama beni hiç yüzüstü bırakmadı."

"Çünkü onu çok nadir kullanıyorsun." Rojer kafasını sağa sola salladı. "Senin yerin birliklerinin yanı, *General*."

Gared ayaklarının dibine tükürdü. "Bazen küçük bir pislik olabiliyorsun, Rojer, ama oraya tek başına gitmene izin vermektense Nüve'yi boylamaya razıyım."

Rojer boğazının kasıldığını hissetti, ama Jonglör maskesinin ardındaki duyguyu yuttu. Biraz daha tartışmak istiyordu, ama doğrusu Gared'layken kendini itiraf edemeyeceği kadar güvende hissediyordu.

"Ben de geliyorum," dedi Renna ve Söz'ün eyerine asılı çantadan Görünmezlik Pelerini'ni alıp omuzlarına attı.

"Ren." Karısını kolundan tutarken Arlen'ın sesi yalvarır gibi çıkmıştı.

Renna dönüp onunla göz göze geldi. "Kendin söyledin. Ufak tefek şeylerle uğraşacak lüksün yok. Avlaman gereken zihin iblisleri var ve senin imkânın olmadığında insanları korumak benim işim."

Arlen ona bakakaldı ve Renna uzanıp elini yanağına koydu. "Dikkatli olur ve onları sağ salim geri getiririm." En sonunda Arlen başıyla onayladı ve ona sarılıp uzunca öptü.

"Hey!" dedi Gared. "Yeni evli çift gösterisini bir kenara bırakın!"

Leesha, Thamos'un çadırındaki ipek kanepede rahatça oturan Amanvah ve Sikvah'ı süzdü, sessiz fedaileri de korumacı bir şekilde başlarında dikiliyordu.

Kont raporları beklemek ve birliklerini yönetmek için çadırını Nüvelik Mezarlığı'nın kenarına kurdurmuştu. Her zamanki gibi, çadırı soylu makamının gerektirdiği zenginliklerle döşenmişti. İçeride, çadırın duvarlarında halılar asılıydı ve yerde bir kedi yavrusu kadar yumuşak olan kalın kürk kilimler vardı. Mobilyalar altın kakma ve işlemelerle süslü sağlam cilalı ahşaptandı. Ve elbette, tahtını da getirmişti.

Ama soyluluğun bu nişaneleriyle birlikte görgü kurallarının gerektirdiği birtakım sorumluluklar da geliyordu. Amanvah ve Sikvah düşmanları olabilirdi, ama onlar Krasia liderinin kanından gelen birer prensesti. Konumları soylulara yakışır şekilde muamele görmelerini gerektiriyordu ki buna Thamos'un çadırına giriş hakkına sahip olmak ve ondan nezaket görmek de dahildi. Onlara hizmet etmekle görevlendirilen çocuk soylu bir aileden geliyordu ve Sikvah ona emirler yağdırıp yavaşlığına lanet ederken korkuyla bir oraya bir buraya koşturup duruyordu. Amanvah başını yana eğmiş vaziyette sessizce Sikvah'ın yanında diz çökmüş oturuyordu.

Rojer'i dinliyor.

Bu düşünce Leesha'yı sinirlendirdi. Amanvah onu öldürmeye çalışmıştı, ama Rojer ona her konuda güveniyor ve Leesha ile Thamos'u hiçbir konuda bilgilendirmiyordu. Eşleri olsun ya da olmasın, Leesha neredeyse iki senedir her gün onunla birlikte olmuştu. Rojer nasıl olur da eşlerine ondan daha çok güvenebilirdi?

Gared'ın miğferini de aynı şekilde muhafazalayıp ona hiçbir şey söylemeseydim keşke, diye içinden geçirdi ve anında suçluluk duydu. Gared'ın mahremiyetini bu şekilde ihlal etmeye ne hakkı vardı?

Hayır. Kafasını iki yana salladı. *Bu* dama'ting *yöntemi. Onların yöntemlerini uygulamaya kalkmaktansa, Elona olurum daha iyi.*

Ama Yaratıcı adına, neler olduğunu duymayı o kadar isterdi ki!

Birden Amanvah tıslar gibi bir ses çıkardı ve hızla Krasia dilinde bir şeyle söylemeye başladı, kelimelerin çoğu küfürdü. Leesha'nın anlayamayacağı kadar hızlı konuşuyordu, ama ses tonundaki öfke oldukça netti, ayrıca *dama'ting* sükûnetinden eser yoktu. Sikvah şoke olmuş bir şekilde ona bakarken Amanvah ayağa kalktı ve söylenmeye devam ederek bir ileri bir geri yürümeye başladı.

Leesha daha fazla dayanamadı. "Ne? Neler oluyor?"

Amanvah söyleyeceği sözleri düşünerek bir an ona baktı. "Onurlu kocam cesur bir adam olabilir, ama o tam bir aptal."

"Hepimizin içinde bazen biraz aptallık vardır," dedi Leesha.

Amanvah başıyla onayladı ve yatıştırıcı bir nefes alırken *dama'ting* sükûneti geri döndü. "Bu *inevera*."

"O iyi mi?" diye sordu Leesha.

Amanvah umursamazca elini salladı. "Şimdilik. Karanlığa gitmeye gönüllü oldu."

"Neden?" diye sordu Leesha. Bu tanıdığı Rojer'e hiç benzemiyordu.

"Anlaşılan, Par'chin büyük muhafazanın dışına çıkacak olursa iblisler onun gücünü hisseder düşüncesindeler," dedi Amanvah. "Bu yüzden de Par'chin onurlu kocamı, budala Gared'ı ve kendi *Jiwah Ka*'sını keşif için gecenin içine gönderdi." Amanvah'ın tek kaşı kıvrıldı, ama peçesi yerinde olduğu için Leesha

bu jestinin neyi simgelediğini anlayamadı. "Adı cesaret anlamına geliyor ama korktuğu için başkalarına büyük muhafazanın dışına çıkmalarını emrediyor. O bir korkak."

"Peki burada, merkezde bekleyen ben neyim o zaman?" diye çıkıştı Thamos. Bütün gözler konta döndü, Leesha adamın yüzündeki gerginliği görebiliyordu. Leesha o ilk gece kontun nasıl yatağa düştüğünü, Darsy'nin kontun iblis korkusu ve bu korkuyu yenme arzusuyla giriştiği cesaret gösterileri hakkında anlattığı hikâyeleri hatırladı. Thamos korkak damgası yemekten ve halkının saygısını yitirmekten çok endişeleniyordu. "Bir lider birliklerini yönetmekte özgür olmalı."

Amanvah alaycı bir ses çıkardı ve ona umursamaz bir bakış attı. "Kutsal babam güneş battıktan sonra tahtında oturmaz, o dünyanın gördüğü en büyük liderdir. Sen bir *chin*'sin, korkak olman normal, ama Par'chin'in farklı olduğu söyleniyordu."

Thamos öfkelenmiş görünüyordu, kalan sabrı da hızla taşmıştı. Bir saniye içinde bağırmaya başlayacaktı ve bu hiç kimse için iyi olmayacaktı.

Leesha aralarına girip Amanvah'a dik dik baktı. "Saygısızlık etmek istemem, Amanvah, ama onurlu babanın da keşif yapmaları için adamlarını, hatta kendi oğullarını geceye gönderdiğini gördüm. Kocan için endişelendiğini biliyorum, ama Rojer yüzlerce kez karanlığa karıştı. Ona bir şey olmaz."

"Zarların bile söyleyemediği bir şeyi bildiğini nasıl iddia edebilirsin?" diye sordu Amanvah.

"İddia edemem," diye kabullendi Leesha. "Ama buna inanıyorum."

Amanvah gözlerini kırpıştırdıktan sonra kafasını salladı. "Bu *inevera*." Sakinleşmek için nefes alıp verdi ve az önce oturduğu köşeye geçip bir kez daha meditasyon yapar gibi diz çökerek kocasını dinlemeye devam etti.

Rojer pelerinlerin onları koruyacağına güvenerek karanlığa adım atarlarken kemanını ve yayını sağlam olan sol eline aldı. Sağ eli boştu. Üç parmağıyla bile muhafazalı bir bıçağı eline alıp saniyeler içinde fırlatabilirdi.

"Önden gideceğim," dedi Renna. "Karanlıkta görmeye alışkınım." Ne Rojer ne de Gared karşı çıkmaya cesaret edebildi. Rojer hâlâ Amanvah'ın ona verdiği maskeye alışmaya çalışıyordu. Herhangi bir şeye çarpmayacak ya da geçen bir iblisi gözden kaçırmayacak kadar iyi görüyordu, ama her şeye tutunan renkli sihir dalgaları dikkatini dağıtıp kafasını karıştırıyor ve yoğun sabah sisinde ilerliyormuş gibi tereddüt etmesine neden oluyordu.

Renna grubun muhafazalı görüşlerinin sınırında önden ilerlerken, Rojer Gared'a döndü. "Seni hep cepte gördüğümü söylerken haklıydın. Ne kadar anlam ifade eder bilmiyorum ama özür dilerim. Bazen kendimi kendi dramıma o kadar kaptırıyorum ki, oyundaki tek kişi olmadığımı unutuyorum."

Gared homurdandı. "Bu konu devrilmiş bir ağaç gibi artık. Tırmanmanın anlamı yok."

Rojer dönüp ona baktı. "Biliyorum, ben sadece–"

"Gecenin içindeyiz, Rojer," diye araya girdi Gared, "ve kendimi lanet olası bir gökkuşağı bulutunun içine hapsolmuş gibi hissediyorum. Sana artık kızgın değilim. Şimdi önüne bak."

Rojer başıyla onayladı, sonra bakışlarını sağa sola çevirdi, ama bu sırada içinden bir ağırlık kalkmış gibi hissetti. *Endişelenecek şeylerden biri daha eksildi. Şimdi endişelenmem gereken tek şey iblislere yem olmamak.*

Yürüyüş acı verici bir şekilde yavaştı. Leesha'nın Görünmezlik Pelerini şu ana kadar kimseyi hayal kırıklığına uğratmamıştı, ama giyenin onu iyice etrafına dolaması gerekiyordu ve bu yüzden çok hızlı hareket edemiyorlardı. Daha tecrübeli olan Rojer ve Renna, Gared için tempoyu belirlediler.

Ağaç hattının biraz ötesinde, alev iblislerinin verdiği zararın ilk izlerini görmeye başladılar: Ağaçların gövdeleri kararmıştı ve bir zamanlar verimli bir ormanlık olan arazi yanmıştı. Çizmeleri ve pelerinlerinin etek uçları külden kapkara oldu.

İlerde hâlâ devam eden yıkım sesleri Rojer daha önce duyduğu hiçbir şeye benzemiyordu. İçgüdüleri ona arkasını dönüp kaçmasını söylese de, kendisini tuttu ve ağaçların arasında ilerlerken adımlarını atmaya devam etti.

Fazla ilerlemelerine gerek kalmadı. Ağaçlık alan harap edilmiş bir noktada aniden, vahşice sona erdi. Leesha'nın hazırladığı bütün havai fişekler bile bu kadar zarar veremezdi. Zemin kapkaraydı, ağaçların ve ağır kayaların söküldüğü yerlerdeki çukurların yanında büyük toprak yığınları vardı.

Ortamın itici bir yanı vardı. Rojer'in vücudunun her hücresinde hissettiği bir yanlışlık... Onlar buraya ait değillerdi.

Kaygan ve yere yakın olan tarla iblisleri alanda dolaşıp toprak yığınlarının üzerine çıkarak havayı kokluyorlardı. Gökyüzünde, rüzgâr iblisleri daireler çiziyordu.

Renna onların yanına döndü. "İblislerin saklanabilecekleri çok fazla yer var. Bu noktadan sonra birbirimize yakın olacağız."

Rojer ve Gared kafalarını salladılar, üçü birlikte yıkımın derinliklerine doğru ilerlediler. On metre yüksekliğinde kocaman taş yığınlarının yanı sıra ağaç gövdeleri de üst üste istiflenmişti. Rojer o taş yığınlarından birine baktı ve sonra geldikleri yöne doğru döndü. "Bir kayalık iblisi onlardan birini ne kadar uzağa atabilir?"

Gared yığına bir göz attıktan sonra o da geriye baktı. "İriyarı bir iblis mi? İstemeyeceğim kadar uzağa."

"Stok yapıyorlar," dedi Rojer. "Geri dönüp onlara–"

"Henüz değil," diye sözünü kesti Renna. "Eğer yaptıkları buysa, bütün kayalık ve orman iblisleri nerede?"

Rojer boğazına oturan yumruyu yuttu, Renna'nın haklı olduğunun farkındaydı. İlerlemeye devam edip yakında Newhaven'a fırlatılabilecek ağaç ve kaya yığınlarının kenarından dolaştılar. En sonunda, devasa bir toprak yığınının kenarından baktıklarında işe koyulmuş olan iblisleri gördüler.

Arazi temizlenmişti. Ağaç ve kayalık iblislerinin yanı sıra Rojer'in tanıyamadığı diğer türler derin çukurlar kazıyordu. Çukurlar altı metre genişliğinde ve üç metreden daha derindi, ama iblisler kocaman pençeleriyle toprağı kuru yapraktan farksızmış gibi zahmetsizce kazıyorlardı. Büyük bir kayaya denk geldiklerinde, bu kaya topraktan çıkarılıp çok sayıdaki taş yığınlarından birine taşınıyordu.

"Ne yapıyorlar?" diye sordu Gared rastgele açılmış gibi gö-

rünen çukurlara bakarak. "Savunma hattı mı kuruyorlar? Bana hiç iblislerin yapabileceği bir şeymiş gibi gelmiyor."

"Bunlar akıllı iblisler," diye hatırlattı Renna. "Yakınlarda onlara talimat veren bir ya da birden fazla zihin iblisi var."

"Yine de mantıklı gelmiyor," dedi Gared. "İblisler gün doğduğunda kaçar. Kendilerine bir mevzi belirlemelerinin ne anlamı var?"

Rojer etrafına baktı, gözleri zemindeki belirgin yapıların üzerinde gezerken yüzünün donduğunu hissetti, yaklaştıkça giderek artan hoşnutsuzluk hissinin nedenini birdenbire anladı.

"Kendi büyük muhafazalarını kuruyorlar."

Gared ve Renna aynı anda gözlerini ona çevirirken Rojer idrar torbasında ani bir baskı hissetti. *Yüce Yaratıcı, altıma işemek üzereyim.*

Hiçbir şey söylemeden, büyük toprak yığınına koştu ve pelerininin önünü açıp alacalı pantolonunun bağcıklarını çekiştirdi. Organını eline alır almaz çiş yapmaya başladı.

"Ahhh," diye rahat bir nefes verdi, ama birkaç adım öteden kısık bir hırıltı duyunca rahatlık hissi kısa sürdü. Kafasını çevirip bakınca, bir tarla iblisinin sıçramaya hazırlanır gibi ayağını yere sürüdüğünü gördü.

İblis üzerine atılırken haykırarak geri çekildi ve aşağı indirdiği pantolonuna takılıp sertçe sırtüstü düştü. Bıçağını sakladığı yerden çıkarmaya uğraştı, ama o şekilde yatarken elini doğru düzgün savuramadı.

Gared hemen imdadına yetişti ve kükreyerek iki eliyle ağır baltasını savurdu. Arlen'ın muhafazaladığı balta iblisin başını burnunun ucundan ensesine doğru yararken, Rojer'in üstü irinle kaplandı.

Gared nüveliği yere sabitlerken iblis hâlâ tekmeler savuruyor ve ölmek üzere olduğu halde pelerinini yırtmaya çalışıyordu. Rojer hemen ayağa fırlayıp pantolonunu bağladı ve kemanıyla yayını hazırladığı sırada bir tarla iblisi sürüsü belirip etraflarını sardı. Renna uzun ve keskin bıçağını eline almıştı ve bir iblis gibi hırlıyordu. Bu kadar çok iblise karşı pek umutları olmasa da, savaşa hazır görünüyordu.

Kadın Arlen'dan da çılgın, diye içinden geçirdi Rojer, *ve bunun bir anlamı olmalı.*

"Kimse kıpırdamasın," dedi yayını tellere değdirirken. İblisleri şaşırtıp geri püskürtmek için birkaç tiz nota çaldıktan sonra onları büyüleyecek bir melodi oluşturdu ve ardından üçünün de oradan kaçıp canlarını kurtarmasına imkân sağlamak için nüveliklerin dikkatlerini dağıtmaya girişti.

Ama iblisler melodinin etkisi altına girmedi. İlk tiz notaları duyunca geri çekilmişlerdi, ama bu uzun sürmedi. Biri Renna'ya saldırmak için atıldı, ama Renna bıçağını savurarak karşılık verince geri çekildi. Açlıkla üçlünün etrafında daire çizmeye başladılar, uluyup toprağa pençeler atarak zayıf bir nokta bulmaya çalışıyorlardı.

O-oh, diye içinden geçirdi Rojer.

"Burada kalamayız," dedi Renna. "Bir zihin iblisinin kontrolü altındalarsa, Nüve'nin yarısı bir dakikaya kalmaz üzerimize üşüşür."

Rojer, Gared'ın yırtılmış pelerinine ve irine bulanan kendi pelerinine baktı. Hiç kaçış imkânları yoktu, kalıp savaşmaksa çılgınlık sayılırdı. Dişlerini sıkıp melodiyi güçlendirdi ve karışık katmanlar ekledi. İblislerin gözkapakları kapanır gibi oldu, ama hâlâ etraflarında daire çiziyorlardı.

"Dikkatlerini dağıtmalıyız," dedi Rojer. "Renna, senin pelerinin zarar görmedi. Bir dakikalığına onları uzaklaştıramaz mısın?"

"Olur," dedi Renna, "ama hepsi beni takip etmez."

"Seni takip etmelerini sağlayabilirim."

"Bu planı beğenmedim," dedi Gared. "Kaçıp da seni burada..." Ama cümlesini tamamlayamadan, Renna çembere atladı ve tarla iblislerinden biriyle boğuşup beraber yerde yuvarlanırlarken nüveliği tekrar tekrar bıçakladı. Kendisi zarar görmeden ayağa fırlarken, iblis yerde nefes nefeseydi. Ve iyileşmeye başlamıştı bile.

"Koş!" diye seslendi Rojer ona ve Renna koştu, taş yığınlarından birine atlayıp tepeye varana kadar taşların birinden diğerine sıçradı.

Rojer müziğini ona göre değiştirdi. *Elinizden kaçıyor*, diyordu, *peşine düşün! Yakalayabileceğiniz yüzlercesi var!*

Bu emrin üzerine, iblisler Renna'nın peşine düştüler, tırmanırken pençeleri sert taşları çiziyordu. Birkaçı duraksadı, normal içgüdülerinin ötesinde bir hisle arkalarına baktılar, ama dikkat dağıtma planı işe yaramıştı. Rojer, Gared'ı başka bir noktaya götürürken melodisine kat kat kafa karışıklığı ekledi. Büyülü kemanının melodisini dayanılmaz bir hale soktu, müziğin sesini havada uğuldayacak kadar artırarak gerek kendisinin gerek Gared'ın yerini saptamalarını imkânsızlaştırdı.

Renna taş yığınının tepesinde olabildiğince uzun bir süre bekledi ve üzerine doğru gelen iblislere muhafazalı ayaklarıyla sert tekmeler geçirdi. Darbelerine maruz kalan nüvelikler sihir parıltıları saçarak savruluyordu. Yere sertçe düşüyor, fakat çabucak ayaklanarak kendilerine gelmeye çalışıyorlardı.

Renna arkadaşlarının güvende olduğunu görünce eğildi ve dokuz metrelik muazzam bir sıçramayla kayalık iblislerinin kazarak oluşturdukları devasa toprak yığınlarından birinin üzerine atladı. İnişin etkisiyle gevşek toprağa hafifçe battı, ama fazla etkilenmedi.

Fakat tekrar pelerinine bürünme fırsatı bulamadan, bir rüzgâr iblisi çığlık atarak gökyüzünden ona doğru dalışa geçti. Renna gergin ve hazır bir şekilde iblise doğru döndü, ama iblis Rojer'in hiç görmediği bir şey yaptı. Dalış sırasında kanatlarını iki yana açıp aniden durdu ve Renna'ya bir yıldırım fırlattı.

Gece kör edici bir parlaklıkla aydınlanırken Rojer gözlerini sımsıkı kapattı, ama gözlerinin kamaşmasına engel olacak kadar hızlı davranamamıştı. Gözkapaklarının içinde parlak renkler dans ederken kemanını çalmaya devam etmeye çalıştı. Gözlerini tekrar açtığında, Renna'nın üç buçuk metre ötede yerde yattığını gördü. Üzerinden duman tütüyor, hava yanık et ozon kokuyordu. Şaşırtıcı bir şekilde ayağa kalkmaya çalışıyor ve bu sırada giderek dengesini kazanıyordu. Işıltısı Rojer'in muhafazalı gözleri için hâlâ çok parlaktı. Renna da iblisler gibi iyileşiyor olmalıydı o halde.

Bu numarayı öğrenmeliyim, diye içinden geçirdi.

İki tarla iblisi tamamen kendini toparlamasına izin vermeden Renna'nın üzerine saldırdılar. Gared kükreyerek kadının yardımına koştu. Rojer'le kemanından birkaç metre uzaklaşır uzaklaşmaz, iblisler onun farkına vardılar ama dev Ormancı'nın ölümcül hamlelerinden kaçmaya vakitleri olmadı. Bir elinde baltası, diğerinde kamasıyla Gared, pullu derilerinde derin kesikler bırakarak iblisleri yere düşen kadından uzaklaştırdı. Çok geçmeden, korumacı bir şekilde Renna'nın tepesinde durdu ve ayağa kalkabilmesi için ona yardım etti.

Gared'ın geri püskürttüğü iblisler çoktan ayaklanmışlardı, tıpkı Renna gibi hızla iyileşiyorlardı. Çok daha fazlası koşarak geldi, ama bunlar Gared ve Renna'nın silahlarının menzilinden uzakta kalmayı seçtiler. Çok sayıda tarla iblisi gelmeye devam ediyor, büyüyen sürü ikilinin etrafında daire çiziyordu. Çok geçmeden, etraf iblislerle dolup taştı; sihirle parlayan, kıvranıp duran, pullu derileri olan iğrenç bir kitle...

Ama ezici çoğunluklarına rağmen, iblisler saldırıya geçmedi. Sürekli hareket halinde kalarak Gared ve Renna'yı, silahları ellerinde hazır bir şekilde asla gelmeyen bir saldırıyı sırt sırta beklemeye zorladılar.

Tuzağa düşmüşlerdi.

Ama ne için? Rojer etrafına baktı. Kanatlı iblisler gökyüzünde daireler çiziyorlardı, ama dalışa geçecek gibi görünmüyorlardı. Kayalık ve orman iblisleri umursamaz bir şekilde zemini kazmaya devam ediyorlardı.

Çok daha kötü bir şey geliyor. Rojer'in bunun ne olabileceğine dair hiçbir fikri yoktu.

Düşündü. *Hora* sihri müziğinin şiddetini artırmasına rağmen, bu kadar çok iblisi geri püskürtebileceğinden emin değildi, ama bu geceki dayanıklılıklarına rağmen bunu başarsa bile, kaçışan nüvelikler bu sırada ortadaki iki arkadaşını ezip geçerdi.

Sakinleşmek için derin bir nefes alırken eşlerine geride kalmalarını emrettiğine şükretti.

"Amanvah," dedi kemanının çeneliğine. "Çok iyi bir koca olmadığımı biliyorum, ama sen ve Sikvah'ın eşlerim olmanızdan asla pişman olmadım. Beni kadınların kocalarını onurlan-

dırması gerektiği gibi onurlandırdınız ve kendimi göstermeme yardım ettiniz. Eğer geri dönemezsem, şarkı söylerken beni hatırlayın."

Amanvah yanıt veremezdi, ama belki de böylesi daha iyiydi. Rojer onu görünmez kılan melodiyi bırakıp yeni bir melodiye başladı, sihirli kemanı melodiyi bütün nüveliklerin kulağına taşıdı.

Buradayım, diyordu müzik onlara. *Zayıf ve savunmasız. Ve sizler çok ama çok açsınız.*

Bir an için hiçbir şey olmadı; sonra bütün iblisler kafalarını ona doğru çevirdiler. Yüzlerce kara göz ona odaklandı. Zihin iblisinin nüveliklerin üzerinde ne tür bir etkisi olursa olsun, bu canavarlar doğalarına aykırı davranamazdı. Çığlık atarak ona doğru atıldılar, uzun pençelerini savurup dişlerini birbirlerine vurdular.

Rojer dönüp hayatı boyunca hiç olmadığı kadar hızlı koşmaya başladı. Bu sırada iblislerin onu izlemeleri için çalmaya devam etti.

Arlen kıpırdamadan durmuş ağaçlığı izliyordu. Vücuduna güç çekmeye çalıştı, ama ortamda bulunan sihir zayıftı, ayrıca ondan uzaklaşan akıntıyı da görünmez bir güç çekiyordu. Bunun ne olduğunu okumaya çalışsa da, başarılı olamadı.

Arkadaşları sonsuzluk kadar uzun bir süre önce gitmişler gibi geliyordu, ama açıkçası gideli sadece birkaç dakika olmuştu. Keskin kulakları arka plandaki gürültüye rağmen iblislerin kükrediklerini duyunca gerildi, ama bu sesi çok geçmeden Rojer'in müziği izledi. Bekledi.

O müzik çaldığı sürece güvendeler, diye düşündü. *Ama müzik kesilirse...*

Bulutsuz gökyüzünde büyük bir parlama oldu. Arlen bir yıldırım iblisinin imzasını gördüğü anda tanırdı. Bulundukları bölgelerde bile çoğu insan bu nadir görülen iblislerin bir şehir efsanesi olduğuna inanırdı, Arlen Angiers'ta onlardan birine hiç rastlamamıştı. Hatta yerel Muhafazacılar çemberlerine yıldırım muhafazaları eklemeye gerek bile duymazlardı.

Zihin iblisleri istedikleri türü çağırabiliyor, diye farkına vardı ve hayatta kalma şanslarının daha da azaldığı hissine kapıldı. Kil iblislerinin ezici küt kafalarına ya da kar iblislerinin çeliği bile paramparça eden soğuk tükürüklerine Ormancılar nasıl karşı koyabilirlerdi? Peki ya bataklık iblislerinin asitli pisliğine? Kalkanları ya da zırhları bizzat Arlen ya da Leesha tarafından muhafazalanmış olanlar bir ölçüde korumaya sahip olacaktı, ama kasabalıların muhafazaladığı zırhların nadir görülen iblislerin pençelerine ve tükürüklerine karşı ne kadar dayanıksız olduğunu çok iyi biliyordu.

Ama Gared'la Renna'nın doğru muhafazaları vardı ve Rojer hâlâ kemanını çalıyordu...

Hatta müziğin sesi giderek güçleniyor ve binlerce nüveliğin kükremesine benzer bir gürültüyle birlikte hızla yaklaşıyordu. Derken Rojer'in ağaçlıkta belirdiğini ve bacaklarının kapasitesini zorlayarak büyük bir hızla koştuğunu gördü. Aurasına saf bir korku hâkimdi, bunu çaldığı müziğin ritmiyle kontrol altında tutmaya çalışıyordu. Bir saniye sonra, ağaçların arasından çıkan çok sayıda tarla iblisinin onun peşinde olduğunu gören Arlen, bu korkunun sebebini anladı.

Açık alana ulaşınca nüvelikler hızlarını daha da artırdılar, ama Rojer iblisler ona yetişemeden durup melodisini Arlen'ın onun daha önce birçok kez kullandığını duyduğu sert, ahenksiz seslere dönüştürdü. Kemanın sihriyle güçlenen ses, iblis kitlesini fiziksel bir darbe gibi sarsıp hepsini dalgalar halinde etrafına dağıttı.

Arlen sise dönüştü ve somut halini yitirdiği o kısa süre içinde zihin iblislerinin gücünün havadaki uğultusunu hissedince Renna'nın haklı olduğunu anladı. Bu durumdayken onlardan birinin iradesiyle boy ölçüşebilirdi, ama iki ya da daha fazlası onun sonu olurdu.

Fakat hemen bir saniye sonra Rojer'in yanında eski haline büründüğü için nüvelik prenslerinin ona saldırmaya fırsatları olmadı ve tıraşlı kafasındaki zihin muhafazaları tekrar etkinleşti. Arlen Jonglör'ü küçük bir çocukmuş gibi kollarına alıp sıçradı ve iki büyük adımda mesafeyi kat edip büyük muhafazaya geri döndü.

"Diğerleri nerede?" diye sordu, ama Rojer yanıt veremeden bir haykırış duyuldu. Arlen kafasını çevirince sihirle parlayan iblis irinine bulanmış Renna'nın Ormancı Gared'ı un çuvalı gibi omzuna atmış halde tarla iblislerinin arasından sıçrayarak geldiğini gördü.

Renna bir sihir parlamasıyla tarla iblislerinden birinin sırtına indi ve tekrar sıçrayarak uzaklaştığında iblis yerinden kalkamadı. Arlen tekrar dışarı atıldı ve havaya tarla muhafazaları çizerek onlara yol açtı. Kısa bir süre içinde aradaki mesafeyi kat ettiler, Renna açıklığa atlarken Arlen onları tehditlerden korumak için arkalarına geçti. En yakındaki tarla iblisini arka bacağından yakalayıp bir sopa gibi kullanarak diğerlerini kovdu. İblisin savurduğu pençeleri, ölümlülere ait hiçbir silahın yapamayacağı şekilde diğer nüveliklerin pullu derilerini kesti.

Havada çok yoğun bir irin kokusu vardı ve Arlen yıllardır hissetmediği kadar güçlü açlık duygusunu bastırmak zorunda kaldı. Muhafazalı elinde cızırdayan iblisi ısırmak, zırhını yarıp altındaki yumuşak etin tadına bakmak istiyordu.

Şiddetli bir şekilde kafasını sallayıp içgüdülerine karşı koydu ve iblisi diğerlerinin arasına fırlatıp attıktan sonra Renna'nın Gared'ı nazikçe yere yatırdığı büyük muhafazaya döndü. Dev Ormancı'nın aurası hareketsizdi. Hayattaydı ama bilinçsizdi.

"Ne oldu?" diye sordu Arlen.

"Kafasına darbe aldı," dedi Renna, Gared'ın miğferini çıkarırken. "Hayatımı kurtardı."

"Ya da ölmeni geciktirdi," dedi Rojer. Arlen ona döndü ve Jonglör'ün maskesinin kaydığını, aurasındaki korkunun yüz ifadesinde de belirgin olduğunu gördü. "İblisler kendi büyük muhafazalarını kuruyor."

Demek o yüzden ortamdaki sihir geri çekiliyordu. "Aptallığıma bak!" diye bağırdı Arlen. Atomlarının birbirinden ayrılmasına izin verip gökyüzüne doğru yükseldi ve büyük muhafazanın en üst sınırına yakın bir yerde süzülerek araziye göz gezdirdi. Rojer'in söylediği gibi, bir buçuk kilometrelik bir mesafede Arlen'ın gördüğü hiçbir sembole benzemeyen bir büyük muhafaza parlıyordu. Çukur'un büyük muhafazaları kadar büyük değildi ama iblis muhafazası şimdiden aktifleşmişti.

Bu sırada gözüne başka bir şey daha takıldı ve büyük bir korkuyla havada dönmeye başladı. İblis muhafazası güneydoğuda Yeni Rizon'un yakınlarındaki bir başka muhafazayla birleşirken yanıp sönen bağlantı hatları beliriyordu. Tam bir daire çizdi ve iblislerin güneybatıda Lakdale'in yeni palazlanan dış kasabasının yakınlarında üçüncü bir muhafaza kazdıklarını gördü. Bu iblis muhafazası henüz tamamlanmamıştı, ama şimdiden güç çekmeye başlamıştı. Dakikalar içinde diğerleriyle bağlantı kuracaktı.

Arlen'ın yeni duyuları bile iblis muhafazalarının dış cephesini delemezdi – sihir içeri akıyor ama dışarı sızmıyordu. Buna rağmen, ağın ortasına örümcek gibi tüneyen üç nüvelik prensini hissedebiliyordu. Bu sırada, kayalık ve orman iblisleri zemini kazmaya devam ederek muhafazaları güçlendiriyor ve onları giderek kalıcı hale getiriyordu.

Arlen, Renna ve Rojer'in yanına iniş yaptı. "Bir tane değil. Lanet olası şeyden üç tane var ve her birinin merkezinde bir zihin iblisi bulunuyor."

"Yüce Yaratıcı!" diye homurdandı Rojer.

"Konta söylemeliyiz," dedi Arlen.

Renna başıyla onayladı. "Atları getiririm."

Arlen hayır dercesine kafasını salladı. "Çok yavaş."

Renna endişeli bir şekilde ona baktı. "Süzülmek ve hastaları iyileştirmek yeterince kötü. Bunu yaparsan..."

"Mecburum, Ren," dedi Arlen. "Geri kalanınız hızla mezarlığa gitsin. Belki o zamana kadar plana benzer bir şey oluşturmuş oluruz." Bunu söyledikten sonra da ortadan kayboldu.

Arlen anında büyük muhafazanın çekimini hissetti. Muhafaza ağının bütün gücü, kalbin pompaladığı kan gibi Ormancı Çukuru'nun ana muhafazasının içinden akıp geçiyordu. Bu gücü içine çekmek yerine, kendini onun akıntısına bıraktı ve bir anda Nüvelik Mezarlığı'nın ortasında madde haline geçti.

Her şey o kadar hızlı olmuştu ki insanlar pekâlâ onun varlığını fark etmeyebilirlerdi, ama mezarlıkta büyük kalabalıklar toplandığı için birçok kişi onu gördü ve topluluğun arasında yankılanan şaşkınlık dolu bağrışlar Arlen'ın dikkatinden kaçmadı.

Thamos kafese tıkılmış bir kurt gibi çadırın içinde bir oraya bir buraya dolaşıp duruyordu. Gözleri tahtına kaydıkça çatık kaşları derinleşiyor ve anlık bir öfkeye kapılıp tahtını bir tekmeyle devirecekmiş gibi görünüyordu. Amanvah ve beraberindekiler orada olmasalardı, muhtemelen bunu yapardı da. *Dama'ting*'in sert sözleri onu derinden etkilemişti. Genç kadın kanepesine çekilmişti ve o zamandan beri sessizdi, ama olan olmuştu.

Leesha elini kontun koluna koydu ve üzerinde zırhı olmasına rağmen içindeki gerginliği hissetti. Thamos ona doğru dönünce Leesha uzanıp göğüs zırhının tamir edilen yerindeki yeni sırı parmağıyla takip etti. "Çukur'daki kimse korkak olduğunu düşünmüyor," dedi, sesi diğerlerinin duyamayacağı kadar kısıktı. "Zırhındaki hasarlar halkla gece arasında nasıl dimdik durduğunu gösteriyor. Ben de senin gibi burada beklemekten hoşlanmıyorum, ama yakında ikimizin de yapabileceği şeyler olacak."

Thamos başıyla onayladı. "Şu kadınlar sinirimi bozuyor sadece. Onlar..."

"İmkânsızlar, biliyorum," dedi Leesha. "Ama bir konuda haklılar."

"Öyle mi?" dedi Thamos.

"Tahtı getirmekle hata ettin," dedi Leesha. "Kendini halktan üstün gördüğünü gösteriyor, ama onların ihtiyacı olan kişi böyle bir adam değil."

"Bu yüzden mi Dövmeli Adam'ı bu kadar çok seviyorlar?" diye sordu Thamos sesinde hafif bir kederle.

Leesha gülümsedi. "Hem o yüzden hem de o bir kayalık iblisini tekmelediğinde üzerinde delik açabildiği için."

Thamos güldü. "Evet, bu numarayı öğrenmeliyim."

Bir an aralarında bir sıcaklık oldu, ama o sırada Amanvah tekrar ağzını açınca Leesha'nın kanı dondu.

"*Alagai* kendi büyük muhafazasını kuruyor."

"Bundan emin misin?" diye sordu Leesha.

Thamos kocaman Çukur haritasının olduğu masaya gitti. "Nasıl bir muhafaza?" diye sordu. "Ne kadar büyük? Nerede?"

Amanvah omuzlarını silkti, başını eğip dinlemeye devam

etti. "Ben sadece duyduğum kadarını biliyorum." Duraksadı. "Onurlu kocam ve beraberindekilerin bulundukları noktadan bakınca daha fazlasını görebildiklerini sanmıyorum."

Engizisyoncu Hayes havaya bir muhafaza çizip ağzını oynatarak dua etmeye başladı. Leesha bir parçasıyla ona katılmak istedi, ama Yaratıcı'nın çocukları adına duruma müdahale etmediğini çok uzun zaman önce öğrenmişti. Kurtarılmaları gerekiyorsa, kendi kendilerini kurtaracaklardı.

Amanvah nefesini tutup çığlık attı. Daha fazla haber bekleyen herkes gerildi, ama *dama'ting* hiçbir şey söylemedi. Gözlerinde gerçek bir korku vardı ve Leesha bir kez daha, aldığı bütün eğitime rağmen onun henüz çok genç bir kız olduğunu hatırladı. İkisi arasında hislerini genellikle daha çok dışa vuran Sikvah tuhaf bir şekilde sessizdi. Elini kardeş-eşinin omzuna koyup sessizce yanında olduğunu belirtmekle yetinmişti.

Birkaç dakika sonra, Amanvah rahat bir nefes verdi. "Saldırıya uğradı, ama şimdi kemanını çalıyor." Sesinde belirgin bir gurur vardı. "Kara Ay'da bile, kemanını çaldığı sürece *alagai* onurlu kocama karşı koyamaz."

Sikvah başıyla onayladı. "Everam ona fısıldıyor."

Ama sonra Amanvah dizlerinin üzerine çöktü. "Hayır," diye fısıldadı. "Hayır, hayır, hayır. Lütfen, beyim, yapma..."

Cümlesini tamamlamadı. Sikvah da kardeş-eşinin arkasında diz çöküp onu omuzlarından tuttu. Amanvah'ın yüzü ifadesizdi, hiçbir şey söylemedi, ama Leesha aklından neler geçtiğini hayal edebiliyordu.

Leesha eteklerini toplayıp Amanvah'ın önünde diz çöktü. Uzanıp Amanvah'ın yumuşak ellerini tutup sıktı ve Sikvah gibi ona güç vermeye çalıştı.

"Amanvah," dedi sesindeki çaresizliği gizlemeye gerek duymadan, "lütfen bana ne olduğunu söyle. Yoksa Rojer..."

"Henüz değil," dedi Amanvah. "Hâlâ çalıyor, ama artık *alagai*'ı geri püskürtmüyor. Arkadaşlarının yaşaması için onları kendine doğru çağırıyor."

Küçük bir pıtırtı oldu ve kucağındaki bembeyaz ipekte ıslak bir nokta belirdi. Sikvah siyah cüppesinin içinden hemen küçük

bir şişe çıkarıp uzattı ve Amanvah'ın düşen gözyaşlarını yakaladı. "Kocamızın onuru sınır tanımıyor, Everam onu Cennet'inin altıncı katındaki büyük salonunda oturtacak," dedi. Kafasını sallayan Amanvah daha şiddetli bir şekilde ağlamaya başladı.

Bu birkaç dakika sürdü, ama sonra birdenbire gözleri ışıldayan Amanvah doğruldu. "Yine savaşıyor! Nie'nin bütün birlikleri peşinde olmasına rağmen onlara meydan okuyor!"

Sikvah dolan şişenin tıpasını takıp başka bir şişe çıkardı, kardeş-eşinin gözyaşı dökme ihtimaline karşı onları yakalamaya hazırdı. "Sence o–"

"Elbette yapabilir!" diye çıkıştı Amanvah, gücü geri dönmüştü. "O Jessum'un oğlu Rojer, tatlı nağmeli Arrick'in öğrencisi ve Shar'Dama Ka'nın damadı." Duraksayıp yumruğunu sıktı. "Ama onu tekrar gördüğümde, *alagai* endişelenmesi gereken en son şey olacak."

"Haklısın," diye ona katıldı Leesha.

"Par'chin onun yanında," dedi Amanvah birkaç saniye sonra. "O..." Kaşlarını çattı. "*Alagai*, onlar..."

Tam o sırada bir bağırış duyuldu ve bütün gözler aniden mezarlığın ortasında beliren Arlen'a döndü. Onun güçlerini bir ölçüde anlayan Leesha'nın bile ağzı açık kaldı. Arlen bir saniye öncesine kadar kilometrelerce ötedeki Newhaven'daydı.

Ama sesi gök gürültüsü gibi gümbürderken karşılarında olduğuna hiç şüphe yoktu. "Atlarınıza binin ve hazır olun! Birkaç dakika içinde geceye çıkacağız!"

Döndü ve kendinden emin bir şekilde kontun çadırına doğru ilerlerken kalabalık ona yol açtı, bazıları hayranlıkla fısıldıyor, diğerleri ise bağırıyordu.

"Bir iblis gibi ortaya çıktı!" diye bağırdı kadının biri.

Arlen çadıra yaklaşırken Engizisyoncu önünü kesti. "Bu nasıl mümkün olabilir?" diye sordu. "Kutsal Kitap nüveliklerin yöntemlerini benimsememiz gerektiğini söyler..."

Uzanıp Engizisyoncuyu küçük bir çocuk gibi kenara iten Arlen hiç yavaşlamadı. "Dini kitaplar üzerine tartışacak kadar vaktim yok, Rahip."

Hayes çok öfkelenmiş görünüyordu. Hemen Çocuk Franq

da Arlen'ın yolunu kesmek için önüne geçti, ama Thamos yumruğunu masaya indirdi. "Kutsal Adamlar dışarı! Gidip savaşçılarımız için dua edin!" Engizisyoncu ve beraberindekiler ona baktılar, ama kont sert bir şekilde gözlerine bakınca hemen emrini yerine getirmeye koyuldular.

Arlen haritanın başına gelirken, "Ne oldu?" diye sordu Thamos. Arlen hemen yanıt vermedi, bir süre haritaya baktıktan sonra bir fırça alıp mürekkep kâsesine batırdı ve bir zamanlar el değmemiş ağaçlık alanlar olan bölgelerin üzerine ustaca kalın muhafazalar çizdi.

"Zihin iblisleri, buraya, buraya ve buraya büyük muhafazalar kurdular," dedi Arlen Yeni Rizon, Newhaven ve Lakdale'e işaret ederek. "Muhafazalar şimdiden aktifleşmiş durumda." Fırçaya uyguladığı basıncı azaltıp muhafazaları birbirine bağlayan hatları ince ince çizdi. İşi bitince Çukur topraklarındaki büyük muhafaza ağı, zihin iblislerinin muhafazalarının oluşturduğu üçgenin içinde bir daire halinde kaldı. "Kayalık iblisleri kazmaya devam ettikçe ağ daha da güçlenecek ve Çukur'u etrafından koparıp muhafaza ağımızdaki gücü tamamen çekecekler."

Muhafazalar gayet düzgündü ve Leesha küçük bir bakışla bile güçlü olduklarını anladı. Biçimleri Inevera'nın onu Jardir'in sarayında tuzağa düşürdüğünde kullandığı muhafazalara benziyordu.

"Bunlar insan muhafazaları," diye tahmin yürüttü. "Onlar bizim hatlarımıza giremedikleri gibi, biz de artık onların hatlarına giremeyeceğiz."

Thamos kafasını iki yana salladı. "Bu sadece çıkmaz yaratır. Başka bir planları olmalı."

Arlen başıyla onayladı. "Muhafazaları temizlerken karşılarına çıkan bütün kayaları ve ağaç gövdelerini istifliyorlar. Yakında kayalık iblisleri onları fırlatmaya başlayacak ve çok geçmeden devreyi kırıp ağımızı etkisiz hale getirecek kadar zarar vermiş olacaklar."

"Devre mi?" diye sordu Thamos.

"Büyük muhafazalarımızı birbirine bağlayan hat," diye yardımcı oldu Leesha. "Tam güçle çalışması için kapalı bir şekil oluşturması gerekiyor."

Arlen başıyla onayladı. "Bunu yaparlarsa dış kasabaların sokakları iblislerle dolar ve kayalık iblisleri Çukur topraklarının her yerine devasa kayalar fırlatabilecek kadar yaklaşmış olurlar."

"Yüce Yaratıcı!" dedi Thamos. "Ama bu iblis muhafazaları tıpkı bizim muhafazaların onları geri püskürttüğü gibi bizi geride tutacaksa, onları nasıl yok edeceğiz ki?"

"Yok edemeyiz," dedi Arlen. "Ne bu gece, ne de –yarına sağ kalırsak– gündüz vakti."

"Ağaçlığı yakabiliriz." Thamos'un yüzü düşünceliydi. Bedelini biliyordu, ama gerekirse bunu yapabilirdi.

Ateşin gücünü bu yüzden insanlardan saklıyoruz, dediğini duyar gibi oldu Leesha, Bruna'nın. *Dünyayı kurtardıklarını zannederken onu lanetlerler.*

Arlen kafasını salladı. "İşe yaramaz. Muhafazalar temizlenmiş ağaçlardan çok daha fazlası, Majesteleri. Kayalık iblislerinin kazdığı hendeklerle karşı karşıyayız. Altı metre genişliğinde, üç metre derinliğinde hendekler. Binlerce kuvvetli adamımız ve sonsuz sayıda fişeğimiz olsa bile o tür çukurları doldurmak çok zaman alır ki sabaha kadar elimizde ikisi de kalmayabilir."

"Muhafazaları ortadan kaldırmamıza gerek yok," dedi Amanvah yanlarına gelerek. "Sadece onlara zarar verelim."

Leesha ona baktı, sonra başıyla onayladı. "Dişler."

"Evet," dedi Arlen.

"Ne dişi?" diye sordu Thamos. Leesha kontun sesindeki çaresizliği duyabiliyordu. Thamos başka durumlarda olduğu gibi kontrolü ele almak istiyordu, ama bu mesele boyunu aşıyordu.

Leesha bir kâğıt parçası ve Arlen'ın kullandığı fırçayı alıp hemen bir muhafaza çizdi. Sonra ana sembolün yanında duran ve gözyaşına benzeyen iki küçük, kıvrımlı şekle işaret etti. "Bunlar dişler. Neredeyse her muhafazanın deseninde saklı bulunurlar. Muhafaza onlar sayesinde sihri çeker – onlar olmadan, hemen söner."

Arlen'a baktı. "Giysilerini yanına al."

"Ne?" diye sordu Arlen. Thamos da dönüp merakla Leesha'ya baktı.

"Sise dönüşüp nüvelikler gibi seyahat ettiğinde," dedi Leesha. "Giysilerini yanına al. Daha fazlasını alabilir misin?"

"Evet," dedi Arlen, "ama ağır ya da canlı şeyler taşıyamam. Maddeleri sise dönüştürmek kolay ama onları eski hallerine kavuşturmak zor."

"Bir kasa fişek taşıyabilir misin?" diye sordu Leesha.

Arlen düşündü. "Kısa bir mesafeyse ve o fişeklerin şeklini inceleme vaktim olursa, olabilir." Dalgın bir bakışla gülümsedi. "Kolay olmayacak, ama karlı bir dağın tepesine bir kasa taşımaktan daha kolay."

Leesha başını yana eğdi. "O da ne demek?"

Arlen umursamazca kafasını salladı. "Uzun hikâye."

Leesha daha sonra sormak için bunu aklının bir köşesine not alıp devam etti. "Büyük muhafazanın dışında maddi haline dönebilir misin?"

Arlen omuzlarını silkti. "Yapabilirim, ama kaybolmak çok kolay. Büyük muhafaza boyunca kaymak basit, çünkü her kıvrımını biliyorum. Dışarıdaysa, Ala'nın derinliklerine inip yüzeyde olmak istediğim yerin yakınlarına ulaşan bir sihir yolu bulmam gerek. Üçgenlere bölmek için bir-iki kez denemem gerekebilir, ama ağaçlık araziyi yeterince iyi biliyorum."

"Bu nasıl mümkün olabilir?" diye sordu Amanvah. "Babamın bile bu tür güçleri yok."

Arlen ona aldırmadı. "Eğer ana muhafazanın dişlerini dökebilirsem, ağları bozulur ama bunu yapmak için çok kısa bir süremin olacağını sanıyorum, sonra beni hissedeceklerdir. Dikkatlerini dağıtacak bir şeye ihtiyacım var."

Bunun üzerine Thamos doğruldu. "İstediğine sahip olacaksın." Zihin iblislerinin Yeni Rizon'un yakınlarında kurduğu büyük muhafazaya işaret etti. Yeni Rizon, Çukur'un dış kasabalarından en eski ikincisiydi, aynı zamanda en kalabalık nüfusa sahipti. "Yeni Rizon en fazla açıklığı olan yer, atlarımız ve okçularımız en fazla hasarı orada verebilirler. Oraya saldırırsak..."

"Mantıklı düşünmüyorsun," dedi Renna, Arlen birliklerin ve atların epeyce uzağında, Leesha'nın fişek kasalarının istiflendiği çadıra doğru ilerlerken. Atlar hazırlanırken, yaya askerler çoktan doğuya doğru ilerlemeye başlamıştı.

Arkalarında, Rojer'in eşleri düşüncesizliği yüzünden kocalarını azarlarken ağır bir aksanla konuştukları Thesa dili ile hızla konuştukları Krasiaca arasında gidip geliyorlardı. Arlen gülümsedi. Karılarının söylediklerinin çoğunu anlamaması belki de Rojer için iyi bir şeydi. Jonglör sabrının çabuk taşmasıyla tanınmazdı, ama canını sıktıkları zaman son derece inatçı olabiliyordu.

"Mantıklı ya da değil, bundan başka planımız yok, Ren," dedi Arlen. "Bunu denemezsek, Çukur yok edilecek." Derin bir nefes aldı. "Belki de, denememize rağmen yok olacak. Ama oturup sonunun gelmesini bekleyecek değilim."

Renna kafasını iki yana salladı. "Ben de değilim. En azından, artık. Ama yalnız gitmek zorunda mısın?"

Arlen başıyla onayladı. "Hızlı olmalıyım. Her şey planıma göre giderse, bir anda gidip döneceğim. Patlamayı duyduğun anda, büyük muhafazada olup arkanı kollayacağım."

"Umarım," dedi Renna, pek ikna olmamış bir sesle. Aurası fevri ama kararlıydı.

"Ben de senden uzakta savaşmaktan hoşlanmıyorum," dedi Arlen. "Ama kontun dövüşte nasıl olduğunu gördün. Gözü kara. Çukur'un ona tam şu anda ihtiyacı var. Onu sağ salim geri getireceğine güveniyorum."

Renna başıyla onayladı. "Onu geri getireceğim. Güneşin üzerine yemin ederim."

Arlen sihrin Renna'nın doğal gücüne karşılık verip içine akarak aurasını canlandırdığını gördü. Karısı ona hiç bu kadar güzel görünmemişti. Onu kollarına alıp uzun bir öpücük verdi. "Seni seviyorum, Renna Bales."

Renna gülümseyince, bir saniye önce olduğundan bile daha güzel göründü. "Seni seviyorum, Arlen Bales."

Sonra arkasını dönüp diğerlerine katılmaya gitti. Bir dakika sonra, bir boru öttü ve dörtnala ilerlemeye başladılar. Arlen odaklanarak kasalardan birine sihir çekti ve en küçük parçasına kadar içindekileri okudu. Maddeler şaşırtıcı derecede basitti ve zamanı geldiğinde onları asıl hallerine dönüştürebileceğinden emindi.

Arkasına dönüp artık neredeyse boş olan mezarlığa baktı. Leesha Otacıları savaşın yakınlarında bir hastaevi kurmaları için toplamıştı, Rojer'in eşleri de saldırıya güçleriyle katkıda bulunmak için onunla birlikte gitmişlerdi.

Bunu iyi zamanlayamazsan, hepsi ölecek, dedi babasının sesi zihninde. *Onları muhafazaların ardında güvende tutman gerekirdi.*

Arlen dişlerini sıktı. Bu ses ne zaman çekip gidecekti? Şimdi bile, gözlerinin önünde babasının bir iblisi mızrakladığını görmüş olduğu halde, Jeph Bales'in sesi ona korkaklığın bilgelik olduğunu fısıldamaya devam ediyordu.

Ama ses zamanlamanın önemli olduğunu söylerken haklıydı. Arlen birliklerin saldırıya geçmek için hazırlandıklarını hissedebiliyor ve onlar zihin iblislerinin dikkatini çekene kadar beklemesi gerektiğini biliyordu, ama zihin iblisleri savaşa tamamen angaje olana kadar da beklememeliydi. Çünkü zihin iblisleri eğer kaybettikleri nüveliklerin onlara pahalıya patlamaya başladığını düşünürlerse, büyük muhafaza ağlarından yıkıcı bir karşı saldırıya geçebilirlerdi.

Zamanla göreceğiz, diye içinden geçirdi ve büyük muhafazaya sızarak orada toplanmış olan Ormancılarla Tahta Askerlerin yanında tekrar belirdi. Havaya sıçradı ve yerçekiminden etkilenmeden yükselmeye devam ederek istediği yükseklikte durduktan sonra hem Çukurlulara hem de iblislere baktı. Karanlık gökyüzünde göz alıcı bir ışık oluşturarak iblisleri ürkütüp saldırının işaretini verdi.

Thamos saldırıya önderlik etmekte ısrar etmişti. Arlen adamın aurasından bunun Rojer'in eşleriyle ilgili olduğunu çıkarmıştı, ama bu nedenin bir önemi yoktu. Hiçbir şey kontu kararından vazgeçirememişti, bu yüzden Arlen da daha fazla uğraş vererek vakit kaybetmek istememişti.

Kontun bir yanında Yüzbaşı Gamon, diğer yanında Ormancı Gared atlarının sırtında dörtnala ilerliyordu. Gared hiçbir zaman iyi bir binici olmamıştı, ama anlaşılan Krasialılarla birlikte eğitim almıştı, Rockslide nüvelikleri ezip geçerken bile atın sırtında kalmayı başarabiliyor. Atın toynakları öldürdüğü iblislerin sihriyle ışıldarken Gared da sihri çekiyor ve koca baltasını sağa

sola savuruyordu. Tek bir savuruşunda, kontun atını altından alabilecek bir tarla iblisinin kafasını koparttı.

Biraz yanda, Renna, Söz'ün sırtında rahatça grubun temposunu belirliyordu. At hâlâ eyer taktırmıyordu, ama Renna hayvanın sırtında sabit kalabilmek için onu boynunun etrafına birkaç muhafazalı dizgin taktırmaya ikna etmiş ve atın alacalı postuna birkaç koruyucu muhafaza çizmişti.

Atlılar düzinelerce tarla iblisini mızraklar ya da ezip geçerken çok azını öldürdüler, sersemletmekle yetindikleri iblisler böylece Dug ve Merrem Butcher'ın önderliğinde geriden gelen yaya askerlere hazırlıksız yakalandılar. Çift, iblisleri de domuzları doğrarken olduğu gibi tecrübeli bir rahatlıkla doğradıkları için bu ismi fazlasıyla hak ediyordu doğrusu.

Ama sonra yıldırım iblisleri gelip savaş alanını büyük bir isabetle bombalayınca, Arlen yakınlardaki zihin iblislerinin kontrolü ellerine geçirdiklerini anladı.

Bir saniye içinde tekrar mezarlığa döndü ve kasayı büyük muhafazaya taşıdıktan sonra Ala'nın kabuğunun derinliklerine götürürken detaylarını zihninde tutabilmek için ikinci kez okudu.

Etrafındaki yollar duyularına açıldı. Birçoğu yeryüzüne çıkıyordu, ama bir kısmı onu dünyadaki bütün sihrin aktığı Nüve'nin derinliklerine doğru onu çekmek için tahrik ediyordu.

Arlen onlara aldırmayıp sadece yeryüzüne çıkan yollara odaklandı. Hiçbiri tam olarak düz değildi, ama bazıları yüzeye daha hızlı ulaşırken, diğerleri açık havaya çıkana kadar kilometrelerce dolaşıyordu. Hepsinin tadına bakıp nereye ulaştıklarını hissetmeye çalıştı. Madde halini yitirdiğinde bunu yapması kolaydı –o tek bir yerde kalırken, keşif yapmaları için kendisine ait dalları uzağa gönderiyordu– ama birbirleriyle kesişen binlerce yol vardı, bir ömür, belki daha uzun bir süre boyunca kaybolunabilecek bir labirentti.

Kafasının karışmasına rağmen, birkaç saniye odaklandıktan sonra iblis muhafazalarının yerlerini saptaması kolay oldu. Ağlarının ana muhafazası dişlerden başlayarak bir girdap gibi güç çekiyordu. Akıntının onu alıp götürmesine izin verdi ve gücü

karşısında şaşırdı. Bir an tamamen içine çekilmekten, bütün varlığının iblis muhafazasının gücü tarafından yok edilmesinden korktu. İradesini toplayıp tam zamanında geri çekildi ve yüzeye en yakın çıkışı bulup katılaştı. Yeryüzüne çıkar çıkmaz, bir kez daha bir anlığına zihin iblisinin varlığını hissetti, ama birkaç saniye içinde koruyucu muhafazaları etkinleşip zihnini ondan uzak tuttu. Bu bir anlık süre içinde zihin iblislerinin de onu fark etmemiş olmalarını umdu. En derinlerinden kendi sihrini çekti ve varlığını gizlemek için etrafında havaya şaşırtıcı muhafazalar çizdi.

Büyük muhafazaya yaklaşırken muhafazanın itme gücünü hissetti. Yarı iblis doğası sayesinde muhafazaya normal bir insana göre daha fazla yaklaşabiliyordu, ama yine de sınırından yirmi metre uzakta durdu. İçindeki kayalık ve orman iblislerinin muhafaza hatlarını derinleştirip güçlendirmek için yorulmak bilmeden çalıştıklarını görebiliyordu. Diğer nüveliklerse bölgede devriye geziyordu.

Fişek kasasını muhafazanın dişlerinin olabildiğince yakınına koyduktan sonra bir ayağını üzerine yerleştirdi ve geri kalan mesafeyi patlamadan kendi kendine kat etmesine yetecek kadar bir güçle itti. Aslında kasayı fırlatabilirdi, ama gücü sürekli arttığı için nişan alma becerisine güvenmiyordu. Eğer fazla ileri atarsa ya da kasa bir çukura düşer de patlamazsa, her şey boşa giderdi.

Kasa sınıra üç metre kala kayarak durdu. *Yeterince yakın.* Arlen bir ısı muhafazası çizmek için elini kaldırdı.

Ama o sırada bir gürültü koptu ve kafasını çevirince bir düzine tarla iblisinin ona doğru geldiğini gördü. Arlen kaşlarını çattı. Varlığını gizlemek için harcadığı bütün çabaya rağmen, anlaşılan iblislerin güç merkezine bu kadar yakınken fark edilmekten tamamen kurtulamamıştı. Bölgedeki zihin iblisi yerini tam olarak belirleyememiş olabilirdi, ama etrafı kolaçan etmeleri için bir düzine iblis gönderme zahmetine girecek kadar onu hissetmiş olmalıydı. İblisler onu görmüş olsun ya da olmasın, açık arazide saklanabileceği hiçbir yer yoktu.

İlk pençeler ona ulaşırken, Arlen madde halinden sıyrıldı.

Amacı yanından geçip gitmelerine izin verdikten sonra eski haline dönmek ve çok geç olmadan fişekleri tutuşturmaktı.

Ama sise dönüşür dönüşmez, zihin iblisi onu buldu.

İblisin iradesinin baskısını hissedebiliyordu, ama Arlen daha önce de bu hâkimiyet savaşının içinde bulunmuştu. İradesini toplayıp karşılık verdi, ama geçit vermez bir duvara çarptı.

Büyük muhafaza.

Arlen hatasını anladığında artık çok geçti. Muhafaza fiziksel bir savunma ve bir güç kaynağı olmanın çok ötesindeydi. Arlen'ın kendi zihin muhafazaları onu nasıl koruyorsa, bu büyük muhafaza da nüvelik prenslerinin zihinlerini davetsiz misafirlere karşı öyle koruyordu!

Kendisini tekrar tekrar bariyere doğru fırlattı ve yıllar boyunca Ulak çemberlerine sızmaya çalışan Tek Kol gibi iblislerin bunu yaparken kendilerini nasıl hissettiklerini birdenbire kavradı. Kızgın. Bıkkın. Çaresiz.

Savunmasız.

Çaresizliğe kapıldığı o ilk anda, iblis tıpkı büyük muhafazanın kenarında durup yayıyla teker teker nüvelikleri avlayan Ormancı Wonda gibi kendisini hiç ortalığa çıkarmadan muhafazaların ötesine uzanarak Arlen'a tekrar saldırdı.

Nüvelik prensi bu hamlesiyle Arlen'ın savunmasını rahatça aşıp zihninin kontrolünü eline geçirerek, bu yaratıklardan biriyle boy ölçüşebileceğini düşünmenin ne büyük bir küstahlık olduğunu ona öğretmiş oldu.

Renna haklıydı. Son çekişmede Arlen'ın şansı yaver gitmişti, buna rağmen Renna olmasaydı, iblis onu alt edebilirdi. Öğrendiği onca şeye rağmen, zihin iblislerinin bütün hayatları boyunca eğitimini aldıkları dövüş türünde hâlâ acemi sayılırdı.

Bütün gücünü ve iradesini toplayıp çaresizce madde haline dönüşmeye çalıştı. Bunu yapabilirse, zihin muhafazaları aktifleşecek ve Çukur'un muhafaza ağıyla kendisi arasında sadece birkaç yüz nüvelik olacaktı.

Sadece.

Ama zihin iblisi onun atomlarının bir araya gelmesine izin vermedi. Arlen, Nüve'ye giden bir yol buldu ve yaratığın men-

zilinden kaçmaya çalıştı, ama bu da boşunaydı. İblis onu sımsıkı tuttu ve fazla sihri ondan zorla çekip aldı. Sis halindeyken bile, Arlen acıyı hissedebildiğini fark etti, eğer sesi olsaydı gücü ondan emilirken haykırırdı.

İblisin onu oracıkta öldüreceğini sandı, ama nüvelik, enerjisinin son damlasını tüketmeden ona merhamet gösterdi ve Arlen çok fazla kan kaybetmiş biri gibi zayıf düşmüş bir halde serbest bırakılırken zihninde iblisin sesini duydu.

Güç merkezini terk edip bizim karşımıza çıkması tam bir aptallık, dedi zihin iblisi kendi türdeşlerine.

İşbirlikçilerinin işe yaramaz saldırılarıyla bizim dikkatimizi dağıtabileceğini sanmış olmalı, diye karşılık verdi bir diğeri.

Aptal, diye katıldı üçüncü. Arlen iblislerin zihinsel varlıklarının giderek yaklaştığını ve ilk saldırganın ezici baskısına kendi güçlerini eklediklerini hissedebiliyordu.

Kurtulmalıyım. Tekrar mücadele etti. *Ben olmadan diğerlerinin hiçbir şansı yok*.

İşbirlikçileri için endişeleniyor! Bu düşüncesi zihin iblislerini eğlendirdi. *Bunun gibi biri bizim türümüzden birini nasıl yenmiş ki?*

Yakında göreceğiz. Bu düşünce Arlen'ın hiç hissetmediği kadar güçlü bir açlıkla vurgulandı. Bilgi ve tecrübe bu yaratıklar için güç demekti ve hepsi Arlen'ın zihnini önlerine bir kitap gibi açıp sayfalarını çevirirken son derece hevesliydi.

Anılarının arasında dolaşıp onu her güçlü tecrübesini yeniden yaşamaya zorladılar ve en büyük acılarını, zayıflıklarını ve utançlarını yudumlayıp Angiers konyağı gibi tadını çıkardılar.

Arlen birden on yaşındaki haline dönmüştü, Cobie Fisher onu öldüresiye tekmelerken yerde yatmış kollarıyla kafasını korumaya çalışıyordu. Willum'un on iki yaşındaki kız kardeşi Aly'yle konuştuğu için Cobie, Gart ve Willum Fisher onu sırayla tekmeliyordu. Arlen kızdan gizlice hoşlanıyor ve kendisine sık sık işkence eden Fisher oğlanlarına kıyasla kız kardeşleri Aly'nin çok daha nazik olduğunu düşünüyordu.

Ama Aly o gün ona çok yanıldığını ispatlamıştı: Arlen sidiğe batmış tulumunun önünü tutup ağlaya ağlaya koşarken kız diğerleriyle birlikte kahkahalar atmıştı.

Zihin iblisleri bu anısına odaklandılar, havada zevk titreşimlerinin uğultusu vardı. *Utançtan daha tatlı bir şey yok*, diye düşündü biri.

Ben öfkeden hoşlanıyorum, diye düşündü bir diğeri, Arlen'ın o olaydan birkaç hafta sonra aldığı acımasız intikamı izlerlerken. *Çok... ilkel bir duygu bu.*

Arlen onu hâkimiyeti altında tutan iblisin alaycılığını hissetti. *Bir insanı öfkelendirmek bir alev iblisini yakmak kadar kolay. Bu onların doğasında var. Keder ve ıstırap daha incelikli bir lezzet bence.*

Arlen birden on bir yaşına döndü, babası veranda muhafazalarının arkasında donmuş gibi dururken annesi ve Marea paramparça oluyordu. Haykırmaya çalıştı, ama sis halindeyken ne ağzı, ne de ciğerleri vardı.

İblislerin acısıyla beslendiklerini hissetti, ama anılarını işgal etmelerine engel olmak için elinden hiçbir şey gelmiyordu. Jonglör gösterisinde bir çanta dolusu ballı fındığı olan çocuklar gibi, onu Mery'nin ondan ayrıldığı geceyi tekrar yaşamaya zorladılar, omuzlarına binip gece vakti Miln Kalesi'nin sokaklarında tek başına dolaşırken yağmur damlalarının gözyaşlarına karışmasını izlediler.

İblisler tekme atmak yerine, hayatının gizli kalmış her utancını, her başarısızlığını ve her hatasını hatırlatarak ona işkence ettiler. Bunlardan bazıları bütün hayatı boyunca aklından çıkmayan anılardı, diğerleri ise nüvelikler pazardaki incik boncuğu inceler gibi teker teker bulup çıkarana kadar neredeyse unuttuğu şeylerdi.

Abban'ın misafir çadırındaydı, mastürbasyon yaptığı sırada içeri "yanlışlıkla" giren Abban'ın bekâr kızlarından birine yakalandıktan sonra çaresizce pantolonunu yukarı çekmeye çalışıyordu. Kız cilveli bir şekilde yardım etmeyi teklif edince Arlen hangisinden daha çok korkması gerektiğini bilememişti: bu baskını muhtemelen önceden planlayan Krasialı kıza tecavüze uğradığını iddia etme ve böylece onu evliliğe zorlama bahanesi vermekten mi, yoksa tecrübesizliği karşısında kızın kahkahalara boğulacağı düşüncesinden mi... Ereksiyonunu bir anda kaybetmişti, ama bu bazı açılardan durumu daha da kötü hale getirmişti.

Çiftleşme şansı ediniyor ama başarısız oluyor, diye düşündü iblis ve Arlen'ın utancı ikiye katlanıp iblisleri daha çok besledi.

Zihnini kurcalamaya devam ederek Arlen'la Abban'ın Sharik Hora'dan kayıp şehir Anoch Sun'un haritasını çaldıkları noktaya vardılar. İblisler hırsızlığın getirdiği suçluluk duygusunu kana kana içtiler, bu duygunun derinliği ve yoğunluğu Arlen'ı bile şaşırttı. O dönemde, işlediği suçu bir şekilde mantığa bürümeye çalışmıştı, ama hiçbir zaman içine sinmemişti, özellikle de bu suç Kaji'nin Mızrağı'nı bulmasına yol açtığı ve dünyayı henüz hazır olmadığı bir yolda ilerlemeye zorladığı için.

Birden nüvelik prensleri son derece ciddileşip anılarının derinliklerine indiler, haritayı inceleyerek çölde ilerlerken gördüğü her şeyi, duyduğu her sesi ve aldığı her kokuyu gözden geçirdiler. Arlen Kaji'nin lahdini açıp mızrağı bulunca, zihninde tısladılar.

Orayı dümdüz ettirmeliyiz, diye düşündü o bölgenin zihin iblisi. *Orada başka sırlar gömülü olabilir.*

Katılıyoruz, diye düşündü diğerleri.

İblisler Arlen'ın onları duyabildiğinden habersizce –ya da bunu umursamadan– kendi aralarında konuştukça, onun zihninde daha da belirgin üç farklı varlık haline geldiler. Ağın ortasında onu sabit tutan iblis diğerlerinden daha yaşlı ve güçlüydü, ana muhafazadaki yerini hak etmişti. Diğerleri tam olarak onun astı değildi, ama aksakallı birine hürmet eden gençler gibi ona saygı gösteriyorlardı.

İblislerin görgü kuralları, diye içinden geçirdi Arlen bir an için acısını unutarak.

O bölgenin zihin iblisi bunun Arlen'ın hoşuna gittiğini hissedip baskısını tekrar artırdı. Zihninin derinliklerine inerken, Arlen'ı bilincinden koparıp kabullenilemez bir ıstıraba geri çekti ve hep beraber Jardir'in Labirent'teki ihanetini tüketmeye başladılar.

Eğer bunun anıları doğruysa, güneydeki birleştirici, kadim eserlerin gücünü henüz anlamamış olabilir, diye düşündü o bölgenin iblisi.

Bir anlaşmaya varıldı. *Birleştiriciler ölürse, stokun geri kalanı kontrol altına alınabilir. Lanetli yeryüzünü bırakıp zafer kazanmış bir şekilde zihin sarayına geri dönebiliriz.*

Ama Eş zaferin kendisine ait olduğunu iddia eder, diye düşündü en yaşlı zihin iblisi.

Okumayı bitirir bitirmez, bunu öldürmeliyiz, diye teklifte bulundu en genç olanı, *Eş onun anılarıyla beslenmeden*. Bu düşüncedeki ihanet Arlen'ın dikkatinden kaçmadı ve bir an için hepsi sessiz kaldı.

Kraliçe yumurtlamak üzereyken, Eş'e herhangi avantaj vermemeliyiz, diyerek onlara katıldı en yaşlıları.

Bir kitabın sayfalarını koparıyormuş gibi Arlen'ın zihnindeki anıları didiklemeye devam ettiler. Arlen kendisine dövme yaptığı geceyi tekrar yaşarken iblisler bunu anlayışla izlediler, birkaç hafta sonra iblis eti yemeye başladığındaysa anlayışın yerini şok ve inanamama düşüncesi aldı.

Bu, diğer birleştiricilere hiç benzemiyor. Gücümüzü çalıp kendi gücüne katıyor.

Yanlışlıkla sadece, diye düşündü en yaşlıları. *Sır onunla birlikte ölecek.*

Zihninde dolaşmaya devam ettiler ve Arlen'ın Leesha'yla çamurun içindeki haline tanık olduklarında bir kez daha havada keyifli bir titreşim oluştu. *Yine çiftleşmede başarısız olmuş!*

Ormancı Çukuru Muharebesi'ni izlerken o kadar eğlenmediler, ama çok endişeli oldukları da söylenemezdi. Nüvelik prensleri insanları tartıp onları muhtaç buluyordu.

Ama Arlen ve Renna'nın bir önceki yeni ayda onlar için gelen zihin iblisini öldürmelerini izlerken tısladılar. Arlen, yendiği zihin iblisinin özünü Nüve'ye giden bir patikaya saçmasını izlerken iblislerin kapıldığı öfkeyi ve –bir an için de olsa– duydukları korkuyu hissetti.

Ama bu his çok uzun sürmedi. İblisler soğuk araştırmalarına kaldıkları yerden devam edip son birkaç hafta içinde yaşanan olayları izlediler.

Dişi gücün sırrını biliyor, diye düşündü o bölgenin zihin iblisi. *O da öldürülmeli.*

İradesinin kırılmış olduğunu düşünen Arlen kendinde birden tekrar karşı koyma gücü buldu. Ezici baskıya karşı mücadele etmeye çalışsa da onu yerinden oynatamadı, ama bu çabası zihin iblislerinin durumu daha iyi kavramaları için yeterli oldu.

Onu önemsiyor. Bu düşünceyi şaşırtıcı ve eğlenceli buldular.
Ölümü karşısında hissedeceği keder muhteşem olacak.
Çıkardığı sorunlar için uygun bir ceza.
Biraz daha kurcaladılar.
Düşünceleri dişinin şimdi bile dışarıda olduğunu söylüyor...
Arlen'ın zihnine uyguladıkları baskıyı bir an için hafifleten nüvelik prensleri düşüncelerini dış dünyadaki iblislerinin duyularına yönlendirdiler ve onlara çalıntı sihirle parlayan, derisi muhafazalı bir kadını aramalarını söylediler.

Renna! Arlen o an bütün gücünü topladı, ama iblislerin kontrolünden kurtulmaya çalışmadı, sadece parmağının ucunu madde haline dönüştürmeye razıydı. Onu hâkimiyeti altında tutan zihin iblisi, dövmeli muhafazalarını etkinleştirebileceği kadar maddeleşmesine engel oldu, ama Arlen yine de havaya bir tane muhafaza çizmeyi başardı. Çok ufak bir güç kıvılcımı çıkarabilmişti, ama fişeklerin bulunduğu kasanın infilak etmesi için bu kıvılcım yeterliydi.

Karanlık gökyüzü yoğun bir ışıyla parladı. Hava güçlü bir kükreme sesiyle uğuldadı ve çukurlar onları kazan iblislerin üzerine çökerken yer sarsıldı. Basınç dalgası ağaçların paramparça olmasına ve tarla iblislerinin kâğıt tomarları gibi buruşmasına neden oldu.

Zihin iblislerinin iradesine tabi olan Arlen patlamaya maruz kalsa da madde halinde olmadığı için zarar görmedi. Bunların dikkatini dağıtmaması için çabalayarak sonsuzluk kadar uzun gelen bir süre boyunca bekledi, ama bir an sonra iblislerin arasındaki bağlantı, muhafaza ağıyla birlikte yok oldu.

O bir anlık şaşkınlık sırasında, Arlen onu esir tutan zihin iblisinden kurtulup en yakın patikaya kaçtı. Çukur'un muhafaza ağının çekimini hissetti ve göz açıp kapayıncaya kadar oraya vardı, boğulmak üzere olan bir adamın suyun yüzeyine çıktığında ciğerlerini havayla doldurması gibi içine sihir çekti. Güçle dolarken acı ve çaresizlikten kurtuldu, ama bu duygunun tadını çıkarmakla vakit kaybetmedi. Hemen gökyüzüne yükselip onu rehin alan iblisi aradı.

Büyük muhafazayı kaybetmenin şokunu henüz atlatamamış

olan zihin iblisini gücü sayesinde kolaylıkla buldu – karanlıkta parlayan bir fener gibiydi. Kardeşleri kendi büyük muhafazalarını terk etmedikleri için güvendeydiler, ama şans onlardan yanayken yaşlı iblise karşı saygılı olsalar da, Arlen iblislerin ona yardım etmek için kendilerini tehlikeye atmayacaklarını biliyordu. Fedakârlık onlar için sevgi kadar yabancı bir kavramdı.

Yaşlı zihin iblisine tabi olan mimik iblisi, devasa bir tarla iblisi biçiminde, inanılmaz bir hızla efendisine doğru koşuyordu, ama henüz onu koruyabilecek kadar yakınına gelememişti. Arlen Çukur'un muhafaza ağından bol miktarda güç çekip nüvelik prensine büyük bir patlama göndermek için ısı ve darbe muhafazaları çizdi. İblislerin ona yönelik saldırısı gibi incelikli bir hamle değildi bu, ama artık incelikli davranmaya ihtiyacı yoktu.

İblis saldırıyı fark etti ve düşünce hızıyla madde halinden çıkmaya çalıştı, ama sihir düşünceden daha hızlı seyahat etti ve patlama ona isabet ettiğinde büyük ölçüde katı olduğu için hem mimik iblisi hem de zihin iblisi öldü.

Daha önce olduğu gibi, zihin iblisinin ölüm çığlığı havaya herhangi bir kasa fişekten daha etkili psişik dalgalar gönderdi. Şok dalgasının etkisiyle bir buçuk kilometrelik alandaki bütün nüvelikler düşüp öldüler, Arlen'ın bile acısını dindirmeye çalışırken ellerini başına koyup ovuşturması gerekti.

Diğer zihin iblisleri de bunu hissetmiş olmalıydı, çünkü Çukurlularla savaşan iblisler henüz ölmeseler de, darmadağın olmuşlardı. Arlen halkına baktı ve küstahlığının bedelini fark etti. Tuzağa düştüğü dakikalar boyunca, organize olan nüvelikler büyük bir zarar vermeyi başarmışlardı.

Düzinelerce erkek ve at cesedinin bulunduğu arazinin dört bir yanına kayalar ve ağaç gövdeleri saçılmıştı. Yüzbaşı Gamon'dan herhangi bir iz yoktu ve zırhı irine bulanan Thamos atını kaybetmişti, bir kayalık iblisine karşı mızrağı ve kalkanıyla mücadele veriyordu. Söz serbest bir şekilde koşup tarla iblislerini ezerken, Renna kontun yanında savaşıyordu.

Gared hâlâ atının üzerindeydi, ama Rockslide'ın sırtında ona ek olarak bir de Dug Butcher vardı: Adam bilinçsiz bir şekilde yatıyordu. Çukurlular ellerinden geldiğince çok iblis öl-

dürmüştü, ama Nüve sonu hiç gelmeyecekmiş gibi yeryüzüne yenilerini tükürüyordu, oysa kazanmayı umuyorlarsa, her insan hayatı değerli ve yeri doldurulmazdı.

Ölüleri ve yaralıları görmek Arlen'ın içini öfkeyle doldurdu ve bedenine tekrar güç çekti, teninin yanmasına aldırmadan bir grup tarla iblisinin üzerine büyük bir güç patlaması göndererek güvenliğe giden bir yol açtı.

"Geri çekilin," diye seslenirken, sesi geniş bir alana yayıldı. "Soğukkanlılığınızı yitirmeyin, ama bir an önce büyük muhafazaya dönün. Şimdilik iş bitti."

İki kez daha ısı ve darbe muhafazaları çizip iblis gruplarını yakıp kül ederek halkının güvenli bölgeye dönmesine yardım etti. Leesha'nın bahçesini sulamak için havadan nem çekerken kullandığı muhafazaları kullanarak, kaçmaya çalışan bir alev iblisi sürüsünü suda boğdu. İblisler yere serildi, üzerlerinden duman tütüp ağızlarından su püskürterek yerde kıvranırken parlayan gözleri karardı.

Çukurluların güvende olduklarından emin olunca, Arlen nüveliklerin inşa ettiği kaya ve ağaç yığınlarına döndü, onları imha ederken daha fazla güç çekti.

O kadar çok güç çekti ki, bütün muhafaza ağı titrek titrek yanıp sönmeye ve loşlaşmaya başladı. Arlen'ın boğazı ve burnu bir avuç Krasia alev biberi yemiş gibi yanıyordu. Kasları sızlıyordu ve tırnakları iyice ısınmıştı. Gözlerini kırpıştırdığında kuruyan gözleri acıyordu.

Ama hâlâ taş ve kütük yığınları vardı, o yüzden biraz daha güç çekti, ama en sonunda her şey karardı ve yere düşmek üzere olduğunu hissetti.

Yine nefes almayı unuttum, diye içinden geçirirken hızla yere düştü.

24. BÖLÜM

SÜRTÜŞME

D.S. 333 SONBAHAR
YENİ AYIN İKİNCİ GECESİ

Işık parlamaları başladığında, Leesha Yeni Rizon'daki geçici hastaevindeydi. Çaresizce bir adamın göğsünü dikmeye çalışıyordu, ama patlamalar binayı sarsıp çatı kirişlerinden toz dökülürken yarayı kendi bedeniyle korumak için iki kez işini bırakıp adamın üzerine eğilmek zorunda kaldı. Dışarıda insanlar hem tezahürat ediyor hem de çığlık atıyorlardı.

"Neler oluyor orada öyle?" diye sordu.

"Hemen öğrenirim, sahibe." Wonda yayını alıp çıktı, yapacak bir iş bulmasına sevinmişti. Birkaç dakika sonra geri döndü. "Sahibe, hemen gelmelisiniz."

Leesha ona dönüp bakmadı bile, kanayan bir atar damarı durdurmaya çalışırken parmakları kandan yapış yapış olmuştu. "Şu an biraz meşgulüm, Wonda. Ne oldu?"

"Çabuk gelin," dedi Wonda. Ses tonundaki telaş en sonunda Leesha'nın kafasını kaldırıp bakmasına neden oldu. Wonda'nın yüzü korkudan bembeyazdı. "Kurtarıcı yere düştü."

Bunun üzerine herkes kafasını yaptığı işten kaldırdı. Bir kadın, "İmkânsız!" diye bağırırken, diğerleri ağlamaya başladı.

Leesha tekrar açık yaraya baktı, işini tamamlamış olmaktan çok uzaktı. "Onu öylece bırakamam..." diye söze başladı, ama o sırada Amanvah elini elinin üzerine koydu.

"Git," dedi *dama'ting*. "Ben onunla ilgilenirim."

Leesha ona baktı. "Sen–"

"Yedi yaşından beri yaralı *Sharum*ları tedavi ediyorum, sahibe," diye sözünü kesti Amanvah. "Git."

Leesha kafasını salladı, bir bez kapıp ellerini sildikten sonra eteklerini toplayıp Wonda'nın peşinden koştu.

"Bana ne öğrendiğini anlat," dedi onunla yürürken.

"İnsanlar gökyüzünde belirdiğini söylüyor," dedi Wonda, "geri çekilmelerini kolaylaştırırken Yaratıcı gibi ateş ve yıldırım fırlatıyormuş. Ama sonra büyük muhafazanın gücü loşlaşmış ve yere yığılmış." Son kelime ağzından güçlükle çıkmıştı, koluyla yüzünü sildi. Leesha iriyarı genç kadının ağladığını hiç görmemişti ve bu görüntü durumun ciddiyetini gayet iyi ifade ediyordu. Hızlandı ve kalabalığın toplandığı yere nefes nefese vardı.

"Sahibe Leesha'ya yol açın!" diye bağırdı Wonda, ama insanların emrini yerine getirmelerini beklemeden onları tutup kenara iterek yolu açtı.

Renna insan çemberinin ortasında, yassı taşların üzerinde hareketsiz bir şekilde yatan Arlen'ın iki büklüm bedeninin yanında diz çökmüştü. Başının etrafında kan birikiyordu. Gared ve Ormancıların birkaçı meraklı kalabalığı geride tutmak için orada duruyorlardı, hemen Leesha'yı aralarına almak için bir yol açtılar.

"Sakın ölme, Arlen Bales!" diye bağırdı Renna kocasının ellerini tutarak, ama Arlen tepki vermedi.

"Yaşıyor," dedi Leesha, Arlen'ın zayıf ve düzensiz atan nabzını bulunca. Kafatası taşlara vurduğu yerinden çatlamıştı. Leesha eliyle yoklayarak çatlağın o noktadan örümcek ağı gibi etrafa yayıldığını tespit etti. Ayrıca derisinden kırık kemikler çıkıyordu. Omzu ve köprücükkemiği kırılmış, kaburgaları parçalanmış ve kalça kemiği...

Ama kanama durmuştu. "Lanet olsun!" dedi Leesha nefes nefese. "Şimdiden iyileşmeye başladı."

Renna ona baktı. "Bu iyi bir şey değil mi?"

"Her yeri böyle kırık dökükken iyileşirse, değil," dedi Leesha. "Onu ameliyat masasına almalıyız. Gared! Onu kaldırabilir misin? Ama çok dikkatli!"

Gared bu isteği yerine getirmek için harekete geçti, ama

Renna adamı zahmetsizce kenara itip Arlen'ı küçük bir kundak bebeğiymiş gibi özenle yukarı kaldırdı. "Her şey yoluna girecek," diye söz verirken yüzünden gözyaşları süzüldü.

Bir saat boyunca Leesha, Darsy ve Renna, Arlen'ı çekip bükerek ve uzuvlarına kırık tahtası geçirerek eski haline kavuşturdular. Darsy yanlış iyileşen kemiklerini iki kez kırmak zorunda kaldı. Bu süre boyunca, Arlen hep bilinçsizdi.

Güneş nihayet gökyüzünde yükselirken, Gared kafasını içeri soktu. "İyileşecek mi?"

Leesha alnındaki teri silip omuzlarını silkti. "Elimizden geleni yaptık. Yaşıyor ve hızla iyileşiyor, artık uyanmasını beklemek zorundayız."

Peki uyandığında karşımızda kimi bulacağız? diye içinden geçirdi. Arlen'ın kafatası yumurta gibi çatlamıştı ve çatlaklar gözlerinin önünde eriyip gitmiş olsa da, düşüşün sihrin iyileştiremeyeceği bir hasar verip vermediğini anlamaları mümkün değildi.

Bir Otacı'nın zor haberleri nasıl vereceğini bilmesi gerekir, diye öğretmişti Bruna, *ama aynı zamanda bunu ne zaman yapacağını da bilmelidir.* Diğerlerine, Renna'ya bile, Arlen'ın beyninde kalıcı bir hasar olabileceğini söylemek, Çukur'da asla altından kalkamayacakları bir paniğin baş göstermesine neden olabilirdi.

Gared kafasını sallayıp gitti. Çok geçmeden Thamos geldi. Üstü başı iblis irini içindeydi, gür saçları terden yapış yapış olmuştu ve zırhının cilası birçok yerinden çatlamıştı, ama yeterince iyi görünüyordu. Leesha bunu görünce hafif bir rahatlama hissetti, kötü haberleri sorarken bu iyi habere sığındı.

"Kaç ölü var?" diye sordu.

Thamos kafasını iki yana salladı. "Şimdiden yüzlercesi doğrulandı, ama haber alınamayan binin üzerinde insan var. Gece dışarıda kalan cesetlerin kalıntılarını toplamaya yeni başladık, ayrıca hastaevindeki durumu da kontrol ediyoruz. Mesela burada vücudunun alçıya alındığını görene kadar Yüzbaşı Gamon'u ölü sanıyordum."

Leesha başıyla onayladı. "Atının üzerinden devrilmiş, ama zırhı eyere sıkışınca atı onu büyük muhafazaya kadar sürüklemiş. Kalçası kırık ve beyin sarsıntısı geçirmiş."

"Tekrar yürüyebilecek mi?" diye sordu Thamos.

Leesha omuzlarını silkti. "Bana kalırsa yürüyecek, ama çok iyi bir iş çıkardığımız söylenemez, Majesteleri. Önceliğimiz insanları hayatta tutmak." Gamon'un hayatını kurtarmak için harcadığı iblis kemiklerinden bahsetmedi. Kontu gerçekten önemsiyordu ve insanların iyiliğini istediğine inancı tamdı, ama sihirle iyileşmenin mümkün olduğunu onunla paylaşmaya henüz hazır değildi. Geçici hastanede çalışanlar arasında sadece o ve Amanvah bu sanatı biliyordu. Herkesi kurtarmaya yetecek kadar *hora* yoktu ve insanların nüvelik sihriyle iyileşme fikrine nasıl bakacaklarını bilmiyordu.

Thamos yanına yaklaştı ve güçlü ellerini omuzlarına koyup sıktı. Leesha bir an için ona yaslanınca, ne kadar yorgun olduğunu fark etti.

"Dinlenmelisin," dedi Thamos.

Leesha silkelenip onun baştan çıkarıcı kollarının arasından uzaklaştı. "Yardımıma ihtiyacı olan insanlar var, Majesteleri. Oturup ayaklarımı ovuşturabilmem için onları bekletebileceğimi sanıyorsan, beni hiç tanımıyorsun demektir. Lütfen git ve işimi yapmama izin ver."

Ama kont yerinden kıpırdamadı. "Adamlarımız iblis muhafazalarını keşfe gitti, ayrıca mühimmat yığınlarının yerlerini de tespit ediyorlar, güneş batıp her şey tekrar başlamadan önce onları yok etmemiz gerekiyor."

Leesha başıyla onayladı. "Ormancı Darsy'ye neye ihtiyacın olduğunu söylersen, o halleder, ama onları nereye yerleştireceğini Muhafazacılara danış. Fişekler sınırlı sayıda ve hiçbirinin boşa gitmesini istemeyiz."

Kont kafasını salladı. Leesha hastalarının yanına gitmek için döndü, ama kont kolunu yakaladı. Leesha dönüp bakınca, kont onu kendisine doğru çekip uzun uzun öptü.

"Dün gece bunu bir daha hiç yapamamaktan korktum," diye fısıldadı.

Leesha gülümsedi. "Öyleyse, bir kere daha öp."

Renna gece ve ertesi gün boyunca Arlen'ın yanından ayrılmayıp kıpırdanmasını bekledi. Yaraları kapanmıştı, ama kendine geldiğini belirten hiçbir işaret yoktu.

Sakın beni bırakma, Arlen Bales, diye içinden geçirdi. *Sensiz yapamam.*

Arlen'ın yanında korumacı bir şekilde kıvrılarak gün doğduktan sonra birkaç saat uyumayı başardı. Uzaktan gelen bir patlama sesine irkilerek uyandı. Anında ayağa kalktı, dövüşmeye hazırdı, ama şifa çadırının kapaklarından içeri hâlâ günışığı süzülüyordu. Arlen'a baktı, ama Arlen hiç hareket etmemişti.

Bir an için Renna'yla göz göze gelen Leesha,"Kontun adamları büyük muhafazaları ve istiflenmiş mühimmatları yok ediyor," dedikten sonra işinin başına döndü ve en ağır yaralı hastaları kontrol edip diğer Otacılara talimatlar verdi.

Bitkinlik kokuyordu ama ona bakınca bunu anlamak imkânsızdı. Önceki gecenin çarpışmaları sebebiyle hâlâ güçle dolu olan Renna kendisini son derece çevik ve tetikte hissediyordu. Leesha'nın böyle bir avantajı yoktu, ama yine de çalışıyordu. Çadırın diğer ucunda Amanvah ve Sikvah yorulmak bilmeden yaralı *Sharum*larla ilgileniyorlardı.

Peki ya ben ne yaptım? Uyudum. Renna Arlen'a baktı ve bir elini yanağında gezdirdi. "Dinlenmeye devam et, sevgilim." Onu öptü. "Uyandığında burada hâlâ bir kasabanın olduğundan emin olacağım."

Çadırdan çıkar çıkmaz insanlar yanına koşup Arlen'ı sordular. Onlara Arlen'ın iyi olduğunu, sadece gücünü toplamak için uyuduğunu söyledikten sonra kendisinin ne gibi bir katkıda bulunabileceğini görmek için harekete geçti. Uzaktan patlama sesleri gelmeye devam ediyordu, ama orada yapabileceği çok az şey vardı.

Newhaven'ın büyük muhafazasının en zayıf olduğu yere gidip orayı güçlendirmek için neler yapabileceğini görmeye karar verdi. Günün geri kalanını toprağı kazarak ve devasa taşlar taşıyarak geçirdi. İblisler ağı kıracaklardı. Bunu en başından beri biliyordu, ama iblislerin bunu deneyerek geçirdikleri her dakika Çukurluların biraz daha hayatta kalması demekti.

Leesha, Thamos'un harita masasının arkasında bir ileri bir geri yürümesini izliyordu. Tıpkı onun gibi Thamos da gün boyunca dinlenmemişti ve biçimli yüzünde gözleri hayli çökkün

görünüyordu. Lordunun yanında duran Arther hareketsizliğiyle ona tezat oluşturuyordu.

Yaralıların Newhaven'dan Ormancı Çukuru'ndaki hastanesine taşınmasını sağladıktan sonra kontun Nüvelik Mezarlığı'ndaki çadırına dönmüşlerdi. Leesha ilk inşa edildiğinde bu yapıyla çok gurur duymuştu, ama şimdi içi yaralılarla dolup taşarken üzüntü verici şekilde yetersiz görünüyordu. Eğer Çukur ayakta kalırsa, hastaneyi genişletmesi gerekecekti.

Yüzbaşı Gamon yaralı olduğu için Thamos bir kez daha Tahta Askerlerin kontrolünü eline almıştı. Günışığı azalırken yaklaşan geceyle ilgili planlarını gözden geçirmek üzere bu son toplantıyı gerçekleştirmek istemişti. Gared, Wonda ve Butcher'ların yanı sıra Renna, Rojer, Amanvah, Sikvah ve Enkido da oradaydı. Eğitim Subayı Kaval'ın bile gelmesine izin verilmişti, ama Thamos'un muhafızları adamın silahlarını almışlardı ve onu temkinli bir şekilde süzüyorlardı. Engizisyoncu Hayes ve Çocuk Franq ellerinde Kutsal Kitaplarıyla öylece durmuş, gözleri kapalı bir şekilde sessizce dua ediyorlardı.

Leesha konta baktı ve bir an için onun Ahmann olmasını diledi. Güneyde, Everam'ın Armağanı'nda neler olduğunu ilk kez merak ediyor değildi. Onlar da benzer bir saldırı altındalar mıydı? Muhtemelen öyle olmalıydılar, ama Leesha Krasialılar için Çukur kadar endişelenmiyordu.

Thamos'a biraz haksızlık ediyordu, fakat onu Krasialı sevgilisiyle karşılaştırmasına engel olamıyordu. Jardir iblis türüne karşı verdiği Kutsal Savaş adına ne tür gaddarlıklar yapmış olursa olsun, adam etrafına özgüven saçıyor ve başkalarına da ilham veriyordu. Thamos iyi ve güçlü bir adamdı, ama etrafına şüphe saçıyordu ve bu şüphe somut bir şekilde fark ediliyordu.

Herkesin aklındaki soruyu dile getiren Amanvah oldu. "Par'chin nerede?"

"Uyuyor," dedi Leesha.

Amanvah ona soğuk bir bakış attı. "Güneş yakında batacak. Onu uyandırmamız gerekmez mi?"

Leesha kafasını iki yana salladı. "Başına kötü bir darbe almış. Sarsıp bağırmak hazır olmadan onu ayağa kaldırmaz, kaldırsa bile bir işe yaramaz."

Thamos yürümeyi bıraktı. "O bize bugünü kazandırdı ve biz de vaktimizi değerlendirebildiğimiz kadar değerlendirdik. O uyanana kadar Çukur'u ayakta tutmak bizim işimiz, tabii uyanırsa."

"Uyanacak," diye araya girdi Renna. "Güneş battığında gücünü geri kazanacak."

"Bir iblis gibi," dedi Çocuk Franq.

Renna bir anda odaki mesafeyi kat etti, yüzünde yırtıcı bir ifade vardı. Franq geriye doğru sendeleyip bir tabureye takılarak sırtüstü yere düştü. "Bir daha söylesene," diye meydan okudu Renna.

Franq hemen ayağa kalktı. Renna'dan daha uzun boyluydu, ama Renna ondan daha iriyarı görünüyordu. Çocuk geri çekildikçe Renna üzerine gitmeyi sürdürdü. Leesha sakinleşmek için derin bir nefes alırken başının yine zonklamaya başladığını hissetti. Aralarında kavga etmeleri nüveliklerden başka kimsenin işine yaramazdı, ama o da Kutsal Adam'ı yumruklamak istiyordu ve aralarına girecek kadar hali yoktu.

Şaşırtıcı bir şekilde, bu tatsızlığı sonlandıran kişi Engizisyoncu oldu. Franq'ın omzuna elini sertçe koyarak, "Çocuk sesini çıkarmayacak," dedi.

Franq kulaklarına inanamıyormuş gibi efendisine baktı, ama Rahip'in bakışları sertti. "Majesteleri haklı. Nasıl yapmış olursa olsun, Bay Bales dün gece hepimizi kurtardı. Bunu yapmak için Yaratıcı'nın kanunlarını çiğnemişse bile, bırakalım öbür dünyada Arlen'ı O yargılasın. Minnettar olmalı ve yeni bir gün daha görmek için uğraşmalıyız."

Renna ona bakıp kafasını salladı. "Kocam gibi değilim, ama elimden geleni yapacağım."

Thamos kadına baktı. "Sen de... şey..." Elini hareket ettirip havada beceriksizce bir muhafaza çizdi.

Renna kafasını iki yana salladı. "Sanmıyorum, ama bir iblisin kolunu koparıp ağzına tıkayabilirim."

Gared kıkırdadı. "Bunu yaptığını gördüm."

Leesha başının tekrar zonkladığını hissetti ve bunun yeterli olup olmayacağını merak etti.

Karanlık çöktüğünde Renna, Havenlılarla birlikteydi. Var-

lığının onlara güç verdiğini biliyordu ve bundan memnundu, ama yanında kendisine de güç verecek birinin olmasını dilerdi. Arlen hâlâ bilinçsizdi ve Thamos Çukur'un ağının en zayıf noktalarını korumaları için güçlerini bölmüştü, tek bir noktaya odaklanamazlardı. Leesha hastaevinin Çukur'un en güvenli yeri olan merkezinde olması için ısrar etmişti. Otacı çıraklarından ve gönüllülerden oluşan gruplar el arabalarıyla yaralıları taşımak için hazır bekliyorlardı.

General Gared ve Ormancılar, doğudaki zihin iblisinin muhafazasını inşa etmiş olduğu Yeni Rizon'u koruyorlardı. Thamos ve Tahta Askerlerinin büyük bir kısmıysa batıda Lakdale sınırına konuşlanmıştı. Diğer dış kasabaların kendi milisleri mızrakları ve yaylarıyla hazır bekliyorlardı, ama iblislerin tam olarak nereye saldıracaklarını kestirmeleri zordu.

Newhaven'a komuta etmekle görevlendirilen Renna, Rojer ve Krasialılarla birlikte, önceki gece çok kayıp vermiş olan Havenlıların yanındaydı. Jonglörlerin geri kalanı ellerinden geldiğince yardım etmek için dış kasabalara bölüştürülmüştü.

Renna ağırlığını diğer ayağına verirken yanlış yerde olup olmadığını merak etti. Merkezdeki zihin iblisinin öldüğünü hissetmişti ve bölgedeki nüvelik külleri zihin iblisinin ölürken bölgedeki diğer iblisleri de beraberinde götürdüğünü doğruluyordu, ama zihin iblislerinin dış kasabayı saldırı merkezi olarak seçmesinin bir sebebi olmalıydı. Newhaven'ın muhafaza ağı hâlâ dış kasabalar arasındaki en zayıf olanıydı, çok büyük bir bölümü bir kayalık iblisinin gelişigüzel bir şekilde nişan alarak yıkabileceği ağaçlardan ve yapılardan oluşuyordu. Savaşmaya uygun olmayanlar çoktan tahliye edilmişti, ama mümkün olduğunca uzun bir süre dayanmaları gerekiyordu. Newhaven düşerse, iblisler Ormancı Çukuru'na nişan alabilecek mesafeye gelebilirlerdi.

"Her şey yolunda gidecek," dedi Rojer onun düşüncelerini okumuş gibi.

Renna ona ve eşlerine baktı. Bir Jonglör ekibi gibi rengârenk giysilere bürünmüşlerdi, kadınların peçeleri dolgun dudaklarını açıkta bırakacak şekilde kısa kesilmişti, böylece sesleri kesintiye uğramadan etrafa dağılabiliyordu. Renna'nın tanıdığı diğer

bütün kadınların hiç düşünmeden sergiledikleri bir şeyin utanılacak bir şey olması çok ilginçti, ama her nedense onlar için öyleydi. Krasialı erkekler bunu ondan daha güçlü hissediyor görünüyorlardı. *Sharum*lar dikkatleri dağınık bir şekilde kadınlara bakıp duruyordu. Kaval bakarken yakaladığı bir savaşçıya mızrağının sapıyla vurdu ve Krasia dilinde bir şey söyledi.

"Nasıl peki?" diye sordu Renna. Rojer hislerini iyi saklıyordu, ama Renna Jonglör'ün korkusunun kokusunu alabiliyordu.

Kızıl Jonglör omuzlarını silkip ona gülümsedi. "Ya kazanıp iblislerin ne kadar uğraşırlarsa uğraşsınlar bizi alt edemediklerini dünyaya göstereceğiz ya da öleceğiz ve yüz sene sonra biri son ana kadar nasıl cesurca mücadele ettiğimizi anlatan bir şarkı yazacak, insanlar bizi hatırlayıp cesaretimizden güç bulacaklar."

"Yaşamayı tercih ederim," dedi Renna iblislerin çığlıkları gecede duyulmaya başlarken. Büyük muhafaza tam olarak anlayamadığı devasa bir güç havuzu olarak ayaklarının altında canlanıyordu. Arlen gibi o da bunu kullanmaya başlayabilir miydi? Kullanabilse bile acaba yeterli olur muydu? Bir kez daha hasta yatağında hareketsiz yatan kocasını düşündü.

Açıklığın karşısındaki ince ağaç hattında bir hışırtı duyulunca korkusunu ve endişelerini kabullenip dikkat kesildi. Bu sırada, içine hücum eden güç sayesinde gitgide kuvvetlendiğini hissetti. Ağzı sulandı. Eğer öleceklerse, dövüşerek öleceklerdi.

"Yaylarınızı hazırlayın," diye seslendi ve Havenlılar silahlarını kaldırdılar. Krasialılar okçu değillerdi, ama hepsinin elinde üç mızrak vardı; ikisi fırlatmak için, üçüncüsü de yakın dövüş için.

"İşte başlıyoruz," diyen Rojer bir adım öne çıkıp kemanını kaldırdı ve çalmaya başladı. Amanvah ve Sikvah da boyunlarındaki iblis kemiğinden yapılma gerdanlıklara dokunarak seslerini artırıp ona katıldılar.

Müzik sihir akıntısına kapılarak uzaklara gidiyor, gittikçe daha yüksek ve karmaşık bir hal alarak havaya iblisleri bir muhafaza ağı kadar güçlü bir şekilde iten bir büyü örüyordu. Renna orada olduklarını biliyordu –parıltılarını ağaçların arasında görebiliyordu– ama üçlü çalmaya devam ettiği sürece yaklaşamıyor gibi görünüyorlardı. Birkaç dakikanın ardından, gümbür gümbür atan kalbi yavaşladı.

Ama tam o sırada ağaçların üzerinden kocaman bir kaya havada kavis çizerek onlara doğru yaklaştı.

"Dikkat edin!" diye bağırdı Renna. Enkido Amanvah'ı yoldan çekerken, Renna, Rojer ve Sikvah'ı çocuklar gibi kapıp kenara sıçradı. Dev kaya az önce bulundukları yere isabet etti ve onu yere serip üzerlerine taş ve toz parçalarının yağmasına neden oldu. Tozdan öksürdüler, zarar görmemişlerdi ama olan olmuştu.

Müzik kesilir kesilmez, ağaçların arasından iblisler fırladı. Sürülerce tarla iblisi vardı ve onları alev iblisleri izliyordu. Pulları bembeyaz ışıldayan başka bir tür de onların hemen arkasındaydı. Renna daha önce bu türü hiç görmemişti, ama kar iblislerini Arlen'ın hikâyelerinden biliyordu.

Biri aniden çığlık atınca, Havenlılar yaylarında gerili duran değerli muhafazalı oklarını serbest bıraktılar. Nişan kabiliyetleri dengesizdi ve hedefleri hızla hareket ediyordu, ama etrafta çok sayıda iblis olduğu için okların birçoğu hedefini buldu. Bunlardan bazıları yere düştü, ama çoğu koşmaya devam etti.

"Ok atmayın, aptallar!" diye bağırdı Renna. "Büyük muhafaza hâlâ aktif!"

Gerçekten de, nüvelikler muhafazaya yaklaştıklarında göz alıcı bir sihir parlamasıyla geri püskürtüldüler. Renna saldırının nereden geleceğini anlamaya çalışırken, fırlatılan bir taş okçulardan birinin üzerine düşüp onu anında öldürdü. Renna kafasını kaldırıp bakınca bir rüzgâr iblisinin taşı bırakıp kaçtığını ve bu sırada pençelerinde kocaman taşlar taşıyan çok daha fazlasının geldiğini gördü.

"Rüzgâr iblislerini vurun!" diye bağırdı. Havenlılar oklarını gökyüzüne doğrulttular, ama korkuları oldukça belirgindi, sabit kalması gereken elleri titriyordu. Büyük muhafazanın ışığında bile, gökyüzü karanlıktı ve parlayan iblisleri Renna gibi göremiyorlardı. Birkaç rüzgâr iblisi gökyüzünde alçalınca muhafaza ağına çarptı ve kalın bir cama çarptıktan sonra kayan kuşlar gibi kayıp gittiler, ama okların çoğu hiçbirine zarar vermeden karanlığa uçtu.

"Kayalık ve orman!" diye bağırdı Kaval ve Renna lanet ede-

rek döndü. Ağaç hattında toplanan devasa iblisler pençelerinde ağır taşlar ve kütükler taşıyorlardı.

Renna nasıl bir emir vereceğini bilmeden donup kaldı, ama Kaval zahmetsizce görevi devraldı. "Okçular!" diye bağırdı. "Kayalık iblislerine hedef alın! Diğerlerini boş verin! Orman iblisleriyle biz ilgileniriz!"

Havenlılardan bazıları Renna'ya baktı ve Renna dişlerini gıcırdattı. İblislerin şaşırtmacasını anlamış olması gerekirdi, aptallık edip cephanelerini boşa harcamalarına neden olmuştu. Kabul etmekten nefret etse de, bu iş boyunu aşıyordu. Önderlik etmeye alışık ve sakin bir adam olan Kaval hayatı boyunca bunun için eğitim almıştı. "O ne diyorsa yapın!"

Havenlılar tekrar oklarını fırlattılar, bu kez karşılarında bir aceminin bile ıskalamayacağı hedefler vardı. Bu sırada, *Sharum*lar öne doğru koştular ve muhafaza ağının sınırında durup koşma hızlarından yararlanarak mızraklarını fırlattılar. Çok uzağa uçan hafif mızraklar, orman iblislerinin kalplerine saplanıp onları yere serdi. İblisler çığlık atıp silahları kavramaya çalıştı, ama mızrakların saplarındaki koruyucu muhafazalar onları tutmalarını engelliyor, üstelik saldırı muhafazaları nüveliklerden sihir emmeye devam ederek bunu yaralarına geri pompalayan öldürücü bir enerjiye dönüştürüyordu.

Havenlılar pek o kadar başarılı değillerdi. En güçlü oklarını boşa harcamışlardı, kaba olanlar ise kayalık iblislerinin gövdelerinde mindere saplanmış toplu iğneler gibi duruyordu. İblisler çığlık atıyordu, ama acı çekmekten ziyade rahatsız olmuş gibi bir halleri vardı. Kollarını geriye atıp pençelerindeki ağır kaya parçalarını fırlattılar.

Herkes kaçıştı, ama iblislerin hedefindekiler savunma hattındakiler değildi. Taşlardan biri büyük muhafazanın bir kısmını oluşturan tahta çite isabet edip onu parçalara ayırdı. Bir diğeri toprak setin bir bölümünü dağıttı. Alev iblisleri taşların bazılarına alev tükürdü ve muhafaza ağını geçerken bu alevler sönse de, kayalar sıcak kaldı. Taşlardan biri bir ahırın kapısını kırdı ve çok geçmeden içeriden alev ve duman yayılmaya başladı.

İblisler gelmeye devam ediyordu. Taş ve orman iblisleri onlardan çok daha büyük, menzilleri ve güçleriyse onlarla kıyas-

lanamayacak kadar ileride olan kayalık iblisleri için mühimmat taşıyorlardı. Kayalık iblislerinden birkaçı nihayet zırhlarına saplanan birkaç düzine oka teslim olup yere serildiklerinde bile, yerlerini hemen yenileri aldı.

Rojer tekrar kemanını kaldırdı, ama melodi oluşturamadan bir orman iblisi ona ve eşlerine bira fıçısı büyüklüğünde bir kütük attı. O yuvarlanarak kaçmayı başarırken, Amanvah ve Sikvah yere yatarak canlarını kurtardılar, ama bu sırada kaliteli rengârenk ipek giysileri kirlendi. Diğer iblisler üzerlerine kayalar fırlatırken, üçü güvenli bir yere kaçtı.

Biliyorlar, diye içinden geçirdi Renna. *Zihin iblisleri nüvelikelerin gözlerinden görebiliyor.*

Bu düşünce içinin öfkeyle dolmasına neden oldu ve büyük muhafazanın ona karşılık verdiğini hissetti. Muhafazanın kuvvetini çekti ama kaynar suyla dolu bir kazana atılmış gibi acıyla iç içe bir gücün içine hücum ettiğini hissetti. Daha fazla dayanamayınca, saldırgan iblislere doğru havaya bir ısı muhafazası çizdi ve alev alan üç orman iblisinin yanıp küle dönmesini keyifle izledi.

Ama Renna tam o anda bacaklarının boşaldığını hissetti, ellerinden güçlükle destek alarak yüzünün yere çarpmasını önledi. Nefes nefeseydi ve boğazı kavrulmuştu, kuruyan gözleri yanıyordu. Bir dakika önce içini dolduran güç kaybolmuş, kaslarını zayıf ve dayanıksız bırakmıştı.

Arlen böyle mi hissediyor? diye merak etti. *Buna nasıl dayanıyor?*

Kendisini ayağa kalkmaya zorladı ve tekrar büyük muhafazadan güç çekmeye çalıştı ama bu kez muhafaza ona karşılık vermedi. Gücün her zamanki gibi şiddetli bir şekilde yerin altında zonkladığını hissedebiliyordu, ama öfkeliyken kurmayı başarmış olduğu bağlantı artık yoktu.

Yine de etrafındaki kaosa bakınca, bir şeyler yapması gerektiğini anladı. Krasialıların fırlatabilecekleri mızrakları kalmamıştı; Havenlıların fırlattığı eğreti oklardan kayalık iblislerinin sert gövdelerine isabet edenlerse hemen paramparça oluyordu. İnsanlar kovalar dolusu su dökerek ahırdaki yangını kontrol altına almışlardı, ama alev iblisleri daha fazla taşı ısıtmakla meşguldü ve yakında kontrol altına alamayacakları kadar çok yangın çıka-

caktı. Rüzgâr iblisleriyse gökyüzünden küçük taşlar yağdırıyor ve bir araya toplanan diğer iblisler muhafazaların etkisiz hale gelmesini bekliyordu.

Kemerine uzanıp babasının bıçağının güven veren sapına dokundu. *Tarlayı sürmek kolay değildir*, derdi Harl. *İki büklüm olup işini yapmaktan başka çaren yoktur.*

Sihir kararlılığına karşılık verip içini bir kez daha güçle doldururken haykırarak karanlığa doğru koştu. Arkasından Kaval'ın bağırdığını duydu ve onu kalkanlarını bir araya toplayıp peşinden taarruza geçen *Sharum*ların sesi izledi.

Derken, bir an bile yavaşlamadan ufak iblisleri doğrayıp tekmeleyerek etraflarında dolaşırken her şey dişler, pençeler ve bıçağının sert metalinden oluşan bir bulanıklık halini aldı. Bir tarla iblisinin kolunu koparırken irini havada kavis çizdi ve tam ona tükürmek üzere olan bir alev iblisini tekmeleyerek nüveliğin kendi alevinde boğulmasına neden oldu. Kalkanlarda tıngırdayan pençeleri, sihir kıvılcımlarını, nüveliklerin pullarını delen mızrakların ıslak sesini ve nüveliklerin çenelerine yem olan adamların çığlıklarını duyabiliyordu.

Ve sonra, ilk kayalık iblisinin üzerine atladı, taşını ısıtan alev iblisinin üzerinde tepindi. Alev iblisinin sırtını bir atlama tahtası olarak kullanıp yükseğe sıçrayarak bıçağını kayalık iblisin boynundaki zırh plakalarının arasındaki boşluğa sapladı.

Babasının uzun bıçağı bile kayalık iblisinin boğazını kesmek için yeterli değildi, ama Renna sapladığı bıçaktan destek alarak kendisini dev yaratığın arkasına savurup dere taşlarından yapılan kolyesini nüveliğin boynuna doladı ve var gücüyle onu sıkıca çekti. Parlayarak canlanan muhafazalı taşlar nüveliğin ona karşı uyguladığı güçten yararlanarak içe doğru baskı uyguladılar. Ve birkaç saniye sonra, bir sihir patlaması ve irin yağmuruyla birlikte iblisin başı koptu. Renna yere çömelip bir sonraki hedefini aradı.

Ancak hedeflerini onu ararken buldu. Tek bir fareye bakan binlerce kedi gibi, alandaki bütün iblislerin gözleri ona çevirmişti.

Rojer'i öldürmeye çalışan iblislerin Renna'nın havaya çizdi-

ği muhafazanın etkisiyle alev alıp çığlık çığlığa yere düştüklerini ve düştükleri yerde kapkara olan vücutlarından dumanlar tüttüğünü izlerken Rojer hayretler içerisindeydi. Yüzündeki ifadeye bakılırsa, Renna da onun kadar şaşkındı.

Arlen'ın önceki gece sergilediği gücü hatırlayınca, bir an için Rojer'in içi umutla doldu. Ama sonra, genç kadının sendelediğini gördü ve Arlen'ın sözleri zihninde yankılandı. *Kurtarıcı diye bir şey yok, Rojer. İnsanlar kurtarılmayı istiyorsa, kendilerini nasıl kurtaracaklarını öğrenmeliler.*

Sihirden vazgeçip karanlığa doğru koşan ve Arlen'ın Ormancı Çukuru Muharebesi'nde yaptığı gibi kaosun içinde bir yol açan Renna da bunun farkında görünüyordu. Genç kadın kayalık iblisini etkisiz hale getirirken, Rojer ve eşleri sığındıkları toprak setin arkasından ağızları açık bir şekilde onu izlediler.

Kaval Renna'nın peşinden savaşçılarına önderlik ederken, Rojer bu acımasız eğitim subayına ve *Sharum*ların varlığına ilk kez minnettar kaldı. Havenlilar korku ve kararsızlıkla titrerken, Krasialılar kalkanları birbirine kenetlenmiş sıkı bir birlik halinde hareket ederek kardeşlerini koruyorlardı. Mızraklarını hep birlikte saplıyorlar, tarla iblislerini tırpanın önündeki saman gibi biçiyorlardı.

Kayalık iblislerini alt edebilirlerse, savaş onlardan yana sonuçlanabilirmiş gibi görünüyordu, ama o sırada korkunç bir şey oldu. Bütün iblisler diğer hedefleri göz ardı edip Renna'ya karşı taarruza geçmek için gözlerini ona çevirdiler. Kayalık iblisleri bile dev kayaları bırakıp kocaman pençeleriyle genç kadına doğru atıldılar.

Renna birkaç saniye dayandı, usta bir dansçının zarafetiyle tarla iblislerinin sırtlarına basa basa koştu. Bir kar iblisi ona tükürse de o tam zamanında kenara kaçmayı bildi ve soğuk tükürük onun yerine bir kayalık iblisinin bacağına isabet etti. Tükürüğün isabet ettiği yer kırağıyla bembeyaz olurken Renna iblisin bacağını paramparça eden güçlü bir tekme attı. Kayalık iblisi diğerlerinin üzerine düşerken karmaşayı daha da artırdı.

Tam o sırada, orman iblislerinden biri ona bir kütük attı ve Renna birkaç metre havaya savrulduktan sonra yere düştü. Ellerini yere koyup kalkmaya çalışsa da bu açıklık iblislerin ihtiyacı

olan tek şeydi. Genç kadının cildindeki karasap muhafazaları parlarken, iblislerin dişleri ve pençeleri onu kavramakta zorlandı, ama buldukları boşluklardan birkaç yara açmayı yine de becerdiler. Renna çok fazla kan kaybediyor, kısa bir süre içinde muhafazaları bozulup işe yaramaz olacaktı.

Kaval haykırdı ve *Sharum*lar onu kurtarmak için cesurca bir çabaya giriştiler, ama karşılarındaki iblislerden biri adeta şaha kalktı, gövdesi gerilip uzarken karşılarında dağ gibi yükseldi ve uzun, boynuzlu dokunacıyla kalkanlarının üst kısımlarını yardı. Savaşçıların sarıklarının altında iyice muhafazalanmış çelik miğferler vardı, ama iblis onları yumuşak bir meyveyi keser gibi kesti ve savaşçılardan birkaçı oracıkta can verdi.

Kaval hemen tiz bir ıslık çaldı ve *Sharum*lar düzenlerini bozup yeni bir biçimde bir araya gelerek Arlen ve Leesha'nın bahsettiği mimik iblisi olabilecek bu iblisin etrafını sardılar. Bu Rojer'in daha önce de gördüğü bir taktikti. İblisin saldırmasını bekleyecekler ve ön sıradakiler savunma amacıyla kalkanlarını kenetlerken, arka taraftakiler saldırıya karşılık vereceklerdi.

Ama mimik iblisi daha önce karşı karşıya kaldıkları hiçbir şeye benzemiyordu. Askerler arkasına geçmeye çalışırken imkânsız bir şekilde büküldü ve bu yetmezmiş gibi başının her noktasında gözler belirirken ek dokunaçlar çıkarıp aynı anda bütün savaşçılara meydan okudu. Dokunaçlarıyla ölen savaşçıları bacaklarından tutup onları sopa gibi kullanarak diğerlerini devirmeye çalıştı. *Sharum*lar ona bir darbe indirecek kadar şanslı olduklarında bile, mızrakları dumanın içinden geçiyor gibiydi ve geri çektiklerinde iblisi hiç hasar almamış bir halde buluyorlardı. Yaratığın üzerine oklar yağdı, ama onlar da hiçbir zarar vermeden yere düştü. Tekrar tekrar, *Sharum*lar mimik iblisin darbelerine yenik düştüler, ama korkusuzca saldırmaya devam ettiler. Bu, Krasialı savaşçıların erişmek için dua ettiği türden bir ölümdü, ama Rojer bu düşünceyi anlamıyordu. Kaval öne atıldı, ama iblis tek darbeyle eğitim subayının kalkanını elinden savurmayı başardı. Adam hiç istifini bozmadı ve iblisin dokunaçlarını savuşturmaya çalışırken mızrağını Rojer'in göremeyeceği kadar hızlı bir şekilde döndürerek savaşçılarına saldırıya geçmeleri için zaman kazandırdı.

Ama o sırada iblisin ağzı birkaç kat büyüdü ve Eğitim Subayı Kaval'ı vücudunun tam ortasından ısırıp başını ve gövdesini yuttu, adamın bacakları ve karın bölgesi pat diye yere düştü.

Manzara Rojer'i şoke etti ve Renna'nın onu alıp götürmeye çalışan orman iblislerinin elinde hâlâ mücadele ettiğini gördü.

Onu canlı istiyorlar, diye içinden geçirdi.

Derken farkında olmadan kemanını çalmaya başladı ve saklandığı yerden çıkıp kargaşanın içine doğru ilerledi. Muhafaza ağının kenarına yaklaşırken, Amanvah, Sikvah ve Enkido'nun da onu izlediklerini fark etti, ama onlara aldırmadı ve karanlık geceye adımını atarken müziği dışında hiçbir şeyi umursamadı. Varlığını gizlemek için hiçbir çaba sarf etmedi. Aksine, onu işitebilecek mesafede bulunan bütün iblislerin dikkatini çekti ve birkaç saniye önce Renna'ya odaklandıkları gibi ona odaklanmalarına neden oldu.

Olduğunuz yerde kalın, dedi onlara. *Kurban yaklaşıyor. Saldırmaya hazır olun.*

İblisler söyleneni yaptılar, atılmaya hazır bir şekilde güçlü bacaklarını yere sabitlerken pençelerini toprağa sürtüyorlardı. Renna'yı alıp götürmeye çalışan iblisler bile, Rojer'in istediği gibi, oldukları yerde durdular.

Müzikten etkilenmeyen tek nüvelik mimik iblisiydi, *Sharum*ların oluşturduğu çemberin üzerinden sıçrayıp gerçeğe dönüşen bir kâbus gibi Rojer'in üzerine yürüdü.

Rojer hafifçe gülümsedi ve geceyi acıyla doldurdu, müziğinin büyüsünü sert bir ahenksizliğe çevirerek iblislerin kendi kafalarını tırnaklarıyla çığlık çığlığa parçalamalarına neden oldu. Mimik iblisi bile bunu hissetti ve insanın içini ürperten bir çığlıkla aniden durdu.

Amanvah ve Sikvah da seslerini onun gücüne kattılar, üçü ahenksizliklerinde yeni bir uyum yakalarken, *hora* büyüsü geceye kilometrelerce işleyen gıcırtılı sesler çıkardı. Ufak iblisler sesi duyunca kaçtılar, ama Rojer ve eşleri mimik iblisinin etrafını sarıp ıstırabını artırmaya koyuldular. Rojer deneysel bir yaklaşımla kemanını çaldıkça yaratığa neyin daha fazla acı verdiğini öğrendi.

İblis acı içinde kıvranıyordu, dokunaçlarını başına bastırır-

ken eriyip biçim değiştirdi ve kükreyen bir kayalık iblisine dönüştü, sonra da uluyan bir orman iblisi oldu. Tiz sesler çıkaran bir rüzgâr iblisi ve hatta çığlıklar atan bir adam bile oldu. Tekrar tekrar biçim değiştirdi, ama Rojer ve eşleri hiç ara vermeden seslerini gerektiği şekilde değiştirdiler. İblisin geçirdiği dönüşümler tutarsız bir hal aldı, derisi kabarıp pul pul dökülmeye başladı ve ayaklarının dibinde giderek büyüyen yapış yapış bir birikintiye dönüştü.

Artık elimdesin, seni Nüve'nin oğlu. Rojer onu öldürmek için yaklaşırken acımasız bir şekilde gülümsedi.

Ama bu sırada, iblis hafifçe doğrulur gibi oldu. Neredeyse gülümsemeyi andırır bir şekilde Rojer'e bakarken kulakları tamamen eridi ve geriye sadece kafatasındaki pürüzsüz pullar kaldı.

Dokunaçlarından birini ona savururken Rojer'in kaçmaya fırsatı olmadı, ama bir bağırış koptu ve Enkido aralarına girerek Rojer'e savrulan darbenin hedefi oldu. Hadımın bağırsakları dışarı çıkarken Sikvah çığlık attı, ama hadım sıçrarken bile mızrağını atmayı başardı. Mızrak iblise saplanıp sihrin etkisiyle göz alıcı bir şekilde parladı, ama Rojer bunun yaratığı öldürmek için yeterli olmayacağını ve müziğinin artık iblisin üzerinde hiçbir gücü olmadığını biliyordu.

Mimik iblisi tekrar doğruldu ve Rojer yere yatıp yuvarlanarak yaratığın kırbacı andıran dokunacından kaçarken kemanının yayı tellerin üzerinden kaydı. İblis ona tekrar saldırmak için dokunacını geri çekti ve bu kez kaçamayacağını anlayan Rojer irkildi.

Nüvelik uzvunu kırbaç gibi ileri savurdu, ama üzerinde bulunan keskin boynuzların hedefi olmak yerine, Rojer kopan dokunaçtan fışkıran irine bulandı. Kafasını kaldırınca Renna'nın elinde irine bulanmış bıçağıyla karşısında durduğunu gördü. Yere bıraktığı dokunaç eriyip yapışkan bir sıvıya dönüşürken, Renna bıçağıyla ileri atıldı.

İblis saldırganına doğru döndü, ama bu kez Amanvah öne çıktı ve belindeki *hora* kesesine uzandı. Kara bir iblis kemiği yumrusu çıkarıp onu mimik iblisine doğru tutarken, parmaklarıyla yumrunun yüzeyine oyulmuş muhafazaları manipüle etti.

Kemikten yıldırıma benzeyen bir sihir parladı ve iblise çarpıp onu havaya fırlattı. Hemen nüveliğin üzerine çullanan Ren-

na bıçağıyla onu deşmeye başladı. Amanvah ellerinde parçalanan kemiğin tozunu silkeledikten sonra tekrar kesesine uzanıp bir avuç dolusu iblis pençesi çıkardı. Sertçe savurduğu pençeler, zıpkın gibi fırlayıp iblisin bedenine saplandı. Mimik iblisi kıvranıp çığlık atarken odağını tamamen kaybetmiş durumdaydı, Renna onu hemen yere devirip boynunu kesmeye başladı. Coliv'in önderliğindeki geri kalan *Sharum*lar da mücadeleye katıldılar; iblisi deşerken haykırıyor, yaratığın bir kez daha kendini toplamasını engel olmaya çalışırken savurduğu dokunaçlarından kalkanlarıyla korunuyorlardı.

Muhafazalı gözlerinin ucuyla, Rojer artık müziğinin etkisi altında olmayan iblislerin göz alıcı parlaklığının geri dönmeye başladığını gördü. Kemanını tekrar çalmaya başlayarak onları uzaklaştırmaya çalıştı, ama tarla iblislerinden biri Enkido'nun bedeninin üzerine eğilmiş ağlayan Sikvah'ı gözüne kestirmişti. Yaşayan her yaratıktan daha hızlı bir şekilde genç kadının üzerine atılınca, Rojer ona zamanında engel olamayacağını anladı.

Ama Sikvah nüveliğin kendisine yaklaştığını gördü. İnce peçesi gözyaşlarıyla ıslanmıştı, bir eliyle onu yüzünden koparır gibi çekerken diğeriyle de boynundaki gerdanlığa dokundu. Yaratığa doğru attığı çığlık öylesine rahatsız ediciydi ki, hem insanlar hem de iblisler kulaklarını örttüler. Tarla iblisi ona doğru koşarken sendeledi ve tekrar tekrar takla attıktan sonra ayaklarının dibinde yere serildi.

Artık Havenlılar da Renna ve *Sharum*lara katılmış, hepsi mimik iblisinin başına üşüşmüştü. Eriyip kaçmasına izin vermemeye çalışıyorlardı. En sonunda Renna iblisin başını gövdesinden koparmayı başardı. Kafayı herkesin göreceği şekilde havaya kaldırdı ve buruk bir tezahürat koptu.

"Yeter!" diye bağırdı Rojer. "Muhafaza ağına dönün! Onları sonsuza kadar oyalayamam!"

Güvenli alana koşan iki *Sharum* Sikvah'ı Enkido'nun bedeninden çekerek uzaklaştırmak zorunda kaldı. Hâlâ kemanını çalmakta olan Rojer rahat bir nefes verdi.

Ama bu çok uzun sürmedi, gökyüzünde iblislerin muhafazaları aşıp Yeni Rizon'un sokaklarına doluştuğuna işaret eden kırmızı fişek izleri görülmüştü.

25. BÖLÜM

KAYIP ÇEMBER

D.S. 333 SONBAHAR
YENİ AYIN ÜÇÜNCÜ GECESİ

"*Hey!* Geliyorlar!" diye seslendi Coliv.

Bir akrobat olan Rojer denge hakkında birkaç şey biliyordu, ama o bile Gözcü Krevakh'ın dört metrelik merdivenini açık alana rahatlıkla yerleştirip ellerini kullanmadan tepesine koşmasına ve uzun dakikalar boyunca hareketsiz bir şekilde ufku gözlemesine hayret etti.

İki adam düne kadar cıvıl cıvıl bir yer olan Yeni Rizon meydanında kasabadan geriye kalan enkazın ortasında yalnızlardı. Kasaba şimdi çürüyen bir cesetten farksızdı, yassı taşlı meydanının etrafındaki neredeyse bütün yapılar ya fırlatılan taşlardan zarar görmüş ya da yanarak kararmıştı. Etraf ürkütücü bir şekilde sessizdi.

Günü büyük muhafazayı eski haline getirmek için enkaz toplayarak geçirmişlerdi, ama hiçbiri muhafazanın birkaç dakikadan daha fazla dayanacağını düşünmüyordu. İblislerin kasabanın ortasında doğmalarını engellemişlerdi, ama nüvelikler biçim kazanır kazanmaz korumayı etkisiz hâle getirmeye başlamışlardı ve Çukurluların buna engel olacak gücü yoktu.

Bu yüzden, Jonglör ve Gözcü, Rojer'in bütün hayatı boyunca kullandığı küçük portatif çemberin içinde bekliyorlardı. Kimse plandan hoşlanmamıştı, kendi fikri olmasına rağmen en hoşnutsuz olan da Rojer'di. Amanvah kocasının fikrinden

dönmeyeceğini görünce, Coliv'in ona eşlik etmesi için ısrar etmişti. Rojer bunun bir yerine iki ölüm anlamına gelebileceğini düşünmüştü, ama yine de, savaşçının varlığının ona az da olsa rahatlık verdiğini inkâr edemezdi.

Adam Arlen'ı öldürmeye çalıştı, diye kendine hatırlattı Rojer, ama bu yüzden ona kızamadığını fark etti. Coliv kalan birkaç *Sharum*'un liderliğini üstlenmişti ve Rojer'le eşlerinin peşlerinden hiç ayrılmıyorlardı. Rojer önceki gece hayatının Gözcü tarafından kaç kez kurtarıldığını unutmuştu.

İblislerin sesini duyar duymaz kemanını kaldırdı. Ormancı Çukuru'na saldırmak için Yeni Rizon'dan geçmeleri gerekecekti ve kasabanın büyük bir bölümü yok olduğu için en kolay yol kasaba meydanıydı.

Çağrısını güçlendirmek için bu gerçeği kullanması kolaydı. *Bu tarafa gelin!* diyordu müziği nüveliklere. *Daha çabuk! Daha kolay! Üstelik burada yem var!*

Gerçekten de vardı. Yem oydu.

İblisler karşılık verdiler. Önce düzinelercesi sihir parlamalarıyla muhafazalarına saldırdı. Sayıları hızla yüzleri, sonra binleri buldu. Meydanı doldururlarken Rojer çağrısına devam edip onları kendine çağırdı. Çok geçmeden, Rojer ve Coliv diş ve pullardan oluşan bir denizin ortasında kayboldular, başka bir şey göremiyorlardı.

Nüvelikler birbirlerinin üzerine çıkıyor, muhafazalara saldırma ayrıcalığını edinmek için kendi aralarında kavga ediyorlardı. Ama yıpranmış portatif çember sağlam yapılmıştı ve saldırılarını iblislere geri yansıtıyordu, nüvelikler sihirleriyle onu beslédikçe, koruma alanı giderek güçleniyordu.

Ama sonra, kaçınılmaz olan gerçekleşti. Toplanan nüvelikler ağaç gövdelerinden yapılmış devasa sopalar taşıyan orman iblislerinin ilerlemesi için kenara çekildiler. Rojer ve Coliv'i birbirlerine vurarak posa haline getirmeleri ve çemberi bozmaları an meselesiydi.

Ama Coliv hazırdı. Kıvrımlı bir koçboynuzu çıkardı ve aleti dudaklarına yaklaştırıp uzun uzun öttürdü.

Sesin üzerine, meydanın etrafındaki bütün kepenkler açıl-

dı ve pencerelerde, harap olmuş binaların çatılarında okçular belirdi. Nüvelik kitlesine nişan almakta hiç tereddüt etmediler. İblisler öylesine sıkışık bir şekilde toplanmışlardı ki, onları ıskalamaları mümkün değildi, ama en becerikli okçulardan bazıları Rojer'i tehdit eden orman iblislerini etkisiz hale getirmeyi ihmal etmedi. Rojer, Wonda'ya ait olduğundan emin olduğu oklardan birinin yere düşmeden önce iblislerden birinin gözüne saplandığını gördü.

İblisler binaların kapılarına doğru yöneldiler, ama üst kattaki fıçılardan fışkırtılan bir sıvıya bulandılar. Bir dakika sonra bunu meşaleler izledi, sıvı iblis ateşinin tutuşmasıyla nüvelikler yanmaya başladı.

Tekrar boru sesi duyuldu. "Şimdi," dedi Coliv, asla gereksiz yere konuşmazdı. Merdivenini kurup hemen tırmandı, sonra ağırlıklı bir halat alıp onu üçüncü kattaki bir pencereye fırlattı.

Rojer kemanını çalmayı bırakıp omzunda asılı olan harikalar çantasına attı. Neredeyse Coliv kadar çevik bir şekilde merdivenin tepesine koştu ve sıçrarken Gözcü'ye tutundu. Penceredeki adamlar halatı çekerken Rojer ve Gözcü bacaklarını yukarı kaldırıp havada savruldu, bu sırada ıskalayan pençelerin hava akımını etraflarında hissedebiliyorlardı.

Binanın kara duvarına sertçe çarptıklarında güçsüz ahşabın bir kısmı parçalandı, ama Coliv vakit kaybetmeden pencereye tırmanıp Rojer'i omuzlarından içeri attı.

Kont Thamos ve Gared güçlü atlarıyla taarruza geçerken tam zamanında kaçmışlardı. Rojer az öncesine kadar durdukları, şimdiyse yüzlerce çelik nallı toynağın altında kalan noktaya üzgün bir şekilde baktı.

"O çemberi özleyeceğim," dedi.

Savaş başladığı sırada beklemek zorunda kalmaktan nefret eden Renna bir ileri bir geri yürüyordu. Ama tıpkı Arlen gibi, iblisler artık onu da görür görmez tanıyor ve muhafazaların ötesine geçtiği anda her şeyi bırakıp ona odaklanıyorlardı.

Hezimete uğramış bir şekilde geri dönen Çukurlular bir grup nüveliğin önünde hızla koşuyorlardı. Meydanda konuşla-

nan okçuların en az üçte biri geri dönmemişti. Ama en büyük hasarı Thamos'un süvarileri almış görünüyordu, atların çoğu iki kişi taşıyordu ve hâlâ yüzlerce asker kayıptı. Atlılar yaya askerleri korumaya çalışıyordu, ama atlılar da kaçış halindeydi ve mızraklarını kaybettikleri için kendilerini muhafazalı baltaları ve çekiçleriyle savunuyorlardı. Coliv, Rojer'i omzuna atmış koşuyordu.

Sınırda tek başına duran Renna'nın etrafına üşüştüler, Renna sihrin ayaklarının dibinde biriktiğini hissederken derin derin nefes aldı. Sonra içine güç çekti.

Ufak iblislere aldırmayarak doğrudan kayalık iblislerine odaklandı, ısı ve darbe muhafazaları çizip nüveliklerin taşı andıran derilerindeki boşlukları hedef aldı. Omuzlarını ve dizlerini patlattı, sonuçta iblisleri sakatlamak ve ölümcül mühimmatlarını fırlatmalarına bu şekilde engel olmak onun için onları öldürmeye çalışmaktan daha önemliydi.

Bu gece daha uzun dayandı, ama çok geçmeden sınırına ulaştı, sihir vücudunu içten içe yakarken sersemlediğini hissetti.

İblisler hâlâ gelmeye devam ediyordu. Dizinin üzerine çöktü ve elini yassı taşlara koyup tekrar güç çekti.

Savaşın sesleri Ormancı Çukuru'ndaki hastaevine yaklaştıkça Leesha kaslarının düğümlendiğini hissetti. Taşınamayacak kadar çok sayıda yaralı vardı, Nüvelik Mezarlığı düşerse onları nereye götürürlerdi?

Şimdilik, büyük muhafaza güvenliydi. Yassı taşlarla döşeli geniş sokaklar, kalın alçak duvarlar ve kocaman arazilerle biçimlenen muhafazanın iblislere erişim vermeden önce zayıflaması için saatlerce bombardımana tutulması gerekirdi; üstelik böyle bir şey olsa bile, hastaevinde ve diğer güvenli bölgelerde muhafazalar vardı. İblislerin orayı bir gecede yok etmeleri pek mümkün değildi.

Ama bir gecede yok etmelerine gerek yok, diye kendine hatırlattı. *Bir ayda tamir edeceğimizden daha fazla zarar vermeleri yeterli. O zaman, Ay tekrar kararduğında gelip işlerini bitirirler.*

Dışarıda, kullanılan son fişeklerin patlamalarını ve etrafa

yağmur gibi yağan kayaların seslerini duydu. Her gümbürtüyle gözüne bir ağrı saplandı. Baş ağrıları yeni ayla birlikte intikam alırcasına geri dönmüştü, ama dayanmaktan başka yapabileceği bir şey yoktu. Onlara karşı koymak için gerekli olan güçlü ilaçlardan alamazdı. Alternatif çözüme başvurmaksa şu an itibariyle ne onun için ne de Thamos için söz konusu olabilirdi.

Leesha kendini bu kadar çaresiz hissetmeye alışık değildi. Dışarıda olup bir şekilde yardım etmeyi çok istiyordu, ama ne yapmayı umuyordu ki? Otacı sanatını zaten uyguluyordu, Ormancılar da onun fişeklerini, asidini ve uyku ilaçlarını kullanıyorlardı. Savaş alanındaki yaralılara yardım etmek için kendini tehlikeye atabilirdi, ama ne uğruna? Yaralılar ardı arkası kesilmeyecekmiş gibi hastaevine akıyordu, bütün Otacıları ve çıraklarını fazlasıyla meşgul ediyorlardı.

Ana salonda etrafına baktı, yataklar ve yatakların arasındaki zemin, acılı iniltiler, beyaz sargı bezleri ve kırmızı kan izleriyle doluydu. Durumu kritik olmayanlar Kutsal Ev'e, Rahip Hayes'in bakımına gönderilmişlerdi, ama hastaevi yine de tam kapasitede çalışıyordu.

Leesha Amanvah'la göz göze geldi ve genç *dama'ting* kafasını salladı. Leesha onun da buraya tıkılıp kalmaktan memnun olmadığını biliyordu, ama genç kadının savaşta kullandığı *hora* mimik iblisine karşı verilen mücadele sırasında tükenmişti ve hem Amanvah'a hem de Sikvah'a hastaevinde ihtiyaç vardı. Krasialıların Leesha'ya öğretilenden çok daha farklı iyileştirme yöntemleri vardı, ama Leesha savaş yaralarını tedavi etmekte gayet becerili olduklarını inkâr edemezdi.

Bir bağırış duyuldu ve hastaevinin kapısı ardına kadar açılarak Coliv içeri girdi. Leesha renkli ipek kumaşı görünce adamın Rojer'i taşıdığını anladı. Jonglör'ün havuç rengi saçları kandan yapış yapış olmuştu.

Leesha hemen koşturdu, ama oraya ondan önce varan Amanvah, Coliv Rojer'i yere yatırırken hasarı incelemek için kocasının kafasını tuttu. Sikvah yolu kapamak için harekete geçti.

"Bu aptallıklara ayıracak vaktim yok, Sikvah," dedi Leesha ve genç kadını kenara itti.

Ama daha hızlı davranan Sikvah onun kolunu tutup büktü. Leesha bir anda kendi etrafında dönüp onlardan uzağa doğru savrulurken, birkaç hızlı adım atıp ayakta kalmayı güçlükle başardı.

"Sen diğerleriyle ilgilen," dedi Sikvah koyu bir Thesa aksanıyla. "Biz kocamıza bakarız." Leesha karşı çıkmak için derin bir nefes aldı ama tam o sırada yaralıların geri kalanı hastaevine varınca, o ve diğer kadınlar gelenleri yerleştirecek bir yer bulup durumlarını değerlendirmeye çalıştılar.

Çalıştıkları sırada savaşın sesleri onları tedirgin edecek kadar yakından geliyordu. İblisler sınırdaydılar, bu Renna Tanner'ın son savunma hatları olduğu anlamına geliyordu. Leesha kadının elinden geleni yapacağını biliyordu, ama henüz gece yarısı bile değildi. Bütün Nüve'yi şafağa kadar engelleyebilecek miydi?

Kocaman bir şey yapının ön tarafında zemine isabet edince hastaevi şiddetle sarsıldı.

Anlaşılan engelleyemeyecekti.

"Yüce Yaratıcı," diye fısıldadı Leesha diğerlerinin duyamayacağı kadar kısık bir sesle, "biliyorum, sen kendilerine yetenlere yardım ediyorsun, ama şu an bir mucizeye ihtiyacımız var."

Herhangi bir yanıt beklemiyordu, ama bir saniye sonra bina sağa sola sallanırken beklediği yanıtı aldı. Tavan kirişleri bir toz bulutu eşliğinde yere düşerken çıkan gürültü sağır ediciydi.

"Arlen!" diye haykırdı Leesha, çünkü Arlen'ın odası ikinci kattaydı. Merdivenlere koşarken ağzını bir bezle örttü, tozdan neredeyse boğulacaktı.

İkinci kat kısmen çökmüştü. Anlaşılan, kayalardan biri muhafaza ağını geçmeyi başarmış ve çatının bir kısmını uçururken birkaç duvarı da yıkmıştı. Leesha o odalardaki hastaları düşünmemeye çalıştı ve enkazın içinde Arlen'ın kaldığı küçük özel odaya doğru ilerledi.

Bir zamanlar kapının olduğu delikten içeri girerken en kötü korkularının gerçekleştiğini anladı. Tavanın bir kısmından gökyüzü görülüyordu ve yatağın olduğu yer, çöken duvardan kopan molozlarla kaplıydı.

Leesha manzara karşısında geri geri çekilirken sırtı kalan duvarlardan birine dayandı. Titreyerek yere doğru kaydı.

"Buraya kadarmış," diye fısıldadı. "Hepimiz öleceğiz."

Ama o sırada molozlar kıpırdanıp yükselmeye başladı. Yığının üzerindeki kirişler ve taşlar yanlara düşerken odayı yeni bir toz bulutu kapladı. Arlen Bales molozların ortasındaydı, omuzlarının üzerinde duran kirişlerin altından kurtulmaya çalışırken muhafazaları ışıl ışıl parlıyordu. Derken kirişleri bir anlığına yukarı kaldırıp kendini dışarı atmayı başardı.

Leesha gözlerini dikmiş bakarken Arlen ona doğru yaklaştı, yürürken Yaratıcı'nın yüce meleklerinden farksızdı. Leesha normalde Arlen'ın Cennet'ten gönderildiğini inkâr edecek ilk insanlar arasındaydı, ama şu anda o bile Arlen parlak elini uzatırken buna inandığını fark etti.

"Kurtarıcı," diye fısıldadı ve Arlen'ın elini tutup onu ayağa kaldırmasına izin verdi. Sendeleyince Arlen onu yakaladı ve bir an birbirlerine sıkıca sarıldılar.

Arlen elini hafifçe yüzüne koydu. "Sadece benim, Leesha. Arlen Bales."

Leesha uzanıp yüzüne dokundu. "Bazen anlamakta zorlanıyorum."

"Ne oldu?" diye sordu Arlen. "En son iblislerin mühimmatlarını yok ettiğimi hatırlıyorum..."

"Bu iki gün önceydi," dedi Leesha. "Yeni Rizon gitti. İblisler Nüvelik Mezarlığı'nın sınırındalar. Renna onları geri püskürtüyor."

Arlen ismi duyunca irkildi. "Renna orada tek başına mı?"

Bunu söyler söylemez sise dönüştü ve Leesha'nın ellerinin arasında boş hava kaldı.

Arlen bir saniye sonra Nüvelik Mezarlığı'nda maddeleşti ve dizlerinin üzerinde çökmüş olan Renna'yı hemen buldu. Geriye kalan Tahta Askerler kadının etrafında yarım daire oluşturmuştu, Renna doğrulmaya çalışırken birbirine kenetledikleri sağlam kalkanlarıyla onu iblislerin gözlerinden gizlemeye ve bombardımanlarından korumaya çalışıyorlardı.

Ama Arlen karısının tekrar ayağa kalkamayacağını görebiliyordu. Aurası yanıp sönüyordu. Birkaç saniye içinde bayılacaktı.

Hemen yanına koştu ve havaya muhafaza çizmeye kalkmadan elini omzuna koydu. Onun aracılığıyla büyük muhafazaya ulaştı ve gücünü hissetti. Çukur topraklarını birbirine bağlayan ağ gitmişti, ama Ormancı Çukuru'nun ana muhafazası hâlâ çok güçlüydü, tüketemeyecekleri kadar fazla güç vardı.

Güç çekmeye başlayarak aurası düzelene kadar Renna'nın içini yavaşça sihirle doldurdu. Derken Renna'nın tenindeki karasap muhafazaları kendiliğinden parlamaya başladı.

"Arlen," dedi nefes nefese, sonra ayağa kalkıp kollarını Arlen'a doladı ve ona uzun bir öpücük verdi. Arlen karısının yüzünü ellerinin arasına alıp gözlerinin içine baktı. "İblislerin Çukur'u ele geçirmesine izin vermektense, ölmeyi tercih edeceğime söz vermiştim, Ren. Sen de aynı şeyi söylerken ciddi miydin?"

Renna kafasını salladı. "Kesinlikle."

Arlen onu tekrar öptü. Sonra geri çekilip elini sıkıca tuttu. "Öyleyse, benimle birlikte güç çek." İkisi büyük muhafazanın sihrini çekmeye başladılar ve bedenleri güçle dolup taştı.

"Kalkanlarınızı açın!" diye bağırdı Arlen ve Tahta Askerler yana çekilip düşmanı net bir şekilde görmelerine izin verdiler. Aynı anda ellerini kaldırıp havaya muhafazalar çizdiler.

Günün doğmasıyla birlikte, düşen kayaların, patlayan fişeklerin ve acı dolu haykırışların gürültüsü dinerken Leesha ağlıyordu. Rojer'in Jonglörlerinin iblisleri uzakta tutmak için aralıksız bir şekilde, artık parmaklarını kanatıncaya kadar gece boyu çaldıkları *Kara Ay Şarkısı*'nın son notaları duyulurken bir an her yere sessizlik çöktü, sonra Çukur'un dört bir yanından buruk bir tezahürat yükseldi.

Geceyi atlatmışlardı.

Bazılarımız, diye düzeltti Leesha, Nüvelik Mezarlığı'nın her yanında üzerleri örtülü bir şekilde yatan cesetlere bakarken. Arlen ve Renna yere yığıldığında savaş henüz bitmemişti. İblislerin Çukur'un merkezine tam güçle saldırı gerçekleştirdikleri iyice anlaşılınca, dış kasabalardan ek kuvvetler gelmişti. Arlen ve Renna o zamana kadar büyük iblislerin çoğunu yok etmiş

ve diğerlerinin mühimmat almalarına engel olmuşlardı. Diş ve pençelerin muhafazalı çeliğe karşı olduğu açık bir savaş yaşanmış, Gared ve Thamos saldırı ardına saldırı düzenlemişti.

O kadar çok yaralı vardı ki, Leesha onları önce meydana, daha sonra sokaklara yatırmak zorunda kalmıştı. Ölüm her yerdeydi, ama cesetleri kaldırmak ya da taşımak için ne vakti ne de yardım alabileceği biri olduğundan, ölü bedenler yattıkları yerde kalmışlardı. Binlerce ölü ve yaralı bir aradaydı. Ayakta kalanlar bile yarı ölü gibi görünüyordu. Günlerdir kimse uyumamıştı.

Ormancı Çukuru Muharebesi'nde son savunma hatlarını kurdukları Kutsal Ev'e üzgün bir şekilde baktı, binanın çatısı birkaç kaya saldırısıyla çöküvermişti. Belki de bu iyi bir şeydi, ne de olsa Engizisyoncu Hayes onun yerini alacak bir katedral inşa ettiriyordu. Yeni Rizon ve başka bazı kasabalar neredeyse dümdüz olmuştu, ama diğer dış kasabalardaki savunmalar dayanmıştı.

Boru sesleri ve fişekler gece boyunca Thamos'a ve atlı askerlerine işaret vermiş, iblisler zayıf noktaları kurcalayıp büyük muhafazayı aşmaya çalışırken onları sınıra göndermişti. Rojer'in Jonglörleri iblisleri geri püskürtüp kafalarını karıştırırken Ormancılar onlara saldırmış, Coliv ve geriye kalan *Sharum*lar ise savaşın en yoğun olduğu bölgelerden hiç ayrılmamışlardı.

Rojer'i kontrol etmek için hastaevindeki odasına gitti. Rojer onun masasının üzerinde yastıklara yaslanmış bir şekilde uzanıyordu, başı sarılıydı ve eşleri sırayla konuşup sorular sorarak onu uyanık tutmaya çalışıyorlardı. Amanvah yarasını kapatmak için son *hora*'sını kullanmıştı, ama Rojer başına çok sert bir darbe almıştı ve sızacak olursa uyanamama ihtimali vardı.

"Nasıl?" diye sordu Leesha.

"İyileşecek," dedi Amanvah. "Zarlar bana Everam'ın ona hâlâ ihtiyacı olduğunu söyledi."

Leesha başıyla onayladı. "Hepimize ihtiyacı var."

"Halkım *chin*lerin zayıf olduğunu düşünür," dedi Amanvah, "ama babam Çukur kabilesinin gücünden bahsederdi. Her şeyde olduğu gibi, bu konuda da haklıymış. Halkın bu Kara Ay'da Yaratıcı'yı onurlandırdı. Bundan hiç olmadığınız kadar güçlü çıkacaksınız."

Leesha kafasını salladı. "Bu şekilde ağır kayıplar vermeye devam edemeyiz. Büyük muhafazalarımızı derinleştirip güçlendirmeliyiz ve insanları Kara Ay'da sokaklardan çekmeliyiz. Bodrumlar, tüneller, gerizler kazmalıyız..."

"Bir Aşağışehir kurmalısınız," dedi Amanvah.

"İyi bir başlangıç," dedi arkasından bir ses, "ama yeterli olmaz."

Leesha arkasını dönünce gözleri kocaman oldu. "Arlen!" diye bağırıp kendisine hâkim olamadan kollarını ona doladı. Arlen da ona sıkıca sarılınca Leesha günlerdir ilk kez küçük bir umut hissetti. "Yaratıcı'ya şükür, hepiniz iyisiniz. Siz olmadan bir yeni ayı daha çıkaramayız."

Arlen ona üzgün gözlerle baktı. "Buna mecbur kalabilirsiniz. Zihin iblisleri benim yüzümden geldiler. Hepsi benim suçum."

"Bu hiç de doğru de–" diye söze başladı Leesha.

"İblisler zihnime girdiler, Leesha," diye sözünü kesti Arlen. "Planlarımı duydum – en kötüsü de, onların da benim planlarımı duymuş olması. Jardir'le ilgili planlarım da dahil olmak üzere yaptığım her şeyi biliyorlar, onlara karşı taarruza geçtiğimi de... Tasarladığım her şey bir anda değersizleşti."

Kafasını kaldırıp Amanvah'la göz göze geldi. "Beklemedikleri bir şey yapmak gerek."

26. BÖLÜM

SHARUM'TING

D.S. 333 SONBAHAR
KARA AY'DAN 14 ŞAFAK ÖNCE

"Kurtarıcı'nın sarayında yalan söylemeye nasıl cüret edersin?" diye atıldı Jama kabilesinden Damaji Qezan.

"Yalan mı?" diye bağırdı Khanjin kabilesinden Damaji Ichach, yüzü kıpkırmızı olmuştu. "Ağzından yalan damlayan sensin. Çok iyi biliyorsun ki..."

Zaten en baştan beri ikisi de pek formda olmayan Ichach ve Qezan, son birkaç ay içinde iyice kilo almışlardı. Verimli yeşil toprakları fethettiklerinden beri, bu neredeyse bütün Krasialılar için geçerliydi ama çok az insan bu ikisi kadar iğrenç bir şekilde kilo almıştı.

Dünyanın en güçlü adamı, Ahmann asu Hoshkamin am'Jardir am'Kaji, Shar'Dama Ka, tartışan din adamlarına baktı ve ikisini de mızrağına geçirmemek için kendini zor tuttu. Jama ve Khanjin kabileleri ezelden beri anlaşmazlık içindeydi.

Jardir hayatında kendisini hiç bu kadar güçlü hissetmemişti, kasları enerjiyle dolup taşıyordu, ama aynı zamanda hiç bu kadar bitkin hissettiği de olmamıştı: Şişman ve yaşlı adamların –hem de Sharak Ka'nın muharebe hatları çizildiği sırada– saçma sapan siyasi çekişmeler üzerine tartışmalarını izlemek bitkinlik vericiydi.

Sorun sadece Jama ve Khanjin kabileleri değildi. Kabileler yıllar önce birleşmiş ve hiç olmadıkları kadar zenginleşmişlerdi,

ama buna rağmen birbirlerini gücendirmek için hâlâ bahaneler bulabiliyorlar, sırf rakiplerini kızdırmak için birbirlerinin kuyularını ya da kadınlarını çalıyorlardı. *Damaji*ler buna bir son verebilirdi, ama *Damaji* konseyindeki intikam döngüsü de en kızgın kabileliler arasında olduğundan farksız sayılmazdı. Bu adamlar *zahven*'di ve onlar için gerçekten önemi olan tek şey birbirlerinin arasındaki konumlarıydı.

*Damaji*lerin kendisine baktıklarını görünce, onları dinlemeyi bıraktığını fark etti. Bir karar vermesini bekliyorlardı, ama neyle ilgili bir karar vermesi gerektiğine dair hiçbir fikri yoktu. Anlaşmazlığa sebep olan toprak parçası...

Jardir kürsüsünün dibinde duran Jayan'a baktı. "Jayan, oğlum, Jama ve Khanjin arasındaki bu kriz hakkında ne düşünüyorsun?" Sesindeki hoşnutsuzluğu saklamaya çalışmadı.

Jayan yere kadar eğildi. "Jama zarar gördüğünü iddia etmekte haklı, baba." Jardir, Damaji Qezan'ın gururlandığını gördü. "Ama aynı şey Khanjin için de geçerli." Ichach bunun üzerine dikleşti.

Jardir başıyla onayladı. "Yerimde olsan bu konu hakkında ne yapardın?" İki *Damaji* de şaşkınlıkla dönüp genç Sharum Ka'ya baktılar. Geleneksel olarak, Sharum Ka konseyin hizmetkârıydı, tersi değildi ve Jayan henüz on dokuz yaşındaydı. Ashan dışında, konseyde altmış yaşın altında adam yoktu.

Jayan tekrar başını eğdi. "İki kabile de toprak sahibi olmaya değmediklerini gösterdiler. Vereceğimiz savaşta kullanmak üzere bu topraklara el koyardım."

Elbette el koyardın, diye içinden geçirdi Jardir. Jayan kendisine verilen üç milyon drakiden memnun kalmamıştı, ama Jardir, Jayan'ın savaş vergisini nerelere harcadığı konusunda verdiği beceriksizce hazırlanmış raporu görmüş ve buradan anlaması gerekeni anlamıştı. *Oğullarım arasında bir tek onun kendine ait bir sarayı olacak, ama orası şimdiden epey ihtişamlı olsa gerek.*

Damaji Ashan ve Dama Asukaji'nin yanında duran Asome'ye baktı. "Peki ya sen, Asome? Kardeşine katılıyor musun?"

Asome başını eğdi. "Toprakların önemi yok, baba, onlara el koyman asıl sorunu çözmez."

"Peki asıl sorun ne, oğlum?" diye sordu Jardir.

"Sharak Ka yaklaşmış olmasına rağmen, *Damaji*lerin çocukların bile kendi aralarında çözebileceği kadar önemsiz meselelerle Kurtarıcı'nın vaktini çalmaya devam etmeleri."

Bunun üzerine *Damaji*ler kendi aralarında konuşmaya başladılar. Jardir mızrağının dibini mermer kürsüsünün zeminine vurdu. "Sessizlik!"

Oda anında sessizliğe büründü. Jardir'in gözleri Asome'nin üzerindeydi. "Bu sorunu nasıl çözmeyi öneriyorsun?"

"*Damaji*ler kendi aralarında çözsünler." Asome dönüp buz gibi bakışlarla *Damaji*leri süzdü. "Ayrıca Damaji Qezan'la Ichach'ı alagai kuyruğuyla üçer kez kırbaçlayıp bu işe özendirelim." Elini kemerinde taşıdığı dikenli kırbaca götürdü. Her *dama*'nın bir kırbacı vardı –beyazları aldıklarında edindikleri yeni gücün bir sembolüydü– ama üzerlerinde taşımaları yüzyıllar içinde moda olmaktan çıkmıştı, bunu geri getiren Asome'ydi. Artık giderek daha fazla *dama* her an üzerlerinde silahlarını taşıyordu.

Bir an için mutlak bir sessizlik oldu, ama sonra bütün konsey üyeleri öfkeli bir şekilde bağrışmaya başladı.

"Bu ne cüret, evlat?" diye bağırdı Qezan.

"Akıl alır gibi değil!" diye gürledi Ichach.

Asome gülümsemekle yetindi. "Görüyorsunuz ya, *Damaji*ler? Şimdiden aynı fikirdesiniz." Qezan'ın ve Ichach'ın yüzleri o kadar kızardı ki, Jardir patlayacaklarını düşündü.

Dikkatli ol, oğlum, diye içinden geçirdi. *Güçlü düşmanlar ediniyorsun.*

Diğer din adamları da tartışmaya katıldılar. Yüzyıllardır hiçbir *Damaji* kırbaçlanmamıştı, özellikle de henüz on sekiz yaşında bile olmayan genç bir *dama*'nın emri üzerine. Yıllar boyunca güçlerinden o kadar emin olmuşlardı ki, diğer insanlar için geçerli olan kanunların üzerinde olduklarına inanıyorlardı. Kurtarıcı'nın gözdesi ve Asome'nin amcası olan Ashan bile çocuğa hoşnutsuzlukla baktı.

*Damaji'ting*ler sessizce bakmakla yetindi.

"Kardeşim bir kez daha neden hiçbir şeyin vârisi olmadığını kanıtladı," dedi Jayan sırıtarak, ama Asome hiç istifini bozmadı,

bakışları sakindi. Hiçbir şeyin vârisi değilmiş gibi görünmüyordu.

Andrah'a benziyor, diye içinden geçirdi Jardir. *Sanki emri kaçınılmaz bir karar gibi.*

Jardir düşündü. Asome onu ustalıkla köşeye sıkıştırmıştı. Jayan'ın çözümünü kabul ederse, ikinci oğlu utanç duyacaktı ve gerçekten de asıl sorun devam edecekti. Ama onun çözümünü kabul ederse...

Sadece Jardir'in bir zamanlar azılı düşmanı, ama şimdi en güvendiği danışmanlarından biri olan Damaji Aleverak etkilenmemiş görünüyordu. Aleverak da Jardir'e zaman zaman sorun çıkarırdı, ama onurlu ve cesur bir adamdı, halkına gerçekten liderlik ederdi ve konseydeki kardeşlerinin aksine despot değildi. Asla bu adamlar kadar aptalca davranmazdı; davransa bile cüppesini çıkarıp eğilir ve gurur meselesi yapmadan kırbaçlanmayı beklerdi. Ama Aleverak bile açık konseyde kırbaçlama cezasını bir çözüm yolu olarak önermezdi. Doğrusu Asome'nin dobralığı, tazelik verici bir değişim olmuştu.

Jardir, Aleverak'a baktı ve yaşlı din adamı hafifçe başını sallarken bu hareketi karışıklığın içinde dikkatlerden kaçtı. O da üzerinde bir alagai kuyruğu taşıyordu.

"Damajah!" diye duyurdu Hasik kapıdan. Bütün adamlar kapıya doğru döndüler, Inevera'yı görünce bir an için tartışmalarını unuttular.

Gerçekten de nefes kesiyor, diye içinden geçirdi İlk Eş'ine bakan Jardir, konsey üyeleri eğilerek Inevera'yı selamlarken.

Inevera bu şerefi kabul edercesine başını eğdi, ama tahta yaklaşmaya kalkışmadı. Jardir'le göz göze gelip *hora* kesesine dokunduktan sonra başıyla hafifçe yastık odasına işaret etti. Bu hareketin ne anlama geldiği çok açıktı.

Yeni *alagai hora* setini nihayet tamamlamıştı.

Jardir içinde uyanan duygularla sersemledi. Yirmi beş senedir neredeyse *alagai hora*'nın kölesi olmuştu, hayatının gidişatı onlar tarafından belirleniyordu. Onların boyunduruğundan kurtulmuş olarak yaşadığı son iki hafta boyunca kendisini hiç olmadığı kadar özgür hissetmişti.

Ama bu özgürlükle birlikte belirsizlik de geliyordu. Zarlar onu bir bakıma esir almıştı, fakat ona güç de veriyorlardı. Her zar atımında, Günışığı Savaşı'nı ve Sharak Ka'yı kazanmak istiyorsa büyük bir ihtiyaç duyduğu gerçekler gizliydi. Sorun, zarların fısıldadığı gerçeklerin Inevera'nın filtresinden geçmesiydi, Inevera neyi onunla paylaşacağına, neyi saklı tutacağına kendisi karar veriyordu.

Bu sırada *Damaji*ler hâlâ şokla karışık bir sessizlik içerisinde onun bu önemsiz dramaya ne gibi bir tepki vereceğini bekliyorlardı. Jardir durup adamlara baktı. "İki oğlumun da dediği olacak. Anlaşmazlığa konu olan topraklar Jayan'a verilecek ve Damaji Ichach ile Damaji Qezan alagai kuyruğunun tadına bakacak."

Ashan ve Aleverak dışında bütün din adamları karşı çıkmak için ağızlarını açtılar, ama Jardir Kaji'nin Mızrağı'nı havaya kaldırınca kelimeleri ağızlarına tıkıldı. "Damaji Aleverak cezaların hemen burada infaz edilmesini sağlayacak."

Mızrağının dibini kürsüsüne sertçe vurunca din adamlarından birkaçı irkildi. "Sharak Ka geliyor, Damajiler. Kendi aramızda kavga edecek kadar zamanımız yok. Bundan sonra, bu tür meseleleri kapalı konseyinizde ele alacaksınız. Bir daha bu şekilde vaktimi harcarsanız, bir sonraki kırbaç cezası herkesin göreceği şekilde şehrin meydanında gerçekleşir."

Adamların yüzleri bembeyaz olurken, Jardir platformundan yedi basamak aşağı inip yanlarından geçti ve Inevera'yı takip etti.

Jardir yastık odasına doğru ilerleyen Inevera'nın kalçalarının sallanmasını izlerken her zamanki gibi karısının güzelliğiyle büyülendi. Her gece *alagai'sharak*'ta iblis sihri özümseyen savaşçıları gibi, yıllarca *alagai hora*'yla vakit geçirmek İlk Eş'ine ölümsüzlük havası katmıştı. Evlat sahibi saygın bir annenin özgüveniyle hareket ediyordu, ama kırk iki yaşında ve Jardir'e birçok çocuk doğurmuş olmasına rağmen, kıvrımları otuzlu yaşlarındaki bir kadınınki gibi yaylanıyordu.

Yine de ancak bir aptal onun değerinin güzelliğiyle sınırlı olduğunu düşünebilirdi. O olmasa Jardir bugün bulunduğu

konumda olabilir miydi? Fırsat ayağına geldiğinde iktidarı ele geçirebilir miydi? Hatta fırsat ayağına hiç gelir miydi, yoksa okuma-yazma bilmeyen bir *dal'Sharum* mu olurdu – veya daha da kötüsü, Sharik Hora'da rengi atmış bir kurukafa mı olurdu?

Üstelik onu hâlâ seviyorum, diye içinden geçirirken zayıflığı yüzünden kendinden nefret etti. Bazen Inevera'nın da onu sevdiğini hayal etmeye cüret ederdi, ama yüreğinde ona güvenemeyeceğini biliyordu. Andrah'tan beri böyleydi.

Zihninde ikisinin sarmaş dolaş oldukları bir görüntü belirdi, Inevera şişman yaşlı adamın üzerindeyken her zamanki gibi güzel ve baştan çıkarıcıydı, Jardir'e yaptığı gibi onu da istediği gibi manipüle ediyordu. Jardir artık karısının ne kadar kolay rol yaptığını bildiğine göre, yastıkların üzerindeki zevk dolu haykırışlarının ne anlamı vardı ki?

Damajah'ın yastık odası Ahmann'ın Leesha Kâğıt'la vakit geçirdiği son ziyaretinden beri tamamen yenilenmişti. Inevera'nın özel odasında birlikte olmak ikisine de zevk vermişti, sevişmeleri yoğun ve tutkuluydu. Jardir'in amacı Inevera'yı incitmekti ve görünüşe bakılırsa, başarılı olmuştu. *Jiwah Ka*'sı o olaydan hiç bahsetmemişti, ama ertesi gün odada yangın çıkmış ve taş duvarlara kadar her şey yanmıştı. Resmi olarak, yağ lambalarından birinin bir yastığa düştüğü açıklanmıştı, ama sarayda, Inevera'nın elinde bir alev iblisinin kafatasıyla odadan hışımla çıktığı konuşuluyordu. Odada Leesha Kâğıt'a dair en ufak bir iz bile kalmamıştı.

Nedense, bu Jardir'in onu daha çok sevmesine neden oluyordu.

O Damajah. Kıskançlığı bir fırtına ve hiçbir kadının ondan daha üstün olmasına katlanmaz. Kaji de özel günlüklerinde kendi *Jiwah Ka*'sı için aynı sorulara kafa yormamış mıydı? Kutsal satırlar karısının onu bir kızdırıp bir yatıştırdığını söylüyordu, çünkü Kurtarıcı'nın İlk Eş'i onun *zahven*'iydi.

Odanın dışından bir şak sesi ve haykırış geldi. Damaji Qezan acıyı kabullenme derslerini unutmuş görünüyordu. Bu yenilik iyiydi. Aleverak zayıflığı yüzünden adamı azarladı ve Qezan bir sonraki darbeyi nefesini tutarak karşıladı. Üçüncüsünde ise sesini çıkarmadı.

Herhangi bir lamba yakmaya gerek duymayan Inevera, odanın büyük pencerelerinin yanında asılı duran kalın perdeleri kapamaya gitti. İçeriyi karanlığa gömerken, Jardir'in duyuları canlandı.

Kaji'nin Tacı her zaman muhafaza görüşü verirdi, tıpkı Inevera'nın alnındaki aksesuarlar gibi, ama zihin iblisiyle olan mücadelesi sırasında tacının yüce güçleri canlanmış ve Jardir artık daha fazlasını görmeye başlamıştı – etraflarını saran auralar ona insanların duyguları ve amaçları hakkında bilgi veriyordu. Birden, Kaji'nin sonsuz bilgeliği mantıklı gelmeye başlamıştı. Taç sayesinde insanların kalplerini görebilen Jardir, çok üstün bir lider olabilirdi.

Dahası da vardı, istediği zaman tacın ve mızrağın gücünden yararlanabileceğini keşfetmişti. Gündüz vakti, kendisini iyileştirmek, yorgunluğunu gidermek ya da insanüstü bir kuvvete ve hıza sahip olmak için kadim eserlerden güç alabiliyordu. Önemli bir avantajdı, ama sınırları vardı.

Karanlıktaysa, bu sınırların çoğu ortadan kalkıyordu. O zaman hayal edemeyeceği kadar güçlü oluyordu, fakat yaklaşan Kara Ay karşısında bunun yeterli olmayacağından endişeleniyordu.

Inevera en sevdiği zar atma yastığına geçti ve Jardir de her zamanki gibi onun karşısındaki yastığa oturdu. Dışarıda, Damaji Ichach'ın cezalandırılmasına başlanmıştı ve din adamı ağlayarak kendisini rezil ediyordu. Ama Jardir dikkatini tekrar karısına verdi. Inevera yıllar boyunca kocasının tenini birçok kez kesmiş olan kavisli bıçağını çıkarmakla meşguldü.

"Önce ne sormamı istersin?"

Aurası *önce* kelimesini telaffuz ederken yanıp sönünce, Jardir karısının kendi amaçları için zarlara çoktan danışmış olduğunu anladı. Bu tam olarak bir yalan sayılmazdı, ama Jardir'e çok şey söylüyordu. Inevera her zaman kendi planlarını gizli tutmuş, ama onun planlarını bilmek istemişti.

Jardir kolunu sıyırıp uzattı. Inevera bıçağın keskin ucunu bir damara bastırdı ve akan kanı biriktirmek için küçük bir kâse tuttu. Kâse dolunca, başparmağını damara bastırarak şifalı ot kesesine uzandı.

"Gerek yok," dedi Jardir ve yanında duran mızraktan biraz güç aldı. Kolunu karısının elinden çekip ona kanın durduğunu ve yaranın kapandığını gösterdi. Inevera iyileşme sürecini şaşkınlıkla izledi, ama Jardir ona sorgulaması için fırsat vermedi. "Abban'ın ilk karda Rıhtımkent'e saldırma planıyla başlayalım. Düşmanı gafil avlayarak üstünlüğü elde etmek istiyorsak, o planların bir an önce hayata geçirilmesi gerekiyor."

Abban'dan söz edince, Inevera'nın aurasında nefret dolaştı. Jardir, aralarının bozulmasının nedeni olarak Inevera'nın *khaffit*'i suçladığını ve adama hiç güvenmediğini biliyordu. Inevera plandaki hataları ona göstererek ve daha iyi tavsiyeler vererek kendi değerini ispatlamak için sabırsızlanıyordu.

Ama bunlar yüzeydeki hislerdi. Inevera zarlara uzanırken gayet sakindi, kemiklere kanından biraz damlattı ve dualarını fısıldayıp zarları salladı. Her zaman olduğu gibi, parmaklarının arasında yanıp sönen kötü parlaklık Jardir'i huzursuz etti.

Inevera zarları attı ve birkaç saniye onlara bakıp deseni inceledi. Jardir de bu sırada onu incelemeye ve ağzından çıkan sözler dışında hakikat parçaları bulmak amacıyla aurasını araştırmaya koyuldu. Karısı çıkan sonuçtan hoşlanmamıştı. Burası kesindi.

"Geri dönemezsin," dedi desenlere bakarak. "Ama olduğun yerde de kalamazsın. Tek seçenek ileri gitmek. *Khaffit*'in..." Bu kelimeyi tıslayarak söylemişti. "... planı birçok hayat kurtaracak."

"Sharak Ka'ya daha fazla katılan olacak," dedi Jardir.

"Ya da daha sonra senin karşına çıkacaklar," diye belirtti Inevera. Bu iyi bir tavsiyeydi, ama aurası daha çok Abban'ın haklı olduğunu itiraf etmek hiç hoşuna gitmediği için böyle söylediğine işaret ediyordu.

"Bu riske girmek zorundayım," dedi Jardir. "Zarlar başka ne söylüyor? Bir kez olsun bana her şeyi anlat ve gerçeği gizlemeyi bırak!"

Inevera'nın aniden parlayan aurası, ona sözlerine dikkat etmesi gerektiğini söyledi. Karısı onu etkilemek istiyordu, ama gururu bir dağ gibiydi. Jardir ona *Damaji*lere yaptığı gibi kabadayılık edemezdi.

"Arkasında fethedilmemiş düşmanları varken kuzeye doğru ilerleyen Kurtarıcı'nın ordusunun başına felaketler gelecek." Inevera başını yana eğip zarları farklı bir açıdan inceledi. "Önce Lakton'u fethetmeden birliklerini Çukur'a götüremezsin ve Çukur yanında olmadan da Angiers'a gidemezsin.

"En azından, bu konuda endişem yok," dedi Jardir. "Gerektiğinde, Çukur kabilesi beni izleyecektir."

Sahibe Leesha'nın görüntüsü Inevera'nın üzerinde ona sanki öfke, kıskançlık ve nefretle bağlı bir hayaletmiş gibi uçuşmaya başladı. Jardir bunu daha önce de görmüştü, ama bu sahte görüntünün ardında hakiki bir şüphe vardı. Inevera Çukur'a onun kadar inanmıyordu. Hatta bu kadar güvendiği için onun aptal olduğunu düşünüyordu. "Dövmeli Adam'ı öldürene kadar Çukur'un sadakatini kazanamayacaksın. Ona Kurtarıcı diyorlar."

Aurasından bunun zarların değil, Inevera'nın kendi fikri olduğu açıktı, ama mantıklı bir tavsiyeydi. Leesha'nın kendisini sevdiği konusunda Jardir'in en ufak bir şüphesi yoktu. Leesha onunla evlenip kabilesini onunkiyle birleştirecekti, ama bu o sahte Kurtarıcı'yla yüzleşip onu alt etmeden olmayacaktı.

Başıyla onayladı. "Başka bir şey var mı?"

Inevera'nın aurasında yüzüne ya da duruşuna hiç dokunmayan bir öfke dolaştı. Gözleri her biri farklı derecelerde parlayan düzinelerce sembolün üzerinde gezinip bir anlam çıkarmaya çalıştı. Jardir sembollerden bazılarını tanıyordu, ama anlamlarını çözmek onu aşıyordu. Bazen *dama'ting*lere ona zarları okumayı öğretmelerini emretmeyi düşünüyordu, ama ayak direyeceklerini biliyordu, üstelik Inevera da buna engel olmanın bir yolunu mutlaka bulurdu. Evejah bile bunun bir kadın sanatı olduğunu söylüyordu.

En sonunda, Inevera konuştu. "Günışığı Savaşı'ndan galip ayrılmak istiyorsan ordularına önderlik etmelisin, ama Kafatası Tahtı'nı uzun süre boş bırakma. Elli iki oğlun var ve hepsi tahtı aç gözlerle süzüyor."

Jardir kaşlarını çattı. Jayan ve Asome'nin tahtına göz diktiklerini biliyordu. Belki de, çocuğu Andrah yapmak en iyisiydi.

"Oğullarımdan herhangi biri yokluğumda tahtımda oturmaya layık mı ve geri döndüğümde tahttan kalkmaya razı olur mu?"

Inevera kendi elini kesti, Jardir'in kanına ek olarak kendi kanını da zarlara damlatıp zarları tekrar attı. Deseni sadece bir dakika inceledikten sonra kafasını kaldırdı. "Hayır."

"Hayır mı?" diye sordu Jardir. "Sadece 'hayır' mı?"

Inevera omuzlarını silkti. "Bu benim elimde olan bir şey değil, beyim, ama zarlar açık. Binlerce erkek için zarlara danıştım ve senin potansiyeline sahip başka birine rastlamadım."

İşte. Aurasında oldukça net olarak görülebiliyordu, *dama'ting* sükûnetinin altında bir fener gibi parlıyordu. Yalan söylüyordu. Başka biri vardı.

İçini öfke kapladı. Kimdi bu adam ya da çocuk? Inevera neden onu koruyordu? Kontrol edilemez hale gelirse Inevera onun yerine bu diğer adamı ya da çocuğu mu geçirmeyi planlıyordu?

Bu hissi geldiği kadar hızlı bir şekilde kabullenerek hiçbir şey belli etmedi. O, Inevera ya da Abban gibi bir manipülasyon ustası değildi; yarı doğrularla, ihmallerle ve yön veren sözlerle gerçeği gizleyen biri değildi; ama düşüncelerini kendine saklamayı, kimseye hiçbir ipucu vermemeyi öğreniyordu, tıpkı *sharusahk*'ta rakiplerinden ona karşı kullanabilecekleri enerjiyi esirgediği gibi. Bu endişesini sonraya sakladı. Şimdilik daha önemli soruları vardı.

"Yaklaşan Kara Ay'da düşmanlarımı nasıl püskürtebilirim?" diye sordu.

Inevera bir kez daha zarları Jardir'in kanıyla ıslatıp kemikleri yere attı. Aurasının keskin bir dikkat ve konsantrasyonla dolmasına neden olan bir şey görmüştü belli ki; deseni her açıdan incelemek için dizlerinin üzerinde sağa sola emekledi. İncecik elbisesi gerilerek neredeyse sevişirken olduğu gibi vücudunu ortaya çıkardı, ama aurasında giderek artan korku, bu tür düşünceleri Jardir'in kafasından çıkardı. Inevera ona söylemek istemediği bir şey görüyor ve bundan kaçınmanın bir yolunu arıyordu. Jardir'in içinden ona bağırmak, gördüklerini anlatmasını istemek geliyordu, ama sükûnetini korumak için kendini zorladı.

Inevera en sonunda kafasını kaldırıp ona baktı. "Kurtarıcı'nın ağın merkezini avlaması için karanlığa tek başına çıkması gerekiyor, yoksa Alagai Ka ve prensleri geldiğinde her şey yitirilecek. Ama hayatta kalsan bile, ağır bir bedeli olacak."

Jardir ona baktı, karısının aurasındaki korkunun kendisine kadar uzandığını gördü. Inevera onun kendisini riske atmasını istemiyordu. Bunun nedeni onu gerçekten sevmesi miydi, yoksa Jardir'in yerini alacak kişinin henüz hazır olmaması mıydı acaba? Bilmenin imkânı yoktu. Jardir ikinci seçeneği aklından geçirdiği için kendisinden nefret etti, ama sonuçta Inevera onu birçok kez kandırmıştı.

"Prensler mi?" diye sordu. "Kaç tane? Ne ağı?"

"Nie'nin uçurumunun katlarını temsil eden yedi prens doğacak," dedi Inevera," ama sadece üçü Everam'ın Armağanı'na saldıracak."

"'Sadece,' diyorsun." Jardir kafasını iki yana salladı. "Everam'ın sakalı! Biri bile neredeyse sonumuzu getiriyordu."

"O zaman hazırlıklı değildiniz," dedi Inevera.

"Saraya sızdı, Inevera," dedi Jardir. "En iyi Muhafazacılarımızın yaptığı muhafazaları rahatlıkla aştı."

"O zamandan beri yeni korumalar ekledik," dedi Inevera. "*Alagai* prensleri artık muhafazalarımızı o kadar kolay aşamazlar, ayrıca ağımızın en zayıf noktalarını öğrenip oraları takviye etmek için zarlara danışacağım."

Jardir başıyla onayladı. "Peki ya bu ağ?"

Inevera omuzlarını silkti. "O konuda sana hiçbir şey söyleyemem."

"Beni bu yoldan vazgeçirmeye çalışmayacak mısın?" diye sordu Jardir.

Jiwah Ka'sı üzgün bir şekilde kafasını salladı. "Bu *inevera*. Sharak Ka'yı kazanmak senin elinde, beyim."

Ya da kaybetmek. Inevera bunu dile getirmese de, aurasından belliydi. Jardir'in başarılı olacağının garantisi yoktu.

"İblisler en çok nereye saldıracaklar?" diye sordu en önemli sorusunu. "Birliklerimi nereye konuşlandırmalıyım?"

Inevera zarları tekrar attı ve çıkan sonuca uzun bir süre bak-

tı. En sonunda içini çekti. "Bilmiyorum. Çok fazla olasılık var. Önümüzdeki günlerde tekrar denerim."

"Her gün," dedi Jardir. "Gerekirse, yüz kez dene. Hiçbir şey bundan daha önemli değil."

Inevera hafifçe başını eğdi ve zarları son kez aldı. "Şimdi bir sonraki gün için danışacağız."

Jardir başıyla onayladı. Bu neredeyse yirmi yıldır her gece yaptıkları bir şeydi. Bazı günler zarlar ona hiçbir şey söylemezdi –en azından Inevera'nın paylaşmak istediği hiçbir şey– ama bazen de onu gizli bıçaklar ve zehirler hakkında uyarır ya da yakalaması gereken bir fırsatı haber verirlerdi.

Inevera onun kanından kalan son damlaları zarların üzerine damlattı ve Jardir'in sayısız kez duyduğu sözleri söylerken zarları avuçlarında salladı. "Işığı ve hayatı bağışlayan Everam, olacaklar hakkında bu mütevazı hizmetkârına bilgi ver. Bana Kaji'nin yedinci oğlu, Jardir soyunun son çocuğu Hoshkamin'in oğlu Ahmann'dan haber ver."

Zarları attı ve zarlar etrafa yayıldı, semboller Jardir'in asla anlayamayacağı desenler halinde yanıp sönmeye başladı.

"*Dama'ting*lere bugün büyük bir hediye vereceksin," dedi Inevera.

"Çok düşünceliyim," dedi Jardir. Eşinin dürüst olduğunu gördü ama bu, hediyesini kendi rızasıyla vereceği anlamına gelmiyordu, daha çok aldatılarak ondan alınabilecek bir şeydi.

Inevera onu duyduğunu belli etmedi. "Bu gece yeni savaşçılar kazanacaksın, ama yarın bazılarını kaybedeceksin."

"Gece kazanıp gündüz mü kaybedeceğim?" diye sordu Jardir. "Böyle bir şey nasıl olur?"

"Bilmiyorum," dedi Inevera, ama Jardir aurasından sözlerinin tam olarak doğru olmadığını görebiliyordu. Dolayısıyla öfkeye kapılmamak için kendini tutmak zorunda kaldı. Inevera ne tür sırlar gizliyordu? Kendi karısı savaşçıları hakkında ondan sır saklarken, Jardir halkının zafer kazanması için onlara nasıl liderlik edecekti?

Son haftalarda şık sık olduğu gibi, düşünceleri Leesha Kâğıt'a döndü. O kadın da zaman zaman sinir bozucu olabiliyor-

du, ama Jardir onun kendisine bir kez olsun yalan söylediğine inanmıyordu. Bu engerek yılanı yerine... keşke yanında o olsaydı.

"Yarın güneş doğduktan kısa bir süre sonra, beklenmedik bir Ulak sana kötü haberler getirecek," diye devam etti Inevera.

"Bu her gün oluyor," dedi Jardir önemsemeden.

Inevera kafasını iki yana salladı. "Ama bu Ulak mektubunu iletmek için ölüme meydan okumuş olacak."

Bu sözler Jardir'in ilgisini çekti ve kafasını kaldırıp karısına baktı. Inevera gözlerini kısmış zarları süzüyordu. "Getireceği mesaj seni üzecek."

Jardir eşinin onu aldatmaya çalışmadığını gördü, ama konuşurken Inevera'nın aurası dalgalanmıştı. Yüz ifadesinde belirgin bir şey yoktu, hiçbir şey belli etmiyordu, ama Jardir için her şey gün gibi ortadaydı.

Empati. Sebebini bilmese bile, Inevera'nın kalbi onun acı çekeceğini anladığı için üzüntü duyuyordu. Jardir'in acısı, onun acısıydı.

Öfkesi uçup giden Jardir ona uzandı ve hafifçe yüzüne dokundu. Inevera da ona baktı, aurası hiç bu kadar parlak olmamıştı.

Inevera ne hissederse hissetsin, neye sadık olursa olsun, onu seviyordu.

Ah Jiwah Ka'*m*, diye içinden geçirdi Jardir üzgün bir şekilde. *Sana ne kadar kötü davrandım*!

"Kurtarıcı rahatsız edilmeyecek, *khaffit*!" Inevera'nın yastık odasının örtülü duvarları ve kapısına rağmen, Jardir, Hasik'in bu şekilde atıldığını duymuştu. Tacı kafasındayken, yükseklerde uçan kuşların kanatlarına vuran rüzgârı bile duyabiliyordu ki *ajin'pal*'i sessiz bir adam değildi.

Jardir doğrulurken Inevera'yı da uyandırdı. *Abban*.

Karısına bakıp gülümsedi, onun için hissettiği sevgiyi belli etmeye çalıştı ama bunun yeterli olmadığını biliyordu. Inevera'nın ona karşılık verirkenki gülümsemesi içtendi, üstelik aurasında da onunkine eşit bir tutku vardı.

Jardir karısını tekrar öptü. "Görev çağırıyor, sevgilim."

Inevera başıyla onaylayıp ona üzerini giyinmesinde yardımcı olduktan sonra kendi kıyafetlerini giydi. Kendilerine çekidüzen verdikten sonra odadan çıkıp taht odasına gittiler.

Boştu, ama Asome'nin verdiği dersten sonra bu hiç şaşırtıcı değildi. Jardir havayı kokladı, *Damaji*lerin halıya damlayan kanlarının kokusunu aldı.

Birkaç damlaya işaret etti. "Ichach." Tekrar koklayıp döndü ve bu kez birkaç metre öteye işaret etti. "Qezan."

Kafasını sallayan Inevera, kesesinden özel kumaşlar çıkarıp büyülerinde kullanmak için bu kanlardan olabildiğince aldı. Eğer yaşadıkları utanç yüzünden *Damaji*leri ona karşı cephe alacaklarsa, Jardir bunu önceden bilmek istiyordu. Jama ve Khanjin kabilesine mensup kadınlardan olan oğulları hâlâ *nie'dama bido*larındaydılar, ama kabilelerini bir arada tutması gerekiyorsa, onları bizzat Jardir yetiştirirdi.

Kafatası Tahtı'nın basamaklarını çıkıp yerine otururken muhafazalı pelerinini arkasına doğru savurdu. Inevera'nın platformda ona katılmasını bekledikten sonra güçlü bir şekilde ellerini çırptı. Hasik anında kapıda belirip yere kadar eğildi.

"Abban'ı içeri al," dedi Jardir. Hasik'in yüzünde şaşkın bir ifade vardı, ama kafasını salladı ve bir dakika sonra kapıda beliren şişman *khaffit* koltuk değneğinin izin verdiği kadar eğilerek selam verdi.

"Abban, dostum!" Jardir *khaffit*'i eliyle yanına çağırdı. Yanında duran Inevera kıpırdandı, karısının kendini nasıl hissettiğini anlamak için aurasını görmesine gerek yoktu. Abban'ın aurasını görmüştü ve *khaffit*'in İlk Eş'ine karşı benzer duygular beslediğini biliyordu.

Ne olursa olsun, diye düşündü. *Birbirlerine katlanmayı öğrenmeliler.*

Abban platformun dibinde durdu, ama Jardir biraz daha yaklaşmasını işaret etti. "Üç basamak çıkabilirsin," deyip gülümsedi, "her bacağın için bir basamak."

Abban sırıtarak koltuk değneğini hafifçe bacağına vurdu. "Eşlerim bunu duysa sana o zaman dört basamak çıkmam gerektiğini söylerdi."

Inevera adamın bu lafına gülünce Jardir çok şaşırdı, ama kafasını salladı. "*Bido* giydiğin günleri hatırladığım için eşlerinin seni biraz fazla göklere çıkardıklarını düşünüyorum, ama Damajah'ın kahkahasını duymak hoşuma gitti. Dördüncü basamağı da çıkabilirsin." Abban şansını sorgulamadan hemen bir basamak daha çıktı.

"Planını aramızda konuştuk ve mantıklı bulduk," dedi Jardir. "İlk kar düştüğünde Rıhtımkent'e saldıracağız. Hazırlıklara başla, ama kimseye bir şey söyleme."

Abban başını eğdi. "Sır ne kadar uzun saklanırsa, Laktonluların kaçma şansı o kadar az olur. İmkânım olsaydı, saldırı işareti verme vakti gelene kadar generallerin bile hiçbir şey bilmezdi."

"Mantıklı bir öneri," diye ona katıldı Inevera.

Jardir başıyla onayladı. "Ama bugün buraya bunun için gelmedin, Abban ve ben de seni çağırmadım. Seni ağının ortasından uzaklaştıran ne?"

"Adamlarım... hassas bir şey keşfettiler," dedi Abban. Bir an için gözleri Inevera'ya kaydı.

Jardir içini çekti. Bu sarayda kimse kimseye güvenmeyecek miydi? "Konuş."

Abban tekrar başını eğip renkli ipek gömleğinin üzerine giydiği kaliteli taba rengi yeleğinin cebine uzandı. Elini cebinden çıkardığında avucunda yumru biçiminde gümüşi bir metal tutuyordu.

Inevera kaskatı kesilirken Jardir de görür görmez onun ne olduğunu anladı. Hemen tahtından kalkıp yumruyu *khaffit*'in elinden kaptı. Henüz doğru düzgün tutamamışken, Inevera metali onun elinden alıp sağa sola çevirerek ışığa doğru tuttu.

"Bu Kaji'nin Mızrağı ve Tacı'nın yapıldığı metal," dedi hepsinin düşüncesini dile getirerek.

Abban başıyla onayladı. "Metalürji uzmanlarımız ilk Kurtarıcı'nın eserlerinin sırlarını çözmek için uzun zamandır araştırma yapıyorlar. Altın olamayacak kadar soluk renklilerdi, ama gümüş ya da platin de değillerdi. Beyaz altın olduğunu tahmin ediyorduk, saf altına nikel eklenerek elde edilen bir alaşım. Pazardaki mücevherciler onu yüzyıllardır kullanıyorlar." Gülüm-

sedi. "Altından daha ucuz, ama egzotik olduğunu düşünen aptallara neredeyse iki katına satılıyor. Bu ise," metal yumrusuna işaret etti, "elektrum."

"Elektrum mu?" diye sordu Jardir.

"Söylediklerine göre gümüş ve altının doğal bir alaşımıymış," dedi Abban.

Jardir gözlerini kıstı. "Kim söyledi?"

Abban dönüp Jardir'in az önce yaptığı gibi güçlü bir şekilde ellerini çırptı. Hasik hemen kapıda belirdi. "Misafirimizi içeri al," diye seslendi Abban. Hasik ona dik dik baktı, ama Jardir emre karşı çıkmayınca ortadan kaybolup Rizonlu bir adamla geri döndü. Adam yaşlıydı, ışıkta gözlerini kısıyordu, yüzü ve elleri topraktan kirlenmişti. Ellerinde bir şapka tutuyordu.

"Shar'Dama Ka'nın altın madenlerinden birinin ustası Rennick," diye takdim etti Abban. Hasik adamı kabaca tutup dizlerinin üzerine çökmeye ve alnını yere koymaya zorladı.

"Yeter," dedi Jardir. "Hasik. Bizi yalnız bırak." Savaşçı dudaklarını büzüştürdü, ama başını eğip tekrar gözden kayboldu.

"Sen, Usta Rennick, kürsüye yaklaş," diye seslendi Jardir. "Bize bu metal hakkında bildiklerini anlat."

Rennick şapkasını ellerinin arasında bir çamaşırcı gibi burup sıkarak yaklaştı. "Abban'a söylediğim gibi, Majesteleri. O elektrum. Çocukluğumda güneyde başka bir madende çalışırken görmüştüm. Kayalarda işaretler var. Gümüş damarları altının içine karışıyor. Çok sık rastlanmıyor ve nadir bulunuyor. Madeniniz güvende."

Güvende, diye içinden geçirdi Jardir, *sanki altın umurumdaymış gibi.*

"Bundan daha fazla yapabilir misin?" diye sordu Jardir.

Madenci omuzlarını silkti. "Sanırım yapabilirim, gerçi bu kadar saf olmayabilir. Ama neden? Bir süs eşyası olarak iyi para getirebilir ama saf altın kadar değerli değildir."

Jardir kafasını salladıktan sonra tekrar ellerini çırparak Hasik'e adamı götürebileceğini işaret etti. "O adamın kimseyle konuşmaması için gerekeni yap," dedi Abban'a.

"Olmuş bil," dedi Abban. "Özel demircilerimin çalıştığı de-

mirhaneye götürülecek ve bir daha görülmeyecek. Ailesine maden göçüğünde öldüğü söylenip bol miktarda para verilecek." Jardir kafasını salladı.

"Parçayı odama götürüp gücünü teyit etmeliyim," dedi Inevera.

Jardir başıyla onayladı. "Bekleriz."

Inevera Abban'a baktı ve Jardir elini sertçe savurarak karısının bir şey söylemesine engel oldu. "Aptal değilim, kadın. Sen ve Abban'ın birbirinize nasıl baktığınızı görebiliyorum, tahtımın etrafında dolaşıp sidiğinizle işaret bırakıyorsunuz. Ama ben ikinize de güvenmeyi seçtim ve en azından bu konuda birbirinize güvenmelisiniz."

Kaşları çatılsa da Inevera kafasını salladı ve odasına gidip birkaç dakika sonra geri döndü.

"Altından daha değerli olan nedir?" diye sordu.

Jardir Abban'a baktı ve iki adam da omuzlarını silkti.

"Damajah'ın kutsal madenini arayan *dama'ting*lere sorulan eski bir sorudur," dedi Inevera. "Değerli madenler sihri adi metallerden daha iyi iletirler, ama altın bile sihri iletirken kayıp verir." Elektrum parçasını havaya kaldırdı. "Nihayet, sorunun yanıtını bulduk."

Jardir parçayı alıp inceledi. Ağzına götürüp ısırdı ve dişlerinin bıraktığı izi gördü. "Ama taç ve mızrak en kaliteli çelikten bile sert. Hiçbir çekiç ya da demirci aleti onlara zarar veremez. Bu metal yumuşak. Şekil bile verilmez."

"Şimdilik öyle olabilir," dedi Inevera, "ama sihirle yüklendiğinde, yok edilemez olacak."

Jardir onun bu sözü üzerine kasıklarında bir karıncalanma hissetti. Mızrağı kadar güçlü daha fazla silah yapabilme düşüncesi baş döndürücüydü. Birden Sharak Ka'yı kazanmak ona çok olası göründü. "Savaşçılarımın sahip olacağı gücü düşünün..."

Abban boğazını temizleyince, düşüncelerinden sıyrıldı.

"Binlerce kez özür dilerim, Kurtarıcı," dedi *khaffit*, Jardir ona bakınca, "ama işi tersinden yapma. Rennick'in söylediği gibi, bu maddeden çok az bulunuyor."

"Ne kadar az?" diye sordu Jardir. Abban'a sert bir bakış attı. "Bana yalan söylersen, bundan haberim olur, Abban."

Abban omuzlarını silkti. "On beş? Belki yirmi kilo? Kurtarıcı'nın Mızrakları'nı silahlandırmaya bile yetmez. Ayrıca savaşçıları böylesine güçlü bir silahla donatmak konusunu iki kez düşünmelisin, ihtişamına kapılabilirler." Gülümsedi. "Bu tür şeylerin daha önce de olduğu biliniyor."

Jardir'in suratı asıldı, ama Inevera araya girdi. "*Khaffit*'e katılıyorum."

Jardir şaşkınlıkla ona baktı. "Bir günde ikinci kez mi? Everam'ın mucizeleri hiç bitmiyor."

"Buna fazla alışma," dedi Inevera ilgisizce. "Ama bu hususta, senin silah yapımcıların, böyle bir keşfi değerlendirmeye en uygun kişiler değiller."

Jardir karısına uzun uzun bakarken onun yastık odasındaki sözlerini hatırladı. *Bugün* dama'ting*lere büyük bir hediye vereceksin.*

Kafasını salladı. "Öyle olsun."

Gölgeler Odası'nın güvenliğinde, Inevera sol elinde tuttuğu elektrum parçasına bakarken sağ elindeki *alagai hora*'yı yavaşça yuvarladı. İnce sihir tutamlarının elektruma çekilmesine ve metalin onu emmesine hayret etti. Muhafazalar olmadan bile, metal, dumanı çeken hafif bir hava akımı gibi gücü çekiyor ve muhafaza ışığında hafifçe parlıyordu.

*Dama'ting*ler iblis kemiği nüveleriyle sık sık mücevherler yaparlardı, ama zarları kaplamak yasaktı, çünkü diğer değerli metallerle iletim kusurlu oluyordu ve bunun öngörüleri etkilediği biliniyordu. Nihayet yenilediği değerli zarlarına bakıp gülümsedi. Her ihtimale karşı yedek bir takım oymaya hazırlanıyordu, ama artık güneşe maruz kalmalarından korkmasına gerek yoktu.

Şimdiden maddeyi başka nerelerde kullanabileceğini düşünmeye başlamıştı. *Hora*lar gücü tükendiğinde yok olurdu, ama elektrumla kaplandığında, Kaji'nin Mızrağı gibi yeniden güçle yüklenip tekrar tekrar kullanılabilirlerdi. Abban bu gücün sıradan askerlerle paylaşılamayacak kadar büyük olduğunu söylerken haklıydı. *Dama'ting*ler bile kaynağını öğrendikleri takdirde metalden daha fazla edinmek için her yolu denerlerdi. Inevera en güvendiği destekçilerine elektrum kaplı *hora*lar verebilirdi,

ama hepsini kendisinin hazırlaması gerekirdi. Odada etrafına bakıp özel Mahzen'inin güvenliğini feda etmeden yerin derinliklerine nasıl bir demirhane kurabileceğini düşündü.

En sonunda derin derin nefes alarak zihnini boşalttı ve metali kaldırdı. Yaklaşan gece hakkında son birkaç ipucu edinmek için bir kez daha zarlarına danıştıktan sonra Gölgeler Odası'ndan çıktı.

Sükûnetini korudu, ama rüzgâr güçlüydü. Alabileceği bütün önlemlere rağmen, kutsal metal şimdiden en az güvendiği kişinin elindeydi.

Mahzen'in kapısının arkasından kilitlendiğini hissederken, belli belirsiz bir işaret yaptı ve saklandıkları gölgelerin arasından çıkan üç hadım Gözcü karşısına geçti. Onlar Enkido'nun en iyi yardımcılarıydı, kalabalık bir günde bile fark edilmeden yürüyen, saatlerce kımıldamadan durabilen, düz duvarlara tırmanabilen, hızlı ve sessizce öldürebilen, neredeyse var olmayan adamlardı. Dilsiz oldukları için konuşamıyorlardı, ama nasıl dinleyeceklerini iyi biliyorlardı.

Shar'Dama Ka'nın khaffit*'ini takip edin*, dedi Inevera narin parmaklarını hızla hareket ettirerek. *Her hareketini izleyin ve gittiği her yerde görüştüğü insanları bana rapor edin. İnşa ettiği kaleye sızın ve içindeki sırları keşfedin.*

Adamlar birbirlerinin yansıması gibi kusursuz bir uyumla parmaklarını hareket ettirdiler. *Anlıyor ve itaat ediyoruz.* Hadımlar eğilerek selam verip gözden kaybolurken, Inevera yeryüzündeki saraya çıkan uzun merdivenleri tırmanmaya başladı.

Inevera o geceki *alagai'sharak* için hazırlanmasına yardım ederken, Jardir aradan aylar geçmiş olmasına rağmen dövüş cüppesinin hafifliğine hâlâ hayret ediyordu. Artık içinde metal plakların olduğu kalın kumaşlar kullanmıyor, çabucak kenara savurup savaş ve koruma muhafazalarıyla kaplı olan tenini ortaya çıkarabileceği ince ipekler giyiyordu. Artık çıplak teni en güçlü zırhtan bile daha güvenliydi.

"Bu gece karanlığa çıkarken sana eşlik edeceğim," dedi Inevera giyinmesi bitince.

Jardir ona baktı, ama güneş henüz tam olarak batmadığı için karısının aurası gizliydi. "Bunun akıllıca olduğunu sanmıyorum, sevgilim. *Alagai'sharak* hafife alınacak..."

Inevera elini sallayarak onu susturdu. "Yanında Leesha Kâğıt'la geceye adımını atıyorsun, ama *Jiwah Ka*'nla atmak istemiyor musun?"

Jardir karısının yüzündeki öfke ifadesinin sadece bir maske olduğunu içten içe biliyordu. Inevera'nın bu konuşmayı muhtemelen zarlarının yardımıyla çok önceden planladığına tacı üzerine bahse girebilirdi. Ama buna rağmen, Inevera'nın çatık kaşlarının etkisini inkâr edemezdi.

Belki de, haklı olduğu içindi.

Yüz ifadesi anında yumuşayıveren Inevera, ona ipek giysilerinin üzerinden teninin sıcaklığını ve yumuşaklığını hissedebileceği kadar sokuldu. "Ben *alagai* prensine ve korumasına karşı senin yanında mücadele ettim," diye ona hatırlattı. "Shar'Dama Ka'nın yanındayken sıradan iblislerden korkmamı gerektiren bir şey var mı?"

"Sıradan iblislere bile saygı göstermelisin," dedi Jardir, ama tartışmayı çoktan Inevera'nın kazandığını biliyordu. "Bunu bir an bile aklından çıkarırsan, Damajah bile öldürülebilir." Uzanıp elini ince ipeklerin altına sokarak karısının göğüslerinin arasındaki yumuşak kısmı okşadı ve kalp atışlarını hissetti. "Everam tarafından seçilmiş olsak da olmasak da, etten ve kemikteniz."

Inevera onun dokunuşuna karşılık verip ellerini Jardir'in cüppesinin içine soktu. "Unutmayacağım, sevgilim." Parmaklarını Jardir'in göğsündeki muhafazaların üzerinde gezdirdi. "Ama senin korumaların olduğu gibi, benim de korumalarım olduğunu unutma."

Jardir gülümsedi. "Bundan hiç şüphem yok."

Saraydan birlikte çıktılar, Inevera bir devenin üzerindeki tahtırevana yerleşirken Jardir beyaz savaş atına bindi. Yanlarından geçtikleri insanların hayret dolu bakışları arasında ilerlediler, ama kimse karşı çıkmak için tek kelime etmeye cesaret edemedi.

Söylediği sözlere rağmen, Jardir aslında karısı için endişe-

lenmiyordu. İblislerin çoğu topraklarından temizlenmişti ve geriye kalanlar da adamları için talim maketi görevi görüyordu.

Everam'ın Armağanı, şehrin merkezinde olduğu bir ayçiçeği kafası şeklinde kurulmuştu; çiftlikleri ve tarlaları geniş yapraklar halinde etrafına doğru açılıyordu. Şehir merkezi Jardir'in özel bölgesiydi ve kabilelerden bağımsızdı. Surlarla çevrili iç bölgenin etrafı çok daha geniş bir dış şehirle sarılıydı. Jardir, yaprakları kabilelere boyutlarına uygun olarak dağıtmıştı. Kaji, Majah ve Mehnding kabileleri teker teker muhafazalanmış çiftlikler ve köylerden oluşan geniş alanları kontrol ediyordu. Küçük kabilelereyse ellerinde tutup koruyabilecekleri kadar arazi verilmişti. Ama buna rağmen, şehrin eteklerinde, sırf onlara hizmet edecek sayıda *Sharum* ve *dama* olmadığı için henüz boyunduruğa tamamen girmemiş olan *chin* köyleri vardı.

Jardir'in savaşçılarının çoğu farklı bölgelere dağılmış durumdaydı – bu hem bir zayıflık hem de güçtü. Birliklerini farklı yerlere dağıtması bazı açılardan onları güçsüzleştirse de, *alagai*'ın hedef seçmesini zorlaştırıyordu. Her kabilenin kendi kaleleri vardı ve her kabile Kara Ay boyunca gerek kendi insanlarının gerekse de ekinlerinin güvenliğini sağlamaktan sorumluydu. Ama hepsi başkentin savunulması için Jayan'a en iyi adamlarını vergi olarak gönderiyordu.

Vardıklarında, Jayan idman alanında bu seçkin savaşçıların toplanmasına nezaret ediyordu. Etrafı beyaz peçeli *kai'Sharum*larla sarılıyken, beyaz sarığı uzaktan bile rahatlıkla seçilmesini sağlıyordu. Asome yanındaydı, güneş batıp da Nie'nin uçurumu açılmadan önce yüce Everam'a dua eden adamlara liderlik ediyordu.

Yaklaştıklarını gören iki adam kafalarını kaldırıp onlara baktı, aralarındaki çekişmeye rağmen, Jardir en büyük oğullarını beraber birliklerine liderlik ederken gördüğünde hissettiği zevki inkâr edemezdi. Çocukken Sharum Ka ve Andrah olmayı hayal etmişlerdi, bu babalarının da hayaliydi. Jayan şimdiden unvanını kazanmıştı ve Asome de kendi unvanı için hazırlanıyordu.

Jayan yerlere kadar eğildi, ama annesini süzerken hoşnutsuzluğu belliydi, *dama*lar sokağa çıkma yasağını ilan etmişken

Inevera'nın hâlâ dışarıda olması belli ki canını sıkmıştı. Asome de muhtemelen onunla aynı fikirdeydi, ama genç adamın yüzü hiçbir şeyi ele vermiyordu. Jayan, Sharik Hora'da *damaların* stratejisini ve dövüş becerilerini çok iyi öğrenmişti, ama disiplinleri çok daha zor bir ders olmuştu. Jardir ona o kadar genç yaşta beyaz sarık vermiş olmasının akıllıca olup olmadığını ilk kez düşünmüyordu. Bir kere tahta oturmuş olan bir adamı disipline etmek zordu.

"Savaşçıların teftişe hazır, baba," dedi Jayan. Hislerini saklamakta başarılı olmasa da, düşüncelerini yüksek sesle dile getirerek annesine saygısızlık etmeyecek kadar aklı başındaydı. Bunun babasına duyduğu saygıyla ilgisi yoktu – ama ikisi de gayet iyi biliyordu ki, Jayan Damajah'tan üstün olduğunu düşünecek olursa Jardir çocuğa haddini bildirmekten asla çekinmezdi. Buna ek olarak Inevera da oğullarına kendine has bir korku aşılamıştı, dolayısıyla şimdi bile itaatsizlik düşüncesi iki genç adamın tüylerini ürpertiyordu.

Oğullarından hiçbiri makama layık değil, demişti zarlar ve Jardir içten içe bunun doğru olduğunu biliyordu. Tacın ve mızrağın sihri onu dimdik ve genç tuttukça, Jardir, Kaji gibi yüzyıllarca yaşayabilirdi. Ama ölümüne hazırlanmayacak kadar aptal değildi. Shar'Dama Ka olarak yerini alabilecek bir vâris bulmazsa, belki de mızrağı Jayan'a, tacı ise Asome'ye bırakabilirdi. Bir kez daha Inevera'nın ondan gizlediği sırrı merak etti. Gördüğü diğer kişi kimdi acaba?

Inevera toplanan savaşçılara bakarken, Jardir göğsünün gururla kabardığını hissetti. Sharum Ka'nın beyaz sarığını aldıktan sonra yıllar boyunca onları kan ve terle eğitmiş, gitgide küçülmekte olan kabile milislerini büyük bir değişimden geçirerek onları tek bir amaç uğrunda savaşan ve sayıları hızla artan seçkin bir birlik haline getirmişti.

Toplanan *kha'Sharum* ve *chi'Sharum*lar bile kusursuzca yürüyordu. Jardir *khaffit* savaşçıların ne kadar etkili olduklarını görünce hayret etmişti, yeşil topraklıların çoğu yumuşak ve ürkek kalsalar da birçoğu cesaret bulmaya başlamıştı. Geri kalanlar *alagai*'ı yavaşlatırken gerçek savaşçıları onları katledecek ve arınmış bir ruhla Everam'a gideceklerdi.

Inevera'ya baktı, ama karısı omuzlarını silkmekle yetindi. "Beklediğim gibi. Savunma hatlarını dolaşalım."

Jardir, Jayan ve Asome'ye dönerken gücenmemiş gibi davranmaya çalıştı. "Sur içi bu gece sizin, evlatlarım. Damajah nereye isterse oraya gideceğiz. Kurtarıcı'nın Mızrakları bizi koruyacak."

Inevera koluna dokundu. "Oğullarımız şerefli muhafızlarımıza liderlik ederse kendimi daha güvende hissederim, sevgilim."

Jardir merakla karısına baktı, yüzündeki sükûnet maskesini delip davranışlarının ardındaki nedenleri anlayabilmek için güneşin bir an önce batmasını diledi. En sonunda omuzlarını silkti.

Jayan dönüp *kai'Sharum*larına son emirlerini verdi. Birlikler hemen eğitim alanından ayrılıp görev yerlerine geçtiler.

Asome yere kadar eğilerek selam verdi. "Kutsal annemize eşlik etmek bizim için bir onurdur." Atının getirilmesi için seslendi; alnındaki elmas biçimli kara leke dışında babasının bindiği ata benzeyen beyaz bir savaş atıydı bu. Jayan da kendi atı için işaret etti; bu da beyaz topukları ve beyaz bir ağzı olan siyah bir savaş atıydı. Jardir ve Inevera'nın iki yanında ilerlerlerken, vahşi siyah atlarının sırtlarındaki Kurtarıcı'nın Mızrakları onları takip etti.

Turlarına başlarken Jardir –kim bilir kaçıncı kez– yeşil toprakların şehrinin ne kadar üzücü bir şekilde emniyetsiz olduğunu düşündü. Savaşçılarının Rizon "Kalesi"ni rahatlıkla fethetmesini sağlamış olan zayıflıklar, yaklaşan Kara Ay'la beraber içinin dehşetle dolmasına neden oluyordu. Zamanla Everam'ın Armağanı'nı Çöl Mızrağı'ndan bile daha dayanıklı bir yer haline getirecekti, ama şimdilik kaygısız Kuzeyli barbarların inşa ettiği şeylerle yetinmek zorundaydı.

Şehrin sur içi kısmı en çok korunan bölgeydi, ama aynı zamanda tahıl ambarlarına ve Jardir'in tahtına ev sahipliği yaptığı için açık bir hedefti. Doğru düzgün bir Aşağışehirleri olmadığı için, aynı zamanda dış bölgelerdeki kadınların ve çocukların sığınmaları için gönderileceği yer de orasıydı. *Chin*ler bile kabul

edilecekti. *Damaji*ler buna karşı çıkmış, ama Jardir onlara aldırmamıştı. Kadınları ve çocukları korumak erkeklerin göreviydi. *Chin* olsalar bile.

Yeşil topraklılar bir asırdır hiçbir *alagai*'ın sur içine giremediğini iddia ediyordu, ama Jardir'in düşüncesine göre bunun tek nedeni, sur içinin şimdiye kadar hiçbir zaman gerçek anlamda test edilmemiş olmasıydı. Muhafaza duvarı çoğu kayalık iblisiyle aşağı yukarı aynı boydaydı. Şehri ele geçirdiklerinden beri Jardir'in duvar ustaları ve Muhafazacıları duvarı tahkim etmeye çalışıyordu ama Çöl Mızrağı'nın muhafazalı büyük duvarıyla kıyaslandığında hâlâ acınası bir haldeydi. Jardir yeni inşa edilmiş mazgallı siperlere dizili duran akreplere, taş sapanlarına baktı ve doğrudan girişilecek bir saldırıya dayanabilecek kadar güçlü olmalarını umdu. Ana şehrin sokaklarında savaşmak için hazırlıklıydı, ama böyle bir şeyin olması, savaşın çok kötüye gittiği anlamına gelirdi.

Bir sonraki savunma hattı dış şehirdi, sur içinde kalan şehirden birkaç kat daha büyüktü ve bir insanın bile rahatlıkla üzerinden atlayabileceği kadar alçak olan muhafazalı bir duvar tarafından korunuyordu. Bu duvarın Anoch Sun'un dikili taşları gibi muhafazalı sütunları vardı; altışar metre aralıkla yerleştirilmiş olan söz konusu sütunlar, savunma alanını güçlendirecek şekilde birbirleriyle çakışan koruma bölgeleri sunuyordu.

Dış şehirdeki sütunlar bu duvarla ve birbirleriyle bağlantılıydı, araziyi yukarıdan korumanın yanı sıra, sur içinin hayatta kalmak için ihtiyaç duyduğu Yeni Pazar'ı, meyve bahçelerini ve tarlaları da koruyan bir ağ oluşturuyorlardı.

Arazi *chin*lerin tamamen muhafazalayamayacakları kadar geniş olduğu için geride iblislerin doğabilecekleri geniş boşluklar kalmıştı. Bu boşluklar her gece temizleniyordu, ama çok sayıda doğdukları takdirde iblisler buralara sızabilirlerdi. Askere alınan binlerce *chin*'e rağmen, Jardir'in hepsini koruyacak kadar adamı yoktu.

Bütün bu zayıflıklara rağmen, dış şehir şaşırtıcı bir şekilde savunulabilir durumdaydı. Fırlatılan tek bir kaya parçası bir muhafaza sütununu yıkabilirdi, ama boşluk çok geçmeden baş-

ka biriyle kapanırdı, her biri bir diğerinden bağımsız çalışabiliyordu. Bu bir tür Labirent oluşturuyordu ve içeriyi yemler, çukurlar ve tuzak noktalarıyla dolduran adamları bir Labirent'te nasıl savaşacaklarını çok iyi biliyorlardı. Sur içinin duvarlarına ilerlemeye çalışan iblisler attıkları her adımda bir engelle karşılaşacaktı.

Atlarının sırtında ilerlerlerken karanlık çöktü ve onunla birlikte tacının sunduğu görüşün parlaklığı geldi. Güçleri canlanırken duyularının daha da keskinleştiğini hissetti, *alagai*'ın çığlıklarını ve onlara pusu kuran *Sharum*larının mızrak ve kalkan seslerini duyabiliyordu. Geceleri kendini gündüze göre daha rahat hissetmesi Jardir'e bir günah gibi geliyordu, ama Everam'ın istediği olurdu. Shar'Dama Ka'nın karanlıkta kendini güvende hissetmesi gerekiyordu.

Oğullarına baktı ve onların da savunmalara kafa yorduklarını görünce içi umutla doldu. Arada sırada savaşan *Sharum*lara denk geliyorlardı, ama genellikle mücadele kontrol altındaydı, tecrübeli savaşçılar az sayıdaki iblisi tecrübesiz savaşçılar için canlı ders malzemesi olarak kullanıyorlardı. Bir kez, daha çekişmeli bir mücadeleye denk geldiler, ama o bile müdahale etmelerine gerek kalmadan sorunsuzca halledildi.

"Dilediğin her şeyi gördün mü, eşim?" diye sordu Jardir bir saatten uzun bir süre keşif yaptıktan sonra. Dikkatle karısının aurasını izledi, ama sakin ve kıpırtısızdı, ona hiçbir şey söylemiyordu.

"Neredeyse, beyim." Inevera pek uzakta olmayan bir tepeciğe işaret etti. "Ama belki oradan daha avantajlı bir bakış açısı edinebiliriz?"

Jardir kafasını salladı ve yola koyuldular. Savaş sesleri kulaklarına varınca hiç şaşırmadılar.

Tepeye varınca, aşağıdaki vadide sırt sırta vermiş bir çift *dal'Sharum*'un etrafında daire çizen bir iblis sürüsü olduğunu gördüler. Savaşçılar hasar almamış gibi görünüyorlardı, ama iblislerin sayısı onlardan üç kat daha fazla olduğu için bu şekilde kalmaları imkânsızdı. Yaya olarak kaçma umutları da yoktu. Krasialı savaş atları bile bir tarla iblisinden koşarak kaçamazdı.

Jardir gerildi, dörtnala savaşçıların yardımına koşmaya hazırdı, ama Inevera elini havaya kaldırdı. "Sadece izle, sevgilim. Müdahale etmemeliyiz."

Üç adam da Inevera'ya baktılar, ama o tahtırevanında sükûnetle oturmaya devam etti, aurası sakin olsa da, memnuniyetle yüklüydü. Kafalarını çevirip mücadeleyi izlediler.

"Onlar kim?" diye merak etti Jayan. "Hangi birliktenler? Bu cebin süpürülmesine daha bir saat var."

Tam o sırada tarla iblislerinin en irisi çemberden çıktı ve gardını indirmiş gibi görünen savaşçılardan birinin üzerine atıldı. Bu bir hileydi ve saldırı geldiği anda savaşçı dönüp mızrağını iblisin boğazına sapladı. Bir başka iblis açıklığa saldırdı, ama savaşçının ortağı kalkanıyla onu engelledi. O da mızrağıyla iblisin ön ayaklarının eklem yerine bir hamle yaptı ve yaratık tiz sisler çıkararak geriye doğru sendeledi.

Çemberin öteki tarafından daha fazla saldırı geldi, ama ilk savaşçı irine bulanan mızrağını sapladığı yerden çıkardı ve kusursuz bir kesinlikle çeyrek dönüş yaparak kalkanını olması gerektiği şekilde tuttu.

Jardir savaşçıların becerisinden o kadar etkilenmişti ki, saldırıları sırasında hiçbir sihir parlaması olmadığını fark etmesi biraz zamanını aldı. Inevera'ya baktı. "Mızrakları muhafazalı değil mi?"

Inevera kafasını iki yana salladı. "Eski usul savaşıyorlar, tıpkı onurlu kocamın yaptığı gibi."

"Everam'ın sakalı," dedi Jayan. O bile muhafazasız bir silah olmadan *alagai*'la yüzleşmemişti. Asome sessizdi, ama savaşçıları kutsamak için havaya muhafazalar çizdi.

Savaş sihri olmadan *Sharum*ların hamleleri kesin ve isabetli olmak zorundaydı, çünkü iblis zırhının çok az zayıf noktası vardı ve hızla iyileşebiliyorlardı. Tarla iblisleri parlayan pençeleri ve açılıp kapanan çeneleriyle yıldırım gibi saldırırlardı, bazen yerden atılırken, bazıları arka ayaklarının üzerinde doğrulup yukarıdan saldırırdı. İçlerinden biri ölünce, diğerleri daha dikkatli davranmaya başlamıştı, hızlı ve çevik yaratıklar savaşçıların cevap hamlelerinden çabucak kaçınıyorlardı.

Ama savaşçılar Jardir'in hiç görmediği şekilde mücadele ediyor, iki başlı ve dört kollu tek bir savaşçı gibi kusursuz bir birlik içinde hareket ediyorlardı. İblisler tekrar tekrar geri püskürtülmeye devam etti, ta ki savaşçılardan birinin gelişine savurduğu bir darbenin isabet ettiği bir iblis yere yığılana kadar... İkili çoktan dönmeye başlamıştı bile, dönüş esnasında diğer savaşçı mızrağının sivri ucunu iblisin göz çukuruna ve ardındaki beynine saplayarak yaratığı öldürdü.

O sırada, daha savunmacı bir duruşa geçebilirlerdi ama aksine savaşçılar taarruza geçtiler ve kendi etraflarında dönerken saldırgan bir iblisin aralarına girmesine izin verdiler. Sonra aynı anda hücum ettiler ve aralarına aldıkları iblisi kalkanlarının savunma muhafazalarının parlayışları eşliğinde ezdiler.

Geriye dört iblis kalmıştı, savaşçılar iyice cesaretlenip birbirlerinden ayrıldılar ve iblislerin etraflarını sarmalarına izin verdiler.

Aptallar, diye içinden geçirdi Jardir. *Neden avantajdan vazgeçtiniz?*

Ama savaşçılar hiçbir şeyden vazgeçmemişlerdi. İblisler her yönden onlara saldırıyordu, ama savaşçılar kalkanlarını etkili şekilde kullanıyor, savuşturmak ya da saldırmak için mızraklarını kolayca savuruyorlardı, attıkları her adım kontrollüydü. Savaşçılardan biri kalkanını ve mızrağını vücudundan bir miktar uzaklaştırmışken iblislerden biri kendini hiç sakınmadan bodoslama saldırıya geçti, ama savaşçı öne eğilip bacağını tıpkı bir akrebin kuyruk iğnesi gibi başının üzerinden ileriye doğru savurdu. Darbesi iblisin yüzüne isabet ederek onu yere devirdi. Nüvelik kendine gelemeden, savaşçı bir diğerinin üzerine yürüdü ve yaratığın boğazına kusursuz bir darbe indirerek onu da etkisiz hale getirdi.

Bu sırada diğer savaşçı da bir iblisi alt etmişti; artık bire bir kaldıkları için savaşçılar savunmadan vazgeçip kalkanlarını bıraktılar. Onlara saldıran iblisler de bu yemi yutarak çenelerini öne doğru savurdular, ama birbirlerinin birer yansıması olan savaşçılar mızraklarının saplarıyla nüveliklerin çenelerini yakaladılar ve ahşap malzemenin parçalanmasına izin vermeden

mızraklarını çevirip iblislerin hızını onlara karşı kullandılar. Yaratıkları havada döndürdüler ve çırpınarak kurtulmaya çalışan iblisleri havada birbirlerine vurarak pençelerinin birbirlerinin üzerinde bıraktığı derin yaralardan büyük bir zevk aldılar. Derken mızraklarını hızla geri çekip nüveliklerin yaralarını hedef aldılar ve iblislerin kalın zırhlarının altındaki hassas etlerine sapladılar.

Nefes nefese durup etraflarındaki *alagai* cesetlerine baktılar. Cesetlerden biri seğiriyordu, ama yakınındaki savaşçı hiç vakit kaybetmeden nüveliğin işini bitirdi ve Inevera devesini tekmeleyip tepeden aşağı onlara doğru indi.

Jardir ve diğerleri hayretler içindeydi. Yaklaştıklarında, savaşçılar önce Inevera'ya, sonra Jardir'e yerlere kadar eğilerek selam verdiler. Doğrulduklarında, Jardir'in gözleri yerlerinden fırlayacak gibi oldu. Savaşçıların giysileri vücutlarını gizliyordu, ama auraları kıvrımlı vücut hatlarını gizleyemiyordu.

Kadınlar.

"Shar'Dama Ka," dediler melodik sesleriyle aynı anda, "çağrınıza yanıt vermek için geldik. Umarız bu *alagai*lar ilk *Sharum'ting*lerinize layık bir kurban olmuştur."

"*Sharum... ting* mi?" dedi Jayan şaşkınlıkla.

Buna karşılık olarak, kadınlar yukarı uzanıp yine kusursuz bir uyumla sarıklarını ve peçelerini çıkardılar. Jardir auralarından onları çoktan tanıdığı için sakin kalmayı başardı. Inevera akıllıydı. Bunu inkâr edemezdi. Ama karısı bu sefer arı kovanına çomak sokmuştu. Asome'nin o sakin halinin yerinde bile yeller esiyordu. "Bu da ne?!"

"Shanvah?" dedi kızını gören Shanjat; Jardir'in kız kardeşi Hoshvah'tan olan yeğeni karşılarında duruyordu.

Ama Asome'nin aurasının Jardir'in gözlerini kör edecek kadar öfkeyle parlamasına neden olan kişi diğer kadındı. Ashan'ın en büyük kız kardeşi Imisandre'den doğan kızı Ashia'ydı bu.

Asome'nin İlk Eş'i.

Şafak yaklaşıyordu; taht odasının vitray camları renkle dolmaya başlamıştı. *Sharum* isimlendirmenin her kadim âdeti ye-

rine getirilmişti. Genç kadınlar iblis öldürme gerekliliklerini fazlasıyla karşılamış, gece vakti *alagai*'la yüzleşmiş ve bir an olsun pes etmemişlerdi. Inevera onlar için kemiklere danışmış ve –elbette– onları savaşçı olmaya layık bulmuştu. Artık yapmaları gereken tek şey, gündoğumunu ve Jardir'in kararını beklemekti.

Bu kolay bir karar değildi. Çok geniş kültürel sonuçlara yol açacak olmasının ötesinde, hangi kararı verirse versin, bu onun için değerli müttefiklerinin ve ailesinin saygısına ve sadakatine mal olacaktı.

Inevera'ya baktı, karısının aurası hâlâ sinir bozucu bir şekilde kendinden memnundu. Inevera onu seviyordu, ama bu onun yanında olmakla aynı şey değildi. Yastıklardan oluşan yatağında uzanırken Inevera neredeyse sıkılmış görünüyordu, ama aslında yoğun bir şekilde odaklanmış durumdaydı.

Karısının yanında, tahtında oturmakta olan Jardir, Asome ve Ashia'nın odanın öteki ucundaki küçük bir oyukta sessizce tartışmalarını izliyordu. Biraz konsantre olunca taşın öteki tarafını ve auralarını görmeyi başardı. Keskin kulakları da hiçbir kelimeyi kaçırmadı.

"Beni nasıl bu şekilde utandırabilirsin?" diye çıkıştı Asome, elleri titriyordu. Jardir kız kardeşinin kızlarına el kaldırmanın bir *dama'ting*'e el kaldırmak kadar büyük bir suç olduğunu ona hatırlatmıştı, ama Asome'nin aurası yine de bunu aklından geçirdiğini gösteriyordu.

"Seni utandırmak mı?" Ashia'nın aurası, korkularını kabullenip onların uçup gitmesine izin veren bir savaşçınınki gibi nötr ve sakindi. "Beyim, benimle gurur duymalısın. Shanvah ve ben, gece vakti dimdik durup iblis iriniyle vaftiz olan tarihteki ilk Krasialı kadınlarız. Bu senin adına onur dışında ne getirebilir ki?"

"Onur mu?" diye sordu Asome. "Erkek giysileri içinde peçesiz bir şekilde dolaşırken mi? Karşılaştığım her erkeğin eşimi kontrol edemediğimi düşünmesinin neresi onurlu?"

"Ben kontrol edilmek istemiyorum!" diye çıkıştı Ashia. "Sen ve erkek kardeşim babamı beni sana vermeye ikna etmiş olabilirsiniz, ama ben bunu hiçbir zaman istemedim."

"Sana layık değil miyim?" diye sordu Asome. "Kurtarıcı'nın ikinci oğlu senin için yeterli değil mi? Belki de Jayan'a verilmek istemişsindir?"

"Ben de Kurtarıcı'nın kanından geliyorum," dedi Ashia, "ve bir Kaji prensesiyim. Kimseye *verilmek* istemiyorum."

Asome kafasını iki yana salladı, aurasında gerçek bir şaşkınlık vardı. "İyi bir eş olmadım mı? Sana istediğin her şeyi vermedim mi? Sana bir çocuk vermedim mi?"

"Sen ve Asukaji benim isteklerimi hiç önemsemediniz," dedi Ashia. "İpekler giydirip beni lükse boğdun, ama düğün gecemizde Asukaji bizi izleyip erkekliğini okşarken beni hamile bırakman ve kırk hafta sonra yeni doğan oğlumu kollarımdan almanız haricinde, beni hiç umursamadın."

"Sana daha fazla çocuk veririm," dedi Asome. "Erkek çocuklar. Kız çocuklar..." Jardir, Asome'nin karısını bu işten vazgeçirip onurunu kurtarmak için çaresizce Ashia'nın isteklerini anlamaya çalıştığını görebiliyordu.

"Hayır," dedi Ashia. "Sırf Asukaji yapamıyor diye senin çocuklarını taşıyacak bir rahim değilim ben! Sen ve yastık arkadaşın istediğiniz erkek çocuğu aldınız. Artık kendi hayatımı yaşayacağım."

Bunun üzerine Asome'nin aurası kıpkırmızı oldu ve Ashia'nin aurası kocasının ona vurmak üzere olduğunu anladı – hatta onu kışkırttı. Buna nasıl karşılık vereceğini çoktan planlamıştı.

"Asome!" diye gürledi Jardir. "Buraya gel!" Karıkoca ona doğru döndüler ve aralarındaki gerginlik dağılıverdi. Asome ikinci bir kez dönüp bakmadan karısının yanından uzaklaştı.

"Baba!" diye seslendi. "Bu çılgınlığın devam etmesine izin veremezsin!"

"Katılıyorum," dedi Asukaji ile birlikte tahtın dibinde duran Ashan. Aurası, paylaştıkları sevgi ve sadakatin hatırına Jardir'in aptal kızını bir *Sharum*'un hayatına mahkûm etmeyeceği yönündeki beklentisini gösteriyordu.

"Söz verdim, Ashan," dedi Jardir. "Sözümden dönmeyeceğim."

"Kurtarıcı haklı, sözünden dönemez," dedi Aleverak. Herkes şaşkınlıkla ona baktı, tutucu *Damaji*'nin bu işi onayladığına inanamıyorlardı.

Jardir asla itiraf etmezdi, ama Damaji Aleverak'ı severdi. Adamla her zaman aynı fikirde olmazdı, ama *Damaji*'nin onuru, tanıdığı bütün erkeklerinkinden daha yüceydi. Aleverak'ın kolunu kopardıktan sonra bile, Jardir yaşlı din adamının ondan korkmasını sağlayamamıştı. Aleverak'ın onun kararlarına karşı gelebileceğine inancı tamdı.

Tabii o kararlar verilmeden önce. Sonrasındaysa, ne kadar aptalca kararlar olduklarını düşünürse düşünsün, Aleverak, Shar'Dama Ka'nın emirlerine itaat eder ve karşı çıkan kim olursa olsun, onu öldürürdü. Jardir adamın aurasına bakarken bir erkek çocuğun babası için hissedebileceğine benzer bir şey hissetti. *Damaji*, Kafatası Tahtı'na giden yolundaki en büyük rakibi olmuştu, ama şimdi belki de dünyada tamamen güvenebileceği tek adamdı.

Ashan karşılık vermek üzereymiş gibi görünürken, Aleverak elini kaldırarak ona engel oldu. Jardir'e baktığında aurası buz gibi oldu. "Eğer Kurtarıcı bazı kadınların *Sharum* olmasını uygun görüyorsa, öyle olacak. Ama verdiğin karar, bir kız çocuğunun ve eşin Evejah'ta açıkça belirtilen görevlerini hükümsüz kılmış değil. Sonuçta Kaji de kadınların itaat etmelerini buyurmamış mıdır?"

Bunu düşününce Inevera'nın aurası neşelendi. Everam biliyordu ki, o itaatkâr olmak dışında her şeydi. Jardir alaycı bir ses çıkardı, ama bu sesin gururlu Aleverak'ı gücendirdiğini görür görmez pişman oldu.

"Akıllıca konuştun, Damaji," dedi hemen ve adamın aurası yatışırken rahatladı. "Dilersem, sözlerimi değiştirebileceğim doğru."

"Öyleyse, değiştir!" diye bağırdı biri odanın diğer ucundan.

Jardir kafasını kaldırıp bakarken, geç kalan Hasik gelen kişiyi duyurdu: "Kutsal Ana!"

Hâlâ yatarken giydiği siyahların içinde olan Kajivah, peşinde kız kardeşleri Imisandre ve Hoshvah'la birlikte hışımla odaya

girdi, üçünün de aurası birlik olmuş bir öfke içindeydi. Jardir'in yanında oturan Inevera'nın aurası korkudan soğurken, tüm küstahlığı kayboldu.

İlginç, diye içinden geçirdi Jardir, bakışlarını karısına çevirip onu Kajivah'a bağlayan duygu hatlarını izlerken. *Danışmanlarım bile fikrimi değiştiremezken, annemin fikrimi değiştirebileceğine inanıyor.*

Kajivah'a dönen Jardir eşinin endişelenmekte haklı olduğunu gördü. Annesi yıllar boyunca arada sırada ona sinirlenmişti. Buna yabancı değildi. Ama kutsal annesinin ona doğrudan böylesine bir öfke kusacağı hiç aklına gelmemişti.

Kajivah'ın "Bu senin suçun," demesiyle odadakiler nefeslerini tuttu. "Yeğenlerine beyazları çok görürsen, böyle olur."

Asome başıyla onayladı. "Herkese onların Everam'ın lütfuna layık olmadıklarını söylemen yeterliydi. Şimdiyse, sıradan askerler gibi mızrak duvarında konuşlanmalarını mı buyuruyorsun?"

Jardir tepesinin attığını hissetti. Beyaz dış cüppesinin kenarlarını çekip altındaki siyahı ortaya çıkardı. "*Ben de* sıradan bir savaşçıyım, oğlum. Tıpkı ağabeyin gibi." Jayan'ın aurasına baktı, çocuğun kararını umursamadığını görünce hiç şaşırmadı. Büyük oğlu kadın savaşçılarla uğraşmak istemiyordu, ama bu meseleyi babasını karşısına almaya değer de görmüyordu. Asome'nin acı çekmesini izlemekten memnundu.

"Sen de bir zamanlar savaşçı olmak için yalvardın," dedi Jardir, Asome'ye. "O çocuğu kaybetmenin acısını yaşıyorum. Onuru sonsuzdu."

"Adamlarıma gece liderlik ettim," dedi Asome. Jardir hakaretinin oğlunun ruhunu ne kadar incittiğini görünce pişman oldu, ama onu şımartmanın sırası değildi.

, "Geriden," dedi Jardir. "Usta bir taktikçi ve generalsin, oğlum, ama bir *alagai*'ın ekşi nefesini yüzünde hissetmedin. Hissetseydin, mızrağa daha çok saygı duyardın."

"Babam doğru söylüyor, kardeşim," dedi Jayan. Aurası amacını ortaya seriyordu, babasının gözüne girip sırf zevk için kardeşine eziyet ederken akıllı görünmeye çalışıyordu.

Jardir ona hoşnutsuz bir bakış atınca, Jayan'ın aurasının büzüldüğünü gördü. "İkinizi altın ve gümüş gibi eritip düzgün bir vâris yapabilirsem Everam beni kutsasın!"

"Mızrağa her zaman saygı duydum, oğlum," dedi Kajivah. "Seni de bu şekilde yetiştirdim, öyle değil mi? Everam biliyor ki, Hoshkamin olmadan çok zorlandım..."

Inevera'nın aurası o kadar bıkkındı ki, her an bağırmaya başlayabilecek gibiydi, ama bunu sadece Jardir hissedebiliyordu. Diğerleri ona baktığında, parmakları orada olan bitenden çok daha ilginçmiş gibi boyalı tırnaklarını inceleyen bir kadın görüyordu yalnızca. Inevera, Jardir'i herkesin önünde annesiyle kendisi arasında bir seçim yapmaya zorlamaması gerektiğini biliyordu.

"Ama sana kadınlara saygı duymayı da öğrettim," diye devam etti Kajivah. "Onları korumayı ve el üstünde tutmayı. Geceleri onların güvenliğini sağlamayı ve ihtiyaçlarını gidermeyi. Şimdi onları dövüştürecek misin? Sırada ne var peki? Yakında çocuklar da mı silaha sarılacak?"

"Sharak Ka'yı kazanmak için gerekirse, evet," dedi Jardir ve Kajivah bile bunun üzerine öfkeyle tükürükler saçarak sustu.

Jardir düşüncesini paylaşmak isteyen başka birinin olup olmadığını görmek için bakışlarını odada gezdirdi ve gözleri Shanjat'a takıldı. *Sharaj*'da geçirdikleri çocukluklarından beri adamı tanırdı, geceleri sayısız kez birlikte dövüşmüş ve kan dökmüşlerdi. *Kai'Sharum*'un aurası kararsızdı, ama Jardir daha fazla bilgi olmadan anlamını çözemedi.

"Peki ya sen, Shanjat?" diye sordu. "Yüreğin sana ne söylüyor? Kızının mızrağı aldığını görmek ister misin?"

Shanjat tahtın karşısında diz çöküp mızrağını yanına koydu. Ellerini mermer zemine yaslayıp alnını yere dayadı. "Kararını sorgulamak bana düşmez, Kurtarıcı. Aynı zamanda, Damaji Ashan'ın kızı ya da Dama Asome'nin *Jiwah Ka*'sı hakkındaki hislerini sorgulamak da bana düşmez."

Alnını kaldırıp topuklarının üzerinde durdu. "Bana gelince, eğer bana bunu dün sormuş olsaydın, mızrak duvarındayken yanımda kadınların bulunması ya da *sharak*'ta bir kadının ar-

kamı kollaması fikrine bağırarak karşılık verirdim." Shanvah'a baktı ve aurası sevgiyle doldu. "Ama o iki savaşçıyı izlerken manzaranın muhteşem olduğunu inkâr edemem. Kurtarıcı'nın Mızrakları da dahil olmak üzere, aklıma onlardan daha iyi dövüşebilecek kimse gelmiyor. Peçelerini çıkardıklarında kızımın yüzünü görünce, hissettiğim şok ya da öfke değil, gururdu."

Shanvah da babasına sevgi dolu gözlerle baktı. Jardir onları birbirlerine bağlayan hislerden Shanvah'ın adamı doğru düzgün tanımadığını görebiliyordu – babası erkek kardeşlerine düşkün olduğu için hep göz ardı edilmiş ve Dama'ting Sarayı'nda eğitim almak için erkenden evinden koparılmıştı. Şu ana kadar Shanjat'a karşı çok az şey hissetmişti, ama babasının bu sözleri üzerine, ona karşı küçük bir sevgi beslemeye başladı.

Jardir kafasını sallayıp düşündü.

Inevera boğazını temizledi. "Beyim, saygısızlık etmek istemem, ama din adamlarına ve danışmanlarına danıştın. Babalara ve annelere danıştın. Kocalara ve erkek kardeşlere de danıştın. Hatta *alagai hora*'ya bile danıştın. Kadınların kendileri hariç herkese ve her şeye danıştın."

Jardir başıyla onaylayıp müstakbel *Sharum'ting*lerin öne çıkmalarını işaret etti. "Sevgili yeğenlerim," dedi, kadınlar karşısında diz çökerlerken, "tıpkı Shanjat gibi benim gözümde de onurunuzun sonsuz olduğunuzu bilin. Ama gece vakti dışarıda olmanızın beni korkuttuğunu inkâr edemem. Eğer bana bir şey kanıtlamak istiyorduysanız, kanıtladınız. Beni ve soyunuzu onurlandırmak istediyseniz, onurlandırdınız. Bana saygı göstermeniz için daha fazlasına yapmanıza gerek yok, ayrıca bazıları tarafından bu hayata itildiğinizi," Inevera'ya baktı, "ya da başkalarından kaçıp bu hayatı seçtiğinizi görmek istemem." Gözlerini Asome'ye çevirdi. "O yüzden soruyorum, istediğiniz gerçekten bu mu?"

İki kadın da anında kafalarını salladılar. "Evet, dayı."

"İyi düşünün," dedi Jardir. "Mızrağı alırsanız, hayatlarınız sonsuza kadar değişecek. *Sharum*lara bakıp sadece onlara verilen imkânları görebilirsiniz, ama bu imkânların ağır bir bedeli var. Gece ihtişamlı, ama aynı zamanda acı ve kayıpla dolu. Kan ve

fedakârlıkla dolu. Uyanıkken de uykudayken de peşinizi bırakmayacak dehşetli olaylar göreceksiniz."

Kadınlar kafalarını salladı, ama Jardir sözlerine devam etti. "Sizin için bu durum erkeklerden daha zor olacak. Erkek *Sharum*lar zayıf olmanızı bekleyecekler ve emirlerinize uymak istemeyecekler. Size meydan okuyacaklar ve saygılarını kazanana kadar erkek *zahven*lerinizden iki kat daha iyi savaşçılar olmanız gerekecek. Bu kolay olmayacak ve bu konuda size yardım edemem. Eğer erkekler sırf benden korktukları için size vurmaktan çekinirlerse, size saygı göstermezler."

Ashia ona baktı. "Everam'ın benim için senin kızlarından daha farklı bir yolu olduğunu her zaman biliyordum. Gece savaştıktan sonra bunu daha iyi anladım. Kocamı utandırıyorsam, birlikteliğimizi geçersiz kılın, böylece kendisine daha layık bir *Jiwah Ka* bulabilir. Ben *alagai* pençelerinde can vermek için doğdum."

Shanvah kafasını salladı ve sabahın ilk ışıkları pencerelerden içeri süzülürken Ashia'nın elini tuttu. "*Alagai* pençelerinde."

Gece savaşçılar kazanacaksın, demişti Inevera, *ama yarın bazılarını kaybedeceksin.* Peki bu ne anlama geliyordu? Onları reddedeceği anlamına mı? Yoksa adamlarının kadınların yanında savaşma fikrine karşı isyan çıkaracakları anlamına mı?

Kafasını iki yana salladı. *Kha'Sharum*ları duyurduğunda da aynı şeyi söylemişlerdi. Ama şimdi o adamlar onurlu bir şekilde hizmet ediyorlardı. Seçimi sebebiyle savaşçı kaybetmeyecekti. Çocukken, başında bir erkeği olmayan annesinin gördüğü utanç verici muameleden nefret ederdi. Ölmekten ve bu yüzden kız kardeşlerinin yerel *dama*lar tarafından alınıp *jiwah'Sharum* olarak satılmasından çok korkardı.

Jardir taht odasındakilere göz gezdirdi. "Kadınları dövüştürmek istemem, ama Sharak Ka yaklaşıyor ve savaşmak isteyenleri geri çeviremem. Kaji mızrağı kadınlara yasaklamış olabilir, ama ilk Kurtarıcı'nın, sayısı milyonları bulan bir ordusu vardı. Benim yok, fakat aynı savaşı vermek zorundayım." Diz çökmüş olan kadınlara Kaji'nin Mızrağı'yla işaret etti. "Sizi *kai'Sharum'ting* ilan ediyorum."

Kajivah ağlamaya başladı.

"Kutsal Baba," dedi Asome. "Eğer *jiwah*'ım bana ettiği yemini hiç önemsemiyorsa, o zaman onun da önerdiği gibi bizi şimdi boşamanı istiyorum."

Ahsan, Asome'ye sertçe baktı. Ashan'ın kızıyla Ahmann'ın oğlunun evliliği aileleri arasındaki bağı güçlendirmişti ve bu bağın kopması utanç verici olacaktı.

"Hayır," dedi Jardir. "Sen ve yeğenim Everam'ın huzurunda yemin ettiniz ve yemininizi bozmanıza izin veremem. O senin *Jiwah Ka*'n olarak kalacak ve sen de onun küçük Kaji'yle vakit geçirmesine engel olmayacaksın. Bir erkek çocuğunun annesine ihtiyacı vardır."

"Şimdi kız torunlarım her gece *alagai'sharak*'a mı gidecek yani?" diye sordu Kajivah.

"Öyle olmasına gerek yok," dedi Inevera.

Kajivah şaşkınlıkla ona baktı. "Ne demek istiyorsun?"

"*Dama*ların çoğunun özel muhafızları var, sadece Kara Aylarda *alagai'sharak*'a çağrılan *Sharum*lar," dedi Inevera. "Eğer onurlu kocam da onaylarsa, onların özel muhafızlarım olmasını isterim." Jardir hafifçe kafasını sallayıp onay verdi. Karısının duyduğu memnuniyeti bilmek için aurasını görmesine gerek yoktu.

"Kara Ay'da bile, ön saflarda yer almalarına izin vermek bir hata olur," dedi Asome. "İşlerine odaklanmaları gereken adamların dikkatlerini dağıtırlar."

"Savaşçılarım uyum sağlamayı öğrenecek," dedi Jardir, ama bu kadar basit olmadığını biliyordu.

Asome başıyla onayladı. "Olabilir. Ama bu Alagai Ka topraklarımıza saldırmak üzereyken başlamak istediğin bir ders mi?"

Jardir dudaklarını büzüştürdü. "Hayır," dedi en sonunda. "Yeni ayda ne olacağını bilmiyorum, bu yüzden değişikliği zorlamanın sırası değil."

Asome kazandığı bu küçük zafere sırıttı. "Ama bu *dama* için de geçerli," dedi Jardir.

Asome'nin gözleri hafifçe açıldı. "Ne?"

"Everam'ın Armağanı *dama* olmadan kaosa sürüklenir," dedi

Jardir. "O yüzden her ay neyle karşı karşıya olduğumuzu öğrenene kadar seni Kara Ay'da tehlikeye atmayacağım. Yeni ay geldiğinde yeraltı sarayında annene ve eşine katılabilirsin."

Jayan kahkahasını bastırmak zorunda kaldı, ama yine de çıkardığı ses kardeşinin dikkatinden kaçmadı.

Dikkatli ol, beyim, diye içinden geçirdi Inevera, Ahmann ve Asome'nin yüzleşmesini izlerken. *O hâlâ senin oğlun ve bir gururu var.*

Neyse ki, kapıdaki gürültü babayla oğlun birbirlerine daha fazla dik dik bakmasına engel oldu. Inevera tek başına bir *Sharum*'un salona girdiğini gördü. Zayıf ve bitkin görünüyordu, kara giysileri çamur içindeydi ve pis kokuyordu. Inevera odanın öteki ucundan adamın kokusunu alabiliyordu.

Savaşçı mızrağının kıçını yere dayayıp Kafatası Tahtı'nın önünde diz çöktü. "Shar'Dama Ka, size ilk kızınız Amanvah'tan acil bir mektup getirdim."

Ahmann başıyla onayladı. "Ghilan asu Fahkin'din sen, değil mi? Sahibe Leesha'nın kafilesini korumak için kuzeye gönderilmiştin. Ne oldu? Kızım ve nişanlım güvendeler mi?"

Nişanlı. Bu kelime şimdi bile Inevera'nın içini acıtıyordu.

"Yanlarından ayrıldığımda ikisi de güvendeydi, Kurtarıcı," dedi savaşçı, "ama bir... anlaşmazlık içindeydiler."

"Ne tür bir anlaşmazlık?" diye sordu Ahmann.

Ghilan kafasını iki yana salladı. "Bilmiyorum, ama kutsal kızınızın mektubunda açıkladığına inanıyorum." Mühürlü küçük bir parşömeni yukarı kaldırdı.

Ahmann başıyla onayladı ve Shanjat'a mektubu alıp getirmesi için işaret etti. Shanjat, Ghilan'ın *kai*'ıydı, ama yine de savaşçı ayağa fırlayıp geri çekildi.

"Bu ne demek oluyor?" diye sordu Ahmann.

"Kutsal kızınız mektubu sizden başkasına teslim etmeyeceğime dair bana yemin ettirdi, Shar'Dama Ka," dedi Ghilan.

Ahmann kafasını salladı ve adama ilerlemesi için işaret etti. Ghilan hızla basamakları çıktı ve ona ulaşabileceği yere gelince tekrar dizinin üzerine çöktü. Ahmann'a mektubu verirken ba-

kışlarını yerden kaldırmadı. Sesi sadece Inevera ve Ahmann'ın duyabileceği kadar kısıktı. "Sadece şu kadarını söyleyebilirim, Kurtarıcı. Sahibe Leesha size ulaşmamam için beni zehirlediğini itiraf etti."

"Blöf yapıyordur," dedi Ahmann.

Genç *Sharum* kafasını iki yana salladı. "Bağışlayın, Kurtarıcı, ama yapmıyordu. İki gün içinde zayıflamaya başladım. Üçüncü günde, atımdan düşüp saatlerce yerde yatarak ölümü bekledim."

"Nasıl hayatta kaldın?" diye sordu Inevera.

Sharum onu eğilerek selamladı. "Gece yaklaşıyordu, Damajah ve kadının zehri yüzünden güçsüz düşmüş bir şekilde yerde yatarak ölmektense, *alagai* pençelerinde can vermenin daha iyi olacağını düşündüm."

Ahmann başıyla onayladı. "Gerçek bir *Sharum*'un kalbini taşıyorsun, Ghilan asu Fahkin. Sonra ne oldu?"

"Ayakta duracak halim yoktu," dedi Ghilan, "ama iyice saklanıp uygun zamanı kolladım ve aptal bir *alagai*'ın yakınıma gelmesini bekledim. Bir süre sonra, kokumu alan bir tarla iblisi yaklaştı. Saklandığım yere gelince, ona şiddetle saldırdım."

"Ve güç kazandın," diye tahminde bulundu Inevera.

Ghilan başıyla onayladı. "Everam'ın lütfu Nie'nin yaratıklarını öldürenlere gelir. Atım kaçtı, ben de gücüm yerine gelene kadar iki gece daha avlandım. Geciktiğim için özür dilerim, ama gelebildiğim kadar çabuk geldim."

Ahmann elini adamın omzuna koydu. "Seninle gurur duyuyorum, Ghilan asu Fahkin. Sonsuz onurlu olduğunu bil. Şimdi büyük hareme git de *jiwah'Sharum*lar seni güzelce yıkasınlar, iyice rahatlatıp uyutsunlar."

Savaşçı kafasını salladı ve içeri girdiği kadar çabuk bir şekilde odayı terk etti. Ahmann mektubu açıp okuduktan sonra Inevera'ya uzattı.

"Beyim, üzgünüm," dedi Inevera mektubun içeriğine göz gezdirirken, "ama seni uyarmıştım."

"Zarların bir kez daha haklı çıktı," dedi Ahmann. "Gece vakti iki *Sharum'ting* kazandım ve sabah olduğunda Çukur'un savaşçılarını kaybettim."

"Bundan zevk almıyorum, sevgilim," dedi Inevera, ama tam olarak doğru değildi. "Teselli olacaksa şöyle söyleyeyim; gerçekten sahip olmadığın bir şeyi kaybedemezsin."

Ahmann üzgün bir ifadeyle kafasını salladı. "Teselli etmiyor, eşim."

Inevera, Gölgeler Odası'ndaki birçok gizli köşeden birinin üzerinde duran taş tabakayı kaydırdı. Soğuk kalması için muhafazalanıp bir iblis kemiği nüvesiyle güçlendirilmiş olan küçük bir kutu vardı. Yüzeyini ince bir buz tabakası kaplamıştı.

Inevera bezi kaldırıp kutunun içindeki kaskatı ipek parçasını çıkardı. Değerliydi, ama zarlarını geri kazandığı ve Sahibe Leesha nihayet gözden düştüğü için, Kuzeyli cadı için zarlara danışmanın vakti gelmişti.

İpek, Inevera'nın birçok mendilinden biriydi, ama yastık odasındaki kavgaları sırasında Leesha'nın döktüğü kanı bu mendille silmişti. Kanlı ipekten dikkatle parçalar kesip buhar tüten sıvının bulunduğu küçük kâseye attı. Kanı tamamen süzünce, karışımı zarlarının üzerine döküp salladı.

"Yüce Everam," diye dua etti, "bana Çukur kabilesindeki Kâğıt ailesinden Erny'nin kızı Leesha'dan bahset." Son kez salladıktan sonra zarları önüne attı.

Ve ağzı açık kaldı.

– O senin *zahven*'in ve bir çocuk taşıyor –

27. BÖLÜM

KARA AY

D.S. 333 SONBAHAR
KARA AY

"Bu nasıl işliyor?" diye sordu Jardir, artık elektrumla kaplı olan Kafatası Tahtı'na büyülenmişçesine bakarken. Inevera güneşin batmasına henüz bir saat olsa da, taht odasındaki kalın perdeleri çekerek Jardir'in taç görüşünü kullanmasına olanak sağlamıştı. Jardir tahtın her yöne yaydığı kesintisiz gücü görebiliyordu. Merkezi minyatür bir güneş gibi yoğun bir sihirle parlıyordu.

"Tahtın artık bir–" diye söze başladı Inevera.

"–muhafaza alanı oluşturuyor," diye onun yerine cümlesini tamamladı Jardir. "Nie'nin prensleri bile tahtıma yaklaşamayacaklar..." Dönüp sihrin yolunu takip etti ve camın arkasından bakıyormuş gibi kalın taş duvarların içinden diğer tarafa baktı. "... kilometrelerce."

Gerçekten de inanılmazdı. Kaji'nin Tacı da *alagai*'ı geri püskürtebilirdi. Jardir son haftalarda tacın gücünü ustalıkla kullanır olmuş, koruma alanını kendi fiziksel erişiminin çok ötesine yaymayı öğrenmişti. İstemediği sürece, hiçbir *alagai* ona beş yüz metreden daha fazla yaklaşamazdı. Savaş alanında ordusunu koruyabilirdi, ama bu, bu sur içinde kalan bütün şehri ve ötesini koruyordu. İblisler surlara saldırabilir, hatta onları yıkabilirdi, ama onları asla aşamazlardı.

Gülümseyerek tekrar Inevera'ya baktı. "Ne yaptığını değil, nasıl işlediğini sordum, sevgilim."

Inevera'nın aurası şokla kızardı, sonra yaptığı muhteşem şeyin etrafında dolaşıp Jardir'e bunu yavaş yavaş, zevkini çıkara çıkara açıklayamayacağı için hayal kırıklığına uğradı.

Bir dahakine bırak da tadını çıkarsın, diye kendi kendine kızdı Jardir. *Bu hediyeyle, bunu bin kez hak etti.*

Ancak Inevera onu şaşırtıcasına bir kahkaha attı. Arada sırada attığı o alaycı kahkahasına benzemiyordu – tok, bulaşıcı ve gerçek bir kahkahaydı bu. Everam'ın yarattığı hiçbir şeyin sesi ondan daha güzel olamazdı.

"Beni şaşırtmaktan hiç vazgeçmiyorsun, Ahmann," dedi Inevera. "Ne zaman sorgulamaya kalksam, bana gerçekten Shar'Dama Ka olduğunu hatırlatıyorsun."

Jardir bu sözlerden şüphe duyabilirdi, ama karısının aurası gururla kabarınca her kelimesinde ciddi olduğunu anladı. Uzanıp yanağına dokundu ve bu hareketinin Inevera'nın ruhunu ürpertmesini izledi. "Çok iyi anlıyorum... Damajah." Eğilip karısını öptü ve etrafına yaydığı tutkudan heyecanlandığını hissetti. Inevera gerekli olduğunu düşündüğünde ona yalan söylüyor olabilirdi, ama ona olan aşkı gerçekti. Bir erkek *Jiwah Ka*'sından başka ne isterdi?

Jardir onu öpmeyi bırakınca Inevera bir adım geri çekilerek duygularını kontrol altına aldı. Jardir karısının kendine hâkimiyeti karşısında şaşırdı, aurasındaki o sıcak kaos anında sakin ve düzenli bir hale bürünmüştü. Şimdi sırası değildi.

"Kutsal tahtına bir *alagai* prensinin kafatası eklendi ve şehit düşmüş Sharum Ka'ların kafataslarını yüzyıllardır süsleyen muhafazaları güçlendirdi," dedi Inevera. "Onu kaplamak için neredeyse bütün elektrumu kullandık..."

"Neredeyse mi?" diye sordu Jardir gülümseyerek.

Inevera gülümsemesine karşılık verdi ve ona artık güvenli bir şekilde parlak beyaz metalle kaplı olan zarlarını gösterdi. "Senin nasıl kendine ait aletlerin varsa benim de var." Aurası zarlardan daha fazlasını kapladığını söylüyordu, ama Jardir sırlarını kendine saklamasına izin verdi. O Damajah'ıydı ve kendine ait gücünün olması uygundu.

"Metali sana vermekte haklıymışım," dedi Jardir. "Abban da onu akıllıca değerlendirmenin bir yolunu bulurdu, bundan hiç şüphem yok, ama hiç sanmıyorum ki o böylesine..."

"Fedakârca bir şey yapabilsin?" diye yardımcı oldu Inevera ve Jardir güldü.

"Kâr getirmeyen bir şey," dedi.

"*Khaffit*'e güvenmiyorum, beyim," dedi Inevera.

"Abban da bana senin kadar sadık," dedi Jardir.

Inevera itiraz edercesine kafasını salladı. "O öncelikle kendisine sadık, sonra sen geliyorsun."

Jardir başıyla onayladı. "Aynı şey senin için de söylenebilir, Everam'ın Gelini."

"Herkesten önce Yaratıcı'ya hizmet etmek farklı bir şey," dedi Inevera.

"Evet," diye ona katıldı Jardir. "Ve hayır. Hiçbir ölümlü kadın ya da erkek birbirlerine tam olarak güvenemezler, sevgilim. Ama yine de, Sharak Ka'yı kazanacaksak bir yolunu bulmamız gerekiyor. Kara Ay yaklaşıyor. Şimdi sırtımıza saplanacak zehirli bıçaklar için endişelenmek yerine karanlıkla yüzleşmenin vakti."

Inevera karşılık vermek için ağzını açtıysa da Jardir uzanıp parmağını dudaklarına koydu. "Sen Everam'ın Gelinisin, eşim, ama inançlı olan benim. Sadece Yaratıcı'ya değil, O'nun çocuklarına da inanıyorum."

"*Sepetin örgüsünü inanca yaptıramazsın,* derdi annem," dedi Inevera. "Yaratıcı hak edenlere yardım eder." Aurası, Jardir'e cesur bir aptal olduğunu söylüyordu.

"'Yaratıcı hak edenlere yardım eder,'" diye tekrarladı Jardir. "Hükümdarlığımın en büyük sınavıyla karşı karşıya kalmadan sadece birkaç hafta önce Kaji'nin kutsal metalini bulmuş olmamızın bir tesadüf olduğunu mu düşünüyorsun? Sadece Nie'yle savaşmıyoruz, *alagai*'ı bizzat O yerle bir etmese bile. Ve eğer ben bu dünyayı kurtaracaksam, bütün farklılıklarımıza rağmen, hiç kimsenin, hiçbir erkeğin, kadının ya da çocuğun dünyanın *alagai*'ın eline geçmesini istemediğime inanması gerekir."

Inevera daha fazla tartışmadı, ama aurası ikna olmamış görünüyordu.

"Annen örgücü müydü?" diye sordu Jardir konuyu değiştirmeye çalışarak. "*Dama'ting* olduğunu sanıyordum."

Inevera'nın aurası birden çılgına döndü. Şok, korku ve bir sır vardı. Jardir'in içinin sorularla dolması için yeterliydi, ama bu soruları yanıtlamak için yeterli değildi. *Alagai hora*'yı okumak da Inevera için böyle bir şey miydi acaba?

"Ailenden hiç bahsetmiyorsun," diye üsteledi karısını dikkatle izleyerek.

Inevera'nın aurası bu soruyu atlatıp konuyu değiştirmenin bir yolunu aradığını gösteriyordu. Dövüşmek yerine kaçmayı tercih eden, köşeye sıkışmış bir hayvan gibi kokuyordu. Ama sonra göğsü birkaç kez düzenli bir şekilde şişip indi ve üzerine bir sükûnet çöktü.

"*Dama'ting*lerin çoğu *dama'ting* soyundan gelir," dedi. "Çok azı da *Hannu Pash*'ta zarlar tarafından çağrılır. Zarlar çağırdığında ailemizle bütün ilişkimiz kesilir ve içeri alındığımız andan itibaren akrabalarımız kaderimiz hakkında hiçbir şey bilmezler."

Hayret vericiydi. Söylediği her söz doğruydu, ama aurası yalan olduğunu gösteriyordu. "Ama sen ilişkini kesmedin."

Inevera gülümsedi. Sükûnetini korumak için nefes alıp verirken dikkat dağıtmak amacıyla başvurduğu eski bir taktikti bu. Jardir'in ne kadarını bildiğini, kendisini izletip izletmediğini merak ediyordu. İstemediği hiçbir şeyi ortaya dökmemek için sözlerini dikkatle seçmeye çalışıyordu.

Jardir bu oyundan sıkılmaya başlamıştı. "*Jiwah*, gerçekleri saklamayı bırak."

Sesi epeyce sert çıkmıştı. Inevera da sinirlenip konuyu değiştirmek için hemen bu bahanenin üzerine atıldı. Kaşları zamanla kusursuzlaştırdığı o öfke ifadesine bürünmek için çatıldı.

Jardir gülümsedi. "Şunu da kes." Yanına gidip karısını kollarına aldı. Inevera kaskatı kesildi ve Jardir onu kendisine doğru çekerken hafifçe karşı koydu. "Beni seviyor musun, *jiwah*?"

"Elbette, beyim," dedi Inevera hiç tereddüt etmeden.

"Peki bana güveniyor musun?"

Inevera'nın aurasında diken gibi bir kabarıklık belirdi, yanıt

vermekte de biraz gecikti. "Evet." Tam olarak yalan sayılmazdı, ama gerçek de değildi.

"Ailen hakkında nasıl bir sır sakladığını bilmiyorum," dedi Jardir. "Ama bir sırrın olduğu kesin ve bu hoşuma gitmiyor." Inevera geri çekilip konuşmaya çalıştı, ama Jardir kafasını iki yana salladı. "Evlendiğimizde, bu aramızdaki bir birlikteliğin ötesindeydi. Senin ailen benim, benim ailem senin oldu. Sakladığın şey her neyse, bilmeye hakkım var."

Inevera uzunca bir süre ona baktı, aurası o kadar karmaşıktı ki, Jardir nasıl bir yanıt vereceğini tahmin edemiyordu. Ama sonra Inevera bir kez daha sakinleşti. "Annemle babam hayatta ve Everam'ın Armağanı'ndalar. Benim için hem gurur hem de utanç kaynağı oluşturuyorlar ve onlarla olan bağlantım ortaya çıkarsa, bunun onların güvenliklerini tehdit etmesinden endişeleniyorum." Jardir'in gözlerinin içine bakıp başını eğdi. "Senden bu sırrı saklamam doğru değildi, sevgilim. Bu yüzden, özür dilerim."

Jardir kafasını salladı. "Özrünü kabul ediyorum, ama bir şartla."

Inevera tek kaşını kaldırdı.

"Onlarla tanışmak istiyorum," dedi Jardir.

"Bunun akıllıca olduğunu sanmıyorum, beyim," dedi Inevera. "Bu onları tehlikeye atar..."

"Ben Shar'Dama Ka'yım," dedi Jardir. "Yüzlerce akrabam var. Onları koruyamadığımı mı sanıyorsun?"

"Şu an saray entrikalarından uzakta, tadını çıkardıkları basit hayatı ellerinden almadan onları koruyamazsın."

Jardir güldü. "Yeğenlerimi alıp *Sharum* saflarına yerleştirebiliyorsun, ama annen babanla meraklı gözlerden uzakta tanışabilmem için bir yol düşünemiyorsun, öyle mi? İkimiz de istersen bir yolunu bulabileceğini biliyoruz."

Inevera temkinli gözlerle onu süzdü. "Ya istemezsem?"

Jardir omuzlarını silkti. "O halde, iddia ettiğin gibi Everam'dan hemen sonra değil, gözünde üçüncü sırada olduğumu düşünürüm."

Danışmanlar taht odasına girerken perdeler hâlâ örtülüydü. Yanan birkaç yağ lambası etrafa yapay ışık yayıyor, Jayan ve on iki *Damaji*'sini süzmekte olan Jardir'in taç görüşünü korumasını sağlıyordu. Her kabile liderinin yanında ikinci oğulları vardı; Ashan'ın yanında ise yeğeni duruyordu. Her ikisi de on sekiz yaşında olan Asome ve Asukaji dışında, çocukların hepsi on beş yaşındaydı. Tam olarak çocuk sayılmazlardı, ama erkek de değillerdi, hâlâ *nie'dama*lara özgü (omuzlarının üzerine attıkları beyaz bir kumaş parçasından ibaret olan) beyaz *bido*lar giyiyorlardı.

Jardir *Damaji*lerin kendi vârislerini yerlerinden eden çocukları hâlâ istemediklerini auralarından görebiliyordu. Kabile liderliği yeşil topraklarda uygulananın aksine, doğrudan babadan oğula geçmezdi, ama daha işlevseldi, *Damaji*lerin erkek kardeşleri, oğulları ve yeğenleri her türlü avantaja sahipti.

Dahası, Jardir adamlarla arasındaki bağları havada iplikler gibi görebiliyordu. Sıradan *Sharum*lar ve *dama*lar Jardir'in gerçekten ilahi olduğuna inanıyor olabilirlerdi, ama *Damaji*ler korkudan hizmet ediyorlardı.

Bu gece ölürsem, diye içinden geçirdi, *haber duyulur duyulmaz oğullarım öldürülür*. Jayan beyaz sarığı elinde tutabilirdi; Ashan da Asukaji ve Asome'yi korurdu, ama diğer *Damaji*ler hiç tereddüt etmeden *nie'dama* oğullarını katlederlerdi. Aleverak, Maji'ye zarar vermeyeceğine dair ettiği yeminden dönmezdi, ama bu yeminin çok iyi bildikleri bir koşulu vardı. Yaşlı *Damaji* oğullarından birinin bu işi yapmasına izin vermek için zehir içerdi.

*Damaji*ler kendi aralarında konuşuyorlardı, ama Jardir mızrağının dibini bir kez yere vurunca hepsi sustu. "Kara Ay yaklaşıyor, Damajiler. Alagai Ka ve prensleri bu gece Dönüş'ten beri hiç olmadığı kadar güçlü bir şekilde karşımıza çıkacaklar." Adamlardan bazılarında şüphe, bazılarında ise korku olduğunu görebiliyordu. Ancak çoğu yıllarca meditasyon yapmış olmaları sayesinde hislerini belli etmiyordu. "Jayan," çocuğa baktı, aurasında hevesli bir heyecan ve kendini kanıtlama umudu gördü, "*Sharum*lara liderlik edecek."

Bunun üzerine herkes konuşmaya başladı. Jardir mızrağını tekrar yere vurdu.

"Bağışlayın bizi, Kurtarıcı," dedi Damaji Aleverak. "Jayan Sharum Ka olarak çok iyi iş çıkardı ve saygısızlık etmek istemeyiz, ama Sharak Ka'da orduyu Shar'Dama Ka'nın yönetmesi gerekmez mi?"

Jardir başıyla onayladı. "Elimden geldiğince oğlumun yanında yer alacağım, ama Nie'nin prensleri kendilerini gösterdiklerinde, harekete geçmek için özgür olmalıyım."

"Peki bizim yerimiz ne olacak?" diye sordu Asome.

Jardir oğluna bakınca, sakin görüntüsünün altında öfkeden deliye döndüğünü gördü. "*Dama*lar yaklaşan savaşta Everam'a yardım etmesi için yalvaracaklar. Bu hafife alınacak bir şey değil, oğlum." Asome'nin iblisler surlara dayanmışken dualaların işe yaramayacağını düşündüğünü gördü, ama bu düşüncesini dile getirmeyecek kadar akıllı olmasını umdu.

Asome kolay kolay pes etmedi. "*Dama*lar neden *sharusahk* eğitimi alıyorlar, baba?"

"Ne?" diye sordu Jardir.

"Yürümeye başladığım günden beri *sharukin* alıştırması yapıyorum," dedi Asome. "*Dama* ya da *Sharum*, karşımda durabilecek birini tanımıyorum."

Jayan alaycı bir ses çıkardı. "Gerçek bir rakiple hiç karşılaşmadığın için kendinle övünüyorsun. Yoksa *alagai*'ın Sharik Hora'da savaştığın boş havadan daha zorlu olduğunu görürdün."

Asome ağabeyine dönüp açıkça dişlerini gösterdi. "Gel öyleyse, yüce *alagai* katili, gel de görelim."

Jayan hırlayarak bir adım öne çıktı.

"Böyle bir şey yapmayacaksınız!" diye bağırdı Jardir mızrağını yere vurarak. Bütün oğullarına birbirleriyle dövüşmelerini, hatta tartışmalarını bile yasaklamıştı ve bu emrinin ardındaki neden hiç bu kadar net olmamıştı. Jayan ve Asome'nin aralarında Kafatası Tahtı'na giden yolu açmak için birbirlerini öldürmekte hiç tereddüt etmeyecekleri açıktı. "Oğullarımın un çorbası sırasındaki *nie'Sharum*lar gibi dalaşmalarına izin vermeyeceğim!"

Asome ona dönüp başını eğdi. "Sen nasıl istersen, baba, ama soruma cevap vermedin. Kardeşimle dövüşmem yasak. *Alagai*'la

dövüşmem yasak. Andrah unvanını feshettin, o nedenle taht için *Damaji*'yle dövüşmeye gerek yok. Eğer Alagai Ka topraklarımızda yürürken seyirci kalmam gerekiyorsa, neden hayatımın her gününü o dövüşü öğrenerek geçirdim?"

Jardir tereddüt etti. Doğrusu, ona karşı çıkamazdı. Dua etmenin bu gece bir yararı olmayacaktı. Ama *Damaji*ler ve *dama*lar halkı için sadece Kutsal Adamlar değillerdi; aynı zamanda seküler liderlerdi. Din adamları *sharusahk* ustalarıydı, ama Ashan hariç hiçbiri *alagai*'la karşı karşıya kalmadığı için yaklaşan savaşta çok az yardımları dokunurdu. Şafak nihayet çöktüğünde, düzeni tekrar sağlamaları için onlara ihtiyaç duyulacaktı.

"Söylediklerin mantıklı," diye kabul etti Jardir, "ama Jayan *alagai*'ın *dama*ların hazır olmadıkları bir düşman olduğunu söylemekte haklı, ayrıca denenmemiş birlikleri *alagai'sharak*'a sokmak için Kara Ay'ın uygun bir zaman olmayacağını kendin söyledin." Ses tonu kalınlaşırken mızrağını odada duran beyazlı adamların üzerinde gezdirdi. "*Dama*lar savaşçılar için Yaratıcı'ya dua edecek ve sonra yeraltı sarayına gidecek."

Asome başını eğip gururla doğrulurken hislerini belli etmedi, ama aurası öfkeyle kaynıyordu. Jayan'ınki ise neşeyle dans ediyordu. Jardir şimdiden kararından pişman olmuştu, ama sözler bir kez ağzından çıkmıştı ve Nie'nin uçurumu doğmak üzereyken kararından dönemezdi.

"Gidin!" Ellerini çırptı ve adamlar dışarı çıkmaya başladılar. "Ashan," diye seslendi ve *Damaji* diğerleri giderken geride kaldı. Jardir adamın yanına gitmek için kürsüsünden inerken Inevera bir adım gerisinden onu takip etti.

Ashan yirmi beş senedir Jardir'in yanındaydı. Jardir Krasia toplumunun liderliğine giden yolda merdivenleri tırmanırken desteğini ondan hiç esirgememişti. *Damaji*, Jardir'in en büyük kız kardeşiyle evliydi ve çocukları vardı. Şadakatinden şüphe etmek için hiçbir sebep yoktu, ama yine de Jardir tacının gücüne başvurdu ve adamın aurasının yüzeyini okumakla yetinmeyip ruhunun derinliklerini kurcaladı.

Arkadaşının yüreğinde ona güvenmekte haklı olduğunu gördü. Ashan gücü eline geçirmek için can atmıyordu ve *Da-*

*maji*lerin çoğunun aksine Jardir'in gerçekten Everam tarafından dünyayı yeniden kurması için gönderilen Kurtarıcı olduğuna inanıyordu. Ashia'nın kaderinden mutlu değildi, ama yine de ona son derece sadıktı.

"Kardeşim," dedi Jardir, ellerini Ashan'ın omuzlarına koyarak. "Bu gece ölürsem, Kafatası Tahtı'na sen geçmelisin." Ashan'ın aurası şaşkınlıkla aydınlandı, ama sözlerini bitirmesini bekleyen Inevera'nınki tepkisiz kaldı.

"Tereddüt etme," dedi Jardir. "Andrah olarak hak talep et ve Aleverak'ı gözaltına aldır. Sana karşı plan kurmalarına fırsat vermeden diğer *Damaji*leri öldür." Ashan'ın gözlerinin içine baktı. "Oğullarımı öldürmek için fırsatları olmadan."

Ashan başıyla onayladı. "Peki ya sonra?"

"Kaji'nin Mızrağı Jayan'ın olacak," dedi Jardir, "ama Damajah yerimi alacak kişiyi duyurana kadar taç ve taht sende kalacak."

Ashan'ın aurası şaşkınlıktan bembeyaz oldu, bunu hızla alaycılık izlerken döndü ve aurası onaylarcasına ısınmış olan Inevera'ya baktı. "İlk doğan çocuğunu doğum hakkından mahrum bırakıp bir kadının halkımızın kaderine karar vermesine izin mi vereceksin?"

Jardir başıyla onayladı. "Beni seçen oydu, Ashan. İkimiz de Jayan'ın henüz bu makama layık olmadığını ve hiçbir zaman olmayabileceğini biliyoruz."

"Peki ya Asome?" diye sordu Ashan. "İkinci oğlunu kendi oğlum gibi severim, doğduğundan beri Andrah olması için onu yetiştirdik. Neden Kafatası Tahtı'nı benim yerime ona bırakmıyorsun?"

"Asome'nin kalbine baktım, kardeşim. Hükümdar olmak için Jayan gibi o da henüz hazır değil ve eğer kardeşinden üstün bir konumda olursa, sokaklarda kan dökülür. Elli iki oğlum var, ama çoğu hâlâ *bido*'lu ya da *bido*'dan yeni çıktılar. Tahta hangisinin en layık olduğunu anlamak yıllar sürebilir."

Ellerini sıkarken Ashan'ın omuz kemiklerinin kasılıp gevşediğini hissetti. *Damaji*'nin aurası acı gösteriyordu, ama belli etmedi. "Halkımızın iyiliği için, *Jiwah Ka*'mı koruyacak ve bu

konuda ona itaat edeceksin, yoksa seni öbür dünyada bulurum ve hesaplaşırız."

Ashan'ın aurası bir an için buz kesti, sonra kararlılıkla tekrar ısındı. "Buna gerek olmayacak, Kurtarıcı. Ölürsen, her şey emrettiğin gibi olacak." Kafasını kaldırıp Jardir'in gözlerinin içine baktı. "Ama sakın ölme... kardeşim."

Jardir gülüp ona sarıldı. "Ölürsem, Alagai Ka'yı da yanımda götüreceğim."

"*Alagai* pençelerinde!" diye kükredi savaşçılar, muhtemelen Cennet'ten bile duyulan bir bağırışla.

Jardir toplanan savaşçılara gururla bakarken, Ashan, Everam'a edilen dualarda *Damaji*lere liderlik etti. Güneş batıyordu ve *alagai*'ın yeryüzüne çıkmaya cesaret etmesine hâlâ zaman olmasına rağmen, sihir tutamları gölgelerin içinde yükselmeye başlamıştı, Jardir'in duyuları gitgide canlanıyordu.

Eğitimli ve safkan *Sharum*lar etraflarına özgüven ve inanç saçıyorlardı, savaşmaya ve *alagai*'ın pençelerinde ölmeye hazırlardı, bu onların hakkı ve onuruydu. İnançları Jardir'e güç veriyordu, aynı şekilde Inevera'nın sur içini emniyet altına aldığını bilmek de... Ne olursa olsun, halkı hayatta kalacaktı.

Jayan ve Kurtarıcı'nın Mızrakları'yla birlikte, Inevera'nın savaşın en çekişmeli geçeceğini öngördüğü şehrin dış duvarlarına doğru ilerledi. Karısı iblislerin ilk nereye saldıracaklarını tahmin edememişti, ama zarlarda gördüğü gelecek ihtimallerinin bir çoğunda, ölülerle dolu tek bir arazi belirmişti. Jardir bir tuzağa doğru ilerlemiyor olmaları için dua etti.

Bir kırbaç sesi duydu ve kafasını çevirince *chin*lerden oluşan uzun bir sıranın duvara doğru yürüdüğünü gördü. Yüzlerceydiler, hafif silahlarla silahlanmışlardı, muhafazalı mızrakları ve küçük kalkanları vardı, ama silahlarını kendilerinden emin bir şekilde taşımıyorlardı. Hepsi prangaya vurulmuştu, demir halkalara geçmiş uzun zincirlerle birbirlerine bağlanmışlardı ve korkuları somut bir şekilde hissedilebiliyordu. Bunlar, kaderlerine boyun eğmiş bir şekilde ölümlerine yürüyen adamlardı. Birçoğunun dövüşecek cesareti bile olmayacaktı. *Alagai*'ın karşısında, taşın üzerine dökülen su gibi dağılacaklardı.

Jardir beyaz atının dizginlerini çekti ve diğerleri de onunla birlikte durdu. "Kim o adamlar?"

"*Alagai'sharak* çağrısından kaçmaya çalışan ya da gece vakti kendi onurlarını lekeleyen *chin*ler," dedi Jayan. "*Nie'Sharum* gibi prangalandılar ve zincirleri zehre batırıldı. Onurları için savaşmak istemiyorlarsa, hayatları için savaşacaklar."

"Durun!" diye bağırdı Jardir *chin* sırasına önderlik eden *Sharum*lara ve adamlar anında durdular. Bütün gözler, herkesin görmesi için atının sırtında zahmetsizce ayağa kalkan Jardir'e döndü. Jardir mahkûm adamlara baktı.

"Rahipleriniz size yalan söyledi!" diye bağırdı, sesinin alacakaranlıkta geniş bir alana yayılması için tacının gücünden yararlanarak. "Annenizin memesini emdiğiniz bebeklik günlerinizden beri, size *alagai*'ın insanoğlunun günahlarını cezalandırmak için Yaratıcı tarafından gönderilen bir Bela olduğunu söylediler. Size bunu hak ettiğinizi, sinmekten başka seçeneğiniz olmadığını ve bağışlanmayı ya da kurtarılmayı beklemenizi söylediler."

Adamları tarayarak gözlerini görmelerine izin verdi. "Ama Everam bütün çocuklarını sever ve bizi bu şekilde lanetlemez. *Alagai*'ın bir bela olduğu doğru, ama o bize düşmanımız Nie tarafından gönderildi. Şunu da bilin ki, korkup kaçan adamlar günahlarından arınamaz! Everam göklerde onunla nasıl mücadele ediyorsa, Ala'da aynı şekilde Nie'nin çocuklarına karşı duran, onlarla mücadele edenler kurtuluşa erebilir."

Bir ay öncesine kadar, kuru sözlerin bu tür adamlar için anlamsız olduğunu düşünebilirdi, ama şimdi onların yüreklerini görebiliyordu. *Alagai* yüzünden kendilerini suçlamaktan, kendi başlarına musallat ettikleri cezalar yüzünden evlerini ve sevdiklerini kaybettiklerini duymaktan bıkmışlardı. İnanmak istiyorlardı, ama Jardir'in halkı yüzünden cesaretlerini yitirmişler, paramparça olmuşlardı. Bir kez daha erkek olmak için her şeylerini verirlerdi.

"Halkımın *alagai*'la nasıl savaştığını gördünüz," dedi Jardir. "Bunun yapılabileceğini biliyorsunuz. Eğitim aldıkları doğru, ama daha da önemlisi, cesur olmaları. Cesaret mızraklarından değil, kendilerinden daha fazlası için savaştıklarını bilmelerin-

den geliyor. Eşleri, anneleri, kız kardeşleri, kızları ve oğulları için savaşıyorlar. Yaşlıları ve hastaları için savaşıyorlar."

Mızrağını yeşil topraklıların sırasının üzerinde gezdirdi. "Zincire vuruldunuz, çünkü savaşçılarım bunu önemsediğinizi düşünüyor. Kendinizi kurtarmak için bile savaşmayacağınıza inanıyorlar, o yüzden sizi *alagai*'ın yolunda kazığa bağlamayı planlıyorlar." İç şehrin surlarına işaret etti. "Ama o duvarların arkasındakiler sadece *bizim* kadınlarımız ve çocuklarımız değiller! Savaşamayan herkese sığınma hakkı tanıdım, yeşil topraklı kadınlarınız ve çocuklarınıza bile. Kalabalık ve üst üsteler, ama surları tuttuğumuz sürece, güvende olacaklar."

Adamların yüreklerinde bir değişiklik hissetti ve bunu değerlendirdi, mızrağını havaya kaldırıp sihirle parlaması için gücünden yararlandı. "Halkınız uğruna savaşmak için geceye gideceğim! Sizden de aynı şeyi yapmanızı istiyorum, ama cesaretiniz yoksa bu gece işime yaramazsınız."

Mızrağı sıranın ortasına doğru tuttu, silahın ışığı daha da parlak bir hal aldı ve adamlar korkuyla mızrağın iki yanına çekilince aralarında uzun bir zincir parçası kaldı. Jardir mızrağın ucuyla bir muhafaza çizdi ve silahtan çıkan beyaz enerji patlaması zinciri kopardı.

"İster dik durun, ister kaçın," diye bağırdı, "ama köpek değil, erkek olduğunuzu sakın unutmayın!"

Adamların yüreklerindeki korku ve şüphenin yerini hayranlık aldı, birçoğu dizlerinin üzerine çöktü. Jardir'in yanında, siyah atının sırtında olan Shanjat mızrağını havaya kaldırdı. "Kurtarıcı!"

Diğer *Sharum*lar da tezahürata katıldılar, bunu diz çöken *chin*ler ve bir saniye sonra diğerleri izledi. Her bağırışta mızraklarını havaya kaldırdılar ve sesleri gecenin içine kadar ulaştı.

"İşte bu erkeklerin sesi!" diye gürledi Jardir. "Nie'nin hizmetkârları sizi duyunca korkudan titreyecekler!" Tekrar eyerine oturdu ve peşinde Kurtarıcı'nın Mızrakları ve yüzlerce kükreyen *chin*'le birlikte duvara doğru yola çıktı.

"Everam beni lanetledi," diye homurdandı Qeran, yürüyüşe

geçen *Sharum*ları duvarın tepesinden izlerken. "Kara Ay geldi, ama ben işe yaramaz bir şekilde burada duruyorum."

"Saçmalama," dedi Abban. "Kurtarıcı'nın Kara Ay'dan sonra adamlarını silahlandırmaya devam edebilmesi için demircilerinin ve camcılarının korunmasına ihtiyacı var. Burada da savaş olabilir."

Qeran kafasını iki yana salladı. "Kendini gizlemekte iyi iş çıkardın, *khaffit*. Buranın taktiksel bir avantajı yok, *alagai*'ın duvarlarını test etmesi için bir sebep yok. Üstelik duvarlar da," mızrağını sertçe kale duvarına vurdu, "iç şehrin etrafını saran surlardan daha güçlü. Kurtarıcı'nın... zanaatkârları güvende." Zanaatkâr unvanını dilinden kazıyamadığı kötü bir tatmış gibi telaffuz etmişti.

"Adamlarının da kendinin de hazır olmadığını söyleyen sendin," dedi Abban. "Yeni bacağını alalı henüz iki hafta bile olmadı."

"Adamlarımın da benim de henüz tam gücümüze kavuşmadığımızı söyledim," dedi Qeran. "Ama yüz adamım ve ben oradaki savaşçıların onda dokuzundan daha formdayız."

"Yüz *adamın* mı?" diye sordu Abban.

Qeran ona baktı ve Abban adamın *sharaj*'da ona ne kadar acımasızca davrandığını hatırladı. Sabırla bekledi ve Qeran'ın hafifçe kafasını sallamasının tadını çıkardı. "Abban'ın yüz adamı."

Abban başıyla onayladı ve dönüp son kez duvarın tepesinden baktıktan sonra eğitim subayını orada bırakıp topallayarak yerleşkesinin ortasındaki alçak binanın altında giderek büyüyen yeraltı sarayının güvenliğine döndü.

Inevera, Asome ve Asukaji'yi Ahmann'ın yeraltı sarayındaki özel odalarında buldu. İkisi Asome'nin ufak oğlu Kaji'yle oynuyorlardı.

"Yine ne var, anne?" Asome, Ashia'yla birlikte içeri giren Inevera'ya dik dik baktı. "Beni yeterince utandırmadın mı?"

Inevera gözlerini oğluna çevirirken üzgün bir ifadeye büründü.

– *Potansiyelini aşan tek şey hırsı* – demişti on sekiz sene önce

danıştığı, Asome'nin doğum kanına bulanmış zarlar. Ona oğlunun güçlü olacağını söylemişlerdi, ama aynı zamanda bir uyarı da içeriyorlardı.

"Savaş sırasında eşin ve ben surlarda yürüyeceğiz, oğlum," dedi. "Seni de bizimle gelmeye davet ediyorum."

Asome bu bir tuzakmış gibi ona baktı. "Babam eşlerinin ve *dama'ting*lerin yeraltı sarayına gitmesini emretmedi mi?"

Inevera omuzlarını silkti. "Olabilir, ama kim bize engel olmaya cesaret edebilir ki?"

"Ben edebilirim," dedi Asome.

Inevera kafasını salladı. "Ya da... güvenliğim için beni izleyebilirsin. Herhalde baban bu yüzden seni affeder."

Asome, Asukaji'ye döndü. "Sadece sen, oğlum," dedi Inevera.

İki adam tekrar ona bakarken gözlerinde bir kez daha güvensizlik belirdi.

"Ahmann evliliğinizi feshetmedi, Asome. En azından, şimdilik. Alagai Ka gece vakti dışarıda yürürken, ben de oğlum ve gelinimle birlikte yürüyeceğim." Inevera durup Asukaji'ye ve bebek Kaji'ye baktı. "Herhalde, biz yokken yeğenim torunumu kendi çocuğuymuş gibi koruyabilir."

Asome bunun üzerine biraz keyifsizleşti, ama Asukaji elini onun koluna koydu. "Sorun değil, kuzen. Git." Sonra fısıldayarak bir şeyler söyledi, ama sihrin etkisiyle keskinleşen duyuları sayesinde, Inevera onu duydu. "Sen dönene kadar oğlumuza bakacağım." Asome'yi öylesine şefkatle öptü ki, Inevera'nın kalbi ikisi için de sızladı, ama Ashia'nın arkasında kıpırdanıp durması, bu üçgenin üçüncü bir kenarı olduğunu hatırlatıyordu.

Torununa baktı. *Ve zavallı Kaji de bu üçgenin tam ortasında.*

İç şehrin surlarına doğru sessizce yürüdüler. Inevera'nın üzerinde beyaz ipekten bir cüppe vardı, eski *dama'ting* cüppesine çok benziyordu, ama başlığını takmamıştı ve peçesi ince bir kumaştandı. Alnındaki muhafazalı altın paralar sıcaktı ve hepsi dekoratif amaçlı olmayan çok sayıda mücevher takmıştı. Cüppesi elektrum ipliğiyle işlenmiş görünmezlik muhafazalarıyla parlıyordu. Muhafazalar Sahibe Leesha'ya aitti, Ahmann'ın Gö-

rünmezlik Pelerini'nden çalınmıştı. Kafatası Tahtı'nın *alagaı*'ı duvardan uzak tutacağını bilmesine rağmen, Inevera bu muhafazaların çıplak gecede kendisine verdiği rahatlığı inkâr edemezdi.

O kadının gücünü al ve kendin için kullan, demişti Manvah ve Inevera bu ders için annesine içinden teşekkür etti. Sırf kaynağından nefret ettiği için böyle bir sihri reddetmek aptallık olurdu.

Ama kendi cüppesinin ve Kafatası Tahtı'nın koruması olmadan bile, Inevera Ashia yanında olduğu sürece kendini güvende hissediyordu. Enkido, Inevera'ya, Ashia kendi kızı olmuş olsaydı bile kızın dövüş becerilerinden bundan daha fazla gurur duyamayacağını söylemişti.

Sharusahk için doğmuş, demişti çevik elleriyle.

Ashia'nın sağ omzunda kısa bir mızrak ve küçük bir ok kılıfı asılıydı. Yuvarlak kalkanını geçirdiği sol kolunun elinde kısa bir yay tutuyordu. Silahları muhafazalı altın ve *hora* parçalarıyla işlenmişti. Siyah cüppesinin altında, kadınsı hatlarını gizlemek yerine vurgulayacak şekilde saran muhafazalı sağlam camdan bir zırh vardı. Asome yüzünde anlaşılmaz bir ifadeyle eşini süzdü.

Üçlü yaklaşırken duvardaki gözetleme kulübesinde nöbet tutan Mehnding *Sharum*ları kendi aralarında konuşmaya başladılar. Bir saniye sonra bir *kai'Sharum* belirdi ve yerlere kadar eğilerek yollarını kesti. "Özür dilerim, Damajah, ama..."

Adam doğrulamadan Asome harekete geçti ve savaşçının çenesini sıkıca ellerinin arasına alıp hızla çevirdi. İşitilebilir bir çıtırtı duyuldu ve adam yere düşüp öldü. "Damajah'a engel olmak isteyen başka biri var mı?"

Geri kalan *Sharum*lar dizlerinin üzerine çöküp alınlarını yassı taşlara yasladılar. Bir süre sonra, kırmızı peçeli eğitim subayı kalkıp selam verdi ve duvara kadar onlara eşlik etti.

Mehnding kabilesi, Krasia'nın on iki kabilesi arasında büyüklük açısından üçüncü sıradaydı ve bunu da büyük ölçüde, diğer *Sharum*ların girdiği yakın dövüşlerden uzak durmalarını sağlayan, savaş makineleri ve çeşitli silahlardaki ustalıklarına borçluydular. Savaşçılardan ziyade mühendisleri ve atıcıları var-

dı, ama eğitimli katillerin soğukkanlı ihtiyatıyla iç ve dış şehrin duvarlarında konuşlanmışlardı.

Everam'ın Armağanı bir tepeye inşa edilmişti ve sur içi kısmı onun zirvesinde yer alıyordu. Ahmann'ın sarayı tepenin en yüksek noktasındaydı, ama sur içini çevreleyen alçak duvar bile kırsal kesimi etkileyici bir şekilde gözler önüne seriyordu. Güneş batarken araziyi muhafaza ışıkları süslüyordu. *Sharum*ların düşmanı görmesine yardımcı olması için de aynalı ateşler yakılmaya başlanmıştı.

Ve korktukları gibi, düşman güçlü bir şekilde karşılarına çıktı. Kafatası Tahtı surların ötesindeki toprakların da büyük bir bölümünü koruyordu, ama dış şehrin muhafazasız kısımlarında yerden yükselen ve Inevera'nın gördüğü her şeyden daha büyük olan devasa kayalık iblisleri, onları zaptetmek için toplanmış savaşçıların karşısında dağ gibi yükselivermişti. Peşlerinden onları takip eden tarla ve alev iblisleri de arazideki açık alanları kıpır kıpır pulları ve parlak alevleriyle doldurmaya başlamıştı.

Mehnding *kai'Sharum*ları saldırı işaretini verdi. Üçayaklara oturtulmuş uzağı gören mercekleriyle keskin gözlü gözcüler, akrep ve sapanlarının başındaki ekiplere seslenerek mesafe bildiriminde bulundu, ekipler de bunun üzerine silahlarının gerginliğini ayarlayıp ateşe başladı. Dev akrep mızrakları havada yay çizdi, güçlü muhafazaları kayalık iblislerinin zırhlarını bile delebilirdi. Kayalık iblislerine mühimmat vermemeye özen gösteren sapan ekipleri ise, yüzlerce küçük sihir patlamasıyla iblisleri dağıtan çok sayıda muhafazalı küçük taşlar atmaya başladılar.

İblislere büyük hasar verdiler, piyadeleri destekleyen Mehnding okçuları da öyle... *Alagai* çığlık çığlığaydı. Bir an için insanlar üstünlüğü ele alır gibi olmuştu.

Ama o sırada, kayalık iblisleri kenara ittikleri ufak iblisleri önemsemeden yeri kazmaya başladı. Birkaçının zırhına büyük akrep mızrakları saplıydı, ama hiçbiri yere serilememişti. Akrep ve sapan ekipleri silahlarını yeniden yüklemek için acele ederken, iblisler çabucak yerin altına girerek Krasialıların açacağı ateşe karşı kendilerini koruma altına aldı.

Ekipler tekrar atış yapacak vakti bularak düzinelerce ufak iblisi öldürdüler, ama o sırada ilk kayalık iblisi elinde kocaman bir kayayla tekrar belirdi. Oklar yağmur gibi üzerine yağsa da hepsi ona böcek ısırığı gibi geldi. Devasa kayalık iblisinin kolunu savurarak fırlattığı büyük kaya, en yakındaki muhafaza sütununa isabet etti ve koruma ağının bir kısmını bozmuş oldu. Korkutucu bir hızla ilerleyen tarla iblisleri anında içeri sızmak için taarruza geçtiler. *Sharum*lar hemen kalkanlarını birbirlerine kenetlediler, ama nüveliklere engel olabilecek pozisyonda değillerdi. İblisler üzerlerine atılırken diğerleri etraflarını sardı, bazıları yanlardan saldırırken, çok daha fazlası gafillere sessizce yaklaşmak için hiçbir engelle karşılaşmadan gecenin içine kaçtı.

Kayalık iblisi tekrar eğilip kazmaya başlarken, birkaç arkadaşı kendi kayalarıyla doğruldu.

Inevera daha önce bu boyutta bir savaş görmemişti. *Sharum*lar ellerinden geleni yapıyordu, ama Inevera bile *alagai*'ın sıra dışı bir kurnazlıkla hareket ettiğini, beklenmedik yerlere saldırıp dış şehrin muhafaza ağını zayıflattığını ve yavaşça tepeyi tırmanarak iç surlara doğru ilerlediğini görebiliyordu. Surlardan içeri giremezlerdi, ama iblisler rahatlıkla duvarları yıkıp şehrin üzerine yıkım yağdırabilirlerdi. Yangınlar ve çöken binalar *alagai* pençeleri kadar kolaylıkla öldürebilirdi.

Şehirde, *Sharum*lar yaşam mücadelesi veriyorlardı. Kayalık iblisleri arada sırada savaşçıların ortasına kocaman taşlar atarak onları birbirlerinden ayırıyor, böylece tarla ve alev iblislerinin açıklıkları doldurabileceği imkânlar yaratıyordu. Adamların çoğu zırhlıydı, ama bu, fırlatılan kayalara ve alev tükürüklerine karşı çok şey ifade etmiyordu. Muhafaza ağının üzerinde gökyüzünde daireler çizmeye başlayan rüzgâr iblisleri pençelerinde taşıdıkları taşları aşağıya bırakıyorlardı. Hedeflerini kayalık iblislerinden daha zor tutturuyorlardı, ama çıkardıkları karışıklık taşlardan daha çok zarar veriyordu.

*Sharum*lar pençelere karşı mızraklarıyla mücadele ederken, surlardaki Mehnding askerleri onların üzerine ateş açma riskine giremezdi, o yüzden kayalık iblislerine odaklandılar. Ne zaman biri elinde taşla belirse, birkaç akrep mızrağı ve muhafazalı taşla

vuruluyordu. Dev iblislerden birkaçı anında öldürülmüş, çoğunun da hedeflerini tutturması engellenmişti.

Ama devasa bir kayalık iblisi şehir kapılarına epeyce yaklaşmayı başarmıştı, ellerinde de şehir kapılarını paramparça edecek kadar büyük bir kaya taşıyordu. Bu kaya diğer iblislerin içeri girmesini sağlamazdı, ama kapıyı koruyan birçok savaşçıyı öldürür ve cesur olmaları gereken adamların yüreklerine korku salardı. İblisin kalın gövdesine akrep mızrakları saplanmıştı, ama taşını kararlı bir şekilde taşıyıp ilerlemeye devam ediyordu.

"Everam'ın sakalı," dedi Asome nefes nefese.

Inevera oğlunun sözüne aldırmayıp cüppesine uzandı ve Ahmann'ın öldürdüğü zihin iblisinden aldığı ince önkol kemiğini çıkardı. Kemik elektruma batırılmıştı ve Inevera'nın muhafaza görüşünde göz alıcı bir ışıkla parlıyordu. Parçayı hemen taşa doğru tutarken, parmakları kemiğin tutacak kısmına oyduğu muhafazaları ustalıkla kontrol etti. Isı ve darbe muhafazalarını açığa çıkarıp taşa doğru büyük bir güç gönderdi.

Büyü havada hedefinin üzerine doğru uçarken yeşil toprakların ateş böceğine benziyordu, ama çarptığı anda geceyi aydınlatan ve izleyenlerin yüzlerini ısıtan bir patlama oldu. İblisin ellerindeki kaya parçası bir toz bulutuna dönüştü.

Şaşkın gözler Inevera'ya dönerken, Inevera *hora* değneğini kayalık iblisine çevirdi. Çıtırdayan bir kıvılcımın nüveliğe çarpmasıyla bir kez daha büyük bir patlama oldu ve iblis yere düşerken vücuduna saplı akrep mızrakları zırhının altındaki hassas etinin derinliklerine girdi. Nüvelik sırtüstü yere serildiğinde göğsünden dumanlar yükseliyordu. Bir daha da ayağa kalkmadı.

"Anne..." diye söze başladı Asome, ama Inevera'ya bakarken cümlesi yarıda kaldı. Inevera gülümsedi. Hırslı oğluna korkutucu güçlere sahip olduğunu hatırlatmak güzeldi. Ashia ve Mehnding askerleri de oğlu kadar etkilenmişlerdi ve bu da iyi bir şeydi.

Savaş alanında, bu gösteriden cesaret bulan askerler, destek birlikleri gelirken iblisleri kontrol altına almak için çabalarını iki kat artırdılar.

Ama *alagai* da tepki gösterdi. Bir rüzgâr iblisi sürüsü gökyü-

zünde doğruca Inevera'ya doğru inişe geçti, her biri pençelerinde ağır bir taş taşıyordu. Ashia yayını eline aldı ve iblislerden birini tombul bir kaz gibi havada avladı. Mehnding okçuları da diğerlerini etkisiz hale getirdiler, ama onlara doğru atılan birkaç taşa engel olamadılar. Hemen yan tarafında mazgallardan biri büyük bir gürültüyle paramparça olurken Inevera birinin onu kavrayıp kale duvarına doğru savurduğunu hissetti. Tepelerine yağmur gibi molozlar yağsa da, Asome annesinin üzerinde kalıp darbenin şiddetini göğüsledi.

Moloz yağmuru bittiğinde, Asome'nin yüzünün yarısı kan içindeydi. Kolu da tuhaf bir açıyla bükülerek kırılmış gibiydi. Inevera ona uzandı, ama oğlu hiçbir şey olmamış gibi ayağa kalktı. Sağlam eliyle kırık kolunun bileğini tuttu ve uzvunu çekip düzleştirerek gevşek bir şekilde yanında sallanmaya bıraktı. Büyük bir acı içinde olduğu kesindi, ama Asome kontrolünü kaybetmedi ve hiçbir şey belli etmeden sağlam elini uzatarak Inevera'nın ayağa kalkmasına yardım etti. "Kolum bekleyebilir, anne." Çenesiyle duvarın ötesine işaret etti. "Senin daha büyük endişelerin var."

Inevera uzatılan eli tuttu, ama ağırlığını ona vermeden ayağa kalktı. Oğlunun gösterdiği yöne bakınca gözleri kocaman oldu. Dış şehirde savaş şiddetli bir şekilde devam ediyordu, dış duvarın ötesindeyse çok daha şiddetliydi, ama bu mücadelelerin tek amacı onların dikkatini dağıtmaktı.

Inevera bulunduğu avantajlı konumdan, Ahmann'ın göremediğini görebiliyordu, ama kendisi bile savaşa kendini o kadar kaptırmıştı ki, çok geç olana kadar durumu gözden kaçırmış olabilirdi. Şehrin ötesindeki buğday tarlalarını yakan alev iblisleri tarlalarla aynı boyutta muhafazalar oluşturuyorlardı. Çok geçmeden semboller etkinleşip *alagai*'a korkutucu bir avantaj sağlayacaktı.

Asome de bunu gördü. "Bunlar gerçekten de Nie'nin köpekleri! İnsanlarımızı doyurma imkânımızı çalmaları yetmiyormuş gibi onu bir de kara büyülerine güç vermek için kullanıyorlar. Muhafaza ağını yok etmek için tarlaların geri kalanını yakmaktan başka seçeneğimiz yok."

"Belki de," dedi Inevera kehanetini hatırlayarak. Ashia'ya baktı. "Dayın bunu duymalı."

Kai'Sharum'ting hiç tereddüt etmeden duvardan atladı ve yere iniş hızından yararlanıp yuvarlanarak tekrar ayağa kalktı. Tepeden aşağı inip dış şehre doğru hızla koşarak karanlığın içinde gözden kayboldu.

Asome annesine baktı. "Onu surlara çıkararak Kurtarıcı'ya karşı gelmen yeterince kötüyken, şimdi bir de *jiwah*'ımı çıplak geceye mi gönderiyorsun? *Alagai* onu öldürmezse, itaatsizliği yüzünden babamın öldüreceği kesin."

"Neden umurunda ki?" diye sordu Inevera. "Dışarıda ölürse ya da itaatsizliği için öldürülürse, bütün sorunların çözülmüş olur, değil mi?"

"Ben boşanmak istedim, onun ölümünü değil," dedi Asome.

"İkisi de olmayacak, oğlum," dedi Inevera. "Hiçbir iblis ona dokunamayacak ve babanı sandığın kadar iyi tanımıyorsun. Onun ilk görevi Sharak Ka. Ashia'nın vereceği bilgi zaferle yenilgi arasındaki fark anlamına gelebilir. Baban hizmeti için ona teşekkür edecek ve Kara Ay sona erene kadar bunu unutacak, daha sonra da onu sembolik bir şekilde azarlayacak ve ardından onu herkesin içinde onurlandıracak. *Sharum'ting*ler artık Kara Aylarda Aşağışehir'de kalmaya mahkûm olmayacaklar."

"Başından beri amacın buydu," dedi Asome. Ses tonunda hırçınlık yoktu, ama yine de Inevera bunu hissetti.

"Senin için asıl önemli olan ne," diye sordu Inevera, "Sharak Ka'yı kazanmak mı, yoksa eşini sandaletlerinin altında tutmak mı? İzin verirsen, *jiwah*'ının kahramanlığı senin gücünü artırabilir. Asukaji'ye karşı hissettiklerini ona karşı hissetmediğini biliyorum, ama o senin âşığının kız kardeşi, oğlunun annesi ve Everam'ın huzurunda yemin ettiniz. Bu bağlar dürüst bir adam için fazlasıyla bağlayıcıdır."

Asome sözlerine karşı çıkmaya hazır görünüyordu, ama biraz düşününce yatıştı. Inevera uzanıp oğlunun sağlam koluna dokundu. "Yüce bir adam eşinin onun ihtişamını çalacağından korkmaz, Asome. Daha yükseklere ulaşmak için karısının desteğini alır."

28. BÖLÜM

ERKEN HASAT

D.S. 333 SONBAHAR
KARA AY

Alagai en yürekli *Sharum*ların bile içine korku salabilecek bir ordu halinde şehir duvarlarının dışında toplanmıştı. Tarla ve alev, kayalık ve orman, binlerce iblis vardı. Karanlık gökyüzü, daireler çizerken çığlık atan rüzgâr iblisleriyle doluydu.

Kayalık iblislerinden biri bir ağaca doğru yürürken adımlarıyla yeri sarstı. On metrelik ağacı köklerinden söküp zahmetsizce dallarını kopardı. Ağacın gövdesini bir sopa gibi elinde tutarak en yakındaki muhafaza direğine doğru ilerlerken, iki yanında tarla iblisi sürüleri vardı. Sapan ekipleri nişan alıp ateşe başladı, ama bulundukları mesafeden tek bir kayalık iblisini devirmek için bile ellerindeki dev okların çoğunu kullanmaları gerekti. İblis direği yıkmadan onu durduramayacaklardı, üstelik etrafta düzinelerce devasa iblis vardı.

Jardir mızrağını kaldırıp havaya bir ısı muhafazası çizdi. İblisin ellerindeki ağaç alev aldı ve yaratık şoke olmuş bir şekilde onu elinden bıraktı.

Tacının gücünü kullanarak sihirli bir şekilde sesini gürleştirip, "Kalkanlarınızı kenetleyip ilerleyin," diye bağırdı Jardir. "Saldırmak için emrimi bekleyin. Kayalık iblislerine kadar savaşarak ilerleyip onları öldüreceğiz!"

Birbirine kenetlenen kalkanlardan oluşan bir sıra oluşturuldu, *alagai*'ı geri çekilmeye zorlarken muhafazaları güçle par-

lıyordu. İblisler tek bir darbenin bile hedefini ıskalamayacağı kadar dar bir alana toplanınca, "Saldırın!" diye bağırdı Jardir. *Sharum*lar aynı anda bir adım geri çekilip kalkanlarını muhafazalı mızraklarıyla saldırıya geçebilecekleri kadar araladılar. Her mızrak ucuna eşlik eden bir sihir parlaması ve fışkıran irin vardı, ama disiplinli savaşçılar bunun tadını çıkarmak için durak-samadılar, kalkanlarını tekrar birleştirdiler ve Jardir bir sonraki saldırı için işaret verene kadar ilerlemeyi sürdürdüler. Ön saflardaki savaşçılar ilerlerken yere düşen iblislerin işlerini ikinci bir savaşçı birliği bitirdi.

İlk gerçek sınavlarıyla, kocaman sopalar taşıyan orman iblisleri onlara yaklaşmaya başladığı zaman karşı karşıya geldiler. Kayalık iblislerinin taşıdığı gibi devasa ağaçlar olmasa da, ellerindeki sopalar savaşçılardan büyüktü ve basit *alagai* pençelerinin yapamadığını yapıp savaşçıların kalkanlarını ezerek onları geniş bir alana dağıtıyordu.

İblisler boşluklardan faydalanmaya fırsat bulamadan Jardir konsantre olup tacının gücüyle savaşçıların ötesine uzanıp iblisleri anında durdurdu. Mızrağını yukarı kaldırıp havaya orman iblislerini yakıp kül edecek ısı muhafazaları çizdi ve sonra taarruza geçti, sihri küçük *alagai*ları kenara savururken en sonunda en yakınındaki kayalık iblisine ulaştı. Koruyucu alanı etrafına çekip sıkılaştırdı ve Kaji'nin Mızrağı'nı iblisin göğsüne saplayabileceği şekilde havada üç metre sıçradı. Sihir mızrağın deposunu yeniden doldururken güç kolundan bütün vücuduna yayılarak onu enerjiyle doldurdu.

Yere düşen iblise havada bir tekme savurup altı metre ötedeki bir açıklığa iniş yaptı. İblisler ona her yönden saldırıyor, ama muhafazalı alanından sekip geri tepiyorlardı. Jardir de hiçbir tehlikeyle karşılaşmadan saldırısına devam ediyordu. İblislerden birkaçı mızrağına yenik düşerken, çoğu havaya çizdiği muhafazalar sayesinde yok oldu. Alev tükürüklerini karınlarında dondurduğu alev iblisleri paramparça olurken, bir anda tutuşan orman iblisleri telaşla koşuşmaya başladılar. Darbe muhafazaları düzinelerce iblisi bir kenara savurdu.

Yine de, etrafını sarmayı sürdürdüler, sayıları hiç azalmadı.

Artık savaş alanındaki bütün iblisler ona odaklanmıştı. Bir kez daha tacın gücünden yararlandı ve adamlarına katılabilmek için onları geri püskürttü, ama bu onu daha açık bir hedef haline getirdi ve bir kayalık iblisi elindeki ağır bir kayayı ona fırlattı.

Jardir hemen kenara sıçradı, ama yere iniş yaptığı sırada yukarıdan bırakılan başka bir taşın hedefi oldu. Darbenin etkisiyle yuvarlanırken mızrağını elinden bırakmadı ve iyileşmek için gücünden yararlandı. Karpuz büyüklüğündeki taşlar yağmur gibi etrafına yağarken soluklanmaya fırsatı olmadı.

Ama taşlar ne kadar hızlı yağsa da, Jardir onlardan daha hızlıydı. Taşlar havada tembelce süzülen sabun köpükleriymiş gibi onlardan kolayca kurtulmayı bildi. Gökten yağan yaylım ateşinden kaçınırken bile, yerdeki kayalık ve orman iblisleri pençelerinin eriştiği yerde ne bulurlarsa ona atmaya devam ediyordu: kayalar, ağaçlar ve hatta Jardir'in kendi adamlarını bile. Rüzgâr iblisleri onun muhafaza alanından sekip yere düştüğü zaman, Jardir'in adamları nüveliklerin iyileşip tekrar uçmasına izin vermeden hepsini etkisiz hale getiriyordu. Rüzgâr iblislerinden biri koruma alanına yaklaşmadan durup ona uzaktan kükredi ve uzun dişli gagasından bir yıldırım fırlattı.

Bu yıldırımın enerjisi büyük bir gümbürtüyle muhafaza alanını deldi ve dosdoğru Jardir'e yöneldi, ama Jardir gücün ne olduğunu görebiliyordu ve korkmadı. Mızrağını çapraz bir şekilde havaya kaldırıp enerjiyi emdi. Silah karıncalandı ve güçle ısındı, ama Jardir emdiği gücü hemen yaratığa geri fırlatıp nüveliğin gökyüzünde paramparça olmasını sağladı.

Kendini çok güçlü ve durdurulamaz hissediyordu, ama yine de yavaşça adamlarıyla arasının açıldığını ve etrafının sarıldığını fark etti. Kayalık iblisleri ona daha çok ve daha büyük taşlar atıyorlardı; er ya da geç, biri ona isabet edecekti.

Kendimi hedef haline getirdim, diye farkına vardı.

Bu düşünceyle birlikte, koruyucu alanını iyice etrafına çekti ve başlığını takıp Leesha'nın Görünmezlik Pelerini'ni etrafına sararak yana doğru birkaç hızlı adım attı. Savaşçıları için değişen bir şey yoktu, ama *alagai*'ın auralarındaki şaşkınlığı görebiliyordu. Onların duyularına göre, ortadan kaybolmuştu.

Sakin bir şekilde, yeniden bir araya toplanan *Sharum*ların yanına döndü. Savaşçıları iblislerin kafa karışıklığından faydalanıp acımasızca saldırırken, *alagai* boş yere onu arıyordu.

"Dayı!" diye bağırdı bir ses ve Ashia'nın ona doğru koştuğunu gördü. Yeğeni *Sharum*ların siyahlarına bürünmüştü ama karanlıkta kızın aurasını yüzünden daha kolay tanıdı. Bu sırada bir tarla iblisi Ashia'nın üzerine atladı, ama yeğeni nüveliği kalkanıyla önledi ve hiç yavaşlamadan kenara savurdu. Bir alev iblisi karşısında durup ona alev tükürdü, ama yaratık alevi püskürtmek için gözlerini kapatırken Ashia zahmetsizce kenara atlayıp onu mızrakladı.

Ardından, bir çift orman iblisi yoluna çıktı. Artık iblis sihriyle yüklenen Ashia ilerleme hızını artırdı ve kalkanının kenarını nüveliklerin uzun, dikenli uzuvlarının eklem yerlerine bastırıp dengelerini bozarak saldırmalarını engelledi. Eğitimsiz bir göze her hareketi ezbere yapıyor gibi görünebilirdi, ama Jardir kızın kurcaladığını, *dama'ting sharusahk*'ı uygulayarak basınç noktalarını aradığını görebiliyordu. En sonunda, iblislerden birinin üst bacağında hassas bir nokta buldu ve oldukça hafif bir darbeyle nüveliği uzvunu kullanamayacak hale getirdi. Ancak ondan sonra onu öldürmek için mızrağını sapladı.

Diğer orman iblisinin saldırısına karşılık vermek için kendi etrafında döndü ve iblis pençelerini ona doğru savururken kalkanının kenarını nüveliğin koltuk altına gelişigüzel bir şekilde sokarak onu kenara savurdu. İblis geriye doğru sendelerken Ashia sakin bir şekilde hücum etti. Aurası Jardir'in zaten bildiği şeyi doğruluyordu: İstediği zaman öldürebilecek olma becerisinden son derece emindi ve bu fırsatı düşmanını daha iyi tanımak için kullanıyordu.

Hiçbir iblis tam olarak birbirine benzemezdi. Her birini, tercih ettiği avlanma alanı şekillendirirdi ve Everam'ın Ala'sı uçsuz bucaksız bir yerdi. İki hamlede bir sonraki orman iblisinin hassas basınç noktasını buldu, ama hemen bir saniye sonra nüveliğin bacağını çökertip kırdı. Bu bilgiyi aklına not ettikten sonra iblisin işini çabucak bitirip iki büyük adımda Jardir'le arasındaki mesafeyi kat etti.

Jardir kaşlarını çattı. Sevgili kız kardeşi Imisandre'nin kızı onu fazlasıyla gururlandırıyordu. Ona erkek *zahven*lerinin iki katı savaşçı olmasını emretmişti ama Ashia onları ve kendi babasını bile fazlasıyla aşmıştı. Sergilediği sanatın son derece emin ve kontrollü, zarif ve kesin hareketlerini izlemek şiir okumak gibiydi.

Ama Jardir onunla gurur duymasına rağmen, Ashia'nın gece vakti dışarı çıkarak iradesine karşı gelmesi kabul edilemezdi. Bu işte Inevera'nın parmağının olduğundan en ufak bir şüphesi yoktu, ama Damajah'ın bile emirlerini açıkça hiçe saymasına izin veremezdi. Onu ibret için cezalandırmak zorunda kaldığında zavallı Ashia arada kalacaktı.

Yeğeni yanına varınca uzandı ve kızın kolunu sertçe kavrarken tacının korumasını *onu* da içine alacak kadar genişletti, yine de çok abartıya kaçmamış olmayı umuyordu. Sonuçta şu anda bile *alagai* prensleri arazideki iblislerinin gözünden onu aramakla meşguldü ve koruma alanını çok fazla genişletirse dikkat çekebilirdi. "Emrime karşı gelmişsin! Yeni giydiğin siyahlar üzerinden çekilip alınsın diye yalvarıyor musun yoksa?"

"Bağışla beni, dayı," dedi Ashia dizinin üzerine çöküp ensesini ortaya çıkararak. "Damajah *alagai*'ın şehir dışındaki tarlalarda ekinleri yakıp büyük muhafazalardan bir ağ oluşturduklarını sana haber vermemi istedi."

Kafasını kaldırıp bakan Jardir uzakta toplanmaya başlayan sihri görüp amacını sezince içinin ürperdiğini hissetti. İblisler insanları geri püskürtecek muhafazalar kuruyorlardı. Everam'ın Armağanı'nın etrafında bir daire çizmeyi başarırlarsa, şehirdeki bütün erkek, kadın ve çocukları öldürebilirlerdi. Kafatası Tahtı buna karşı koruma sağlayamazdı.

"Sana başka bir şey söyledi mi?" diye sordu.

"Hayır," dedi Ashia. "Ama onurlu kocam ona iblisleri durdurmanın tek yolunun ekinlerimizi yakmak olduğunu söyleyince, Damajah başka seçeneklerin de olabileceğini ima etti."

Jardir başıyla onayladı. Inevera'nın öngörüsünden beri gece gündüz düşünüp durduğu sözleri nasıl unuturdu?

– Kurtarıcı'nın ağın merkezini avlaması için karanlığa tek başına çıkması gerekiyor, yoksa Alagai Ka geldiğinde her şey yitirilecek –

Tekrar yeğenine baktı. Ashia'nın söylediğine göre, iradesine karşı gelen tek kişi o değildi, karısı ve oğlu da çıplak geceye çıkarak iradesine karşı gelmişlerdi, ama bu o an için çok önemli görünmedi. "Damajah'a anladığımı ve Everam'ın önüme koyduğu yolu izleyeceğimi söyle." Ashia başını eğdi ve gitmek üzere arkasını döndü, ama Jardir bir kez daha yeğeninin kolunu tuttu. "Seninle gurur duyuyorum, yeğenim."

Tepkisiz ve profesyonel olan Ashia'nın aurası aniden sıcaklıkla aydınlandı. Jardir ona sarıldıktan sonra geri çekilip kızın gözlerine baktı. "İtaatsizliğini cezalandırmam gerektiğinde, bunu hatırla."

Son kez başını eğerken aurasındaki sıcaklık hiç azalmayan Ashia arkasını döndü ve karanlıkta kayboldu. Soğukkanlılığını da ancak o zaman geri kazandı, savaş bölgesine adımını atmadan önce üzerine aldığı bir pelerin gibi...

Jardir cüppesini çıkarıp attı ve üzerinde sadece beyaz *bido*'su kalana kadar soyunup muhafazalı tenini ortaya çıkardı. *Bido*'su dışında sadece sandaletleri, tacı ve Leesha'nın pelerini vardı. Elindeyse sadece Kaji'nin Mızrağı'nı taşıyordu.

Jayan'a baktı, kalabalık savaşçıların arasında oğlunu beyaz sarığı yerine aurasından tanıması daha kolaydı.

Everam layık olmanı nasip etsin, oğlum, diye dua etti.

Gece rüzgârında bir fısıltı duydu ve nasıl bildiğini anlamadan onun iblis prenslerine ait olduğunu anladı, basit kelimeler yerine sihir aracılığıyla birbirleriyle iletişim kuruyorlardı. Ne söylediklerini anlamıyordu ama seslerden en yakınında olanı saptayıp takip etti. Savaşçılar haykırıp onunla birlikte gitmeye çalıştılar, ama iblislerin Jardir'in ilerlemesini engellediği alanda tacın gücüyle bir yol açılsa da, onun geçip gitmesinin ardından iblisler çabucak doluşup bu açıklığı kapattılar.

İlerlerken buğday tarlalarına doğru giden sihir akıntısını görmesi fazla uzun sürmedi. İblisler alanda devriye geziyorlardı, ama Jardir ekinlerin arasından *alagai* prenslerinin muhafazalarının sınırına doğru sessizce ilerlerken, devriye gezen nüvelikler onun varlığından habersiz bir şekilde yanından geçip gidiyorlardı. Yürümeye devam ederken uzun ekinlerin bulunduğu

alan aniden kesintiye uğradı ve karşısında yanıp kül olmuş ama sihirle parlayan bir *ala* belirdi.

Jardir hatların kusursuzluğu karşısında hayret etti. Alev iblisleri neredeyse her şeyi yakabilirdi, ama sihirli alevleri gerçek yangınlar çıkarmaya meyilliydi. Yanmış alanın tek bir yöne doğru ilerleyip aniden durması, işin içinde başka bir sihrin olduğuna işaret ediyordu.

Muhafazanın onu itişini hissedebiliyordu. İlk başta oraya yaklaşmak sert bir rüzgâra karşı yürümek gibiydi, ama sonra derin suda adım atmaya benzedi. Sınırına varınca, kalın camdan yapılma bir duvar gibi sağlam göründü. Enerji parmak uçlarından sekip gidiyordu, ama batma hissine alışarak sihrin tadına baktı.

Nihayet gücü anlayıp odaklandı ve alnındaki Kaji'nin Tacı'nın sıcaklığını hissetti. Elini muhafazanın içine soktu ve sihir tabakası oraya ulaşmak için sağa sola itmek zorunda kaldığı buğday sapları gibi etrafında ikiye ayrıldı.

Gece rüzgârındaki çağrı, iblislerin ağının hatları boyunca açıkça ilerlerken onu yönlendirmeye devam etti. Gücü sıkıca etrafında tuttu, muhafazanın içinde hafif bir dalgalanma olarak görünüyordu, gürül gürül akan bir nehre atılmış çakıl taşından farksızdı.

Bir süre ilerledikten sonra aradığını buldu. Zihin iblisi ona doğru bakmıyordu bile, dikkati buğdayları yakarak bir yol açan alev iblislerinin üzerindeydi. İblis havaya muhafazalar çizerek alevleri kusursuz hatlar halinde söndürüyordu. Akışkan siyah pullardan oluşan kocaman bir kütleyi andıran koruması ise, sihirle yüklü bir şekilde yanında duruyordu.

İblisin aurası güçle parlıyordu –biraz güneşe bakmak gibiydi– ve gelişigüzel bir güvenlik duygusuyla hareket ediyordu. Jardir nedenini görebiliyordu. Meraklı gözlerden korunması için yaratığın etrafı sihirle örülmüştü, ama anlaşılan bu sihir onu Jardir'in tacının sağladığı görüşten koruyamıyordu. Leesha'nın pelerinine güvenerek hızla yaratığın yanına ilerledi.

Saldırabileceği bir mesafeye gelince mimik iblisi canlandı ve zihin iblisi ona doğru döndü, ama çok geçti. Jardir, Kaji'nin Mızrağı'yla sertçe hamle yapıp iblisin kara kalbini deşti.

Meydana gelen güç patlaması Jardir'in hayalini kurduğu hiçbir şeye benzemiyordu. Daha önce de güçlü iblisler öldürmüştü, sihrin mızrağında ilerleyip deposunu doldurmasına ve vücudunda yayılarak onu daha hızlı ve güçlü yapmasına alışıktı. Yaralarını iyileştirip duyularını keskinleştirirdi ve yılları çeliğin üzerinden temizlenen pas gibi alıp götürürdü.

Ama o duygu, içine sel gibi hücum edip onu sihirle boğmakla tehdit eden şeye kıyasla bir yudum su içmek gibiydi.

İblis prensi acıyla çığlık attı ve onun acısı hem mimik iblisinin hem de bölgede bulunan diğer bütün iblislerin çığlıklarına ve kasılmalarına yansıdı. İblis Jardir'e uzandı, ince kollarının ucundaki pençeleri, bir yastık arkadaşının manikürlü tırnaklarından daha uzun olmasa da, jilet kadar keskindi.

Jardir adeta uluyarak içindeki sihirden mızrağına yüklü bir miktar gönderdi. Bu sihir, iblisi yıldırım çarpmış gibi sarstı, yaratık öylesine şiddetli bir şekilde zangırdadı ki, dişleri yere dökülüp parçalandı. Vücudundan duman ve pis bir koku çıkmaya başladı. Derken Jardir mızrağını geri çekip yana doğru savurdu ve silahının jilet kadar keskin ucuyla zayıf iblisin boynunu yarıp geçti.

Zihin iblisinin başı *ala*'ya düşerken bölgedeki ufak iblisler de yere yığıldılar, ama mimik iblisinin ölmesi daha uzun sürdü; çılgınca çığlık atarken derisi adeta fokurdayıp biçim değiştiriyordu, bazıları tanıdık biçimlerdi, diğerleri ise sadece kâbuslarda görülebilecek türden biçimlerdi.

Hâlâ güçle dolup taşan Jardir iblise işaret edip mızrağının ucuyla havaya bir muhafaza çizdi ve yaratığı şiddetle patlatarak Nie'ye geri gönderdi. Duman dağılırken yere düşen jelatinimsi et parçalarının sesini duyabiliyordu.

Ardından çöken sessizlikte, Jardir durup dikkatle dinledi, ama diğer iblis prenslerinin çağrısı kesilmişti.

Kardeşlerinin ölümünü hissedip savaş alanından kaçmışlardı.

Jardir eğilip *alagai* prensinin cesedini omzuna attı. Koni biçimindeki başını da boşta olan eline aldı. Yeterli elektrumla, Kafatası Tahtı'nın menzilini iki katına çıkarabilir ya da Kuzey'i fethederken yanına alabileceği bir taht daha yapabilirdi.

Ama öncelikle, hasadı erkenden toplamaları gerekiyordu.

Jardir şafaktan saatler önce danışmanlarını çağırıp planını açıklayınca, "Bunun ne işe yarayacağını anlamıyorum, baba," dedi Jayan. "Savunmaları yeniden inşa edip yaklaşan gece için dinlenmeliyiz, bununla..."

"Sessiz ol ve iyi dinle," diye çıkıştı Jardir. "*Alagai* bizi savaş alanında yenemez, annen de şehir merkezini onların ulaşamayacağı şekilde sihirle koruyor. Zihin iblislerinin buğday tarlalarında büyük muhafazalar kurma planı suya düştü ve konumlarını bana belli edip de kardeşleriyle aynı kaderi paylaşmamak için aynı şeye bir daha kalkışmayacaklar."

"Öyleyse, kazandık," dedi Jayan.

"Aptal olma," dedi Asome. "*Alagai*'ın bizi öldürmek için mızraklarımızla buluşmasına ya da muhafazalarımızı dağıtmasına gerek yok. Tarlaları yakmaları yeterli."

"O halde onlara yakabilecekleri hiçbir şey bırakmamalıyız," diye katıldı Ashan. "Her şeyi toplayalım. Tam olarak olgunlaşmamış tahılları bile."

"Kadınlara, *khaffit*lere ve erkekler çıplak geceye çıkıp savaş verirken duvarların arkasına sinen *chin*lere göre bir iş," dedi Jayan.

"Hepimize göre bir iş," diye düzeltti Jardir. "En gururlu *dama*dan en düşük sınıfa mensup sakat *chin*lere kadar Everam'ın Armağanı'ndaki bütün erkekler, kadınlar ve çocuklar güneşin doğuşundan batışına kadar iki büklüm olup çalışsalar bile, hasadın ancak..."

"Yüzde yirmi ikisini toplayabiliriz," diye yardımcı oldu Abban.

"... hava kararıp yangın tekrar başlamadan ekinlerin ancak yüzde yirmi ikisini toplayabiliriz," diye tamamladı Jardir. "Herkesin yardımına ihtiyacımız var, ayrıca bu tür zahmetlere girmeyecek kadar üstün olduğunu düşündüğümüz kişilerin de diğerleriyle birlikte tarlalarda çalışması gerekiyor."

Aleverak elini Jayan'ın omzuna koydu. "Dün gece beyaz sarığa büyük bir onur verdin, Ahmann'ın oğlu. Bundan cesaret al. Kaji bile hayatına meyve toplayarak başlamadı mı?"

Jayan omzundaki ele baktı ve bu yorum karşısında aurasında bir öfke belirdi. Aleverak daha önce de gururunu kırmıştı, ancak bu kez öfkesini yutacak kadar aklı başındaydı.

İşte oğlum, bilgeliğin başlangıcı, diye içinden geçirdi Jardir.

"Dikkatli ol, Kurtarıcı," dedi Hasik bir grup *chin* çiftçiye yaklaşırlarken, "silahlılar."

Jardir adamların elindeki kocaman hasat aletlerine baktı, doğru ellerde etkili silahlar olabileceklerini inkâr edemezdi, ama burada tehlike sezmiyordu. Aksine, *chin*ler ondan korkuyor gibi görünüyorlardı.

"Çok fazla endişe ediyorsun, Hasik," diye azarladı. "Eğer bir *chin* beni bir çiftçi aletiyle öldürebilecekse, Alagai Ka'nın karşısında ne kadar şansım var?"

Adamların yanına gitti ve beklediği gibi *chin*ler hemen dizlerinin üzerine çöküp beceriksizce yüzlerini toprağa bastırarak Krasialıları özgü saygı gösterisini kabaca taklit ettiler.

"Kalkın, kardeşlerim," dedi Jardir onlara eğilerek selam vererek. "Yapmamız gereken işler var ve bu tür formalitelere ayıracak zamanımız yok." Uzanıp hasat aletlerinden birini aldı. "Buna ne deniyor?"

"Ah, o bir tırpan," dedi adamlardan biri. Genç olmasa da hâlâ güçlü kuvvetli bir adamdı.

Jardir kafasını salladı. Bu ismi daha önce de duymuştu. "Bana bunu nasıl kullandığını gösterir misin?"

"Ekin mi biçeceksiniz?" diye sordu adam kulaklarına inanamayarak.

Yanında duran arkadaşı adamın sırtına vurdu. "Ne diyorsa onu yap, aptal," diye fısıldadı.

Çiftçi kafasını sallayıp aleti aldı ve nasıl tutulacağını gösterdi. Bıçağını yere yakın bir noktadan geçirmek için çevirirken kaslı kolları dümdüzdü, her hamlesinde küçük bir parça sap biçiyordu.

"İyi bir alet ve etkili bir vuruş," dedi Jardir. "Savaşçı olma yolunu seçseydin, harika bir savaşçı olurdun."

Adam eğildi. "Teşekkür ederim, Majesteleri."

"Ama yavaş," dedi Jardir aleti eline alırken, "ve vaktimiz dar. Lütfen kenara çekilin." Dış cüppesini atıp kafasındaki Kaji'nin Tacı ve sırtındaki Mızrak dışında beline kadar her şeyini çıkardı. Tırpanı tersinden tuttu ve bıçak arkasındayken yere çömelip aletlerdeki sihri çağırdı, kendini yüz erkeğin gücü ve hızıyla doldurdu.

Öne doğru atıldı ve tarlada koşarken bıçağı saplara geçirmeye başladı. Sandaletli ayakları yumuşak *ala*'nın üzerinde sabit bir ritimle hareket ediyordu. Saniyeler içinde tarlanın diğer ucuna ulaşıp tekrar geri döndü. İkinci sıradaki ekinlerin saplarını biçerken ilk sıradakiler hâlâ yere düşüyordu.

Jardir biçilen tarlaya bakmak için duraksadığında güneş alçalmıştı. Inevera pazarda bir araba dolusu sepet tedarik edebilecek bir örgücü bulmuştu ve buğday hasadına bizzat liderlik ediyordu, sanki hayatı boyunca tarlada çalışmış gibi dopdolu bir sepet taşıyarak kadınlara ve çocukları yönlendiriyordu.

Sabah ışığında çok güzeldi, keten pantolonu ve altın rengi işlemeli dar yeleğiyle neredeyse ağırbaşlı görünüyordu. *Khaffit*ler ve *chin*ler ona taparcasına bakıyorlar, Damajah'ın da ırgat gibi çalıştığını görünce daha hırsla çalışıyorlardı.

Jardir tarlalara göz gezdirdi ve *dama*larla *Sharum*ların alt sınıftan insanlarla birlikte çalıştıklarını gördü. İlham verici bir manzaraydı, Kaji'nin hayalini kurduğu birliğin bir örneğiydi, insanoğlunun *alagai*'ı geri püskürtüp Sharak Ka'yı kazanmasını sağlayacak ortak ülkü bulunmuştu sanki.

Bunun yeterli olması için dua etti.

"... Mehnding kabilesine ait elma bahçeleri," dedi Abban, "ve iki yüz dönümün üzerinde otlak tamamen tahrip edilmiş durumda..."

Kafatası Tahtı'nda oturan Jardir giysilerini kaplayan ve tenini lekeleyen yağlı kül gibi kokuyordu. Yanıkları çoktan iyileşmişti, ama Abban'ın Kara Ay'ın üçüncü gecesinden sonra verdiği özel sabah raporunu üzüntüyle dinliyordu.

Orijinal planları bozulan ve onunla tekrar savaş alanında karşılaşmak istemedikleri için aynı şeye tekrar kalkışmayan *ala-*

gai prenslerinin, bunun yerine halkını aç bırakarak ortadan kaldırmaya yöneldiği ikinci gece korkularında haklı çıkmıştı.

Verimli topraklarından geçen çok sayıdaki nehir ve dere doğal birer yangın söndürücü görevi görmüştü, kendisi de alev iblislerini yok etmeleri ve çıkan yangınları söndürmeleri için savaşçılarına önderlik etmişti, ama onun gücünün de bir sınırı vardı ve yaşanan tahribat yıkıcıydı. Abban kaybedilen ekili arazilerin listesini okurken Jardir ne kadar kayıpları olduğunun hesabını şaşırmıştı.

Abban bir sonraki sayfaya geçti. "Krevakh topraklarındaki kayıplar arasında..."

Jardir eğer bir dakika daha oturup dinlerse patlayacağını hissetti. Aniden kalkıp basamaklardan indi ve taht odasında bir ileri bir geri yürümeye başladı. "Uzatmadan söyle, *khaffit*," diye gürledi. "Durum ne kadar kötü?"

Abban omuzlarını silkti. "Eğer kayıp bununla sınırlı kalırsa, halkın yaşar, Kurtarıcı." Jardir'in gözlerinin içine baktı. "Ama eğer her ay böyle kayıp vermeye devam edersek, Everam'ın Armağanı'nda yaşayan insanların yarısı karlar çekilmeden ölür, üstelik *alagai*'ın pençesini bile kaldırmasına gerek kalmaz."

Jardir yüzünü ellerinin arasına aldı.

"Ama iki avantajın var," dedi Abban.

Jardir kafasını kaldırıp ona baktı. "Avantaj mı?"

"Halkın seni artık Everam'ın oğlu olarak görüyor," dedi Abban. "*Chin*ler bile hayranlıkla adını fısıldayıp gece gündüz onları korumak için harcadığın çabaya dair hikâyeler anlatıyorlar. Tarlalarda onların yanında çalışman ustaca bir hamleydi."

"Bunu kalplerini fethetmek için yapmadım," dedi Jardir.

"*Neden* yaptığının önemi yok, dostum," dedi Abban. "Bu jestinden ve *alagai* prensinin cesedini *Damaji*lerin önünde gezdirdikten sonra, hem Krasialılar hem de yeşil topraklılar senin izinden gideceklerdir."

"Peki ama nereye?" diye sordu Jardir.

"Elbette, Lakton'a." Abban gülümsedi. "Everam'ın Armağanı'nın doğusundaki *chin* toprakları hâlâ olgun ekinlerle dolup taşıyor."

Şafak yaklaşırken Kraliyet Eşi mağarasında bekliyordu. Hava hâlâ yeryüzündeki stoku kör etmeye yetecek kadar karanlıktı ve ufak iblisler daha saatlerce avlanabilirlerdi, ama zihin sarayının mutlak karanlığına alışık nüvelik prensleri için gökyüzü korkutucu bir hızla aydınlanıyordu.

Kara Ay'ın son gecesi bitmek üzereyken diğerlerini çağırmak için bilerek son ana kadar beklemişti. Mağaranın dışında maddeleşmek zorunda kalacaklardı ve yaklaşırken ışıkta güçleri azalacaktı. Eş mağaranın etrafına ve arkasındaki yarığa güçlü muhafazalar çizerek Nüve'den sızan sihri odaklamış ve ondan başka kimsenin bu sihri çekemeyeceğinden emin olmuştu.

Beraberinde yeryüzüne getirdiği altı zihin iblisinden ikisi ölmüştü – üstelik ölenler en güçlüleriydi, ama Kraliçe'nin etkisinden bu kadar uzakta kendi türünden birçok iblisle karşı karşıya gelirken her türlü önleme başvurması yine de akıllıcaydı.

İki potansiyel rakibinden kurtulmuş olması bir avantajdı, ama yumurtlamaya bu kadar az vakti kalmışken Kraliçe'nin keyfini kaçırmaya değmezdi. Diğer dört zihin iblisi ölenlerle kıyaslandıklarında kahraman sayılabilirlerdi, planları suya düştüğünde bile savaşı sürdürmüş ve düşmanın gücünü zayıflatmışlardı.

Dörtlü yaklaşırken yarıktan güç çekip elinden geldiğince fazlasını içinde tuttu. Enerjiyi gizlemeye gerek duymadı, diğerlerinin görüp ondan korkmalarını istedi. Kendi mimik iblisleri etrafını sardı, ama oluşturduğu basit bir yasaklama alanı rakip mimik iblislerini mağaranın dışında tuttu.

Sabah yıldızı yaklaşıyor, kardeşim, diye düşündü zihin iblislerinden biri.

Saraya dönüp Kraliçe'ye rapor vermeliyiz, diye ona katıldı bir diğeri.

Eş tısladı. *Önce bana rapor vereceksiniz.*

Sana raporlarımızı verdik, diye karşı çıktı Kuzey'e gönderilen prenslerden biri. Diğerinden daha yaşlı ve güçlüydü. Yeryüzüne çıktığından beri iradesi oldukça güçlenmişti. Aurasını iyi gizliyordu, ama Eş gergin olduğunu hissedebiliyordu.

Tek bir düşüncesiyle, mimik iblislerinden biri atılıp doku-

nacını prensin boğazına doladı ve onu Eş'e doğru çekti. Eş duruşunu hiç bozmadı, ama gücünü hazırladı. Birlik olup saldıracaklarsa, bunu şimdi yapacaklardı.

Ama diğerleri donup kaldı. Eş'e duydukları nefret, sabah yıldızına olan nefretlerini bile aşıyor olabilirdi, ama birbirlerinden de nefret ediyorlardı ve zafer garantisi olmadan hiçbiri hayatını tehlikeye atmazdı.

Eş, prensin kafatasındaki çıkıntıları okşadı. *Raporlarınızı verdiniz, ama her şeyi anlatmadınız. Aptal olduğumu mu sanıyorsun?*

Genç zihin iblisi mücadele etti, ama mimik iblisinin gücüyle boy ölçüşemezdi. Kafatası kemikleri zonkladı, iblisin kontrolünü ele geçirmeye çalıştı, ama Eş'in iradesinden daha güçlü olan tek şey Kraliçe'nin iradesiydi. Mimik iblisi dokunacını prensin boğazında iyice sıkınca, prensin kaçma çabaları son buldu.

Kardeşinin öldüğü gece ne oldu? diye sordu Eş.

Birleştiriciyi yakaladık, diye itiraf etti prens ve yardakçısı buna tıslayarak karşılık verdi. Güneye gönderilen prensler onun bu sözleri üzerine gerildiler, konuşmaları devam ederken hepsinin kafatası kemikleri titredi.

Öyleyse, kardeşiniz ölüp gitmişken, neden birleştirici hâlâ iblisleri öldürmeye ve insanları kendisine hizmet etmeye çağırıyor? diye sordu Eş.

Gücünü öğrenmek için onun zihninde yürüdük, diye düşündü prens, *ama onu sana getiremeden kaçtı.*

İkinci bir yalan mı? diye sordu Eş. Prensin kapaksız gözleri kocaman oldu, ama karşı çıkmaya fırsatı olmadan mimik iblisi pençesini savurup kafatası kemiklerini açtı. Eş yarılan kafatasının içine uzandı ve diğerleri auralarında korkuyla karışık bir kıskançlıkla onu izlerken, parçalara ayırdığı prensin zihniyle beslendi.

Beslenirken, prensin hem anıları hem iradesi ona geçti ve bir anda birleştiricinin zihninden aldıkları her şeyi öğrendi. Eş, aldığı zevkten ve güçten neredeyse kendinden geçmiş haldeydi. Binlerce yıl boyunca, sayısız kez kendi türünün zihinleriyle beslenmişti ve her defasında güçten sersemlemişti. Dışarıda, prensin mimik iblisi çığlık attı ve bağlılığını yitirmeye başladı.

Eş bu aldatmacaya bulaşmış olan diğer prense baktı. Korkudan donup kalmıştı, kardeşiyle aynı kaderi paylaşıp paylaşmayacağını merak ettiği kesindi.

Git, diye emretti Eş. Talihini sorgulamayan prens mağaradan çabucak çıktı ve mimik iblisini de yanına alarak Nüve'ye kaçtı.

Eş, kardeşlerinin anılarını sindirirken, diğer iki prens hareketsiz bir şekilde duruyordu. Biri kırık kafatasına bakarken dişlerini yaladı.

Eş, birleştiricinin gücünün büyük bir bölümünü iblisleri tüketerek çaldığını öğrenince şoke oldu. Yeryüzünde yaşayan canlıların vücutlarında Nüve'nin *sihrini depolamalarının* ve güç çekmeyi öğrenmelerinin mümkün olduğunu bilmiyordu. Bu bir kayalık iblisinin felsefe tartışması kadar imkânsız geliyordu, ama inkâr etmesi imkânsızdı.

Ve artık, onları yeryüzüne çeken asıl sorunun cevabını da biliyordu. Güneyde kuma gömülü bir halde çeşitli savaş muhafazaları bulunmuştu.

Kuzeyli birleştirici gücümüzün bir kısmını çaldı, ama artık onun ölçüsünü biliyorum, diye düşündü diğerlerine. *Bizim yapamayıp da onun yapabileceği hiçbir şey yok. Sadece onu büyük muhafazalardan çıkaracak doğru planı oluşturmalıyız.*

Hiçbir zihin bu kadar aptal olmaz, diye düşündü prenslerden biri.

Bunun aptal bir yanı var, diye onu temin etti Eş. *Sandığı kadar evrimleşmiş değil ve bizi isyanın kaynağına götürdü.* Son birleştiricinin kayıp şehrinin zihinsel bir haritasını gönderdi.

Bir sonraki döngüde oraya gidip taş üstünde taş bırakmamalıyız, diye düşündü Eş. *Başımıza açtığı sıkıntı yüzünden birleştiricinin cesedinin üzerine bizzat pisleyeceğim.*

Diğer zihin iblisleri ona katıldılar ve Eş gözlerine bakarak onu tam gücüyle görmelerine izin verdi.

Zihinlerinizi bana açın, diye emretti. Bu zihin sarayında cesaret edebileceği bir şey değildi, ama prensler itaat etmezlerse sarayı bir daha göremeyeceklerini ve bunun zihinlerinin tüketilmesinden çok daha iyi bir kader olduğunu gayet iyi biliyorlardı. Aynı anda, gardlarını indirip Eş'in son üç gecede olan olaylara dair anılarını gözden geçirmesine izin verdiler.

Lanet olası tacı takan vâris ortaya çıkıp uğursuz silahını prensin göğsüne sapladığında kardeşleriyle iletişim halindeydiler.

Eş o anı yeniden yaşarken ürperdiğini hissetti. Kuzeyli güçlüydü, ama gücü en zayıf prenslerden daha fazla değildi. Vâris en çok korktuğu şeyi yapıp kadim eserlerin tam gücünü ortaya çıkarmıştı.

Zihin avcısı olmuştu, tıpkı çölde kuruyup giden ceset gibi.

Bundan önce, Eş'in kardeşlerinden ve atalarından kaçı ölmüştü? Kraliçe bile o zamanlar hayatta değildi, ama o hayattaydı. Genç ve zayıftı, kurnazlıktan ziyade şansı sayesinde hayatta kalabilmişti ama zihin sarayının havasına işleyen korkuyu çok iyi hatırlıyordu.

Eş diğerlerine başını sallayarak çekilebileceklerini belirtti ve mimik iblislerini de yanına alıp bir yarıktaki akıntıya karışarak Nüve'ye dönmelerine izin verdi.

Vâris bir hanedan kurmadan bir an önce öldürülmeliydi.

29. BÖLÜM

HADIM

D.S. 333 SONBAHAR

"*Alagai* prenslerinin ölçüsünü aldım," dedi Ahmann, "ve onları yoksun buldum." Kürsünün ucuna işaret etti. Taht odasının perdeleri sıkıca örtülmüştü ve iblis prensinin kürsünün ucunda kazığa oturtulmuş olan kocaman kafasını sergileyebilmesi için oda gaz lambalarıyla aydınlatılmıştı. Abban'a pencereleri kalıcı bir şekilde tuğlalarla örmeleri için duvar ustalarını görevlendirmesini emretmişti.

Danışmanları sırayla düşmanlarının soğanımsı kocaman kara gözlerine baktılar, her biri tiksintisini zoraki bir alaycı gülümsemenin arkasına gizledi. Abban onları suçlayamazdı. İblis diğer türler kadar büyük değildi ve çok sayıda dişi ya da pençesi yoktu, ama dünyevi olmayan bakışları rahatsızlık vericiydi. Konik biçimli yüksek kafası, tam gelişmemiş boynuzları ve neredeyse narin hatları pervasız bir katile ait değilmiş gibi görünüyordu. O bir düşünürdü. Bir planlayıcıydı.

Abban geceye çıkması yasaklanan sakat bir *khaffit* olduğu için bir kez daha Everam'a teşekkür etti. Arkadaşı birlikte dikkatle hazırladıkları konuşmayı yaparken, deve başlı koltuk değneğini daha rahat bir pozisyona aldı. Efendisine tavsiye vermek için genellikle kürsüde onun yanında dursa da, kimsenin bu işe karıştığından şüphelenmemesi için, buyruk okunduğu sırada Abban'ın zeminde diğerleriyle durmasına karar vermişlerdi. Ne olursa olsun, Ahmann istediğini elde edecekti, ama din adamla-

rı planların korkak bir *khaffit* yerine Shar'Dama Ka'dan geldiğine inanırlarsa bu planlara çok daha çabuk itaat ederlerdi.

Omurgasızın teki olduğumu düşünüyorlar, ama onları kukla gibi dans ettirebilirim. Saygılı bir şekilde bakışlarını yerden ayırmadı, ama zamanla Ahmann konuşurken din adamlarını yan gözle izlemeyi öğrenmişti.

"Ama rehavete kapılmamalıyız," diye devam etti Ahmann. "Alagai Ka'nın oğulların dönüşü Sharak Ka'nın başladığına işaret ediyor ve Sharak Ka, Sharak Sun sona ermeden kazanılamaz. *Alagai* savunmamızı geçemez, ama onları aşındırabilirler, tarlalarımızı yakıp besi hayvanlarımızı öldürerek bizi savaşamayacak kadar güçsüz düşürebilirler, tabii bu esnada yeşil topraklılar da bize karşı kendilerini donatmaktalar. İki savaşı da kazanmak için genişlemeye devam etmeliyiz, Kuzey şehirlerini birer birer Evejah kanunlarının hükmü altına sokmalı, erkeklerini askere almalı ve kaynaklarına el koymalıyız."

Damaji Aleverak başıyla onayladı. "Günışığı Savaşı kazanılmalı. Zaten Everam'ın Armağanı'nda fazla yumuşadık."

"Katılıyorum," dedi Ashan. Teknik olarak konsey adına konuşuyordu, ama orada bulunan herkes onun Ahmann'ın kuklası olduğunu biliyordu. Aleverak *Damaji*lerin en yaşlısı ve saygı göreniydi, Kafatası Tahtı için Ahmann'la savaşan ve bu felaketten sağ kurtulan tek adamdı. Hepsi yaşlı din adamına saygı gösteriyordu ve sözlerine büyük bir ağırlık veriliyordu.

Bu yüzden Ahmann, onlarla daha önce baş başa görüştüğünde, önce Aleverak'ın, sonra Ashan'ın konuşmasını emretmişti.

Ahmann mızrağının dibini kürsüsüne vurdu. "İki ay sonra Lakton'a saldıracağız." Bunu duyar duymaz, Abban beklediği işareti almış gibi kaşlarını çatıp dudaklarını büzüştürdü.

"Kaşlarını çattın, *khaffit*," dedi Ahmann. "Planımın akıllıca olmadığına dair şüphelerin mi var?"

Bütün gözler Abban'a dönerken, Abban bu bakışların altında cesaretini yitirmiş gibi davrandı. Shar'Dama Ka'nın gözünden düşmesine neden olabilecek aptalca bir şey söylemesi için odadaki herkesin dua ettiğinden en ufak bir şüphesi yoktu.

Abban'ın itiraf etmesi gerekirdi ki, bu mantıklı bir endişey-

di. Eğer herkesin içinde Ahmann'ın gözünden düşerse, odadaki her adamın –tabii Damajah'ın da– onu tahakküm altına almak ya da öldürmek için harekete geçeceğini çok iyi biliyordu.

"Kurtarıcı'nın bilgeliği beni aşar," dedi Abban, ses tonuna hafif bir sızlanma ekleyerek. "Ama halihazırda fethettiğin toprakları elde tutmaya çalışan birliklerin güçten düştü. Bedeli–"

"Bu domuz yiyen *khaffit*'in korkak sözlerine aldırma, baba," diye araya girdi Jayan. "Everam'ın Armağanı'na saldırmana da karşı çıkmıştı." Diğer *Damaji*'ler kafalarını sallayıp homurdanarak ona katıldıklarını belirttiler.

Domuz yiyen khaffit *demene gerek yok, seni aptal*, diye içinden geçirdi Abban. *Khaffit* zaten "domuz yiyen" demekti, çünkü Evejah domuz eti yemeyi yasaklamıştı ama fakir *khaffit*lerin genellikle başka et satın almaya güçleri yetmezdi. Abban sırıtmamak için kendini zor tutarken dudakları hafifçe seğirdi. Bu odadaki adamların hiçbiri neyi kaçırdıklarını bilmiyordu. Domuzlar gerçekten lezzetli hayvanlardı, sırf Kaji'nin erkek kardeşi bir domuz yavrusunu zehirleyip üç bin yıl önce Kurtarıcı'nın önüne koyduğu için tüm insanlara yasaklanmıştı. Kaji efsanevi gücü sayesinde ölüme karşı koymuştu, ancak –muhtemelen tuvalette geçirdiği uzun saatlerin sonundaki bir öfke anında– domuzun pis bir hayvan olduğunu ilan etmiş ve aptallardan oluşan sonraki sayısız nesli hayvanın o tatlı, yumuşak etinden mahrum bırakmıştı.

Ağzı sulandı. Bu gece bir domuz yavrusu yiyecek ve sonra eşlerinden birinin din adamlarının yasakladığı bir usulle onu boşaltmasına izin verecekti.

Jayan'a baktı, genç Sharum Ka'nın gözlerindeki hevesli ifade karşısında şaşırdı. Çocuk aslında bir hayvandan farksızdı, zaferin ve yağmanın tadını biraz fazla çıkarıyor, ama çok az hükmediyordu. İnsanları öldürmek *alagai*'ı öldürmekten çok daha kolaydı; yumuşak yeşil diyarlıları öldürmekse en kolayıydı. Olmayan başarı listesine eklediği basit zaferlerdi.

Abban kafasını iki yana sallama isteğine karşı koydu. İçine doğduğu aile sayesinde, birçok insanın hayal bile edemeyeceği kadar büyük bir güç ve fırsat tesadüfen Jayan'ın eline düşmüştü,

ama onun tek düşündüğü, sarayının boyutu ve dalkavuklarının onu pohpohlamaları için yeni yollar bulmaktı.

Asome ve Asukaji ifadesiz bir şekilde duruyorlardı, ama iki adamın kendilerine özgü bir dilleri vardı –âşıkların hiç şüphesiz yastıkların arasında uydurduğu belli belirsiz duruşlar ve jestlerin zarif bir karışımıydı bu– böylece etraflarındaki kimse anlamadan birbirleriyle detaylı bir şekilde iletişim kurabiliyorlardı.

Aylarca onları izledikten sonra, Abban şifrenin sadece bir bölümünü çözmüştü, ama şu anki içeriği yeterince tahmin edebiliyordu. Babası ve kardeşi savaşa giderken geride kalmanın dezavantajları olduğu kadar avantajları da vardı. Konseyin sözcülüğünü yapan kişi Ashan olabilir, Kurtarıcı'nın yokluğunda Damajah'la uyumlu bir şekilde Krasia'ya hükmeden *Damaji* de oydu, ama şan ve şeref savaş meydanında mücadele edenlerin olsa da, Asome'nin onlar yokken iktidarını artırmak için yapabileceği çok şey vardı.

"Peki ya sen, Asome?" diye sordu Jardir.

Asome ağabeyine doğru hafifçe başını eğdi. "Katılıyorum, baba. Şimdi saldırmalıyız. *Khaffit*'in endişeleri yersiz sayılmaz, ama bunlar Everam'ın yüce planındaki küçük detaylar. *Alagai* yüzünden hasadın büyük bir bölümünü kaybettin ve kayıpların giderek artacak. Daha fazla toprak sahibi olmak bunu telafi eder."

Ahmann diğer on *Damaji*'ye döndü ve hepsi tahta bakarken, Abban onları inceledi. Aralarındaki farklar birçok açıdan önemsiz olsa da, adamlar kabilelerindeki *Sharum* sayısına göre kusursuz bir düzen içinde duruyorlardı. Sıra birkaç ayda biraz da olsa değişirdi.

Ashan ve Aleverak'tan sonra Mehnding kabilesinden Enkaji geliyordu. *Damaji*, Kafatası Tahtı'nın onun için artık ulaşılmaz olduğunu anladıktan sonra, yıllar boyunca çok kilo almıştı. Ahmann, Kaji'nin Tacı'nı ondan gizlemeye çalışan Enkaji'ye karşı hâlâ kin tutuyordu, ama Abban bu yüzden adamı suçlayamazdı. Yerinde olsa, o da tacı ona öylece teslim etmezdi. Enkaji, o zamandan beri, en azından saraydayken Ashan ve Aleverak'la ağız birliği yaparak hayatta kalmayı başarmıştı.

"Günışığı Savaşı Shar'Dama Ka'nın amacı," dedi Enkaji. "Kim oluyoruz da onu sorguluyoruz?" Yanında duran Krevakh ve Nanji kabilelerinin *Damaji*lerine baktı. Gözcü *Damaji*ler gündüz bile gece peçelerini takmıştı, hizmet ettikleri kabilelerin liderleri ve Kurtarıcı dışında gerçek kimliklerini herkesten gizliyorlardı.

Her zamanki gibi, adamlar başlarını eğip hiçbir şey söylemediler.

Abban diğer *Damaji*lere bakmadı bile. Ichach ve Qezan'a verilen dersten sonra, ikinci derecedeki *Damaji*ler Enkaji'den daha yaltakçı olup çıkmışlardı. Sadece Sharach kabilesinden Kevera, Ahmann'ın gözlerinin içine bakarak konuştu. "Akıllıca planına gölge düşürmek istemem, Kurtarıcı, ama kabilemin yeni bir saldırı için savaşçı ayıramayacağı ve ele geçirdiğimiz toprakları koruyamayacağı doğru."

"Öyleyse, geride dur!" diye bağırdı Shunjin kabilesinden Chusen. "Bu, geri kalanımız için daha fazla yağmalama şansı demek!" Diğer *Damaji*lerden bazıları bunu duyunca güldüler, ama hepsi Ahmann'ın dik bakışları altında cesaretini yitirdi.

"Ben Sharach'ım," dedi Ahmann, "kan ve evlilik yoluyla öyleyim. Aynı zamanda, Shunjin'im ve diğer kabilelere de mensubum. Karşımda birbirinize hakaret ettiğinizde, bana hakaret etmiş sayılırsınız."

Asome *alagai* kuyruğunun sapını okşarken Damaji Chusen'in rengi soldu. Dizlerinin üzerine çöküp alnını yere dayadı. "Özür dilerim, Kurtarıcı. Saygısızlık etmek istemedim."

Ahmann başıyla onayladı. "Bu güzel. Everam'ın Armağanı'ndaki Sharach topraklarını korumaları için geride adam bırakırken, diğerleri göl halkının topraklarını ele geçirmek için ilerleyecek."

Chusen'in yüzündeki üzgün ifadeyi görünce Abban'ın içinden gülmek geldi. Geride bıraktığı her savaşçı, kabilesi için daha az savaş ganimeti demekti ve Halvas kabilesinden Damaji Fashin'in Kafatası Tahtı düzeninde önüne geçmesi anlamına gelebilirdi. Fashin'e baktı ve *Damaji*'nin bu emir karşısında açıkça güldüğünü gördü, ama akıllılık edip hiçbir şey söylemedi.

Ahmann planın detaylarını –en azından, bilmeleri gereken detayları– onlarla paylaşırken Abban düşüncelere daldı. Yapacakları taarruzun yeri ve zamanı da dahil olmak üzere, saldırı planlarının ana unsurları, aptalların onu berbat etmelerine imkân kalmadığında paylaşılacaktı.

Kafatası Tahtı'nı süzdü ve onu neden elektrumla kapladıklarını merak etti. Metali boşa harcadıklarını düşünüyordu.

Abban emredildiği şekilde Damajah'a madendeki bütün elektrumu vermişti. Metalin kaybolmasını, gizli bir amaç için kullanılmasını ya da Ahmann için hazırlanan bir zırh olarak ortaya çıkmasını beklemişti. Fakat bütün o elektrum anlamsız bir güç gösterisine alet edilerek Ahmann'ın tahtına boca edilmişti.

Yoksa anlamsız değil miydi? Çaktırmadan Damajah'a baktı. Kadın boş gösterişlere asla prim vermezdi.

Neyse, bunun bir önemi yoktu. Abban metali teslim etmişti ama hiç vakit kaybetmeden, Rennick'in o alaşımla ilk kez karşı karşıya geldiği madenden başlayarak –ki burası her sene hâlâ bir miktar elektrumun çıkarıldığı, içinden gümüş damarlarının geçtiği bir altın madeniydi– daha fazlasını aramaya koyulmuştu. Abban madeni bir aracı sayesinde satın almıştı ve Everam'ın Armağanı'nın dört bir yerindeki adamları bu metalle yapılan mücevherlerin ve paraların izini sürüyor, onları satın alıyorlardı. Şimdiden bu değerli metalden kayda değer bir miktar biriktirerek onu koltuk değneğindeki geri çekilebilir bıçağı yenilemek için kullanmış ve birazını da en güvendiği *kha'Sharum*larının silahlarına ve zırhlarına işlenmesi için dövdürerek tel haline getirmişti.

Görüşme çok geçmeden sona erdi. Taht odasından ilk ayrılan Ahmann oldu, onu hızla Jayan, Asome ve *Damaji*ler izledi. Abban da onların peşinden çıkmak için döndü.

"Abban," diye seslendi Damajah ve Abban olduğu yerde kaldı. İleride, geniş kapıları kapatan Hasik kollarını göğsünde kavuşturarak kapıların önünde durdu ve onun geçmesini engelledi.

Abban arkasına döndü ve Inevera'nın Kafatası Tahtı'ndan inmesini izledi, gözlerini hemen kadının hipnotize edici bir şekilde salınan kalçalarından kaçırıp gözlerine baktı.

Senin de güzel eşlerin var, diye kendine hatırlattı. *Bu kadın malını mülkünü açıkça sergiliyor, ama bakmanın bedeli çok ağır.*

Başını eğdi. "Damajah. Bu mütevazı *khaffit* size nasıl hizmet edebilir?"

Inevera iyice yanına yaklaştı. Hasik'in konuşmalarına kulak misafiri olamayacağı kadar yakına gelmişti, ama arkasında Shanvah vardı. Anlatılanlara bakılırsa, *kai'Sharum'ting* en az Ahmann'ın acımasız koruması kadar tehlikeliydi.

"Metal işçilerin ilerleme kaydedebildiler mi?" diye sordu Inevera. "Son gönderdikleri alaşım parçası işe yaramazdı."

Abban omuzlarını silkti. "Metalleri birbiriyle karıştırmak kolay bir iş, ama doğru karışım oranını bulmak yavaş ilerleyen bir süreç. Ala'nın ateşleri beklemediğimiz etkenler katmış olabilir."

"Daha fazlasına ihtiyacımız var," dedi Inevera.

"Bunu anlıyorum," dedi Abban. "Bir tahtı kaplamak çok fazla metal gerektirir. Sırada basamaklar mı var?"

"Sırada ne olduğu seni ilgilendirmez, *khaffit*," dedi Inevera. Ses tonu sakindi, ama yine de bir uyarı içeriyordu.

Abban başını eğdi. "Nasıl isterseniz, Damajah. Hadımlarınızla ne yaptığınız da beni ilgilendirmez, ama şehir muhafızları üçünün ölü bulunduğunu söyledi, nehrin kenarına vurmuşlar." Inevera'ya gülümsedi ve anında oyunu fazla ileri götürdüğünü anladı.

Inevera'nın küçük bir hareketi üzerine, Shanvah öne çıktı. Yumruğu küçük bir fiskeden farksızdı, ama yüzü acıyla kaplanan Abban kendini geriye doğru düşerken buldu.

Hemen burnunu tuttu ve elinin bir anda kana bulandığını görünce gözleri kocaman oldu. Yeleğinin cebinden bir mendil çıkardı, ama o da tamamen kana bulandı. "Shar'Dama Ka hangi adam bana vurursa, onu öldüreceğini söyledi."

"*Sharum'ting*ler erkek değildir, *khaffit*." Inevera gülümsedi, şeffaf peçesinin altındaki dolgun dudakları kıvrılırken elini odanın kapılarına doğru savurdu. "Ama dilersen, topallayarak dışarı çıkabilir ve Ahmann'a bana hakaret ettiğin için Shanvah'ın sana vurmasını emrettiğimi söyleyebilirsin. Ne yapacağını birlikte görürüz."

Abban hareket etmeyince, uzanıp elindeki mendili kaptı ve kana bulanan bezi gözlerinin önünde tuttu. "Bir dahaki sefere bana saygısızlık edersen, bundan çok daha kötüsü olur."

Inevera ve kadın savaşçı Inevera'nın özel yastık odasına giderken, Abban güçlükle yutkundu. *Damaji*lerden korkmuyor olabilirdi, ama Ahmann'ın İlk Eş'i tamamen farklı bir konuydu. Leesha Kâğıt'ı rakibi olarak saraya yerleştirme planı başarısız olmuştu ve şimdi de kimsenin istemeyeceği bir düşman edinmişti.

Yastık odasının kapısı kadınların arkasından kapanınca, Hasik kahkaha attı. "Artık o kadar cesur değilsin, değil mi, *khaffit*?"

Abban ona soğuk bir bakış attı. "Kapıyı aç, köpek, yoksa Ahmann'a burnumu senin kanattığını söylerim."

Hasik'in yüzünde beliren öfke Abban'ın acısını dindirdi. İriyarı savaşçı kapıyı açarken Abban gülümsemesini gizledi. Hasik en kısa zamanda bu saygısızlığın acısını çıkarmak için gelecekti, ama bu kez Abban bunun olması için sabırsızlanıyordu.

Metal işçilerim kutsal metali üretmek için bir girişimde daha bulundular, yazdı Abban o gün daha sonra. *Günün sonunda Damajah'ın numunesini alması için güvendiğin güçlü bir haberci yolla.*

Ve Ahmann, her zamanki gibi, Hasik'i yolladı.

Savaşçının geldiğini gördüklerinde, Abban'ın kızı Cielvah, babasının Yeni Pazar'daki çadırının ön kısmında tek başına çalışıyordu. Sokağa çıkma yasağı başlamak üzereydi ve pazar neredeyse boştu, çadırların ve dükkân önlerinin çoğu gece için kapanmıştı. Hasik çadıra girerken Abban küçük bir delikten onu izledi. Cielvah genç ve güzeldi, becerikli elleri olan zeki bir kızdı. Parlak bir geleceği vardı ve Abban onu çok severdi. Hasik ona tecavüz ettiğinde bunu biliyordu. Mesele Cielvah değildi. Adamın amacı Abban'ın canını yakmaktı. .

Kız Hasik'i görünce nefesini tuttu. Telaşla tezgâhın arkasına geçip kısa bir koridoru aşarak bir bez kapağın arkasında gözden kayboldu. Hasik farenin peşine düşen bir kedi gibi onu izledi, çevik bir şekilde tezgâhın üzerinden atlayıp kızın ardından çadırın kapağının arkasında gözden kayboldu.

Abban bir kapının sertçe kapandığını duydu ve ona kadar saydıktan sonra acele etmeden onları izledi. Yıllar sonra bile, bacağı hâlâ ağrıyordu. Onu yormaya hiç gerek yoktu.

Odaya girip ağır kapıyı arkasından kapattığında Hasik hâlâ mücadele ediyordu. Çadır geniş bir deponun bitişiğindeydi ve Hasik farkında olmadan içeri girmişti. Sharach kabilesine mensup iki *kha'Sharum, alagai*-yakalayıcılarıyla durumu kontrol altına almışlardı. İçi boş direkler Hasik'in kollarından iki kat daha uzundu ve örülmüş çelik kablolarla işlenmiş ilmikleri sıkıca adamın boynuna geçirilmişti. Hasik yumruklarıyla ilmikleri tutmuş daha fazla sıkılmalarına engel olmaya çalışıyordu, ama becerikli Sharach savaşçılarına karşı bu hiçbir işe yaramazdı. O çekince, savaşçılar itiyordu ve bu şekilde devam ederek kabloları daha fazla sıkıyorlardı. Abban keyifle izlerken Hasik'in çabaları yavaşladı ve en sonunda yüzü kıpkırmızı olmuş bir şekilde dizlerinin üzerine düştü.

Cielvah koşturup yanına gelince Abban kolunu kızına doladı. "Ah, Hasik, ziyaret etmen ne güzel! Kızım Cielvah'ı hatırlıyor olmalısın? Geçen baharda bekâretini bozmuştun. Karşılığında sana yapacağımı en önden izleyeceğine dair ona söz verdim."

Hâlâ bekar olan Cielvah'ın *Sharum*'un yüzüne tükürürken kaldırabileceği bir peçesi yoktu. Hasik ona doğru atılmaya çalıştı, ama Sharachlar adamı hemen tutup boğarcasına dizlerinin üzerine geri çektiler. Abban elini kaldırdı ve gölgelerin arasında fark edilmeden duran başka bir *kha'Sharum* öne çıktı. Nanjiler işkence etme becerileriyle tanınırlardı ve bu ufak tefek adam da istisna değildi. Rahat bir zarafetle hareket ediyordu, çektiği kıvrımlı keskin bıçağın çınlaması dışında ölüm kadar sessizdi. Bıçağı gören Hasik'in gözleri yerinden fırlayacak gibi oldu, ama karşı koymasına izin verilmedi.

Ufak tefek adam düşündü. "Sırtüstü olursa, daha kolay olur." Sesi fısıltıdan farksızdı. "Ve uzuvları hareketsiz tutulmalı."

Abban kafasını sallayıp ellerini çırptı. Sharachlar direklerini çevirip Hasik'i sırtüstü yere çevirirken kapı açıldı ve Abban'ın eşleriyle kızlarından oluşan, karalar içinde çok sayıda kadın içeri

girdi. Birçoğu evli olduklarını belirten peçeler takmışlardı, diğerlerinin ise, Cielvah gibi, yüzleri açıktı. Yıllar boyunca çoğu Hasik'in tecavüzüne uğramıştı.

Kadınlardan dördü ellerinde *alagai*-yakalayıcılar taşıyordu. Hasik'in el ve ayak bileklerini çabucak ilmiklere geçirip sıkıca çektiler. *Sharum*, yalnızca *alagai* öldürmenin sihirli heyecanını düzenli bir şekilde hisseden savaşçıların olabileceği kadar güçlüydü, ama üstünlük sayıca fazla olan kadınlardaydı ve Sharachların yardımı bile olmadan kadınlar onu sabit bir şekilde tuttular. Nanji pantolonunu keserek açarken Hasik'in çığlıklarının ve çılgınca çırpınışlarının tadını herkes daha iyi çıkarsın diye iki *kha'Sharum* kendi ilmikleriyle uyguladıkları baskıyı gevşetti.

Hasik'in yumuşak organı ortaya çıkınca kadınların hepsi güldüler. Kadınların varlığının Hasik'in acısını ve utancını bin kat artırdığını bilen Abban da kıkırdadı. "Çadırımı ziyaret ettiğinde kadınlarım senin bu zavallı uzvundan mı korkuyorlardı yani?"

"Köpeklerin de küçük organları vardır, baba," dedi Cielvah. "Bu onlardan birinin üzerimde tepinmesini istediğim anlamına gelmez."

Abban başıyla onayladı. "Kızım haklı," dedi Hasik'e. Nanji'ye başını sallayarak işaret etti. "Kes onu."

Hasik çığlık atıp tekrar kıvrandı, ama kadınlar onu olduğu yerde tuttuğu için bunlar pek işe yaramadı. "Ben Kurtarıcı'nın *ajin'pal*'iyim! Bu yaptığını yanına bırakmaz, *khaffit*!"

"Söyle ona, Islıkçı!" *Sharaj*'da henüz küçük birer çocukken, Abban'a domuz yiyenin oğlu dediği için Qeran Hasik'in dişlerinden birini döktükten sonra ona takılan alaycı ismi kullanıp güldü. "Bütün dünyaya bir *khaffit*'in erkekliğini kestiğini söyle ve arkandan gülmelerini izle!"

"Bu yaptığın için seni öldüreceğim!" diye uludu Hasik.

Abban kafasını iki yana salladı. "Kurtarıcı için senden daha değerliyim, Hasik." Üç *kha'Sharum*'a işaret etti. "Beni korumak için şahsıma savaşçılar tahsis etti." Gülümsedi. "Tabii kadınlarımın onurunu korumak için de."

Hasik tekrar ağzını açtı, ama Abban'ın verdiği işaretle Sharachlar adamın sözlerini ağzına tıkadı. "Konuşma süresi dol-

du, eski dostum. *Sharaj*'da bize acıyı kabullenmemiz öğretildi. Umarım bu dersi benden daha iyi öğrenmişsindir."

Nanji hızlı çalıştı, bir *dama'ting* kadar becerikli bir şekilde Hasik'in erkekliğinin ve hayalarının etrafına sıkıca birer ip geçirdi ve onları kesip bir tabağa aldı. Sonra da artıkları çekmek için yaraya metal bir tüp soktu ve yarayı tecrübeli bir yeterlilikle dikti. İşini bitirince tabağı yukarı kaldırdı. "Bundan nasıl kurtulmamı istersiniz, efendim?"

Abban, Cielvah'a baktı. "Köpeklere bugün yemek verilmedi, baba," dedi kız.

Abban kafasını salladı. "Kız kardeşlerini de yanına al ve hayvanların karnını doyur." Cielvah tabağı aldı ve diğer kadınlar da *alagai*-yakalayıcılarını bırakıp peşinden dışarı çıktılar, hepsi kendi aralarında gülüp eğleniyordu.

"Ağızlarını açmamalarını tembih edeceğim, dostum," dedi Abban, "ama kadınların nasıl olduklarını bilirsin. Birine bir sır verirsen, hepsinin haberi olur. Çok geçmeden, pazardaki bütün kadınlar artık bacaklarının arasında bir kadınınki gibi basit bir yarık olan adamdan, Hasik'ten korkmamaları gerektiğini öğrenmiş olacak."

Savaşçıya ağır bir deri kese attı. "Saraya dönerken onu Damajah'a götür." Kese şıngırdayarak karnına isabet edince Hasik acıyla homurdandı.

Jardir özel odalarından yeraltı sarayına inen döner merdivenlerde Inevera'yı izledi. Hiç yeraltı sarayını ziyaret etme ihtiyacı hissetmemişti –yirmi beş seneyi aşkın bir süredir gece vakti hiç saklanmamıştı– ve aşağı inerken gördüklerinden epeyce etkilendi. Önlerini muhafaza ışıkları aydınlatıyordu, ama Jardir'in tacının sağladığı görüşten başka bir şeye ihtiyacı yoktu. Gölgelerin içinde gizlenen hadım Gözcüleri gündüzmüş gibi rahatlıkla görebiliyordu. Auraları temizdi, eşine son derece sadıklardı. Buna sevindi. Inevera'nın güvenliği her şeydi.

Karısı kayalara oyulmuş kıvrımlı tünellerde ona önderlik etti. Birkaç kapıdan geçip hadım muhafızları bile geride bıraktılar. En sonunda, yastıkların üzerinde oturan bir kadınla bir erkeğin çay içtiği küçük bir özel odaya vardılar.

Inevera kapıları arkalarından kapatırken çift hemen ayağa kalktı. Kadın diğer *dal'ting*ler gibi görünüyordu, gözleri ve elleri dışında her yerini örten kara cüppeler içindeydi. Adam ise *khaffit*lere özgü taba rengi giysiler giymişti ve ayağa kalkarken koltuk değneğinden destek alması gerekti. Aurası bir bacağının yarısında aniden bitiyordu.

Sakat, diye içinden geçirdi Jardir, kim olduklarını sormasına gerek yoktu. Auraları ona her şeyi anlatıyordu, ama yine de Inevera'nın onları takdim etmesine izin verdi.

"Onurlu eşim," dedi Inevera. "Lütfen sana babam Kasaad asu Kasaad am'Damaj am'Kaji ve *Jiwah Ka*'sı, annem, Manvah'ı takdim etmeme izin ver."

Jardir yere kadar eğildi. "Anne, baba. Nihayet sizinle tanışmak benim için bir şeref."

Çift de eğilerek selamına karşılık verdi.

"O şeref bize ait," dedi Manvah.

"Bir annenin eşi ve çocuklarının yanında yüzünü gizlemesine gerek yoktur," dedi Jardir. Manvah kafasını sallayıp başlığını ve peçesini çıkardı. Kadının yüzünde hoşuna giden hatları gören Jardir gülümsedi. "Damajah'ın dillere destan güzelliğini kimden aldığını görebiliyorum."

Manvah kibar bir şekilde bakışlarını yere indirdi, ama ne kadar içten olsalar da bu sözlerden pek etkilenmemişti. Aurası keskin ve dikkatliydi. Jardir, kadının kızıyla gurur duyduğunu ve Inevera'nın da annesine saygı beslediğini hissedebiliyordu, ama yine de odada bir rahatsızlık vardı. Jardir bunun eşinin ve anne babasının auralarında dans ettiğini görebiliyordu; kendi üzerinde katlanıp duran ve Kasaad'ın üzerinde odaklanan uyumsuz bir öfke, korku, utanç ve sevgi ağıydı bu.

Khaffit kayınpederine bakıp aurasının derinliklerine göz attı. Adamın bedeni bir savaşçının taşıdığı yaralarla kaplıydı, ama dizindeki yara bir *alagai*'ın parçalayan pençeleri ya da yırtıcı dişlerinden kaynaklanmamıştı. "Bir zamanlar *Sharum*'dun," diye tahmin etti, "ama bacağını savaşta kaybetmedin." Bu sözleri adamın aurasında bir yükselişe neden oldu ve ona kendisi hakkında biraz daha bilgi verdi. "Bir suç işlediğin için bacağını kaybettin. Bacağın ceza olarak koparıldı."

"Sen bunu nereden..." diye söze başladı Inevera.

Jardir ona bakıp Inevera'yı babasına bağlayan duygu dalgalarını okudu. "Kızının ve eşinin seni affetmeyi istedikleri ama cesaret edemedikleri bir suç yüzünden." Tekrar Kasaad'a baktı. "Bu affedilmez suç neydi?"

Inevera ve Manvah'ın auralarında büyük bir şok belirdi, ama muhafaza ışığında rengi solan, yüzünden ter damlaları süzülen Kasaad için durum daha kötüydü. Adam bütün ağırlığını bastonuna verdi ve olabildiğince gururlu bir şekilde dizlerinin üzerine çöktükten sonra ellerini önüne koyup alnını kalın halıya dayadı.

"*Dama'ting* kızıma vurdum ve *push'ting* olduğu için en büyük oğlumu öldürdüm, Kurtarıcı," dedi. "Haklı olduğumu sandım. Kaji'nin kanunlarını savunuyordum, ama içki içerek ve aileme oğlumun yaptığı herhangi bir şeyden çok daha fazla utanç getirerek kanunları asıl ben çiğnedim. Soli birçok *alagai*'ı uçuruma geri gönderen cesur bir *Sharum*'du. Ben ise Labirent'te içki içen ve *alagai*'ın nadiren dolaştığı alçak katlara saklanan bir korkaktım."

Kafasını kaldırıp yaşlı gözlerini Inevera'ya çevirdi. "Kızımın işlediğim suçlar yüzünden beni öldürmeye hakkı vardı, ama utancımla ve eskiden onu dövdüğüm uzvumun yokluğuyla yaşamama izin vermenin daha büyük bir ceza olduğuna karar verdi."

Jardir kafasını sallayarak Inevera ve annesine baktı. Manvah'ın yüzü de kocasınınki gibi gözyaşları içindeydi. Inevera'nın gözleri yaşlı değildi, ama aurasındaki üzüntü oldukça belirgindi. Bu yara çok uzun zamandır açıktı.

Tekrar Kasaad'a döndü. "Everam'ın merhameti sonsuzdur, Kasaad'ın oğlu Kasaad. Hiçbir suç affedilmez değildir. Yüreğinde, davranışlarını anladığını ve pişman olduğunu görebiliyorum, oğlunu kaybetmek yıllar boyunca seni bacağını ve onurunu kaybetmekten daha çok üzmüş. O zamandan beri Everam'ın yolundan hiç şaşmamışsın. İstersen, sana siyahlarını geri veririm ve onurunla ölürsün."

Kasaad üzgün bir şekilde eşine baktıktan sonra kafasını sal-

ladı. "*Khaffit* olmanın utanç verici olduğunu düşünüyordum, Kurtarıcı, ama açıkçası, hayatım boyunca ne bu kadar mutlu oldum ne de Everam'ın yolunu bundan daha net gördüm. Sakat olduğum için Sharak Ka'da sana hizmet edemiyorum, o yüzden *khaffit* olarak ölmeme izin vermen için yalvarıyorum, böylece bir sonraki hayatımda daha iyi olmak için uğraşabilirim."

Jardir başıyla onayladı. "Nasıl istersen. Everam *khaffit*lerin ruhlarını Cennet'in dışında bekletir, ister ki daha iyi birer erkek olma şansına sahip olarak Ala'ya geri dönecek bilgeliği edinsinler. Senin için dua edeceğim, ama zamanın geldiğinde, Yaratıcı'nın seni uzun süre bekleteceğini sanmıyorum."

Bunun üzerine Kasaad'ın aurası değişti, üzerinden bir yük kalkmıştı belli ki. Üçünün arasındaki ağ değişmişti, ama hâlâ Everam'ın gözüne girmiş bir aile için olması gereken uyuma sahip değildi.

Jardir, Manvah'a dönüp onun da yüreğine baktı. "O suçtan beri birbirinize karıkoca olmadınız, oğlunu öldüren adama dokunmayı için kaldırmıyor."

Manvah'ın sakin, dikkatli aurası korku ve hayranlıkla soğudu. O da dizlerinin üzerine çöküp alnını yere yasladı. "Öyle, Kurtarıcı."

"Bir *khaffit*'in eşi bile kocasına karılık yapmalı," dedi Jardir. "O nedenle, şimdi bir karar vermelisin. Ya kalbinde onu affedeceksin ya da evliliğinizi feshedeceğim."

Manvah kocasına baktı. Jardir kadının zamanda geriye gittiğini, Kasaad'ın o eski halini hatırladığını ve onu şimdiki haliyle kıyasladığını görebiliyordu. Yavaşça, çekinerek elini uzattı. Parmakları Kasaad'ın eline dokununca ürperdi, Kasaad da uzatılan eli tutup hafifçe sıktı. "Buna gerek kalacağını sanmıyorum, Kurtarıcı."

"Kurtarıcı şahidim olsun," dedi Kasaad, "dokunuşuna layık olacağıma yemin ediyorum, eşim."

"Zaten layıksın, Kasaad'ın oğlu," dedi Jardir. "Bilgelik yolunda yürürken ödediğin bedeller sana ve etrafındakilere bu kadar çok acı yaşatmış olduğu için üzgünüm, ama bilgelik, çarşıda pazarlık ederek alabileceğin bir sepet kadar küçük bir şey değildir."

Karıkocanın paylaştığı auraya bakıp memnuniyetle kafasını salladı. Inevera'ya döndü. "Yasın Soli'yi onurlandırıyor, sevgilim, ama onun için değil, kendin için yas tuttuğunu unutma. Onu tanıyamadığım için hüzün duyuyorum, ama eğer ağabeyin senin yüreğindeki adamın yarısı kadar adamsa, Everam'ın Cennet'te O'na katılmamız için bizden olmamızı istediğinin iki katı kadar adam demektir. Soli asu Kasaad am'Damaj am'Kaji muhtemelen çoktan Yaratıcı'nın masasında yemek yemiş ve muhtaç durumdaki halkımıza yardım etmek için Ala'ya geri döndürülmüştür."

Kasaad'a bakıp kalkmasını işaret etti. *Khaffit* yavaşça kalkıp kollarını açtı. Inevera babasının kollarına doğru önce yavaşça ilerledi, ama son adımı hızla kat etti ve birbirlerine sıkıca sarıldılar. Manvah kollarını ikisine birden doladı.

Jardir auralarının birleşmesini ve nihayet bir ailede olması gerektiği gibi hep birlikte akmaya başlamasını izledi.

Bir süre sonra, Inevera kafasını kaldırıp ona baktı. Jardir karısının içinde yanan aşkı görebiliyordu, ama aynı zamanda dile getirmediği soruları da hissedebiliyordu. "Nereden bildin?"

Fakat şaşırtıcı bir şekilde, bu soruya yanıt veren kişi, kızının omzunu sıkan Manvah oldu. "O Kurtarıcı, kızım. Kaji insanların yüreğini okuyabilir ve o, Ahmann Jardir olarak yeniden doğdu. Artık bu konuda hiçbir şüphe yok."

Jardir taht odasına girip de Kajivah ve Hanya'nın Ashan ve Shanjat'la beraber beklediklerini görünce dişlerini sıktı. Auralarındaki öfke ve dargınlığı görebiliyordu. Yine *Sharum'ting*ler üzerine uzun bir tartışmaya çekilecekti demek.

"Lanet olsun, bir dakika huzur yok mu insana?" diye homurdandı onu izleyen Inevera. Jardir kıkırdadı, ama o sırada Hanya ona doğru döndü ve Jardir kadının gözünü gördü.

Hızla odanın diğer tarafına ulaştı ve kız kardeşinin çenesini sıkıca ama nazik bir şekilde tutup gözünün morluğunu inceledi. Koyu, kızgın bir renkti, ama kendi öfkesinin koyuluğuyla kıyaslanamazdı.

"Sana kim vurdu, kardeşim?" diye sordu kısık bir sesle.

Hanya hıçkırdı ama cevap vermedi. "Beş para etmez kocası," dedi Kajivah onun yerine. Kız kardeşinin aurası bunu doğruladı. Jardir, Shanjat'a döndü.

"Çoktan gözaltına alındı, Kurtarıcı," dedi Shanjat. "Onu saraydaki odasında bulduk. Kendi sidiğinin içinde yatıyordu, *couzi* içip sarhoş olmuş."

Jardir derin bir nefes alıp öfkesini kabullendi ve Kafatası Tahtı'nın basamaklarını çıkarken hiddetinin üzerinden akıp gitmesine izin verdi. Adama vurabileceği mesafedeyken yapabilecekleri konusunda kendisine güvenmiyordu. "Onu karşıma getirin. Hemen."

Inevera ona destek olmak için hafifçe omzunu sıktıktan sonra tahtının yanındaki yastıklarda yerini aldı. Jardir karısının desteğinin gücünü hissedebiliyordu ve onu iyice içine çekti.

Hasik ellerinde *alagai*-yakalayıcıları olan iki *Sharum* tarafından bir hayvan gibi odaya sürüklendi. Kolları belindeki metal kemere zincirlenmiş ve dirseklerinin arasına da arkadan bir mızrak sapı geçirilmişti. Ayak bilekleri bir zincirle birbirine bağlıydı. Küçük bir malzeme, dişlerini aralık ve dilini geride tutuyordu, bu malzeme deri bir kayışla yerine sabitlenmişti. Adam hâlâ alkolün etkisi altındaydı, aurası acıyla ve yoğun bir öfkeyle parlıyordu. Bunun altında utanç ve korku vardı. Yaptığı şeyin farkındaydı ve ne anlama geldiğini biliyordu. Jardir onu anında öldürmemek için kendisini zor tuttu.

"Kardeşim," dedi aksine. "Bana neler olduğunu anlat."

Hanya hâlâ hıçkırıyordu, ama Kajivah'ın onu teselli etmesi sayesinde, kendinde kafasını kaldırıp erkek kardeşinin gözlerine bakabilecek kadar güç buldu. "Ben de anlamadım, kardeşim. Hasik daha önce de bana kızardı, ama hiç *couzi* içmez ya da bana vurmazdı. Ama son birkaç gündür değişti. Odamıza gizlice şişeler sokmaya, çok içmeye ve yalnız olduğunu sandığında ağlamaya başladı. Bir eşin yapması gerektiği gibi onu teselli etmeye çalıştım, ama bütün çabalarımı reddetti. Sonra, dün gece uyurken... onu şaşırtmaya karar verdim. "Aurası utançla kızardı.

Jardir başkalarının karşısında onu hikâyeyi anlatmaya zorladığı için pişman oldu, ama olan olmuştu. "Sonra ne oldu?"

Hanya'nın aurası utancına denk düşen bir acı ve şaşkınlıkla parladı. "Erkekliği... gitmişti."

"Gitmiş miydi?" diye sordu Jardir.

"Kesilmiş," dedi Hanya. "Yerinde sadece bir yara izi ve küçük metal bir tüp vardı." Ashan ve Shanjat'ın auraları bu haberi çoktan aldıklarını gösteriyordu, ama yine de meselenin onlara verdiği rahatsızlığı görebiliyordu. Jardir de dahil olmak üzere odadaki herkes huzursuzca kıpırdandı. Sadece hadım hizmetkârlara alışık olan Inevera ve *Damaji'ting* etkilenmemişlerdi.

Hanya'nın aurası ona geri kalanı anlattı, ama rahatlıkla tahmin edebilirdi. "Hasik uyandı ve utancını gördüğünü anlayınca sana vurdu."

Hanya kafasını sallayınca Jardir Hasik'e döndü. "Göster bana."

Hasik'in aurasındaki utanç bir çığlık gibiydi, ama iki büklüm bir şekilde doğruldu ve muhafızlardan biri pantolonunu indirip gerçekten de olmayan erkekliğini gösterirken hiç karşı koymadı. Jardir muhafıza kafasını sallayınca, muhafız kayışı çözüp Hasik'in dişlerinin arasındaki parçayı çekti.

"Sana ne oldu, Hasik?" diye sordu Jardir.

Hasik hemen yanıt vermedi, bakışları hâlâ yerdeydi. "Geri uzayacağını sandım."

"Ne?" diye sordu Jardir.

"Yeterince *alagai* öldürürsem," dedi Hasik. "Sihirlerine bulanırsam, tekrar uzayacağını düşündüm."

Inevera kafasını salladı. "O şekilde olmuyor, *Sharum*. Kopan bir şey yeniden büyümez. Sadece yarayı kapatabilirsin." Hasik tekrar çöktü.

"Sana bunu kim yaptı?" diye sordu Jardir. "Kız kardeşime vurduğun için hâlâ hesap vereceksin, ama sen benim eniştemsin ve Kurtarıcı'nın Mızrakları'ndan birisin. Sana yapılan bir saldırı, bana yapılmış demektir."

Hasik ona baktı, ama utancı ve korkusu baskın çıktığı için konuşmadı.

"Kurtarıcı sana bir soru sordu, köpek!" diye bağırdı Ashan. Shanjat Hasik'in yüzüne sert bir yumruk atıp onu yere devirdi. Yine de, dev *Sharum* sessiz kaldı.

Bana söylemektense, ölmeyi tercih ediyor, diye içinden geçirdi Jardir. Neyse ki, bir *Sharum* için ölümden daha kötü kaderler vardı.

"Siyahlarını üzerinden çıkarıp yakın," dedi Jardir. "Kız kardeşime vurduğu elini kesin ve onu taba rengi giysilerle dışarı atın. Evliliğini feshedeceğim ve kalan ömrünü sonsuza kadar Cennet'ten men edilmiş bir *khaffit* olarak geçirecek."

"Hayır, lütfen!" diye haykırdı Hasik acı içinde. "Sana sadık bir şekilde hizmet ettim. Bunu yapan Abban'dı! Lanet olası *khaffit* Abban!" Aurası doğruyu söylediğini gösteriyordu. Bunu duyan Jardir Hasik'in itiraf etmekten utanmasına şaşırmadı.

Yine de bu onun için zor bir durum yaratıyordu. Shanjat'a baktı. "Bir düzine adam al ve *khaffit*'i bul. Zarar vermeden onu bana getir. Ben onu sorgulamadan saçının bir teline zarar geldiğini görürsem, on kat ödetirim."

Shanjat başını eğip hemen odadan çıktı. Çok geçmeden Abban'la geri döndü. Hasik hâlâ zincirli ve boynuna ilmikler geçirilmiş haldeydi, ama giysilerini giymesine izin verilmişti. Abban gelince, kendini biraz topladı, atılmaya hazırlanırmış gibi tekrar iki büklüm oldu. Jardir'in gözlerinin önünde, adamın Abban'a atıldığına dair hayali görüntüler belirdi. Hasik serbest kalıp *khaffit*'i öldürebilirse, muhafızlar üzerinde hâlâ siyahlar varken onu öldürebilirlerdi.

Jardir *alagai*-yakalayıcılarını tutan adamlara baktı. Bunlar Kurtarıcı'nın Mızrakları'ydı ve aptal adamlar değillerdi. Gayet hazırlıklıydılar, Hasik atılmaya çalışınca direkleri sımsıkı çektiler ve nefesini keserek onu yere yatırdılar.

Jardir tekrar Abban'a döndü ve taç görüşüyle adamın derinliklerine indi. *Khaffit* çoktan bu çağrının sebebini tahmin etmişti, ama aurası sakindi. Gerçekten de suçluydu, ama en ufak bir zarar almadan bu işten sıyrılmayı bekliyordu. Abban genellikle hislerini gizlemekte iyiydi, ama bu kez küstahlığı sonsuzdu. Hasik'e tepkisizce bakıyordu, ama aurasında onu küçümseyen ve bu durumdan fazlasıyla memnun bir hava vardı.

"Hasik'i sen mi hadım bıraktın?" diye sordu Jardir vakit kaybetmeden. Öfkesi giderek artıyordu. Korumasını ve en sevdiği danışmanını öldürmekten başka seçeneği olmayabilirdi.

"Hayır, Kurtarıcı," dedi Abban. Bu doğruydu, ama tam olarak değil.

"*Kha'Sharum*larına mı emir verdin?" diye sorarken sabrı taşmaya başlamıştı.

Abban başıyla onayladı. "Evet, Kurtarıcı."

Odadaki adamlar kızgın bir şekilde homurdanmaya başladılar, ama Jardir mızrağını yere vurunca hepsi sustu. Abban sakin bir şekilde duruyordu.

"Sana o savaşçıları işletmeni koruman ve ticaretini kolaylaştırman için verdim, savaşçılarıma saldırman için değil," dedi Jardir.

"Ben de öyle yaptım," dedi Abban. Hasik'e dönüp koltuk değneğiyle zincirli adama işaret etti. "Bana asla zarar verilmeyeceği yönündeki buyruğunu hazmedemeyen o adam sinirini çadırımdan çıkarıyor. Onu sık sık bana getir götür yapması için yolluyorsun, o da hiç tereddüt etmeden, sırf keyif için değerli mallarımı ya çalıyor ya da kırıp döküyor."

"Bu yüzden adamın aletini mi kopardın?!" diye sordu Jardir.

Abban kafasını iki yana salladı. "Süs eşyalarının ve bibloların yeri kolaylıkla doldurulur, Kurtarıcı. Ama kızımın bekâreti geri gelmez. Ne de eşlerimin onuru."

"*Khaffit* yalan söylüyor, Kurtarıcı!" diye bağırdı Hasik. "Ben asla..."

Jardir'in küçük bir hareketi üzerine muhafızlardan biri ilmiğini sıkıp adamın konuşmasına engel oldu. "Ben Shar'Dama Ka'yım, Hasik, yüreğini görebilirim. Tekrar yalan söylersen, bu senin canına, onuruna ve Cennet'teki yerine mal olur."

Hasik'in gözleri kocaman olurken aurası soğudu.

"Abban'ın kızına tecavüz ettin mi, Hasik?" diye kısık bir sesle sordu Jardir.

Hasik artık saklamadan ağlıyordu. Yanıt verecek gücü yoktu, ama kafasını salladı. Hanya tekrar hıçkırmaya başladı. Kajivah kızına sarılıp onu kendisine doğru çekti ve Hasik'e dik dik bakarken Hanya'nın gözyaşlarının göğsüne düşmesine izin verdi.

"Peki ya eşlerine?" diye sordu Jardir. Hasik bir kez daha yenilgiye uğramış gibi kafasını salladı.

"Yine de buna izin veremeyiz, Kurtarıcı," dedi Ashan. "Eğer *khaffit*ler –hatta *kha'Sharum*lar– *dal*'ı öldürebilirse, bütün medeniyet dağılır."

"Affedersiniz, Damaji," dedi Abban, "ama ne ben ne de adamlarımdan herhangi biri tutup birini öldürdük." Hasik'e işaret etti. "Gördüğün gibi, Kurtarıcı'nın koruması hayatta ve Sharak Ka'da yer alabilecek durumda."

Jardir ona sertçe baktı. "Neden bu meseleyi bana getirmedin?"

Abban koltuk değneğinin izin verdiği kadar eğildi. "Shar'Dama Ka'nın uğraşması gereken çok daha önemli meseleler mevcut. Verdiği buyruğu çiğnemeden bana zorbalık etmek için yasal boşluklar arayan aşırı hevesli *Sharum* ve *dama*ları sürekli azarlamak zorunda kalmasını istemem."

Bu sözler karşısında Shanjat ve Ashan'ın auralarının verdiği tepki Jardir'in dikkatinden kaçmadı. Hasik kadar bariz olmasa da, onlar da suçluydu. Sırası geldiğinde, onlarla da ilgilenmesi gerekecekti.

Ama tekrar Abban'a bakıp merakla düşündü. Abban kendini savunma hakkı istiyordu, hayır, bunu talep ediyordu. *Khaffit* ona sakin gözlerle bakarken kendisi yerine *Sharum*'un tarafını tutması için ona adeta meydan okuyordu. *Eğer bu mesele yüzünden bana sırtını döneceksen, o halde sana sadık kalarak hata etmişim demektir,* diyordu aurası.

Jardir işitilebilir bir şekilde içini çekti. "Birçok kez bu salonda kimsenin Abban'a zarar vermeyeceğini söyledim. O bana ait, ona zarar verecek biri varsa, o kişi sadece benim.

"Her erkeğin kızına tecavüz edilmesini engellemeye ya da elinden geliyorsa, intikamını almaya hakkı vardır. *Khaffit*lerin bile. *Chin*lerin bile. Eğer Hasik kendini savunamayacak kadar zayıfsa, o halde ödüle layık değildir. Erkekliği son kez başını derde sokmuş. Adını taşıyacak kızları ve oğulları var, ayrıca *khaffit*'in dediği gibi hâlâ *sharak*'ta yer almaya uygun."

Hasik'e baktı. "Abban'a olan borcunu ödemişsin. Kız kardeşime vurmanın cezası ise boşanma, sadece *Jiwah Ka*'ndan değil, diğer eşlerinden de. Kız kardeşimin yarım bir erkekle evli

kalmasına izin veremem. Kardeş-eşleri, senin bütün malın ve çocukların Hanya'da kalacak." Hasik'in ruhunu nasıl ezdiğini görebiliyordu, ama adama acımadı. Hasik'in yıllar önce Labirent'te ona neler yaptığını hâlâ hatırlıyordu.

"Sen," zincirlere vurulmuş savaşçıya mızrağıyla işaret etti, "mızrağın, kalkanın ve siyahların sende kalacak. Kurtarıcı'nın Mızrakları'ndan atılacaksın, ama Jayan sana savaşabileceğin yeni bir birlik bulacak. Buradaki hiç kimse yarandan bahsetmeyecek, fark edilirse *alagai* yarası olduğunu söyleyebilirsin. Gece şan ve şeref kazanmaya devam edersen, Cennet'i görebilirsin. Bir kupa *couzi* bile içerek Everam'ın kanunlarını tekrar çiğnersen, seni Nie'nin uçurumuna attırırım."

Ashan ve Shanjat'a baktı. "Bu dersin sizin için de yeterince açık olduğunu sanıyorum?"

İki adam da mahcup görünüyorlardı, kafalarını salladılar. "Güzel," dedi Jardir. "Diğer *Sharum* ve *dama*ların da bunu anladıklarından emin olun. Bir daha tekrarlamayacağım."

Toplantı biter bitmez, Inevera Gölgeler Odası'na gitti. Anne babasıyla yaptıkları görüşmeden sonra eşiyle biraz olsun yalnız kalmaktan başka bir şey istemiyordu, ama bir türlü olmuyordu. Her zamanki saray efradı ve istek sahipleri Kafatası Tahtı önünde ricalarını dile getirmek için sıraya giriyorlardı. Inevera'nın ise oturup herkesi dinleyecek kadar sabrı yoktu.

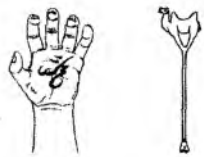
Abban'ın mendilindeki kanı doğru anda kullanmak için uzun süre saklamayı ummuştu, ama *khaffit*'in gücü –ve cüreti– giderek artarken daha fazla bekleyemezdi. Ahmann'ın *khaffit*'e savaşçı tahsis ettiğini bilmiyordu ve bu çok şey açıklıyordu. *Kha'Sharum*ların Enkido tarafından eğitilen kendi hadım Gözcülerini alt edebileceklerine hâlâ inanamıyordu. Hadımlar, *Damaji*ler yataklarında uyurken yanlarında yatan eşlerini öldürmüş adamlardı.

Hasik kaderini hak etmişti, yakalanacak kadar aptal olduklarına göre belki Gözcüleri de başlarına geleni hak etmişlerdi. Ama yine de, bu gidişat onu rahatsız ediyordu. *Khaffit* çoktan yerine başka birini geçirmeye çalışmıştı. Ona tekrar saldırmak için ne kadar bekleyecekti acaba?

Hâlâ tazeyken kanı mendilden arındırıp küçük bir cam şişeye doldurmuştu. Şimdiyse şişeyi çıkarıp kanı zarlarının üzerine döktü. "Yüce Everam, bana Abban asu Chabin am'Haman am'Kaji hakkında bilgi ver. Onun Kurtarıcı'ya hizmet edeceğine güvenebilir miyim? Bana saldırmaya devam edecek mi?" Sallarken zarların ısındığını hissetti ve sonra onları yere atıp parlayan sembollere baktı.

Her zamanki gibi, rehberliklerini izlemeye hazırdı, ama bu yanıta hazırlıklı değildi.

– *Khaffit* Kurtarıcı'ya sadık. Kaderleriniz birbirine bağlı. Birinin zarar görmesi, diğerinin de zarar görmesi demek. –

30. BÖLÜM

GERÇEK DOSTUM

D.S. 333 SONBAHAR

Arlen derin derin nefes aldı, bu kadar korkmaya alışık değildi.

"Bunu yapmak zorunda olduğundan emin misin?" diye sordu Renna.

Arlen başıyla onayladı. "Hiçbir şeyi erteleyecek mazeretim yok. Çukur kendini toparlıyor ve artık ne beklemeleri gerektiğini biliyorlar. Rojer'in Jonglörleri düklükte haberi her tarafa yayıyorlar, ayrıca kazandığımızı duyan insanlar her yerden buraya akın edecek. Bir sonraki yeni ayda savunmamız bir öncekinden daha güçlü olacak. Ekinoksa iki hafta kaldı, yeni ay ondan on gün sonra. Bunu yapacaksam, şimdi yapmalıyım. Rizon'a gidecek kadar vaktim yok. Dikkatli olacağım. Nüve'ye çekilmeme izin vermeyeceğim."

Renna'nın aurasına bakıp da soruyu yanlış anladığını görünce, genç kadının karşılık vermesine fırsat tanımadan hemen ona döndü. "O kadar uzağa gitmemi falan sormuyorsun sen. Her şeyden önce *gitmemin* iyi olacağından emin değilsin."

Renna ona aurasındaki öfkeyle uyumlu bir bakış attı. "Jonglörler gibi zihin okuman insanların tüylerini diken diken etmeye başladı."

"Bu zihin okuma değil," dedi Arlen.

"Öyleyse kalp okuma," dedi Renna. "Bir insana bakıp neler

hissettiğini onlardan bile daha iyi anlaman seninle konuşmayı zorlaştırıyor."

Arlen güldü. "Yüce Yaratıcı, keşke öyle olsa."

Renna kafasını çevirdi ve yüzünü görmemesi için yıldızlara baktı – sanki ondan herhangi bir şey saklayabilecekmiş gibi. "Bazen kafamın içinde gibisin, tıpkı o iblis gibi..."

"Öyle değil, Ren," dedi Arlen ve uzanıp onun omzuna dokundu. "Muhafaza görüşünle sen de benim gördüklerimi görüyorsun. Sanırım bu görüşe sahip herkes aynı şeyleri görebiliyor. Dikkatle bakarsan, bir beden hakkında birçok şey görebilirsin. Ben de bunu çözmeye çalışıyorum, biraz hile yaptım sadece, karşılaştığımız zihin iblisinin aklına girdiğimde o dilin bir kısmını çaldım. Öyle ya da böyle, çok geçmeden sana da bunu nasıl yaptığımı öğreteceğim."

"Kulağa pek hoş geldiğini söyleyemem," dedi Renna. "Seni seviyorum, Arlen Bales, ama aklım bana ait. Onu başkasıyla paylaşmak istemiyorum."

Arlen başıyla onayladı. "Ciddiyim."

Renna ona bakarken aurasını neşe kapladı. "Konuyu değiştirerek beni kandırdığını sanma. Bu seyahatin iyi bir fikir olduğundan emin misin? İstediğin bu mu?"

Arlen kafasını iki yana salladı. "Tek istediğim iblisleri öldürmekti. Krasia'yla savaşmak istemedim. Miln'in fişekli silahlar üretmesini istemedim. Lanet olası Kurtarıcı olmak istemedim."

İçini çekti, kendini çok ama çok yorgun hissediyordu. "Ama istesem de istemesem de, dünya beni Kurtarıcı yapmaya kararlı görünüyor. Sırf Ahmann Jardir, Yaratıcı'nın ona fısıldadığını düşündüğü için."

Renna başını yana eğip ona baktı. *Auramı okumaya çalışıyor*, diye içinden geçirdi Arlen ve bunun bu kadar rahatsızlık verici olmasına şaşırdı. Renna içinden bir tutam sihir çekip onu okurken telaşlandı.

"O adamı hâlâ seviyorsun, şimdi bile," dedi Renna. "Kardeşin gibi."

Arlen omuzlarını silkti. "Yeterince insan tanımama rağmen, hayatım boyunca onun gibi bir arkadaşım olmadı. Gururluydu

ve *Sharum*lar gibi gelişigüzel bir acımasızlığı vardı. Çok tartışırdık, ama gece çöktüğünde ondan başka birinin sırtımı kollamasını istemezdim." Birden ürperdi, gece soğuk olmamasına rağmen tüylerinin diken diken olduğunu hissetti. "En azından, beni sırtımdan bıçaklayana kadar."

"Ve onu bir uçurumdan aşağı atmanın şart olduğuna inanıyorsun," dedi Renna.

Arlen tekrar omuzlarını silkti. "Bilmiyorum, Ren, hiçbir şeyi olduğu gibi bırakamam. Herkesin iyiliği için bir değişiklik yapmalıyız. Zihin iblislerinin beklemediği bir şey yapmalıyız."

"Maddi bedeninden sıyrılıp kayıp gitmen beni endişelendiriyor," diye itiraf etti Renna.

"Beni de," dedi Arlen ve derin bir nefes daha aldı. Renna uzanıp çenesini tuttu ve onu kendisine doğru çekip öptü. "Seni seviyorum, Arlen Bales."

Arlen gerginliğinin bir kısmının geçtiğini hissedince gülümsedi. "Seni seviyorum, Renna Bales. Ben yokken Çukur'un güvende olduğundan emin ol."

Renna kafasını salladı. "Sen de çabuk dön."

"Güneşin üzerine yemin ederim," dedi Arlen ve dağıldı.

Arlen hemen Nüve'nin çağrısını hissetti, bütün sihrin kaynağı keşfedilmek için yalvarıyordu. Gücünün belli belirsiz parçaları patikalarda etrafını sardı ve en yakındaki patikaya dalıp toprak ve taş katmanlarının arasında ilerlerken yön duygusunu kaybetmediğinden emin oldu. Güneybatıya gittikten sonra yüzeye çıkan bir patika sezdi ve bir ışık huzmesi kadar hızlı bir şekilde o patikada kaydı.

Bir an sonra yeryüzünde maddeleşti ve nerede olduğunu anlamak için etrafına baktı. Orayı tanıyordu, Çukur'dan muhtemelen yirmi kilometre ötedeydi.

Yeterli değil, diye düşündü. *Daha derine inmeliyim.*

Tekrar yeraltına kaydı, bu kez daha derine indiği için Nüve'nin çağrısı baştan çıkarıcı bir şarkıdan daha fazlası olmaya başladı. Duyularını doldurdu, parlak ve güzeldi, ateşin pervaneyi çektiği gibi çekiyordu. Varlığının bir kısmı o tarafa doğru

uzaklaşmaya başladı, Nüve'nin sonsuz gücünü biraz olsun tatmak istiyordu. Çok basit olacaktı zaten...

Hayır! Sallayabileceği bir kafası yoktu, ama cisimsiz formunu bir araya toplayıp hemen yeryüzüne çıkan bir yol aradı ve akıntıya kapılarak güneybatıya doğru ilerledi.

Bir an sonra maddeleştiğinde bulutsuz bir gökyüzünün altındaydı ve hemen hedefini aştığını anladı. Tam olarak nerede olduğunu bilmiyordu, ama gece vakti Krasia çölünün soğuk kil düzlüklerinin nasıl olduğunu çok iyi biliyordu.

Kendi etrafında bir daire çizdi ve rüzgârdaki sihrin tadına bakınca nerede olduğunu anladı. Anoch Sun'un dışında bıraktığı silah zulasının olduğu yere at sırtında yaklaşık bir günlük mesafedeydi. Zihin iblisleri bir sonraki yeni ayda kayıp şehri yok edemeden orayı ziyaret etmesi önemliydi, ama bu geceki amacı bu değildi. Arlen tekrar yeraltına döndü ve bu kez kuzeydoğuya doğru kaydı.

Rizon'a yaklaşması birkaç deneme daha yapmasını gerektirdi. Arlen devam edebilir, şehre bu şekilde santim santim yaklaşabilirdi, ama her denemesinde, Nüve de cazibesini artırıyordu ve bir ip topağıyla karşılaşmış kedi gibi, bu cazibeye sonsuza kadar karşı koyamazdı. Yeraltına dönmek yerine koşmaya başladı, çıplak ayakları kilometreleri kat edip tüketiyordu. Bir ara, bir tarla iblisi sürüsü onu fark etti ve peşine düştü, ama onlar bile Arlen'la boy ölçüşemiyorlardı. İblislerle arasındaki mesafe giderek açıldı ve en sonunda daha basit bir kurbanın peşine düşmek için onu kovalamayı bıraktılar.

Birçok köyü ve muhafız noktasını geçerek en sonunda, içindeki *Sharum* haberciyi koruması için muhafazalanmış olan yalnız bir bekçi kulübesine denk geldi. Yavaşladı ve adamın onu fark etmesine izin verdi.

Savaşçı hemen kulübesinden dışarı çıktı, mızrağı ve kalkanı hazırdı. Aurası ve duruşu bir iblisle karşı karşıya kalmaya hazır olduğunu gösteriyordu, ama Arlen'ın insan siluetini görünce rahatladı. En azından, Arlen'ın elinde ne mızrak ne de kalkan olduğunu görene kadar.

"Kim bu saatte–" diye söze başladı, ama Arlen rahatlıkla gar-

dının etrafından dolaşıp arkasına geçerek *sharusahk* tutuşuyla önkolunu adamın boğazına doladı. Hafifçe sıkarken fazla ezmemeye özen gösterdi ve çok geçmeden adam ellerinde gevşeyerek yere düştü.

Arlen kulübenin içinde bir uyku tulumu, bir yiyecek deposu, çeşitli pişirme aletleri ve benzeri eşyalar olduğunu gördü. Muhtemelen bu savaşçı günün büyük bir bölümünü uyuyarak ve geceyi nöbet tutarak geçiriyordu, dış topraklarda yer alan köylerden biri desteğe ihtiyaç duyarsa haberi merkeze götürmeye hazırdı.

Dal'Sharum birkaç dakika sonra uyandığında, üzerinde sadece *bido*'su vardı ve kollarıyla bacakları arkasında sıkıca bağlanmıştı. Uzuvlarını bağlayan ipin ucu da boynuna geçirilmişti, böylece çok fazla mücadele ederse nefessiz kalabilirdi. Ağzını tıkayan bir bez olduğu için anlaşılmaz bir şekilde homurdanıyordu. Onun gece peçesini yüzüne takıp siyahlarına bürünmüş olan Arlen ise gözlerini yere çevirip adama baktı.

"Özür dilerim, onurlu savaşçı," dedi kusursuz bir Krasiacayla ve başını eğdi. "Amacım seni utandırmak değil, ama cüppene ve teçhizatına ihtiyacım var. Yarın gece dönüp seni serbest bırakacağım ve onları sana geri vereceğim. Inevera, kimsenin yenilginden haberi olmayacak."

Savaşçı homurdanıp mücadele etti, ama yapabileceği hiçbir şey yoktu. Arlen bir kez daha başını eğdikten sonra gecenin içinde gözden kayboldu. Başkente ulaşabilmesi için hâlâ kat etmesi gereken kilometrelerce yol vardı.

Dış şehrin alçak duvarı Arlen'ın Rizon'u son ziyaretinden beri güçlendirilip sağlamlaştırılmıştı, üstelik etrafında atlı *Sharum*lar devriye geziyorlardı, ama duvar tam anlamıyla korunamayacak kadar geniş ve uzundu. Korumasız bir alan buldu ve rahatlıkla duvarın üzerinden atladı.

İç şehrin duvarlarına vardığında gün doğmak üzereydi, ama bölgeyi Çukur'un büyük muhafazaları kadar iyi koruyan muhafaza alanını görebileceği kadar karanlık hâlâ vardı. Büyülenmişçesine enerjiyi izledi. Kaynağı neydi acaba?

"Bir normal Muhafazacılar vardır, bir de Krasialı Muhafazacılar," derdi eski ustası Cob. "Hür Şehirlerde onlardan daha iyisi yoktur."

Arlen kafasını sallayıp bu bilmeceyi başka bir güne bıraktı. Gökyüzü aydınlanmaya devam ederken pazara yöneldi, gece boyunca devriye gezmekten yorulmuş bir *Sharum* gibi hafifçe kamburunu çıkardı. Av köpeklerininki kadar keskin olan burnuyla bir eczane bulması gayet kolay oldu. Boş çadıra girdi ve muhafazalı teniyle solgun yüzünü saklamak için kadınlara yönelik yüz boyalarından ve pudralardan çaldı. Çalıntı cüppesindeki para kesesini çıkarıp tezgâha birkaç draki bıraktıktan sonra tekrar sokağa çıktı. Diğer *Sharum*lar devriyelerinden dönüyorlardı, gece peçesini gevşek bir şekilde çenesine bağladı, dikkat çekmeyecek ya da gündüz vakti diğer savaşçıları gücendirmeyecek kadar aşağıdaydı peçesi, ama yine de dövmeli tenini olabildiğince saklıyordu. Ama görünüşe bakılırsa, o kadar uğraşmasına hiç gerek yoktu. Savaşçılar sadece siyahlarını görüp başlarını sallayarak selam veriyorlar ve kendi yollarına gidiyorlardı.

O kadar hazırlıklı olmasına rağmen, Rizon Kalesi'nin sokaklarında yankılanarak dışarı çıkma yasağının bittiğini duyuran *dama*ların o tanıdık sesini duyunca etkilendi. Kafasını kaldırıp bakınca, sur içi duvarlarının tepesinde göğe doğru yükselen yeni inşa edilmiş minareleri gördü, bu duvarlar eskiden Rizon'un büyük Kutsal Evi'nin bulunduğu bölgenin çevresini kuşatırdı. Acaba Krasialılar orayı şimdiden ölen savaşçıların kemikleriyle dekore etmeye başlamışlar mıydı?

Etrafındaki şehrin uyanmasını ve insanların günü karşılamak için sokağa dökülmelerini izledi. Önce Krasialılar geldiler, kadınlar ve *khaffit*ler satış yapmak için büfelerini ve çadırlarını açtılar. Çok geçmeden, görev yerlerinden geri dönen *Sharum*ların çoğunun yatmaya gitmesiyle *chin*ler, ortaya çıkmaya başladı. Onlar da kendi işyerlerini açarken, dar sokaklar Rizonlu ve Krasilalı müşterilerle dolup taştı.

Kısa süre sonra, içindeki huzursuzluk giderek artmasına rağmen, her şey ona üzüntü verici bir şekilde tanıdık gelmeye başladı. Satıcıların abartı ve yalanlarla dolu bağırışları, besi

hayvanlarının gürültüsü ve berbat kokusu, ağzını sulandıran yemeklerin, etlerin ve baharatların kokularıyla karışırken, satıcılar bir alıcının isteyebileceği her şeyi ve hatta bilmedikleri birçok şeyi gözler önüne seriyordu.

Krasia'nın Büyük Pazarı'nı çok severdi. Labirenti andıran sokaklarında en son yürüdüğü günlerin üzerinden bir ömür geçmiş gibi geliyordu.

Ama sen Krasia'da değilsin, diye kendi kendine hatırlattı. Tanıdık gelen şeyleri artık özümsediği için şimdi farklılıkları da görmeye başladı. İleride, önden yürüyen bir grup *dal'ting*'i, onların mallarını köle gibi taşıyan Rizonlu adamlar takip ediyordu. Az daha ileride, bir çift Rizonlu kadın kafaları ve yüzleri rengârenk örtülere sarılı bir şekilde sıcak güneşin altında dolaşıyorlardı. Her yerde, satıcılar fiyatlarını kendi dillerinin yanı sıra bozuk Thesa ve Krasia dillerinde de haykırıyorlardı, ama alıcılar da aynı şeyi yapıyordu. Şimdiden melez bir dil oluşmaya başlamıştı, el hareketleriyle her iki dilden kelimeler birbirine karıştırılarak kullanılmaya başlanmıştı, Çöl Mızrağı'nı ziyaret eden Kuzeyli Ulakların kullandığı ticaret diline epey bir benzediği söylenebilirdi. Arlen içgüdüsel bir şekilde bu dili anlıyordu.

Bir *dama* yavaşça yürüyerek hareketliliği izliyordu. Kemerinde rahatlıkla ulaşabileceği bir *alagai* kuyruğu asılıydı. Hem satıcılar hem de alıcılar adamı gergin bir şekilde süzüp ona fazla yaklaşmamaya çalışıyordu, ama Arlen siyahlar içindeydi ve *dama*'yı başıyla kısaca selamladı, adam da onun selamına gelişigüzel bir karşılık verdikten sonra teftişine kaldığı yerden devam etti. Arlen'ın o kırbacın çok yakında kullanılacağı konusunda en ufak bir şüphesi yoktu, hiçbir şey için olmasa bile diğerlerine uyarı olması amacıyla...

Ama böyle olmaması gerekiyor.

Dal'sharum gelip yazıhanesine girdiğinde, Abban kafasını kaldırıp bakmaya gerek duymadı. Adamlarından sadece biri siyah giyerdi ve Abban'ın kapı eşiğine vuran gölgenin eğitim subayına ait olduğunu anlaması için ayak bileği seviyesinden yukarısını görmesine gerek olmazdı – pazaryerinde daha önce

hiç olmamış bir şeydi bu: Qeran oradan nefret ederdi.

"Davet edilmedin, savaşçı," dedi elektrum kalemini mürekkep şişesine batırıp hesap defterine yazı yazmaya devam ederek.

Sharum hiçbir şey söylemeyip kapıyı arkasından kapattı. Abban arkasında iki *kha'Sharum* Gözcüsünün ayaklarının belirdiğini gördü. Yumuşak halıda ses çıkarmadan ilerlediler, biri kısa metal bir sopa taşıyordu, diğeri ise boğarak idam etmekte kullanılan sicimin saplarını tutuyordu. Saldırıya geçmek için hareket ederlerken, Abban nihayet bakışlarını kaldırdı. Yatırımlarının sonuç verdiğini görmeye bayılıyordu.

İki Gözcü farklı kabilelere mensuptu; biri Nanji, diğeri ise Krevakh kabilesindendi. Dünyanın başka bir yerinde olsalar, iki adam kan dökmeden birbirleriyle aynı odada bulunamazlardı.

Ama kabileler Abban'ın yüz savaşçısı için hiçbir şey ifade etmiyordu. Onların kabilesi Abban'dı. Bazen merak ediyordu: Acaba Ahmann'ın hükümdarlığından üç bin yıl sonra Haman kabilesi hâlâ ayakta duruyor olacak mıydı? Sonuçta Nanji ve Krevakh kabileleri de bir zamanlar adam olup Kaji'nin yanında hizmet etmemişler miydi?

Alaycı bir ses çıkardı. Haman mı? Ahmann gerçekten Kurtarıcı'ysa, bu kabilenin adı Abban kabilesi olmalıydı. Kulağa hoş geliyordu.

Adamlar aynı anda saldırıya geçtiler; birincisi sopasını yeni gelenin bacağına savurdu, maksimum acı ve şaşkınlığa ama minimum hasara sebep olması istenen bir darbeydi bu. *Sharum* acıyla irkilirken, bu sefer diğer Gözcü harekete geçip halatla onu arkasından yakalayacak ve silah arkadaşına saldırı için rahat bir ortam sunacaktı. Abban onların bu danslarına birkaç kez tanık olmuştu ve asla sıkılmıyordu.

Ama bu yabancı *dal'Sharum* adamların orada olduklarını en başından beri biliyormuş gibi hareket ederek onu şaşırttı. Kendini yem gibi ortaya atarak onları resmen kandırmıştı. Bacağını yana çekerek sopanın darbesinden kurtulduktan sonra başını da tam zamanında geriye atarak sicimden sıyrılıvermişti. Krevakh'ın zar zor savuşturabildiği bir yumrukla karşı saldırıya geçerek Nanji'ye de güçlü bir tekme savurdu ki Nanji bu tekmeyi

elindeki sicimle güç bela önleyebildi, ama adamın tekmeden sonra geri çektiği ayak bileğini yakalamayı başaramadı.

Dal'Sharum'un kalkanını koluna geçirmek için şansı vardı, ama buna tenezzül etmeyip kalkanının sırtında asılı kalmasına izin verdi. Mızrağını bir *dama*'nın kırbacının sapı gibi çevirerek Krevakh'ın bir sopa darbesini savuşturduktan sonra dönerek Nanji'nin böbreğini hedef aldı. Geri çektiği mızrağı Krevakh'ın yüzüne indirdikten sonra Nanji nihayet sicimiyle mızrağı yakaladı. Onu çekerek adamın elinden kurtarmaya çalıştı, ama *Sharum* aynı anda mızrağıyla hamle yaparak Nanji'nin tutuşunu bozdu ve mızrağının kıçını sertçe Gözcünün göğsüne vurdu.

Nanji yere düşerken, savaşçı Krevakh'a doğru döndü. *Kha'Sharum* sakin bir şekilde ona baktı, ama sopasındaki gizli bir düğmeye basarak keskin ve zehirli bir bıçak çıkardı. *Dal'Sharum* saldırıya geçti ama Krevakh bunu zahmetsizce savuşturup sert bir hamle yaptı.

Bir an sonra nefes nefese yerde yatıyordu. Her şey o kadar hızlı gelişmişti ki, Abban'ın gözlerinin zihnine yetişmesi biraz zaman aldı. Savaşçı, Krevakh'ın hamlesinden kenara kaçarak sıyrılıp Gözcünün boğazına dirseğini geçirmişti.

Abban tereddüt etti. Sıradan bir *dal'Sharum* şöyle dursun, herhangi bir adamın Gözcülerini yenebileceğini hiç düşünmemişti. Neyse ki, tek bir adamdan fazlasıyla başa çıkmaya hazırlıklıydı. Masasının altında gizli duran ve odaya bir düzine *kha'Sharum*'un üşüşmesini sağlayacak olan çan ipine uzandı.

"Sakın bunu yapma," diye uyardı davetsiz misafir mızrağının ucunu Abban'a doğrultarak. Sesi çatallıydı, ama tanıdık geliyordu. "İçeriyi ne kadar çok adamla doldurursan, birileri o kadar ciddi bir şekilde yaralanır." Abban'a öylesine sert bir bakış attı ki, *khaffit* titrememek için kendini zor tuttu. "Ve seni temin ederim ki, o kişi ben olmam."

Abban güçlükle yutkundu, ama kafasını salladı ve yavaşça ellerini havaya kaldırdı. "Kimsin? Ne istiyorsun?"

"Abban, benim gerçek dostum," dedi adam sesindeki çatallı tonu bırakarak. "En gözde aptalını tanımadın mı? Beni *Sharum* siyahlarının içinde ilk kez görmüyorsun."

Abban kanının donduğunu hissetti. "Par'chin?"

Adam belli belirsiz bir şekilde kafasını salladı. Gözcülerden biri hafifçe inlerken doğrulmaya çalıştı. Diğeri titreyerek ayağa kalkmaya uğraş veriyordu.

"İkiniz de dışarı çıkın," diye çıkıştı Abban. "Yetersizliğiniz yüzünden maaşınızı keseceğim. Dışarıda bekleyin ve kimsenin beni ve arkadaşımı rahatsız etmediğinden emin olun."

Adamlar sendeleyerek dışarı çıkarlarken, Par'chin kapıyı arkalarından kapattı. Arkasına dönüp sarığını ve peçesini çıkardı. Altında, tıraşlı kafası yüzlerce muhafaza dövmesiyle kaplıydı. Abban derin bir nefes alarak şaşkınlığını tok bir kahkaha ve alışılmış selamıyla bastırdı. "Everam aşkına, seni görmek güzel, Jeph'in oğlu!"

"Şaşırmış gibi görünmüyorsun." Par'chin hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

Abban koltuk değneğinin izin verdiği kadar hızlı bir şekilde masasının etrafını dolaşıp Par'chin'in sırtına vurdu. "Sahibe Leesha hayatta olduğunu ima etmişti, Jeph'in oğlu," dedi Abban. "O zaman o 'Dövmeli Adam'ın senden başkası olamayacağını anladım. Biraz *couzi* ister misin?" Masasında duran narin porselen *couzi* takımına doğru hareket etti. İçki Everam'ın Armağanı'nda hâlâ yasadışıydı, ama Abban içkiyi artık saklamadan masasının üzerinde sergiliyordu. Hasik'e olanlardan sonra, kim tek kelime edebilirdi ki? İki kupa doldurup birini Par'chin'e uzattı.

"Zehirli değil, değil mi?" diye sordu Par'chin kupayı alırken.

Mantıklı bir soruydu. Abban'ın takımındaki narin porselen şişelerden biri gerçekten de zehirliydi, içinde Abban'ın her gün panzehirini aldığı bir ilaç vardı. Yine de Abban gücenmiş gibi bir ifade takındı. "Beni üzüyorsun, dostum! Neden sana zarar vermek isteyeyim?"

Par'chin omuzlarını silkti. "Son havadisleri öğrenecek kadar pazarda kaldım. Söylentilere göre, sen ve Jardir yine yastık arkadaşı olmuşsunuz. Valla en başından beri zaten öyle miydiniz ve alenen yaptığınız tartışmalar da bir Jonglör gösterisinden ibaret miydi diye düşünmüyor değilim. Ayrıca arkadaşın benden çalabilsin diye beni ta oralara gidip mızrağı getirmem için kandırmış olabilir misin diye de düşünüyorum."

"Seni uyardım," dedi Abban. "Uyarmadığımı söyleyemezsin, Par'chin. Sana Sun şehrinden getirilmiş eserlerle ilgilenmeyeceğimi söylemedim mi? Hazinelerini çalmak bir yana, o kutsal şehri toprağına ayak basarak kirletirsen halkımın neler yapabileceği konusunda seni uyarmadım mı?"

"Yine de bana haritayı verdin," dedi Arlen.

"Onu *sen* istedin," dedi Abban. "Açıkçası, kutsal şehrin bir efsane olduğunu ve onu asla bulamayacağını sanıyordum. Ama sana bir borcum vardı ve onu ödedim."

Duraksadı. "Düşündüm de, Par'chin, borcunu ödemeyen sensin. 'Bahava çanak çömleğiyle yüklü bir katır' sözü vermiştin. Bu yüzden mi geldin? Bana nihayet borcunu ödemek için mi?"

Par'chin güldü ve Abban bu sesi ne kadar özlemiş olduğunu anlayınca şaşırdı. Kupalarını tokuşturup içtiler ve Abban hemen birer kupa daha doldurdu. Uzunca bir süre sonra, acele etmeden sessizce sohbet etmenin tadını çıkardılar. Ancak tarçının tadına baktıktan sonra iş konuşmaya geçtiler.

"Neden buradasın, Par'chin?" diye sordu Abban. "Ahmann'ın seni bulursa öldüreceğini biliyor olmalısın, adamın duyuları çok güçlü."

Par'chin umursamazca elini salladı. "O kokumu almadan gitmiş olurum." Abban'ın gözlerinin içine baktı. "Ona bu buluşmadan bahsedecek misin?"

Abban omuzlarını silkti. "Sessiz kalmanın kârlı olacağını sanmıyorum, ayrıca efendime yalan söyleyemem."

Par'chin kafasını salladı. "Senden yalan söylemeni isteyemem zaten. Doğrusu, ona benden bir mesaj vermeni istiyorum." Cüppesinin içinden basit bir iple bağlı küçük bir parşömen çıkardı. Abban kâğıdı alınca, Par'chin gülümsedi. "Seni mührü kırıp yenisini dövdürme zahmetinden kurtardım. Jardir el yazımı tanır."

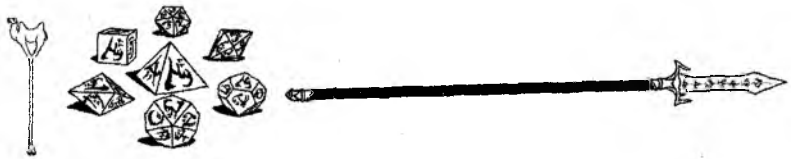
Abban kıkırdayarak ipi çözdü. Par'chin'in el yazısı her zamanki gibi akıcı ve güzeldi, ama mektubun içeriği kendisini huzursuz hissetmesine neden oldu. Gerçek dostuna bakıp kafasını salladı.

"Onun nasıl biri olup çıktığını bilmiyorsun, Par'chin," dedi. "Sen artık onunla boy ölçüşemezsin. Bu kez sana yalvarıyorum. Çok uzaklara kaç ve asla geri dönme. Kaç, Everam'ın sakalı üzerine yemin ederim ki, bu görüşmeden Ahmann'ın haberi olmayacak."

Ama Par'chin gülümsemekle yetindi. "Beni Labirent'te öldüremedi, üstelik o zaman şimdi olduğum adamın soluk bir gölgesiydim. Kendine yeni bir efendi aramaya başlasan iyi olur."

"Onun seni öldürmesi nasıl hoşuma gitmezse bu da hoşuma gitmez," dedi Abban. "Başka bir yolu yok mu?"

Jeph'in oğlu kafasını iki yana salladı. "Ala ikimiz için çok ufak."

31. BÖLÜM

YAŞIYOR

D.S. 333 SONBAHAR

"Shar'Dama Ka, *khaffit* sizinle konuşmak istiyor."

Jardir kafasını sallayıp muhafızı gönderirken Abban topallayarak harita odasına girdi. *Khaffit* yumuşak koltuklardan birine doğru sallana sallana ilerledi. Tökezledi, ama koltuğun minderine düşmeyi başardı. Yerine yerleşince rahat bir nefes verdi.

Jardir daha arkadaşının aurasına bakmadan, sırf kokusunu içine çekerek bunun sebebini anladı. "Nie'nin kara kalbi! *Couzi* içip sarhoş sarhoş karşıma çıkmaya nasıl cesaret edersin?"

Abban tepkisizce ona baktı. "Par'chin hâlâ hayatta, Ahmann."

Bu sözler ve onların ardında görebildiği gerçeklik, Jardir'in aklındaki diğer bütün düşüncelerin uçup gitmesine neden oldu. Yavaşça kafasını salladı ve yana doğru dönerken hislerine hâkim olmaya çalıştı.

"Bundan şüpheleniyordum," diye itiraf etti. "aylar önce şu 'Dövmeli Adam' denen kişiyi ilk duyduğumuzda."

Abban başıyla onayladı. "Hepimiz şüphelendik."

"Ama kendime bunun gülünç bir şey olduğunu söyledim. Sonuçta onu kum tepelerinde ölüme terk etmiştik." Tekrar Abban'a baktı. "Nasıl hayatta kalmış? *Khaffit* köylerinden birine mi sığınmış?"

"Sormadım," dedi Abban. "Ne önemi var? Bu *inevera*."

Jardir umursamazca elini sallayarak üzerinde durmadı. "Ne istiyormuş?"

Abban kaba bir iple bağlı basit bir parşömen çıkardı. "Benden bunu sana vermemi istedi."

Jardir kâğıdı aldı, ipi sıyırıp hızla okudu.

Yaratıcımızın D.S. 333 yılında Ahmann asu Hoshkamin am'Jardir am'Kaji'ye selamlar –

Bütün erkeklerin birbiriyle kardeş olduğu gece vaktinde, ajin'pal'im olan senin sözünden dönerek Labirent'in kutsal zemininde beni gasp ettiğine Everam'ın önünde şahitlik ederim.

Evejah kanunları uyarınca, sonbahar ekinoksunda hava kararmadan bir saat önce, Everam ve Nie dengedeyken senden benimle Domin Sharum'da buluşmanı istiyorum.

Mağdur taraf ben olduğum için buluşma yerini ben seçeceğim. Bir hafta öncesinden haberdar edilecek ve herhangi bir tuzak kurulmadığından emin olman için benden önce oraya gidebileceksin. İkimiz de Cennet'in yedi katına ithafen yedi tanık getireceğiz, ne eksik ne fazla. Anlaşmazlıklarımızı erkekler gibi çözeceğiz ve son kararı Everam'a bırakacağız.

Alternatif olarak adamlarımız savaş alanında karşı karşıya gelip gece vakti kara irin dökmek yerine gündüz vakti birbirlerinin kanını dökebilirler. Umarım bunun onurlu bir yanı olmadığını sen de kabul edersin.

Yanıtını bekliyorum,
Arlen asu Jeph am'Bales am'Dere

Jardir kafasını iki yana salladı. *Domin Sharum*. Kelime anlamıyla "iki savaşçı" demekti, fakat aslen Kaji ve hain üvey kardeşinin ölümüne dövüşlerine başlamadan önce kararlaştırdıkları kurallar temel alınarak Evejah'ta tarif edilen teke tek düello anlamında kullanılırdı.

"Sonbahar ekinoksu," dedi Abban. "Lakton'u işgal etmemizden bir ay önce. Sanki biliyormuş gibi."

Jardir ruhsuzca gülümsedi. "*Ajin'pal*'im aptal değildir ve geleneklerimizi iyi bilir. Ama Everam ve Cennet'ten bahsetse de, yüreğinde onların doğruluğuna inanmıyor." Kafasını salladı.

"Kendine 'mağdur' diyor. Atamın mezarından çaldığı şeyi ondan geri almam sıradan bir hırsızlıkmış gibi."

Bu soru yıllardır içini kemiriyordu. "Değil mi?"

Abban omuzlarını silkti. "Kim bilebilir ki? İnsanlara çok daha kötüsünü yaptım; hatta kendi iyiliğim için Par'chin'e yalan söyledim. Ama buna rağmen, onu severdim. O çok dürüsttü. Onun yanındayken kendimi..."

"Nasıl hissediyordun?" diye sordu Jardir. İkisi de adamı iyi tanıyordu, ama çok farklı açılardan.

"Bir zamanlar senin yanındayken hissettiğim gibi hissediyordum, *sharaj*'da küçük birer çocuk olduğumuz günlerdeki gibi," dedi Abban. "Yıllar önce sen ikimizi birden Mızrak Tahtı'nın huzuruna çağırdığında yaptığı gibi, her an beni tehlikelere karşı koruyacakmış gibi hissederdim. Bana kendimi güvende hissettirirdi."

Jardir başıyla onayladı. O da Arlen'ı böyle hatırlıyordu. "Peki ya şimdi?"

Aurası anlaşılmaz bir görünüme bürünen Abban içini çekti ve yeleğinin içinden küçük toprak bir şişe çıkarıp tıpasını çıkardı.

"Sakın..." diye söze başladı Jardir.

Abban gözlerini devirerek lafını ağzına tıkadı. "Binlerce insanın kanı ayaklarının dibinde birikti, Ahmann. Labirent'teki sarhoş bir *Sharum*'muşum gibi bana *couzi* içmek üzerine nutuk mu atacaksın gerçekten?"

Jardir kaşlarını çattı, ama Abban içkisinden dalgın dalgın bir yudum alıp uzaklara bakarken daha fazla karşı çıkmadı. *Khaffit* tekrar ona bakıp şişeyi uzattı. "Benimle birlikte iç, Ahmann. Bir kereliğine. Bunlar dudaklarımızda tarçın tadı varken tartışmamız gereken türden şeyler."

Jardir kafasını iki yana salladı. "Kaji içkiyi yasaklar–"

Abban başını geriye atıp güldü. "Yasakladı, çünkü adamları henüz kazanmadıkları bir savaşı kutladıkları gecenin ardından sayıca beş kat daha fazla oldukları bir ordu tarafından Rusk'ta katledildi! Bu, silahları olan cahil koyunlar için konmuş bir kuraldı, kalelerinin merkezinde, gündüz vakti birer içki içen iki adam için değil."

Jardir üzgün bir şekilde Abban'a baktı. Adamın aurasında anlamamakla kalmadığını, aynı zamanda Jardir'in bu söyleşideki aptal olduğunu düşündüğünü görebiliyordu. "İşte bu yüzden *khaffit*'sin, dostum."

"Neden?" diye sordu Abban. "Kaji'nin her kelimesini Everam'ın sözü gibi algılamadığım için mi? Artık Shar'Dama Ka'sın, Ahmann ve seni uzun zamandır tanıyorum. Zeki bir adamsın, ama yıllar boyunca birçok aptalca şey söyledin ve yaptın."

Bu sözleri alenen söylemiş olsaydı, öldürülürdü, ama Ahmann arkadaşının içtenlikle konuştuğunu görebiliyordu ve bu yüzden onu suçlayamazdı. "Ne benim ne de Kaji'nin ilahi yanılmazlığı olduğunu iddia etmiyorum, Abban. *Khaffit*'sin, çünkü Kaji'nin buyruğunun nedenlerinin hiçbir önemi olmadığını göremiyorsun. Asıl önemli olan itaatin ve uysallığın. Fedakârlığın."

Kupaya işaret etti. "Onu içersem Everam beni Nie'nin uçurumuyla lanetlemez, Abban, Kaji'nin ruhu da huzursuz olmaz. Ama Rusk'taki yenilginin nedenini hatırlamak *couzi* içmemeye değer, tıpkı Kaji'nin üvey kardeşinin ihanetini hatırlamanın –sen ne kadar lezzetli olduğunu iddia edersen et– domuz eti yememeye değmesi gibi."

Abban bir an ona bakıp omuzlarını silkti ve tekrar içti. "Par'chin hem hatırladığım adam gibi, hem de değil. Bir an olsun bana zarar vereceğini ya da bana zarar gelmesine izin vereceğini düşünmedim, ama yine de... huzursuzluk vericiydi."

"Söylentiler doğru mu?" diye sordu Jardir. "Teni dövmeli miydi?"

Abban başıyla onayladı. "Tıpkı senin yara izlerin gibi."

Jardir kafasını salladı. "Benim muhafazalarım kendi derimle yapıldı. Vücudumun bütünlüğüne onun gibi yapay şeylerle–"

Bir eliyle şakağını ovuştururken, "Lütfen," dedi Abban elini havaya kaldırarak. "Başım yeterince ağrıyor zaten.

"Senin aksine Par'chin yüzünü boş bırakmamış," diye devam etti Abban, "ama asla senin kadar yakışıklı olmamıştı zaten. Sanırım Damajah'ın bile... fedakârlıkta bulunmasının bir sınırı var."

Jardir çenesinin kasıldığını hissetti. "Bugün sana yeterince tahammül ettim, Abban, ama her şeyin bir sınırı var."

Abban'ın aurası soğudu ve ayağa kalkmadan olabildiğince eğildi. "Özür dilerim, dostum. Sana ya da *Jiwah Ka*'na saygısızlık etmek istemedim."

Jardir kafasını salladı ve konunun kapanmasını istercesine elini savurdu. "Bana bir keresinde, ikimizden biri Kurtarıcı'ysa, onun Par'chin olduğunu söylemiştin. Hâlâ öyle mi düşünüyorsun?"

"Kurtarıcı diye bir şeyin olup olmadığını bilmiyorum." Abban tekrar içti. "Ama binlerce sıkı pazarlıkçının gözlerinin içine baktım ve hayatım boyunca dürüst olduklarına inandığım sadece iki adamla tanıştım. Biri Par'chin'di, diğeri de sensin.

"On sene önce, halkımız parçalara ayrıldı. Zayıf düştü. Kendi şehrimizi bile kontrol edemedik. Büyük savaşçılar olabilirlerdi, ama aynı zamanda aptallardı da. Harcayıp durdular, asla kâr etmediler. Sayımız azalıyordu, kadınların konuşmaya hakları yoktu ve *khaffit*ler ahlaksızdı." *Couzi* kupasını kaldırdı. "*Couzi* içmek idam edilmene sebep olabiliyordu.

"Tahtı çalmış olabilirsin, ama ona bilgelik getirdin. İnsanları birleştirdin ve onları tekrar güçlü kıldın. Açları doyurdun. Kadınlara ve *khaffit*lere şan ve şerefe giden yolu açtın. Halkımız sana çok şey borçlu. Par'chin de aynı şeyleri yapar mıydı? Kim bilir?"

Jardir kaşlarını çattı. "Peki onursuz Abban ne yapardı? Par'chin'le savaşmanın kârlı bir tarafı var mı?"

"Bunun ne önemi var?" diye sordu Abban. "İkimiz de bu mücadeleyi kabul edeceğini biliyoruz."

Jardir başıyla onayladı. "Bu *inevera*. Ama yine de tavsiyeni dinleyeceğim."

Abban içini çekti. "Par'chin'in bu şekilde meydan okumamış olmasını dilerdim. Keşke tavsiyeme uyup Ala'nın bir ucuna kaçsaydı. Ama *Domin Sharum* ya da değil, gözlerinde seninle savaşmayı istediğini gördüm. Eğer istediği buysa, kendi aranızda özel bir savaş yapmanız, kıyıma katılmaya hazır binlerce seyircinin önünde yapılan bir savaştan daha iyidir."

"Bu yüzden *Domin Sharum*'umuz var," dedi Jardir. "Dileklerin boşa çıktığı zamanlar için. Gidip Par'chin'le var gücümle

savaşacağım, sadece o ve ben. Birimiz galip çıkacak ve omuzlarında insanlığın kaderini taşıyacak. Onun hangimiz olacağına bırakalım Everam karar versin."

Jardir yatak odasında uzanmış onu bekleyen Inevera'ya baktı. Haftalar önce barıştıklarından beri bir geceyi bile ayrı geçirmemişlerdi. Diğer eşleri de ondan ilgi göstermesini istiyorlardı, ama Inevera'nın onların üzerindeki gücü mutlaktı ve hiçbiri davet edilmeden yatak odasına gelmeye cesaret edemiyordu.

Jardir eşinin etrafına yaydığı sevgiyi ve tutkuyu görebiliyordu, kendisini az sonra olacaklara hazırladı. Inevera'nın onu affetmesini umuyordu sadece.

"Par'chin yaşıyor," dedi, *khaffit*'in yaptığı gibi sözcüklerin bir anda ağzından çıkıp havada asılı kalmasına izin vererek.

Inevera anında doğruldu, ona bakarken aurasındaki sıcaklık ve davetkârlık kayboldu. "Mümkün değil. Mızrağını gözlerinin arasına sapladığını ve cesedini kum tepelerine bıraktığını bana sen söyledin."

Jardir başıyla onayladı. "Hepsi doğruydu, ama mızrağın dibiyle vurdum. Onu kum tepelerinde terk ettiğimde yaşıyordu."

"*Yaşıyor* muydu?!" Inevera o kadar güçlü bir şekilde bağırdı ki, Jardir sesi engelleyen *hora* büyüsünün bile bu bağırışın sarayda yankılanmasına engel olup olamayacağından emin değildi. Aurasındaki öfke Nie'nin uçurumuna bakmak kadar korkutucuydu.

"Sana arkadaşımı öldürmeyeceğimi söylemiştim," dedi Jardir. "Söylediğin gibi mızrağı aldım, ama Par'chin'e merhamet gösterdim ve *alagai* pençelerinde bir savaşçı gibi ölebilmesi için onu gece vakti tek başına bıraktım."

"Merhamet mi?" Inevera kulaklarına inanamıyordu. "Zarlar o ölene kadar yerini sağlamlaştıramayacağını açıkça belirtmişti. Bu 'merhametin' bedelini kaç bin canla ödeyeceğiz?"

"Yerimi sağlamlaştırmak mı?" diye sordu Jardir. Sözler hatıralarında bir şeyi tetikledi ve taç görüşü sayesinde derinlere indi. "Elbette. Par'chin."

"Ne?" dedi Inevera.

"Kurtarıcı olma potansiyeli taşıyan tek adam olduğumu söy-

lerken bana yalan söyledin. Bir vâris sakladığını sanmıştım, ama o Par'chin'di, değil mi? Zarlar onu öldürmemi gerçekten emretti mi, yoksa bunu isteyen sen miydin?"

Öyle olduğunu anlaması için karısının ağzını açmasına gerek yoktu.

"Önemi yok," dedi. "Yaşıyor ve bana *Domin Sharum* için meydan okudu. Çoktan kabul ettim."

"Aklını mı kaçırdın?" diye sordu Inevera. "Zarlara danışmama izin vermeden mi kabul ettin?"

"Zarlarının uçuruma kadar yolu var!" diye çıkıştı Jardir. "Bu *inevera*. Ya Kurtarıcı'yım ya değilim. *Alagai hora*'nın Abban'ın üzerine çentik attığı tahmin çubuklarından farkı yok."

Inevera tıslayınca, çok ileri gittiğini anladı. Karısı zarların anlamları hakkında ona yalan söylüyor olabilirdi, ama yüreğinde zarlar Everam'ın sesiydi.

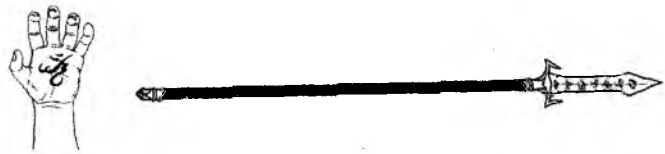
"Hem belki de zarların doğruyu söylemiştir," dedi. "Belki de Par'chin Shar'Dama Ka'dır. Kaji'nin Mızrağı'nı ilk savurduğunda Labirent'teki *Sharum*lar sorgusuz sualsiz onu izlediler. Uğrunda kanını döküp hayatını riske attığı bir mızrak... Binlerce *dal'Sharum*'un canını zamanından önce alan, Krasia'nın gelmiş geçmiş en güçlü iblisini öldürürken kullandığı bir mızrak. Kaji'nin kutsal şehrini bulan oydu, ben değildim."

"Kaji'nin vârisi sensin," dedi Inevera.

Jardir omuzlarını silkti. "Kaji yeşil toprakları fethettiğinde kendine Kuzeyli eşler aldı. Kurtarıcı'nın Çukuru gibi yerlerde soyunun sürdüğünü gördüm. Üç bin yıl sonra, Jeph'in oğlu da benim kadar Kaji'nin vârisi olabilir. Belki de Everam'ın büyük planındaki rolüm, Krasia'nın ordularını birleştirip ona götürmek ve sonra da ölmektir."

Inevera yataktan fırlayıp kollarını ona doladı. "Hayır. Buna inanmayı reddediyorum." Ve inanmadı. Jardir karısının iradesinin bu fikrin oluşmasına engel olduğunu görebiliyordu. "O sensin," dedi. "O sen olmalısın."

Jardir kollarını ona dolayıp kafasını salladı. "Ben de öyle düşünüyorum. Ama *emin* olmalıyım. Anlıyor musun, *Jiwah Ka*'m? Bu gerçek olmalı, yoksa ayaklarımın dibinde biriken kanın bir anlamı yok."

32. BÖLÜM

DOMIN SHARUM

D.S. 333 SONBAHAR

Ormancı ve Tahta Askerlerden oluşan birliği geride bırakıp atlarıyla dik kayalığı çıkarlarken, "Bunun bir tuzak olmadığını nereden bildiğini bana tekrar anlatır mısın?" diye sordu Thamos. Kontu arkadan Leesha ve Wonda izliyordu, Rojer ve Amanvah onların arkasında, Gared ise en arkadaydı. Renna, Arlen'ın sağında; kont ise solunda ilerliyordu.

"Keşfe giden askerlerin yukarıda sadece sekiz kişi olduğunu doğruladılar, hem de biri kadın, biri de yaşlı bir adammış," dedi Arlen.

"Saklanan başkaları da olabilir," dedi Thamos. "Keşifçiler aynı zamanda bir buçuk kilometre güneyde kamp yapan bir grup adam olduğunu da söylediler."

Arlen yaklaştıkları uçuruma işaret etti. Dik yamaçta sadece dar bir patika vardı, kayalık çıplak ve soğuktu. "Bu diğerlerinin nerede saklanmış olabileceklerini düşünüyorsunuz, Majesteleri? Bulutlardan tepemize mi yağacaklar?"

Thamos kaşlarını çatınca, Arlen Leesha, Gared ve diğerlerinin yanında adamı fazla mahcup ettiğini anladı. Eğer bu konuşma böyle devam ederse, Thamos sırf gücünü göstermek için onlara mani olmaya başlayacaktı.

"Ahmann Jardir'i tanırım, Majesteleri," dedi Arlen. "*Domin Sharum*'un kurallarını ihlal etmektense, kendini o uçurumdan aşağı atmayı tercih eder."

"Seni sırtından bıçaklayan adamdan bahsediyorsun, değil mi?" diye sordu Renna.

"Mecazi olarak," dedi Arlen ona sinirli bir bakış atarak. Renna sırıtınca Arlen'ın içinden gülmek geldi. "Açıkçası, gözlerimin içine bakacak kadar cesareti vardı."

"Hikâyeyi çok daha iyi kılıyor," diye homurdandı Renna.

Arlen Thamos'un ikna olmadığını görebiliyordu. İçini çekip sesini alçalttı. "Kendinizi tehlikeye atmak zorunda değilsiniz, Majesteleri. Hâlâ geri dönüp yerinize Arther'i ya da Engizisyoncu Hayes'i gönderebilirsiniz."

Elbette böyle bir şeyi istemiyordu, ama diğer taktikler başarısız olduğunda kontun cesaretine meydan okumak her zaman işe yarardı. Thamos eyerinde dikleşti, aurası bir kez daha istikrarlı ve kendinden emin bir hal aldı.

"Hepimiz geri dönmeliyiz," dedi Leesha. "Bu ritüel barbarca. Cinayete zarafet görüntüsü katmak için konmuş bir grup anlamsız kural."

"Diğer adam olacakların farkındayken ve o da rakibini öldürmeyi amaçlarken cinayet sayılmaz," dedi Arlen. "Ayrıca kuralların anlamı var. Yedi tanık, böylece sonuçtan etkilenen herkes olayın aslını görmüş olacak. Tuzak kurmayı zorlaştıran sapa bir yer. Bütün insanların farklılıklarını bir kenara bırakıp kardeş olduğu alacakaranlıktan hemen önce yapılan ve sona erdiğinde tanıkları barışa zorlayan bir savaş."

"Hiçbiri bunu medeni kılmıyor," dedi Leesha.

"Savaş alanında binlerce insanın ölmesini mi tercih edersin?" diye sordu Arlen. "İnsanlar yemek yedikleri, dışkıladıkları ve yaşlanıp öldükleri sürece..."

"... asla tam anlamıyla medeni olmayacağız," diye tamamlayan Leesha onu şaşırttı. "Aileni ve arkadaşlarını ölümcül bir dövüşü izlemeye zorlarken bana felsefecilerden alıntı yapma."

"Sen de gelmek zorunda değilsin," dedi Arlen. "Miden kaldırmıyorsa, yerine Ormancı Darsy'yi gönder."

"Off, kapa çeneni," diye çıkıştı Leesha.

Jardir yeşil topraklıların yamaca tırmanmalarını izledi. Ine-

vera'nın öngördüğü gibi, Leesha Kâğıt'ı, kızını ve yeni damadını, ayrıca Çukur Kabilesi üzerinde hak iddia eden yeşil topraklı prensi de yanlarında getirmişlerdi. Bu iyi bir şeydi. Par'chin devrildiğinde işleri kolaylaştıracaktı ve Amanvah'ın mektubuna rağmen, altı hafta ayrı kaldıktan sonra Leesha'yı tekrar görmenin hoşuna gittiğini inkâr edemezdi.

Yeşil topraklılara önderlik eden adama baktı ve görünüşündeki değişime rağmen, Jardir *ajin'pal*'ini hemen tanıdı. Atının sırtında oturuşu, duruşu ve dikkatli bakışları... O da yeşil topraklının yanında kendini hep güvende hissetmişti, adamın ona değer verdiğinden her zaman emindi.

Ah, kardeşim, diye üzgün üzgün düşündü Jardir. *Seni ikinci kez öldürmem gerekiyorsa, Everam beni gerçekten sınıyor demektir.*

Yeşil topraklılar atlarından inip hayvanları uçurumun öteki tarafında Krasialıların atlarının karşısında bir yere bağladılar. Jardir ve yedi şahidi onları karşılamak için bekliyorlardı, sırtları derin ve geniş uçuruma dönüktü.

"Çok uzun zaman oldu, Par'chin," dedi yeşil topraklılar yaklaşınca. Günışığında Par'chin'in yüreğini göremiyordu, ama Jardir *ajin'pal*'inin bir *sharusahk* ustasının iradesiyle zapt ettiği gücünü hissedebiliyordu. Jeph'in oğlu muhafazalı güzel bir mızrak taşıyordu, ama silah basit tahta ve çeliktendi, Kaji'nin Mızrağı'nın özündeki güce sahip değildi. "İyi görünüyorsun."

"Bunun için sana teşekkür edemeyeceğim," dedi Par'chin, "ayrıca yüzünü tekrar görmek için bin yıl beklesem yine de beklemeye doyamazdım." Jardir'in ayaklarına doğru tükürdü ve bu hakareti üzerine Jardir'in beraberindekiler gerildiler.

Oldukları yerde kalmaları için Jardir kolunu uzattı ve grubun en dengesizi olan Jayan'ın gözlerine baktı. "Katılımcı olarak değil, şahit olarak burada bulunuyorsunuz."

Par'chin'e dönüp botlarındaki tükürüğü kasten görmezden geldi. "*Jiwah Ka*'mı hatırlıyor olmalısın, ayrıca Abban, Damaji Ashan ve Shanjat'ı da. Bunlarsa," diye diğerlerini gösterdi, "Majah kabilesinden Damaji Aleverak ve oğullarım Jayan ve Asome."

Par'chin kafasını salladı. Sağındaki kadına döndü; vücudu-

nun büyük bir bölümünü açıkta bırakan giysileri, Inevera'nın bile ağırbaşlı bir kadın gibi görünmesine neden oluyordu. Par'chin gibi boyalı muhafazalarla kaplıydı. Gözleri Par'chin gibi kontrollü değil, çılgınca bakıyordu. Jardir'e bakarken gözlerinde bariz bir nefret vardı. "Eşim Renna Bales ve Angiers Kalesi'nden Dük Rhinebeck'in kardeşi, Çukur Diyarı'nın Hükümdarı Majesteleri Kont Thamos, diğerlerini tanıdığını sanıyorum."

Jardir başıyla onayladı. "Başlamadan önce, kendisine iyi davranıldığından emin olmak için nişanlımla baş başa konuşacağım."

"Ben de kızımla," diye araya girdi Inevera. Jardir ona sinirli bir bakış attı, ama karısı aldırmadı.

"Nişanlı mı?" diye sordu Thamos. Leesha'ya attığı bakış Jardir'in gözlerini kısmasına neden oldu.

Leesha kimsenin iznini beklemeden öne çıktı ve Amanvah da bir saniye sonra onu izledi. Jardir, Leesha'yı kenara çekti. Konuşmaları duyulamayacak kadar uzaklaştıklarında, ona sarılmaya kalktı. "Nişanlım, dokunuşunu çok özledim..."

Leesha kenara çekilerek onun kollarından kaçındı. "Ne oluyor?" diye sordu Jardir. "En son yalnız kaldığımızda basit bir sarılmadan daha fazlasını paylaşmıştık."

Leesha kafasını salladı. "Ama yalnız değiliz ve şu an sırası değil, Ahmann. Bir köpek gibi beni işaretlemene izin veremem. Teklifini daha önce reddettim."

Jardir gülümsedi. "Şimdilik."

"Hayır, şimdilik değil," diye çıkıştı Leesha. "Seninle birlikte oldum, evet, ama senin malın değilim ve seninle asla evlenmeyeceğim. Bütün eşlerini boşayıp Çöl Mızrağı'na dönsen bile, Hür Şehirlerin düklerini öldürüp kendini Thesa'nın kralı ilan etsen bile. Asla."

"Bu yüzden mi bana ihanet ettin?" diye sordu Jardir. "Zehirlediğin savaşçı Amanvah'ın mektubunu bana ulaştırmayı başardı. Senin yolda neler yaptığını biliyorum."

Bunun üzerine Leesha'nın öfkesi hafifler gibi oldu. Jardir kendini savunmasını bekliyordu, ama Leesha aksine rahat bir nefes verdi. "Oh, Yaratıcı'ya şükür," diye fısıldadı.

"Bu hoşuna mı gidiyor?" diye sordu Jardir aklı karışarak.

"Zehirler konusunda *dama'ting*ler kadar pervasız davranamıyorum," dedi Leesha. "Ayrıca senin gerçek niyetin hakkında halkımı uyardım diye kimseye ihanet etmiş sayılmam.

"Zehirlerden ve ihanetten bahsetmişken," diye devam etti, "kızın mektubunda Aynalar Sarayı'ndayken beni kara yaprakla nasıl zehirlemeye çalıştığından da bahsediyor muydu? Ya da karının ilk kez birlikte olduğumuz gecenin ardından beni kaçırıp dövdüğünden?"

Jardir bu sözler üzerine yüzünün gevşediğini hissetti. Günışığında bile Leesha'nın aurasını hissedebilmek için uzanıp kadının elini tuttu. Yalan söylediğine dair bir ipucu bulmayı umdu, ama doğruyu konuştuğundan en ufak bir şüphesi yoktu. İçini öfke sardı, ama sonra bir şey daha hissetti ve öfkesini tamamen unuttu.

"Sen hamilesin!"

Leesha'nın gözleri kocaman oldu. "Ne? Elbette değilim." Jardir'in bu sözleri kurcalamasına gerek yoktu. Leesha'nın yalanı gözlerinden olduğu kadar aurasından da net bir şekilde belli oluyordu. O da kendi nabzıyla uyumlu bir şekilde atan yeni hayattan en az Jardir kadar haberdardı.

Jardir kolundan tutup hafifçe sıktı ve onu uçurum duvarının gölgesine çekerken Leesha acıyla irkildi. "Bana yalan söyleme. Babası şu salak yeşil topraklı mı..." Gölgede daha yakından bakıp Leesha'nın içindeki hayatı inceledi. "Hayır, çocuk benden. Evet, çocuk benden ve sen bu *chin* prensiyle düşüp kalkarak onu kirletiyorsun. Bunu benden gizlemeye mi çalışıyordun? Bu adamın ya da herhangi bir adamın bana ait olan bir şey üzerinde hak talep etmesine izin vereceğimi mi sanıyorsun? Onun hayalarını köpeklere yedireceğim. Göreceksin–"

"Hiçbir şey yapmayacaksın." Leesha kolunu ondan çekti ve diğer kolunu korumacı bir şekilde karnının üzerine koydu. "Çocuk senin değil, Ahmann! Ben sana ait değilim! Bizler insanız ve kimseye *ait değiliz*. Sürekli bu noktayı gözden kaçırıyorsun, halkım da bu yüzden sana asla kendi rızasıyla boyun eğmeyecek. İnsanlara sahip olamazsın."

"Doğru olduğunu bildiğin bir şeyi inkâr etmek için bir *khaffit* gibi kelimelerle oynuyorsun," dedi Jardir. "Çocuğunu babasını tanıma şansından mahrum mu bırakacaksın?"

Leesha güldü, kahkahası sert ve alaycıydı. Aurası küçümsemeyle renklendi ve bunun ona yöneltilmiş olduğunu görmek Jardir'i incitti. "Senin yetmişten fazla çocuğun var, Ahmann ve onları birer bira fıçısı gibi takas ediyorsun. Kaçını gerçekten tanıyorsun ki?"

Jardir tereddüt edince, Leesha'nın aurası zafer kazanmış gibi kızardı. Ona alaycı bir gülümsemeyle baktı. "Bana hepsinin *isim günlerini söylersen*, seninle hemen şimdi evlenirim."

Jardir dişlerini sıkarken yumruğunu da sıkmamak için parmaklarını kasıp gevşetti.

Jardir ve Leesha'yı izlerken keskin kulakları sayesinde her kelimelerini duyan Arlen, *Demek bu yüzden farklı kokuyor*, diye hırladı boğazının derinliklerinde. Kendisine lanet etti. Leesha'yı da diğerleri gibi okuyabilseydi, bunu çok daha uzun zaman önce anlayabilirdi.

Bana söylemesi gerekirdi, diye düşündü. *Bilseydim, onu asla getirmezdim. Muhtemelen bu yüzden söylemedi zaten. Bu haber duyulursa, her şeyi mahvedebilir.* Kadının kimin tarafında olduğunu ilk kez merak ediyor değildi.

"Leesha Kâğıt'la aranda hiçbir şey kalmadığını söylediğini sanıyordum," diyen Renna onu düşüncelerinden kopardı.

Arlen ona baktı, sonra tekrar Leesha ve Jardir'e döndü. Jardir kadının kolunu tutunca gerildi. "Yine de onun beni öldürmek için elinden geleni yapmış bir adamla flört ettiğini görmek hoşuma gitmedi."

Renna homurdandı. "Eh sen de adamı öldürmeden önce tepesine çıkıp iyice bir çiğnersin olur biter."

"Öyle yapmayı düşünüyorum zaten," dedi Arlen öne çıkarak. "Vaktin doldu, Jardir! Suçlarının hesabını verme zamanın geldi!"

Jardir, Leesha'nın kolunu bıraktı. "Daha sonra, bu konuyu daha detaylı konuşacağız."

"Kazanırsan, Ahmann," dedi Leesha. Bu sözleri onu derinden yaraladı, ama Jardir bu hissi kabullendi ve dönüp Par'chin'in uçurumun ortasında beklediği yere doğru yürüdü. Alana hâlâ güneş vuruyordu ve tamamen batana kadar vuracaktı. Uçurumun gölgesinden çıkarken taç görüşü söndü.

Şahitler uçurumun kapalı cephesini arkalarına alarak bir yarım daire oluşturdu. Kurallar basitti. Biri teslim olana ya da uçurumdan aşağı düşene kadar dövüşeceklerdi. Sadece mızrak ve *sharusahk* kullanmalarına izin vardı; iki adam da kollarını kaldırıp öylece dururken Shanjat gizli silahları olup olmadığını kontrol etmek için Jeph'in oğlunun basit giysilerini yokladı, Gared da aynı şeyi onun için yaptı.

"Saygısızlık etmek gibi bir amacım yok," dedi dev yeşil topraklı işine bakarken.

"Benim gözümde fazlasıyla onurlu bir adamsın, Steave'in oğlu," diye karşılık verdi Jardir.

Keskin kulakları Shanjat'ın Jeph'in oğluna söylediklerini duydu. "Efendimin sana gösterdiği merhamet için minnettar olmalısın, Par'chin."

"Ve sen de bir adamın 'Isır!' diye üzerime saldığı köpeklerini suçlamadığım için bana minnettar olmalısın," dedi Par'chin.

Shanjat alaycı bir şekilde gülümsedi. "Shar'Dama Ka o gece başladığı işi bitirecek, Par'chin. Ona karşı durabileceğini sanıyor olamazsın."

"Öyleyse, neden kolunda bir bıçak saklıyorsun?" diye sordu Par'chin. "Cesaretin varsa onu kullan."

Savaşçı gerilince Jardir Par'chin'in doğru söylediğini anladı. "Shanjat!" diye seslenerek enişteşinin onu utandırmasına engel oldu. "Yanıma gel!"

Düello şahitleri geri çekilince, Jardir ve Par'chin birbirlerini eğilerek selamladılar, ikisi de bunu çok belirli bir açı ve süreyle yaptı, Everam'ın huzurunda iki adam da eşitti.

"İstediğin gibi geldim, Jeph'in oğlu," dedi Jardir. "Bütün adaletin kaynağı olan yüce Everam'ın ve toplanan herkesin duyması için suçlamalarını söyle."

"Elindeki mızrak senin değil," dedi Par'chin. "Onu dünyaya

geri getirmek için hayatımı tehlikeye attım ve gücünü paylaşmak için onu önce sana, *sharak* kardeşime getirdim. Ama mızrağın sırrını paylaşmak senin için yeterli olmadı. Gücünün doğru olduğunu anladığın anda, onu benden çalmayı düşündün ve Labirent'in zemininde gece bana tuzak kurdun. Adamların beni dövdüler ve mızrağı aldıktan sonra beni iblis çukuruna atarak ölüme terk ettin."

Bunun üzerine iki taraf da kendi aralarında mırıldandı, ama Jardir onlara aldırmayıp Par'chin'in devam etmesine izin verdi. Bu yükü çok uzun zamandır gizlice taşıyordu. *Her şeyi ortaya döküp bu işi bitirelim.*

"Kum iblisini öldürüp çukurdan çıkınca, sana beni bizzat öldürmen gerektiğini söyledim," dedi Par'chin. "Ama bunun yerine beni bayıltıp kum tepelerinde ölüme terk etmeyi seçtin. Bu günün geleceğini bilmen gerekirdi."

Jardir başıyla onayladı. "Doğru söylüyorsun, Par'chin. Yaptıklarımın hiçbirini inkâr etmiyorum, ama bu suçu inkâr ediyorum. Kimse kendisine ait olan malı, onu çalan hırsızdan çalamaz."

Par'chin güldü. "*Senin* malın mı? Onu senden yüzlerce kilometre ötede, kimsenin üç bin yıldır ziyaret etmediği bir yerde buldum!"

"Kaji benim atamdı," dedi Jardir.

Jeph'in oğlu alaycı bir ses çıkardı. "Anlattığın hikâyeler doğruysa, Kaji'nin geniş topraklara yayılan binlerce çocuğu vardı. Buradan Miln'in dağlarına kadar her küçük köyde onun soyundan gelen insanlar var demektir bu da."

"Ama onun sözlerine ve geleneklerine bağlı kalanlar, biz Krasia halkıyız, Par'chin," dedi Jardir. "Mübarek Anoch Sun şehri bizim için kutsaldır. Sen onu ihlal edip hazinelerini çaldın."

"Sen de hayat dolu şehirlere saldırıyorsun, ama ölmüş birine karşı işlediğim suç yüzünden beni öldürmeye mi çalışıyorsun?" diye sordu Par'chin. Gözlerini kıstı. "Tacını nereden buldun, dostum? Onu bulmak için kutsal şehrin ne kadarını ihlal etmen gerekti?"

Jardir yüzünün buz gibi olduğunu hissetti, elbette ordusu

çölde ilerlerken şehri yağmalamıştı. Ama Par'chin'in bunu bilmesine imkân yoktu...

Fakat Jeph'in oğlu Jardir'in zihnini okumuş gibi gülümsedi. "Oraya geri döndüm, dostum ve şehri ne halde bıraktığını gördüm. 'Kutsal şehrinize' sizden daha saygılı davrandım ve sırlarını sana barış ve kardeşlik içinde getirdim. Hatta seni oraya bizzat götürmeyi teklif ettim. Senin ziyaretin bu dünyaya ne kazandırdı? Tecavüz, yağma ve cinayet."

"Düzen," dedi Jardir. "Birlik. Krasia'yı yeniden birleştirdim ve yakında dünyayı da birleştireceğim."

Par'chin kafasını iki yana salladı. "Sen ölünce, kabilelerin bir kova su için birbirini katletmeye geri dönecek. Savaşı Nüve'ye taşımadan önce senden kurtulmak benim son işim."

Jardir gülümseyip mızrağını hazırladı. "Beni öldürebileceğini nereden çıkarıyorsun, Par'chin?"

Par'chin de gülümseyip mızrağını kaldırdı. Her ne olursa olsun, Jeph'in oğlu özünde tam bir *Sharum*'du, ruhu huzur doluydu ve yalnız yola çıkmak için hazırdı.

Seninle Everam'ın masasında tekrar akşam yemeği yiyeceğim, can dostum, diye içinden geçiren Jardir saldırıya geçti.

Jardir'in hamlesi hızlıydı. Arlen'ın günışığında mümkün olabileceğini düşündüğünden çok daha hızlıydı. Ama buna rağmen, Arlen çok daha hızlıydı, teninin altında uğuldayan sihir ona düşmanının asla boy ölçüşemeyeceği bir güç ve hız veriyordu. Hamleyi savuşturup zahmetsizce karşı atağa geçti. Önce silahının ucuyla değil sapıyla bir darbe indirip Jardir'i utandıracak ve sonra dövüşü gerçek bir şekilde sona erdirecekti.

Ama Jardir silahını insani olmayan bir hızla çevirerek saldırıyı engelleyince onu şaşırttı. Tekrar tekrar çarpıştılar, her hamle bir sonrakini belirliyordu. İki adam da geri çekilip ayaklarını sabit bir şekilde yere bastı, ama birbirlerinden ayrıldıklarında ikisinin de avantajı yoktu. Jardir'in gözlerinde gönülsüz bir saygı vardı. Arlen ise fazla küstahlık ettiğini anlamıştı.

Gündüz, mızrağının gücünden yararlanıyor, diye içinden geçirdi Arlen.

"Hatırladığımdan daha iyi dövüşüyorsun, Par'chin," diye iltifat etti Jardir hafifçe eğilerek, aurası batan güneşin ışığında okunmuyordu. "Seni hafife almışım."

Arlen gülümsedi. "Hep böyle söylersin."

"Bu son söyleyişim," dedi Jardir. "Artık kendimi tutmayacağım."

Ve tutmadı. Krasia'nın İlk Savaşçı Rahibi tekrar saldırdı ve Arlen ona ayak uydurmakta zorlandı. Belki Jardir'den biraz daha hızlıydı, ama Jardir onun bile boy ölçüşemeyeceği dövüş becerilerine sahipti. Mızrağının ucunu kendisinden uzakta tutmayı başarıyordu, ama dibi ve sapı vücuduna isabet etmeye başlamıştı, hamlelerin her biri darbe muhafazaları ve Jardir'in artan gücüyle destekleniyordu.

Ama günışığında sihrini kullanamasa da, teninin koruyucu katmanının altında Arlen'ın serbestçe kullanabileceği bir güç vardı. Kemikleri muhafazalı camdan daha güçlüydü, kasları ve tendonları yaylı çelik gibiydi. Darbeler onu hırpalasa da ciddi bir hasar vermedi, aldığı yaralar da anında iyileşti.

Yine de, beklediği gibi üstünlük onda değildi. Hatta etraflarındaki herkes onun kaybettiğini düşünüyordu.

"Hâlâ teslim olmanı umuyorum, Par'chin," dedi Jardir. "Suçunu itiraf et ve bana boyun eğ. Merhametim sınırsızdır! Üstelik Sharak Ka'da yanımda olmana izin veririm."

"Sen merhametin anlamını bilmiyorsun," dedi Arlen. "İlk Savaş'ı gerçekten önemsiyor olsaydın, bu anlamsız temaşadan vazgeçerdin. Anlamıyor musun? Zihin iblislerini *çekiyoruz*. Onlar ordulardan korkmuyorlar. Diğer zihinlerden korkuyorlar ve biz ölene kadar gelmeye devam edecekler. Bu arada, halkımız cezasını çekecek."

"Bu yüzden birlik olmalıyız," dedi Jardir.

Arlen dişlerini sıkıp tekrar saldırıya geçti, öfkesi iki katına çıkmıştı. Birbirlerine atılırken hızla kullandıkları silahları dışarıdan bulanık birer gölge şeklinde görülüyor ve havada birbirlerine çarpıp sağa sola savruluyordu. Jardir bir dizi hızlı darbe ve dönüşle atılırken, Arlen hamlelerin hepsini savuşturdu ve son anda hepsinin bir aldatmaca olduğunu anlarken Jardir mızrağı-

nın sapına sert bir tekme savurdu ve sandaletli ayağı muhafazalı ahşabı mısır sapı gibi parçaladı.

Arlen geriye doğru sendeledi, ama ayakta kalmayı ve silahının her iki parçasını da elinde tutmayı başardı, yine de o anda gardını biraz indirmiş oldu ve Jardir bu fırsatı değerlendirip saldırıya geçti. Kaji'nin Mızrağı karnına girince Arlen haykırdı.

Sorun kesik değildi. Arlen daha önce de yaralanmıştı ve savaşın en heyecanlı noktasında acıyı göz ardı edebilirdi. Ama bu çok daha fazlasıydı. Mızrağın ucunda muhafazalar etkinleşerek yarasını yakmaya, bu sırada da sihrini çekmeye başladı. Aynı zamanda mızrağın sivri ucu gitgide daha da keskinleşiyor ve darbenin etkisini artırıyordu. Şok bütün vücuduna yayılmıştı, hiçbir şeyle kıyaslayamayacağı bir ıstıraptı bu, ruhu çekiliyordu sanki.

Çekilen sihri hissedince Jardir'in gözleri de kocaman oldu ve o anda o da gardını indirdi. Arlen ikiye bölünen mızrağının dibiyle yüzüne sertçe vurarak düşmanını geriye püskürttü ve onu güçsüz düşüren sihir çekimini bozmuş oldu.

Derken kırık mızrak parçalarından birini elinden bırakıp yarasını tuttu, geri çektiği eli kan içindeydi. İzleyicilerden hüzün ve zafer dolu haykırışlar yükseldi, ama Arlen onlara aldırmadı ve kalan gücüyle çaresizce yarasını iyileştirmeye odaklandı. Yanması devam etti, tam olarak da iyileşmedi, ama yarası kabuk tutarken kan kaybı yavaşladı.

İzi kalacak, diye içinden geçirdi Arlen.

Batan güneşe baktı ve daha hızlı batmasını diledi. Düşmanını küçük düşürme umudunu bir kenara bırakarak tamamen önündeki kırk beş dakika boyunca hayatta kalmaya odaklandı.

Jardir sertçe yere düştü ama hemen yuvarlanıp ayağa kalktı. Zarar görmekten çok sersemlemişti. Elmacık kemiği ve çenesi darbenin etkisiyle çatlamıştı, ama Par'chin saldırdığında içi öylesine güçle doluydu ki, aldığı hasar neredeyse anında iyileşti.

Par'chin'e bakarken Abban'ın sözlerini hatırladı. *O hem hatırladığım adama benziyor, hem de benzemiyor.*

Gerçekten de, Par'chin'in artık farklı bir dövüş tarzı vardı,

sharusahk ile tamamen farklı bir şeyin karışımıydı. Jardir'den daha hızlı ve güçlüydü, ama bunun da ötesinde üstünlüğün elinde olmasına alışıkmış gibi dövüşüyordu, oysa Jardir gücünü tam anlamıyla kullanmayı hâlâ öğrenme aşamasındaydı.

Ama rakibinin tarzını çözüp onu yere sermesi sadece bir an meselesiydi. Bir önceki denemesinde bunu yaptığını sanmıştı, ama Kaji'nin Mızrağı'nın darbenin etkisiyle o şekilde canlanmasına hazırlıksız yakalanmıştı, silah *alagai* prensine sapladığında olduğu gibi sihirle yüklenmişti.

Yoksa Par'chin Nie'nin bir ajanı mıydı? Bu imkânsız görünüyordu. Akıl almaz bir şeydi. Ama başka nasıl bir açıklaması olabilirdi ki?

Mızrağı dolduran sihri var gücüyle çekip yenilenmiş bir öfkeyle saldırıya geçti.

Arlen hemen kenara sıçradı, başını eğip kendi etrafında döndü ve ölümcül mızrak ucundan kaçınmak için elinden gelen her şeyi yaptı. Rakibini rezil etme düşüncesinden vazgeçmesi bunu kolaylaştırmıştı, ama bu orada toplanmış olan herkesin görebildiği bir çaresizlik işaretiydi. Jardir daha iyi dövüşüyordu ve artık Arlen'ın gücünü ona karşı kullandığı için yorulmak nedir bilmiyordu. Dövüşteki üstünlük ondaydı ve etraflarındaki herkes nefeslerini tutarak ölümcül darbeyi bekliyordu.

Ama tam o sırada, güneş nihayet battı ve kurallar değişti. Jardir'in tacının ve mızrağının acımasızca parladığını görebiliyordu, ama etraflarında yükselen sihri içine çekince kendi gücünün de geri döndüğünü hissetti.

Jardir'in bir sonraki saldırısında, Kaji'nin Mızrağı sanki boş yere bir duman bulutuna saplanıyormuş gibi Arlen'ın içinden geçip gitti. Yine de bu hamle Arlen'ın canını yaktı, sihrini çeken muhafazalar parlayıvermişti sonuçta, ama Arlen darbeye doğru adımını atıp Jardir'i sertçe yumruklarken bu acıyı çekmeye değerdi. Derken kolunu Kaji'nin Mızrağı'nın sapına dolamış bir şekilde maddeleşti ve dönüp başını eğerek güçlü silahı Jardir'in elinden aldıktan sonra rakibini sırtüstü yere devirdi.

Anında ayağa kalkan Jardir dönüp Par'chin'le yüzleşti, az önce olanlara anlam vermeye çalışırken zihninden birçok şey geçti.

"Mızrağı bir anlığına kazanmış olabilirsin, Par'chin, ama o sende kalmayacak," dedi.

"Bende kalması mı?" diye sordu Par'chin silaha küçümser gözlerle bakarak. "Artık onu istemiyorum. Dünya onsuz daha güzel." Sonra akıl almaz bir şey yaptı.

Dönüp Kaji'nin Mızrağı'nı uçurumun kenarından aşağı attı.

Jayan haykırdı ve şahitlerin arasından çıkıp onu bulmak için patikadan aşağı koşturdu. Bunun üzerine Par'chin döndü ve havaya uçurumun kayalık yüzeyini patlatıp paramparça eden ısı ve darbe muhafazaları çizerek Jayan'ın yolunu bir taş yağmuruyla kapadı.

"Bu iş bitene kadar kimse bir yere gitmeyecek!" diye gürledi.

"Pekâlâ, Nie'nin hizmetkârı," dedi Jardir. "Haydi bitirelim." Konsantre olarak tacının koruyucu alanını genişletti ve saldırıya geçti, amacı tacının gücünü kullanarak Jeph'in oğlunu ait olduğu uçurumun kenarından aşağı itmekti.

Ama bütün *alagai*'ı geri püskürtebileceğine inandığı tacın sihrinin Par'chin'in üzerinde hiçbir etkisi olmadı, aksine boğuşmaya başladılar. Avantajı hemen ele geçiren Jardir rakibini güçlü bir boyunduruğa almak istedi, ama Par'chin tekrar sise dönüşerek kaçtı ve bir saniye sonra yeniden belirip Jardir'e sert darbeler indirdi.

"Sırf çalıntı sihri senden ve kemik sallayan *dama'ting*'inden daha iyi kullanmayı öğrendim diye bana Nie'nin hizmetkârı diyemezsin," dedi Par'chin.

Dişlerini göstererek ayağa kalkan Jardir dövüşe geri döndü ve rakibinin yıldırım kadar hızlı tekmelerini ve yumruklarını savuşturarak tecrübeli saldırı hamleleriyle karşılık verdi. Par'chin bunlardan bazılarını savuştururken, diğerlerinden sise dönüşerek kaçtı.

Bu imkânsız bir avantaj gibi görünüyordu, ama Jardir'in yetişkin hayatında hiçbir savaşı kaybetmemesinin bir sebebi vardı. Par'chin'in değişim şekillerini ezberledi ve rakibi tekrar madde-

leştiğinde, basit bir karşı saldırı beklerken, Jardir hazırdı, kenara kaçıp Par'chin'in karnına sert bir yumruk attı. Bunu boynuna sertçe geçirdiği bir diz darbesi izledi ve adam iki büklüm olurken avuçlarını kulaklarına vurarak kafasının çınlamasına ve düşüncelerinin dağılmasına neden oldu.

"Anlaşılan kafan karışıkken sihrini kullanamıyorsun," dedi Jardir ve kafasını Par'chin'in burnuna indirdi. Yüzüne kan sıçrasa da Jardir ellerini yeşil topraklının boynuna dolayarak saldırısına devam etti.

Par'chin de buna çelik parmaklarını onun boynuna dolayarak karşılık verdi. "Sihre ihtiyacım yok," dedi Jardir'i birkaç adım geri iterek ve üzerine sıçrayıp ikisini birden mızrağın peşinden uçurumdan aşağı attı.

"Dünya biz olmadan da daha iyi bir yer," dedi aşağı düşerlerken.

Arlen soğuk rüzgârı yüzünde hissederken düşüncelerinden arındı. O ve Jardir boğuşmaya devam ediyor, rüzgâr kulaklarında uğuldarken bile dönüp durarak üstünlüğü ele geçirmeye çalışıyorlardı.

Bu mücadelede daha becerikli çıkan Jardir, yer onlarla buluşmak için sabırsızlanırken üste çıkmayı başardı. Anlamsız görünüyordu – düşüş hangisi üstte olursa olsun, ikisini de öldürecekti, ama Arlen aurasından bunun Jardir'in umurunda olmadığını görebiliyordu. Arlen ondan bir saniye önce ölecekti ve bu yeterliydi.

Arlen mücadele etmeyi bırakıp düşüşü kabullendi. Jardir'in aurası zaferle aydınlandı, ama tam o sırada Arlen sise dönüştü ve Jardir kemiklerini paramparça eden bir şiddetle yere çarptı.

KRASIA DİLİ SÖZLÜĞÜ

Abban am'Haman am'Kaji: Varlıklı *khaffit* tüccar, hem Jardir hem de Arlen'ın dostu, savaşçı eğitimi sırasında sakat kalmıştır.

Acha: "Dikkat et!" anlamına gelen uyarı.

Ahmanjah: Jardir'in hayatını anlattığı kitap. Evejah Kaji için neyse, bu da onun için o olacak.

Ahmann asu Hoshkamin am'Jardir am'Kaji: Ahmann, Hoshkamin'in oğlu, Jardir soyundan, Kaji kabilesinden. Bütün Krasia'nın lideri. Birçokları tarafından Kurtarıcı olduğuna inanılıyor. Ayrıca bkz.: Shar'Dama Ka.

Ajin'pal (kan kardeşi): Bir çocuğun Labirent'te dövüştüğü ilk gece iblislerle karşı karşıya kaldığında kaçmasını önlemek için bir *dal'Sharum* savaşçısına bağlanmasıyla kurulan bağın adı. O andan sonra bir *ajin'pal*, arada kan bağı olan bir akraba olarak görülür.

Akrep: Bir tür Krasia mancınığı olan akrep, kiriş yerine sicim kullanılan devasa bir tatar yayıdır. Ağır başları (iğneleri) olan kalın mızraklar fırlatır; kum ve rüzgâr iblislerini, muhafazaları bile olmadan üç yüz metre mesafeden öldürebilir.

Ala: (1) Everam'ın yarattığı, Nie'nin kirlettiği kusursuz dünya. (2) Toprak, kil, vb.

Alagai: Krasia dilinde nüvelik (iblis) anlamına gelen kelime. Direkt çevirisi "Ala'nın vebası".

Alagai hora: *Dama'tingler* tarafından (geleceği görmek için kullandıklar zarlar gibi) sihirli eşyaların yapımında kullanılan iblis kemikleri. *Alagai hora* günışığına maruz kaldığında alev alır.

Alagai Ka: İblislerin Anası Alagai'ting Ka'nın Eş'inin eski Krasiacadaki adı. Alagai Ka ve oğullarının, Nie'nin birliklerinin en güçlü iblis lordları, generalleri ve liderleri olduğu söylenir.

Alagai'sharak: İblis türüne karşı Kutsal Savaş.

Alagai kuyruğu: Kurbanın derisinde derin kesikler oluşturması amacıyla uçlarında sivri okların bulunduğu, örülü üç deri parçasından oluşan bir kırbaç. *Dama* tarafından ceza aleti olarak kullanılır.

Alagai'ting Ka: Bütün İblislerin Anası, Krasia mitolojisinin iblis kraliçesi.

Aleverak: Krasia'daki Majah kabilesinin *Damaji*'si.

Amadeveram: Jardir iktidarı ele geçirmeden önce Krasia'daki Kaji kabilesinin *Damaji*'si.

Amanvah: Jardir'in Inevera'dan doğan ikinci kızı, Amanvah kendi çabası sonucunda *dama'ting* olur. Kuzini Sikvah'la birlikte Rojer'e gelin olarak sunulur.

Andrah: Krasia'nın seküler ve dini diktatörü.

Anjha: Krasia'nın küçük kabilelerinden biri.

Anoch Sun: Bir zamanlar Kaji Shar'Dama Ka için iktidar merkezi olan kayıp şehir. Kumların aldığına inanılır; yüzyıllardır kimse şehri ne görmüş ne de duymuştur.

Asavi: Kaji kabilesinin *dama'ting*'i. *Nie'dama'ting* olarak Inevera'nın eski rakibi. Melan'ın âşığı.

Ashan: Dama Khevat'ın oğlu ve Sharik Hora'daki eğitimi sırasında Jardir'in en yakın arkadaşı olan Ashan, Kaji kabilesinin *Damaji*'si ve Jardir'in yakın çevresinin bir parçası. Jardir'in en büyük kız kardeşi Imisandre ile evli. Asukaji ve Ashia'nın babası.

Ashia: Jardir'in *Sharum'ting* yeğeni. Ashan ve Imisandre'nin kızı. Asome ile evli.

Asome: Jardir'in Inevera'dan doğan ikinci oğlu. *Dama*. "Hiçbir şeyin vârisi" olarak bilinir. Ashia ile evli.

Asu: "Oğul" ya da "oğlu". Resmi isimlerde önek olarak kullanılır, Ahmann asu Hoshkamin am'Jardir am'Kaji'de olduğu gibi.

Asukaji: Ashan'ın Jardir'in kız kardeşi Imisandre'den doğan en büyük oğlu. *Dama*. İsim aslen "Kaji'nin oğlu" anlamına gelir.

Aşağışehir: Geceleri erkekler savaşırken kadınların, çocukların ve *khaffit*lerin nüveliklerden güvende olmaları için sığın-

dıkları, Krasia Kalesi'nin altında bulunan, topluca peteğe benzeyen kocaman korunaklı mağaralar.

Baden: Kaji kabilesinin zengin ve güçlü *dama*'sı. *Push'ting. Hora* büyüsü yapmakta kullanılabilecek birkaç özel parçaya sahip olduğu bilinir.

Belina: Jardir'in Majah kabilesinden *dama'ting* eşi.

Bido: Bir tür peştamal, genellikle annelerinden ayrıldıktan ve yanık tenlerinden arındırıldıktan sonra çocuklara verilen beyaz *nie'Sharum* bezi.

Büyük Pazar: Krasia'daki en büyük ticaret bölgesi, ana kapıların hemen iç tarafında yer alır. Tamamen kadınlar ve *khaffit*ler tarafından işletilir.

Cashiv: Dama Baden'in özel hizmetinde bulunan *push'ting kai'Sharum*. Soli'nin âşığı.

Chin: Yabancı/kâfir. Bu kelime aynı zamanda hakaret olarak da kullanılır, kişinin korkak olduğu anlamına gelir.

Chusen: Shunjin kabilesinin *Damaji*'si.

Cielvah: Abban'ın kızı. Hasik'in tecavüzüne uğrar.

Coliv: Jardir'in birliğine *kai'Sharum* olarak atanan Krevakh Gözcüsü. Çukur'a dönüş yolunda Leesha'yı koruması için gönderilir.

Couzi: Tarçın aromalı, sert, yasadışı bir Krasia içkisi. Sertliği nedeniyle tek yudumda içilmesi gereken ufak bardaklarda servis edilir.

Çöl Mızrağı: Krasialıların şehirleri için kullandıkları kelime. Kuzey'de Krasia Kalesi olarak bilinir.

Dal: "Onurlu" anlamına gelen önek.

Dal'Sharum: Erkeklerin büyük bölümünü kapsayan Krasia savaşçı sınıfı. *Dal'Sharum*lar *Damaji*ler tarafından kontrol edilen kabilelere ve bir *dama* ile bir *kai'Sharum*'a hesap veren daha küçük birimlere bölünür. *Dal'Sharum*lar siyah sarıklı siyah cüppeler giyer ve gece peçe takarlar. Hepsi göğüs göğüse dövüş (*sharusahk*) eğitiminin yanı sıra mızrak savaşı ve kalkan dizilişi eğitimi almıştır.

Dal'ting: Doğurgan evli kadın ya da çocuk doğurmuş yaşlı kadın.

Dama: Krasialı Kutsal Adam. *Dama*lar hem dini hem de seküler liderlerdir. Beyaz cüppeler giyerler ve silah taşımazlar. Bütün *dama*lar göğüs göğüse yapılan Krasia dövüş sanatı *sharusahk* ustalarıdır.

Damajah: Shar'Dama Ka'nın İlk Eş'ine özel bir unvan.

Damaji: On iki *Damaji* kendi kabilelerinin dini ve seküler liderleridir; Andrah'a danışman olarak hizmet ederler.

Damaji'ting: *Dama'ting*lerin kabile liderleri ve Krasia'nın en güçlü kadınları.

Dama'ting: Krasia'nın Kutsal Kadınları, şifacı ve ebe olarak da hizmet ederler. *Dama'ting*ler geleceği görme gücü de dahil olmak üzere *hora* büyüsünün sırrına sahiptir ve korkuyla karışık bir saygı görürler. Bir *dama'ting*'e herhangi bir şekilde zarar vermenin cezası ölümdür.

Domuz Yiyen: Krasia dilinde *khaffit* anlamına gelen hakaret. Pis olduğu düşünüldüğü için sadece *khaffit*ler domuz yer.

Eğitim subayları: *Nie'Sharum*ları eğiten seçkin savaşçılar. Eğitim subayları standart *dal'Sharum*lar gibi siyah giyerler ama gece peçeleri kırmızıdır.

Enkaji: Güçlü Mehnding kabilesinin *damaji*'si.

Enkido: Kaji *dama'ting*lerinin hadım hizmetkârı ve *sharusahk* eğitmeni. Amanvah'ın kişisel koruması yapılır.

Evejah: Everam'ın kutsal kitabı, üç bin beş yüz yıl önce ilk Kurtarıcı Kaji tarafından yazılmıştır. Evejah, Kumullar adı verilen bölümlere ayrılmıştır. Her *dama* dini eğitimi sırasında kendi kanıyla Evejah'ın bir kopyasını çıkarır.

Evejah kanunu: Krasialıların *chin*ler üzerinde uyguladığı militan dini hukuk. İnanmayanları inançtan ziyade tehdit yoluyla Evejah'ın izinden gitmeye zorlama amacı taşır.

Everalia: Jardir'in üçüncü Kaji eşi.

Everam: Yaratıcı.

Everam'ın Armağanı: Rizon Kalesi D.S. 333'te geniş tarım arazileriyle birlikte fethedildikten sonra, şehir devleti Yaratıcı'nın şerefine Everam'ın Armağanı olarak yeniden adlandırılır. Krasia'nın yeşil topraklardaki tutunma noktasıdır.

Fahki: Abban'ın *dal'Sharum* oğlu. *Khaffit* babasından nefret edecek şekilde yetiştirilmiştir.

Fashin: Halvas kabilesinin *damaji*'si.

Gai: Veba.

Gece peçesi: *Alagai'sharak* sırasında *dal'Sharum*ların kimliklerini gizlemek için taktıkları, gece vakti bütün erkeklerin eşit müttefikler olduğunu gösteren peçeler.

Gözcüler: Gözcüler Krevakh ve Nanji kabilelerinin *dal'Sharum*larıdır. Özel silahlar ve taktikler üzerine eğitim almışlardır; izci, casus ve suikastçı olarak hizmet verirler. Her Gözcü yaklaşık üç buçuk metrelik demir bir merdiven ve kısa bir mızrak taşır. Merdivenler hafif, esnek ve dayanıklıdır. Birbiriyle bağlanan uçları (erkek/üst, dişi/alt) vardır, böylece birçok merdiven birbirine bağlanabilir. Gözcüler merdivenlere tutunmadan yukarısına koşup tepesinde dengede durabilecek kadar beceriklidir.

Günışığı Savaşı: Sharak Sun olarak da bilinir. Kaji'nin bilinen dünyayı fethedip Sharak Ka için birleştirdiği kadim savaş.

Halvan: Sharik Hora'daki eğitimleri sırasında Jardir ve Ashan'ın arkadaşı. Dama Halvan, Damaji Ashan'ın danışmanıdır.

Hannu Pash: "Hayat yolu" anlamına gelir, bir çocuğun annesinden alındıktan sonraki ama (*dal'Sharum*, *dama* ya da *khaffit*) olarak sınıfı belirlenmeden önceki dönemi temsil eder. Dini öğretilerle birlikte, yoğun ve acımasız bir fiziksel eğitim dönemidir.

Hanya: Jardir'in en küçük kız kardeşi, ondan dört yaş ufak. Hasik ile evli, Sikvah'ın annesi.

Hasik: *Nie'Sharum* olduğu dönemde Jardir'e hakaret ve kabadayılık eden çocuk. Eksik dişi yüzünden *s*'leri ıslık çalar gibi telaffuz ettiği için ona Islıkçı derler. Daha sonra Kurtarıcı'nın Mızrakları'ndan biri ve Jardir'in koruması olur.

Hoshkamin: Ahmann Jardir'in babası; ölü.

Hoshvah: Jardir'in ortanca kız kardeşi, ondan üç yaş ufak. Shanjat ile evli. Shanvah'ın annesi.

Ichach: Khanjin kabilesinin *damaji*'si.

Imisandre: Jardir'in en büyük kız kardeşi, ondan bir yaş ufak. Ashan ile evli. Asukaji ve Ashia'nın annesi.

Inevera: (1) Jardir'in güçlü *dama'ting* İlk Eş'i. Kaji kabilesi. Aynı zamanda Damajah olarak bilinir. (2) Krasia dilinde kelime anlamı: "Everam'ın iradesi" ya da "Everam'ın rızasıyla".

Jama: Küçük bir Krasia kabilesi. Khanjin'in düşmanları.

Jardir: Kurtarıcı Kaji'nin yedinci oğlu. Bir zamanlar çok büyük bir hane olan Jardir soyu üç bin yıldan uzun bir süre varlığını korudu, yavaşça sayıları azaldı ve görkemini yitirdi ama en sonunda doğan oğul Ahmann Jardir soyunu eski ihtişamına kavuşturdu.

Jayan: Jardir'in Inevera'dan doğan ilk *Sharum* oğlu. Daha sonra Sharum Ka olarak tayin edilir.

Jiwah: Eş.

Jiwah Ka: İlk eş. *Jiwah Ka* Krasialı bir erkeğin ilk ve en çok saygı gören eşidir. Sonraki evlilikleri veto etme yetkisi vardır ve kendisinden sonra gelen eşlere emir verebilir.

Jiwah Sen: Sonraki eşler; bir erkeğin *Jiwah Ka*'sına itaat ederler.

Jiwah'Sharum: Kelime anlamıyla "savaşçıların eşleri"; bu kadınlar doğurgan yılları boyunca *Sharum*ların büyük haremi için satın alınırlar. Hizmet etmek büyük bir onur sayılır. Bütün savaşçıların kendi kabilelerinin *jiwah'Sharum*'una erişim hakkı vardır ve bu kadınları sürekli hamile bırakarak kabileye yeni savaşçılar eklemeleri beklenir.

Jurim: Jardir'le birlikte eğitim alan *Dal'Sharum*. Kaji kabilesi. Daha sonra Kurtarıcı'nın Mızrakları'ndan biri olur.

Kabileler: Anjha, Bajin, Jama, Kaji, Khanjin, Majah, Sharach, Krevakh, Nanji, Shunjin, Mehnding, Halvas. *Am'* öneki hem aileyi hem de kabileyi belirtmek için kullanılır, tıpkı Ahmann asu Hoshkamin am'Jardir am'Kaji'de olduğu gibi.

Kad': -in, -nin anlamına gelen önek.

Kai'Sharum: Krasia ordusunun yüzbaşıları olan *kai'Sharum*lar Sharik Hora'da özel eğitim alırlar ve birliklerine *alagai'sharak*'ta önderlik ederler. Bir kabiledeki *kai'Sharum* sayısı savaşçı sayısına bağlıdır. Bazı kabilelerde çok sayıda, bazılarında sadece bir tane olur. *Kai'Sharum*lar *dal'Sharum*lar gibi siyah giyerler ama peçeleri beyazdır.

Kaji: İlk Kurtarıcı'nın ve Kaji kabilesinin atasının adı; aynı zamanda Shar'Dama Ka, Everam'ın Mızrağı ve başka unvanlarla da anılır. Kaji yaklaşık üç bin beş yüz yıl önce, bilinen dünyayı

iblislere karşı savaşta bir araya getirmiştir. Kayıp şehir Anoch Sun'un hükümdarıdır, aynı zamanda Krasia Kalesi'ni kurmuştur.

Kaji'nin üç kadim eseri vardır: (1) *Kaji Mızrağı* – binlerce *alagai*'ı öldürürken kullandığı metal mızrak. (2) **Kaji Tacı** – güçlü muhafazalar biçiminde mücevherlerle şekillendirilmiştir. (3) **Kaji Pelerini** – onu iblislere karşı görünmez kılan bir pelerin, böylece geceleri rahatça dolaşabilirdi.

Kaji'sharaj: Kaji kabilesi çocuklarının eğitim kışlaları.

Kajivah: Ahmann Jardir ve üç kız kardeşi, Imisandre, Hoshvah ve Hanya'nın annesi. Hoshkamin Jardir'in dul eşi. Bir zamanlar ardı ardına üç kız çocuğu doğurduğu için lanetli olduğu düşünülürdü.

Kara Ay: (1) Yeni aydan önce, yeni ay süresince ve sonrasında olmak üzere her ay üç gün boyunca Evejah bağlılarının yerine getirdikleri dini bir tören. Sharik Hora'daki bu törene katılmak zorunludur ve aileler günleri birlikte geçirirler, hatta oğullarını *sharaj*'dan alırlar. Alagai Ka'nın yeryüzünde yürüdüğü bu gecelerde iblislerin daha güçlü olduğuna inanılır. (2) Her ay içerisinde zihin iblislerinin yeryüzüne çıkması için havanın yeterince karanlık olduğu üç günlük dönem.

Kasaad: Inevera'mn babası. Sakat *khaffit*. Eski *Sharum*.

Kaval: Gavram asu Chenin am'Kaval am'Kaji. Kaji kabilesinin eğitim subayı. Jardir'in *Hannu Pash*'ı sırasındaki *dal'Sharum* eğitmenlerinden biri.

Kenevah: Inevera'nın *dama'ting* eğitimi sırasında Kaji kabilesinin *damaji'ting*'i.

Kevera: Sharach kabilesinin *damaji*'si.

Khaffit: Kutsal Adam ya da savaşçı olmak yerine bir zanaatla ilgilenmeyi seçen adam. Krasia toplumundaki en alçak erkek konumu. *Hannu Pash*'tan atılan *khaffit*ler çocukların taba rengi giysilerini giymeye ve erkek olmadıklarının bir işareti olarak yanaklarını tıraş etmeye mecburdurlar.

Khaffit'sharaj: Her kabilenin *kha'Sharum*lar için kurduğu eğitim kampları.

Khanjin: Küçük bir Krasia kabilesi. Jama'nın düşmanları.

Kha'Sharum: Jardir'in düşük vasıflı piyadelere dönüştürdüğü sağlam vücutlu *khaffit*ler. *Kha'Sharum*lar taba rengi cüppeler giyer ve *khaffit* statülerini gösteren gece peçeleri ile sarıklar takarlar.

Kha'ting: Jardir'in *dama'ting* olmayan akrabaları. *Kha'ting*lere özel eğitim verilir ve Kurtarıcı'nın kanından geldiklerine inanılır. *Ddama'ting*lere olduğu gibi, bir *kha'ting*'e vurmanın cezası da ya ölüm ya da vuran uzvun kesilmesidir.

Khevat: Jardir'i gençliğinde eğiten Kaji *dama*. Ashan'ın babası.

Kurtarıcı'nın Mızrakları: Ahmann Jardir'in seçkin özel korumaları; çoğunlukla kendi eski Labirent birliğindeki *Sharum*lardan oluşmaktadır.

Maji: Jardir'in ikinci Majah oğlu; Majahların *Damaji* tahtı için Aleverak'ın vârisiyle savaşacak olan bir *nie'dama*.

Manvah: Inevera'nın annesi. Kasaad'ın eşi. Başarılı bir sepet örücüsü.

Mehnding kabilesi: Majah'tan sonra en büyük ve güçlü kabile olan Mehndingler kendilerini tamamen menzilli silahların yapımına adamışlardır. *Sharak*'ta kullanılan mancınık, sapan ve akrepleri yapar, cephane için gereken taşları taş ocağından çıkarıp hazırlar ve akrep sürgülerini üretirler.

Melan: Qeva'nın *dama'ting* kızı. Kenevah'ın torunu. Inevera'nın eski rakibi. Asavi'nin âşığı.

Mızrak Tahtı: Sharum Ka'nın, eski Sharum Kaların mızraklarından yapılan tahtı.

Nie: (1) Yaratıcı Olmayan'ın adı, Everam'ın dişi zıddı ve gecenin ve iblis türünün tanrıçası. (2) Hiçbir şey, hiçlik, boşluk, yokluk.

Nie'dama: *Dama* eğitimi için seçilen *nie'Sharum*.

Nie'dama'ting: *Dama'ting* eğitimi alan ama henüz peçesini alamayacak kadar küçük olan Krasialı kız. *Hannu Pash*'ı tamamlayana kadar *khaffit*lerden bile aşağıda olan *nie'Sharum*ların aksine, *nie'dama'ting*lere hem kadınlar hem de erkekler büyük saygı gösterirler.

Nie Ka: Kelime anlamı "hiçlerin ilki"; *dal'Sharum* eğitim su-

baylarının vekili olarak diğer çocuklara komuta eden, *nie'Sharum* sınıfının temsilcisi çocuk için kullanılan bir terim.

Nie'nin Uçurumu: Nüve olarak da bilinir. *Alagai*'ın güneşten gizlendiği yedi katlı yeraltı dünyası. Her katta farklı bir tür iblis yaşamaktadır.

Nie'Sharum: Kelime anlamı "savaşçı olmayanlar" demektir; değerlendirilmek ve *dal'Sharum*, *dama* ya da *khaffit* olarak seçilmek üzere eğitim alanına giden çocuklara uygun görülen kelime.

Nie'ting: Kısır kadınlar. Krasia toplumundaki en düşük sınıf.

Omara: Abban'ın dul kalmış Kaji annesi; en küçük oğlu Abban'ın doğumuna kadar ardı ardına hep kız çocukları doğurduğu için lanetlenmiş olduğu düşünülürdü.

Par'chin: "Cesur yabancı"; Arlen Bales'e özel bir unvan.

Push'ting: Kelime anlamı "sahte kadın"; Krasia dilinde kadınları tamamen dışlayan eşcinsel erkeklere uygun görülen hakaret. Erkekler kadınları hamile bırakıp kabileye katkıda sağladıkları sürece eşcinsellik Krasia'da hoş görülür.

Qasha: Jardir'in Sharach *dama'ting* eşi.

Qeran: Jardir'in *Hannu Pash*'ı sırasında Kaji *dal'Sharum* eğitim subaylarından biri. Daha sonra sakat kalınca, yüz *kha'Sharum*'unu eğitmesi için Abban ona sahip çıkar.

Qezan: Jama kabilesinin *damaji*'si.

Savas: Jardir'in Mehnding *dama* oğlu.

Shamavah: Abban'ın *Jiwah Ka*'sı. Thesa dilini akıcı bir şekilde konuşabilmektedir ve Abban'ın Çukur Diyarı'ndaki operasyonlarını denetlemekle görevlendirilmiştir.

Shanjat: Jardir'le birlikte eğitim alan Kaji *kai'Sharum*. Kurtarıcı'nın Mızrakları'nın lideri ve Jardir'in ortanca kız kardeşi Hoshvah'la evli. Shanvah'ın babası.

Shanvah: Jardir'in *sharum'ting* yeğeni. Shanjat ve Hoshvah'ın kızı.

Sharach: Krasia'nın bir ara iki düzineden daha az savaşçısı kalan en ufak kabilesi. Jardir onları yok olmaktan kurtarmıştır.

Sharaj: *Hannu Pash*'taki küçük çocukların kışlası, birçok açıdan askeri yatılı okula benzer. *Sharaj*lar eğitim alanlarının etra-

finda yer alırlar ve her kabile için bir tane bulunmaktadır. Kabilenin adı önek olarak kullanılır, onu kesme işareti izler, böylece Kaji kabilesinin *sharaj*'ı Kaji'sharaj olur. Çoğulu *sharaji*.

Sharak Borusu: *Alagai'sharak*'ın başlangıcını ve bitişini bildiren merasim borusu.

Sharak Ka: Kelime anlamı "İlk Savaş"; Sharak Sun'un tamamlanmasıyla Kurtarıcı'nın iblislere karşı başlatacağı büyük savaş.

Sharak Sun: Kelime anlamı "Günışığı Savaşı"; Kaji bilinen dünyayı bu savaş sırasında fethederek Sharak Ka'da onu birleştirir. Sharak Ka'yı kazanmak istiyorsa, Jardir'in de aynı şeyi yapması gerektiğine inanılmaktadır.

Shar'Dama Ka: Kelime anlamı "İlk Savaşçı Din Adamı"; Krasia dilinde insanoğlunu *alagai*'dan kurtaracak Kurtarıcı için kullanılan bir tamlama.

Sharik Hora: Kelime anlamı "kahramanların kemikleri"; ölen savaşçıların kemiklerinden yapılan, Krasia'daki büyük tapınağın adı. Kemiklerinin cilalanıp tapınağa eklenmesi bir savaşçının edinebileceği en büyük onurdur.

Sharukin: Kelime anlamı "savaşçı duruşları"; *sharusahk* için alıştırması yapılan hareket serisi.

Sharum: Savaşçı. *Sharum*lar cüppeler giyerler; genellikle bu cüppelerin içine zırh görevi gören pişirilmiş kil tabakaları yerleştirilir.

Sharum Ka: Kelime anlamı "'İlk Savaşçı"; Krasia'da *alagai'sharak*'ın seküler lideri için kullanılan bir unvan. Sharum Ka, Andrah tarafından görevlendirilir ve bütün kabilelerin *kai'Sharum*ları akşam karanlığından gündoğumuna kadar sadece ona hesap verir. Sharum Ka'nın kendi sarayı vardır ve Mızrak Tahtı'nda oturur. *Dal'Sharum*lar gibi siyah giyer, ama sarığı ve gece peçesi beyazdır.

Sharum'ting: Kadın savaşçı. Ormancı Wonda, Evejah bağlılarının tanıdığı ilk kadın savaşçıdır.

Sharusahk: Krasialılara özgü silahsız dövüş sanatı. Kasta ve kabileye bağlı olarak farklı *sharusahk* okulları vardır, ama hepsi şaşırtmak, sakat bırakmak ve öldürmek amacıyla tasarlanmış acımasız ve etkili hareketlerden oluşmaktadır.

Shevali: Jardir'in Sharik Hora'daki eğitimi sırasında Jardir ve Ashan'ın arkadaşı; Dama Shevali, Damaji Ashan'ın danışmanıdır.

Shusten: Abban'ın *dal'Sharum* oğlu. *Khaffit* babasından nefret edecek şekilde yetiştirilmiştir.

Sikvah: Hasik'in Jardir'in kız kardeşi Hanya'dan doğan kızı ve Amanvah'ın kişisel hizmetkârı. Rojer'e ikinci gelin olarak sunulur.

Soli: Inevera'nın *dal'Sharum* kardeşi. *Push'ting*. Cashiv'in âşığı

Thalaja: Jardir'in ikinci Kaji eşi.

'Ting: "Kadın" anlamına gelen sonek.

Umshala: Jardir'in *dama'ting* eşlerinden biri.

Vah: Kelime anlamı "kız" ya da "kızı". Bir kız çocuğu annesi ya da babasının adını aldığında sonek olarak kullanılır, tıpkı Amanvah'da olduğu gibi ya da tam isimde önek olarak kullanılır, örneğin: Amanvah vah Ahmann am'Jardir am'Kaji.

Yalnız yol: Krasia dilinde ölüm. Bütün savaşçılar yalnız yolda Cennet'e yürümelidirler; bu yolun üzerinde onların ruhlarını test eden ve yalnızca layık olanların son mahkeme için Everam'ın karşısına çıkmasını garanti altına alan ayartılar bulunur. Yoldan sapan ruhlar kaybolur.

Yeşil topraklı: Yeşil topraklardan biri.

Yeşil topraklar: Thesa'nın (Krasia çölünün kuzeyindeki toprakların) Krasia dilindeki adı.

Zahven: "Rakip", "ezeli düşman" ya da "akran" anlamına gelen eski Krasiaca kelime.

"Peter V. Brett formunun zirvesinde. Kesinlikle tavsiye ediyorum."

– Tor.com

"Brett, George R. R. Martin, Steven Erikson ve Robert Jordan gibi fantastik edebiyatın büyük kahramanları arasındaki yerini sağlamlaştırıyor."

– Fantasy Book Critic

"Brett'in anlatımı ve akıcılığı gerçekten kusursuz, kanepeye uzanıp kitabı okumaya devam ederken iki öğünü atladığınız için kendinizi suçlu hissetmiyorsunuz.

– Fixed on Fantasy

"İblis Döngüsü serisinin en güzel kitabı. Harika bir seri peşindeyseniz, daha fazla aramanıza gerek yok."

– Roqoo Depot

"Brett kancalarını bana geçirdi; İblis Döngüsü serisinin devamını merakla bekliyorum."

– BestFantasyBooks.com